

Giới thiệu Bích Tiên Cửu Trùng Xuân Ý Vũ

Trong cái tên có chứa tên của năm nhân vật chính: Trang Bích Lam, Đường Thiên Tiêu, Đường Thiên Trọng (trùng âm với Trùng), Ninh Thanh Vũ, Nam Nhã Ý.

Bích tiêu: chỉ bầu trời xanh.

Cửu trùng: Trung Quốc có truyền thuyết trời cao có chín tầng.

—> Vậy nên cụm từ Bích tiêu cửu trùng nhằm chỉ hoàng cung hoặc là hoàng quyền chí thượng.

Xuân Vũ Ý: chỉ sắc xuân sáng ngời, tuyệt đẹp.

—> Cả tựa đề của tiểu thuyết ” Bích Tiêu Cửu Trùng Xuân Vũ Ý ” có ý muốn chỉ rằng người con gái dịu dàng, thông minh trong chốn cung cấm lạnh lẽo vô tình bị cuốn vào cuộc tranh giành hoàng vị khốc liệt, tàn bạo, mang tất cả không khí ảm áp, cát tường tựa mùa xuân đi mất.

Nhân vật nam trong Bích Tiêu là sự đa dạng về hình ảnh của phái mạnh.

- Trang Bích Lam: một thanh mai trúc mã có thể hi sinh thân mình vì người mình yêu, sẵn sàng vào sinh ra tử không tiếc thân mình. Một hình mẫu về mối tình đầu không thể bỏ qua.

- Đường Thiên Tiêu: Một vị hoàng đế trẻ mang trong mình chất ngạo hống tàng long. Dù sáng suốt để lấy lại hoàng quyền, đủ lạnh lùng để ra quyết định dành lại vật được mình sủng ái, đủ nhẫn tâm để đưa ra mưu lược... Một vị hoàng đế có cái đáng thương và có cái đáng ghét, vừa yêu lại vừa hận

- Đường Thiên Trọng: Có bản lĩnh của một đấng trượng phu, cương liệt, nhưng lại có thể nhất kiến chung tình. Có thể vì trả thù mà sẵn sàng trở thành kẻ tội đồ thiên cổ, nhưng cũng sẵn sàng vì tình yêu buông rơi tất cả.

Hãy cùng chờ đón ” Bích Tiêu Cửu Trùng Xuân Vũ Ý ” của Tịch Nguyệt Kiều Kiều để trải nghiệm những cung bậc tình cảm tinh tế, rung động lòng người!

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cửu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hậu Cung Sâu Thăm Thẳm, Rèm Cuộn Giấc Mộng Hoa Lê

Hành lang uốn như dải lụa, mái ngói cong vút như con chim ria mồi trên cao. Hoa và cây đan xen như ráng màu ngũ sắc được dệt giữa những đám mây màu xanh lục, làm ánh lên vô số những lâu son gác tía. Hoàng cung vẫn nhộn nhịp phồn hoa như thế, vừa có nét thanh tao e ấp của vùng Giang Nam, lại cũng không hề mất đi sự tôn nghiêm bề thế của Hoàng Gia.

Trước cung Cảnh An, có đến hàng trăm cung tần mỹ nữ hội tụ huyền ảo, đầu cài trâm khảm ngọc, thân khoác xiêm y thêu chỉ vàng, chân mang hài nhỏ dính trần châu, gót sen vàng thướt tha uyển chuyển như con thoi giữa những hàng cột trụ son son và cánh cửa thép vàng trở rồng về phượng, lời nói nhẹ nhàng ẩn chứa nụ cười duyên dáng quyến rũ mùi hương trong trẻo của ngày xuân tỏa khắp xa gần. “Thanh Vũ, người Giang Nam đúng là rất đáng trí!” Nam Nhã Ý nói với tôi như vậy, giọng nói mang theo đôi chút mỉa mai.

Tôi cũng không phản biện, chỉ cần nhìn thấy những mỹ nhân trang điểm lộng lẫy đang xếp hàng chờ đến lượt được chọn lại thấy có chút đáng lòng.

Quả thực, cảnh tượng huyền ảo thế này, chẳng ai có thể nghĩ rằng hoàng thành Thụy Đô vừa mới đổi chủ.

Triều đình Nam Sở đóng đô ở vùng Giang Nam, một tháng trước đã đầu hàng Đại Chu – hiện đã chiếm được hơn một nửa giang sơn trong thiên hạ. Quốc vương Nam Sở là Lý Minh Xương nay đã trở thành Nam Hôn hầu của triều đình Đại Chu, dẫn theo mấy ái phi rời khỏi hoàng cung. Những mỹ nhân, phi tử chưa kịp mang theo đương nhiên sẽ trở thành chiến lợi phẩm của triều đình Đại Chu, Thụy Đô phồn hoa thịnh vượng hơn hẳn Phương Bắc, trong chớp mắt đã trở thành quốc đô của Đại Chu.

Phụ nữ trong thời thế loạn lạc có khả năng thích nghi vô cùng mạnh mẽ. Những người trong cung Nam Sở trước kia nhanh chóng tìm được vị trí cho riêng mình ở triều đình mới. Còn tôi, trước lúc cung đình tan rã, loạn lạc, đã kịp kết giao tử muội với Nam Nhã Ý, người Đại Chu lưu lạc trong cung đình Nam Sở, sau đó vì địa vị của Nam Nhã Ý vững chắc mà tôi cũng có được cuộc sống an nhàn không phải lo lắng gì cả.

Đương nhiên cuộc tuyển chọn cung tần mỹ nữ vào ngày hôm nay là một chuyện nằm ngoài ý muốn.

Ngay cả Nam Nhã Ý cũng không ngờ được, Nhiếp Chính vương Đường Thừa Sóc lại triệu tập tất cả các cung tần mỹ nữ chưa từng được phục vụ Nam

Hôn hầu, nói rằng phải tuyển chọn phi tần cho hoàng đế Gia Hòa cùng mấy vị thân vương của Đại Chu. Lệnh dụ vừa truyền xuống, cả Hoàng cung đều kinh động. Cung nô vong quốc biến thành phi tần hoàng gia, một đêm đã trở thành phượng hoàng đậu trên cành cao. Đây chính là giấc mộng của tuyệt đại đa số những nữ tử trong cung. Vậy nên, lúc này cảnh tượng náo nhiệt như vậy cũng là chuyện hoàn toàn có thể tiên đoán.

Thế nhưng được chọn thành phượng hoàng cao quý không phải ước nguyện của tôi, lại càng không phải của Nam Nhã Ý. Nói cách khác, đây không phải là nguyện vọng của hoàng đế Gia Hòa, Đường Thiên Tiêu. Cho nên, việc hai chúng tôi không được chọn cũng là điều đã dự liệu.

Ngũ quan của tôi cân đối, có điều dù cho trát phấn dày đến mức nào thì cũng chẳng thể che đi được làn da thô ráp, vàng vọt, chiếc trâm hoa mẫu đơn rất lớn cài trên đầu lại càng khiến cách trang điểm của tôi trở nên vô cùng phàm tục. Nam Nhã Ý thì không đánh phấn son, thanh cao thoát tục, có điều sắc môi nhợt nhạt, thỉnh thoảng lại ho vài tiếng, lúc cúi xiêm y truyền ra một mùi vị dị thường, khiến cho người cung nữ già vội vã đưa tay lên bịt mũi, rồi xua tay bảo tỷ ấy nhanh chóng ra ngoài.

Hai chúng tôi rời khỏi cung Cảnh An với nét mặt buồn bã, u sầu trong ánh mắt vui mừng, sung sướng của bao người khác. Khi bước ra đến con đường lớn, chúng tôi quay sang nhìn nhau bật cười lớn tiếng.

Tĩnh Nghi viện là tòa điện nhỏ nằm ở một khu hoang vắng, khuất khúc nhất trong cả hoàng cung. Nếu nhìn từ ngoài, nó chẳng khác nào lãnh cung. Đây chính là nơi tôi và Nam Nhã Ý tạm ở hiện nay.

Lúc này, người đàn ông tôn quý nhất Đại Chu lúc này đang nằm trên chiếc phản nhỏ đặt cạnh bên khung cửa sổ cũ kỹ. Hoặc có thể nói, trên danh nghĩa đây chính là người đàn ông tôn quý nhất Đại Chu hiện nay.

Nam Nhã Ý dẫn tôi vào, mỉm cười quỳ xuống.

“Hoàng thượng!”

“Đứng dậy rồi nói chuyện.”

Đường Thiên Tiêu cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, bàn tay cùng những ngón tay thon dài nhẹ nhấc lên, mỹ tửu trong bình sứ màu trắng từ từ chảy xuống, vừa hay rót đầy ly rượu nằm trong tay trái. Ngài ngược cổ cạn hết ly rượu, than dài một tiếng giống như đang thưởng thức chút rượu còn đọng lại trên đầu lưỡi.

Nhìn từ bề ngoài, y phục của ngài rất bình thường, cử chỉ lười nhác, đôi mắt đàn phụng liếc nhìn qua, chứa chan trong đó là nét mơ màng đắm chìm trong tửu sắc. Vị hoàng đế thiếu niên này dung mạo tuấn tú, cử chỉ nho nhã, nhưng lại không có được nét nghiêm nghị cao quý nên vốn có ở những bậc vương giả, trông mềm yếu chẳng khác nào những anh chàng xuất thân trong những gia tộc dòng dõi thi thư ở Giang Nam, sức trời gà không chặt.

Nam Nhã Ý đứng dậy, xua xua tay. Tôi lập tức hiểu ngay, nhanh chóng ra ngoài lấy nước sôi và đồ trà, nhìn thấy tỷ tỷ thành thực lấy trà, rửa chén, làm ấm bình, rót cao, nhẹ nghiêng, vừa rót nước vào, hương thơm lá trà đã tỏa ngát khắp nơi. Tỷ tỷ vừa pha trà, vừa nói chuyện cùng với Đường Thiên Tiêu.

Đường Thiên Tiêu nhận lấy chén trà, để lên mũi ngửi, rồi cười nói: “Đúng là khó ngửi quá!”

Trà rất thơm, mùi vị khó ngửi đương nhiên tỏa ra từ thân người của Nam Nhã Ý.

Tỷ tỷ tỏ ra e thẹn, ngượng ngùng, cũng mỉm cười đáp: “Đây không phải là thứ đồ hào hạng hoàng thượng tặng thiếp sao? Thật không hiểu nổi, chẳng phải hôm nay là ngày hoàng thượng tuyển chọn cung tần mỹ nữ sao? Tại sao hoàng thượng lại không muốn để hai người chúng thiếp được tuyển chọn?”

“Hai nàng nghĩ rằng họ đang tuyển chọn phi tần cho trẫm hay sao?”

Đường Thiên Tiêu mỉm cười, nụ cười lạnh lùng xen lẫn đôi chút mỉa mai nhẹ lướt qua, rất nhanh sau đó được thay bằng nét mặt bình thản, không mấy để tâm. “Trẫm ấy à, tuổi vẫn còn trẻ, kiểu gì chẳng phải để cho Thiên Trọng đại huynh chọn trước rồi mới đến trẫm.”

“Khang hầu Đường Thiên Trọng? Con trai trưởng của Nhiếp Chính vương?” Nam Nhã Ý tỏ ra vô cùng kinh ngạc. “Tuy rằng ngài ấy tuổi tác có nhiều hơn bề hạ đôi chút... nhưng nói cho cùng thì quân thần cũng phải có thứ bậc”

Buột miệng thốt ra, giọng nói của tỷ tỷ cũng dần dần nhỏ đi, xen lẫn sự đắn đo.

Phụ hoàng của Đường Thiên Tiêu, Võ Đế Đường Thừa Nguyên đã băng hà cách đây mười năm, các thân vương tranh quyền đoạt lợi, đã khiến cho triều đình Đại Chu rối ren một thời gian dài. Nhân cơ hội đó Đường Thừa Sóc liên kết cùng với Tuyên thái hậu lập Đường Thiên Tiêu, năm ấy mới được chín tuổi lên làm hoàng đế. Sau mười năm không ngừng củng cố, tranh giành quyền lực, hiện nay đại quyền triều chính đã hoàn toàn nằm gọn trong tay của Nhiếp Chính vương và Tuyên thái hậu.

Nhiều năm nay Đường Thiên Tiêu yếu ớt, lười nhác. Tuy rằng thân là thiên tử, nhưng ngày nào ngài cũng chơi đùa cùng cung nữ, rất hiếm khi ngự thư phòng, chứ đừng nói là quản lý, xem xét chính sự hay phê duyệt tấu chương.

Tôi biết rõ Đường Thiên Tiêu chẳng thể nào làm chủ được mọi việc, liền tiến lên phía trước đỡ lời, mỉm cười nói: “Thanh Vũ thấy rằng những mỹ nhân kia trông vô cùng tầm thường, kém xa so với sắc đẹp của Nhã Ý tỷ tỷ.”

Đường Thiên Tiêu mỉm cười, nhẹ búng vào trán tôi rồi nói: “Chỉ có mình nha đầu Thanh Vũ là biết ăn nói thôi. Người khác trẫm chẳng thèm để tâm, có điều... dù gì trẫm cũng phải giữ lại một nơi để thưởng đàn, uống trà nữa chứ?”

Bên ngoài có tiếng huyýt sáo khê khàng của tiểu thái giám truyền vào, là tín hiệu nhắc nhở hoàng thượng hồi cung.

Đôi mắt sáng lạn của Đường Thiên Tiêu đột nhiên tối sầm lại, ngẩng đầu lên nhìn hình rồng cuộn khúc trên xà nhà đã phai màu nhạt sắc từ lâu, thất thần trong chốc lát, rồi bỗng nhiên nhếch mép mỉm cười, ném chén trà đã uống hết một nửa đi, tiếng rơi vỡ giòn tan, ngài nhanh chóng đứng dậy chỉnh trang y phục, cầm theo chiếc cần câu để ngay cạnh cửa rồi thư thái, bình thản bước ra khỏi căn phòng.

Bên cạnh Tĩnh Nghi viện có một khe suối trong vắt, khiến cho cảnh vật nơi đây càng thêm kì dị, bí hiểm.

Gia Hòa hoàng đế Đường Thiên Tiêu là thiên hạ đệ nhất đế vương nhân rồi bậc nhất trong thiên hạ, hết sản bản giờ lại chuyển sang thả cần câu cá. Ngài thường xuyên cầm theo chiếc cần câu đặt bên khe suối nhỏ yên tĩnh, ở đó cả ngày để giết thời gian, lấy việc ăn những con cá do chính mình câu được trong ngày làm vui.

Rất ít người biết được trong Tĩnh Nghi viện có một Nam Nhã Ý, dung mạo xuất chúng, giọng hát mùa, là con gái vú nuôi của Đường Thiên Tiêu, đồng thời cũng là hồng nhan tri kỉ của ngài từ thuở thiếu thời.

Hai năm trước, với ý đồ làm nhiễu loạn tình hình triều chính của Nam Sở, Đại Chu đã đem tặng mười đại mỹ nhân cho quốc vương Nam Sở Lý Minh Xương. Không biết là vô tình hay hữu ý, trong số những người đó có cả Nam Nhã Ý. Ngay ngày đầu tiên kể từ khi nhập cung Nam Sở, tỷ tỷ luôn mang bệnh trong người không thể nào hầu hạ hoàng thượng được, lâu dần bị lạnh nhạt, gần như ngay cả chuyện ăn no mặc ấm cũng rất khó khăn. Một năm trước, sau khi tôi chú ý đến Nam Nhã Ý, liền âm thầm tiếp tế, đồng thời cùng tỷ ấy kết giao tỷ muội.

Đến khi Đại Chu chiếm được Thụy Đô, việc đầu tiên Đường Thiên Tiêu làm chính là tìm bằng được Nam Nhã Ý, còn tôi thì luôn theo sát bên tỷ tỷ như hình với bóng. Vậy nên bây giờ cả hai chúng tôi đều được sắp xếp ở tạm tại Tĩnh Nghi viện.

Nam Nhã Ý tài mạo song toàn, ngâm thơ, đánh đàn, ca hát, nhảy múa không gì không tinh thông. Còn tôi thì lại chẳng hiểu cái gì, chẳng biết cái gì, chỉ biết mỉm cười một cách ngốc nghếch, vỗ tay theo điệu nhạc tiếng ca của tỷ tỷ. Trong thời thế nhiễu nhương, căn khôn điên đảo này, tôi hoàn toàn có thể an nhàn, vô ưu sống những tháng ngày yên bình, lặng lẽ của cuộc đời.

Khoảng hai ngày sau, có người nghe ngóng được kết quả của cuộc tuyển chọn cung tần mỹ nữ lần này. Những mỹ nhân được chọn không hề ít, quả nhiên có thể bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng. Đường Thiên Tiêu có thêm chín vị tiếp dư (một trong các chức danh của các cung tần mỹ nữ trong hoàng cung Trung Hoa thời xưa), ngoài ra còn chọn thêm được hai một vị mỹ nữ khác để ban tặng cho bốn vị huynh đệ còn lại của ngài.

Ngược lại Khang hầu Đường Thiên Trọng, tuy rằng đã từng đích thân đến nhìn mặt tất cả những mỹ nhân kia, nhưng chẳng hề chọn bất cứ người nào trong số đó.

Nam Nhã Ý tỏ ra vô cùng buồn bã, lúc Đường Thiên Tiêu quay lại ghé thăm, lời nói cứ chỉ ít nhiều biểu lộ nét ai oán, u sầu: “Phải chăng hoàng thượng không muốn thiếp trở thành phi tần của người?”

Đường Thiên Tiêu nhẹ nhếch miệng lên, mang theo chút đắc ý mỉm cười nói: “Sao nào? Thực sự mong muốn trở thành phi tần của trẫm sao?”

Nam Nhã Ý không đáp lại, nhẹ bước đến bên chiếc đàn, khi gảy dây tơ, tấu nên khúc nhạc Thước Kiều Tiên[2]

[2]. Bài thơ của Tàn Quan, tự Thiếu Du (một tên tự nữa của Thái Hư), hiệu Hoài Hải cư sĩ là một người chuyên sáng tác thể từ thời Bắc Tống. Điệu từ Thước Kiều Tiên chuyên đề ngâm vịnh về chuyện Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau vào đêm thất tịch. Đoạn này trích hai câu: “Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng/ Tiệp thắng khước nhân gian vô số và câu “Như tình tự thủy, giai kỳ như mộng” của bài từ: “Gió tu sương móc gặp nhau một độ, còn hơn vô số những mối tình duyên chốn trần gian. Như tình như nước, quãng thời gian đẹp để tựa giấc mơ, chẳng quả thực không cầu mong cho đôi ta được bên nhau sớm sớm chiều chiều hay sao?”

Tiếng đàn xa thăm thẳm như lời tâm sự, du dương lan tỏa khắp chốn trong căn phòng cũ kĩ, ngay cả những hoa văn chạm khắc trên chiếc khóa như ý bên cửa sổ cũng chứa đựng đầy nỗi thương cảm, xót xa. Thế nhưng Đường Thiên Tiêu lại nhắm mắt lại, bình thản nằm trên chiếc phản trúc, tấm áo khoác dài màu vàng nhạt khẽ buông xuống, ngài dường như đã ngủ.

Đôi mắt của Nam Nhã Ý hơi đỏ lên, nụ cười từ trước đến nay vẫn luôn sáng lạn, tươi tắn cũng ảm đạm.

Đúng lúc tôi đang trầm cảm khải vì Đường Thiên Tiêu không thấu hiểu tâm sự của giai nhân thì cuối cùng ngài cũng chịu lên tiếng.

“Chín vị mỹ nhân kia là do mẫu hậu chọn cho trẫm. Tuy rằng trẫm đã gặp hết bọn họ, nhưng lại chẳng hề nhớ nổi tên gọi của bất cứ người nào trong đó, chứ đừng nói đến dung nhan, nét mặt, dáng người.”

Ngài ngồi dậy, tiếp tục thưởng thức chén trà ngon do Nam Nhã Ý pha, chậm rãi cất tiếng hỏi: “Nàng có thực sự muốn trở thành một trong mấy người đó sao?”

Vừa nghe nhắc tới Tuyên thái hậu, sắc mặt của Nam Nhã Ý đột nhiên trắng bệch lại, tiếng đàn cũng dừng lại, tỷ tỷ không nói lời nào, vỗ mười ngón tay thon thả, trắng nõn lên dây đàn.

Đường Thiên Tiêu nhìn về phía Nam Nhã Ý, ánh lộ vẻ tiếc thương, khê khàng than thở: “Nếu như nàng thực sự muốn suốt đời suốt kiếp ở bên cạnh trẫm thì trẫm đương nhiên sẽ không để nàng phải chịu thiệt thòi. Những người được tuyển chọn lúc này đều là những phi tần có địa vị thấp trong cung. Đợi sau khi có ý chỉ của hoàng hậu, trẫm sẽ đích thân chọn một vài vị phi tần có địa vị cao hơn theo tâm ý của bản thân...”

Ngài mỉm cười, không nói thêm gì, nhưng hàm ý đã quá rõ ràng.

Tuy rằng Đường Thiên Tiêu thân là đế vương nhưng lại chẳng có quyền hạn để lập hậu theo đúng tâm ý, chỉ đành hy vọng vào lúc mọi người đang đưa mắt chú ý hết vào người ngồi trên chiếc ghế hoàng hậu, ngài có thể âm thầm, lặng lẽ lập thêm một vài phi tần mà mình yêu thích.

Hai má Nam Nhã Ý đỏ ửng lên, những giọt nước mắt long lanh như châu ngọc từ đôi mắt đẹp đẽ đã tuôn rơi trên khuôn mặt diễm lệ, lấp lánh rực rỡ hơn cả ánh nắng mùa xuân huy hoàng bên ngoài thư viện hoa viên, chiếu rọi khắp căn phòng cũ kỹ này. Tỷ tỷ của bây giờ hoàn toàn khác xa so với con người tiêu tụy, xơ xác trước kia, khi Hoàng thành còn chưa bị công phá.

Nam Nhã Ý nắm lấy bàn tay của Đường Thiên Tiêu, nói bằng giọng trầm thấp nhưng thanh âm rõ ràng, mạch lạc: “Nhã Ý tin rằng, sớm muộn gì hoàng thượng cũng có thể làm mọi chuyện theo đúng tâm ý của mình.”

Đường Thiên Tiêu nhẹ ngược mắt lên, mái tóc đen nhánh buông dài. Ngài khẽ mỉm cười bình thản: “Nha đầu ngọc, dưới gầm trời này, chẳng có người nào có thể làm bất cứ chuyện gì theo đúng tâm ý của bản thân hết.”

Ngài đưa chén rượu rỗng về phía tôi, tôi vội rót đầy. Ngài uống cạn rồi mỉm cười nói tiếp: “Nàng xem, nhiếp chính vương và Thiên Trọng đại ca của trẫm, hai cha con họ một tay che cả bầu trời, quyền cao chức trọng, khuynh đảo thiên hạ rồi đúng không? Thế nhưng Đường Thiên Trọng vẫn cứ đứng ngồi không yên, lật tung cả thành Thụy Đô này lên mà vẫn chẳng thể nào tìm được người con gái mà mình yêu thích.”

Nam Nhã Ý kinh ngạc: “Người con gái thế nào? Phải chăng... cuộc tuyển chọn cung tần mỹ nữ trong cung mấy ngày trước chính là để triệu tập tất cả các mỹ nhân trong cung đến, để ngài ấy kiểm tra xem có người con gái kia không?”

“Huynh ấy không hề tìm thấy.” Đường Thiên Tiêu đứng dậy, cầm theo ly rượu tựa bên khung cửa sổ, khoan khoái nói: “Nghe nói người con gái đó trước kia ở trong cung của Đỗ thái hậu thời đó, trong tên hình như có một chữ ‘Bích’. Đáng tiếc là nửa năm trước, Đỗ thái hậu qua đời, cung nữ trong cung ly tán khắp nơi, cũng chẳng biết cô gái đó đã lưu lạc đến nơi nào rồi. Để tìm người phụ nữ tựa tiên giáng trần đó, việc đầu tiên Đường Thiên Trọng làm khi nhập cung chính là đem tất cả những cung tần mỹ nữ trong tên có chữ ‘Bích’ về phủ nhiếp chính vương. Sau đó huynh ấy lại ngờ rằng người con gái đó bị điều đến trong coi lăng tẩm cho thái hậu, nên đích thân đến lăng mộ của Đỗ thái hậu một chuyến. Ha ha, trước kia trẫm không hề biết rằng, người anh họ này lại là một người si tình đến vậy.”

“Hả? Ngài ấy không hề biết người con gái đó tên là gì sao?”

“Đúng thế.” Đường Thiên Tiêu lại đưa ly rượu trống về phía tôi, để tôi rót thêm rượu cho đầy. “Huynh ấy mới chỉ gặp cô gái đó có một lần, nhặt được một tấm khăn tay của người ta. Nghe nói trên chiếc khăn tay đó có thêu một chữ ‘Bích’.”

Trái tim tôi đột nhiên đập mạnh dữ dội, kinh ngạc nín hơi thò, trong đầu đang vô cùng hỗn loạn.

“Thanh Vũ.”

Hình như có người đang gọi tên tôi, tiếp đó cánh tay bị ai đó cầm lấy. Sau khi định thần lại được, thì ra Nam Nhã Ý đang vội vã lấy bình rượu từ tay của tôi, Đường Thiên Tiêu thì vớt ly rượu bị rót ra tràn trề, vội vã lau rượu đang ngấm trên tay áo mình.

“Hoàng thượng thứ tội, hoàng thượng thứ tội.” Tôi nhanh chóng quỳ xuống cúi đầu tạ tội, trên trán đang lấm tấm đầy mồ hôi lạnh.

“Nàng hãy đứng lên đi, không việc gì cả.” Tuy rằng Đường Thiên Tiêu cau mày khi nhìn vào vạt áo ướt đẫm đầy rượu, thế nhưng từ trước đến nay con người ngài thoải mái không câu nệ tiêu tiết, lại thân thiết cùng Nam Nhã Ý nên việc thứ tội cho tôi là một điều hoàn toàn có thể đoán trước được.

Thế nhưng vài giây sau, ngài nhanh chóng cau sít đôi mày nói: “Phải chăng người... biết chuyện về người con gái đó?”

Nam Nhã Ý cũng bắt đầu nghi ngờ, vừa kéo tôi đứng dậy lại vừa quay sang nói: “À, đúng rồi, Thanh Vũ không phải muội trước kia cũng là người ở trong cung của Đỗ thái hậu hay sao?”

Cuối cùng tôi cũng đã bình tĩnh lại được, khẽ nhếch môi lên, mỉm cười đáp: “Đúng vậy. Đột nhiên chuyện này khiến muội nhớ lại một người tỷ muội đã qua đời.”

Thường ngày Đường Thiên Tiêu suốt ngày cười đùa với hai tỷ muội chúng tôi, trước nay chưa bao giờ giận dữ, nghiêm khắc, ngay cả nụ cười bình thản trên môi cũng chẳng mấy khi biến mất. Thế nhưng lúc này ngài đột nhiên nhìn chằm chằm vào tôi, ánh mắt sắc bén mà sâu thẳm: “Tỷ muội gì hả?”

Tôi cảm thấy hơi sợ hãi, có điều ngoài miệng vẫn khá bình tĩnh: “Vị tỷ tỷ đó... có tên là Ninh Bích, là cung nữ thân cận bên cạnh Đỗ thái hậu năm xưa. Dáng vẻ xinh đẹp yêu kiều, thông minh khả ái, thơ từ ca phú đều tinh thông, được thái hậu hết mực yêu chiều, quý mến. Có điều hồng nhan bạc phận, ông trời nhẫn tâm, vài tháng trước tỷ tỷ ấy đã bất hạnh qua đời rồi. Có điều từ trước đến giờ Ninh Bích tỷ tỷ chưa bao giờ bước ra khỏi hoàng cung Nam Sở, làm sao có thể quen biết Khang hầu của Đại Chu được chứ?”

“Chết rồi sao?” Nụ cười bình thản trên mặt Đường Thiên Tiêu lại xuất hiện. Ngài tựa vào chiếc phản, nhả nhặn vắt chân chữ ngũ, nhắc rượu lên uống tiếp, lại còn ngâm nga mấy câu: “Trăng có khi tròn khi khuyết, người có bi hoan li hợp, chuyện này tự cổ khó vẹn toàn...” [3]

[3]. Mấy câu này trích trong bài từ Thủy diệu ca đầu của Tô Đông Pha.

Rõ ràng là một câu thơ cổ ai oán, tràn đầy thương cảm, vậy mà lại được ngài ngâm nga một cách sáng khoái trong khi đã ngà ngà men say, như còn ẩn chứa niềm vui trước nỗi đau của người khác.

Trước mặt Nam Nhã Ý, người từ nhỏ lớn lên cùng mình, Đường Thiên Tiêu không cần phải che giấu cảm xúc của bản thân. Vì thế, mới chỉ quen biết có hơn một tháng nay, nhưng tôi có thể thấy, vị đế vương trẻ tuổi lười vờ về ngoài lười nhắc vô dụng đó, thì thoảng lại để lộ ra những chiếc gai sắc nhọn, nhưng thì thoảng lại là chút uất ức, không cam lòng như một đứa trẻ.

Hình bóng ý trung nhân ánh lên trong đôi mắt tuyệt đẹp của Nam Nhã Ý lại là một chú chim ưng đứng mảnh thu cánh ẩn nấp nơi chín tầng trời, là thanh bảo kiếm sắc bén luôn nóng lòng muốn được tuốt ra khỏi vỏ. Còn tôi tiếp tục sống cuộc đời của người đứng bên lề cuộc sống, bình dị mà thanh thản, ngắm nhìn từng màn kịch tranh đấu quyết liệt trong hoàng cung, quan sát những mưu đồ tranh quyền đoạt vị xuất chúng của các tài tử giai nhân, xem họ biểu diễn những câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp của bản thân, lặng lẽ sống hết phần đời còn lại của mình.

Nếu như cuộc sống của tôi có thể bình dị, tĩnh lặng như khe suối bên cạnh Tĩnh Nghi viện, thì đó thực sự là niềm hạnh phúc mà tôi cầu mong bấy lâu nay.

Hoàng cung, quyền lực, xưa nay vẫn biến ảo khôn lường. Từ trước đến nay đều là như vậy.

Xưa nay tôi vẫn luôn cho rằng khả năng thích ứng của bản thân là vô cùng mạnh mẽ, ngay cả vào ngày hoàng đế và bách quan Nam Sở đầu hàng Đại Chu, tôi vẫn có thể trốn trong cung thất sơ sai của Nam Nhã Ý, cùng tỷ tỷ sưởi ấm và ngủ yên lành bên nhau.

Thế nhưng buổi tối hôm nay, tôi nằm trên giường, xoay qua lật lại hồi lâu mới miễn cưỡng chợp mắt nổi, chỉ có chiếc khăn lụa trắng muốt, với từng đường kim mũi chỉ thêu chữ ‘Bích’ bên trên như kim đâm vào trái tim tôi, nỗi đau đón đó chẳng thể xóa tan. Ngay cả trong mơ cũng vẫn còn đau đón, đau đón cảm tấm khăn trắng đó mà rơi lệ.

Hồ sen trước cung Đức Thọ là nơi mà tôi thường hay lang thang tản bộ. Mặt nước khe khẽ xao động như muốn thu lại ánh trăng trong vắt của một ngày, ngay đến ánh trăng dường như cũng đang lay động bên những đóa thủy liên màu phấn trắng, như có người đang đang khẽ thở than. Đóa sen trắng quý giá nhất của ngày nào giờ đã tàn tạ, đợi đến lúc nở lại, cũng chẳng còn là đóa hoa năm xưa nữa.

Ngồi ở bên chiếc cầu đá Hán Bạch Ngọc, tôi cảm chiếc sáo trúc thổi khúc nhạc làm rung động bóng trăng dưới nước, hương sen thoang thoảng, thổi cho tới lúc khuôn mặt tôi ướt lạnh.

Nhẹ rút khăn ra, tôi lau đi những giọt nước mắt mà ban ngày không dám trào ra, nhìn thấy chữ ‘Bích’ do mình đích thân thêu trên tấm khăn bị ướt, tôi đang ngây ngời, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hò hét chém giết.

Ngẩng đầu lên nhìn, còn chưa kịp định thần xem có chuyện gì đang xảy ra, thì bên hồ sen đã xuất hiện một người đàn ông bịt mặt, ánh kiếm sáng lóe, đang tiến gần về phía tôi.

Vì quá kinh hãi, tôi đánh rơi chiếc khăn trên mặt đất, trên cổ cảm thấy mát mát, nhưng lại chẳng hề đau đớn gì cả. Người đó chỉ đặt kiếm kề bên cổ tôi, đôi mắt người đó đen láy, sâu thẳm, sáng lấp lánh, nhưng lại phát ra một luồng hàn khí lạnh hơn cả mặt nước về đêm.

Tôi không muốn chết, cũng không muốn trở thành con tin của người này, rồi sau đó trở thành vật hy sinh cho lợi ích của hoàng gia Nam Sở. Cho nên, tôi không hề do dự chỉ vào hồ sen rồi khẽ tiếng nói với hắn ta: “Người có biết bơi không? Mau trốn dưới nước hồ, ta sẽ đánh lạc hướng bọn người kia.”

Người đó nhìn tôi đầy hoài nghi, ánh sáng trong đáy mắt khi rực lên lúc tối sầm, biến đổi khôn lường. Đột nhiên hắn nhắc bảo kiếm ra khỏi cổ tôi rồi kéo lấy cánh tay tôi, nhanh chóng kéo tôi vào lòng, ôm chặt lấy và thì thầm bên tai tôi: “Ta tin tưởng nàng. Đừng khóc nữa!”

Giọng nói của hắn thâm trầm, xen lẫn trong âm thanh khản đặc đó là sự mệt mỏi, nhưng lại rất dịu dàng, hòa nhã, giống như ... ánh trăng dịu nhẹ lúc này, hoàn toàn khác hẳn với thân hình cao lớn đầy sát khí của hắn.

Tôi còn chưa kịp định thần sau những cử chỉ đường đột đó thì hắn đã buông tôi ra, khẽ khàng nhảy xuống dưới hồ sen, lặn sâu ẩn khuất phía dưới mặt hồ. Những gợn sóng trên mặt hồ nhanh chóng biến mất theo làn gió nhẹ giữa đêm.

Tôi định thần lại, không để cho mấy tên thị vệ trong cung kịp chạy tới trước mặt mình, đã hét lớn về phía đó: “Các người đang hò hét cái gì thế? Thái hậu nương nương ngọc thể bất an, vừa mới chợp mắt, kinh động đến nương nương các người có gánh nổi trách nhiệm này không?”

Người đứng đầu đám thị vệ nhận ra tôi, vô cùng kinh ngạc, vội vã giải thích: “Lúc này có tên thích khách chạy về hướng này, bọn ta đang khám xét quanh đây, nhất định sẽ giữ yên lặng, không để kinh động đến thái hậu nương nương đâu.”

Tôi nhìn xung quanh rồi chau sít lông mày: “Thích khách ở đâu ra? Từ này đến giờ ta ngồi trên cầu, có thấy bóng ai qua đây đâu?”

“Vậy thì nhất định hắn ta không xông vào cung của thái hậu nương nương rồi.”

Gã thị vệ đứng đầu vội vã cười trừ, chỉ tra xét qua loa xung quanh hồ sen rồi vội vã dẫn đám thị vệ đi về hướng khác.

Tôi cảm nhận được mùi vị máu tanh và mồ hôi của tên thích khách ban nãy thấm lên tấm áo mong manh của mình, sợ rằng gã ban nãy lộn lên khỏi hồ rồi lại thất lễ với tôi thêm lần nữa, nên khi nhìn thấy đám thị vệ đi khỏi, tôi cũng nhanh chóng chạy về cung Đức Thọ.

Tôi không đi dò xét thêm về động tĩnh gì của tên thích khách đó, cũng chẳng dám nhặt chiếc khăn có thêu chữ ‘Bích’ về. Ngày hôm sau, tôi nghe ngóng được, tên thích khách đó đã trốn thoát, và chiếc khăn tay của tôi cũng theo đó mà biến mất.

Lúc tỉnh dậy sau khi chìm trong hồi ức cũ, tôi nghe thấy thấy tiếng thở đều đều của Nam Nhã Ý nằm cạnh bên, tôi ngỡ rằng liệu có phải mình vẫn còn đang nằm mơ.

Tên thích khách đó không ngờ lại chính là Khang hầu Đường Thiên Trọng của Đại Chu! Hắn cầm theo chiếc khăn đó, hơn nữa còn muốn tìm tôi bằng mọi giá?

Nhắm tính thì đến giờ chuyện xảy ra cũng hơn hai năm rồi.

Năm đó tôi mới mười bảy, nhớ rằng lúc đó cầm chiếc sáo trúc đứng dưới ánh trăng, đã biết nhớ nhưng, rồi lẽ. Đến nay khi tròn mười chín, tôi thậm chí còn chẳng biết khóc nữa.

Tôi lúc nào cũng lặng lẽ mỉm cười dịu dàng, lãnh đạm nhìn những việc làm hoang đường, vô liêm sỉ của hoàng đế Nam Sở, nỗi bi thương, ai oán, bất lực của Đỗ thái hậu, việc phân tranh đấu đá dữ dội trong hoàng gia Nam Sở... mãi cho tới khi tìm được chỗ dung thân ở hoàng triều mới. Nụ cười cứng nhắc cùng với dung mạo tầm thường đã theo tôi như hình với bóng.

Bản thân một hồi, ánh sáng dịu nhẹ khẽ xuyên qua lớp màn tơ mỏng manh. Nam Nhã Ý nửa tỉnh nửa mơ, mơ mơ hồ hồ hỏi tôi: “Thanh Vũ, có phải muội vừa nằm mơ không? Cả đêm lật hết bên này sang bên kia khiến cho ty cũng không ngủ yên giấc được.”

Tôi ngáp ngừng đáp một tiếng, ty ty ngáp một cái rồi quay sang nhắm mắt tiếp tục ngủ. Tôi nhìn thấy ty ty ngủ say rồi mới nhẹ chân nhẹ tay thức dậy trang điểm.

Được sự quan tâm bí mật của Đường Thiên Tiêu, tuy nhìn bề ngoài Tĩnh Nghi viện trông cũ kĩ, nhưng phòng ngủ của chúng tôi lại khá mới mẻ, tinh tươm. Chiếc gương đồng trên bàn trang điểm không dính hạt bụi nào, dung mạo của tôi hiện lên rõ nét trên tấm gương đó dưới ánh sáng tỉnh mơ.

Chưa thoả loại phương thức bí mật mà năm xưa Đỗ thái hậu sai người điều chế riêng cho tôi, làn da tôi vẫn mịn màng, trắng trẻo, ngũ quan đẹp đẽ, đặc biệt là đôi lông mày đẹp như dãy núi xa mà chẳng cần phải tô điểm thêm bất cứ thứ gì, đường nét thanh mảnh tự nó đã mang nét đẹp thanh nhã.

Tôi có lẽ cũng được xếp vào hàng mỹ nhân, là loại mỹ nhân có thể gây ra tai họa cho cả bản thân và những người xung quanh. Chỉ đáng tiếc đôi mắt năm xưa long lanh sáng sủa như nước chảy, giờ đây trở nên trống rỗng như chiếc giếng khô cạn nhiều năm.

Dường như bên tai tôi lại văng vẳng tiếng cười khẽ của chàng thiếu niên: “Tóc mai mềm mại mượt mà. Lông mày cong vút núi xa một màu[4], Vũ Nhi, người nào cũng nói đôi mắt của muội biết nói, nhưng ta thấy, ngay cả đôi lông mày của muội cũng biết nói chuyện đấy.”

[4]. Phong dịch từ hai câu thơ “Thiên quyền song mấn thu thiên dực/ Uyển chuyển song nga viễn sơn sắc” trong bài “Cảnh để dẫn ngân bình” của Bạch Cư Dị.

Mỉm cười đầy chua chát, tôi lặng lẽ chải mái tóc dài, hoàn toàn không biết được rốt cuộc bản thân sẽ phải chờ đợi đến năm nào, tháng nào mới tìm được người có thể đưa dòng suối trong trở lại đôi mắt và trái tim trống rỗng vô hồn của tôi.

Ngày tháng lại tiếp tục trôi qua bình dị, giản đơn, vô sự, còn Nam Nhã Ý thì cứ lúc vui mừng, lúc buồn lo, ngày nào cũng đứng ngồi không yên.

Năm nay Đường Thiên Tiêu đã mười chín, qua độ tuổi thành hôn từ lâu rồi. Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc lúc đầu luôn lấy cớ đang dụng binh đối phó với Nam Sở để kéo dài thời gian. Đến nay Nam Sở đã đầu hàng, chính cục đã định, Tuyên thái hậu không muốn kéo dài thêm nữa, nhanh chóng triệu kiến mấy vị thiên kim tiểu thư của các vị trọng thần trong triều đình, để tỏ rõ việc lập hậu là chuyện đương nhiên phải làm.

Quan hệ giữa Đường Thừa Sóc và Tuyên thái hậu vô cùng mật thiết, thậm chí còn truyền cả tin đồn có tình ý ám muội cùng nhau, đến lúc này đã chẳng thể nào ngăn chặn được. Cho nên vấn đề lúc này, chẳng qua chỉ là lập ai làm hoàng hậu mà thôi.

Tháng tư năm Gia Hòa thứ mười, sau mấy lần bàn bạc, thương lượng, sau cùng Đường Thừa Sóc và Tuyên thái hậu đã quyết định sắc phong thiên kim của đại tướng quân Thẩm Độ là Thẩm Phụng Nghi làm hoàng hậu.

Thẩm Phụng Nghi tuy xuất thân nhà tướng, nhưng dung mạo cũng xuất chúng, nghe nói vào đêm trước khi sinh nàng, mẫu thân đã nằm mơ thấy có phượng hoàng bay tới, vì vậy khi sinh ra liền đặt tên là ‘Phụng Nghi’. Các vị thầy tướng số đều phán nàng có tướng đại phú đại quý, đến nay được sắc phong làm hậu, cũng coi như lời phán thành sự thật.

Tôi nhìn thấy Nam Nhã Ý mặt ừ mày chau, liền đưa lời khuyên giải: “Ty ty, bất kể ai làm hoàng hậu, chỉ cần người đó độ lượng, ty ty lại được hoàng thượng sủng ái, thì vẫn sẽ có cuộc sống bình an, vô ưu vô lo thôi.”

Nam Nhã Ý đang ngồi lau dây đàn, nghe thấy tôi nói vậy liền vứt khăn sang một bên, đưa tay chống cằm khẽ than thở: “Độ lượng? Thẩm Phụng Nghi, nẫu thân là em họ của Tuyên thái độ, phụ thân là đại tướng tâm phúc đã cùng với nhiếp chính vương giành được giang sơn này, muội đoán xem tính tình người ta sẽ tốt tới mức nào đây? Lúc vẫn còn ở phương bắc, ty thường nhìn thấy người ta ra vào hoàng cung, ngoại trừ trước mặt thái hậu và hoàng thượng ra, đã bao giờ coi trọng ai khác đâu? Sự sủng ái của hoàng thượng... chỉ dựa mỗi vào sự sủng ái của hoàng thượng, nhất định có thể bao bọc, bảo vệ được ty hay sao? Trừ phi...”

Tôi im lặng.

Tuyên thái hậu nhất quyết chọn Thẩm Phụng Nghi làm hoàng hậu đương nhiên không chỉ đơn giản vì tin vào số mệnh thầy bói phán cho cô ấy. Đường

Thiên Tiêu chấp nhận thành hôn cùng Thẩm Phụng Nghi đương nhiên cũng chẳng có liên can gì đến lòng độ lượng hay dung mạo của nàng ta. Nếu như ngài có thể chọn lựa thì Nam Nhã Ý đã trở thành phi tần được sủng ái nhất trong hoàng cung này từ lâu rồi, chứ không đem tỷ ấy giấu vào một nơi bí mật, khoảng hai, ba ngày mới tới thăm một lần như thế.

Nam Nhã Ý nói tới nỗi đau của bản thân, tâm tư lập tức rối loạn muộn phiền, bèn nhanh chân bước tới bên cửa sổ, hít sâu mấy hơi bầu không khí trong lành rồi than thở: “Thanh Vũ, muội có biết tại sao ta lại bị chọn đem tặng sang Nam Sở không?”

Không phải trước đây tôi chưa từng dò đoán, có điều ở trong chốn thâm cung này, ai mà chẳng có bí mật hay tâm sự không thể nói ra? Đôi khi biết nhiều chuyện quá cũng không phải là việc gì hay ho.

Thế nhưng nếu như tỷ đã nhắc tới, thì tôi cũng đưa lời hỏi: “À, nếu như ngay cả hoàng thượng cũng không thể bảo vệ được tỷ ... phải chăng là có liên quan đến thái hậu hoặc nhiếp chính vương?”

Nam Nhã Ý lắc lắc đầu, khẽ vuốt mái tóc, cánh tay áo may bằng tơ mỏng có thêu hình hoa cúc khẽ bay bay trong con gió nhẹ hoàng hôn: “Đến tận bây giờ, tỷ vẫn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tỷ nghĩ, có lẽ liên quan đến mẫu thân của tỷ. Tỷ không phải là cung nữ, huynh trưởng cũng làm quan trong triều, thế nhưng hoàng thượng không nỡ rời xa mẫu thân tỷ, nên cứ giữ mãi trong hoàng cung để phụng dưỡng. Tỷ thường xuyên đến thăm mẫu thân, chính vì vậy mà cũng thường xuyên gặp hoàng thượng ... gây dằn, ca múa, ngâm thơ, pha trà, hai người chúng tôi đã ở bên nhau vui vẻ, hạnh phúc. Thế nhưng có một hôm, tỷ vừa mới bước chân ra khỏi hoàng cung, hoàng thượng đã nhanh chóng phái thái giám đến báo rằng tỷ phải đi theo đoàn sứ thần sang Nam Sở ngay tức khắc, đoàn người này xuất phát ngay trong ngày hôm đó. Ngài còn sai người truyền cho tỷ một câu bảo tỷ phải đợi ngài.”

“Tỷ đã đợi được người. Đợi hơn hai năm trời.” Tôi mỉm cười. “Tỷ tỷ đã vì người mà chịu biết bao khổ cực, coi như là khổ tận cam lai.”

Nam Nhã Ý dịu dàng mỉm cười, thế nhưng đôi mày lá liễu khẽ chau lại.

“Tỷ biết rằng ngài luôn luôn muốn giúp tỷ, trước nay đều luôn đắn đo suy nghĩ hết lòng. Cho tới khi ... sau khi đến Thụy Đô không bao lâu, tỷ nghe tin mẫu thân và huynh trưởng đều đã qua đời, coi như đã chứng minh cho mọi sự suy đoán của bản thân mình.”

“Qua ... qua đời rồi sao?”

“Đúng thế, hai người đều qua đời rồi. Chính vào buổi tối hôm tỷ bị đưa đi theo đoàn sứ thần, mẫu thân đột nhiên phát bệnh qua đời. Ngày hôm sau, huynh trưởng cũng bị bắt vì tội thông địch bán nước, không lâu sau, huynh ấy đã chết trong ngục.”

“Tại sao lại thế?”

“Tỷ không biết.” Nam Nhã Ý đưa mắt nhìn những bông hoa lê rơi rụng ngoài sân, nỗi sầu muộn mới nhạt nhòa đi vài tháng nay do được đoàn tụ cùng người yêu dấu, giờ lại dâng đầy trong đôi mắt. “Gần đây tỷ cố gắng hỏi hoàng thượng, ngài đã im lặng rất lâu rồi mới nói với tỷ rằng, mối thù này, ngài nhất định sẽ báo, còn dặn tỷ không cần phải bận tâm.”

“Ngài vẫn đang bảo vệ tỷ.” Tôi mỉm cười đưa ra kết luận.

Cái chết của mẹ và anh trai Nam Nhã Ý tuyệt đối không hề đơn giản, dựa trên thái độ, tình cảm Đường Thiên Tiêu dành cho nữ nương và Nam Nhã Ý, từ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không ngài tuyệt đối không bao giờ ngồi im nhìn thảm kịch này xảy ra.

Nam Nhã Ý quay lại, nắm chặt lấy bàn tay của tôi, nhìn tôi bằng đôi mắt tràn trề hy vọng: “Thanh Vũ, hoàng thượng nhất định có thể đoạt được địa vị mà ngài đáng phải có, đúng không nào?”

Thật ra thì tôi chẳng dám khẳng định, thế nhưng mắt nhìn Nam Nhã Ý từ Đại Chu sang Nam Sở, rồi lại từ Nam Sở đến Đại Chu đã chịu biết bao nhiêu khổ sở, đắng cay, đôi mắt hiện lên rõ nỗi hoảng sợ chẳng thể nào xóa bỏ được, nên đành đưa lời an ủi: “Hoàng thượng ... tuyệt đối không phải là một người lười nhác vô dụng. Huống hồ người là con trai ruột của thái hậu, nắm đại quyền trong tay cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều mà thôi.”

Nam Nhã Ý bật cười nói: “Ngài đương nhiên không phải người lười nhác vô dụng. Kể từ năm mười tuổi ngài đã được cao nhân ngắm ngấm chỉ dạy cho hết mọi binh pháp sách lược và kiếm thuật cao cường. Đừng nhìn vào dáng vẻ hàng ngày của ngài, thân thủ không hề thua kém gã Đường Thiên Trọng tự cao tự đại kia đâu.”

Tôi đan chặt mười ngón tay với tỷ, mỉm cười nói: “Đúng vậy, tỷ tỷ bấy lâu nay lo lắng mệt mỏi, giờ cũng đã đến lúc an tâm được rồi.”

Nam Nhã Ý mỉm cười, dịu dàng nhìn về phía tôi nói: “Vẫn còn muội thì sao?”

“Muội hả? Muội thì sao chứ?” Tôi thản nhiên như không có chuyện gì, buông tay tỷ ra, vuốt lọn tóc trước ngực mình.

“Thanh Vũ, tuy muội không nói, nhưng người làm tỷ tỷ này chẳng lẽ lại không nhận ra trong tim muội sớm đã có ý trung nhân từ lâu rồi sao. Từ triều Nam Sở tới triều Đại Chu, muội vẫn luôn dùng phương thuốc bí truyền để che đi dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, để tránh bị ân sủng, cũng chẳng dễ chịu gì hơn tỷ. Người đó là ai? Tỷ nghĩ ... chỉ cần người đó vẫn còn ở Đại Chu, hoàng thượng nhất định sẽ giúp được muội.”

Trời đột nhiên nổi gió lớn, tấm khăn trong tay tôi cũng khẽ tuột khỏi tay, từng sợi tóc bị gió thổi bay rối trước mặt, ngay cả đôi mắt cũng bắt đầu mờ mịt.

“Hoàng thượng ... cũng chẳng giúp nổi muội đâu.” Tôi nhặt những cánh hoa lê rơi bên khung cửa sổ, lặng ngắm những thứ tốt đẹp sắp sửa biến mất, trái

tìm đầu đón từng con, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói: “Hoặc là ... hoặc là người ấy đã sớm lấy vợ sinh con rồi. Có điều huynh ấy nhất định vẫn còn nhớ đến muội, nhớ đến muội ...”

Nhớ rằng chính tôi đã hại chàng người mất nhà tan, đi vào bước đường cùng ...

Gạt hết cánh hoa, tôi đóng chặt cánh cửa sổ lại, không muốn nhìn cảnh cánh hoa lê rơi đầy ngoài sân.

Nam Nhã Ý thấy không an tâm, đứng phía sau tôi, do dự một hồi rồi nói: “Nếu như... nếu như muội có thể quên đi cuộc tình này, hai tỷ muội mình đồng tâm, cùng hầu hạ hoàng thượng, cũng là một chuyện tốt ...”

Đợi chờ rồi cũng hết tuổi xuân.

Bên ngoài cửa sổ, vẫn nhìn thấy những cánh hoa lê trắng như tuyết, phủ ngập cả bạc thêm đá xanh.

Xa gần vắng vắng tiếng hót của chim đỗ quyên tiễn xuân đi, không biết đã làm lỡ dở tuổi xuân của biết bao con người?

Sau khi ngôi vị hoàng hậu của Thẩm Phụng Nghi được định đoạt, tất cả các vị thiên kim không được chọn đều trở thành mảy vôi phi tần tương lai. Đương nhiên là trong việc này hàm chứa rất nhiều sách lược dẫn dắt của hoàng gia, đại đa số đều là con gái của trọng thần hoặc võ tướng. Nam Nhã Ý thân là con gái của thần tử phạm tội, chẳng thể nào tranh giành cùng với những người đó được, nhưng Đường Thiên Tiêu không định cứ để cho tỷ tỷ chịu uất ức như vậy. Ngài đã biến tỷ trở thành con gái của Lục đại tướng quân ở vùng biên ải, cầm theo bức họa đem nộp lên cho thái hậu.

Tôi cảm thấy hơi lo lắng bèn hỏi Nam Nhã Ý: “Liệu thái hậu có nhận ra tỷ tỷ không?”

Nam Nhã Ý liền lắc đầu nói: “Chắc là không có vấn đề gì đâu. Tỷ không phải cung nữ, phi tần trong hậu cung, mỗi lần nhập cung gặp hoàng thượng, nếu như thái hậu giả đảo, theo đúng lễ nghi, tỷ đều phải lui xuống. Huống hồ cung nữ hàng ngàn hàng vạn người, lại cách mấy năm trời, hình dáng cũng đã thay đổi đôi chút, làm sao mà thái hậu nhận ra tỷ được?”

Tôi mỉm cười khổ sở: “Nếu như đã nói tỷ là con gái của Lục đại tướng quân, phải chăng sẽ đưa tỷ về phủ nhà họ Lục? Cứ ở mãi trong cung thế này, để lộ sơ hở gì thì sao?”

Nam Nhã Ý không để ý, tiếp tục kết chiếc dây đeo ngọc bội màu vàng cam, khuôn mặt tỷ gần đây hân hoan, hạnh phúc hơn nhiều, khẽ mỉm cười nói: “Con gái của Lục đại tướng quân trong truyền thuyết đó, bây giờ vẫn còn đang ở quê nhà cơ. Nghe hoàng thượng nói sau khi chỉ ý sắc phong phi tần được ban xuống, sẽ để tỷ xuất cung rồi lên xe ngựa nhập cung là xong.”

Tôi biết rõ rằng khó khăn lắm tỷ tỷ mới quay trở về được bên cạnh Đường Thiên Tiêu, khoảng thời gian bên nhau vô cùng đáng quý, cũng không dám khuyên giải, nên đành ra ngoài, dặn dò hai cung nữ mà Đường Thiên Tiêu phái tới là Tâm Nguyệt và Ngưng Sương phải cẩn trọng, không có việc gì thì đóng chặt cửa Tĩnh Nghi viện, không được gây chuyện thị phi, càng không nên ra ngoài nói chuyện phiếm.

Một vài ngày sau, trong cung bắt đầu đồn thổi câu chuyện về mỹ nhân dưới ánh trăng năm xưa mà hiện nay Đường Thiên Trọng đang khốn khổ tìm kiếm khắp nơi, đồng thời cũng thêm thất vào đó không biết bao nhiêu tình tiết li kì khác. Câu chuyện đi xa điểm ban đầu nhất chính là, Khang hầu giữa đêm thâm nhập vào cung Nam Sở, sau khi bị phát giác đã tình cờ gặp được tiên tử hoa sen thổi sáo dưới ánh trăng, tiên tử thấy mến mộ nét anh tuấn đẹp trai của Khang hầu nên phát tay phẩy nhẹ, đánh lui hết quân địch, cùng với ngài bay đi muôn trùng vạn dặm. Khang hầu từ đó ngày nhớ đêm mong, chưa bao giờ quên được tiên tử ...

Qua lời kể của Đường Thiên Tiêu, Nam Nhã Ý nghe được một bản gần sát với sự thực nhất. Ít ra thì Đường Thiên Tiêu có thể đoán chắc rằng người mà Đường Thiên Trọng gặp được chính là một cung nữ hoặc một nữ quan chưa thành hôn có địa vị khá cao trong cung của Đỗ thái hậu, dung mạo tuyệt trần, rất giỏi thổi sáo.

Lần này tôi còn chẳng muốn làm người đứng bên nhìn chuyện nhân tình nữa, bèn lén lui ra một nơi xa, để cho đôi tai mình được nghỉ ngơi.

Tính đến nay đã ba ngày liền Đường Thiên Tiêu không tới Tĩnh Nghi viện thăm hỏi, Nam Nhã Ý tỏ ra vô cùng buồn bã, chán nản. Đến tối liền tháo bỏ hết trâm ngọc trên đầu, trước lúc đi ngủ cầm một miếng ngọc ngậy người ngắm nghía, rồi tựa vào thành giường hỏi tôi: “Thanh Vũ, muội nhìn chiếc dây đeo ngọc bội này trông có đẹp không?”

Ngọc bội cườ long long lanh, sáng rực là đồ vật mà lần trước Đường Thiên Tiêu để quên tại nơi này. Nam Nhã Ý thấy chiếc dây đeo ngọc bội quá tầm thường, nên đã kết một chiếc khác màu vàng cam có hình đôi uyên ương đùa vui dưới nước, đường kim mũi chỉ rất khéo, đôi uyên ương sinh động như thật, quả nhiên là tinh tế, tuyệt đẹp.

Tôi thường thức một hồi rồi mỉm cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ đang hỏi muội chiếc dây này đẹp hay là đem thứ này treo bên người hoàng thượng có đẹp không?”

Nam Nhã Ý mỉm cười nói: “Có khác biệt sao?”

“Có chứ.” Tôi tiện thể đoạt lấy miếng ngọc bội đó, đặt nó lên phần eo của mình ngắm nghía. “Nếu như không định tặng nó cho hoàng thượng thì tặng cho muội đi, nhất định muội đeo sẽ đẹp hơn hoàng thượng nhiều.”

“Con nha đầu đáng ghét, muội cứ ở đó mà mơ đi.” Nam Nhã Ý xông tới, vừa mỉm cười cù tôi, vừa giành lại miếng ngọc bội nọ. Tôi rất sợ bị cù, bật cười lớn tiếng rồi cũng cù lại tỷ, nhìn thấy tỷ mỉm cười vui vẻ, không còn sầu muộn nữa, trong lòng cũng an tâm hơn rất nhiều.

Đúng lúc hai người chúng tôi đang chơi đùa vui vẻ nhất thì bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, giọng nói thều thào vội vã cất lên: “Cô nương, cô nương, Nhã Ý cô nương, hoàng thượng giá đáo.”

Ngay sau đó phía ngoài lại truyền vào tiếng cười khê khàng của Đường Thiên Tiêu: “Hai nha đầu ngốc nghếch kia, chơi đùa với nhau vui quá nhỉ.”

Chúng tôi chưa bao giờ ngờ được rằng Đường Thiên Tiêu lại có thể ghé thăm vào lúc giữa đêm thế này, vậy nên đều vô cùng kinh ngạc.

Đương nhiên lúc này chẳng thể kịp chải đầu thay trang phục khác, thậm chí, ngài chắc cũng chẳng so đo chuyện này. Bây giờ chúng tôi chỉ mặc trên người những trang phục đơn giản, tôi liền mở cửa ra, cúi đầu chào: “Hoàng thượng, cuối cùng người cũng nhớ đến Nhã Ý tỳ tỳ rồi à?”

Đường Thiên Tiêu đỡ tôi đứng dậy, búng nhẹ một cái lên trán tôi rồi cười nói: “Chỉ có nha đầu nguoi là biết nói chuyện thôi. Có bao giờ trăm đám gặt tỳ tỳ của nguoi ra khỏi đầu cơ chứ?”

Lúc tôi lui sang một bên đứng, Đường Thiên Tiêu đưa đôi mắt đàn phụng nhìn về phía tôi rồi tán tụng: “Không tệ đâu. Thảo nào mà Nhã Ý thường xuyên nói với trăm rằng nguoi trông còn xinh đẹp hơn nàng ấy. Quả nhiên là một đôi tỳ muội đẹp hơn hoa.”

Tôi đã chuẩn bị đi ngủ, đương nhiên là đã rửa sạch sẽ khuôn mặt, không còn bộ dạng tầm thường như mọi khi nữa. Nghe ngài nói vậy tôi chỉ cúi đầu xuống rồi lặng lẽ lui sang một bên. Nam Nhã Ý mỉm cười đến nghênh tiếp: “Hoàng thượng nếu như người thích, hay là nạp luôn cả hai người bọn thiếp vào cung. Sau này nếu như hoàng thượng chán ghét cả hai người thiếp rồi thì tỳ muội bọn thiếp coi như cũng có thể nương tựa lẫn nhau, không phải chịu nỗi cô đơn vô tận trong chốn hậu cung này nữa.”

Đường Thiên Tiêu đang vô cùng cao hứng, nắm lấy bàn tay của Nam Nhã Ý rồi mỉm cười nói: “Trẫm còn lâu mới làm chuyện mất hứng như vậy đâu. Cô nhóc này đã quen biết trẫm lâu như vậy mà vẫn chẳng chịu lộ rõ dung mạo tuyệt sắc, như thế đủ biết trong lòng từ lâu đã có ý trung nhân rồi. Chỉ ít là không hề đặt trẫm trong lòng. Cũng không biết được hai người học được chiêu này ở đâu ra? Trước kia sợ hoàng đế Nam Sở hiếp đáp hai người, bây giờ là sợ ai hiếp đáp đây?”

Nam Nhã Ý sớm đã quay trở lại với dung mạo mỹ miều, không còn bệnh tật yếu ớt khiến cho người khác chán ghét nữa, câu nói này của ngài hiển nhiên là trách tội tôi đã không tin tưởng ngài.

Nam Nhã Ý sợ ngài tức giận liền mỉm cười buộc miệng ngọc bội cườ long lên thắt lưng ngài, dịu dàng nói: “Hoàng thượng, lần này thì giữ ngọc bội cho kĩ nhé, đừng có để rơi khắp nơi thế.”

Đường Thiên Tiêu cúi đầu nhìn xuống, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên: “Là do nàng làm sao? Hơn hai năm nay, tay nghề càng ngày càng tinh xảo hơn đấy.”

Ngài vừa nói vừa ôm tỳ vào lòng, đôi mắt long lanh, thâm tình. Nam Nhã Ý then thùng trước ánh mắt tình tứ của ngài, nét mặt nhanh chóng lấy lại vẻ hân hoan, đôi má ửng đỏ nhẹ đặt bên vai Đường Thiên Tiêu

Lần nào Đường Thiên Tiêu cũng vội vã đến rồi lại vội vã đi, tính đến nay hai người vẫn chưa thực sự được ở riêng bên nhau mấy. Tôi bê bình trà trên tay cung nữ đặt lên bàn rồi lặng lẽ lui ra ngoài, rồi tiện tay đóng luôn cửa lại.

Lúc bước ra ngoài phòng ngoài, thái giám thân cận của Đường Thiên Tiêu là Cận Thất đang ngồi uống trà bên bàn, nhìn thấy tôi liền vội vã đứng dậy cười nói: “Thanh Vũ cô nương, hoàng thượng ngài ... đang ở trong phòng của Nhã Ý cô nương?”

Tôi mỉm cười nói: “Ừm, hôm nay hoàng thượng trong có vẻ rất vui vẻ.”

Cận Thất gật đầu nói: “Đương nhiên rồi. Ngài đã bàn thảo xong với thái hậu, ngày mai lễ bộ sẽ tuyên chỉ, ngoài hoàng hậu ra, sẽ sắc phong thêm hai vị quý phi chính nhất phẩm, bốn vị tần chính nhị phẩm. Trong đó có Nhã Ý cô nương của chúng tôi, ha ha, hoàng thượng đã tranh luận suốt một hồi lâu cùng thái hậu, nói Lục đại tướng quân công lao cao, nên sẽ sắc lập Nhã Ý cô nương là Hiền phi.”

“Hiền phi...”

Khóe miệng của tôi bất giác nhoen lên.

Đại Chu áp dụng theo đúng chế độ của triều trước, dưới hoàng hậu, lập bốn phi, chín tần, chín tiệp thụ, chín mỹ nhân, chín tài nhân, ngoài ra còn có bảy mươi hai người được phong làm bảo lâm, ngự nữ, thái nữ ... cấp bậc sẽ phân từ chính nhất phẩm cho đến chính bát phẩm, y phục cũng theo đó mà phân biệt rõ ràng.

Với tài sắc và gia thế của mình, Nam Nhã Ý vừa nhập cung đã được sắc phong thành Hiền phi chính nhất phẩm, ngoại trừ thái hậu, hoàng hậu thì chẳng còn ai áp chế hay có địa vị cao hơn tỳ tỳ nữa, lại cộng thêm thân phận là con gái của đại tướng quân, chỉ cần hành sự thận trọng, không để xảy ra sai sót gì, thì tương lai ổn định, an nhàn, phú quý chắc chắn không phải là chuyện gì khó khăn.

Còn tôi, cũng coi như có thể tìm được một nơi dung thân nương tựa vững chắc cho bản thân mình.

Cầm một chiếc túi đựng châu báu, tôi nhét vào tay Cận Thất, mỉm cười nói: “Thất công công, xin hãy nhận lấy thứ này.”

Cận Thất mở túi ra nhìn, đôi mắt bé nhỏ sáng rực lên, vội vã nhét lại nói: “Hãy, cô nương, làm sao tiểu nhân dám nhận chứ? Hiền phi của chúng tôi phúc mệnh đại phú đại quý, ngày sau tiểu nhân còn phải dựa dẫm ở chỗ Hiền phi nương nương mà.”

Tôi mỉm cười đáp lại: “Chúng tôi đương nhiên nhìn ra tấm lòng của hoàng thượng. Chỉ là hoàng thượng nhiều khi chính sự bận rộn, ngày sau có nhiều phi tần mỹ nữ hầu hạ, chưa chắc đã nhớ tới tỷ tỷ của tôi, đến lúc đó phải nhờ Thất công công có cơ hội thì nhắc nhở người đôi chút.”

Cận Thất lại cúi đầu nhìn những châu ngọc đặt trong túi, đáng về lưu luyến không nỡ rời xa, mỉm cười tươi tắn cất vào trong người.

Nam Nhã Ý tính tình phóng khoáng, hào sảng, mang đậm bản sắc của người phương bắc, từ trước đến nay chẳng mấy khi để tâm đến chuyện tiền bạc, hơn nữa lâu ngày cách xa quê nhà, cũng chẳng có nhiều tiền bạc tích lũy cho mấy. Tôi đã nhập cung gần ba năm nay, nhận được sự ân sủng của Đổ thái hậu, nên cũng tích lũy được không ít, giữ khư khư bên người cũng chẳng có ích gì, chi bằng mang ra lấy lòng người thay cho tỷ tỷ, cuộc sống sau này chắc cũng sẽ thoải mái dễ chịu hơn nhiều.

Ở lại uống hai tuần trà cùng Cận Thất, tôi bước ra bậc thềm ngoài cửa nhìn ra phía xa, quay đầu lại cánh cửa phòng vẫn đóng kín mít, ánh nến nhảy nhót phản chiếu những ánh sáng tươi vui trên khung cửa sổ, tràn ngập niềm vui, thỉnh thoảng bên trong còn vọng ra tiếng cười khe khẽ.

Tôi bất giác nhoèn miệng cười, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, có vài ngôi sao đang lấp lánh tỏa sáng, ánh trăng cũng sáng trong, tròn như miếng ngọc, trong suốt tựa nước, cả bầu trời phủ một màn sương mong manh.

Hôm nay vừa tròn mười lăm? Đây đúng là ngày tốt trăng tròn người cũng được mãn nguyện.

Trong lòng đột nhiên dâng trào cảm giác phiền muộn, tôi quay đầu sang hỏi Cận Thất: “Suốt dọc đường qua đây không có ai đi theo chứ?”

Cận Thất mỉm cười nói: “Đương nhiên là không rồi. Hoàng thượng chọn nơi này cho các cô nương chính là để có được sự yên tĩnh và bình an mà. Có điều sau khi sắc phong, không thể ở đây nữa rồi.”

Ngưng Sương đã hiểu ý tôi, liền cười nói: “Cô nương muốn ra ngoài tản bộ sao? Khoác thêm tấm áo bên ngoài, nô tì sẽ cùng cô nương ra ngoài tản bộ.”

Tôi nhận lấy tấm áo khoác ngoài tránh gió phòng sương từ Ngưng Sương rồi tự mình khoác lên, khẽ tiếng nói: “Hai người ở lại đây để ý xem hoàng thượng có dặn dò gì không. Một mình tôi đi ra ngoài, khoảng một lúc nữa thì sẽ quay lại.”

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hồn Trăng Tan Biển, Sương Mù Ngập Đình Sen

Sau khi bước ra khỏi cửa, tôi đưa lời dặn dò bọn họ đóng cửa Tĩnh Nghi viện lại như cũ, đứng trên con đường lát đá ở phía trước cửa cung, tôi đưa mắt nhìn về hai bên.

Tôi vừa đi bên con suối nhỏ chảy xuyên dọc hoàng cung, lại vừa nhìn về phía đài ngắm cảnh, cũng là hướng của cung Đức Thọ. Người ở trong tâm cung đó vẫn là một vị thái hậu, có điều không còn là Đổ thái hậu của năm xưa nữa. Kể từ sau khi Đổ thái hậu ra đi, tôi chưa hề bước chân vào cung Đức Thọ thêm một lần nào nữa, cũng chẳng thể nào đến xem xem hồ sen trước cung Đức Thọ có còn được như xưa hay không.

Thăm tính ngày giờ, có lẽ khoảng hai, ba tháng nữa là lại đến mùa sen nở.

Tôi chẳng tiện ghé thăm hồ sen, thế nhưng hai bên con suối nhỏ cũng có một vài nhánh sen đại mộc quanh. Vào tiết trời đầu xuân này, lá sen vẫn còn đang e ấp, mới chỉ khẽ nhú những nụ bé nhỏ, vậy mà đã khiến cho tôi cảm thấy ngạc nhiên, mừng rỡ trong lòng.

Suốt dọc đường đi, quả nhiên không có một bóng người nào hết. Tôi khoác trên người một tấm áo mỏng manh màu trắng, ngay cả con gió khẽ thoảng qua cũng nhẹ nhàng, mang một màu trắng u tịch của sương mù mịt mù. Có điều dưới chân, muôn hoa đang khoe sắc, mon mon đón chào mùa xuân mới, dưới ánh trăng mờ ảo, cây cối hoa lá cũng rung động theo nhịp bước của con người, như thể chúng cũng có tâm hồn tình cảm vậy. Còn tôi chẳng khác nào một người mất hồn, thần trí mơ mơ hồ hồ bước đi bên bờ suối, dần dần tiến vào chiếc đình nghỉ ở cạnh bên bờ suối.

Tựa người vào lan can bên đình, chống tay vào cột trụ màu đỏ son, tôi mới như thu lại được chút tâm tư bay bổng, phiêu diêu của bản thân. Tôi đưa mắt nhìn về hai bên khe suối, rừng cây âm u, tĩnh mịch, trùm lên đó là lớp sương mù, khiến cho không khí trở nên lạnh lẽo hơn vài phần. May mà nước suối vẫn khá trong trẻo, làn sương mù trắng mỏng manh trên mặt suối, dưới ánh trăng cũng khe khẽ lay động.

Bên bờ suối, quả nhiên có mấy cụm lá sen khẽ lay động dưới ánh trăng huyền ảo, tĩnh mịch. Mặt trăng trên trời cao, mặt trăng trong nước suối, khiến cho những phiến lá sen hai bên bờ suối đang khẽ lay động chẳng khác nào một mỹ nhân đang ngồi soi mình trên mặt nước, yểu điệu, nhã nhặn, phiêu du tựa thiên tiên.

Không biết đã bao nhiêu ngày tháng, tôi đánh mất đi thú vui tao nhã ngắm trăng thưởng sen này rồi. Bất giác, tôi dường như nhìn thấy người nhẹ lướt tới, nở một nụ cười mãn nguyện, nắm lấy bàn tay tôi, dịu dàng, khẽ khàng thì thầm bên tai: “Thanh tao thơm ngát hương sen. Gió thổi mặt nước người bên

tình say. Vũ Nhi, là người thanh tao hay là sen thanh tao đây?”

Tôi khẽ mỉm cười, nhấc tà váy lên, bước qua bậc thềm, đi chân không trên thảm cỏ mơn mơn, xanh tươi, ngắt một bông sen bên con suối, đưa lên tận hưởng mùi hương ngan ngát, dịu nhẹ của hoa sen, chậm rãi ngồi xuống phiến đá đặt bên cạnh đình. Tôi hân hoan giống như năm mười sáu tuổi, khẽ khàng cất tiếng hát bài ca dao của vùng Giang Nam

“Cô gái nhỏ Bích Ngọc[1], gả cho Nhữ NamVương

Nét mặt như hoa thắm, áo quần quyền mùi hương.

Vì gặp được quân tử, khoác phù dung y thường [2]...”

[1]. Nhân vật chính trong thành ngữ “Tiểu gia Bích Ngọc”, là một người thiếp của Nhữ Nam Vương Tư Mã Nghĩa đời Tấn. Nàng họ Lưu, gia đình không phải danh gia vọng tộc nên chỉ gọi là “tiểu gia” (gia đình nhỏ). Tuy nàng không xinh đẹp lắm, nhưng từ sự sùng ái của Nhữ Nam Vương, có thể thấy nàng rất ưa nhìn, dễ thương, hơn nữa hát rất hay. Về sau, thành ngữ “Tiểu gia Bích Ngọc” được dùng để chỉ người con gái dễ thương trong một gia đình nhỏ.

[2]. Quần áo.

Nhắm mắt lại, tôi đang lặng thầm hồi tưởng về quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói ồm ồm của một người đàn ông vang bên tai: “Ngồi trên mặt đất lâu như vậy, nàng không thấy lạnh sao?”

Tôi hoàn toàn không thể ngờ rằng vào lúc này vẫn có thể gặp ai đó, liền kinh hoàng đứng bật người dậy, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ở giữa ngôi đình, hai tay vịn vào lan can lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt sâu thẳm, huyền bí với cái nhìn sắc bén hơn hẳn người thường. Hoàn toàn không hề khó khăn để tưởng tượng về thần dung oai hùng của người này lúc bình thường, có điều lúc này, dưới ánh trăng sáng trong, dường như sợ làm cho tôi kinh hãi nên cũng đã hiền hòa, dịu dàng đi ít nhiều.

Thấy tôi đang nhìn mình, người này mới khẽ cử động thân người, khoe miệng bất giác nhếch lên, đưa tay về phía tôi rồi nói: “Để ta kéo nàng lên.”

Hắn không phải là thái giám, khí độ toát ra từ thân thể vững chãi mà oai dũng, thậm chí đôi lúc còn lộ ra sát khí của việc nhiều năm chinh chiến trên sa trường, cho dù hắn có cố gắng thể hiện một nụ cười với ý định hữu hảo, cũng chẳng làm sát khí đó giảm đi được chút ít nào.

Nơi này thuộc vào khu vực lãnh cung, cũng có thể coi là nơi thâm cung hậu viện. Vào lúc canh ba nửa đêm, những người đàn ông dám xông vào thâm cung hậu viện này e rằng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhìn vào đôi mắt huyền bí, sâu thẳm có phần quen thuộc của hắn, tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sợ hãi, nhanh chóng tránh bàn tay hắn đưa tới. Tôi nhanh chóng bám vào lan can, bước một chân ra, đúng lúc đang định dẫm một chân khác lên, người đàn ông kia đã xuất hiện ngay trước mặt tôi, hoàn toàn không chút úy kỵ nào, nhanh chóng nắm lấy cổ tay của tôi.

Tôi hoang mang rút tay lại, chân đã mềm nhũn ra, một bàn tay còn lại bám không chắc, đành phải buông ra, sắp sửa ngã xuống. Lúc đó, tôi chỉ kịp cảm thấy hai vai nhói lên, còn chưa kịp định thần lại, thì đã bị người đàn ông kia nhẹ nhàng bế bổng lên rồi ôm vào trong đình.

Còn chưa kịp đứng vững chân, ngay lúc tôi vội vã muốn thoát khỏi hắn ta, thì phần eo đột nhiên bị ôm chặt, cánh tay rắn chắc khi nãy ôm lấy cả thân người tôi, ngay cả phần đầu tôi cũng bị người ấy giữ lấy, nẹp chặt vào trước ngực hắn.

“Cuối cùng ta đã tìm thấy nàng, giọng hát và tiếng sáo nàng thổi đều vô cùng tinh tế.” Hắn khẽ thì thầm bên tai tôi, hơi thở ấm áp mà lạ lẫm nhẹ lướt trên má và cổ tôi, khiến cả người tôi cứng đờ lại vì căng thẳng, toàn thân nổi da gà.

Tôi không dám lại gần hắn, nhưng lại bị hắn kẹp chặt phía trước khuôn ngực, bất đắc dĩ để mặc cho trái tim đập mãnh liệt, loạn xạ như trống dồn. Tôi không dám ngược lên nhìn, nhưng lại hoàn toàn cảm nhận được đôi mắt hắn đang nhìn chăm chăm vào mình, nóng nhiệt, cháy bỏng như ngọn lửa.

“Ngài ... ngài nhận nhầm người rồi ...” Bờ môi run run vì kinh hãi, khó khăn lắm tôi mới có thể thốt lên được vài từ đó.

Thế nhưng tôi còn chưa kịp nói hết ý, thì đã bị hắn ta chặn lại ngay lập tức.

Người đàn ông này, người đàn ông lạ mặt không biết là lần đầu tiên hay lần thứ hai chạm mặt này lại dám cúi đầu xuống, mạnh mẽ đặt nụ hôn lên môi tôi trong khi tôi còn chưa kịp nói hết câu.

Tôi vô cùng hãi hùng, nhanh chóng mím chặt bờ môi lại, vùng vẫy như điên cuồng trong vòng tay hắn. Thế nhưng dưới con mắt một kẻ biết võ công, thân thủ cao cường thế này, mọi nỗ lực vùng vẫy đến mức như muốn liều tính mạng của tôi hoàn toàn chẳng khác nào như trò chơi con nít, không đáng được nhắc đến.

Đúng vào lúc tôi đang cảm thấy tuyệt vọng thì người đó dường như vô cùng không vừa lòng trước đôi môi mím chặt của tôi. Sau mấy lần thử đưa lưỡi tiến vào sâu bên trong miệng tôi bất thành, hắn liền đưa tay ra dùng sức khẽ nhéo mạnh vào cằm tôi. Tôi đau đớn kêu lên một tiếng, hắn đã nhân cơ hội tiến sâu vào, không hề do dự ‘phá thành chiếm đất’, ra sức xâm phạm. Hơi thở gấp gáp, nặng nề và dục vọng muốn chiếm đoạt không hề được che đậy của người đó khiến cho tôi cảm thấy thất kinh khiếp đảm, chẳng thể nào đứng vững nổi, nhưng lại đang bị hắn ôm chặt, ngay đến việc muốn ngã ra đất cũng chẳng thể nào làm nổi.

Bất lực, tôi đưa mắt nhìn về bầu trời cao sâu thăm, ánh sao lúc tỏ lúc mờ, quanh vầng trăng tròn là những vòng sáng biến ảo lạ thường khi to khi nhỏ.

Trong lúc mê man mơ màng, không khí xung quanh đột nhiên trở nên nóng bức, dường như bắt giắc đưa tôi quay lại mùa hè năm đó. Tôi nằm trên chiếc giường trúc trong căn phòng ở cung Đức Thọ, tận hưởng mùi hương lá cọ thoang thoang từ ngoài truyền vào. Đúng lúc tôi đang thiu thiu dần chìm vào giấc ngủ, bỗng sực tỉnh lại do có người nào đó bất ngờ nằm đè lên thân thể mình.

“Biểu ca!” Tôi kêu lên thất thanh, cố gắng đẩy thân hình to cao vạm vỡ ở phía trên mình ra, thế nhưng hai tay nhanh chóng bị tóm chặt lại, áp chặt lên phía trên đầu.

“Thanh Vũ, để xem lần này nàng còn trốn được đi đâu?” Chiếc lưới và đôi môi khiến cho người khác buồn nôn đó không ngừng liếm láp để lại những vết ướm ất bần thiêu trên mặt tôi. Đôi tay không ngừng di chuyển, vô lễ kéo xiêm y mùa hè mỏng manh trên người tôi, rồi nhẹ lướt trên những đường cong còn chưa kịp phát triển hết trên thân người tôi.

“Thả ta ra, buông ta ra ... cứu tôi với, di ơi cứu con, ... thái hậu, thái hậu ...”

Tiếng thét của tôi truyền ra bên ngoài căn phòng, lớn đến mức khiến cho mấy chú anh vũ trong lồng cũng nhảy lên loạn xạ, thế nhưng tôi chẳng hề nghe thấy bất cứ tiếng động nào của bất cứ người nào trong cung Đức Thọ.

Trong tâm cung chủ nhân, nô tài đông đúc là vậy, nhưng ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết của tôi và tiếng cười trêu chọc, khoái trá của gã đàn ông kia, không khí tĩnh mịch như nơi hoang vu, không người.

Trong tiếng khóc lóc thảm thương của mình, tôi cảm thấy dây dai buộc lưng lỏng ra, cả phần váy phía dưới tuột xuống mặt đất. Đôi mắt tôi đột nhiên sa sầm lại, buổi sáng biến thành đêm đen, ngay cả tiếng thét kêu cứu cũng trở nên bất lực.

Ngay lúc thân hình của người đàn ông dâm dăng kia đặt trên người mình, tôi dồn hết chút sức lực còn dư lại trong người, đặt lưỡi vào hai hàm răng, đang định cắn xuống, thì nghe thấy tiếng quát lớn. Thân hình nặng nề kia đột nhiên đè nặng người tôi, nhưng lại chẳng hề động đậy gì hết.

Tâm trí hoảng hốt, hoang mang mà bất lực, tôi mở to mắt ra, nhìn thấy thân hình quen thuộc đang vút tẩm thân nặng nề của tên đàn ông dâm dăng kia ra khỏi người tôi, sau đó nhìn tôi bằng ánh mắt xót xa, thương tiếc. Khuôn mặt đẹp trai, hoàn mỹ không tí vết ấu đang nhăn nhúm lại vì đau đớn và xót xa.

Chàng mạnh mẽ kéo bật tôi dậy, nhanh chóng khoác áo lên cho tôi rồi nói: “Vũ Nhi, Vũ Nhi, chúng ta đi thôi. Tất cả gia đình gì đó, quốc gia gì đó, công danh rồi lợi lộc gì đó, ta không cần gì hết. Ta chẳng cần bất cứ thứ gì!”

Tôi nhanh chóng lấy lại hồn phách, run run lịm người đi trong vòng tay chàng, nắm chặt lấy vạt áo của chàng, chẳng thể nào kiềm chế nổi tiếng khóc đau đớn, uất ức.

“Đừng sợ, đừng sợ, ta sẽ luôn bảo vệ Vũ Nhi của ta, không bao giờ để cho người khác ức hiếp muội nữa.” Người thiếu niên đó khẽ đặt nụ hôn lên môi tôi rồi lại hôn nhẹ lên những giọt lệ phía đuôi mắt, bế bổng tôi đi ra ngoài cung điện.

Lúc này, giọng nói tràn đầy phẫn nộ, tức giận của Đỗ thái hậu vang lên từ phía ngoài cửa cung. “Trang Bích Lam, người đứng là to gan lớn mật.”

Không khí ấm nóng của mùa hè đột nhiên biến mất, thân người tôi lại cảm thấy lạnh lẽo, giá băng.

Vào đêm trăng tròn giá lạnh, tôi cảm thấy đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm, cả người đang nóng bỏng như thể bị thiêu đốt ...

Tôi ngược mắt nhìn về ánh trăng trong trẻo mà lạnh đạm, cảm nhận được người đàn ông lạ mặt đang tấn công không hề lui bước, thậm chí ngay cả bàn tay cũng bắt đầu trở nên vô lễ, cuối cùng nước mắt cũng tràn mi.

Tôi cảm hận nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang đăm say, tình tứ ấy, lấy hết sức nghiêng răng lại, cắn mạnh lên đôi môi của hắn.

“Ừm ...”

Bị cắn đau, hai tay hắn cũng buông lơi, tôi dùng hết sức lực đẩy thân người hắn ra, chập choạng vùng vẫy ra khỏi vòng tay hắn, lui về sau được mấy bước. Tôi miễn cưỡng tựa thân người vào chiếc cột chống đỉnh phía sau, phần hận, uất ức nhìn về phía hắn.

“Nàng ...” Hắn mở miệng, rồi lại cau chặt đôi mày, đưa tay lên sờ đôi môi mình, lau đi tia máu rịn ra từ vết cắn, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía tôi. Lúc ban đầu hắn tỏ ra vô cùng phẫn nộ, sau đó dần dần dịu dàng, hòa nhã hơn, khẽ tiếng hỏi tôi: “Nàng khóc cái gì?”

Chỉ có những người xuất thân từ hoàng gia, xưa nay đều ở chót vót trên cao thì mới có thể tự phụ đến mức này, luôn tự cho rằng tất cả mọi người đều phải cảm kích, xúc động vì đã nhận được sự sủng ái của họ. Họ luôn coi những hành động vô lễ của mình với phụ nữ là một niềm vinh hạnh lớn lao mà bản thân mình đã ban tặng cho người khác. Những người phụ nữ khóc lóc vì hành động khinh bạc này của họ, đương nhiên sẽ trở thành những kẻ ngốc nghếch, không biết thời thế.

Gió chợt ủa tới, lạnh lẽo vô cùng.

Tôi hắt hơi một cái, hấp tấp lau đi hết những giọt lệ còn vương lại trên khuôn mặt, cố gắng hít mấy hơi để điều hòa nhịp thở. Đúng lúc đang lén lút nhìn sang thăm dò thì hắn dường như có đôi chút thăm hại, đứng bên đỉnh nhỏ những tia máu không ngừng tuôn ra trên môi, ánh mắt vẫn đang nhìn về phía tôi, như thể chỉ vừa chớp mắt một cái thì tôi sẽ biến mất ngay ở đây vậy.

Thế nhưng lúc này tôi chẳng còn bận tâm được nhiều như thế nữa, quay phắt lại, dùng hết sức bình sinh trong cơ thể, chạy ra bên ngoài đình.

“Này, không được phép chạy! Nàng không chạy thoát được đâu!” Tiếng nói đó tuy không lớn, nhưng tự phụ và mạnh mẽ.

Đường Thiên Trọng

Một Khang hầu có thể lật tung từng tấc đất trong kinh thành chỉ vì muốn tìm một người con gái, hẳn quả thực có thể tự phụ như vậy. Thế nhưng từ trước đến nay tôi không bao giờ mong muốn trở thành mục tiêu của hắn.

Cố gạt bỏ hết ngoài tai, tôi chạy bạt mạng về phía Tĩnh Nghi viện, tôi không dám quay lại phía sau dù chỉ một lần, rõ ràng đôi chân đang mềm nhũn, vô lực như thân cỏ, nhưng vì cảm thấy quá đối kinh hoàng, nên đột nhiên lại trở nên hoạt bát, nhanh nhẹn vô ngần.

Lúc sắp sửa chạy về đến trước cửa Tĩnh Nghi viện, tôi đâm sầm vào một bóng đen đang đi từ trong cửa cung ra, tiếp đó may được người đó đỡ lấy.

“Nha đầu, làm sao thế? Trông chẳng khác nào vừa gặp ma quỷ cả.” Đường Thiên Tiêu gọi lớn tiếng, đưa tay vỗ vỗ lên khuôn mặt tôi.

Hơi ấm trên bàn tay của ngài truyền vào thân thể tôi qua lớp y phục mỏng manh, điều này cũng khiến cho tôi cảm thấy an tâm hơn nhiều, thế nhưng thân người lại run rẩy hơn trước. Tôi đưa tay chỉ về phía sau, thế nhưng lại chẳng nói được tiếng nào, thân người bỗng nhiên nhẹ bẫng rồi ngã xuống mặt đất.

Đường Thiên Tiêu nhìn theo hướng tay tôi, hướng mắt về phía con suối rồi nghi hoặc hỏi: “Chẳng có gì hết cả ... nha đầu, làm sao thế hả?”

Thân người gần chạm đến mặt đất vừa hay được bế xốc lên, Đường Thiên Tiêu ra lệnh cho Cận Thất gọi người ra mở cửa thêm lần nữa, rồi vội vã chạy vào phía trong.

Mái tóc dài nhẹ phù xuống bờ vai Đường Thiên Tiêu, tôi cố gắng quay đầu nhìn về con đường lát đá đen ven suối phía sau lưng.

Y phục trên người Đường Thiên Trọng đen tuyền bay bay trong gió, đang chậm rãi bước ra từ phía sau thân cây đại thụ, chấp tay sau lưng, đưa ánh mắt sắc nhọn như dao nhìn về phía tôi và cả Đường Thiên Tiêu.

Từ thuở bé, tôi cũng thường xuyên khua đao múa kiếm, nghịch ngợm, hiếu động vô cùng, luôn luôn mạnh khỏe, cho tới trước năm mười sáu tuổi rất ít khi ốm đau bệnh tật. Thế nhưng sau mấy lần bị dày vò khôn khổ, ngay cả trái tim cũng khô cạn, kiệt quệ, vậy nên sức khỏe càng ngày càng yếu đi.

Sau cái đêm kinh hoàng đó, tôi nằm bệnh trên giường hơn nửa tháng trời, thỉnh thoảng lại sốt cao, toát mồ hôi lạnh, ban đêm thường gặp ác mộng. Tiếng thét sợ hãi phát ra đôi lúc còn khiến ngay cả bản thân tôi cũng giật mình tỉnh khỏi cơn mơ.

Mấy ngày đầu, đều là Nam Nhã Ý tận tâm tận lực ở cạnh bên chăm sóc, mặt mày vô cùng muộn phiền lo lắng, luôn miệng hỏi han này kia. Đường Thiên Tiêu cũng tới thăm tôi vài, ba lần, hoàn toàn không hề sợ tôi sẽ lây bệnh cho mình, ngài cũng thường xuyên đích thân lại gần phía tôi, đưa tay lên trán xem nhiệt độ cho tôi.

Có một lần trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy ngài hỏi Nam Nhã Ý: “Cô nhóc này không phải là người nhất gan, rốt cuộc đêm hôm đó đã gặp phải chuyện gì?”

Nam Nhã Ý cũng mơ mơ hồ hồ trả lời: “Ai mà biết được chứ? Lúc đầu muội ấy đi theo thái hậu, sau đó lại đi theo một thái phi trong lãnh cung, tiếp đó là lúc Nam Sở đầu hàng Đại Chu, ngài xem, tất cả những phong ba bão tố đó muội ấy đều đã trải qua rồi, lúc nào muội ấy cũng tỏ thái độ lãnh đạm, vô tâm, lúc nào cũng ôn hòa, bình tĩnh. Một con người dũng cảm, tận tâm như vậy đúng là vô cùng hiếm có. Thiếp cũng chẳng biết ... cũng không biết được liệu có phải đi ra ngoài vào ban đêm, gặp phải thứ yêu ma quỷ quái gì hay không? Thụy Đô này cũng là một đô thành cổ đã trải qua nhiều triều đại, trong lịch sử không biết đã có bao nhiêu vong hồn chết oan uổng nơi đây.”

“... Vậy trước tiên cứ để cho cô nhóc này tĩnh dưỡng đã.”

Đây là lần cuối cùng tôi nghe thấy Nam Nhã Ý và Đường Thiên Tiêu trò chuyện cùng nhau, phải đến bảy, tám ngày sau đó, Đường Thiên Tiêu không hề xuất hiện lại, ngay cả Nam Nhã Ý cũng không đến ngủ chung giường, chăm sóc cho tôi nữa.

Lúc ban đầu tôi nghĩ rằng phải chăng mình đã mắc bệnh nặng, tỷ tỷ sợ bị lây nhiễm, cho nên chuyển sang nơi khác ở. Thế nhưng lâu ngày không thấy tỷ tỷ xuất hiện, tôi bất giác quay sang hỏi Ngưng Suong: “Nhã Ý tỷ tỷ đâu rồi? Phải chăng tỷ ấy đã được sắc phong thành phi tử, nên chuyển đến nơi khác ở rồi?”

Ngưng Suong im lặng trong giây lát, chắc do nhìn thấy khí sắc của tôi đã tốt hơn nhiều, nên cuối cùng cũng lên tiếng trả lời: “Nhã Ý cô nương ... mấy ngày trước đã bị Tuyên thái hậu gọi đến tiếp kiến, từ lúc đó đến tận bây giờ vẫn chưa quay về.”

“Cái... cái gì cơ...” Tôi vẫn đang bị sốt, nghe thấy câu vừa rồi, kinh ngạc đến mức người đầm mồ hôi: “Vậy còn hoàng thượng đâu? Hoàng thượng có biết chuyện này không?”

“Lúc ban đầu hình như không biết, sau đó hoàng thượng còn tới đây thăm hỏi cô nương. Ngài vừa nghe thấy Nhã Ý cô nương bị triệu đi diện kiến, sắc mặt trắng bệch rồi nhanh chóng đi mất.”

“Vậy thì, vậy thì... bây giờ chắc là đã bị lộ rồi đúng không?”

Thế nhưng đã lộ đến mức nào chứ? Lộ ra rằng tỷ tỷ không phải là con gái của Lục đại tướng quân vẫn còn là chuyện nhỏ vì nói cho cùng đây là chủ ý của Đường Thiên Tiêu, dù thế nào đi nữa, thái hậu sẽ không bao giờ khiến cho con trai ruột của mình bị mất mặt. Thế nhưng giả như thái hậu biết được Nam Nhã Ý chính là con gái của nữ nương của Đường Thiên Tiêu, liệu có vì một nguyên nhân không thể cho mọi người biết nào đó của hoàng gia mà nghĩ ra mọi cách để đưa tỷ tỷ lên đường gặp mẫu thân và đại ca không?

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng bất an, liền sai Tầm Nguyệt đi tìm Cận Thất, tìm cách thăm dò tin tức của Nam Nhã Ý.

Châu báu tặng cho Cận Thất cũng không hề vô ích, không lâu sau, Cận Thất đích thân đi theo Tầm Nguyệt đến thăm tôi, mỉm cười rồi nói: “Cô nương, xin cô nương cứ an tâm, hiện nay Nhã Ý cô nương vẫn bình an vô sự ở trong cung Đức Thọ. Hoàng thượng sợ rằng cô nương lo lắng, nên đặc biệt phái tiểu nhân đến đây, ngài dặn cô nương phải tĩnh dưỡng cho khỏe lại, bảo đảm sức khỏe của bản thân vẫn là quan trọng nhất.”

“Tại sao thái hậu lại truyền Nhã Ý tỷ tỷ đến sống tại cung Đức Thọ chứ?” Theo bản năng, tôi đoán chắc việc này không hề đơn giản như vậy.

Cận Thất đang cười, nhưng nét cười cứng nhắc và thiếu tự nhiên: “Thái hậu... phát hiện hoàng thượng hay ghé tới đây thăm, nên cho người đi điều tra, rồi phát hiện được Nhã Ý cô nương. Hiện nay... Nhã Ý cô nương coi như trở thành người được thái hậu sủng ái, yêu thương, còn ban thưởng cho rất nhiều đồ quý, nói là để cô nương làm của hồi môn.”

Tôi hơi hơi ngây người: “Vậy thì... chỉ ý sắc phong phi tử của lễ bộ đã truyền ra chưa?”

Cận Thất liền khom lưng đáp lại: “Vẫn... vẫn còn chưa ạ. Hiện nay mọi người vẫn đang tập trung vào việc sắc phong hoàng hậu, có lẽ... phải đợi cho tới khi phong hậu xong thì mới ban chỉ được.”

Không để cho tôi kịp suy nghĩ sâu xa, Cận Thất nhanh chóng đặt hai bao giấy xuống rồi mỉm cười nói: “Đây là thứ hoàng thượng ban thưởng cho cô nương, đều là mấy loại thuốc bổ thượng hảo như phục linh, nhân sâm... để cho cô nương điều dưỡng lại sức khỏe. Tiểu nhân còn phải quay về hầu hạ hoàng thượng, tạm biệt cô nương.”

Tôi cố gắng chống người lên sai Ngưng Sương nhận lấy hai bao thuốc kia lại tạ ơn, rồi mới nằm xuống, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó không thỏa đáng.

Một lúc lâu sau, tôi mới sực nhớ ra, bởi vì vừa nãy Cận Thất gọi Nam Nhã Ý là “cô nương”, chứ không phải là “Hiền phi nương nương” như buổi tối hôm đó nữa.

May mà lúc này sức khỏe của tôi đã hồi phục, hôm nay sau khi thức dậy, nhìn thấy mình trong gương, quả thật đã gầy đi khá nhiều. Nhớ lại chuyện buổi đêm hôm đó, trong lòng tôi vẫn cảm thấy vô cùng hoảng hốt, hải hùng, vẫn dùng phương thuốc bí truyền che giấu đi khuôn mặt nhợt nhạt mà ôn nhu, xinh đẹp của bản thân, biến mình trở lại thành người phụ nữ tâm thương, da dẻ thô ráp, héo hon như mọi khi. Sau đó, tôi lại tiện tay dùng trăm bạc khắc hoa văn đơn giản, chải cho mình kiểu tóc lệch tâm thương như mọi khi, rồi gọi Tầm Nguyệt tới, dặn dò đi nghe ngóng thêm tin tức về Nam Nhã Ý.

Tầm Nguyệt do dự một hồi rồi đưa mắt sang nhìn Ngưng Sương.

Tôi ngay lập tức có một dự cảm không lành liền hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi chăng?”

Có lẽ do nhìn thấy sức khỏe tôi đã hồi phục lại rồi, Ngưng Sương do dự một hồi, cuối cùng cũng nói hết ra: “Cô nương, thực ra khoảng hai ngày sau khi cô nương lâm bệnh nặng chỉ ý sắc phong phi tần đã được ban ra. Chỉ có điều... Nhã Ý cô nương không nằm trong số đó. Hoàng thượng cũng đã tới đây, nói chuyện riêng cùng với Nhã Ý cô nương, sắc mặt của hai người đều không tốt chút nào.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì Nhã Ý cô nương được thái hậu triệu kiến, hoàng thượng sau đó cũng không tới đây nữa. Có điều... gần đây có một vài lời đồn thổi nói rằng... nói rằng tiểu thư của Lục đại tướng quân sẽ trở thành chính thất phu nhân của Khang hầu.”

“Cái gì?” Cảm giác dường như có ai đó đang bóp chặt lấy cổ mình, tôi cố gắng hít thở mạnh, suýt chút nữa không thốt nên lời.

Ngưng Sương, Tầm Nguyệt đều là những tâm phúc do Đường Thiên Tiêu phái tới đây, đương nhiên biết rõ tiểu thư nhà họ Lục chẳng qua chỉ là một cái cờ để Đường Thiên Tiêu phong Nam Nhã Ý thành phi tử mà thôi.

Tôi chẳng thể nào ngồi yên được nữa, nhanh chóng khoác lên người bộ y phục cung nữ hơi cũ màu xanh lá trúc, đi thẳng tới điện Càn Nguyên mà hoàng thượng thường hay ở.

Đương nhiên là tôi chẳng thể nào gặp nổi Đường Thiên Tiêu, nhưng tôi liền nói với mấy thị vệ trông ngoài cửa cung nói muốn gặp Thất công công, Cận Thất nhanh chóng xuất hiện ngay sau đó. Có lẽ tiết trời đã bắt đầu chuyển sang nóng bức, Cận Thất vừa bước đi vừa đưa tay lên lau mồ hôi, khi ngừng đầu lên nhìn thấy tôi đang chờ, mới nhanh bước chạy tới, khuôn mặt mỉm cười nói: “Thanh Vũ cô nương, dạo này sức khỏe thế này rồi? Tại sao cô nương không nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa?”

Tôi đợi Cận Thất chạy tới gần, chào hỏi vài câu rồi mới mỉm cười nói: “Thất công công, đã rất lâu rồi ta chưa được gặp Nhã Ý tỷ tỷ, trong lòng cảm thấy nhớ nhung vô cùng. Thế nhưng ta cũng biết rằng cung Đức Thọ không phải là nơi để cho những kẻ tâm thương như ta tùy tiện ra vào, muốn đến đây nhờ Thất công công giúp thông báo một tiếng.”

Những giọt mồ hôi lấm tấm trên chiếc mũi tròn to của Cận Thất vừa mới được lau đi, giờ lại lấm tấm đầy mồ hôi, Cận Thất lại vội vả đưa tay lên lau, cúi rằm mặt xuống đáp: “Thanh Vũ cô nương... cô nương, cái này, chuyện ở bên cung Đức Thọ, tiểu nhân chẳng thể nào tham vấn được.”

“Vậy thì, liệu có thể phiên Thất công công truyền tin tức sang hộ ta được không, để Nhã Ý tỷ tỷ ra khỏi cung Đức Thọ gặp mặt ta một lần được không?”

“Cô nương, đừng nói là tiểu nhân không vào nổi cung Đức Thọ, cho dù có vào được đó, hiện nay thái hậu quản lý Nhã Ý cô nương chặt chẽ, nghiêm ngặt là vậy, tiểu nhân chẳng thể nào gặp được chứ đừng nói là chuyển lời dùm cô nương.”

“Hoàng thượng chắc là sẽ vào được cung Đức Thọ đúng không? Liệu có thể nhờ ngài đích thân truyền tin này được không?”

“Cái này... hầy, bà cô của tiểu nhân ơi, bản thân hoàng thượng cũng đang vô cùng phiền não vì việc này, ai dám đem chuyện này tới kinh động đến ngài chứ?”

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng hốt hoảng, liền buột miệng hỏi thăm: “Phải chăng bây giờ ngay đến hoàng thượng cũng chẳng thể nào gặp được tỷ tỷ?”

Cận Thất quả nhiên do dự, liếc nhìn ra phía ngoài cửa sổ, dáng vẻ giống như gặp chuyện gì vô cùng kinh hãi, lui người về phía sau.

Tôi cũng nghi hoặc thò đầu ra nhìn, còn kinh hãi hơn của Cận Thất, nhanh chóng quay đầu lại.

Một người đàn ông thân hình cao lớn khoác trên người bộ áo bào đen nhánh, bàn tay đặt lên phần thắt lưng, giữ lấy thanh kiếm, khuôn mặt sầm lại nhanh bước đi về phía điện Càn Nguyên. Khi bước đến gần cửa lớn vào cung, hắn bỗng khựng người lại, đưa mặt ngược nhìn về phía cung Đức Thọ. Khuôn mặt lạnh lùng, cương nghị, trong khoảnh khắc ngăn người nhanh chóng hiền hòa, dịu dàng hơn nhiều, ngay cả đôi mắt sâu thẳm, huyền bí kia cũng phát ra tia sáng vui mừng không chút xa lạ.

Người này chính là Khang hầu Đường Thiên Trọng.

Mãi cho tới khi Khang hầu đi mất, Cận Thất mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục lau vội mồ hôi rồi khẽ khàng thì thầm: “Khang hầu và hoàng thượng... chắc hẳn đã thương lượng với nhau rồi.”

“Thương lượng? Thương lượng cái gì chứ?” Lòng bàn tay tôi không ngừng tuôn mồ hôi, không dám suy nghĩ sâu xa thêm, có biết bao nhiêu âm mưu và cạm bẫy, chẳng khác nào mạng nhện, lặng lẽ bao trùm xuống... Nam Nhã Ý... hoặc giả có cả tôi nữa.

Đôi môi dày của Cận Thất khẽ rung lên, cuối cùng cũng bật cười hời hợt: “Cô nương đừng làm khó tiểu nhân nữa, những chuyện chưa chắc chắn, chưa công bố, bọn tiểu nhân này nào dám ăn nói linh tinh. Nói ra, tiểu nhân cũng chỉ có mỗi một cái đầu này để mà bị chặt thôi.”

Nhìn thấy tôi vẫn cố chấp đứng nguyên đó, Cận Thất nghĩ một hồi rồi nói thêm: “Hay thế này đi, cô nương cứ quay về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đã, tiểu nhân sẽ nghe ngóng, quan sát thái độ của hoàng thượng, có cơ hội, tiểu nhân sẽ đưa hoàng thượng đến Tĩnh Nghi viện. Hoàng thượng rất thích ở nơi đó, cho dù Nhã Ý cô nương đã không còn ở đó nữa... hầy, hoàng thượng nhất định vẫn sẽ tới đó thăm.”

Nói cho cùng tôi vẫn cảm thấy không cam tâm, đúng lúc đang muốn tìm hiểu cận kề mọi chuyện thì Cận Thất đã nhanh chóng đứng bật dậy rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng trực, đi thẳng về phía điện Càn Nguyên.

Hoa lê trong Tĩnh Nghi viện đã rơi rụng gần hết, cánh hoa trên bậc thềm chẳng có ai quét dọn, nên lại càng chất thành đồng lớn. Bốn góc tường lạnh lẽo, vô hồn, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gió rít, những cánh hoa tàn nhẹ bay lên trong cơn gió đầu hè. Còn cả Tĩnh Nghi viện cũ kỹ lại hiện lên trống vắng, lạnh lẽo vô ngần.

Tôi đã một mình ở trong Tĩnh Nghi viện khá lâu, cuối cùng cũng đành phải chấp nhận sự thật hiện nay: Người tỷ tỷ mà tôi vốn cho rằng có thể nương tựa vào nhau suốt đời giờ đây đã bị ngăn cách bởi những bức tường nơi thâm cung rộng lớn, lạnh lùng. Cho dù khoảng cách không xa, nhưng muốn gặp mặt một lần, thậm chí chuyện lời thôi bây giờ cũng đã trở thành nguyện vọng xa xỉ. Thậm chí tôi còn chẳng biết tỷ tỷ sống ra sao, từ việc ngay cả Đường Thiên Tiêu cũng chẳng thể nào gặp nổi tỷ tỷ, cũng có thể suy đoán rằng tỷ tỷ nhất định không thoải mái, dễ chịu gì.

Đường Thiên Tiêu hoàn toàn không tới Tĩnh Nghi viện. Hai ngày sau, thánh chỉ truyền tới, chỉ hôn Nam Nhã Ý, thiên kim tiểu thư nhà họ Lục cho Khang hầu Đường Thiên Trọng. Kết hợp cùng với khoảng thời gian trước Đường Thiên Trọng ráo riết truy tìm tung tích người tình trong mộng, hiện nay trong ngoài cung lại có thêm rất nhiều lời đồn thổi. Lần này, lời đồn thổi biến thành Đường Thiên Trọng tình cờ giải cứu Lục đại tiểu thư ngoài biên quan, nhất kiến chung tình, hẹn ước suốt đời bên nhau.

Thế nhưng mấy năm nay, Nam Nhã Ý đều bị chôn chân ở chốn thâm cung này, đã bao giờ bước chân tới vùng biên quan?

Tôi thực sự không muốn đem chuyện Nam Nhã Ý sắp sửa trở thành chính thất phu nhân của Khang hầu liên hệ với chuyện đêm hôm ấy tôi tình cờ gặp Đường Thiên Trọng. Thế nhưng chỉ cần ngồi xuống là tôi lại nhớ đến cảnh tượng đêm hôm ấy khi Đường Thiên Tiêu bế tôi quay lại nơi này.

Dưới ánh trăng trong trẻo, Đường Thiên Trọng với áo bào đen tuyền khoác trên người, chậm rãi bước ra khỏi thân cây đại thụ, đôi mày rậm rạp dựng đứng lên như kiếm, ánh mắt sâu thẳm, sắc nhọn như đao, lạnh lùng nhìn về phía tôi, chẳng khác nào thần chết đến từ chốn âm tào địa phủ, trên người toát ra sát khí nặng nề.

Cả cuộc đời tôi dường như chỉ để chịu dày vò, mòn mỏi trong chờ đợi, lẽ nào ngay cả Nam Nhã Ý cũng chẳng thể thoát khỏi tấn bi kịch này, giương mắt nhìn hạnh phúc đã đến gần trước mặt tan biến theo mây khói?

Tôi chẳng thể nào tin rằng Đường Thiên Tiêu cũng đành lòng để tỷ tỷ ra đi như vậy, tôi thay đổi thái độ kính nhi viễn chi [thành ngữ này có nguồn gốc từ câu nói của Khổng Tử trong Luận Ngữ. có nghĩa là đáng kính nhưng cần xa lánh] với hoàng thân quốc thích xưa nay, năm ngày liên tiếp đi tới điện Càn Nguyên cầu kiến Cận Thất, hy vọng ông ta có thể thông báo giúp một tiếng, cho tôi được diện kiến Đường Thiên Tiêu. Lần đầu tiên, Cận Thất ra ngoài gặp tôi, vừa biết được mục đích, ngay tức khắc nói có chuyện gấp rồi vội vã quay về đại điện. Bốn ngày sau đó, mặc cho tôi có đợi chờ từ sáng đến khuya, Cận Thất cũng quyết không ra gặp lấy một lần.

Mấy thị vệ ngoài cửa điện dần dần cũng biết đến tôi, sau khi nhận được chút ít tiền bạc liền lặng lẽ nói với tôi rằng, Tuyên thái hậu là một người thâm sâu, coi Nam Nhã Ý như một quân cờ hữu dụng, yêu cầu nhiếp chính vương phải giao ra một phần quyền lực có thể làm khuynh đảo toàn bộ quốc gia. Để lấy được vị phụ nhân này, Đường Thiên Trọng thậm chí còn thương lượng riêng cùng người bên phía thái hậu, giao ra một nửa quyền thống lĩnh cấm vệ quân trong thành Thụy Đô, khiến cho nhiếp chính vương vô cùng không vui.

Tôi thực tình chẳng thể nào lạc quan tin tưởng rằng Đường Thiên Trọng thực sự chấp nhận hy sinh từng ấy vì một Nam Nhã Ý chưa từng gặp mặt, vậy nên trong lòng lại càng thấp thỏm bất an.

Ngày thứ sáu chính là đại lễ thành hôn giữa hoàng thượng và hoàng hậu, cả một dọc con đường đến điện Càn Nguyên đều bị phong tỏa chặt chẽ, không để cho bất cứ kẻ không phận sự nào đến gần. Tôi biết rõ rằng đại hôn của Nam Nhã Ý và Đường Thiên Trọng sẽ diễn ra vào hai ngày kế tiếp, nhưng cũng đành lực bất tòng tâm.

Giữa đêm, điện Càn Nguyên, tiếng nhạc khí, chúc tụng vang lên không ngừng, đến tận giờ Tý mới dần dần lắng xuống, hai chiếc đèn lồng đỏ in chữ vàng trên đó vẫn cứ sáng chói suốt đêm như muốn tuyên cáo với toàn dân rằng hôm nay là ngày đại hỷ của toàn bộ Đại Chu.

Tôi không dám tưởng tượng lúc này Nam Nhã Ý tuyệt vọng và đau thương đến độ nào. Khoác trên mình tấm áo mỏng ngồi trong tiểu viện nhỏ bé lạnh lẽo, đơn côi, tôi ngẩng người nhìn về hướng cung Đức Thọ. Mãi cho tới khi mấy cung nữ phục dịch đều đã đi ngủ hết, Ngưng Sương lại không an tâm, mấy lần bước ra khỏi giường, gõ nhẹ vào cửa sổ gọi tôi vào ngủ, lúc này tôi mới chậm rãi đứng dậy. Đúng lúc đang chuẩn bị quay về phòng nghỉ ngơi, cánh cửa Tĩnh Nghi viện bỗng nhiên bị đập dữ dội.

Một lần, hai lần, rồi lại thêm lần nữa, hình như có người nào đó đang đập mạnh tay vào cánh cửa vậy. Tiếng vang khá lớn nhưng không hề có chút tiết tấu nào.

Chính vào lúc tôi đang cảm thấy nghi ngờ, thì phía bên ngoài truyền vào giọng một người đàn ông ngà ngà men say: “Nhã Ý, Nhã Ý ... là trẫm, trẫm đến rồi, mau ra mở cửa.”

Tiếp theo đó là giọng nói của Cận Thất: “Hoàng thượng, hoàng thượng, Nhã Ý cô nương không còn ở nơi này từ lâu rồi. Tổ tông của tiểu nhân ơi, ngài làm vậy sao được?”

Không ngờ người đến lại là Đường Thiên Tiêu!

Tôi hoàn toàn không dám tin vào tai mình, lại nhanh chóng đưa mắt nhìn về phía cung Hy Khánh, nơi hoàng hậu ở, rồi mới vội vã chạy ra mở cửa.

Quả nhiên bên ngoài là Đường Thiên Tiêu, ngài chỉ khoác bên ngoài một tấm áo gấm màu vàng mọi khi, đầu tóc rối bời, chập choạng xông tới, đôi mắt mơ màng, đồ quạu đưa sang, ngài nắm lấy bàn tay tôi rồi nói: “Nha đầu, mau đưa trẫm đi gặp Nhã Ý.”

Tôi bàng hoàng.

Vào một ngày đại hỷ như hôm nay, đáng lẽ ngài phải khoác trên người hoàng bào cửu long, trên đầu đội mũ rồng với mười hai viên châu ngọc, chân đi hài gấm, toàn thân phát ra khí độ oai nghiêm vốn có ở bậc đế vương, rồi tuyên cáo cùng với nhiếp chính vương cùng với văn võ bá quan trong triều rằng, ngài đã trưởng thành, đã có đủ tư cách nắm đại quyền triều chính vốn dĩ phải thuộc về ngài bấy lâu mới phải.

Sau khi làm lễ thành hôn cùng hoàng hậu, ngài đương nhiên phải ở lại trong cung Hy Khánh, làm sao có thể xuất hiện tại một lãnh cung cũ nát thế này vào giữa đêm khuya mịt mù chứ?

Khuôn mặt của Cận Thất kinh hoàng, sợ hãi, liền đưa mắt ra hiệu cho tôi: “Thanh Vũ cô nương, mau... mau diu hoàng thượng vào bên trong, chuẩn bị canh giải rượu cho ngài. Hoàng thượng của tiểu nhân ơi, hôm nay là ngày gì chứ, uống say đến mức này, truyền ra ngoài thì không ổn đâu. Ày da ...”

Câu cản nài của Cận Thất hoàn toàn bị ngắt quãng bởi trận nôn của Đường Thiên Tiêu. Cánh tay áo run run đầy những đồ ăn nôn ra, khuôn mặt của Cận Thất như muốn khóc mà không ra nước mắt.

Đường Thiên Tiêu không hề như mọi khi, ngồi bên ngoài phòng khách đôi lát mà trực tiếp xông thẳng vào phòng ngủ của tôi và Nam Nhã Ý, ngả lưng xuống chiếc phản trúc trong phòng chúng tôi rồi lại nôn thêm một trận nữa.

Tôi tắt bật mang nước nóng lại lau sạch người cho ngài, Tầm Nguyệt và Ngưng Sương cũng tỉnh giấc, vội vã đi chuẩn bị canh giải rượu.

Luôn chân luôn tay bận rộn cho tới tận giờ sử, nhìn thấy ngài dần dần im lặng hơn nhiều, tôi hoàn toàn không muốn trở thành tiêu điểm cho mọi người chú ý vào ngày hôm sau, vô tình đẩy bản thân vào phong ba bão táp trong cung, nên đang định bàn bạc cùng với Cận Thất, thì đột nhiên Đường Thiên Tiêu nắm chặt lấy tay tôi.

“Thanh Vũ, Nhã Ý... phải chăng đã không còn ở đây nữa?”

Lòng tôi bỗng run lên, mím chặt môi, khẽ kháng đáp lại: “Tỷ tỷ... không còn ở đây nữa. Tỷ tỷ đang ở một nơi khác, đợi chờ, đợi chờ hoàng thượng đến thực hiện lời hứa của ngài, lập tỷ tỷ làm Hiền phi. Tỷ tỷ đã đợi chờ suốt hai năm nay, chịu biết bao nhiêu tủi nhục, uất ức, khóc hết không biết bao nhiêu nước mắt.”

Đường Thiên Tiêu từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ ửng vì men rượu dần dần dịu xuống, mắt phụng khẽ nheo, dần dần hiện rõ nét đau đớn mà sắc bén vô ngần.

Tôi cảm thấy muốn rơi lệ, thế nhưng trên môi vẫn nở nụ cười như thường lệ: “Hoàng thượng, ngài nhất định sẽ không để cho Nhã Ý tỷ tỷ phải thất vọng đâu, đúng không ạ?”

Đường Thiên Tiêu đưa tay lên, vuốt lại mái tóc xõa ra phía trước vầng trán của tôi, khước miệng miễn cưỡng nhếch lên, rồi khẽ nói: “Con nha đầu này, nhìn bên ngoài lạnh lùng, vô tình, nhưng còn thật lòng với nàng ấy hơn cả trăm. Trăm nghe thấy ngơ vì nàng ấy mà câu kiến trăm, thực lòng không dám gặp mặt ngơ. Trăm quả thực không bằng ngơ, không bằng ngơ...”

Tôi lén quỳ xuống, dập đầu trước ngài rồi khẽ cất tiếng nói: “Hoàng thượng nói ra những lời này đã đủ minh chứng được tấm lòng của ngài dành cho Nhã Ý tỷ tỷ. Nếu như đã vậy, chuyện chung thân đại sự của Nhã Ý tỷ tỷ, xin hoàng thượng hãy suy nghĩ cho thật kĩ. Cho dù nhất thời không tiện từ chối bên phía Khang hầu thì cũng nên nghĩ cách nào để giải quyết toàn vẹn chứ! Dù gì cũng còn hơn là... còn hơn là bất tỷ ấy phải gả cho một người khác, dập tắt hoàn toàn mọi hy vọng trong lòng tỷ tỷ bấy lâu nay.”

“Thanh Vũ, Thanh Vũ, con nha đầu này, ngơ không hiểu, không hiểu được đâu.” Đường Thiên Tiêu nhòm người dậy, dựa vào thành giường khẽ than thò: “Chuyện hôn sự của đế vương xưa nay đều thân bất do ki. Tình cảm của đế vương luôn luôn để phục vụ, củng cố cho hoàng quyền trong tay.”

“Đó là bởi vì trong lòng hoàng thượng, Nhã Ý tỷ tỷ không bằng hoàng quyền của ngài, thậm chí còn không bằng một nửa quyền hạn thống lĩnh cấm vệ quân.”

“Ngơ nói cái gì?” Đôi mắt của Đường Thiên Tiêu nhanh chóng sắc bén, nghiêm nghị.

Từ trước đến nay tôi không bao giờ muốn nổi trội hơn người, nhưng nhìn thấy hạnh phúc cả cuộc đời Nam Nhã Ý sắp sửa bị hủy hoại hoàn toàn, tôi chẳng thể nào kiềm chế bản thân thêm nữa. “Tỷ tỷ ở trong lòng hoàng thượng, thậm chí còn không quan trọng như trong lòng Khang hầu. Chỉ ít Khang hầu đã vì tỷ tỷ mà tình nguyện từ bỏ một nửa quyền hạn trong tay.”

Đường Thiên Tiêu bật cười nói: “Đương nhiên, đương nhiên... Thiên Trọng đại ca đã nhưng nhớ tiền tử trong mộng của mình suốt hai năm nay rồi! Nhã Ý vẫn luôn phủ nhận, nói rằng đại ca đã nhận nhầm người. Thế nhưng chỉ cần Đường Thiên Trọng nhận định rõ Nhã Ý chính là người trong lòng của đại ca, chỉ cần đại ca tình nguyện từ bỏ một nửa quyền lực trong tay vì nàng, thì... thì mục đích của mẫu hậu đã đạt được rồi. Ha ha, có lẽ, có lẽ đây cũng chính là mục đích của trăm thoi! Hoàng quyền?”

Tôi bỗng nhiên hiểu rõ tại sao Tuyên thái hậu lại nhất nhất đòi giữ Nam Nhã Ý lại trong cung Đức Thọ, không để cho cả hoàng thượng lẫn Khang hầu gặp mặt. Không phải thái hậu không biết Nam Nhã Ý chưa chắc đã là người trong lòng của Đường Thiên Trọng, thế nhưng người quyết không bao giờ bỏ qua thời cơ ngàn năm có một khiến cho Khang hầu đồng ý giao lại hoàng quyền. Người hoàn toàn không quan tâm đến liệu sau này Đường Thiên Trọng hay Nam Nhã Ý có hạnh phúc hay không, chỉ cần biết Đường Thiên Trọng có chịu giao binh quyền ra không mà thôi.

“Thế nhưng giả dụ như... nếu như Đường Thiên Trọng thực sự đã nhận nhầm người thì sao?”

“Nhận nhầm, vậy thì đành phải... nhầm đến cùng mà thôi.”

Ngài trả lời một cách mệt mỏi, chán chường thế nhưng lại khiến cho trái tim tôi quặn thắt lại đớn đau.

“Đành nhầm tới cùng... cho dù, cả cuộc đời này, tỷ tỷ sẽ không bao giờ mỉm cười vui vẻ được nữa, hoàng thượng cũng có thể an lòng chà đạp lên nước mắt của tỷ tỷ để ngồi trên ngài vàng hay sao?”

“Cô... cô thật to gan!” Cận Thất hoàn toàn thất kinh trước những lời nói đại nghịch bất đạo của tôi, quay sang mắng nhiếc tôi, vừa lén nhìn sắc mặt của Đường Thiên Tiêu. Sắc mặt của ngài lúc này trắng bệch, nhợt nhạt.

Tôi vẫn giữ trên môi nụ cười, lặng lẽ quỳ đó, nhìn chằm chằm về phía Đường Thiên Tiêu. Nếu như ngài thực sự giết chết tôi vì những lời nói này, vậy thì, tấm lòng chân thành của Nam Nhã Ý cũng coi như đã uống phí mà thôi.

Đường Thiên Tiêu ngồi dậy, cũng nhìn chằm chằm về phía tôi, rõ ràng đang suy ngẫm điều gì đó.

“Ngơ... cũng cho rằng Đường Thiên Trọng đã nhận nhầm người?” Ngón tay của ngài dần dần chỉ về phía trước mặt tôi, giọng nói lạnh lùng thốt ra từ khuôn mặt nghiêm nghị, khí thế mãnh liệt khiến tôi phải cúi đầu xuống, nhắm mắt tránh ngài. Ngài không hề có ý buông tha, đưa tay kéo mặt tôi ngẩng lên rồi khẽ nói: “Ngơ, thực ra trông vô cùng xinh đẹp, chỉ là không muốn để người khác nhìn rõ dung mạo yêu kiều của mình mà thôi, thậm chí cả... trí thông minh của ngơ?”

“Hoàng thượng nói đùa rồi... so sánh với Nhã Ý tỷ tỷ, nô tì nào dám xưng là thông minh?” Nụ cười trên khuôn mặt tôi sắp sửa biến mất, bàng hoàng nhận ra, nếu bức ép quá mức, cuối cùng, người bị bức đến tận đường cùng, có lẽ chính là bản thân tôi.

Tuy Đường Thiên Tiêu tuổi còn trẻ, nhưng hoàn toàn không hề lười nhác, bất tài như mọi người vẫn đồn đại, thậm chí còn thông minh hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.

“Ngươi họ gì?” Ngài đang truy hỏi.

“Nô tì là cô nhi, ở trong cung từ nhỏ nên quên mất rồi.”

“Hà?” Đường Thiên Tiêu ngồi thẳng lưng dậy, miệng khẽ nhoen cười, khôi phục lại nụ cười lãnh đạm như mọi khi: “Vậy thì, bây giờ ngươi nên nói cho trẫm biết, buổi tối hôm đó, ngươi một mình đi ra ngoài đã gặp phải chuyện gì mà khi về lại thất kinh đến mức độ ấy?”

“Nô tì không... không hề gặp người nào cả, chỉ là nhiễm phong hàn, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nhất thời nhìn cây cối thành yêu ma quỷ quái thôi...”

Đối diện với việc chân tướng sắp sửa bị khám phá ra, tôi trả lời đầy hoang mang lo lắng.

Rõ ràng là sau khi sự việc xảy ra, Đường Thiên Trọng đã cho người đi điều tra, vị mỹ nhân duy nhất trong Tĩnh Nghi viện chính là Nam Nhã Ý, tình cảm với Đường Thiên Tiêu vô cùng sâu đậm, còn hẳn lại tận mắt nhìn thấy Đường Thiên Tiêu bế tôi vào bên trong.

Đường Thiên Tiêu đứng dậy, nhìn tôi mỉm cười: “Trẫm hỏi ngươi là gặp phải chuyện gì, vậy mà ngươi lại trả lời không gặp người nào cả. Vậy thì nhất định ngươi đã gặp phải một người nào đó. Là một người mà ngươi nhất định muốn trốn tránh?”

Tôi mím chặt môi, ngậm miệng lại không nói thêm bất cứ lời nào.

Nếu như tôi thừa nhận, phải chăng Nam Nhã Ý có thể thoát khỏi số phận bất hạnh của mình? Còn bản thân tôi làm cách nào mới có thể thoát khỏi số phận của bản thân?

Hoặc là, ngay từ khi sinh ra tôi đã là một người không cát tường, không những đem lại tai họa cho bản thân mà ngay cả những người thân hữu xung quanh cũng chẳng thể nào tránh khỏi kiếp nạn.

Đường Thiên Tiêu không còn truy hỏi gắt gao như trước nữa, đưa tay cầm lấy chiếc bát đựng canh tinh rượu trên bàn, ngửa cổ lên uống cạn, đứng lặng bên cửa sổ một hồi lâu rồi chắp tay ra sau lưng rồi nói: “Mau về cung Hy Khánh! Gọi người đến canh giữ nơi này, không có bất cứ người nào vào làm phiền Thanh Vũ, cũng không cho nha đầu này bước ra khỏi Tĩnh Nghi viện nửa bước.”

Từng câu từng chữ của ngài đồng dạng, oai nghiêm, hoàn toàn không còn chút men say.

Tôi lặng ngắt đầu lên chỉ thấy đế vương thiếu niên phát óng tay áo rộng, cùng với Cận Thất vừa thờ phào nhẹ nhõm nhanh chân bước đi khỏi nơi này. Vẫn là tấm áo gấm thường ngày hay mặc, mái tóc khẽ buông trên vai, nhưng lúc này đã hoàn toàn không còn che giấu được nét anh tuấn bất phàm, khí thế cao sang, quý phái của ngài nữa, thậm chí bất giác còn bộc lộ rõ khí khái của kẻ đế vương bấy lâu ẩn giấu trong người.

Tôi vốn dĩ không hề thích đi lại trong cung, chỉ ý “nội bất xuất ngoại bất nhập” của Đường Thiên Tiêu cũng chẳng khiến tôi cảm thấy muộn phiền gì cả, huống hồ chỉ những vệ sỹ mà ngài phái tới đều giám sát âm thầm chứ không hề ghé ngang, gây sự chú ý của mọi người.

Tuy rằng không thể nghe ngóng được tin tức bên ngoài, nhưng bản thân tôi có thể đoán được, Nam Nhã Ý chắc rằng có thể tránh khỏi kiếp nạn này. Dùng một cung nữ không chút tác dụng nào đối với người phụ nữ trong lòng mình là một chuyện vô cùng hợp đạo lý thế thời.

Vậy nên, kết cục của tôi hiển nhiên có thể đoán được.

Cuối cùng tôi cũng có thể an lòng lại sau khoảng thời gian hải hùng ban đầu, lặng lẽ suy đoán tất cả mọi chuyện có thể phải gánh chịu sắp tới, thậm chí còn lấy thanh đao dao sắc bén mà năm xưa Trang Bích Lam đã tặng cho tôi để phòng thân, để trong người mình.

Vào thời khắc thực sự không thể nào trốn tránh được nữa, nó sẽ đưa tôi đến nơi mà tôi nên đến từ lâu rồi, kết thúc sự đợi chờ mong mỏi trong vô vọng càng ngày càng kéo dài lê thê.

Thế nhưng hai ngày tiếp đó, Tĩnh Nghi viện im lìm tĩnh mịch đến bất thường. Đến ngày thứ ba, nếu như không xảy ra chuyện bất ngờ gì, thì đó chính là ngày Đường Thiên Trọng và Nam Nhã Ý thành thân. Thánh chỉ cuối cùng cũng được ban xuống.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, cung nữ họ Ninh, hiền hậu thực đức, rất được lòng trẫm, sắc phong thành tiệp dư, ban tặng cho cung Di Thanh. Khâm thủ.”

Phong tôi thành tiệp dư? Chính là tiệp dư chính tam phẩm trong số phi tần mỹ nữ?

Tôi sờ đầu quý trên mặt đất, rất lâu không nói được lời nào.

Cận Thất khom lưng xuống, mỉm cười tươi tắn nhìn tôi nói: “Ninh tiệp dư, đây là hỷ sự, người mau tiếp chi đi.”

“Hỷ sự?” Tôi bàng hoàng bật cười, ngược mắt lên hỏi: “Vậy còn Nhã Ý tỷ tỷ thì sao?”

Cận Thất mỉm cười nhăn nhúm rồi khẽ nói: “Tiệp dư, người cứ tiếp chi rồi nói sau.”

Từ trước đến nay tôi luôn luôn là người biết giữ đúng chừng mực, tình hình lúc này vẫn còn chưa rõ ràng, tôi quyết không bao giờ ngu ngốc đến mức kháng chỉ đại nghịch.

Cúi đầu xuống, tôi đưa hai tay tiếp lấy thánh chỉ vàng óng, vẫn giữ đủ bình tĩnh để tạ ơn rồi đứng dậy, gọi Cận Thất vào trong phòng, đích thân dâng trà.

“Ninh tiếp dư... nô tài không dám, không dám.” Cận Thất đưa hai tay ra nhận lấy, giọng nói vô cùng hoảng hốt.

“Nam Nhã Ý hiện đang ở đâu?” Tôi mím chặt môi, quyết không chịu thỏa hiệp.

Cận Thất ngẩng đầu lên nhìn ra bầu trời xanh biếc phía ngoài cửa sổ, do dự một hồi rồi mới nói: “Hôm nay... là ngày đại hỷ của Nam cô nương với Khang hầu.”

Vẫn thành thân theo đúng dự định?

Rõ ràng biết rằng nhầm rồi, rõ ràng biết rằng tôi mới chính là người mà Đường Thiên Trọng muốn tìm, thậm chí còn điều tra rõ được tôi họ Ninh, vậy mà Nam Nhã Ý vẫn phải gả vào phủ nhiếp chính vương, còn tôi lại trở thành tiếp dư.

Vốn dĩ tôi nghĩ rằng, con đường gian nan, khó khăn này, chỉ ít có một người được thỏa nguyện ước của bản thân, hoàn toàn mãn nguyện để sánh bước cùng người mình yêu thương.

Thì ra bản thân tôi vẫn quá đổi xuẩn ngốc khi rằng tin rằng trong chốn thâm cung hậu viện này ngoài việc chém giết, lừa lọc lẫn nhau, vẫn có thể tìm được một người có tấm lòng chân thật, để cho bản thân dính vào câu chuyện này, phí hoài khoảng thời gian ba năm đau khổ, cuối cùng vẫn chẳng thể nào bình an sống cuộc đời đạm bạc.

Đi ra ngoài cửa, tôi ngược nhìn ra phía ngoài cung, chỉ toàn thấy những bức tường thành nặng nề, dày cộp với những tấm ngói lưu ly lấp lánh, long lanh đã chắn hết tầm nhìn, càng chắn hết đường đi của tôi. Tôi chẳng thể nào thoát ra được nữa, người bên ngoài kia cũng chẳng thể nào vào đây được.

Thế nhưng lúc này bên tai tôi dường như lại vang lên lời thăm thì của ai đó.

Nam Nhã Ý, cho dù năm đó lưu lạc đến thâm cung của kẻ địch, chịu đủ mọi ức hiếp, dày vò của người khác, phải chịu đói rét đến mức độ nào, thương đến đâu vẫn cứ kiên cường không để cho người khác nhìn thấy mình rơi lệ. Bởi vì khi đó trong lòng tỷ còn có một Đường Thiên Tiêu. Đến nay, không ngờ Đường Thiên Tiêu lại có thể đành lòng bỏ rơi tỷ tỷ, hoàn toàn phớt lờ đi nỗi bi thương và những giọt lệ của tỷ tỷ.

“Tiếp dư, Ninh tiếp dư... đã đến lúc phải đến cung Di Thanh rồi.” Cận Thất do dự một hồi rồi gọi tôi vài tiếng, thấy tôi không để tâm, cũng chẳng dám thúc giục, liền quay sang ra lệnh cho Tầm Nguyệt và Ngưng Sương nhanh chóng thu dọn đồ đạc cho tôi.

“Mau tay lên, mau tay lên, cung Di Thanh đã được dọn dẹp ổn thỏa đâu vào đấy rồi, nhanh chóng đi theo Ninh tiếp dư sang đó đi. Hai người đã hầu hạ tiếp dư lâu rồi, cũng đi theo qua đó đi.”

Bây giờ dù cho đi đâu cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tĩnh Nghi viện đã không còn tiếng đàn hát, cười vui của ngày xưa cũ, thậm chí ngay cả cảnh hoa lệ cũng đang nhú ra những mầm non mới, lá trên cây không ngừng rung lên xào xạc theo ngọn gió, khiến cho không khí nơi đây càng thêm tiêu điều, càng xứng với cái danh lãnh cung tàn khốc trong thâm cung. Lặng lẽ nở một nụ cười, tôi ôm chặt lấy thanh đoản đao trong lòng rồi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Loạn Diễm Uyên Ương, Mây Chôn Đình Hương Kết

Vào lúc hoàng hôn, tôi đã dọn vào ở trong cung Di Thanh.

Kiến trúc của cung Di Thanh tuy nhỏ, nhưng khoảng cách đến cung Đức Thọ của Tuyên thái hậu và cung Càn Nguyên mà Đường Thiên Tiêu sống thường ngày đều không mấy xa xôi. Thông thường những nơi thế này đều được dành cho những phi tần, mỹ nữ được hoàng thượng hoặc thái hậu sủng ái. Còn Đường Thiên Tiêu sắp xếp cho tôi ở đây hoàn toàn không hề xuất phát từ mục đích mỹ sắc. Phi tần trong cung không nhiều, địa vị của tiếp dư trong cung cũng không hề thấp kém. Tóm lại bây giờ tôi đã trở thành chủ nhân của cung Di Thanh.

Sau khi sắp xếp mọi việc đâu vào đấy, Cận Thất dặn dò thêm một vài câu rồi cũng nhanh chóng rời đi luôn. Cận Thất nói: “Nếu như Ninh tiếp dư còn điều gì nghi hoặc, tối nay cứ việc hỏi hoàng thượng là sẽ rõ ngay thôi. Tối nay chắc hẳn hoàng thượng sẽ ngự giá đến cung Di Thanh của người đấy.”

Quả nhiên, vừa mới chập tối, thái giám quản sự đã đến đây kiểm tra về đồ dùng hàng ngày của hoàng thượng xem còn thiếu thứ gì không, đồng thời thổi tắt hai chiếc lồng đèn treo bên ngoài cửa cung.

Theo thể chế, trước cửa cung của tất cả các vị phi tần mỹ nữ, sau khi trời tối đều phải treo một cặp lồng đèn. Nếu như hoàng thượng chỉ định sẽ giá đáo ban ơn mưa móc cho phi tần, mỹ nữ nào trong cung, thì vị thái giám văn thư phòng phụ trách nội đình sẽ tới hạ lồng đèn trước cửa nơi đó xuống, cho tới

khi nào hoàng thượng bắt đầu nghỉ ngơi tại cung đó, thì mới thông báo cho tất cả các nơi khác thổi tắt đèn lồng trước cửa cung.

Tôi vẫn chẳng thể nào tìm ra mối liên hệ giữa một Đường Thiên Tiêu luôn luôn tình thâm nghĩa trọng với Nam Nhã Ý, cười nói đùa vui với tôi và một hoàng đế hoang đường, vô tình vô nghĩa đã ruồng bỏ Nam Nhã Ý, phong tôi thành tiếp dư là cùng một con người.

Trong cung đã chuẩn bị sẵn y phục, trang sức dành cho tiếp dư chính tam phẩm, tất cả phần son đều thuộc hạng thượng thượng phẩm. Máy người cung nữ được phái tới trang điểm, chải đầu để tôi chuẩn bị tiếp giá, đều bị tôi đuổi ra ngoài, không một ai dám lên tiếng.

Thế nên, khi Đường Thiên Tiêu bước vào cung Di Thanh, tôi vẫn mặc trên người bộ y phục cũ, khuôn mặt tiêu tụy, tâm thương, lặng lẽ ngồi bên bàn trà.

Ngài tuy cau chặt đôi mày nhưng không hề trách tôi tội thất lễ phạm thượng. Đường Thiên Tiêu tiện tay cời lớp áo bên ngoài ra vứt cho cung nữ, ra lệnh cho bọn họ mang một chậu nước nóng đặt lên mặt bàn, khước miệng nhẹ nhàng lên rồi cười nói: “Con nha đầu này dự định để trẫm đích thân chải đầu rửa mặt cho hay sao? Mau đi sửa soạn lại đi, trẫm muốn nàng phải thật xinh đẹp, tươi tắn.”

“Hả?” Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ thấy nụ cười của ngài lại khó coi, chướng mắt như bây giờ, vào lúc này thật chẳng khác nào chiếc gai đâm vào khiến đôi mắt khiến tôi đau đớn vô cùng. “Thiếp vẫn luôn cho rằng ngài sẽ thích nhìn thấy Nhã Ý tỷ tỷ xinh đẹp, tươi tắn hơn cơ.”

“Có phải muốn trẫm đích thân tới rửa mặt thay cho nàng không?” Đường Thiên Tiêu ra vẻ như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục mỉm cười, vò tấm khăn rửa mặt rồi bước đến định rửa mặt thay tôi. Tôi lại càng cảm thấy vô cùng chán ghét, liền đứng phắt dậy nhìn ngài chăm chăm, lạnh lùng mỉm cười nói: “Thiếp thực sự không biết được lúc này Nhã Ý tỷ tỷ đang làm gì? Liệu Đường Thiên Trọng có nhã hứng tô mảy điểm phấn cho tỷ tỷ hay không? Hoặc giả lúc này đã không kiềm chế được mà bế tỷ tỷ lên giường rồi? Đường Thiên Tiêu, ngài không nghe thấy tiếng khóc của tỷ tỷ hay sao?”

“Nàng thật to gan.” Đường Thiên Tiêu quát lên đầy tức giận, tấm khăn trong tay bị vứt mạnh xuống chậu khiến nước bắn tung ra xung quanh.

Nụ cười trên khuôn mặt ngài đã biến mất không còn dấu vết, chẳng khác nào đứa trẻ làm việc xấu rồi bị vạch mặt một cách không thương tiếc, sắc mặt đỏ bừng lên, đôi mắt đen láy như ẩn chứa nước mắt, nhưng lại là hai ngọn lửa căm hờn bùng rực bên trong.

Tôi lùi lại vài bước rồi tự cười bản thân: “Lá gan của thiếp từ xưa đến nay đều không hề nhỏ. Nếu như gan nhỏ mà có thể đánh đổi lại cuộc sống bình an vô sự cho thiếp và Nhã Ý tỷ tỷ thì thiếp nguyện lòng cả đời làm một cung nữ thấp hèn ti tiện. Thế nhưng ... bây giờ mọi việc đã trở thành thế nào đây?”

“Hiện nay, nàng ấy đã trở thành nhất phẩm phu nhân do Khang hầu mai mối dâng hoàng, đón rước về phủ, còn nàng trở thành tiếp dư của trẫm, đây đều là đại phú đại quý mà những người con gái bình thường mong ước nhưng đâu phải ai cũng đạt được, các nàng còn uất ức gì nữa?”

Tôi liền gật đầu nói thêm: “Cho nên, người chịu uất ức chính là hoàng thượng. Để báo thù người anh họ đang uy hiếp hoàng vị của bản thân, không những phải ban tặng người con gái mình nhất mực yêu thương cho người ta làm thê tử, bản thân lại còn phải chịu uất ức lập một người phụ nữ chẳng ra gì làm phi tần.”

“Con nha đầu chết tiệt, ngậm ngay miệng lại.” Đường Thiên Tiêu lúc này đang vô cùng tức giận, đôi mắt đan phụng đã hoàn toàn mất đi nét nho nhã, dịu dàng mọi khi, trên đó nổi lên những tia máu vằn đỏ, nhất thời chẳng thể hiểu nổi đó là vì đau lòng quá đỗi hay do tức giận vạn phần mà ra.

Mắt nhìn thấy ngài xồng xộc bước tới đưa tay ra như muốn tóm lấy mình, cơ thể tôi cứng đờ, lùi về phía sau theo bản năng, không suy nghĩ thêm gì, rút thanh đoản đao trong tay áo ra đâm về phía ngài. Đường Thiên Tiêu kêu thất thanh một tiếng, đưa tay ra định nhanh chóng đoạt lấy thanh đoản đao. Tôi nhẹ nhàng mỉm cười đưa thanh đoản đao đâm về phía lồng ngực của mình.

“Nàng điên rồi sao?” Đường Thiên Tiêu hét lên, đưa tay nắm chặt lấy cổ tay của tôi, bàn tay còn lại nhanh chóng đoạt lấy thanh đoản đao.

Nam Nhã Ý nói không sai chút nào, ngài quả thực đã rất chuyên tâm luyện tập võ nghệ, thân thủ cực kì nhanh nhẹn. Dù cho trong giây phút tuyệt vọng này tôi vận hết sức lực bản thân cũng chỉ có thể làm rách một đường trên tấm áo khoác ngoài cùng mà thôi. Ngược lại ngài tay không đoạt lấy thanh đoản đao, ngón tay bị đao cửa thương, lúc này máu đang chảy ra không ngừng.

Tình trạng dị thường trong này đã kinh động đến mấy cung nữ thái giám hầu cận bên ngoài, có tên nội thị đứng ngoài hét lớn câu “Hoàng thượng”, sau đó đập vài lần vào cánh cửa rồi vội vã xông vào, tiến thẳng tới nơi.

Tôi mím chặt môi, lạnh lùng nhìn về phía Đường Thiên Tiêu đang lặng im không nói tiếng nào. Lúc này Đường Thiên Tiêu dường như còn căng thẳng hơn cả bản thân tôi, lập tức thu lại thanh đoản đao, rồi rút bàn tay bị thương vào sâu trong tay áo, thu lại nét mặt kinh hoàng, quay đầu sang nói với tên nội thị: “Ai cho phép các ngươi xông vào đây? Trẫm đang vui đùa với tiếp dư của mình, mau rút ra ngoài ngay.”

Đám nội thị quay sang nhìn nhau, do dự mãi vẫn chẳng dám đi.

Đường Thiên Tiêu nhanh chóng nhếch miệng cười rồi nói: “Sao thế hả? Lẽ nào những chuyện này mà các ngươi cũng muốn giúp đỡ trẫm hay sao?”

Nói xong, ngài liền gơ hai tay ra, lúc này thanh đoản đao và vết máu đều đã được giấu đi như có phép thuật, vừa kéo tôi đến bên cạnh giường, vừa cời chiếc áo trong ra rồi nắm lấy hai tay tôi.

Đám nội thị nhanh chóng hải hùng, không dám nói thêm bất cứ một lời nào, vội vã bước ra khỏi căn phòng, rồi đóng chặt cửa lại.

Đội đám nội thị đi hết, Đường Thiên Tiêu mới vứt chiếc áo đang cầm trên tay sang một bên, ngồi bên mép giường, lười nhác nằm xuống rồi ngẩng đầu than thở: “Nhã Ý nói nàng rất thông minh, quả thực nàng ấy đã nhìn nhầm rồi. Trong hoàng cung này e rằng chẳng thể nào tìm thấy người phụ nữ nào

ngốc nghếch, ngu xuẩn hơn nàng nữa đâu.”

Tôi lặng lẽ đứng ở một bên, tuy rằng không hiểu rõ ý tứ trong câu nói vừa rồi của ngài, nhưng cũng có thể nhận ra được vừa xong ngài đã toàn tâm toàn ý che chở cho tôi. Nếu như không phải ngài hoàn toàn phủ định việc tôi muốn hành thích ngài, thì dựa vào thanh đoản đao cùng vết thương trên tay lúc này, Tuyên thái hậu hoặc nhiếp chính vương chắc chắn sẽ không để cho tôi tiếp tục sống thêm nữa.

Đường như cảm nhận được tôi không còn nhìn mình bằng ánh mắt thù địch, khóe miệng Đường Thiên Tiêu nhếch lên nụ cười đầy an ủi, giọng nói trầm ấm hơn: “Có điều có một câu Nhã Ý nói rất chuẩn. Nếu như người bị đưa đến phủ nhiếp chính vương là nàng thì thứ mà Đường Thiên Trọng lấy được về tuyệt đối chỉ có thể là một thi thể người chết.”

Tôi chợt nín thở hỏi: “Tỷ tỷ... tỷ tỷ đã nói như vậy lúc nào?”

“Chính vào... vào ngày thứ hai sau khi biết được mọi việc bị hiểu lầm, trăm kiên quyết đòi gặp nàng ấy một lần sau cùng, mẫu hậu mới miễn cưỡng đồng ý. Thanh Vũ, nàng có biết hay không? Nhã Ý vô cùng thông minh, nàng ấy đã đoán ra nàng mới chính là ý trung nhân của Đường Thiên Trọng từ lâu rồi. Thế nhưng nàng ấy nói với trăm rằng, nàng đã kìm kẹp bản thân một cách quá mức khổ sở như vậy, căn bản không thể nào chịu đựng nổi bất cứ biến cố gì khác.”

Ngài sờ vào chiếc thắt lưng của mình trong tay, bỗng nhiên dùng tay kéo mạnh khiến nó căng ra. “Cũng giống như một dây đàn, nếu kéo căng quá mức, chỉ cần có ngoại lực bên ngoài thì sẽ đứt ngay. Nhã Ý nói, nếu như không phải có nàng, đến lúc quân lính Đại Chu tấn công vào Thụy Đô, trăm chắc hẳn chẳng thể tìm nổi xương cốt của nàng ấy nữa. Nàng ấy rời xa trăm vẫn chưa tới mức độ phải tìm đến cái chết, nhưng nếu như nàng bị ép hôn, thì chỉ có duy nhất một con đường chết mà thôi. Nàng ấy không muốn nhìn thấy nàng phải chết.”

Nam Nhã Ý...

Đôi mắt tôi long lanh nóng rực, bàn chân dường như cũng mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào. Tôi dựa người vào chiếc giường trúc, ngồi xuống rồi nhỏ nhẹ lên tiếng: “Làm sao mà tỷ tỷ biết được thiếp sẽ tìm đến cái chết? Thiếp... thiếp chẳng qua chỉ là một cung nữ tầm thường mà thôi.”

“Nàng là một cung nữ tầm thường, vô tài vô sắc, tầm thường đến mức chẳng có bất cứ ai quan tâm đến lai lịch của nàng, chẳng ai buồn đi nghe ngóng quá khứ trước kia. Đáng tiếc chỉ cần tiếp xúc thời gian dài một chút, có nhiều việc, dù cho nàng có che giấu giỏi đến mức độ nào cũng vô ích. Nàng thường xuyên đột nhiên bừng tỉnh trong đêm, thậm chí có khi nằm mơ cũng khóc bật thành tiếng. Những lúc ở một mình, ánh mắt nàng phiêu linh, thần trí bất định, Nhã Ý lên tiếng gọi nàng cũng chẳng hề nghe thấy. Khi trăm và Nhã Ý đàm cò luận thơ, nàng thường mỉm cười một cách xuẩn ngốc, nhìn giống như chẳng hiểu cái gì, thế nhưng ánh mắt lại như phát sáng, rõ ràng cũng đang rất chuyên tâm lắng nghe... Ngay bản thân trăm cũng cảm nhận được nàng đã tầm thường đến mức quá đỗi bất thường, huống hồ chỉ là Nhã Ý?”

Vốn luôn tự nhận thấy mình đã che giấu vô cùng hoàn hảo, thật không ngờ tâm sự của tôi chưa bao giờ giấu được cặp mắt Nam Nhã Ý. Thật là làm khó cho tỷ tỷ, không hề hối hận gì tôi, lặng lẽ chu toàn cho mong ước của tôi, thậm chí còn phải đánh đổi bằng hạnh phúc cả cuộc đời mình...

Hai tay tôi nắm chặt tấm khăn trong tay, nắm chặt đến mức chiếc khăn nhàu nhĩ, vậy mà vẫn chẳng thể nào thấm hết được mồ hôi nơi bàn tay và sự bất an trong lòng.

Đường Thiên Tiêu không hề nhìn về phía tôi, thất thần ngẩng lên đỉnh màn rồi trầm ngâm cất lời: “Nha đầu có biết hay không? Trăm thực sự muốn dùng nàng để đổi Nhã Ý về. Hai chúng ta đã quen biết nhau từ khi còn nhỏ, nàng ấy vẫn luôn mong mỏi chờ trông trăm, trước tiên là đợi trăm trưởng thành, sau đó lại bị đưa đến nước khác, nên phải đợi trăm tấn công chiếm được Thụy Đô. Ngày nay, nàng ấy vẫn đang chờ đợi, Nhã Ý khóc lóc nói với trăm rằng, nàng sẽ đợi trăm trở thành một đế vương thực thụ, sau đó đón nàng từ phủ Khang hầu về.”

“Một đế vương thực thụ...” Đường Thiên Tiêu lại nhắc lại cụm từ này, rồi ngẩng đầu lên, dưới ánh nến lấp lánh, khuôn mặt ngài hiện lên sự phẫn hận mà uất ức, lạnh lùng mà cũng yếu đuối. “Trăm nhất định sẽ làm được, nhất định sẽ trở thành một đế vương thực thụ. Cho dù ngay bây giờ chưa thể làm được gì, thì trăm cũng quyết khiến cho Đường Thiên Trọng phải phí hoài công sức, mất mát lớn lao mà sau cùng vẫn cứ tốn công vô ích, phải ném mùi vị khi bị người khác cướp đoạt người trong lòng mình xem sao.”

Câu nói vừa dứt, Đường Thiên Tiêu liền nắm mạnh một quyền xuống chiếc chăn, ngài dường như không thể nào che giấu nổi nỗi căm phẫn, đánh mất đi nụ cười hài hước, bất cần thường ngày.

Cổ họng tôi lúc này khô khốc, thế nhưng khóe mắt lại ướt đầm, đợi đến khi khó khăn lắm mới mở miệng nói chuyện được, thì tôi mới cảm nhận được giọng nói của mình không được rõ ràng cho lắm. “Hoàng thượng, ngài lấy thiếp là vì muốn trả thù Đường Thiên Trọng?”

Đường Thiên Tiêu đã nghe thấy tôi trước đó còn cả gan gọi thẳng tên húy của ngài ra, nên cũng chẳng hề so đo, tính toán chuyện tôi gọi thẳng tên của Khang hầu, nhưng ngài quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi, rõ ràng có đôi chút xấu hổ, ảo não.

“Chính Nhã Ý đã nói rằng, nàng ấy bị gả cho Đường Thiên Trọng còn hơn để cho nàng tới phủ nhiếp chính vương.”

Tôi quay đầu ra phía khác, im lặng không nói thêm tiếng nào.

Đường Thiên Tiêu vẫn nằm trên giường, mím chặt môi, nhắm mắt lại, hơi thở nặng nề giống như mọi khi, xem ra đã chìm vào giấc ngủ.

Vào giây phút này, tôi đang cảm thấy vô cùng ảo não, không biết phải chăng bản thân đã nói quá lời, dường như đã chặn hết mọi đường lui cuối cùng của bản thân. Đột nhiên ngài quay người rồi ngồi dậy, thì thầm nói chuyện với tôi đang ngồi bên mép giường: “Thanh Vũ, nàng nói đúng, ta bỏ rơi Nhã Ý nạp nàng làm phi tử, đa phần là vì muốn báo thù Đường Thiên Trọng, muốn lặng lẽ đứng nhìn chuyện nhục cười của hắn. Nhã Ý... uất ức, khổ sở vô cùng,

vậy mà vẫn còn suy nghĩ thay cho nàng, còn bản thân ta lại chẳng hề suy nghĩ thay cho Nhã Ý ...”

Ngài đang nói bỗng dừng khựng lại, vội vã quay đầu đi chỗ khác. Trên khuôn mặt tựa như ngọc tạc, tuần tú, trẻ trung của ngài, đôi lông mi cong dài mềm mại khẽ rung động, ướt đẫm bởi nước mắt, dưới ánh nền cảnh tượng này hiện lên vô cùng tuyệt mỹ.

Đây cũng là lần đầu tiên ngài hoàn toàn gỡ bỏ chiếc mặt nạ chí cao vô thượng của một đế vương, xưng hô với tôi là “ta, nàng”, thân nhiên nói ra tâm sự của bản thân.

“Vậy Nhã Ý tỷ tỷ... phải làm sao đây?” Tôi đã không còn cảm thấy tức giận nữa, liền cất tiếng hỏi lại.

“Ta sẽ nghĩ cách đón nàng ấy về lại bên cạnh ta.” Ngài nói rồi lấy thanh đoản đao kia, xoay chuyển linh hoạt trên tay, đột nhiên quay sang nói với tôi bằng giọng lạnh lùng đầy sát khí: “Trang Bích Lam đưa thanh đoản đao này cho nàng là để cho nàng tự vẫn hay sao?”

Trang Bích Lam!

Cái tên đã được ẩn giấu biết bao lâu nay cuối cùng cũng được người ta nhắc tới, cảm giác đau đớn như trái tim đang bị ai đó giằng xé, lại giống như mọi thứ đều đang lật nhào đổ vỡ, như dòng nham thạch nóng bỏng chảy khắp tứ phía, chảy tới đâu, thân thể liền bị đau đớn bỏng rát tới đó, đến mức nước mắt tôi vì bị kích động mà sắp tuôn trào.

“Bích Lam... ngài... làm sao ngài biết được huynh ấy?” Tôi thờ hồn hèn, cố gắng đẩy luồng khí tắc nghẽn nơi lồng ngực ra ngoài.

“Những nô tài, cung nữ năm xưa hầu cận trong cung của Đỗ thái hậu triều Nam Sở tuy rằng có kẻ chết, người chạy loạn khắp nơi, không thể nào hỏi được nhiều tình hình khi đó, nhưng chỉ cần là những người ở trong cung lâu một chút thì đều nhớ một chuyện, trong cung Đức Thọ, người con gái xinh đẹp được sủng ái nhất không phải tên là Ninh Bích. Có điều đích thị có một Ninh nhị tiểu thư, là cháu họ của Đỗ thái hậu, được thái hậu thương yêu, chiều chuộng vô cùng. Lúc ban đầu vị Ninh nhị tiểu thư này xinh đẹp tuyệt mỹ, tuyệt mỹ đến mức độ con trai của một danh tướng đã vì vị tiểu thư này mưu phản làm loạn, sau cùng toàn gia rơi vào cảnh đầu rơi máu chảy, chỉ có mỗi vị công tử đó cùng phụ thân là chạy thoát khỏi Thụy Đô. Sau khi chuyện này xảy ra, vị Ninh nhị tiểu thư đó có thể do quá đau lòng nên càng ngày càng tiêu tụy, héo hon, chỉ trong thời gian một, hai năm đã mất đi dung mạo như hoa như ngọc trước kia, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc và luyến tiếc.”

Ngài mỉm cười đứng dậy, đặt tay lên tấm rèm trong phòng, rồi tiếp tục nói: “Trong chuyện này nhất định vẫn còn những ẩn tình không tiết lộ cho người ngoài biết. Những chuyện đại nghịch bất đạo, làm loạn mưu phản như vậy mà những người trong cung lại không hề biết rõ sự tình, thậm chí không có bất cứ người nào trong cung nói được ra tên họ của vị công tử đó. Thế nhưng trăm đã điều tra được, Lý Minh Xương hoang đường vô năng, những năm gần đây đã không ít lần tàn sát chính những danh tướng giỏi giang dưới trướng của mình. Thế nhưng trong tên có một chữ ‘Bích’ thì chỉ có duy nhất Trang Bích Lam, con trai của Trang đại tướng quân Trang Dao năm xưa trấn thủ ở biên giới phía nam.”

Ánh mắt lạnh lùng nhẹ lướt qua, thanh đoản đao trong tay ngài đột nhiên phi tới, đường bay dứt khoát, lạnh lẽ, cắm phập vào cánh cửa được điêu khắc trạm trổ.

Trên đó khắc hình tùng hạc diên niên[1]. Hạc tiên tung cánh dường như đang cất cao tiếng hót ca, thế nhưng lại bị chiếc đoản đao cắm vào đứng phắt cổ, làm tắt cả khí thế cao ngạo của hạc tiên đều biến mất. Hạc tiên trong dáng vẻ tung cánh nhưng lúc này hiện lên như đầu lìa khỏi cổ, đang cố gắng vẫy vùng trước khi chết.

[1]. Tùng Hạc diên niên là hình khắc thể hiện sự thịnh vượng, trường thọ, có ý nghĩa rất tốt. Trong tranh gồm hình ảnh hạc tiên và cây tùng.

Đường Thiên Tiêu bật cười khoái trá: “Bích, từ trước đến nay Đường Thiên Trọng đều tưởng rằng đó là tên của nàng, chắc hẳn có nằm mơ cũng chẳng thể ngờ được đó lại là tên của người trong lòng của nàng đâu? Thật đáng tiếc là trong lòng nàng không hề có chút tình cảm nào với hắn.”

Khẽ cúi đầu xuống, nụ cười của ngài chợt cứng khựng lại, khom lưng cúi xuống vỗ nhẹ lên má tôi rồi nói thêm: “Nha đầu ngốc nghếch, nàng khóc lóc thảm thương thế này là vì cái gì?”

Tôi đã khóc nức nở đến mức không nói thành lời.

Vẫn luôn tự nhận thấy rằng bản thân mình đã khóc cạn hết nước mắt, nhưng đó không phải sự thật. Mỗi khi nỗi đau chôn giấu ở sâu thẳm con tim bị động tới, giống như sự việc lúc này, tất cả mọi yêu hận tình thù dồn nén trong lòng ba năm nay đều dâng trào một lúc, khiến tôi chẳng thể nào kìm nén được, khiến nước mắt rơi đầm đìa trên khuôn mặt. Có điều theo bản năng tôi vẫn cố gắng nín nhịn, không muốn bản thân hoàn toàn mất kiểm chế, đưa chiếc khăn tay lên che khuôn mặt đi, cố gắng không để thân người run rẩy thêm nữa.

“Đừng khóc nữa.” Đường Thiên Tiêu ngồi xuống cạnh bên tôi, dường như cảm thấy ngại ngùng, không biết phải làm sao.

Một hồi lâu sau, ngài đưa tay ôm lấy tôi, dùng vạt áo lau nước mắt trên mặt tôi rồi thận trọng thì thầm: “Trẫm cũng không ép buộc nàng phải hầu hạ trẫm thực sự, giữ nàng ở nơi đây chẳng qua là để chọc tức Đường Thiên Trọng kia mà thôi. Yên tâm đi, đợi khi nào trẫm lật đổ được Đường Thiên Trọng, đón được Nhã Ý về cạnh bên, tự khắc sẽ sai người đưa nàng đến chỗ của Trang Bích Lam. Ừm... còn nếu như nàng chịu ở cạnh bên Nhã Ý, trẫm cũng chẳng bận tâm khi phải nuôi thêm một tiểu mỹ nhân nữa đâu. Mau đi lau sạch khuôn mặt đi, khóc lóc đến mức nhem nhuốc như mèo thế này này.”

Ngài mỉm cười bình thản, nhẹ nhéo mũi tôi, rồi lại vuốt lên mái tóc, thân thiết mà không hề ám muội, quả nhiên giống như đang an ủi, vỗ về một chú mèo con bị thương vậy.

Loại thuốc được điều chế theo phương thức bí mật trên mặt tôi tuy có khả năng chống nước nhất định, nhưng nước mắt tuôn rơi nhiều và lâu như vậy

chắc cũng khiến lớp thuốc đỏ nhòe nhoẹt đi, bây giờ ngay bản thân tôi cũng tưởng tượng được ra khuôn mặt lem luốc của bản thân mình.

Đến khi tôi đã rửa sạch khuôn mặt và bàn tay, tâm trạng cũng bình ổn lại đôi chút, Đường Thiên Tiêu đã quay người vào phía bên trong, đắp chăn, nhắm mắt, tựa như đã ngủ say.

Tôi lặng lẽ bước lại gần, kéo chăn lên cho ngài rồi ôm bộ chăn gối khác đến chiếc giường trúc, lúc vừa nằm xuống, liền nghe thấy Đường Thiên Tiêu nói: “Nha đầu, mau ra chỗ này ngủ.”

Khi ngẩng đầu sang nhìn, tôi đã thấy Đường Thiên Tiêu chậm rãi đi giày rồi bước lại gần, nhẹ vỗ lên đôi vai tôi, rồi nằm luôn lên chiếc giường trúc này ngủ, sau đó mới nói thêm: “Nàng mau lên giường ngủ đi.”

Tôi bất giác hoảng hốt, thốt lên: “Hoàng thượng, không thể nào...”

Dù cho trong lòng bất mãn đến đâu, tôi cũng biết rõ rằng ngài là hoàng đế chí tôn vô thượng của Đại Chu, cũng là tia hy vọng duy nhất cho hạnh phúc xa xôi ở tương lai của Nam Nhã Ý, và có lẽ... cũng là tia hy vọng cho bản thân tôi nữa.

“Nếu như cảm thấy áy náy trong lòng thì hãy dấm bóp chân cho trắm một lúc. Hôm nay đi lại nhiều quá, mệt...” Ngài liền ngáp dài một tiếng, miệng mỉm cười, mệt mỏi nhìn về phía tôi, trên mặt hiện lên đôi chút nghịch ngợm, đùa cợt của người trẻ tuổi. “Trắm chưa ngủ, nàng không được nghỉ ngơi trước.”

Câu nói đùa đó đột nhiên khiến cho tôi sực nhớ ra, tôi với Đường Thiên Tiêu bằng tuổi nhau, thậm chí ngài còn kém tôi mấy tháng. Chín tuổi xưng đế, đương nhiên là một bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời của ngài. Thế nhưng quyền lực trong tay người khác, ngài ngồi lên vị trí cửu ngũ chí tôn mà trong tay không chút binh quyền như vậy, rốt cuộc là phúc hay họa chỉ có trời mới thấu.

Thế nhưng gần như ngày nào ngài cũng cười đùa, nhàn rãi, bình thản như thể chẳng bận tâm bất cứ chuyện gì cả, thậm chí ngay cả khi người con gái mà mình yêu thương nhất bị đoạt mất, cũng vẫn nở nụ cười bất cần, bình thản như thường ngày...

Nếu như không phải ngài hoàn toàn không buồn quan tâm chút gì, thì sẽ là giống hệt như tôi, ắp giấu mọi cảm xúc quá sâu, quá kín...Khiến cho người ta chẳng nhìn thấy gì khác ngoài nụ cười bình thản.

Tôi vốn tưởng rằng ngài sẽ trần trọc hỏi lâu mà không ngủ được, ai ngờ tôi mới chỉ dấm bóp cho ngài khoảng thời gian hai tuần trà thì đã nghe thấy tiếng ngáy đều đặn phát ra. Kinh ngạc trước tiếng ngáy của ngài, tôi liền đắp chăn lại cho ngài rồi lặng lẽ quay về giường nằm xuống, nhắm mắt lại, trầm nghĩ tâm sự riêng của mình.

Không dám nghĩ tới Tranh Bích Lam. Đó chính là một vết sẹo mà tôi không hề muốn động tới, mỗi lần bị toạc ra, dù chỉ một góc nhỏ, tôi đều cảm thấy đau đớn quặn lòng thất ruột, cố gắng chôn vùi đoạn kí ức xưa cũ càng sâu hơn nữa.

Thế nhưng tôi không thể nào không nghĩ tới Nam Nhã Ý.

Lúc đầu ra tay giúp đỡ tỷ tỷ, ít nhiều do tôi đã liệu trước được Nam Sở sớm muộn gì cũng bị diệt vong, hy vọng có thể tìm được đường lui an toàn cho bản thân, nên mới cố ý kết giao. Nương tựa lẫn nhau vượt qua hoạn nạn khó khăn lâu như vậy, nên tuy không phải là tỷ muội ruột thịt nhưng tình cảm giữa chúng tôi không hề thua kém người trong một nhà. Cho nên, tôi chẳng tha kết thúc cuộc đời chờ kéo dài ba năm nay để giúp cho tỷ tỷ được toại nguyện, dù cho có phải gả cho một người đàn ông lòng lang dạ sói, xấu xa đáng sợ kia cũng đành.

Vì vậy, giữa hạnh phúc của bản thân và tính mạng của tôi, tỷ tỷ đã lựa chọn từ bỏ niềm hạnh phúc sắp sửa đến tay, dù rằng tỷ tỷ đã mong chờ, khát khao nó đến nhường nào.

Nam Nhã Ý không hề nhìn nhầm người, chỉ ít Đường Thiên Tiêu cũng có thể coi là một chính nhân quân tử, phẩm hạnh chí cao, chỉ cần thận trọng thì cuộc sống sau này của tôi cũng không hề khó khăn gì. Tuy nhiên còn cuộc sống của tỷ tỷ thì sao?

Tuy rằng mới chỉ gặp nhau vội vã trong hai lần, nhưng tôi có thể đoán chắc Đường Thiên Trọng là một nhân vật bảo thủ, tính tình hung bạo, không từ thủ đoạn, phải lòng tôi mà không có lý do rõ ràng nào, cô chấp, kiên trì tìm kiếm tôi mấy năm qua, tốn biết bao nhiêu công sức, nếu như phát hiện ra hấn lầy nhầm người khác, liệu hắn sẽ đối xử với Nam Nhã Ý thế nào?

Đang nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng, cương nghị của con người đó, sầm muộn cuộn người trong chăn, tôi chợt nghe thấy chiếc giường trúc khẽ kéo kết lên tiếng, một lúc sau lại tiếp tục cọt kẹt. Quay đầu lại, qua lớp rèm lụa mỏng manh tôi nhìn thấy thân hình của Đường Thiên Tiêu trần trọc trên giường trúc.

Không ngờ... ngài vẫn còn chưa ngủ.

Sau khi tôi nằm xuống im lặng một hồi, ngài liên tục xoay người bất an như vậy suốt nửa canh giờ. Sau đó, ngài liền đứng dậy, tiến gần về phía tôi, nhẹ vén tấm rèm lên.

Tôi đã nhắm mắt lại im lặng không lên tiếng từ trước đó, giả vờ như đã ngủ say. Nếu như ngài đã muốn tôi tưởng rằng ngài đã ngủ say, vậy thì tôi cũng chỉ có thể giả vờ không biết ngài đã tỉnh. Giây lát sau, ngài lại nhẹ bước rời khỏi chỗ tôi, dần dần tôi nghe thấy tiếng cộc sừ chạm vào nhau, mới dám mở mắt ra.

Đường Thiên Tiêu đang uống rượu, hết ly này đến ly kia, nhanh chóng đưa lên cạn sạch. Tuy cách một tấm rèm, khuôn mặt của ngài có phần mờ ảo, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra cảm giác lạc lõng, bi thương trên khuôn mặt ngài, ngay cả ánh mắt cũng mơ màng chứ không hề linh động như trước đó nữa.

Không biết bao lâu sau, ngái liền lắc lắc chiếc bình, nhận ra trong bình không còn rượu nữa, liền khê khàng thốt ra một tiếng. Tiếng thốt ra đó được kéo rất dài nhưng lại mờ ảo, tắc nghẹn lại nơi cổ họng, tôi miễn cưỡng suy đoán, thì tiếng thốt ra đó chính là “Nhã Ý...”

Chiếc bình rượu được đặt về vị trí ban đầu, ngái nặng nề lê bước về giường trúc, rồi chán nản nằm xuống, không còn trăn trở bất an nữa, nhanh chóng đưa ra tiếng ngáy đều đặn, bình ổn. Còn tấm chăn đáng lẽ phải đắp trên long thể thì lại rơi xuống mặt đất, tấm chăn long phụng hợp hoan rực rỡ chói lóa lúc này tạo ra cảm giác lạnh lẽo vô hồn.

Tôi nhẹ chân bước lại gần, vừa mới ôm chiếc chăn lên thì chiếc ngọc bội cườ long và chiếc dây đeo thêu hình uyên ương nghịch nước bỗng rơi xuống đất. Cảm trong tay chiếc dây đeo do Nam Nhã Ý đích thân thêu thừa, tôi mơ màng nhớ lại nụ cười, niềm vui và sự dịu dàng của tỷ tỷ khi ngồi thêu vật này. Tôi buồn rầu than dài một tiếng, khê khàng đặt miếng ngọc bội kia ở bên gối của Đường Thiên Tiêu, rồi mới quay về giường mình tiếp tục nằm nghỉ.

Tất nhiên tôi vẫn trăn trở khó ngủ như trước đó. Đến tận khi cảm nhận được tia sáng mặt trời ngoài cửa sổ lóe lên, tôi mới bắt đầu mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Đổi sang một căn phòng ngủ mới, lại có một người đàn ông ngủ chung trong phòng, vốn dĩ đã khiến cho tôi khó lòng an giấc, nói không chừng còn gặp phải ác mộng liên miên. Ai ngờ được tôi lại ngủ liền một mạch cho tới khi mặt trời sáng chói, trong mê man cảm nhận được một vật gì đó lạnh lạnh lướt trên người, mới kinh hãi mở mắt ra, suýt chút nữa là nhảy bật ra khỏi giường.

Thì ra là Đường Thiên Tiêu đang cầm trên tay một chiếc trâm bạc, dùng viên trân châu ở đầu chiếc trâm lướt qua lướt lại trên khuôn mặt tôi. Sắc mặt ngái dần về hân hoan, hoàn toàn khác xa so với hình ảnh người đàn ông lấy rượu mua say để giải sầu lúc nửa đêm hôm qua. Lúc này ngái cũng khác hoàn toàn với vị đế vương tâm thượng, lười nhác, ẩn giấu thực tài mọi khi.

“Vẫn còn chưa thức dậy thu dọn gối chăn hay sao? Tuy rằng trăm nói sáng nay không lên dự buổi triều sớm thì ít nhất nàng cũng phải đến tham kiến hoàng hậu đi chứ?”

Tôi vội vã thức dậy thu dọn, lo liệu mọi việc, ngái đã tự thân ôm đóng chăn gối đặt trên giường trúc lên giường, lại rút chiếc đoản đao kia của tôi ra rồi vẩy vẩy tay nói: “Thanh Vũ, mau lại đây.”

Tôi mơ hồ bước lại gần, ngái liền nắm chặt lấy bàn tay tôi, dùng đoản đao sắc nhọn đặt lên trên ngón tay của tôi rồi mỉm cười hỏi: “Nàng có sợ đau không?”

“Thiếp sợ.” Tôi có sao nói vậy. Vô duyên vô cớ bị cửa một đao, ai mà không sợ chứ?

Đường Thiên Tiêu hơi ngậy người ra, buông tay tôi ra rồi căn nhắc: “Hôm qua hung hãn, dữ dằn đến mức chẳng sợ chết, hôm nay lại còn sợ đau?”

Vừa nói, ngái vừa cầm chiếc đao đó cửa một đường trên ngón tay của mình.

Khi giọt máu đỏ hồng chuẩn bị tuôn ra, ngái liền mở tung tấm chăn ra rồi thận trọng nhỏ mấy giọt máu đỏ lên đoạn giữa tấm chăn, nhẹ vuốt ve ngón tay rồi xuyt xoa: “Tối qua trăm vừa bị nàng làm bị thương, thật không ngờ sáng nay lại phải chịu đau lần nữa.”

Lúc này tôi mới chợt hiểu ngái làm như vậy là vì cái gì, xấu hổ đến mức mặt mày đỏ ửng, ngay người không biết phải đáp lại thế nào.

Đường Thiên Tiêu lại bình thản như không có chuyện gì vứt chiếc đoản đao về phía tôi rồi nói: “Giữ lấy, dùng để làm người khác bị thương chứ không phải bản thân là được rồi. Nhớ là phải trang điểm cho thật xinh tươi, kiều diễm, trầm nhất định phải khiến người trong cả Thụy Đô này đều biết rằng, trăm có thêm một phi tử được sủng ái nhất tên là Ninh Thanh Vũ, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành!”

Thực ra tôi không dám phản đối, chỉ thận trọng nhắc nhở: “Hoàng thượng, như vậy chẳng phải ngang nhiên thách thức với Khang hầu sao?”

“Trẫm khoe phi tần xinh đẹp của mình, liên quan gì đến huynh ấy? Trẫm quyết phải tấn công huynh ấy mãnh liệt mà huynh ấy không dám phản kháng gì mới vui.” Ngái hơi nheo mắt lại, đôi mắt đan phụng lại ẩn đầy vẻ lạnh lùng “Nếu như ngay cả điều này mà huynh ấy cũng không nhận được, thực sự gây ra những hành động vượt ngoài khuôn phép nào thì trăm có thể sẽ phải đo lường lại giá trị của nàng đó.”

Tôi chợt thấy ớn lạnh cả thân người, thực tình không biết được vị đế vương thiếu niên lúc tình khí như trẻ con lúc lại vô cùng anh minh này và vị Khang hầu trẻ tuổi oai phong thần dũng dưới ánh trăng hôm ấy, rốt cuộc ai mới là người đáng sợ hơn.

Còn bản thân tôi lúc này đã biến thành một quân cờ có thể lợi dụng, bị kẹp giữa hai người đàn ông đáng sợ này, tiến thoái lưỡng nan!

Đường Thiên Tiêu dường như nhận ra nỗi hoảng loạn của tôi, do dự giây lát rồi mỉm cười: “Ừm, ý trẫm muốn nói là thử coi giá trị thực sự của nàng trong trái tim Đường Thiên Trọng rồi đưa ra sách lược ứng phó thích hợp. Yên tâm đi, trăm sẽ không làm tổn thương đến nàng đâu, càng không để huynh ấy làm nàng bị tổn thương. Trước tiên nàng cứ đi gặp “con gà trống cỡ đại” kia đi đã.”

Ngái nói xong liền tiêu điều tự tại bước ra ngoài, gọi người vào lau rửa thay trang phục cho mình.

Còn tôi, mãi cho tới khi đến cửa cung Hy Khánh vẫn đang suy ngẫm coi ai là “con gà trống cỡ đại”.

Người tôi phải gặp là hoàng hậu Thẩm Phụng Nghi, được đồn thổi xinh đẹp xuất chúng, dung mạo như hoa, tuyệt sắc động lòng người, hoàn toàn không có lý nào bị Đường Thiên Tiêu gọi là “con gà trống cỡ đại” cả.

Sau khi có người vào bẩm báo, tiểu nội thị mau chóng bước tới, dẫn tôi đi tới chính điện của cung Hy Khánh.

Cung Hy Khánh là một trong những tấm cung đẹp và lớn nhất trong hoàng thành này, đương nhiên quang cảnh cũng sang trọng, lộng lẫy vô ngần. Đi qua một khu với bức tường được làm bằng đá lưu ly đỏ ghép thành hình tịnh đề liên[2], men theo mặt đường lát bằng đá màu, còn chưa bước vào trong chính điện, tôi đã nghe thấy tiếng cười nói hóm hờ không ngừng vọng ra, nghe ra không phải của riêng một người.

[2]. Tịnh đề liên là đoá hai hoa sen cùng nở trên một cuống, được xem là loài sen đứng đầu về sự thanh tao, thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành, dùng để tiến vua nên mới có tên là “Tịnh đề”. Theo truyền thuyết trung Hoa, sen Tịnh Đề là hiện thân của tình yêu, vì có một đôi nam nữ yêu nhau không thành, đã cùng nhau tự trầm ở hồ sen và sau đó hóa thành sen đôi. Trong văn chương thường dùng hình ảnh này để ví tình vợ chồng mặn nồng ân ái

Quả nhiên, một người phụ nữ đang được mấy người phụ nữ mặc trang phục sắc sỡ khác nhìn nọt, ca ngợi tựa trăng sao trên trời, tóc được vấn một cách sang trọng, quý phái, đôi mày thanh tú mà kiên nghị, mặc trên người tấm áo bào thêu kim phụng cưỡi mây, một tấm thắt lưng to bản được thắt ở phần eo, nổi bật nhất là khuôn mặt được trang điểm kĩ càng to rõ thần thái uy nghi, diễm lệ của chủ nhân.

Thế nhưng... chiếc mũ cửu phượng triều dương, bát bảo linh châu đội trên đầu đại diện cho sự tôn quý của hoàng hậu, cộng thêm số trang sức bày sắc cầu vòng đeo trên người và đôi môi dày hơi hơi nhô ra, khiến người đó thực sự trở thành một người đẹp có vài khuyết điểm...

Tại sao ngay bản thân tôi cũng cảm thấy hoàng hậu giống như một “con gà trống cỡ đại” nhỉ? Khó sở nhìn cười trước hình ảnh so sánh đầy thú vị của Đường Thiên Tiêu, tôi đương nhiên không dám lỡ mắng trước vị chủ nhân của hậu cung lục viện, vội vã tiến lên bái kiến.

“Thần thiếp tiếp dư họ Ninh xin bái kiến hoàng hậu nương nương.”

“Ninh tiếp dư tới qua hầu hạ hoàng thượng vất vả rồi, miễn lễ đi.” Thẩm Phượng Nghi chẳng thèm đưa mắt sang nhìn đã cất lời đó ra rồi tiếp tục thưởng thức chiếc vòng mã não trên tay cùng với các vị phi tần khác, suy đoán xuất xứ và nét tinh xảo của chiếc vòng.

Đây là điều hoàn toàn nằm trong dự liệu của tôi từ trước đó, chiếc vòng mã não trên tay và chiếc trâm ngọc cửu phượng trên đầu hoàng hậu đều do Đường Thiên Tiêu ban tặng. Nhìn xem, Đường Thiên Tiêu tuy rằng tâm trạng không vui, suýt chút nữa vứt vị hoàng hậu này sang một bên vào đêm tân hôn động phòng hoa chúc, thế nhưng sau đó đã hao tổn khá nhiều tâm trí để bù đắp. Thẩm Phượng Nghi vô cùng hải lòng trước đức lang quân tôn quý của mình.

Còn việc tại sao lúc này bất mãn, có lẽ do tôi qua ngài đã không tiếp tục ở lại cung Hy Khánh, nói cho cùng, hoàng hậu vẫn chẳng thể nào kìm nén hết được bản tính đại tiểu thư của mình. Sau khi gạt tôi qua một bên, họ để tôi đứng một thân một mình ngắm mấy người họ tán gẫu hết từ chuyện ngọc ngà châu báu cho đến quyền thế phú quý của nhà mình.

Mấy người còn lại đều là Hiền phi, Đức phi và một số chiêu nghi mới được sắc phong, tướng mạo và địa vị đều không hề thấp kém, đáng tiếc là Đường Thiên Tiêu dường như mới chỉ sủng hạnh mỗi mình Thẩm hoàng hậu, còn lại những người khác đều đang trông vắng, cô quạnh.

Tôi cũng không hề có ý định xen lời vào, lặng lẽ đứng gọn một bên nghe người khác cười nói vui vẻ, cũng chẳng mấy để tâm đến sự lạnh nhạt của Thẩm Phượng Nghi. Đang lúc nói đùa vui vẻ nhất, bên ngoài vọng vào tiếng truyền của nội thị: “Hoàng thượng giá đáo.”

Đỗ Hiền phi đứng ở cạnh bên liền cười nói: “Thần thiếp đã nói rồi mà, ngày nào hoàng thượng không đến cung Hy Khánh thăm hoàng hậu nương nương một lần là chẳng thể nào an tâm nổi đâu.”

Thẩm Phượng Nghi sắc mặt đỏ hồng, đang mỉm cười đứng dậy thì Đường Thiên Tiêu đã nhanh bước tiến vào bên trong, phớt lờ hết tất cả cung tần mỹ nữ đang quỳ một bên, chỉ bước tới đỡ Thẩm Phượng Nghi đứng dậy rồi nói: “Tất cả đều bình thân đi, ngồi xuống rồi nói chuyện tiếp.”

Sau khi ngồi trên chiếc ghế giữa điện, ngài liền gọi: “Cận Thất.”

Cận Thất nhanh chóng đáp lời, vội vã nhận chiếc khay từ một thái giám khác rồi dâng lên cho Thẩm Phượng Nghi. Trong khay đều là lụa là gấm vóc không màu vàng thì là màu hồng, sắc màu tươi rói, cao quý, sang trọng.

“Trẫm đang suy nghĩ, những chất liệu vải trong cung chuẩn bị nàng chưa chắc đã vừa ý, nên đi tìm thêm một vài mẫu khác về đây. Nói cho cùng thì Đại Chu cũng mới vừa rồi đô đến Thụy Đô, các kho tích trữ lụa là gấm vóc vẫn còn đang thu thập cống phẩm từ khắp miền đất nước. Trẫm đem số này tới đây nhìn qua cũng chẳng có mấy thứ thích hợp với nàng, nên đành phải dặn bọn nô tài để tâm đôi chút, lần sau có loại vải nào đẹp, nhất định phải để dành riêng cho hoàng hậu của trẫm.”

Ngài nói với giọng vô cùng thân thiết, mắt phụng dụ dàng, nhìn qua là thấy ý trọng tình thâm, vô cùng thấm thiết. Thẩm Phượng Nghi đỏ mặt tạ ân, cảm thấy vô cùng hứng khởi.

Nếu như không phải tận tai nghe thấy Đường Thiên Tiêu dùng cụm từ “gà trống cỡ đại” để hình dung về hoàng hậu thì tôi có lẽ đã không thể nhận ra sự mỉa mai và trêu chọc ẩn chứa trong ánh mắt của ngài, mà tưởng rằng hai người họ để hậu tình thâm, hòa hợp đầm đui.

Đường Thiên Tiêu đưa mắt nhìn sang tôi rồi cười nói: “Ninh tiếp dư vẫn còn chưa hỏi cung sao?”

Thẩm Phượng Nghi liền mỉm cười đáp: “Hoàng thượng, nàng ấy chính là người cung nữ có thể nấu canh cá thơm ngon mà hoàng thượng tình cờ gặp được đúng không?”

Đường Thiên Tiêu bật cười nói: “Đúng vậy, Phượng Nghi, trẫm đúng là đã nhặt được ngọc quý đấy, vốn tưởng rằng nàng ấy chỉ có thể nấu ăn ngon, tới

qua tâm tình trò chuyện mới biết thì ra Ninh tiếp dư cũng là con cháu dòng dõi nhà danh môn đất Giang Nam này, cảm kì thi họa, thơ từ ca phú thứ nào cũng biết, đúng là một tài nữ hiếm thấy.”

Lúc này Thẩm Phụng Nghi mới đưa mắt qua nhìn tôi rồi bình phẩm: “Ừm... hoàng thượng... đúng là rất có mắt nhìn người. Vị Ninh tiếp dư này nhìn kĩ đúng là vô cùng xinh đẹp, kiều diễm.”

Tôi không hề dám ngạo mạn, ăn mặc hết sức giản dị. Bên ngoài mặc bộ áo váy màu xanh ngọc, trên nền áo xanh đó chỉ đơn giản thêu lên một vài nhánh tường vi, không hề chói rọi, chói mắt. Kiểu tóc cũng búi một cách đơn giản, chỉ điểm thêm một chiếc trâm phượng hoàng để biểu lộ mình cũng là một phi tần có địa vị trong cung, chứ không phải một cung nữ tầm thường. Thế nhưng đứng giữa đám cung tần mỹ nữ ăn mặc, trang điểm phấn son rực rỡ, diễm lệ, cách ăn mặc trang điểm của tôi cũng được xem là đơn giản. Lại cộng thêm đôi mắt không hiện chút thần thái nào, chẳng đáng để Thẩm Phụng Nghi để tâm đến. Tất cả đều nằm trong dự đoán trước của bản thân.

Đường Thiên Tiêu nghe thấy lời tán tụng của Thẩm Phụng Nghi, xem ra vô cùng hưng khởi, liền cười nói: “Ninh tiếp dư, không phải nói nàng thôi tiêu rất hay sao? Lúc này đang đẹp ngày tốt tháng, chi bằng nàng hãy thổi một khúc nhạc xem sao? Hoàng hậu và mấy vị ái phi đều xuất thân danh môn vừa hay có thể thưởng thức được tài nghệ của nàng.”

Đám cung nữ nghe thấy vậy liền mang chiếc tiêu ngọc dâng lên.

Nếu như ngài đã đoán ra tôi chính là cô gái thôi tiêu mà Đường Thiên Trọng đã gặp trước đây, tôi cũng chẳng tiện chối từ, nhận lấy chiếc tiêu ngọc, đúng lúc đang định đưa lên miệng thổi thì nghe thấy Đường Thiên Tiêu nói: “Nàng hãy thổi... khúc nhạc đêm hôm đó đã thổi ấy.”

Ngài đón lấy chén trà do cung nữ dâng lên, từ từ thưởng thức, tuy rằng vẫn nở nụ cười bình thản như mọi ngày, nhưng đôi mắt sáng rực lên, rõ ràng đang thể hiện rằng chỉ có mình ta mới hiểu thấu được mọi chuyện.

Ý ngài đang nhắm tới chuyện khác, còn tôi cũng đành lực bất tòng tâm.

Không cần biết vì tôi hay là vì Nam Nhã Ý, tôi chỉ có thể giúp đỡ ngài, dù cho biết rõ rằng bản thân chỉ là một quân cờ, một công cụ, thậm chí là một miếng mồi nhử mà thôi.

Khúc nhạc tôi thổi trong lần đầu gặp gỡ Đường Thiên Trọng chính là khúc Bốc Toán Tử bình thường mà thôi. Sở dĩ tôi nhớ rõ như vậy là bởi vì vào ngày hôm ấy, tôi vừa mới tìm được cơ hội nhờ người chuyển giúp khúc Bốc Toán Tử mà mình vừa tự điền từ khúc cho Trang Bích Lam.

Tôi bị giám sát vô cùng chặt, kể từ sau lần li biệt cuối cùng, tôi loáng thoáng nghe ngóng được hành tung của chàng, nhưng lại chẳng thể nào nhận được bất cứ tin tức gì từ chàng cả. Mặc dù tôi khó khăn lắm mới nhờ được người chuyển bức từ khúc đích thân viết cho chàng nhưng chẳng hề nhận được bất cứ hồi âm nào hết. Tôi thậm chí còn không biết liệu bức thư đó có đến được tay chàng hay không nữa.

Cảm giác cầm chiếc tiêu trên tay đã trở nên vô cùng lạ lẫm, thế nhưng khi đưa chiếc tiêu ngọc lạnh lẽo lên bờ môi, nhạc điệu đầu tiên của khúc nhạc này như đang vang vọng lại từ một nơi xa xăm, nhạc điệu quen thuộc đến mức khiến tôi ớn lạnh cả thân người, giống như một tấm lưới sắt đang bao trùm lên thân người tôi vậy. Thật lòng tôi không hề muốn bị thương, ai oán phá hỏng hết không khí cát tường, vui tươi trong chính điện của cung Hy Khánh này.

Sau khi trải qua nhiều sóng gió như vậy, tôi đã sớm hiểu ra, thế gian này, thứ tình cảm vô dụng nhất chính là bi thương, hành động vô dụng nhất chính là khóc lóc. Thế nhưng cầm tiêu ngọc trên tay, tôi dường như đang quay trở lại Ninh phủ, về khoảng thời gian khi mới mười lăm, mười sáu tuổi.

Chàng đang nhẹ lướt dây đàn, tôi tựa lan can thổi tiêu, hồ sen thanh tao thoang thoang hương thơm, tiếng đàn tiếng tiêu quyện cùng tiếng chim đua hót, ngay cả những cánh hoa đều như đang hé nở ngậm cười, hòa quyện cùng niềm vui vô cùng vô tận của đôi trai gái.

Sen dưới mặt hồ trong trẻo tựa gương, ánh lên bóng hình của một đôi trai gái tay nắm tay nói chuyện tán gẫu. Thiếu niên thanh thoát thắm tình, thiếu nữ nở nụ cười e thẹn đẹp như hoa. Hoa sen trong hồ như cũng rung rinh theo tiếng cười nói của đôi trai gái, chẳng khác nào chôn bóng lại tiền cảnh.

Thiếu nữ sắp lại ngửi mùi hương của cánh sen đặt phía trước ngực chàng thiếu niên rồi hân hoan cất tiếng: “Bích Lam, bao giờ thì huynh cưới muội?”

Thiếu niên ngắt một đóa hoa nhài bên đình tiện tay cài lên mái tóc của thiếu nữ, mỉm cười hiền hòa, dịu dàng, giống như đóa hoa sen trong hồ nước trước mặt, ngay cả tiếng nói nghe cũng trong veo tựa nước. “Đội phụ thân của huynh xuất chinh trở về, hai chúng ta sẽ thành thân.”

Chàng khẽ nhếch miệng than dài một tiếng. “Vừa chớp mắt, Vũ Nhi của ta đã lớn rồi, có thể lấy về nhà được rồi.”

Làn gió thổi qua hồ sen ảm áp mà không khiến người ta chán ghét, hoa sen không ngừng đung đưa trong gió, đưa làn hương ngan ngát dịu nhẹ, ngọt ngào đến. Chàng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt bờ môi mềm mại lên vàng trán tôi.

Khoảnh khắc ấy, hai chúng tôi dường như đều nghe được nhịp tim đang đập như liên hồi trong lồng ngực của người kia. Tôi liền hân hoan then thùng bật cười, rồi giấu khuôn mặt đỏ ửng vào trước ngực chàng, còn chàng lại ôm tôi chặt hơn, gọi tên tôi hết lần này đến lần khác. “Vũ Nhi, Vũ Nhi...”

Đôi mắt chàng chẳng khác nào một dòng suối trong veo, yên tĩnh lặng thầm ánh lên nụ cười của tôi. Lúc này, nụ cười của tôi thuần khiết và trong sáng như một vầng trăng.

Khi vầng trăng trong ánh mắt của chàng ngày càng tiến sát đến tôi, mặt trăng cũng dần to lên, phát ra ánh sáng vô cùng rạng rỡ, khuôn mặt anh tuấn trắng tựa ngọc của chàng cũng ửng lên một màu sen thắm thiết.

Vào giây phút đó, chúng tôi hòa thành một thể, thiên hạ vô song.

Tương tư tựa biển sâu, chuyện cũ tận chân trời.

Muôn ngàn hàng lệ rơi, càng khiến lòng đau xót.

Muốn gặp chẳng gặp được, muốn quên chẳng thể quên.

Kiếp trước chưa có duyên, chờ kiếp sau như nguyện.[3]

[3]. Dịch ý từ bài từ “Đáp thi” theo điệu Bốc Toán Tử của Nhạc Uyển.

Khúc nhạc kết thúc, tay chân tôi dường như tê dại, chỉ còn biết nắm chặt lấy chiếc tiêu ngọc, hạ thấp bờ mi để che đi đôi mắt long lanh lệ nhòa, tôi nhìn xuống dưới chân, chẳng còn biết nói gì thêm nữa.

Vốn tưởng rằng tôi đã đủ kiên cường, chỉ ít trước mặt người khác vẫn có thể mỉm cười vô sự. Thật không ngờ chỉ một khúc nhạc quen thuộc đã khiến tôi hoàn toàn không còn kiểm soát được cảm xúc của bản thân.

Tất cả những người có mặt trong chính điện đều im lặng một hồi lâu. Tiếp đó Thẩm Phụng Nghi liền quắc ngược đôi mày nói: “Đây là khúc nhạc gì chứ? Ai oán thế lương quá. Một cung nữ không danh không phận sau một đêm liền biến thành tiệp dư chính tam phẩm, còn gì không hài lòng, mãn nguyện? Muốn thổi tiêu thì cũng nên thổi khúc nhạc nào vui vẻ mới đúng.”

Đường Thiên Tiêu đứng dậy, nhướn miệng cười nói: “À, đây là do trầm cá. Âm luật của tiêu ngọc xưa nay đều khó lòng kiểm soát được, đặc biệt là với phụ nữ, khi thổi ra thường mang theo chút ai oán, thương cảm, không nên hòa tấu trong cung đình.”

Ngài ngắm nhìn đại diện một hồi rồi bật cười: “Phụng Nghi, cung điện của nàng đúng là điểm lệ, cao quý, nên hợp ca tấu nhạc, múa hát rộn rang, để ca tụng Đại Chu thịnh thế phồn hoa, như vậy mới thể hiện được hết khí độ của một mẫu nghi thiên hạ.”

Thẩm Phụng Nghi đột nhiên cũng đưa mắt nhìn ra xung quanh rồi nghi hoặc hỏi lại: “Thật sao ạ?”

“Đương nhiên là thế rồi. Hôm nay trầm cá có chút việc, ngày mai lại đến thăm nàng nhé.” Đường Thiên tiêu vừa nói vừa dứt lời đã nắm tay tôi kéo ra ngoài, vừa đi vừa lớn tiếng dặn dò: “Truyền chỉ xuống dưới, Ninh tiệp dư tài mạo vẹn toàn, biết ca giỏi họa, khúc nhạc Bốc Toán Tử thanh nhã, sâu lắng, ảo diệu, tuyệt vời khiến trầm động lòng, nay sắc phong thành chiêu nghi chính nhị phẩm.”

Cận Thất nhanh chóng đáp lời, vừa ra lệnh cho người đi làm chỉ dụ, vừa cười hân hoan đánh mắt về phía tôi, ý như muốn chúc mừng, chung vui.

Chiêu nghi chính nhị phẩm, đứng đầu chín tần, xếp theo đại vị trong hậu cung hiện nay, chỉ đứng dưới hoàng hậu Thẩm Phụng Nghi, Đức phi họ Tạ, Hiền phi họ Đỗ.

Được thăng lên liên tiếp chưa chắc đã là điều tốt lành, may mắn.

Đường Thiên Tiêu không những đưa tôi về tận cung Di Thanh, lại còn chấp tay sau lưng, đứng trong phòng ngủ một hồi lâu rồi mới quay đầu lại cười nói: “Cuối cùng, trầm cũng hiểu tại sao Đường Thiên Trọng lại lưu luyến nhớ nhung nàng mãi không thôi rồi. Đáng về bị thương sâu muộn của nàng khi thổi tiêu thật khiến cho bất cứ một người đàn ông nào cũng đều phải hết lòng xót xa, thương tiếc, huống chi Đường Thiên Trọng lại là một người đàn ông tự phụ vô ngần. Ngoài ra nàng còn không màng sống chết, mạo hiểm cứu huynh ấy một mạng.”

Ngài hoàn toàn không hề che giấu thái độ vừa kính trọng, nể phục lại vừa căm hận, chán ghét người anh họ của mình trước mặt tôi.

Tôi hoàn toàn không muốn dính dáng vào một chuyện vốn chẳng liên quan gì đến mình, nên ngồi sang một bên rót trà, thưởng thức một hồi, tâm trạng tôi đã dần dần lắng đọng lại nhưng vẫn không lên tiếng đáp lời.

Ngài tỏ ra tiếc nuối mà than thở: “Đáng tiếc, đáng tiếc! Vẫn may, vẫn may”.

Tôi bất giác cảm thấy khó hiểu: “Ngài đáng tiếc cái gì, lại cảm thấy vẫn may cái gì?”

Đường Thiên Tiêu lại than ngắn thở dài, bước đến trước mặt tôi rồi bật cười nói: “Đáng tiếc cho Đường Thiên Trọng. Rõ ràng tấm tình si đó chỉ dành thả trôi theo dòng nước vô tình mà thôi. Vẫn may là trầm từ lâu đã biết rõ được trái tim nàng đã có chủ, nếu không thì ...”

Ngài hoàn toàn không hề ngu ngốc và vô năng như lời đồn thổi bên ngoài, thơ từ ca phú cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Nhạc tự sinh trong lòng, tự truyền trong tâm, ngài nhất định đã nghe ra tình yêu khắc cốt và nỗi nhớ ghi tâm của tôi dành cho một người đàn ông khác thông qua khúc nhạc khi nãy.

Thật không thể đoá được lời nói này của ngài là đùa cợt hay thật lòng, tôi đành thử dò thám, “Nếu như hoàng thượng không biết được trái tim Thanh Vũ đã có chủ thì sẽ ra sao? Lẽ nào ngài lại nỡ phụ tấm chân tình của Nhã Ý tỷ tỷ hay sao?”

“Điều này đúng là kỳ lạ, trầm yêu thích nàng thì có liên quan gì tới việc phụ hay không phụ Nhã Ý chứ?”

“Nhã Ý tỷ tỷ đối với ngài một lòng một dạ, chẳng phải Hoàng thượng cũng nên một lòng một dạ với tỷ tỷ hay sao?”

“Ý của nàng chính là bảo trăm phải giải tán hết tam cung lục viện, chỉ đối tốt với một mình nàng ấy hay sao? Điều này... Có thể nào không?”

Tôi ngậm miệng lại, hồi hận vô cùng, hoàn toàn không nên nói đến chuyện một lòng một dạ với một đế sau khi đăng cơ nhất định phải thiết lập tam cung lục viện. Ngay bản thân Nam Nhã Ý cũng chỉ mong rằng sau này có thể tìm được một chỗ trong chốn thâm cung sâu thẳm này mà thôi, chứ chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện một lòng một dạ.

Đường Thiên Tiêu thấy tôi không nói gì, do dự một hồi rồi hỏi: “Nha đầu, thứ tình yêu nam nữ trong lòng nàng là thế nào? Trọn đời trọn kiếp chỉ ở bên cạnh duy nhất một người sao?”

Tôi mỉm cười nói: “Nếu như ông trời chiều lòng, bạc đầu sinh tử kết uyên ương. Nếu ông trời không cho, thì còn có một hồ sen thanh tao, thơm ngát”.

Đường Thiên Tiêu nheo chặt đôi mắt, u sầu nhìn về phía tôi nhưng không nói thêm câu nào, quay người bước đi.

Nhiều năm trước, có một đôi nam nữ trẻ tuổi trong nhân gian ở vùng Giang Nam yêu thương nhau, bởi vì người con gái bị ép gả cho người khác. Hai người phải chia cách, nên đã cùng nhau nhảy xuống hồ tự vẫn. Vào năm đó, hoa sen trong hồ nở rộ, mon morn, tươi tắn, thanh tú tuyệt sắc, hương thơm thoang thoảng khắp nơi. Văn nhân thi sĩ đều cảm thấy vô cùng đáng tiếc, xót thương cho họ, đã làm không biết bao nhiêu thơ từ, tiếc nuối vì đôi nam nữ kia không thể giống như đôi chim uyên ương trên trời đồng sinh cộng tử, bạch đầu giai lão.

Tuy Đường Thiên Tiêu đã nghe qua câu chuyện này, nhưng chưa chắc đã thấu hiểu được tình cảm đó. Ngài là đế vương, hơn nữa còn là một đế vương vô cùng trẻ tuổi, thậm chí chưa hết tính cách trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lâu Ngọc Xuân Sâu, Rẽ Bước Ất Tiêu Hôn

Mấy ngày tiếp theo, cuộc sống đột nhiên trở nên huyền ảo, phiền phức lạ thường.

Phủ Nhiếp chính vương không hề truyền ra bất cứ động tĩnh nào quá lớn, chỉ nghe thấy lời đồn thổi, Khang hầu Đường Thiên Trọng dường như không mấy hài lòng với vị phu nhân mới lấy về. Tuy rằng sau khi thành hôn có vào động phòng hoa chúc, nhưng sáng sớm hôm sau người hầu kẻ hạ lại phát hiện Khang hầu say mềm nằm ngủ, còn tân nương vẫn trang phục nguyên xi ngồi bên mép giường. Tiếp đó, lại nghe thấy lời đồn tân nương từ nhiệm phong hàn, được đưa đến biệt viện ở ngoại thành để tĩnh dưỡng.

Còn theo tin tức mà Đường Thiên Tiêu có được thì Nam Nhã Ý hoàn toàn không bệnh tật, nạn kiếp gì cả. Có lẽ do Đường Thiên Trọng chẳng thể nào ngày ngày ngắm tỷ tỷ, lúc nào cũng phải đối diện với sự thật mình đã lấy nhầm người, nên đã đẩy tỷ tỷ đi xa, mắt không thấy, chắc tâm cũng bớt muộn phiền.

Tôi nghe vậy lại cảm thấy vui vẻ hơn nhiều. Đối với Nam Nhã Ý mà nói, càng được tránh xa Đường Thiên Trọng, tỷ tỷ lại càng cảm thấy sung sướng, hân hoan.

Đã đợi mòn mỏi bao nhiêu năm tháng như vậy nên tôi và tỷ tỷ đã sớm quen với cô liêu, quạnh quẽ, lại càng chẳng hề bận tâm trước tiếng cười nhạo, mỉa mai của người khác.

Người không muốn buông tay chỉ có mình Đường Thiên Tiêu.

Ngài đối xử với tôi tốt đến mức vô cùng phô trương. Buổi sáng, ngài vẫn đến cung của Hoàng hậu ngồi chơi, còn tất cả những phi tần, mỹ nữ khác khó lòng mà gặp được ngài. Lúc nào rảnh rồi, ngài liền đến cung Di Thanh đợi chờ, nghe tôi đánh đàn dạo khúc, nói nói cười cười. Ngài dường như đang cố ý để cho không khí náo nhiệt, rộn ràng đó truyền ra ngoài cung, để cho tất cả mọi người đều biết rằng, ngày nay phi tần trong cung được Hoàng thượng sủng ái nhiều nhất chính là Ninh chiêu nghi ở cung Di Thanh, dựa vào tài bếp núc tương ngộ, dựa vào cảm kỳ thi họa mà được Hoàng thượng hết lòng sủng ái.

Đến ban đêm đương nhiên ngài sẽ tới ở lại Di Thanh cung, có điều chỉ nằm trên giường trúc, cách một tấm rèm mỏng manh nói chuyện, tán gẫu và chưa từng có bất cứ hành động nào vượt quá giới hạn. Vào lúc đêm khuya vắng người, ngài liền trút bỏ chiếc mặt nạ bình thân, hờn hờ thường ngày, lặng lẽ ngồi tựa bên cửa sổ, khuôn mặt hiện rõ phần uất và sự không cam lòng một cách lặng lẽ, không chút động tĩnh nào khác.

Tôi nghĩ rằng Tuyên thái hậu đã biết Đường Thiên Tiêu có dã tâm, tráng chí không nhỏ. Thái hậu cùng Nhiếp chính vương đã nắm đại quyền của Hoàng triều Đại Chu trong tay hơn mười năm nay, mưu lược và trí tuệ đương nhiên vượt xa những người phụ nữ bình thường khác trong thiên hạ. Thế nhưng khi gặp, thái hậu chẳng nhìn tôi lâu đôi chút, không hề tỏ ra bất cứ thái độ dị thường nào với một phi tần được Đường Thiên Tiêu vô cùng sủng ái như tôi.

Đường Thiên Trọng cũng chẳng phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ nhanh chóng gắn kết người phi tần đắc sủng mới đây của Đường Thiên Tiêu với vị phu nhân mà hắn lấy về. Tôi chỉ nghĩ đến việc bản thân đã bị cuốn vào chuyện tranh giành quyền lực giữa hai huynh đệ họ mà cảm thấy vô cùng đau đầu nhức

óc. Ngoại trừ những lúc Đường Thiên Tiêu ngự giá, còn lúc bình thường cung Di Thanh thường xuyên đóng chặt cửa lớn, ngay cả cung nữ cũng không được phép bước ra ngoài nửa bước. Làm vậy đương nhiên để tránh chạm mặt với Đường Thiên Trọng, phòng biến cố mới xảy ra.

Đáng tiếc, Đường Thiên Tiêu lại cố ý tạo ra cơ hội, dù cho tôi có nỗ lực, gắng sức đến đâu cũng chẳng thể nào trốn tránh nổi. Hôm nay, Đường Thiên Tiêu sai người mang tặng mấy con cá tươi rồi dặn: “Mời Ninh chiêu nghi mong chóng chuẩn bị một vài món đơn giản, nấu một bát canh thanh đạm, đến trưa, Khang hầu cùng Hoàng thượng sẽ ghé qua thưởng thức tài nghệ nấu nướng của nàng”.

Đường Thiên Trọng...

Đầu tôi đau đến mức như muốn vỡ tung ra. Chỉ tiếc rằng bản thân không có chút thân phận địa vị gì để nói một từ “không”.

Tài nghệ nấu nướng chỉ là một cái cớ để Đường Thiên Tiêu cố tình tạo ra để lập tôi làm tiếp dư. Bản thân tôi tuy xuất thân từ một gia đình danh giá, đại phú đại quý, thế nhưng sau này trong những tháng ngày sống ở cung Đức Thọ, vào lúc rảnh rỗi, cũng học qua nấu nướng, khâu thùa, cũng biết được khẩu vị của những người có địa vị cao quý. Đồ thái hậu của Nam Sở xưa kia cũng hết lời tán thưởng tài nghệ nấu nướng của tôi, cứ vài ngày lại bảo tôi vào bếp làm vài món cho người thay đổi khẩu vị.

Làm một vài món đơn giản cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát. Ngưng Surong cùng Tầm Nguyệt cũng giúp sức, nên rất nhanh sau đó, các món ăn đã được dọn sẵn lên bàn.

Canh cải xanh nấu nấm, củ niễng rán bọc bột gạo, canh măng nấu sườn, tôm lột vỏ rán giòn đều là những món thanh đạm ít ngấy. Nghe nói vị khách ngoài cung đã đến, tiếng đàn sáo hòa theo tiếng cười nói của Đường Thiên Tiêu vọng tới.

Đường Thiên Trọng, người đàn ông với đôi mắt sâu thẳm, huyền bí, đang ngồi trong điện cách tôi chưa đến mười bước chân, bưng bưng khí thế khiếp người, đợi chờ một đáp án rõ ràng.

Còn tôi, thật sự có thể khiến cho Đường Thiên Trọng tức giận, phẫn nộ đến mức vung áo bỏ đi theo đúng dự liệu của Đường Thiên Tiêu hay không?

Ra lệnh cho người hầu mang canh cá lên, tôi đi thẳng vào phòng ngủ sau hậu viện nghỉ ngơi. Tôi cũng đã lặng lẽ dặn dò Ngưng Surong, nếu Đường Thiên Tiêu hỏi tới thì bẩm lại rằng Ninh chiêu nghi đột nhiên cảm thấy khó ở, sợ sẽ thất lễ trước mặt thánh thượng, cho nên đã lui vào nghỉ ngơi.

Nếu nói sâu hơn nữa, trong cung ngoài cung vẫn có khác biệt, tôi là phi tần hậu cung, Đường Thiên Trọng tuy là hoàng thân quốc thích, nhưng cũng nên tránh chạm mặt nhau mới phải phép. Thế nhưng, một khi Đường Thiên Tiêu đã dẫn người ta đến tận hậu cung thì hiển nhiên không hề coi mấy quy tắc trong cung ra gì hết, cố tình để cho hai chúng tôi chạm mặt nhau một lần.

Quả nhiên, về phòng chưa được bao lâu, Ngưng Surong vội vã bước vào với khuôn mặt hoảng hốt, thì thầm báo lại: “Chiêu nghi, Hoàng thượng truyền khẩu dụ, nói rằng hiếm khi Khang hầu mới tới đây thăm hỏi, Ninh chiêu nghi không thể làm mất nhã hứng được, phải mau chóng tới đó thổi một khúc nhạc góp vui rồi nghỉ ngơi sau”.

Sự việc hoàn toàn nằm trong dự liệu của tôi.

Ngồi trước bàn trang điểm, tôi tê dại, ngây người nhìn vào khuôn mặt hiện lên trong gương của mình. Không còn phủ lên lớp thuốc bí truyền trước kia, làn da của tôi trắng trẻo, đôi mắt đen nhánh nhưng không chút thần sắc nào, cho dù ngũ quan hài hòa tươi đẹp, chẳng qua cũng chỉ là mỹ nhân vô cảm, chẳng quyến rũ chút nào. Một mỹ nhân vô cảm như khúc gỗ, liệu Khang hầu có thích hay không?

Tôi cảm tấm giấy son lên, khẽ ngậm vào miệng, điểm xuyết đôi chút đỏ thắm lên môi, khoác ra ngoài tấm áo lụa mỏng manh màu vàng có thêu bướm bướm, vạt áo dài thướt tha buông trên mặt đất. Có điều khí chất của tôi hoàn toàn không phù hợp với những trang phục đại phú đại quý kiêu này, khiến cả con người trở nên diêm dúa nhưng hết sức tầm thường.

Chỉnh lại trâm cài trang sức trên đầu, tôi cố ý lấy chiếc tiều ngọc màu tím chỉ dùng để trang trí, thử thôi, âm sắc đúng là vô cùng bình thường, sau đó mới chậm rãi bước ra chính điện. Trước cánh cửa được trạm trổ hình rồng phượng quần quít, tấm rèm dây thủy tinh kêu lên tiếng động vui tai trước những cơn gió mát buổi trưa.

Tuy ánh nắng phản chiếu lấp lánh, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy mấy người cung nữ đang hầu hạ hai người đàn ông mặc trang phục giản dị hàng ngày, ngồi đối mặt cười nói không dứt. Tôi chẳng nghe thấy bất cứ giao tranh đấu đá, mĩa mai nào trong cuộc nói chuyện của hai người, khiến tôi cảm thấy những lời nói huynh đệ bất hòa, tranh giành quyền lực mà thường ngày Đường Thiên Tiêu vẫn nói chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Sau khi tôi bước tới sau tấm rèm, thân hình của một người đột cứng khựng rồi từ từ quay người nhìn về phía tôi. Đôi mắt đen láy, sắc bén như chim ưng dường như đã nhìn thấu hết tâm can của tôi vậy. Tôi cố gắng đứng vững thân người, ung dung, bình thản hành lễ: “Thần thiếp Ninh thị bái kiến Hoàng thượng”.

Đường Thiên Tiêu quay đầu qua, mặt phụng khê nhếch, miệng cười ha ha: “Thanh Vũ, ở đây không có người ngoài, không cần phải câu nệ mấy thứ lễ tiết phức tạp kia đâu. Mau vào đây đi”.

Tôi liền đứng dậy, vẫn cúi khom lưng xuống, do dự đứng đằng sau tấm rèm.

Đường Thiên Tiêu liếc qua Đường Thiên Trọng, mỉm cười nói: “Đây là đại ca Thiên Trọng của trẫm, cốt nhục tình thâm, là người một nhà cả, không cần phải câu nệ lễ tiết, mau lại đây ra mắt mau”.

Mấy cung nữ liền bước tới nhắc rèm lên giúp tôi.

Tôi chẳng thể nào trốn tránh được nữa, cúi rạp xuống, chậm rãi bước tới trước mặt Đường Thiên Trọng, cúi xuống hành lễ: “Bái kiến hầu gia”.

Đường Thiên Trọng không hề đáp lễ, thậm chí một hồi lâu cũng không nói bất cứ lời nào. Hắn đặt tay lên mặt bàn, ống tay áo gấm nhẹ bay trong gió, vừa hay để thể hiện rõ con báo dữ dần được thêu trên đó. Tay hắn rất to, đang nắm chặt chiếc chén ngọc trong tay, từ từ nhắc lên.

Tuy không hề ngược mắt lên, tôi vẫn có thể cảm nhận được hắn vừa chậm rãi thưởng thức rượu vừa dùng ánh mắt sắc bén không hề úy kỵ điều gì nhìn thẳng vào khuôn mặt tôi.

Đường Thiên Tiêu dường như không hề nhìn ra nét mặt dị thường trong ánh mắt của người anh họ, quay sang nắm lấy bàn tay tôi, kéo mạnh để tôi ngồi lên đùi ngài, đưa ly rượu ngài mới uống hết một nửa đặt bên miệng tôi rồi cười nói: “Tiết trời nóng bức, nấu nướng chắc là cực khổ lắm hả? Nàng mau uống ngụm rượu giải nhiệt đi”.

Tôi vội vã quay đầu qua, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không biết uống rượu”.

Ánh mắt của Đường Thiên Tiêu đột nhiên tỉnh táo, đắm say lạ thường, đôi mắt phụng chơn chứa đắm mê, đắm chìm, lại còn dùng tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt tôi, cười nói tiếp: “Không sao đâu, trẫm sẽ dạy nàng, dần dần sẽ biết uống thôi. Nào, uống một ngụm thôi”.

Đương nhiên, tôi cũng không phải không uống được chút rượu nào.

Mấy năm qua sống trong cảnh đam bạc thanh nhàn, rượu đương nhiên cũng trở thành thứ xa xỉ, hiếm có. Rượu ngấm vào người, không cẩn thận sẽ dễ lộ ra lời lẽ, tâm trạng cần phải giấu kín, liệu ai lại ngu ngốc tự tạo rắc rối cho bản thân?

Ly rượu khẽ nghiêng, rượu bên trong liền tràn vào khoang miệng. Tuy cay nhưng không hề đánh mất đi hương thơm của rượu.

Mặc dù đây là rượu ngon nhưng tôi hoàn toàn không dám uống nhiều. Chiếc lưỡi nhẹ uốn lên, hít thở thật sâu, nuốt rượu xuống cổ họng, lập tức bật ho đến mức đỏ bừng mặt, nước mắt tuôn rơi. Đường Thiên Tiêu cũng hoàn toàn không biết liệu tôi có uống được hay không, thấy vậy liền buông lỏng tay ra.

Tôi nhân cơ hội thoát thân, vội vã quỳ xuống, đưa tay lên đặt lên phần ngực đang nhói đau và ho liên tục, hỏn hển thỉnh tội: “Sức khỏe thần thiếp không tốt, thất lễ trước mặt thánh thượng, xin người giáng tội”.

Tôi khẽ liếc qua nhìn Đường Thiên Tiêu, thấy ngài mỉm cười, đưa mắt nhìn sang phía Đường Thiên Trọng, rồi lại nói cùng tôi: “Nha đầu này thật là vô dụng quá. Mới uống có một ngụm rượu mà đã ho sặc sụa thế sao? Trẫm là người thích đàn hát rượu chè, muốn hầu hạ thật tốt thì phải luyện tửu lượng cho thật cao mới được”.

Không khí đột nhiên im lặng, trầm lắng.

Lúc này, Đường Thiên Trọng liền đặt chén rượu không lên mặt bàn rồi nhìn về phía tôi bằng vẻ mặt khó hiểu nói: “Hoàng thượng, không phải ngài nói sẽ bảo Ninh chiêu nghi thôi sáo góp vui cho chúng ta hay sao? Một cô gái thì uống rượu làm gì, Hoàng thượng có ngu huynh cùng thưởng rượu vẫn chưa đủ hứng thú sao?”

“Đủ rồi, đủ rồi! Máy khi hoàng huynh rảnh rồi thưởng rượu cùng, làm sao trẫm không thấy hứng thú chứ?” Đường Thiên Tiêu bật cười, quay sang nhìn tôi rồi nói: “Nàng mau thôi một khúc nhạc, trẫm cũng rất thích nghe đấy!”

Tôi khẽ đáp một tiếng, cung kính lùi lại sau một bước, nhắc chiếc tiếu ngọc màu tím lên. Tiếng tiếu quả thực không ra gì, nhưng chất ngọc lại khá tốt, lúc đặt bên môi thật sự khiến cho thần trí con người ta tỉnh táo.

Lầu son gác tía, vàng ngọc ngập tràn, gió xuân vi vút khắp viện hương thơm ngào ngạt khắp trốn. Đứng trước mặt tôi là thiên tử đương triều, cùng với con trai trưởng của Nhiếp chính vương nắm trong tay quyền lực khuynh đảo triều chính, thứ họ muốn nghe đương nhiên là những khúc nhạc phong nguyệt thịnh thế, tươi vui hoan hỷ rồi. Chỉ ít, đối với những người phụ nữ bình thường trong cung mà nói thì có lẽ phải như vậy.

Cúi mắt xuống, nhìn chiếc dây kết được buộc ở cuối thân tiêu, tôi bắt đầu thổi khúc Ngọc Lâu Xuân.

“Dù xuân loạn ý như mây

Quân chi thế sự nhẹ tày sợi bông

Khuyên chàng vui giấc say nồng

Vô ưu vô hận tận cùng là đây”.

Ai cũng biết rằng, Đại Chu vừa mới an định, lòng dân vẫn còn chưa vững, trong triều có một số thần tử cũ của Nam Sở có lòng khác, ngoài triều loạn binh chiếm cứ bắc hách, giao châu, tình thế hiện nay không hề yên ổn. Thế nhưng thiên hạ trung nguyên hiện nay mười phần thì đã có bảy, tám phần nằm trong tay nhà Đại Chu, là một đại quốc thiên triều, thế lực lớn mạnh, việc bình định thiên hạ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Hai người đàn ông quyền lực khuynh đảo Đại Chu này nếu như thật sự có thể cùng nhau an lành tận hưởng ngọc lầu xuân tiêu sau khi đã bình định được thiên hạ thì chắc chắn là hạnh phúc cho muôn dân bách tính.

Nếu như Đường Thiên Tiêu muốn tạo ra hình tượng hoang đường vô năng[1] trước mặt Đường Thiên Trọng, lúc này tôi thổi khúc Ngọc Lâu Xuân đắm chìm trong thái bình thịnh thế, chắc không có gì sai sót cả. Tự cổ chí kim, có không ít người hữu danh vô thực, biết kịp thời hưởng lạc coi như cùng không phụ cái danh của bản thân mình.

[1]. Không có gì tài giỏi.

Âm luật cứ bình bình nhưng tâm tư của tôi lại thể hiện rõ qua chiếc dây kết treo phía cuối chiếc tiêu. Tôi thổi tiêu cũng rất thờ ơ, chỉ là thần tình ra vẻ chăm chú, không dám tỏ thái độ qua quýt cho xong.

Đường Thiên Tiêu là người am hiểu âm luật, thế nhưng ngài cũng chẳng thể nào yêu cầu tôi phải hân hoan, tươi tắn trước mặt đàn ông đã cưỡng ép Nam Nhã Ý phải thành hôn cùng, huống hồ thứ mà ngài muốn chính là thông báo cho Đường Thiên Trọng biết sự thật trớ trêu kia.

Người phụ nữ mà Đường Thiên Trọng một lòng muốn lấy về làm vợ nay đã trở thành ái phi của Đường Thiên Tiêu, dù cho Đường Thiên Trọng có bản lĩnh cao bằng trời cũng chẳng thể nào thay đổi được sự thật này.

Tôi chính là công cụ để ngài tuyên bố chiến công, cũng là quân cờ do thám lòng dạ Đường Thiên Trọng.

Đường Thiên Trọng, con người này đến nay coi như tôi cũng đã gặp mặt được ba lần. Tuy rằng mỗi lần đều vội vã lướt qua nhưng hắn hoàn toàn có khả năng và bản lĩnh để lại ấn tượng kinh hồn, hải hùng trong tôi. Con người này oai phong thần dũng, thâm sâu khó lòng đoán biết được, dù cách một khoảng xa vẫn khiến cho người ta cảm nhận được khí thế đáng sợ, đầy hiểm nguy. Tôi tuyệt đối không muốn lại gần hắn quá mức, để tránh bất cẩn rơi vào vòng xoáy tranh giành quyền lực đáng sợ đó, rồi vô duyên vô cớ trở thành một thứ đồ hy sinh cho đại cục.

Còn về âm luật...

Tôi thật lòng chẳng thể tin được rằng một người đàn ông trường thành trong chinh chiến và vị tanh của máu, lòng dạ thâm sâu đầy mưu mô khó đoán lại có đủ nhẫn nại nghiên cứu âm luật gì đó. Quả nhiên, sau khi tôi thổi xong khúc nhạc, câu đầu tiên mà hắn nói đã chứng minh những gì tôi suy luận đều chính xác.

“Khúc nhạc này có tên là gì? Qua tiếng tiêu do chiều nghi thổi, cảm giác... rất thú vị”.

Hắn nhấp một ngụm rượu rồi bình thần phán một câu như vậy, có điều ánh mắt chưa hề rời khỏi khuôn mặt tôi lấy một lần. Tôi đưa tay lên cung kính, lễ độ đáp lại: “Bẩm hầu gia, đây là khúc Ngọc Lâu Xuân”.

Đường Thiên Trọng nhoen miệng lên dường như đang cười, nhưng ánh mắt lại chẳng hề hiện lên chút vui vẻ, hân hoan gì cả.

“Ngọc Lâu Xuân...” Hắn trầm ngâm tên khúc nhạc rồi thân nhiên hỏi thêm “Vậy thì vào lần đầu tiên bản hầu gặp chiều nghi thì khúc nhạc mà chiều nghi thổi có tên là gì?”

Thật không ngờ hắn dám nhắc đến lần gặp mặt đầu tiên cách đây hai năm thân nhiên đến vậy. Hắn đã lấy Nam Nhã Ý làm chính phi, còn tôi giờ đã trở thành phi tần của Hoàng đế, vậy còn chưa đủ cắt đứt hết mọi ý định của hắn hay sao?

Vậy thì tôi buộc phải thêm dầu vào lửa thôi. Nếu như chỉ vì vậy mà hắn ghi hận Đường Thiên Tiêu hoặc là tôi thì cũng đành chịu thôi. Thế lực của Tuyên thái hậu và Gia Hòa đế trong triều cũng không hề yếu, tôi có Đường Thiên Tiêu làm lá chắn, nhất thời hắn cũng chẳng thể làm gì tôi được cả.

Đưa ánh mắt nhìn lướt qua khuôn mặt hắn, tôi vẫn giữ thái độ như trước, dịu dàng đáp lại: “Chắc bản hầu gia đã nhận nhầm người rồi. Thần thiếp với hầu gia... chẳng phải hôm nay mới gặp mặt lần đầu sao?”

Đường Thiên Trọng tỏ ra kinh ngạc rõ rệt, rồi nhanh chóng che giấu đi, mỉm cười lạnh lùng: “Ý chiều nghi muốn nói ngay cả người phụ nữ bản hầu tình cờ bắt gặp ở gần Tĩnh Nghi viện cũng không phải chiều nghi đúng không?”

Nếu như tôi lập tức lên tiếng phủ nhận, thế nào hắn cũng bắt được sơ hở gì đó rồi truy hỏi rằng tại sao tôi lại biết người hắn chỉ không phải là tôi. Và lại tôi cũng chẳng ngu dại gì mà cãi nhau trực diện với người đàn ông quyền thế khuynh đảo triều chính này.

Nở nụ cười hiền dịu, cẩn trọng mà cung kính, tôi lên tiếng đáp lại: “Hầu gia, tiểu nữ ngu xuẩn, không biết ý hầu gia đang muốn ám chỉ ai? Thiếp thật sự không nhớ ra... đã gặp hầu gia vào lúc nào hết”.

“Không nhớ ra...”

Đường Thiên Trọng nhìn chằm chằm vào tôi, trầm ngâm nhắc đi nhắc lại mấy từ này, ánh mắt sắc nhọn như dao, dường như chỉ cần nhìn qua sắc mặt bên ngoài là có thể nhìn thấu hết tâm can của tôi, biết được liệu tôi có phải người phụ nữ đêm trăng mà hắn khôn khổ tìm kiếm suốt hai năm nay không.

Có điều người mà hắn thích từ trước đến nay chẳng qua là một tình nhân trong mộng đã được chính hắn tưởng tượng cho đẹp để thêm, chứ hoàn toàn không phải là tôi.

Vội vã chạm mặt một lần thật sự có thể coi là nhất kiến chung tình sao?

Chỉ ít với những trải nghiệm trong cuộc đời, tôi và Trang Bích Lam, Nam Nhã Ý và Đường Thiên Tiêu đều là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng lớn lên bên

nhau, dần dần mới nảy sinh tình cảm. Lý Minh Xương, quốc vương vong quốc Nam Sở tuy là anh họ tôi, thân phận tôn quý, tôi là em họ mà cũng chẳng có mấy cơ hội chạm mặt. Sau này khi cha mẹ tôi lần lượt qua đời, Đỗ thái hậu thương tình đón vào cung chăm sóc. Vì trong lúc đùa vui hưởng lạc trong ngự hoa viên, hần ngẩng đầu lên tình cờ nhìn thấy tôi liền đem lòng cảm mến, đắm say. Hần hoàn toàn không hề để tâm đến suy nghĩ của tôi và Đỗ thái hậu, cũng lấy có nhất kiến chung tình để ép tôi làm phi tần của hần.

Ôn nhu nhưng lãnh đạm đứng phía sau Đường Thiên Tiêu, tôi không tiếp chuyện cùng Đường Thiên Trọng nữa, chỉ tỏ ra bản thân thật sự ngu muội ngốc nghếch, chẳng hề hiểu chút gì về nhân tình thế thái.

Đường Thiên Trọng từ từ thu lại ánh mắt sắc nhọn khi này, dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu để tâm đến bàn rượu thịt trước mặt.

“Nữ công gia chánh của Ninh chiêu nghi quả nhiên rất tuyệt, khác thường, xuất chúng y như khúc nhạc ban này vậy”. Hần không hề để cung nữ hầu hạ, tự mình động tay, rót đầy mỹ tửu vào chén của Đường Thiên Tiêu và bản thân rồi cười nói: “Được rồi, là do bản hầu đã nhớ nhầm, hiểu lầm chiêu nghi thành một người con gái khác. Có điều, nghe nói Ninh chiêu nghi từng thổi khúc Bốc Toán Tử trong tâm cung của Hoàng hậu, hay tới mức phượng hoàng rơi lệ, trăm hoa đều thất sắc. Liệu hôm nay có thể thổi lại khúc nhạc này cho bản hầu nghe được không?”

Ánh mắt hần lại trở nên vô cùng sắc bén, thể hiện rõ ý đồ của bản thân lúc này.

Nếu như hần biết được khúc nhạc hôm đó tôi thổi chính là Bốc Toán Tử thì không lý do gì lại không biết được đó cũng chính là khúc nhạc tôi đã thổi bên hồ hai năm về trước.

Im lặng một hồi, tôi liền mỉm cười: “Hầu gia, vì thổi khúc nhạc đó mà thân thiếp đã bị Hoàng hậu nương nương giáo huấn rồi. Người nói rằng, khúc nhạc đó quá đối bi thương, ai oán, không phải là khúc nhạc dành cho các phi tần trong cung. Huống hồ chỉ chính Hoàng thượng đã nói trong Hoàng cung vẫn luôn nhộn nhịp, tươi vui thì tốt hơn, thân thiếp không nên thổi lại những khúc nhạc như thế nữa”.

Tôi nói như vậy, một là đẩy việc này qua Đường Thiên Tiêu, hần chắc cũng chẳng thể nào gây khó khăn cho tôi được. Hai là cũng nhắc nhở Đường Thiên Trọng rằng, người phụ nữ trước mặt hần lúc này không phải là một cung nữ tầm thường mà là một trong mấy vị phi tần tôn quý nhất trong Hoàng cung này.

Cho dù chỉ là hữu danh vô thực, nhưng người ngoài nhìn vào, chỉ sau một đêm, tôi từ một cung nữ vong quốc trở thành một chiêu nghi chính nhị phẩm cũng coi như nhận được sủng ái nhất mực rồi. Cho dù tôi có chịu thừa nhận hay không thì thân phận này đã trở thành bùa bảo hộ cho tôi an lành trong cuộc chiến tranh giành quyền lực của đôi huynh đệ trước mặt.

Khóe miệng của hần lại nhếch thêm lần nữa, khuôn miệng cong cong rõ ràng lộ ra nụ cười nhưng lại tỏa ra khí thế ép người đáng sợ, vô cùng mãnh liệt, dường như đang muốn nói với tôi rằng: “Với thân phận của ta thì tất cả đều chỉ là chuyện nhỏ mà thôi”.

Đường Thiên Tiêu thu gọn ống tay áo rồi lười nhác tựa lưng vào ghế, bình thần cất tiếng: “Ừm... khúc nhạc đó... quả thực là bi thương, ai oán, không ra thể thống gì cả. À, Thiên Trọng hoàng huynh, nàng ấy không thổi thì thôi đi, tránh làm mất hứng của huynh đệ ta”.

“Ừm...” Đường Thiên Trọng như đang nghĩ gì đó rồi quay sang nhìn Đường Thiên Tiêu, rồi nhắc bình rượu lên rót đầy chén cho ngài.

Đường Thiên Tiêu vừa uống rượu vừa tỏ rõ nét mặt chán nản, rồi nhìn tôi xua tay nói: “Đã không thổi tiêu sao còn đứng ì ra đấy nữa? Đứng xem trăm truyền mấy phi tử khác qua đây đánh đàn múa vui hay sao?”

Nói là ngài đang nể nang tôi, chẳng thà rằng ngài muốn nhân cơ hội này mà làm nhục Đường Thiên Trọng. Máng mò, sai vật người phụ nữ mà Đường Thiên Trọng ngày nào đêm mong chỉ một lòng một dạ muốn lấy về làm thê tử, thấy đáng và uất ức mà không thể nói ra của hần, chắc hần ngài cảm thấy vô cùng khoái trá!

Đáng tiếc...

Đáng tiếc là ngài vẫn quá đối trẻ tuổi lỗ mãng, chỉ để tâm đến việc trút hận trước mắt, e rằng sau này hối hận không kịp. Người anh hùng cái thế dưới thiên hạ này ngoại trừ Đường Thừa Nguyên Châu Vũ Đế đã băng hà mười năm trước thì chính là Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc. Nếu luận về lớp hậu bối thì chẳng còn ai khác ngoài Đường Thiên Trọng.

Đường Thiên Tiêu từ nhỏ lớn lên trong chốn thâm cung, tuy thâm tàng bất lộ, tráng chí hùng tâm, nhưng xét về tuổi tác và kinh nghiệm thì nhất thời chẳng thể nào so sánh được với người anh họ trước mặt.

Lặng lẽ than dài một tiếng, tôi không tỏ bất cứ thái độ dị thường nào, ngoan ngoãn, lễ độ hành lễ lui xuống, không nhìn Đường Thiên Trọng thêm một lần nào nữa. Cho dù biết rõ ánh mắt của hần chưa hề rời khỏi thân hình tôi lấy một lần, thì tôi cũng chỉ có thể tỏ ra ngờ nghệch như không nhận thấy mà thôi. Còn bản thân tôi, sau khi đã xuất đầu lộ diện trước Đường Thiên Trọng, tạm thời lúc này cũng chẳng có việc gì nữa cả. Huynh đệ đấu trí, giành giật hoàng quyền vốn dĩ là chuyện giữa những người đàn ông, tôi đứng cách xa khỏi đó là tốt nhất.

Trong lòng ôm một niềm hy vọng càng ngày càng thêm xa xăm, một giấc mộng càng ngày càng mờ ảo, hão huyền... Về chuyện tương lai, về niềm hạnh phúc...

Bữa cơm gia đình của hai người họ đến tận giờ Mùi mới tàn tiệc.

Nghe thấy bên ngoài càng ngày càng im ắng tôi mới dần dần tĩnh tâm lại được, thở dài một tiếng rồi đi đến bên chiếc đàn, đưa tay sờ lên dây đàn. Dây đàn dần rung lên, phát ra những tiếng động vui tai, hòa nhã mà thân thuộc.

Nói cho cùng thì tôi cũng học đàn từ nhỏ, tuy giờ hơi gượng tay, nhưng lúc đưa tay vuốt trên dây đàn, cũng có thể mang lại cảm giác nhẹ nhõm của tiếng đàn du dương cất lên theo tâm sự.

Lúc này Đường Thiên Tiêu đã bước vào, vỗ tay rồi nói: “Tại sao không tiếp tục đánh đàn? Cao thủ đúng là cao thủ, nhìn xem Thanh Vũ của ta vừa mới nhẹ lướt mà tiếng đàn đã vang lừng cả cung Di Thanh rồi, đúng là tuyệt phẩm giữa chốn nhân gian”.

Đôi mắt ngài tươi tắn, ánh mắt dịu dàng, ôn hòa, tôi đoán rằng ngài đang cảm thấy áy náy vì đã làm khó cho tôi trước mặt Đường Thiên Trọng nên sau khi sự việc kết thúc mới đi vào đây với vài lời an ủi tôi.

Trước tiên đánh người ta một trận, sao đó lại ân cần đem thuốc cao trị bệnh đến an ủi lòng người, đây cũng là một trong những bản lĩnh cần có của người có địa vị cao quý. Trong cục thế hỗn loạn, Đường Thiên Tiêu vẫn có thể giấu kín tài năng đến tận lúc này, thậm chí còn có thể ứng phó dễ dàng như trở bàn tay, cũng coi như là một đế vương tài giỏi, mưu lược, hơn gấp vạn lần so với hôn quân cuối cùng của Nam Sở trước kia.

“Khang hầu... đã xuất cung rồi à?”

“Huynh ấy?” Đường Thiên Tiêu mỉm cười: “Có lẽ... vẫn chưa đâu. Hai phụ tử Nhiếp chính vương vì giang sơn Đại Chu này mà tận công tận lực, vô cùng thận trọng, nào dám để cả Hoàng cung rộng lớn này giao cho một đứa trẻ miệng còn hôi sữa như ta? Ngoại trừ phủ Nhiếp chính vương, điện Càn Chính trong nội đình, trọng địa quân cơ của Nam Sở khi xưa, bây giờ đã trở thành nơi bàn luận chính sự của Nhiếp chính vương trong Hoàng cung rồi”.

Đôi mắt ngài nheo lại, bỗng nhiên cau chặt đôi mày, đưa tay lên sờ phần ngực của mình, ngồi xuống ghế rồi nhăn nhó nói với Tầm Nguyệt: “Mau rót cho trâm một chén trà nóng hồi lên đây”.

Khi ngài bước vào giữa phòng, Ngưng Surong đã nhanh chóng dâng trà lên. Có điều lúc này tiết trời đã chuyển sang đầu hạ, vốn dĩ tuổi còn trẻ, ngài phải thích lạnh ghét nóng, hoàn toàn không thích nước trà nóng hổi, cho nên thứ mà bọn Ngưng Surong chuẩn bị từ trước đến nay đều là nước trà ấm mà thôi.

Thế nhưng lúc này chẳng hiểu sao ngài lại lệnh đem trà nóng hổi lên chứ?

Tôi ngây người lập tức cảm thấy không thỏa đáng, khẽ hỏi: “Hoàng thượng, ngài làm sao thế?”

“Ừm, bụng dạ cảm thấy không ổn chút nào”. Sắc mặt ngài bắt đầu nhợt nhạt, bàn tay đặt trên bụng ngày càng run lên dữ dội, đột nhiên kêu lên: “Lẽ nào, huynh ấy dám... dám làm...”

Ngài không nói thêm lời nào, thậm chí còn chẳng kịp uống trà nóng đã trầm ngâm điều gì đó rồi đứng bật dậy, khê khằng ra lệnh cho Cận Thất: “Mau truyền thái y đến điện Càn Nguyên. Nhớ là phải lặng lẽ gọi tới, không được kinh động quá nhiều người”.

Tiết trời lúc này vẫn chưa phải là quá nóng, cung Di Thanh lại có một cây cỏ thụ trăm năm, cành lá tươi tốt um tùm, chưa nói đến phòng trong càng yên tĩnh, mát mẻ hơn chỗ khác khá nhiều, thế nhưng lúc này, vầng trán của Cận Thất đã lấm tấm đầy mồ hôi.

Cận Thất ngược mắt nhìn sang tôi rồi khê khằng đáp: “Dạ, tiểu nhân sẽ đích thân qua mời thái y tới cho Hoàng thượng”.

Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy như bị thiêu đốt, liền vội vàng bước lên trước rồi thận trọng hỏi ngài: “Hoàng thượng, ngài đang nghi ngờ... nghi ngờ... Có điều tất cả những món ăn hôm nay đều do thần thiếp đích thân chuẩn bị, không thể nào có vấn đề được”.

“Chính vì nàng là người đích thân chuẩn bị cho nên nếu như trẫm có xảy ra chuyện gì, thì nàng không thể nào thoát khỏi việc bị liên can đến vụ này đâu”. Đường Thiên Tiêu lại cau chặt đôi mày, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt.

Còn trong lòng tôi cảm thấy hoang mang vô độ.

Ngài nói rằng, tôi chẳng thể nào thoát khỏi việc có liên can đến vụ này, rồi lặng lẽ gọi thái y đến tẩm cung của mình, rõ ràng không muốn làm lớn chuyện, càng không muốn liên lụy đến tôi.

Đã sớm biết rằng đại quyền triều chính hiện nay vẫn nằm trong tay Nhiếp chính vương, nhưng Tuyên thái hậu cũng không phải một người phụ nữ yếu mềm, tầm thường. Trước kia bà là người xuất chúng trong số hàng ngàn phi tần mỹ nữ của tiên đế, trở thành Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, sau khi tiên đế qua đời đã nhanh chóng nắm được thời cơ trong tay, đưa đứa con trai ruột thịt của mình lên nối dõi, xây dựng thế lực của riêng mình.

Tuy là cô nhi quả phụ, nhưng hơn mười năm nay Tuyên thái hậu đã lặng lẽ khiến quan hệ với Nhiếp chính vương cùng toàn thể văn võ bá quan trong triều trở nên cân bằng. Dân chúng tuy đôi lúc vẫn bàn tán xôn xao về những hành động ham chơi, phóng túng của vị Hoàng đế trẻ tuổi, nhưng hoàn toàn tâm phục khẩu phục trước Tuyên thái hậu. Huống chi giờ đây xã tắc vẫn chưa hoàn toàn ổn định, nếu như lúc này hai phụ tử của Nhiếp chính vương ra tay với thiếu đế, e rằng cũng chẳng phải thời cơ tốt lành.

“Hoàng thượng...”

Nhìn thấy ngài đứng bật dậy, tôi lo lắng bắt an lại gần đỡ lấy ngài.

Ngài xua tay rồi thì thầm nói: “Nàng không cần phải lo cho ta. Thế nhưng nhất định phải nhớ rõ, nếu như có người hỏi thì chỉ được nói lúc ta rời khỏi cung Di Thanh vẫn bình thường vô sự”.

“Dạ”. Tôi khẽ gật đầu, khẽ khàng nhận lời.

Bao năm nay ở trong chốn thâm cung nội viện, tôi sớm đã nhìn rõ chốn hậu cung này, khi vô sự còn nổi trận phong ba, huống hồ có can hệ đến an nguy tính mạng của Hoàng đế? Một người không có nơi để dựa dẫm như tôi chỉ cần bị cuốn vào chút ít là sẽ chết không có đất chôn thân.

Người luôn sống trong gấm vóc lụa là như Đường Thiên Tiêu ít nhiều cũng nhiễm đôi chút tính cách của mấy công tử nhà quyền quý, điều này thật làm khó cho ngài rồi, đến lúc này rồi mà ngài còn có thể lo lắng cho sự an nguy của tôi.

Đôi mày của ngài cau chặt lại, cố gắng giữ vững thân thể đang loạn choạng, hít sâu một hơi, từ từ đi ra bên ngoài. Đến khi ra khỏi cửa cung, ngài liền đứng thẳng lưng, nhanh bước đi về hướng điện Càn Nguyên. Mặc dù bước đi của ngài vẫn bình ổn như thường, ngay cả nét mặt cũng thản nhiên như mọi khi, chỉ có đôi lúc nhìn về hướng Đông Nam, ánh mắt bất giác lóe ra hàn khí thâm sâu khó đoán.

Sự căm hận, tức giận, lòng kiêu ngạo không chịu khuất phục, sự không cam lòng cũng với khí thế hào hùng hoàn toàn không cân xứng với điều cùng lúc được thể hiện ra ngoài trong im lặng. Nam Nhĩ Ý nói không sai chút nào, ngài quả thực là một con rồng đang ẩn mình, một chú chim ưng đang giấu cánh. Chỉ là, hồ đang vây quanh ngài, tôi hoàn toàn không biết liệu ngài có cơ hội bay vút lên bầu trời, cất vang tiếng gáy, khiến cho thiên hạ phải vì thế mà chấn động hay không.

Sau khi Đường Thiên Tiêu rời khỏi, tôi liền đi vào phòng bếp xem xét số thức ăn mà hai người họ bỏ lại. Một cung nữ nhỏ tuổi liền chạy tới cười nói: “Chiều nghỉ nướng nướng, những công việc nặng nhọc này hãy để cho bọn nô tì thu dọn ạ”.

Tôi cau chặt đôi mày nói: “Các người mau lui ra ngoài, ta chỉ đến đây xem xem. . . liệu các món ăn có hợp khẩu vị của Hoàng thượng và Khang hầu hay không thôi”.

Tiểu cung nữ kia bỗng ngẩng người ra, cúi đầu đáp lễ rồi bước ra ngoài, đóng chặt cửa lại. Đã ở trong cung đình lâu ngày nên bọn họ biết giữ đúng chừng mực và bản phận của mình. Có một số việc nên hỏi, nhưng cũng có một số việc không nên nhiều lời.

Lặng lẽ đóng chặt tất cả các cửa sổ trong phòng lại, tôi rút ra chiếc trâm đính trâm châu trắng bằng bạc trên tóc ra, lần lượt thử hết từng món com canh thừa trong từng đĩa.

Thật ra, xem xét chỗ thức ăn còn lại này là hành động hoàn toàn vô ích. Tất cả những nguyên liệu làm món ăn đó tuy không phải do đích thân tôi mua về, sơ chế, nhưng lại tự tay nấu nướng, chính miệng nếm thử mùi vị, nếu như có vấn đề gì thì người đầu tiên xảy ra chuyện phải là tôi mới đúng.

Còn đĩa của hai người dùng được làm từ ngà voi bọc bạc bên ngoài, nếu thật sự có vấn đề thì chắc chắn đĩa bạc đã đổi màu, làm gì có chuyện Đường Thiên Tiêu lại không phát giác?

Hơn nữa, đĩa hai người dùng qua được thu dọn lại cũng chẳng hề có dấu hiệu gì bất thường.

Tôi nhanh chóng đưa mắt nhìn sang bình và chén đựng rượu. Cả bình và chén rượu đều được làm từ ngọc bích, trong veo như băng, thanh tựa như nước, không chút dị thường nào hết. Trong bình rượu vẫn còn lại gần nửa, khiến cho chiếc bình ngọc bích lại càng trở nên tuyệt đẹp, diễm lệ. Khi tôi đưa trâm bạc vào thử, vẫn chẳng thấy có bất cứ dấu hiệu khả nghi nào.

Thế nhưng tất cả mọi đồ dùng được Đường Thiên Tiêu sử dụng lúc trưa đều ở trước mặt tôi lúc này, nếu không phải lúc đó bị người ta hạ độc thì có thể nhân cơ hội nào khác được nữa?

Tôi cố gắng nhớ lại tất cả mọi chuyện diễn ra từ trước và sau khi Đường Thiên Tiêu đi giả đến cung Di Thanh, lại càng thêm khẳng định rằng người ta chỉ có thể lợi dụng bữa cơm trưa này để động thủ thôi. Thế là tôi liền kiểm tra lại một lượt tất cả mọi thứ rồi dần dần đặt sự chú ý sang hai chén rượu trước mặt.

Bởi vì bộ đồ dùng rượu bằng ngọc bích này quá quý giá cho nên sau khi hai huynh đệ Đường Thiên Tiêu dùng xong, cung nữ liền đặt riêng sang một chỗ để tránh làm rơi vỡ.

Trong chén đương nhiên là không còn gì cả, nhưng vẫn còn một vài giọt rượu đọng lại ở đáy, thoang thoang tỏa mùi thơm. Tôi liền nhắc lên gửi, đưa trâm bạc vào thử một trong hai chén, màu trâm vẫn sáng như thường, nghi hoặc đem trâm thử nốt chén còn lại, bất ngờ phát hiện ra có điều bất ổn. Sau khi chạm vào chút rượu đọng ở đáy ly, chiếc trâm bạc đã biến màu, hơn nữa càng ngày càng thâm hơn, nhanh chóng biến thành màu đen sì ngay trước mắt tôi, hoàn toàn khác biệt so với màu sắc trước đó của chiếc trâm, khiến tôi vô cùng sợ hãi.

Hai người cùng ngồi trên một bàn ăn, một chén có độc, một chén không. Hơn nữa rượu còn trong bình không có vấn đề gì, tuy tôi không biết nguyên nhân sâu xa bên trong, nhưng cho dù có gian tế trà trộn, muốn hạ độc ngay trước mặt hai đại cao thủ Đường Thiên Tiêu và Đường Thiên Trọng, e rằng kẻ đó chẳng thể nào có bản lĩnh như vậy. Huống hồ, nếu như người hạ độc muốn đối phó với Đại Chu thì nên hạ độc cả hai người mới đúng. Chính vì vậy nên tôi chỉ có thể cho rằng suy đoán của Đường Thiên Tiêu không sai chút nào. Người muốn hại ngài chính là Đường Thiên Trọng, người anh họ thân thiết hôm nay cùng ngài uống rượu, chuyện trò vui vẻ. Vị huynh trưởng tốt của ngài đã từng đích thân rót rượu cho Đường Thiên Tiêu, khóe miệng lộ ý mỉa mai, đôi mắt đen sâu thẳm, lặng lẽ lấp lánh những ánh nhìn sắc nhọn như dao. . .

Tôi bất giác không lạnh mà run.

Tối hôm nay rất yên tĩnh, chỉ ít là ngoài mặt vẫn trời yên bể lặng. Thế nhưng những việc hăm hại, len lén sau lưng đều là những chuyện có thể dự đoán.

Tôi sai Ngưng Sương lặng lẽ sang tìm Cận Thất, nghe ngóng tình hình của Đường Thiên Tiêu. Không ngờ Cận Thất không hề ra ngoài gặp, chỉ sai một

nội thị truyền ra một câu chứa đầy hàm ý, nghe nói đây chính là khẩu dụ của Đường Thiên Tiêu.

Ngài nói: “Chiêu nghi thông minh nhanh trí, tự nhiên sẽ biết cách tự bảo vệ mình thế nào”.

Bảo tôi tự nghĩ cách bảo vệ lấy mình, cho thấy rõ là tình trạng lúc này của ngài khá gay go, hoàn toàn không đủ tự tin để bảo vệ tôi. Ngài nhất định đã trúng độc, hơn nữa khó lòng tự chủ được, không thể hành xử theo đúng mong muốn của bản thân, cho nên mới bảo tôi nghĩ cách tự bảo vệ mình.

Vào tiết trời cuối xuân đầu hạ thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra những biến cố khôn lường, khiến đêm nay bỗng trở nên dài và lạnh lẽo một cách bất thường.

Cả đêm tôi chẳng thể nào chợp mắt, lúc tỉnh dậy, hai quầng mắt hơi thâm, phải dùng phấn dặm hồi lâu mới có thể che đi được.

Chuyện Đường Thiên Tiêu trúng độc hay đau bệnh chưa hề công khai ra ngoài, tôi không có lý để lộ ra bất cứ điều gì khiến cho người khác nghi ngờ, chỉ có thể ăn mặc trang phục giản dị, trang điểm giản dị, làm như không có chuyện gì, đến cung Hy Khánh bái kiến Hoàng hậu Thẩm Phụng Nghi.

Tôi bái kiến không sớm cũng không muộn, trang điểm không hoa lệ cũng chẳng xấu xí, lời nói nụ cười đều đúng mực, dịu dàng, tuy không tỏ ra quá đổi bé nhỏ, nhưng tuyệt đối không bao giờ để lại ấn tượng ghê gớm, đảo để cho Thẩm Hoàng hậu.

Thẩm Hoàng hậu đương nhiên vẫn giữ được uy nghi và phong phạm của một bậc mẫu nghi thiên hạ, vẫn giữ đúng sắc thái tươi tắn, cười nói tán gẫu cùng với các phi tần khác. Nhìn thấy tôi lại gần thỉnh an Hoàng hậu chẳng buồn ngược mắt lên nhìn, không hề tâm đưa tay cầm miếng ngọc trên bàn, nói chuyện, tán gẫu cùng với những người khác.

Người hiền tài thường hay bị đố kỵ.

Tôi đã sớm hiểu rằng, khoảng thời gian gần đây việc Đường Thiên Tiêu rất mực sùng ái tôi, nhất định sẽ đẩy tôi vào chốn phong ba. Lạnh nhạt như vậy, tuy đánh mất sự độ lượng nên có của bậc quốc mẫu, nhưng cũng chẳng hề mất đi uy phong vốn có của người.

Mãi cho tới khi có vị phi tần phẩm vị thấp hơn tôi tới thỉnh an, Thẩm Phụng Nghi mới mỉm cười kêu bọn họ bình thân, giả bộ như vừa mới nhìn thấy rồi nói: “Áy da, Ninh chiêu nghi đến từ lúc nào thế? Tại sao cứ quý mãi vậy, đầu gối không đau sao? Mau mau bình thân”.

Người còn quay đầu lại trách móc mấy cung nữ thân cận: “Tại sao Ninh chiêu nghi tới thỉnh an mà lại không báo cho bản cung biết? Người ái phi được Hoàng thượng nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, yêu thương nhất mực, nếu như để quý mãi ồm ra đấy, các người có gánh vác được trách nhiệm đó không?”

Tôi vội vã khiêm nhường cười đáp: “Đề Hoàng hậu nương nương phải chê cười rồi. Thanh Vũ chẳng qua chỉ là một người cung nữ thô kệch mà thôi, may mắn có được sự ân sủng của Hoàng thượng đã là vạn hạnh rồi, làm sao dám quên đi thân phận của mình chứ? Nương nương xuất thân từ danh gia vọng tộc, thân phận cao quý, từ nhỏ đã có phong phạm của bậc mẫu nghi thiên hạ, hưng bang vượng quốc rồi, nên người luôn luôn có vị trí hàng đầu trong lòng của Hoàng thượng”.

Nghe vậy sắc mặt của Thẩm Phụng Nghi quả nhiên tốt hơn nhiều, khoé miệng lộ ý cười, tay cầm chiếc vòng ngọc bọc vàng chạm phi thúy, nói như than thở: “Đúng thế, nói cho rõ hơn, tuy Hoàng thượng vẫn còn trẻ tuổi, nhưng nói cho cùng cũng đã gặp bản cung từ khi còn nhỏ nên trong lòng luôn có bản cung. Vài ngày sau lễ thành hôn, những lễ vật ban thưởng cho ta đúng là chất đầy nửa gian phòng của bản cung đấy”.

Đỗ Hiền phi ngồi cạnh một bên liền mỉm cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nhìn quen khí chất cao quý, diễm lệ của hoa mẫu đơn, thỉnh thoảng thấy hoa khô có đại bên vệ đường, khó tránh con người ta nảy sinh hứng thú nhất thời. Hoàng hậu nương nương con người độ lượng, khoan dung, đương nhiên sẽ không giữ chuyện này trong lòng”.

Có lẽ đã nghe quen những lời tán tụng, nịnh hót này, nên Thẩm Phụng Nghi cũng chẳng mấy để tâm đến lời nói của Đỗ Hiền phi, đưa ánh mắt lướt lên người tôi, rồi từ từ bình phẩm: “Ừm, quả thực là rất có khí chất. Sông núi ở vùng Giang Nam này cũng khác biệt so với phương Bắc chúng ta, ngay cả da dẻ con gái cũng trắng trẻo, mịn màng hơn con gái phương Bắc. Hoàng thượng vẫn còn trẻ tuổi, đang ham thích những thứ tươi mới lạ lẫm, âu cũng là lẽ thường tình mà thôi”.

Tôi nhẹ nhếch miệng lên để cho nụ cười của mình khiêm nhường và tự nhiên hơn đôi chút, rồi cung kính, lễ độ đáp lại: “Những lời Hoàng hậu nương nương và Hiền phi nương nương nói đều đúng. Mỗi một vùng đất lại sinh ra con người khác nhau, tính cách của người phương Bắc hào sảng, nghĩa hiệp, ngay cả phụ nữ cũng có khí khái anh hùng mà con gái Giang Nam khó lòng sánh kịp. Hoàng hậu nương nương là phượng hoàng xuất chúng diễm lệ, thần thiếp chỉ là hạng người hèn kém, đương nhiên là chẳng tài nào sánh nổi”.

Mấy câu nói này của tôi khiến cho Thẩm Phụng Nghi mỉm cười vui vẻ. Người gật gù đầu, xua xua tay ra lệnh cho tôi lui xuống, bên ngoài liền có tiểu nội thị chạy vào như bay, vội vã bước đến gần cung nữ thân cận bên cạnh Hoàng hậu, thì thầm vài câu.

Tiểu nội thị hoảng loạn, nhanh chóng chuyển lời cho người cung nữ, sau đó lại chuyển tiếp lời cho người cung nữ kia, sau đó lại chuyển tiếp lời cho Thẩm Hoàng hậu. Sắc mặt Thẩm Phụng Nghi nhanh chóng biến đổi, nhột nhạt, tựa tay lên mặt bàn đứng dậy, khẽ tiếng quát tên tiểu nội thị: “Người nói cái gì?”

Tiểu nội thị cúi đầu không dám nói gì.

Thẩm Phụng Nghi từ từ ngồi xuống, nhìn ra xung quanh, phớt lờ hết những ánh mắt do thám của các phi tần trong điện, nhanh chóng nhìn về phía tôi, đôi môi dày đánh son quá đỏ bỗng nhiên nhô ra hơn mọi khi: “Ninh chiêu nghi, buổi trưa hôm qua, Hoàng thượng đã ở cung Di Thanh dùng bữa đúng

không?”

Tìm tôi bỗng thất lại, nhưng ngoài mặt vẫn không để lộ chút dấu hiệu dị thường nào cả, vẫn mỉm cười đáp lại: “Dạ đúng, ngày hôm qua Hoàng thượng cao hứng hẹn Khang hầu cùng tới, rồi bảo thần thiếp làm mấy món đơn giản, nhấp vài chén rượu thôi”.

“Thật không?” Thẩm Phụng Nghi mỉm cười rồi quay sang dặn dò: “Ninh chiêu nghi tài nghệ bếp núc tuyệt vời, bản cung cũng muốn nếm thử xem sao. Thôi mời Ninh chiêu nghi đến ngồi nghỉ tại phòng đàn hát trong cung Hy Khánh, đợi bản cung đến gặp Hoàng thượng rồi mới quyết định xem trưa nay muốn ăn món gì sau”.

Chúng phi tần đều tỏ ra khá ngạc nhiên, Đỗ Hiền phi liền mỉm cười: “Hoàng hậu nương nương cũng thích ăn mấy món ăn của Giang Nam sao?”

“Nếu như mấy muội muội đều thích thì trưa nay tới đây nếm thử xem sao. Mùi vị mà bản cung yêu thích, chắc hẳn mọi người cũng không chê đâu”.

Người nói xong liền phát ổng tay áo, không kịp nói lời từ biệt các phi tần còn lại, vội vã bước ra bên ngoài. Nhìn theo hướng đi, rõ ràng là đang đi về phía điện Càn Nguyên.

Chuyện Đường Thiên Tiêu bị trúng độc hoặc đổ bệnh e rằng đã chẳng thể che giấu thêm được nữa. Ngay cả Hoàng hậu cũng đã biết, chắc hẳn Tuyên thái hậu, Nhiếp chính vương và cả Đường Thiên Trọng đều đã nắm rõ tình hình cả rồi.

Phong ba đã nổi lên, thật chẳng hiểu sao lại im lìm như thế?

Thế nhưng trong lòng tôi thì hiểu rõ vô cùng, nếu như điều tra ra Đường Thiên Tiêu bị trúng độc, người đầu tiên chịu liên lụy chính là bản thân tôi. Ý tứ ẩn chứa trong lời nói Thẩm Phụng Nghi không phải ai ai cũng có thể hiểu, thế nhưng chỉ ý của Hoàng hậu nương nương thì tuyệt đối không ai dám kháng lại.

Tiểu nội thị cung Hy Khánh đã đến trước mặt tôi mang theo nụ cười lạnh lùng đắc ý, đưa tay ra mời kính cẩn nói: “Ninh chiêu nghi, xin mời”.

Ra khỏi cửa điện, tôi ngược nhìn bầu trời xanh. Bầu trời trong vắt, không một gợn mây, trong đến mức khiến cho trăm hoa muôn hồng ngàn tía đang đua nở trong cung Hy Khánh cũng trở nên quá mức rực rỡ tung bừng. Tất cả những sắc hoa tươi tắn mơn mớn này cuối cùng cũng cách xa tôi. Trước kia xa vời, sau này lại càng xa hơn nữa.

“Ninh chiêu nghi, mời”.

Lời nói của tiểu nội thị bề ngoài có vẻ như vô cùng lễ độ nhưng sự ngạo mạn trong ánh mắt dường như chẳng còn che giấu được bao nhiêu, sợ rằng chẳng thoát khỏi sự chú ý của mọi người xung quanh. Có lẽ những gì hắc định làm chẳng qua cũng chỉ là sự lễ độ ngoài mặt mà thôi. Chủ nhân của hắc là Hoàng hậu có địa vị chí cao vô thượng trong chốn Hoàng cung này, còn tôi chẳng qua chỉ là một người phụ nữ yếu đuối không có chỗ dựa, cũng chẳng có trí tuệ.

Nguyên tắc sinh tồn trong Hoàng cung từ xưa đến nay vẫn là cá lớn nuốt cá bé. Khi người luôn bảo vệ, che chở cho tôi là Đường Thiên Tiêu cũng khó lòng bảo vệ chính bản thân thì tôi đương nhiên sẽ trở thành thứ bị hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tương Tư Chân Trời, Hồn Tan Con Mơ Cũng Tạnh

Phòng đàn hát ở cung Hy Khánh rất tĩnh lặng. Ý nghĩa của “tĩnh lặng” có thể hiểu là thích hợp để ẩn cư, cũng có thể hiểu là phải chịu ghè lạnh. Tôi bước đến trước cầm đài, nhẹ vuốt dây tơ, âm sắc nặng nề không thanh thoát, chắc hẳn đã lâu rồi đàn không được chỉnh dây.

Cái gọi là tài mạo song toàn, xem ra chỉ là cái danh hảo của những người xuất thân từ Hoàng gia mà thôi. Nguyên nhân khiến cho Thẩm Phụng Nghi có thể làm chủ tam cung lục viện vẫn chính là sức ảnh hưởng to lớn ở Đại Chu của gia đình người mà thôi.

Là phúc thì không phải họa, là họa tránh cũng không được. Tuy biết rằng Thẩm Phụng Nghi không có ý tốt, nhưng tôi khi xảy ra chuyện thật, không phải tôi muốn tránh là có thể được. Nội thị đưa tôi đến đây, theo nguyên tắc, vẫn có tiểu cung nữ đem trà vào, sau đó lui ra. Sau khi cánh cửa đóng lại, tiếng khóa vang lên, cho thấy rõ tôi hiện đang bị nhốt trong căn phòng này.

Không biết gió lạnh tràn vào trước khi cửa đóng hay là làn gió lùa qua khe cửa sổ của căn phòng để đánh đàn này bỗng nhiên lạnh lẽo lạ thường. Đến khi đẩy cánh cửa sổ mở ra, tôi lại thấy bụi mẩu đơn bên dưới đang nở rộ tung bừng đến mức khác thường.

Thuở thiếu thời say đắm với hoa cỏ, vậy mà giờ đây tôi lại thờ ơ lặng ngắm trời mây. Điều hoàng ngự tử[1] tươi đẹp đang đua nở, từng cánh hoa nhẹ như được cất bằng lụa bảy màu tung bay, dường như đang cười ai đó, khi tuổi trẻ còn phong nhã, mà giờ đây lòng đã nguội lạnh giá băng.

[1]. Điều hoàng chi hoa mẫu đơn có ngàn cánh màu vàng, nguyệt tử chi hoa mẫu đơn ngàn cánh màu đỏ, ngụ ý chỉ hai loài hoa mẫu đơn danh quý ở Lạc Dương, về sau chỉ những loài hoa quý phái, sang trọng. Xuất xứ từ bài thơ Lục trúc đường độc ẩm của Âu Dương Tu đời Tống.

Thấy mấy nội thị đứng ngoài đang nhìn về phía mình đầy cảnh giác, tôi mỉm cười khổ sở. Ngay cả cuộc sống náo nhiệt của những người xung quanh cũng sắp rời bỏ tôi sao?

Tôi đứng tới tận khi hoàng hôn trắng mọc, tựa lan can ngóng trông, vậy mà vẫn không chờ được nửa bóng hồng nhận quay về[2]. Tôi đưa tay ra ngoài cửa sổ, hái một bông mẫu đơn, khẽ ngửi. Đúng là rất thơm, nhưng hương lại ngào ngạt quá, chưa chắc có thể khiến con người ta cảm thấy thanh tao sáng khoái.

[2]. Câu này lấy ý trong bài từ Xao toái ly sầu viết theo điệu Mãn giang hồng của Tân Thích Tật. Câu cuối cùng bài từ như sau: Thùy dương chi ngại li nhân mục, tôi khô thi, lập tận nguyệt hoàng hôn, lan can khúc. Ý nói: thùy dương che tầm mắt, tuy không nhìn thấy người đi ở chốn chân trời, nhưng vẫn đứng tựa lan can lâu đến khi hoàng hôn trắng lên, phải chờ đợi như vậy là điều đau khổ nhất.

Cái được gọi là quốc sắc thiên hương, chẳng qua cũng chỉ được như vậy, làm sao có thể được hơn hồ sen thanh tao vào tiết trời mùa hè, làm tiêu tan nóng bức, thướt tha thanh khiết vô cùng.

Thật sự không biết được liệu tôi có còn cơ hội ngắm lại hồ sen thắm tươi, mát mẻ, lá sen xanh biếc trước cung Đức Thọ hay không? Càng chẳng thể nhìn lại cảnh lan can son đỏ của tòa thủy tạ, vào khi gió mát trắng trong, lá xanh sen hồng, cầm tiêu hợp tấu, nhìn thấy người đó đang rất thoải mái, dường như cả trời đất cũng vì thế mà sáng ngời, trong trẻo hơn nhiều. Bàn tay bắt gác dùng lực, những cánh hoa tàn lá tả như mưa, giống như những giọt máu đào nhỏ xuống bên chân.

Trà đã nguội nhưng chẳng có ai tới rót thêm. Tôi liền bước ra gõ cửa, bên ngoài liền truyền vào tiếng hỏi han lễ phép mà lạnh lùng: “Ninh chiêu nghi có điều gì dặn dò?”

Họ thật sự giám sát tôi không khác gì một phạm nhân. Đường Thiên Tiêu bị ai hạ độc không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là lúc này tôi đã trở thành cá nằm trên thớt, lực bất tòng tâm chờ người khác phán xử. Hít một hơi thật sâu, tôi bình tĩnh nói: “Ta khát rồi, mau đổi nước trà nóng cho ta”.

“Dạ, Ninh chiêu nghi”.

Cánh cửa phòng được mở ra, người ta mang nói tới. Nhưng đó chỉ là một bình nước trắng vừa được đun sôi, ngay đôi chút vụn trà cũng chẳng có.

“Ninh chiêu nghi, mời người tự nhiên”.

Sau khi nở nụ cười khiến người khác rùng mình, người cung nữ dâng trà liền lui ra, ánh mắt nhìn tôi giống như đang nhìn một chú cá đã mắc trong lưới. Mang bình nước tới, chẳng qua là vì thương hại cho số phận chỉ còn thoi thóp của tôi mà thôi.

Thật ra trong phòng đàn có lá trà, hơn nữa là trà thượng hạng thích hợp cho thân phận cao quý của Hoàng hậu. Tôi cúi đầu xuống nhìn thấy bình trà và chén trà ngay trên bàn. Tôi tĩnh tâm mỉm cười, chậm rãi, bình thân lấy trà, làm nóng bình trà và chén trà, rót nước sôi pha trà rồi khẽ rót.

Hương trà thơm thanh mát tỏa ra khắp nơi.

Dường như có người thiếu niên đang cười tươi tắn, dịu dàng tán thưởng: “Trà do Vũ Nhi pha càng ngày càng thơm, tiếng tiêu Vũ Nhi thổi càng ngày càng hay, còn nữa...”

Tiếng nói có lần đôi chút đắm say đột nhiên ngừng lại, thiếu nữ cũng bật cười hớ hớ nói: “Còn có gì nữa?”

Đôi mắt trong veo như nước hồ thu liền lướt qua khuôn mặt tôi, hướng về sen hồng lá biếc dưới ánh nắng lấp lánh, nụ cười trên khóe môi bình yên dịu dàng: “Còn nữa, năm nay hoa sen nở đẹp hơn năm trước nhiều. Đúng là xuất thủy phù dung, yêu kiều duyên dáng, khiến ta động lòng”.

Thiếu nữ lại bật cười vui vẻ: “Vậy thì huynh quay về trồng một hồ sen lớn đi, mùa thu còn có thể ăn được ngó sen vừa giòn vừa ngọt nữa đấy”.

Thiếu niên khẽ cười, đôi mắt đen láy, long lanh như mặt nước hồ. “Ta định đem hoa sen về phủ họ Trang của chúng ta, thứ ta muốn chính là bông sen đẹp nhất phủ họ Ninh”.

Lời nói dịu dàng, chân thành, dưới những phiến lá sen tròn trịa, từng giọt nước long lanh trong suốt rơi xuống hồ, dưới lá sen xanh, từng gợn sóng nhỏ xôn xao rung động. Cùng với những gợn sóng nhẹ đó là tiếng cười nói vui vẻ trong thủy tạ, nhẹ nhàng lướt qua những phiến lá xanh biếc và những đóa sen hồng tươi thắm.

“Sen xanh che mặt nước trong

Phù dung rạng rỡ sắc hồng đẹp tươi

Tinh lang muốn hái về thôi

Cánh sen thiếp cũng bồi hồi ấp ôm”.

Hương trà thơm ngào ngạt, hơi nước tỏa khắp nơi, đôi mắt tôi bắt giắc ướt ướt.

Nhẹ nhàng nhovn miệng mỉm cười, tôi từ từ ngồi xuống, tỉnh tâm thương thức trà do chính tay mình pha.

Một lần, hai lần, vị đắng chát và hương thơm thanh nhã ban đầu nhạt đi, dần dần trở nên vô vị, nhạt nhẽo, khiến cho con người ta chán chường. Nước trong chén trà cũng dần nguội đi. Khi tiếng mở khóa bên ngoài vọng vào, nước trà đã lạnh đến mức thấu tận trong tim.

“Ninh chiêu nghi, Hoàng hậu nương nương triệu kiến người”.

Lúc này là một thái giám cao tuổi, giọng nói cũng chói tai hơn.

Tôi nắm chặt chén trà lạnh băng trong tay, đứng dậy cúi đầu rồi đáp một tiếng, sau đó lặng lẽ đi theo viên thái giám ra ngoài, tiến thẳng về chính điện trong cung Hy Khánh.

Thẩm Phụng Nghi đang ngồi trên bảo tọa Hoàng hậu, đôi mày cau chặt, tức giận vò nhàu chiếc khăn trong tay, khuôn mặt điểm lệ mọi khi cau có đánh cứng lại, dự báo trước phong ba bão tố sắp sửa ập đến.

“Quý xuống!”

Tôi đang do dự chuẩn bị hành lễ thì bỗng dưng bị người ta đập mạnh vào sau đầu gối, đau đến nỗi tôi bật kêu một tiếng, rồi khụy xuống sàn lát ngọc thạch sáng chói trong điện, chẳng thể nào đứng dậy nổi nữa.

Đôi tay run nhẹ chống xuống sàn, khó khăn lắm tôi mới quay đầu lại được, nhìn rõ người đập vào chân tôi chính là lão thái giám trước đó vừa truyền tôi tới gặp Hoàng hậu. Khuôn mặt lão đang dương dương tự đắc, không hề có chút thương cảm, lạnh lùng trợn mắt nhìn tôi, rồi nở nụ cười, đứng ra trước mặt Hoàng hậu bẩm báo.

“Khởi bẩm nương nương, Ninh chiêu nghi đã được đưa tới”.

Thái giám phục dịch lâu trong cung, tính tình thất thường, gió chiều nào xoay chiều ấy, thủ đoạn ác độc, nhẫn tâm âu cũng là lẽ thường tình. Thế nhưng dựa vào chút bản lĩnh ý lớn hiếp đáp nhỏ, thăm dò sắc mặt người khác đó mà dám hạ thủ với một chiêu nghi chính nhị phẩm độc ác như vậy, nếu như không phải được chủ nhân đồng tình và ủng hộ thì e là có mười lá gan chúng cũng chẳng dám làm.

“Thần thiếp chiêu nghi Ninh thị, bái kiến Hoàng hậu”.

Tôi cố nhịn nỗi đau thấu tim, cố gắng quý thẳng người, khấu kiến Hoàng hậu theo đúng lễ nghi trong cung. Thần tốc đưa mắt nhìn lướt qua khuôn mặt của Hoàng hậu, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt đắc ý chưa kịp che giấu.

Những chuyện ghen tuông, tranh giành ân sủng của các phi tần trong chốn hậu cung tôi đã nhìn thấu từ khi ở trong cung Nam Sở. Tuy quanh năm suốt tháng ở trong cung Đức Thọ, không dính dáng vào mấy chuyện thị phi đó, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không biết được những mưu mô thủ đoạn, toan tính ẩn giấu sau nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt những người đàn bà đó.

Đường Thiên Tiêu không hề muốn hại tôi, thậm chí quả thực rất sủng ái tôi. Cho dù là trước mặt mọi người hay khi tiếp xúc riêng, ngài luôn vô cùng tôn trọng tôi, vì thế, cũng khiến cho những phi tần khác trong cung có lý do để ghen ghét tôi, muốn đập tôi xuống dưới gót giày.

Thế nhưng, nói cho cùng tôi vẫn cứ là một chiêu nghi đứng đầu chín tần, cho dù họ rắp tâm đồ tội hạ độc thích sát Đường Thiên Tiêu lên đầu tôi, thì trước khi chưa có đủ chứng cứ đã đối xử với tôi như vậy thật sự hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi.

Lần này, Thẩm Phụng Nghi không hề cho tôi bình thân.

Cách trang điểm ăn mặc của người khá tinh tế, có điều thân hình hơi đầy đặn, trên trán hơi lấm tấm mồ hôi có lẽ do bước đi khá vội vã trên đường về cung, nên thần sắc của người trông âm trầm hơn mọi khi.

Một lúc sau, người mới hỏi: “Ninh chiêu nghi, Hoàng thượng vô cùng yêu chiều, sủng ái người, đã mấy lần phá lệ sắc phong, ban thưởng, rốt cuộc người còn có gì bất mãn, không ngờ còn dám hạ độc vào trong rượu để mưu hại ngài?”

Hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Người thậm chí còn chẳng buồn thăm vấn, trực tiếp định luận tội danh cho tôi.

Khóe miệng nhẹ nhếch lên, tôi khẽ xoa chiếc đầu gối vẫn nhói đau không dứt, mơ màng hỏi: “Hoàng hậu nương nương nói gì cơ ạ? Thần thiếp mưu hại Hoàng thượng sao? Thế nhưng hôm sau khi đi giả về điện Càn Nguyên, Hoàng thượng chưa hề ghé qua cung Di Thanh, chuyện này nên bắt đầu nói từ lúc nào đây?”

“Bắt đầu nói từ lúc nào hử, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Lẽ nào bản cung còn vu oan hãm hại người hay sao?” Thẩm Phụng Nghi khẽ cười, giờ tay lên, những ngón tay đeo đầy trang sức hươ trong không trung.

Một cung nữ bé nhỏ gầy yếu được đưa tới, sắc mặt non nớt, đoán chắc tuổi còn nhỏ, ánh mắt nhìn tôi vô cùng hoang mang, hãi hùng.

“Người có biết cung nữ này không?” Thẩm Phụng Nghi chỉ ngón tay với móng tay dài về phía người cung nữ kia.

Tôi quay sang nhìn một hồi rồi đáp: “Nhìn trông quen quen, có lẽ là người của cung Di Thanh”.

Thẩm Phụng Nghi mỉm cười nói: “Người có thể nói nó không phải là người của cung Di Thanh sao? Có rất nhiều người chứng kiến, ngay cả văn thư cũng có bằng chứng để điều tra, người muốn chối tội không phải chuyện dễ dàng đâu”.

Tôi cúi đầu đáp lại: “Khởi bẩm Hoàng hậu, thần thiếp dọn đến cung Di Thanh ở mới được vài ngày, từ trước đến nay không người thân thích, ngay cả hai cung nữ thân cận bên cạnh cũng do Hoàng thượng đích thân ban thưởng cho. Thần thiếp ngu muội, với những cung nữ làm việc nặng nhọc, nếu bình thường ít gặp mà không nhận ra thì cũng là chuyện bình thường thôi. Có điều người cung nữ này quả thực thần thiếp đã nhìn thấy ở trong cung Di Thanh, không biết Hoàng hậu truyền tới là vì điều gì?”

Thẩm Phụng Nghi than dài, ánh mắt lộ rõ nét thương hại chân thành: “Nói thật lòng, bản cung cũng chẳng muốn tin là trong số tỷ muội hầu hạ Hoàng thượng, lại có người to gan lớn mật làm nên chuyện tày đình như vậy. Thế nhưng nếu như đã là chuyện do cung nữ trong cung Di Thanh khai ra, thì Ninh chiêu nghi không thể không cho ta một lời giải thích rõ ràng”.

Tôi liền khẩu đầu đáp lại: “Xin Hoàng hậu giáo huấn, nếu như thần thiếp có điều gì chưa phải, nhất định sẽ về cung quay mặt vào tường sám hối”.

“Quay mặt vào tường sám hối?” Thẩm Phụng Nghi đập bàn đứng dậy, nhìn tôi quát lớn: “Người cố tình hạ độc, hành thích Hoàng thượng, tội đáng xử tử lăng trì, chu di cửu tộc, lại còn dám giả ngây giả ngô trước mặt bản cung hay sao?”

“Hả, Hoàng thượng... Hoàng thượng bị sao cơ ạ?” Tôi cố tình tỏ ra hoang mang vặn hỏi lại, bất an thấp thỏm nhìn về phía cung Càn Nguyên.

Lão thái giám giọng như vịt cái đứng sau Hoàng hậu liền đưa ngón tay điệu đà chỉ về phía tôi nói: “Ninh chiêu nghi, người đừng có giả vờ ngu ngơ nữa. Thái y nói rồi, theo như bệnh tình của Hoàng thượng có lẽ đã bị người ta hạ độc vào buổi trưa hôm qua. Còn vào buổi trưa hôm qua... ngài lại dùng bữa ở chỗ chiêu nghi nương nương. Huống hồ chính cung nữ trong cung Di Thanh này đã chứng thực rằng, sau khi Hoàng thượng đi giả rồi cung Di Thanh, chiêu nghi nương nương đã cho người dọn dẹp bát đĩa, chén thìa mà Hoàng thượng dùng ra hết, sau đó lấy đi một trong hai chiếc chén ngọc”.

Thẩm Phụng Nghi lắc đầu nói: “Ta đã nói rồi, Ninh chiêu nghi, chiếc chén ngọc này e rằng chúng ta sẽ chẳng bao giờ có thể tìm thấy được nữa đúng không? Vật dụng gây tội ác, ai lại dám để lại hiện trường chứ?”

Thứ độc trong chén rượu chỉ cần điều tra là ra ngay, tôi đã vứt nó xuống khe suối từ lâu rồi. Thế nhưng không bị người ta nắm được điểm yếu gì thì bản thân lại chính là nhược điểm lớn nhất. Hơn thế nữa, tội trạng lớn nhất của tôi không phải là hạ độc hay không, mà chính là đã chiếm hết mọi yêu thương sủng ái của Hoàng thượng với các cung tần mỹ nữ, phi tử trong cung.

Tôi cúi đầu, cung kính đáp lại: “Kính mong Hoàng hậu nương nương minh xét, thần thiếp xuất thân thấp hèn, có thể nhận được sự ân sủng của Hoàng thượng đó là nhờ tích phúc từ mấy kiếp trước, thần thiếp cảm tạ còn chưa kịp, đâu dám đem lòng mưu hại hành thích ngài được?”

“Xuất thân thấp hèn?” Đôi môi đỏ thắm của Thẩm Phụng Nghi khẽ nhếch lên, mỉm cười đầy mỉa mai. “Ninh chiêu nghi, phụ thân của người Ninh Bình Du từng là Binh bộ Thượng thư dưới triều Nam Sở, đại quan nhất phẩm, danh tiếng lẫy lừng, tề danh cùng với Chấn Nam đại tướng quân Trang Dao, ngay đến bản cung thân ở phương Bắc, suốt ngày ở trong khuê phòng cũng từng nghe đến tên tuổi. Huống hồ chi, mẫu thân người lại là muội muội ruột của Đổng thái hậu Nam Sở năm xưa. Đổng gia đời đời thư hương, danh giá, là một trong những danh gia vọng tộc nổi tiếng nhất chốn Giang Nam này. Văn danh nổi tiếng phương Nam, võ danh oai chấn khắp bốn phương trời, lại thêm vào thân phận hoàng thân quốc thích cao quý, gia đình người đã chiếm hết còn gì. Một thiên kim tiểu thư của gia đình như vậy lẽ nào còn xuất thân thấp hèn sao?”

Lòng bàn tay tôi toát mồ hôi lạnh giá, hoàn toàn phải thay đổi cách nhìn về Thẩm Hoàng hậu, người bị Đường Thiên Tiêu gọi là “gà trống cõng đại” ở sau lưng.

Sau khi Nam Sở bị diệt vong, tôi cố ý giấu nhẹm thân thế của mình, thậm chí ngay bản thân cũng cảm thấy mình chẳng qua chỉ là một người phụ nữ tầm thường không chút tài sắc mà thôi, chẳng khác mấy so với những cung nữ khác trong thời buổi hỗn loạn hiện nay. Và tất cả đều đã bị đập đổ, phá vỡ từ khi Đường Thiên Trọng xuất hiện, ngay đến một mong ước giản dị muốn làm kẻ dưới thấp hèn không tranh giành với đời tôi cũng chẳng có được.

Đường Thiên Tiêu cảm thấy nghi ngờ, cho người đi điều tra thân thế của tôi, việc này không hề kỳ quái. Còn ngay sau khi Hoàng thượng xảy ra chuyện, Thẩm Phụng Nghi ngay lập tức có thể nói ra thân thế gia tộc cha mẹ tôi, rõ ràng là đã cho người điều tra lại lịch của tôi từ trước đó.

Người không hề quan tâm một cung nữ có xuất thân thế nào, thế nhưng với phi tần mà Hoàng thượng hết lòng yêu thích, nhất định sẽ phải tốn nhiều công sức hơn. Với địa vị vốn có, cộng thêm sự ủng hộ từ bên họ ngoại, người hoàn toàn có đủ khả năng để biết được quá khứ, thân thế của bất cứ người nào trong cung. Hoặc giả chỉ vì lòng ghen tị, đố kỵ của người phụ nữ, thế nhưng nếu kết hợp tất cả vào thì tội khi quân thích sát của tôi có đầy đủ chứng cứ và động cơ ra tay.

Mím chặt môi, tôi miễn cưỡng đưa ra lời giải thích: “Bẩm Hoàng hậu, bại thế không phú quý, vong quốc chẳng còn sang. Quốc chủ của Nam Sở năm đó giờ đây chỉ là một trong những thần tử của Đại Chu, cái gọi là hoàng thân quốc thích giờ cũng chỉ giống như con dân Nam Sở khi xưa, giờ đây trở thành bách tính bình thường của Đại Chu. Thần thiếp tuy rằng ngu muội, nhưng cũng biết thuận theo ý trời lòng dân, hết lòng hết dạ hầu hạ Hoàng thượng, tuyệt đối không có lòng dạ khác”.

“Bộp” một tiếng, Thẩm Phụng Nghi đập mạnh tay lên bàn tức giận quát: “Đúng là một con đàn bà điêu ngoa, gian xảo lại giả khờ ngốc nghếch. Hàng ngày thấy người ngờ nghệch, nửa ngày chẳng nói được một câu hoàn chỉnh, vậy mà bây giờ thì thao thao bất tuyệt, lý lẽ vang trời. Nếu như bây giờ bản cung truy hỏi người về đồng đảng chắc cũng chối sạch phải không?”

Nỗi đau thấu tim từ đầu gối truyền lên khiến cho thân người tôi run run, vàng trán cũng lấm tấm đầy mồ hôi, run rẩy nói: “Kính mong Hoàng hậu minh xét, thần thiếp tuyệt đối không dám câu kết với người ngoài làm nên những chuyện đại nghịch bất đạo như thế. Long thể Hoàng thượng vẫn luôn khỏe mạnh, cho dù bị kẻ xấu hạ độc mưu hại thì cũng có ngự y diệu thủ hồi xuân, cứu chữa qua khỏi ngay thôi. Rốt cuộc Hoàng thượng đã trúng độc ở đâu, thần thiếp cho rằng lòng ngài rõ nhất, đến lúc Hoàng hậu hỏi ngài là sẽ biết ngay thôi”.

Thẩm Phụng Nghi lạnh nhạt mỉm cười nói: “Hoàng thượng tuổi còn trẻ, lại bị đáng vè kiêu diễm của con hồ li tinh như người mê hoặc, đến lúc đó nghe người khua môi múa mép vài câu, chắc chắn sẽ mềm lòng mà tin lời người nói, sau này không hiểu còn bị người ám toán bao nhiêu lần nữa đây. Bản cung niệm tình người đã hầu hạ Hoàng thượng một thời gian, mới chịu ngồi đây nghe người nói bậy nói bạ lâu thế này. Bây giờ bản cung cũng nói thẳng cho người biết, mau chóng khai ra đồng đảng, nếu như còn chấp mê bất ngộ, thì chỉ khiến cho bản thân chịu thêm nhiều đau đớn, khổ sở trước khi chết mà thôi”.

Trước khi chết bắt tôi phải chịu thêm nhiều đau đớn, khổ sở?!

Ý ẩn trong câu này nghĩa là, Hoàng hậu không hề có ý tha cho tôi một con đường sống, còn tôi sẽ không còn cơ hội để tiếp tục đợi chờ con người mãi mãi không bao giờ quay trở lại ấy nữa.

Nắm chặt hai bàn tay, tôi mím chặt môi, đứng thẳng lên.

Mặt sàn được lát bằng đá màu đen đã phủ một lớp hơi nước nhỏ do hơi nóng từ lòng bàn tay truyền ra, vết nước đó nhanh chóng khô đi, biến mất không dấu vết trước làn gió nhẹ.

Bình thân mỉm cười, tôi khẽ khàng cất tiếng: “Hoàng hậu nương nương nếu như đã muốn giáng tội xuống, thần thiếp đâu thể chối được? Nếu như Ninh Thanh Vũ mắc tội do được ân sủng quá độ thì một tấm khăn trắng là quá đủ. Toàn bộ gia tộc họ Ninh đã không còn ai, đất nước Nam Sở cũng đã diệt vong, nếu như thần thiếp chịu liên lụy vì thân thích với hoàng tộc Nam Sở thì âu cũng là số trời đã định, chẳng dám oán hận, trách móc ai nữa”.

Trước mặt toàn bộ cung nữ, thái giám trong chính điện, sắc mặt Thẩm Phụng Nghi trắng nhợt: “Người dám chỉ trích bản cung hẹp hòi, không đủ bao dung với các phi tần, mỹ nữ trong hậu cung này sao? Mau tát vào miệng nó cho ta! Bản cung một lòng một dạ lo nghĩ cho Hoàng thượng, cho nên mới quyết tâm tra xét, diệt trừ gian tặc trong cung là người. Nghĩ xem, bây giờ người chẳng qua chỉ là một phi tần nhỏ bé trong cung, nếu như không nội ứng ngoại hợp, lấy đầu ra thuốc độc để mưu hại Hoàng thượng chứ?”

Mấy người cung nữ tiến lại phía trước, giữ chặt hai cánh tay của tôi, tát mạnh lên mặt tôi không hề thương tiếc. Sau mấy tiếng tát mặt rõ ràng, tai tôi mơ màng ư ừ, tóc tai lòa xòa buông xuống hai vai, và cả trước khuôn mặt, còn hai bên má đều nóng ran, sưng tấy lên, không hề sợ hãi nhìn về phía Hoàng hậu nói: “Đúng thế, thần thiếp chẳng qua chỉ là một phi tần thân phận thấp hèn, không hề có nội ứng ngoại hợp, lấy đầu ra thuốc độc để mưu hại Hoàng thượng? Nếu như Hoàng hậu không truy hỏi cho bằng được cái tên nào đó, tùy tiện ban cái chết cho thần thiếp, sau này khi Hoàng thượng hay Thái hậu hỏi đến, e rằng người cũng khó trả lời! Thế nhưng dù cho có bị Hoàng hậu đánh chết, thần thiếp cũng chẳng cách nào khai ra một đồng đảng nội ứng ngoại hợp vốn chẳng hề tồn tại cho người được đâu”.

“Có đánh chết người cũng không chịu khai sao? Có đánh chết người cũng không khai ra đồng đảng mà Nam Sở các người tiếm phục trong Hoàng cung Đại Chu chúng ta hay sao? Được thôi, bản cung cũng muốn thử xem là da thịt người cứng hay là gãy gỗ của cung Hy Khánh cứng đây?”

Thẩm Phụng Nghi bước đến trước mặt tôi, không hề khách khí trợn mắt lườm tôi.

Ngoại trừ đôi môi quá dày ra, tôi đặc biệt chú ý đến ánh mắt của Hoàng hậu, trong đó là những tia máu đỏ cộm lên vì đồ kị chưa kịp che giấu, hoàn toàn tổn hại đến dung mạo cũng khá diễm lệ của người từ trước đến nay. Mái tóc được vấn theo kiểu sang trọng, trên người khoác lên không biết bao nhiêu nhưng lụa tuyết hảo, ngọc ngà châu báu thượng hạng, vô cùng cao sang, có điều lại thiếu đi nét nhân từ, độ lượng.

Mẫu nghi thiên hạ ư? Lòng dạ hẹp hòi thế này, dù cho có đôi chút mưu kế như thế này, xưa nay tôi cũng chưa từng coi vào đâu.

Tôi bình thân mỉm cười, cố gắng hết sức vươn thẳng người, nhìn thẳng vào ánh mắt của Thẩm Phụng Nghi, chẳng buồn che giấu sự coi thường và bất cần của mình dành cho Hoàng hậu nữa.

Hoàng hậu thì đã sao chứ, cũng giống như những lời Hoàng hậu vừa nói, tôi cũng là người có xuất thân cao quý, hậu nhân của danh gia vọng tộc ở Nam Sở. Còn Thẩm Phụng Nghi chẳng qua chỉ là hậu nhân của một võ tướng lỗ mãng, có thể ngồi lên được bảo tọa Hoàng hậu, chẳng qua là do duyên phận. Sự ôn nhu, dịu dàng, đầm ấm thấm thía của những thiên kim tiểu thư xuất thân từ danh gia vọng tộc, không phải cứ chồng chất châu báu, lụa là lên người là có thể tạo ra được. Cho nên, Đường Thiên Tiểu chỉ coi khí thế cao ngạo của Hoàng hậu như một con “gà trống cổ đại” đang tung cánh vẫy vùng, chứ không phải là kim phụng tạo nhả cao quý.

Sau khi nhận thấy sự bất cần và coi thường của tôi, ánh mắt của Hoàng hậu hiện rõ ngọn lửa căm tức, nhanh chóng quay về chiếc ghế phụng của mình, đập mạnh lên mặt bàn rồi ra lệnh: “Người đâu, mau lôi con tiện nhân này xuống, cởi bỏ áo ngoài, dùng trượng dài đánh, đánh cho tới khi nó chịu khai ra ai kẻ đứng sau vụ mưu hại Hoàng thượng này mới thôi!”

Cởi bỏ áo ngoài, dùng trượng dài đánh!

Trong luật lệ của triều Nam Sở trước kia, hình phạt này chỉ dành cho những người phụ nữ phạm tội thông gian, một là để trừng trị tội ác, hai là để nhục mạ, làm gương cho những người khác.

Tuy rằng, Đại Chu là triều đình phương Bắc nhưng cũng vô cùng coi trọng trinh tiết của người phụ nữ, thà rằng ban cho chết ngay chứ không bao giờ để

cho người phụ nữ đã từng được Hoàng thượng ân sủng phải chịu loại hình phạt này. Con người vốn luôn tự cao tự đại cho mình là tôn quý nhất, một khi đã tự ti thì quả nhiên là đáng sợ, đáng ghét hơn người thường nhiều lần. Thế nhưng tôi cũng chẳng còn để tâm đến chuyện này nữa, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Hoàng hậu, hiện ngang nhìn về phía người phụ nữ ngông cuồng tự đại kia.

Nếu như không thể nào tiếp tục cuộc sống thấp hèn, tĩnh lặng được nữa, tôi cũng chẳng còn muốn kìm nén tính cách vốn có của bản thân, chẳng cần phải tỏ ra nhỏ bé, hèn kém trước mặt con người đã đập tôi xuống tận cùng thế giới.

Thẩm Phụng Nghi từ từ nheo đôi mắt phượng, mỉm cười nói: “Ninh chiêu nghi, ngươi có biết thế nào là hình phạt cởi bỏ áo ngoài, dùng trượng dài đánh không? Ngươi không sợ hay sao?”

Cánh cửa đại điện đang mở rộng, ánh mặt trời chiếu vào, những hạt bụi nhỏ bé đang bay nhảy trong không khí, rung rinh theo nhịp điệu giống như ai đó đang nhảy múa hát ca vậy.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn những hạt bụi như đang nhảy múa kia rồi mỉm cười nói: “Hoàng hậu vẫn còn nhớ thần thiếp là một chiêu nghi sao? Lẽ nào Hoàng hậu không sợ hãi sao?”

Sắc mặt Thẩm Phụng Nghi nhanh chóng tái nhợt, phần nộ hết lớn: “Có sợ hay không thì ngươi sẽ nhanh chóng biết được thôi. Ngươi đâu, mau lôi nó ra ngoài!”

Tôi vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, mỉm cười để mặc cho bọn họ lôi kéo, xô đẩy, nhanh nhanh chóng chóng lôi tôi ra khỏi chính điện thông qua cửa bên.

Lúc đi qua hành lang trong cung, vô số khóm mẫu đơn bên cạnh vẫn khoe sắc, tươi tắn trong ánh nắng. Sắc trời xanh biếc sáng trong, đặc biệt là ở hướng Đông Nam của bầu trời, trong trẻo đến mức giống như đôi mắt dịu dàng của ai đó. Bên ngoài bức tường kia chắc chắn có rất nhiều cây dây leo. Những đóa hoa bé nhỏ, trắng dịu leo lên bức tường cao đó, rồi rơi rụng đầy trên mặt đất. Dù ồn ào hay yên lặng, tất cả đều đã qua rồi! Những ngày tháng đậm bạc như trước, cũng đến lúc phải trôi đi thôi. Có thói thóp hơi thở tàn, đến mức ngay cả dung mạo, tính cách thật sự của bản thân cũng không dám để lộ ra, vậy thì có sống đến khi tóc bạc da mồi, liệu có thể giữ lại bao nhiêu hoài niệm? Xuân qua hoa rụng tả tơi về với bụi, về với đất, vẫn còn tốt hơn là bị người ta giẫm đạp dưới bùn nhơ.

Mấy cung nữ thân người thô kệch cao lớn tiến lên phía trước, tóm lấy tôi, cởi bỏ hết y phục bên ngoài, chỉ còn lại lớp áo trong mỏng manh, trói người thật chặt vào một chiếc ghế dài, sau đó... trượng dài mạnh mẽ giáng xuống, đập lên thân người tôi, nặng nề đau đớn, một trượng, lại một trượng, lại thêm một trượng...

Với “tay nghề” đặc biệt lâu năm của mấy cung nữ này, mỗi một trượng đều khiến tôi đau đớn thấu tim.

Mím chặt đôi môi, tôi không hề xin tha, không hề khóc lóc, thậm chí cũng chẳng thêm kêu thét, chỉ để mặc cho người ta đập lên thân thể mình hết lần này đến lần khác.

Biết bao năm nay, tôi chẳng học được thêm thứ gì ngoài khả năng chịu đau.

Nhấn nhẹn nỗi nhớ, nỗi cô độc, nhấn nhẹn một mình khóc thầm giữa đêm khuya, nhấn nhẹn trái tim đau đớn ứa máu, vậy mà ngoài mặt vẫn mỉm cười như vô sự...

Xương cốt của tôi dường như bị người ta đập nát từng cái, từng cái một, phần da thịt sưng phồng lên lại tiếp tục bị trượng dài giáng xuống mãnh liệt. Thậm chí tôi còn cảm nhận được chiếc trượng dài lúc này đang ướt đẫm máu tươi, bị gió thổi khô rồi lại dính vào lớp máu nóng ẩm, ướt đẫm mới, sau đó lại bị làn gió đầu hè khô thổi khô đi.

Một lúc lâu sau, người cung nữ già có lẽ nhớ ra lời dặn dò của Hoàng hậu phải tra khảo ra đồng đảng, hoặc giả đang tò mò trước sự im lặng của tôi, liền bước lại gần nâng cằm tôi lên, cau chặt đôi mày truy hỏi: “Nói mau, ai là đồng đảng của ngươi? Ai đã xui khiến cho ngươi mưu hại Hoàng thượng?”

Thân thể bị trói chặt trên chiếc ghế, tôi mở miệng định nói không ngờ nôn ra một ngụm máu. Mùi mặn tanh của máu dường như truyền ra từ trong tạng phủ chứ không chỉ từ vết thương bị đánh ở miệng.

Tôi hần hển thở, ho vài tiếng, cuối cùng cũng yếu ớt mỉm cười nói: “Nếu bà vẫn còn một chút lòng nhân từ thì hãy cho ta được chết một cách nhanh chóng, ở nơi cửu tuyền, Ninh Thanh Vũ này vẫn cảm kích vô cùng, còn về thị phi trắng đen trong việc này, đâu còn quan trọng gì nữa”.

Người cung nữ già nheo tít mắt lại, khóe mắt khẽ giật vài lần. Bà cúi người xuống, mỉm cười khiến cho khuôn mặt già nua càng thêm nhăn nhúm, gần như thì thầm bên tai tôi: “Ngươi... quyết tâm tìm đến cái chết sao? Là muốn bảo vệ kẻ chủ mưu đứng sau lưng mình? Vì người khác mà bị đánh đập cho tới chết, ngươi không cảm thấy uất ức sao?”

“Uất ức?” Tôi cười khẩy. “Thời đại nào trong Hoàng cung chẳng có những oan hồn lòng đầy uất ức? Ta không phải người đầu tiên cũng chẳng phải kẻ sau cùng, hà tất phải cảm thấy uất ức chứ?”

“Ha ha, chiêu nghi tuổi vẫn còn trẻ mà đã nhìn thấu hồng trần vậy rồi”.

Ba năm sống trong thâm cung, tôi vẫn luôn luôn lạnh lùng đứng một bên xem nhân tình thế sự diễn ra nơi Hoàng cung trọng địa này. Đằng sau những nét huy hoàng, sang trọng kia, ẩn giấu những âm mưu và quyền thế, rốt cuộc có biết bao máu và nước mắt, đã chẳng còn ai có thể nói rõ được nữa.

Cho dù là Hoàng cung Nam Sở hay Đại Chu, dưới trời đất này, tất cả đều lạnh lẽo, chẳng thể nào chờ đợi được những ngày xuân ấm áp hoa nở thật sự nữa rồi.

Tôi khép bờ mi xuống, thì thầm nói: “Ta cầu xin đấy, cô cô”.

Người cung nữ già nhìn tôi đầy nghi hoặc, im lặng khoảng nửa tuần hương mới khẽ than dài một tiếng: “Ninh chiêu nghi, nếu như có cảm thấy uất ức, sau khi chết cũng đừng tìm đến những nô tài hèn mọn này, muốn trách thì phải trách bẩm sinh dung mạo quá xuất chúng, điểm lệ. Những người có tài sắc vẹn toàn khó tránh khỏi khổ nạn, đắng cay. Chiêu nghi là người thông minh, tự nhiên trong lòng đã hiểu rõ”.

Chẳng qua người cung nữ già muốn nói với tôi rằng, người muốn đẩy tôi vào chỗ chết không phải là cung nữ hèn mọn như mình mà thôi.

Mỉm cười bình thản, tôi khẽ thì thầm: “Cảm tạ”

Bà ta quay người lui xuống, vẫy tay ra hiệu cho người thái giám hành hình, rồi quay lại nhìn tôi sau đó nhanh bước đi mất.

Ánh mắt nhìn tôi sau cùng ấy không biết là chán nản hay là thương xót, nhưng tôi dám tin chắc rằng từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ còn phải trần trọc mắt ngủ, cố gắng gạt bỏ hết mọi ác mộng và niềm vui, mở to mắt đợi chờ trời sáng nữa.

Khi chiếc trượng dài kia giáng xuống lần nữa, đã không còn đập vào chỗ mà nó đáng đặt nữa. Eo, lưng thậm chí của lục phủ ngũ tạng đều như bị đập nát, không phải là nỗi đau dòn xé da xé thịt nhưng lại có thể khiến tất cả hơi thở đều dồn vào trong bụng, thậm chí còn vượt quá sức chịu đựng của tôi. Cuối cùng tôi chẳng còn bất cứ sức lực nào để phát ra tiếng động khi trượng kia tiếp tục giáng xuống.

Đau khổ, đây có lẽ là nỗi đau khổ cuối cùng trong cuộc đời tôi rồi chẳng?

Tình cảm thâm thiết, lưu luyến không quên, sau cùng vẫn cứ là một cánh nhạn cô đơn vỗ cánh bay về cuối chân trời, kiếp lục bình trôi dạt theo làn nước mà thôi.

Trang Bích Lam, đây là vận mệnh của muội hay sao? Đây là số phận của cuộc tình thanh mai trúc mã của hai chúng ta chẳng?

Muội đã tốn công vô ích chờ đợi huynh ba năm? Tồn công vô ích chịu đựng nỗi đau nhưng nhớ suốt ba năm, cuối cùng đã có thể kết thúc rồi.

Chỉ hận là, ngay trước lúc chết lại còn làm liên lụy Nam Nhã Ý, bị gả cho loài lang sói độc ác, không biết số phận mai này sẽ ra sao.

Hình như chịu thêm vài trượng, tôi đã hoàn toàn mất hết cảm giác, cả trí não đều phủ một màu đen u ám, tối mịt, dường như quay trở về giấc mộng ngọt ngào, thanh bình vào thời thơ ấu.

Giấc mộng rất ấm áp, cảm giác như chỉ còn một bước nữa thôi là tôi có thể đi tới không gian mà mình hằng mong ước.

Giữa trời hè nắng gắt, hai bé trai, bé gái tầm tám, chín tuổi đang nằm nghỉ bên gốc cây liễu cạnh hồ sen. Đứa bé gái ánh mắt trong trẻo, giống như thủy tinh đen có thể nhìn thấu đáy, nét đẹp thanh tao, nụ cười ngây thơ, vô tư. Cô bé nằm nũng nịu bên cạnh bé trai, thì thầm bên tai: “Bích Lam ca ca, muội muốn ăn ngó sen. Muội muốn ăn ngó sen mềm mềm, giòn giòn”.

“Ngó sen à...” Bé trai tỏ ra ngần ngại, tựa lưng vào thân liễu lớn thẳng, nhìn ra hồ đầy lá biếc sen hồng than dài một tiếng: “Bây giờ vẫn chưa có ngó sen đâu. Hay thế này, ta sẽ lấy hạt sen cho muội ăn có được không?”

“Ừm, như vậy sẽ đáng lắm...”

“Hạt sen đáng là bởi vì tâm sen đáng. Bỏ hết tâm sen, nấu một bát chè với đường, làm sao mà đáng được chứ?”

“Có thật không?”

“Vũ Nhi có tin ca ca không?”

“Tin...”

Tin, tôi hoàn toàn tin Trang Bích Lam

Kể từ khi chàng đem bát chè sen nấu đường cho tôi, tôi liền tin theo chàng.

Hạt sen bỏ tâm đi quả nhiên không còn đắng, thanh nhả ngọt ngào, cũng giống như khoảng thời gian tươi đẹp của chúng tôi từ khi còn thơ ấu cho tới thời trưởng thành, ngay cả đôi chút vị đắng nhẹ lướt qua rồi cũng mất ngay. Tuy rằng sau đó mẫu thân lâm bệnh qua đời, phụ thân hy sinh vì đất nước, tôi vẫn tin tưởng vào tương lai tràn đầy hạnh phúc của hai chúng tôi.

Môn đăng hộ đối, hữu hảo bao năm, tương mạo cân xứng, thanh mai trúc mã, tình đầu ý hợp...

Hơn nữa khi chúng tôi còn nhỏ, trưởng bối hai bên gia đình đã định hôn ước.

Tuy nhiên do cha mẹ đều đã qua đời, tôi được di, cũng là Đỗ thái hậu Nam Sở bấy giờ đón vào cung chăm sóc, tôi chưa bao giờ nghi ngờ về tương lai

hạnh phúc hoàn mỹ giữa chúng tôi và cả cuộc sống nương tựa lẫn nhau đến hết cuộc đời này.

Thế nhưng tôi thật sự không ngờ được rằng bốn chữ “hồng nhan họa thủy[3]” lại theo sát với cuộc đời mình như vậy.

[3]. Sắc đẹp là mầm mống của tai họa.

Hôn ước do hai bên cha mẹ định ra từ nhỏ trong mắt của hôn quân vô đạo Nam Sở Lý Minh Xương chẳng khác nào một tờ giấy lộn. Khi hắn nhận ra người em họ như tôi có thể làm lu mờ hết các mỹ nhân trong tam cung lục viện của mình, cũng là lúc kiếp nạn của hai gia đình ập đến.

Tình yêu thương và bao bọc của Đỗ thái hậu không thể ngăn chặn nổi dã tâm ác độc của con trai mình... Nếu như hắn có thể đặt dã tâm đó vào việc chính sự thì Nam Sở cũng chẳng đi đến bước đường diệt vong như hiện nay.

Khi tôi trốn tiết trong cung Đức Thọ không rời nửa bước, tên hôn quân này liền đem theo nỗi dục vọng đã bị quyền thế đẩy lên đỉnh cao nhất, đi tới tẩm cung của mẫu hậu mình.

Vào buổi chiều mùa hè năm đó, nếu như không phải Trang Bích Lam quá đổi nhớ nhung, cải trang thành một tiểu thái giám lặng lẽ vào thăm thì kết cục sau này liệu có khác đi chăng?

Tuy rằng hạnh phúc cả đời tôi bị hủy hoại, nhưng toàn thể gia đình Trang Bích Lam vẫn là quan lại trọng thần của Nam Sở. Nói cho cùng, phụ thân của chàng Trang Dao cũng là một đại tướng kỳ tài nổi danh bốn biển, vô cùng hiếm có. Có lẽ thời gian lâu rồi, Trang Bích Lam cũng sẽ quên đi đã từng có một vị hôn thê từ thuở thanh mai trúc mã, dần dần mở rộng tấm lòng, tiếp nhận một người phụ nữ hiền lương thực đức khác, bình yên vô sự sống nốt quãng đời còn lại.

Thế nhưng vào lúc Trang Bích Lam vì vị hôn thê của mình mà đánh ngất đế vương một nước, thì uy danh vang dội của nhà họ Trang đã biến thành mối họa còn đáng lo ngại hơn cả kẻ thù ngoài biên giới phía Nam.

Đỗ thái hậu bao bọc cho tôi, nhưng lại không chịu bảo vệ Trang Bích Lam đã dám đánh ngất hoàng nhi của bà, đồng thời nhiều lần khẳng định bản thân đã nhìn nhầm người: “Đưa trẻ nhà họ Trang này, nhìn bề ngoài nho nhã, lễ độ, tại sao lại có thể làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo thế này?”

Trang Bích Lam bị bắt ngay tại chỗ rồi đem nhốt vào thiên lao, toàn bộ người nhà họ Trang đều bị bắt giữ, chờ xét xử sau. Cùng lúc đó, Lý Minh Xương cũng triệu hồi Trang Dao về Kinh thành gấp, rồi bày ra cạm bẫy, sau cùng bắt luôn cả phụ thân chàng.

Họ bị định tội mưu phản, xử chém toàn gia, chu di cửu tộc.

Điều may mắn duy nhất là vào đêm trước khi hành hình, một vài tướng lĩnh trung thành với nhà họ Trang đã âm thầm tương trợ, sau cùng giải cứu được hai cha con họ Trang ra ngoài. Cũng vào đêm hôm đó, đại lao Bộ hình máu chảy thành sông, càng chứng thực tội danh mưu phản của Trang gia. Ngày tiếp theo, cả nhà từ già đến trẻ, không phân biệt nam, nữ, tất cả đều bị chém đầu thị chúng.

Sau khi hai lực lượng trung thành trong hàng võ tướng của Nam Sở là Ninh gia và Trang gia bị hủy hoại, sức phòng ngự quân sự của Nam Sở rút xuống ngàn trượng, vì vậy mới tạo ra cơ hội cho Đại Chu từ phương Bắc thừa cơ tiến xuống, chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba năm đã phải chịu họa diệt vong.

Sau khi Trang Bích Lam bị bắt, Đỗ thái hậu thấy tôi cầu xin khổ sở nên cho phép đến thăm chàng một lần.

Bị giam cầm trong thiên lao bẩn thỉu, thân mang gông cùm, thân hình chàng vẫn hiện lên nét anh tuấn, rảnh rỗi như thường.

Cách nhau song sắt nhà lao, quay lưng lại phía tôi, chàng khẽ cất tiếng: “Nếu như không thể cứu vãn được nữa, muội cũng không cần phải khổ sở vì ta. Nếu như... có cơ hội gặp được người tốt khác thì cứ vui vẻ mà sống tiếp”.

Tôi đột nhiên nhớ đến đôi nam nữ đã nhảy sông tự vẫn vì bị gia đình ngăn cấm, sứt sùi, kìm nén nước mắt, nhìn chàng mỉm cười nói: “Nếu như ông trời không cho, thì còn có một hồ sen tịnh để thanh tao, thơm ngát. Bích Lam, hai ta... sẽ không bao giờ phải có độc thể này nữa”.

Thế nhưng chúng tôi còn đáng thương đáng tiếc hơn đôi nam nữ kia. Hai người ôm nhau nhảy hồ tự vẫn, hồn phách thân thể đến khi chết vẫn không rời được nhau, tuy sinh ra khác chốn nhưng sau cùng khi chết đi vẫn được chôn chung một mộ. Họ vẫn được ông trời thương xót, dùng hoa sen tịnh để bày tỏ sự luyến tiếc, xót xa. Còn hai chúng tôi đã yêu thương nhau biết bao năm nay, sống chẳng được bên nhau, chết cũng không được hợp táng, sau này cũng chẳng có bất cứ văn nhân thi sĩ nào tán thưởng thương xót. Thậm chí nhà họ Trang còn phải gánh trên mình tội danh đại nghịch bất đạo, tiếng xấu ngàn đời.

Chỉ không biết, sau khi con người ta chết đi, linh hồn có còn tồn tại nữa không, để cho hai chúng tôi có thể tìm thấy nhau, yêu thương, nương tựa vào nhau ở một thế giới khác?

Trang Bích Lam không hề trả lời câu hỏi của tôi, thậm chí chẳng buồn quay người lại, chỉ cúi thấp đầu xuống, để một vài lọn tóc rơi tả bên vai, che đi một bên khuôn mặt vốn dĩ đã rất khó nhìn thấy, khiến tôi chẳng thể thấy được nét vui buồn trên khuôn mặt chàng nữa.

Tôi cảm thấy hơi thất vọng, lấy từ trong người ra một chiếc lược tùy thân bằng gỗ, thì thầm gọi chàng: “Bích Lam, huynh có thể tiến lại gần đây được không? Muội muốn chải lại đầu cho huynh”.

Chàng từ từ quay đầu sang rồi lại nhanh chóng quay về, sau đó than thở: “Vũ Nhi, muội mau đi đi, nơi này bẩn thỉu, không phải là chỗ mà muội nên lui tới”.

Không phải là chỗ mà tôi nên tới lẽ nào là chỗ mà chàng nên ở hay sao?

Cổ họng nghẹn tắc khiến cho trái tim cũng đau đớn theo. Tôi ngồi xổm xuống, đặt chiếc lược gỗ lên mặt đất, trong lòng vô cùng buồn bã, thì thầm nói: “Muội đi đây. Huynh hãy nhớ kỹ... nhất định phải quay lại tìm muội. Muội rất sợ phải một mình... đơn côi lạnh lẽo”.

Sống cũng được mà chết cũng xong, đều phải nhớ là quay về tìm gặp muội.

Huynh tất nhiên hiểu rõ ràng, từ nhỏ đến lớn cho dù là buồn vui sướng khổ, muội vẫn luôn hy vọng có thể tựa vào huynh. Nếu như ở một thế giới khác, muội nhất thời không tìm thấy huynh, với tài trí tuyệt đỉnh của mình, huynh đương nhiên sẽ biết phải làm thế nào để tìm được muội.

Còn chưa nói hết lời, lệ đã nhòe mi, tôi vội vã quay người bước ra bên ngoài nhà lao.

“Vũ Nhị”.

Lúc này chàng đột nhiên quay người lại, thì thầm gọi tên tôi.

Tôi dừng bước lại, không dám nhìn chàng, chỉ sợ chàng sẽ nhìn thấy khuôn mặt tôi đã ướt đẫm lệ nhòa.

Thời gian lúc này bỗng ngưng đọng lại, chỉ nghe thấy chàng khẽ cất tiếng: “Vũ Nhị, ta không cho phép muội có ý coi nhẹ mạng sống. Ta không hề bỏ cuộc, đã có sự sắp xếp đâu vào đấy rồi. Muội... hãy chờ ta”.

Tôi vẫn chẳng thể nào làm rõ được, câu nói “đã có sự sắp xếp đâu vào đấy” của chàng là sợ tôi tìm đến cái chết mà cố ý nói ra để an ủi hay thật sự là đã có cứu binh tương trợ. Thế nhưng ít nhất tôi có thể đoán được, nếu như đây là cuộc mưu phản thật sự, thì phụ thân của chàng – Trang Dao đại tướng quân tuyệt đối không bao giờ quay về Thụy Đô đâm đầu vào chỗ chết.

Mãi cho tới khi chàng rời khỏi kinh đô, cho tới khi gia đình chàng bị chém đầu thì chúng, cho tới khi hai cha con chàng chiếm cứ được vùng Tây Nam Giao Châu một mình gây dựng cơ đồ, tôi cũng chưa từng gặp lại chàng một lần, thậm chí không thể nhận được chút tin tức nào cả.

Hậu cung sâu thẳm, giang sơn nặng gánh cũng chẳng thể nào ngăn được nỗi nhớ nhung đau đớn.

Hạt sen bỏ tâm đi không còn đắng, con người nếu bỏ đi trái tim có lẽ cũng chẳng còn đau.

Đợi chờ mòn mỏi, tôi cũng trở thành một người không trái tim, quên đi cái gọi là tương tư, cái gọi là tình yêu.

Trước kia, đó là một giấc mộng trong trẻo, tuyệt đẹp tựa như hoa lê.

Xuân đã tận, hoa đã tàn, rụng rơi đầy mặt đất, đã sớm biến thành bụi trần, dù cho có than khóc thế nào cũng chẳng thể đổi lại một lần hoa lê tựa tuyết, sắc xuân ngập tràn.

Cây tương tư, tháng năm trôi, hoa sen vô cớ bị gió thu thổi tàn[4].

[4]. Câu này dịch nghĩa từ câu “Tương tư thụ, lưu niên độ, vô đoan hựu bị tây phong ngộ” trong bài từ Mô ngư nhi – vấn liên căn hữu ti đa thiếu của Nguyên Hiếu Vãn.

Nói cho cùng, tôi vẫn chẳng thể nào chấp nhận được một tình yêu duy nhất trọn đời trọn kiếp chỉ có một lần lại có thể kết thúc âm thầm, lặng lẽ như vậy. Vào thời khắc sắp sửa già từ nhân thế, tôi vẫn không dừng được mà hồi tưởng về chàng.

Đôi mắt đó, ánh mắt đó, nụ cười dịu dàng ấm áp đầy tình ý đó...

Tôi đưa tay ra, nắm được bàn tay chàng như mong ước, rất ấm áp, gân cốt rõ ràng, hơi thô ráp, không còn được mịn màng, đẹp đẽ như đôi bàn tay chi luôn gầy dẫu trước kia.

“Bích Lam...” Tôi thì thầm gọi tên chàng, dường như cất thành tiếng mà dường như đọng lại nơi cổ họng.

Ngón tay lạnh giá khẽ rung động, dường như đã nhìn thấy được người thiếu niên anh tuấn, dịu dàng đứng bên hồ sen sanh biếc, thoang thoảng hương thơm.

Phía sau lưng được người ta thận trọng đỡ lấy, có người dùng giọng nói dịu dàng, ấm áp thì thầm bên tai tôi: “Nàng nói cái gì? Nàng muốn thứ gì? Ta nghe không rõ...”

Giọng nói rất quen tai, nhưng không phải là giọng của Trang Bích Lam. Giọng nói ấm áp, dịu dàng đó, dường như là cách biệt ba năm, cho dù là ba mươi năm sau, tôi cũng sẽ không thể nào quên được.

Thế nhưng tôi cũng chẳng thể nào nhớ ra đây là giọng nói của ai.

Tôi cố gắng mở mắt để nhìn rõ xem đó là ai, thế nhưng mí mắt trĩu nặng, khó khăn lắm mới mở ra đôi chút, nhưng chỉ nhìn thấy một khoảng trắng mơ hồ, giống như màn sương mờ mịt, u tối. Ánh sáng khẽ xuyên qua mí mắt khiến cho tôi cảm thấy chói lóa, không nhìn rõ được cảnh tượng trước mắt.

“Ai, là ai...?”

Tôi lại thì thầm cất lời hỏi, giọng nói yếu ớt đến mức bản thân tôi cũng không nghe rõ.

Lẽ nào tôi vẫn còn chưa chết? Tôi cảm nhận được thân thể nặng nề đau đớn của mình, tuy rằng đã mềm nhũn đến mức không thể cử động, nhưng từng cơn đau thấu tim vẫn liên hồi nhói lên. Ngay cả những cử động khẽ khàng như nhấc tay lên cũng khiến tôi mồ hôi đầy trán.

Giọng nói mơ hồ, không rõ như vậy, không ngờ người kia lại nghe thấy, thì thầm trả lời bên tai tôi: “Đường Thiên Trọng. Ta là Đường Thiên Trọng. Ninh Thanh Vũ, nàng có nghe thấy rõ không? Nàng có nghe thấy ta đang nói chuyện với nàng không?”

Đường Thiên Trọng, Đường Thiên Trọng...

Không có bằng cớ gì, tôi chẳng thể nào hết lớn cho người ta biết rằng kẻ hạ độc Đường Thiên Tiêu thật ra chính là hắn. Nhưng bản thân tôi cũng biết rõ, bản thân hắn cũng biết rõ, chuyện của Đường Thiên Tiêu, hắn đã làm liên lụy đến tôi.

Tôi nỗ lực muốn nhắc người dậy, nói chuyện cùng với hắn, nhưng sau cùng vẫn tốn công vô ích, ngược lại càng khiến cho vết thương ở bụng bị tác động mạnh, một dòng máu tanh xộc lên, tôi nôn ra máu.

“Ninh Thanh Vũ”.

Lần này giọng nói của Đường Thiên Trọng gấp gáp mà cao vút, kèm trong đó là nỗi kinh hoàng, hoảng loạn. Điều này khiến cho tôi không thể nào hiểu nổi người đàn ông lạnh lùng, đáng sợ chẳng khác nào bảo kiếm sắc nhọn, vào thời khắc này sao có thể lại bị kích động và lo lắng đến vậy.

Còn đôi vai tôi dường như được người ta ôm chặt hơn trước, hơi ấm lạ lẫm lặng lẽ truyền sang cơ thể tôi.

Có lẽ, hắn thật sự đã yêu tôi?

Có rất nhiều người đàn ông sẽ nhớ mãi không quên người phụ nữ mình tình cờ gặp gỡ. Sau lần gặp gỡ vội vã ấy, thông qua việc lý tưởng hóa, mỹ lệ hóa hình ảnh đó trong lòng, người phụ nữ đó đã biến thành một chiếc bóng diệu kỳ, đẹp đến mức khó diễn tả bằng lời, thành mộng tưởng tuyệt mỹ trong lòng người đàn ông đó.

Mỹ nhân tựa hoa cách tầng mây[5], chỉ vì mình và mỹ nhân bị ngăn cách tầng mây, xa cách nhau, điều duy nhất có thể nhìn thấy chỉ là thân hình yếu diệu, khí chất xuất trần, vì thế mới khiến người đó thương nhớ vạn phần.

[5]. Mỹ nhân tựa hoa cách tầng mây là dịch nghĩa từ câu thơ “Mỹ nhân như hoa cách vân đoàn” trong bài Trường tương tư của Lý Bạch.

Lớp sương mù mù mịt trước mắt đã dần dần biến thành màu đỏ sau khi tôi nôn ra máu, màu sắc càng ngày càng đậm hơn, sắp sửa đọng thành một màu đen u ám.

Đôi mắt mơ màng cố sức mở ra nhưng càng ngày càng chẳng thấy tiêu điểm, tôi đưa tay lên, nắm được vạt áo của ai đó.

“Đường... Đường Thiên Trọng, ta đã từng cứu ngài, vào... hai năm trước...” Tôi cố gắng nói ra từng từ, nỗ lực để người đó có thể nghe rõ được lời nói của mình.

“Ừ, ta biết điều đó. Ngay... vào buổi tối hôm gặp lại, ta đã nhận ra nàng. Chỉ hận...”

Hắn không hề nói ra mình hận cái gì, chỉ nghe thấy tiếng nghiến răng ken két truyền tới tai.

Tôi khẽ nín cười, hờn hển hít thở, chẳng bận tâm đưa bàn tay đang ướt đầy máu nắm vào vạt áo của hắn rồi thì thầm nói: “Nếu như... ngài còn niệm tình ta đã từng cứu mạng, xin hãy... đem ta ra khỏi cung, chôn ở... mộ phần nhà họ Ninh”.

“Ninh Thanh Vũ”. Hắn thét lên thất thanh, giọng nói giống như thể vừa gánh chịu mất mát gì to lớn lắm vậy.

Sau khi thổ lộ tâm sự, mong muốn lâu nay, tôi khẽ thờ phào nhẹ nhõm, khẽ động con ngươi, cố gắng nhìn về nơi có ánh sáng, dường như đang thấy được bầu trời xanh biếc mênh mông, bát ngát, trong trẻo giống như đôi mắt của Trang Bích Lam vậy.

“Hoàng cung này đã giam cầm ta ba năm rồi... ta không muốn, không muốn...”

Từ lâu tôi đã không muốn ở lại, đã muốn rời khỏi nơi này rồi.

Thế nhưng tôi bắt đầu bị người ta giám sát, chẳng thể đi đâu được, sau khi Hoàng cung bị công phá, tuy rằng có cơ hội rời khỏi Hoàng thành, nhưng lại chẳng biết nên đi về đâu.

Bình đao loạn lạc, tôi làm sao có thể đi đến tận cùng trời cuối đất tìm kiếm bóng hình của chàng được chứ? Sau khi nhà tan người mất, chàng còn có thể chấp nhận được một thanh mai trúc mã trước kia, nay đã biến thành hồng nhan họa thủy làm hại cả đời mình?

Tất cả những lời nói này sau cùng đều bị tác nghẹn nơi cổ họng, không thốt ra được nửa câu.

Khi đôi mắt bất lực đóng lại, giọt lệ ấm nóng từ từ chảy xuống gò má.

Bích Lam, muội không chờ được nữa rồi.

Xin hãy để muội lặng lẽ, mãi mãi chờ đợi huynh ở một nơi huynh có thể tìm thấy muội một cách dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Kiểm Lạnh Dao Sương, Hoa Xuân Đơn Chiếu

Giấc mộng tuy dài mà tiêu điều vô tận.

Dường như tiếng sênh ca vừa dứt, khách lãng du rời đi, chỉ còn bộn bề những cánh hoa màu hồng tàn rụng, rơi xuống lẫn với đất bùn^[1], kéo thành một khúc nhạc cuối xuân khác không có người thương tiếc.

[1]. Nguyên tác dùng chữ “lĩnh lạc thành nề” (Cánh hoa mai rơi xuống, lẫn với bùn), lấy theo ý tứ bài từ Vịnh mai theo điệu Bốc Toán Tử của Lục Du.

Thế nhưng nếu đây là mộng thì nhất định sẽ có lúc phải tỉnh dậy.

Xung quanh đưa tới cảm giác có nhiều người lướt qua, thế nhưng tất cả lại đều lặng lẽ, im lìm, chưa từng cất lên bất cứ lời nói tiếng cười nào, bên giường hình như lúc nào cũng có duy nhất một người ngồi đợi. Hơi thở nặng nề của người đó cùng tôi đi vào mộng ảo, cho dù là ban ngày hay đêm đen.

Cuối cùng, sau khi đã tỉnh dậy khỏi giấc mơ, tôi mới dần ý thức được rằng, thì ra tôi vẫn chưa chết.

Cho dù vô cùng gian nan, nhưng tôi vẫn còn sống sót.

Khi mở mắt ra tôi nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ, vui mừng của một người hầu nữ, sau đó thấy người này lùi lại phía sau vài bước, vội vã đi gọi người đàn ông đang nằm gục trên bàn: “Hầu gia, hầu gia mau lại xem, Ninh cô nương tỉnh rồi, Ninh cô nương đã tỉnh lại rồi”.

Người đàn ông đó nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi, ánh mắt mơ màng, mặt mũi bỗng nhiên tỉnh hẳn lại. Khóe miệng nhovn nụ cười, hắn đứng dậy bước về phía tôi, cúi người xuống xem sắc mặt của tôi, hắn liền hỏi: “Thanh Vũ, nàng cảm thấy sao rồi?”

Người này chính là Đường Thiên Trọng.

Thì ra tất cả không phải là mộng, bao gồm cả việc hắn cứu mạng tôi.

Nhìn khắp cả chốn Hoàng cung này, quả thực cũng chỉ có mình hắn mới nguyện lòng và đủ khả năng để cứu tôi từ cung Hy Khánh của Thẩm hoàng hậu.

Mở miệng ra, tôi mới cảm thấy miệng mình khô đến mức khó chịu, đầu lưỡi vừa chuyển động đôi chút, lập tức ngửi thấy mùi vị ngọt ngào bay tới, còn cổ họng vẫn ho sặc sụa, hỏn hỏn mãi chẳng nói được tiếng nào.

Người hầu nữ đứng cạnh liền bê bát canh tới, cười rồi nói: “Cô nương, uống chút canh để miệng đỡ khô đi”.

Nước canh vừa tới miệng, vị ngọt ngào, mang theo mùi hương thanh nhã êm mềm quen thuộc. Định thần lại, tôi mới nhận ra đây là chè hạt sen nấu đường.

Đường Thiên Trọng thấy tôi ngây người, bèn cau mày hỏi: “Nàng không thích dùng món này sao?”

Tôi còn chưa kịp trả lời, hắn đã giơ cao tay ra lệnh: “Đổi một món mới lên, đi hỏi thái y, phải cho món nào mềm mềm, dễ ăn, dễ tiêu hóa”.

Món chè hạt sen nhanh chóng bị đưa xuống, lúc này tôi mới có thời gian suy ngẫm, đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh. Gọn gàng sạch sẽ, bàn ghế giá tử đều được làm bằng gỗ lim, góc cạnh sắc sảo, màn trướng rèm che đều được dùng màu đậm, trong sự rộng rãi trang nhã lại ẩn chứa khí thế uy nghiêm không thể xem thường.

Tôi cúi xuống nhìn thân thể mình, cả người mặc bộ trang phục mới, sạch sẽ, vết thương sau lưng được băng bó chắc chắn, cẩn thận, tuy rằng vẫn còn hơi đau nhưng không còn cảm giác nhói tim, khó lòng nhận nhận như trước nữa.

Bàn tay to lớn đưa tới, dịu dàng, nhẹ nhàng cầm lấy món tóc đen nhánh dài xòa xuống trước áo, dịu dàng se lại, sau đó mới thận trọng vén ra phía sau gáy cho tôi.

“Nàng còn đau không? Đừng sợ, thái y đã nói rồi, máu đọng trong lục phủ ngũ tạng đã tan hết, chỉ cần an dưỡng cẩn thận thì sẽ nhanh chóng phục hồi thôi”.

Hắn cúi thấp đầu nhìn tôi, đôi mắt sâu thẳm mà huyền bí đó rất dịu dàng, thận trọng mà ôn hòa nhưng đôi lúc vẫn toát ra sự ngạo mạn, nghiêm nghị. Bàn tay của hắn sau khi vén tóc ra sau gáy cho tôi vẫn không hề rút ra mà đặt mãi dưới đầu tôi, nhẹ nhàng đỡ lấy.

Lòng bàn tay ấm áp, lạ lẫm mà xa vời khiến cho tôi bất giác muốn trốn chạy.

“Đa tạ ơn cứu mạng của hầu gia! Đợi khi nào Hoàng thượng bình phục chắc chắn cũng rất đa tạ hành động ra tay cứu vớt thần thiếp của ngài”. Tôi đưa bàn tay chống lấy thân thể, ngồi dậy, vừa lui người ra phía sau, vừa cúi gập người đa tạ hắn.

“Nàng nói cái gì?” Đôi mắt của Đường Thiên Trọng đột nhiên quắc lên, bàn tay nhanh chóng rút ra theo như mong muốn của tôi.

Tôi đưa mắt nhìn sang cửa sổ, nơi trần ngập ánh nắng sáng trong mà chói mắt, mỉm cười nói: “Nhất định là thần thiếp đã ngủ rất lâu rồi đúng không? Trong thời gian dài như vậy, long thể của Hoàng thượng đã hoàn toàn bình phục lại chưa?”

Đường Thiên Trọng đứng bật dậy, lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm rồi cười mỉa mai: “Ninh Thanh Vũ, đến tận bây giờ mà nàng vẫn còn nhớ nhưng đến Hoàng thượng tốt của mình hay sao? Tại sao nàng không nghĩ xem nếu như hắn thật sự có thể bảo vệ được nàng thì nàng sao lại lâm đến bước đường khốn khổ như bây giờ? Nếu như không phải bản hầu nhận được cấp báo, kịp thời đến cung Hy Khánh, thì ba hôm trước, xác của nàng đã bị vứt ra bãi đất hoang rồi”.

Thế nhưng thảm cảnh bị vứt ra bãi đất hoang đó, chẳng phải là do người đã ban cho ta hay sao? Lẽ nào còn bắt ta phải cảm kích từ tận đáy lòng nữa ư?

“Ninh Thanh Vũ cũng cảm tạ ơn cứu mạng của hầu gia! Hiện nay thần thiếp đã là một chiêu nghi trong hậu cung, Hoàng thượng đương nhiên là người chồng, là bầu trời của thần thiếp. Đáng tiếc thần thiếp chỉ là một cô gái yếu mềm, trong người chẳng có vật gì đáng giá để đền đáp ân đức của ngài, vậy nên đương nhiên phải mong ngóng đến việc Hoàng thượng sẽ báo đáp thay thần thiếp”. Tôi mỉm cười rồi từ từ nằm xuống, quay đầu vào phía trong, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Phía sau lưng rất lâu chẳng truyền lại bất cứ động tĩnh gì.

Đúng vào lúc tôi đang đoán mò phải chăng người đàn ông tự phụ, ngạo mạn ngất trời này đã bỏ đi, thì tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới, tiếp đó là tiếng nói của một người hầu nữ hỏi hắn: “Bẩm hầu gia, hình như cô nương đã ngủ rồi, liệu có cần gọi cô nương dậy ăn chút đồ không?”

“Thái y nói thế nào?” Giọng nói của Đường Thiên Trọng vẫn ở ngay sát giường, nghe rất bình tĩnh, hòa nhã.

“Thái y nói, ăn uống, sinh hoạt như bình thường thì cô nương sẽ hồi phục nhanh hơn đôi chút”.

Phản vai tôi liền bị vỗ lên nhẹ nhàng. “Thanh Vũ, mau dậy ăn chút đồ rồi hãy ngủ tiếp”.

Trong chiếc khay của người hầu gái kia là sáu loại canh khác nhau, nào là long nhãn, nào là tổ yến, vô cùng đa dạng, đều là những món đồ thượng phẩm, hảo hạng, bốc khói nghi ngút.

“Nàng muốn ăn món nào?” Đường Thiên Trọng mỉm cười cất tiếng hỏi.

Tôi do dự một hồi rồi nhẹ nhàng đáp: “Chè hạt sen nấu đường”.

Đường Thiên Trọng cau chặt đôi mày hỏi người hầu gái: “Là món nào hả?”

Người hầu gái nhìn tôi chốc lát rồi mới nói: “Chính là... món lúc này bị đem xuống”.

Ánh mắt Đường Thiên Trọng hiện rõ thái độ thiếu kiên nhẫn, quay lại nhìn tôi: “Nếu đó là món nàng thích ăn, tại sao lúc này không lên tiếng?”

Tôi khẽ cười đáp: “Mong hầu gia lượng thứ, nghĩ đi nghĩ lại, thần thiếp mới thấy, thì ra món ban đầu là món ngon nhất”.

Một lời hai nghĩa, hàm ý sắc bén.

Hắn không phải kẻ ngốc nghếch, đương nhiên sẽ hiểu được ẩn ý trong câu nói này, sắc mặt hắn nhanh chóng sầm lại, đột nhiên phát mạnh tay áo nói: “Mau bê lên cho nàng ấy dùng”.

Nói xong, hắn nhanh chóng quay người bước ra khỏi phòng, điều này khiến cho tâm trạng tôi thoải mái hơn. Khi dùng món chè hạt sen nấu đường kia, vị giác của tôi cũng đã hồi phục lại nhiều, quả nhiên là thơm ngon, ngọt miệng.

Hạt sen mất tâm, tự nhiên không đắng.

Không hề cố ý nghe ngóng tình hình nhưng tôi cũng nhanh chóng nhận ra mình thật sự vẫn chưa rời khỏi Hoàng cung.

Nơi đây là điện Cần Chính, là chỗ xử lý việc chính sự trong cung của hai cha con Nhị đế chính vương. Còn gian phòng này chính là phòng ngủ trong cung.

của Đường Thiên Trọng, ở góc Tây Nam điện Cần Chính, có một cái tên rất hay gọi là Phú Liên Các. Còn người hầu gái thường xuyên xuất hiện, hầu hạ bên cạnh tôi cũng là cung nữ thân cận bên Đường Thiên Trọng.

Ngay người cung nữ thân cận cũng vô song, thì đương nhiên chủ nhân phải ngạo mạn vô song rồi!

Nghĩ tới việc hấn ta có thể hạ độc thủ như vậy ngay với em họ mình, cho dù sau đó đã cứu cái mạng nhỏ bé của tôi vào khoảnh khắc sau cùng, thì tôi cũng chẳng có chút cảm tình nào với hấn cả. Những lúc hấn bước vào trong phòng thăm hỏi, nếu tôi không quay mặt vào trong giả vờ đã ngủ thì cũng lẽ độ, khách khí nhìn hấn mỉm cười, rồi nghe ngóng tình hình hồi phục của Đường Thiên Tiêu.

Nói cho cùng thì tôi đang trọng thương, hơn nữa trên người lại mang thân phận chiêu nghi danh chính ngôn thuận, tuy đã rơi vào lòng bàn tay của Đường Thiên Trọng, nhưng hấn không hề dám vô lễ, mạo muội với tôi như buổi tối hôm trước nữa. Chỉ có điều mỗi khi tôi hỏi về tình hình của Đường Thiên Tiêu, sắc mặt của hấn lại sầm xuống rõ ràng, sau đó không nói bất cứ lời nào rồi tức giận bỏ đi.

Tôi không hề hỏi hấn ta về tình hình của Nam Nhã Ý.

Từ việc hàng ngày thấy hấn xuất hiện ở điện Cần Chính là có thể tưởng tượng được hấn lãnh đạm với Nam Nhã Ý tới mức nào rồi.

May mắn là Nam Nhã Ý cũng giống như tôi, hoàn toàn không cần đến tình yêu và sự quan tâm của hấn. Có thể sống lặng thầm không gây chú ý giữa chốn thâm cung hiểm ác này chính là toàn bộ mong ước hiện nay của hai chúng tôi.

Tuy rằng không có ai nói cho tôi biết, nhưng qua việc Hoàng hầu vẫn còn tâm tư xử lý việc của tôi, điện Cần Chính vẫn có người ra người vào bình thường như mọi khi, tôi hoàn toàn có thể liệu được Đường Thiên Tiêu chắc không gặp chuyện gì bất trắc.

Bản thân tôi là một chiêu nghi trong cung, nếu như ngài đã bình an vô sự, chuyện đón tôi quay trở về cung Di Thanh cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Cho dù Đường Thiên Trọng quyền cao chức trọng cũng chẳng thể nào giữ một phi tần của Hoàng đế bên cạnh mình mãi, để tránh người khác đưa lời thị phi, phá hỏng thanh danh của bản thân.

So với Khang hầu lúc nào cũng khiến tôi cảm thấy lo lắng, bất an này thì tôi càng mong muốn được quay về cạnh bên Đường Thiên Tiêu hơn. Chỉ ít thì ngài cũng tận hết sức lực của mình để bảo vệ tôi, hơn nữa... cũng để cho tôi sống một cách lặng thầm, chờ đợi, chờ đợi một người có lẽ cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại.

Chỉ có điều, một khi đã đắc tội với Thẩm Phụng Nghi, sau này tôi muốn có cuộc sống thanh bình, yên ổn, bình dị trong cung e rằng sẽ ngày càng khó khăn hơn trước.

Đường Thiên Trọng không giỏi việc quan sát sắc mặt, thái độ bên ngoài của người ta, nhưng tâm tư, đầu óc vô cùng linh hoạt, thông minh, nên không hề thua kém so với Đường Thiên Tiêu. Mấy lần nhìn sắc mặt muộn phiền, sầu tư của tôi, hấn đều lặng lẽ đứng sang một bên rồi bảo Vô Song pha một chén trà dâng lên, im lặng thưởng thức, không nói bất cứ lời nào.

Còn tôi lại càng quen thuộc với sự tĩnh lặng hơn hấn, cho dù cả ngày không nói một câu, tôi cũng chẳng cảm thấy cô đơn, vô vị. Tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng đã nghe nói, quá nửa những việc triều chính trong tay Nhiếp chính vương đều do con trai xử lý, vậy hấn lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy để cả ngày ở trong thư phòng, đối diện với một người phụ nữ vô vị chẳng khác nào kẻ câm như tôi? Hơn nữa còn bình thân thưởng trà, ngoại trừ hơi thở của hai người thì chẳng nghe thấy bất cứ điều gì khác.

Lẽ nào hấn không hề cảm thấy buồn chán, vô vị hay sao?

Vết thương phía sau lưng dần dần lên da non, cũng theo đó mà trên da cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Nhớ lại lời thái y đã dặn dò từ trước, tuy tôi nhẫn nhịn không nói gì, nhưng Vô Song cũng cảm thấy có điều khác thường. Vậy nên vào buổi chiều tối mỗi ngày, cô bé đều bôi thuốc cho tôi.

“Cô nương đã cảm thấy dễ chịu hơn chưa?” Vô Song nhẹ nhàng bôi thuốc cho tôi rồi mỉm cười nói: “Đây là loại thuốc hảo hạng do hầu gia dặn dò thái y đặc biệt điều chế, không những làm cho làn da thanh mát mà còn có hiệu quả tiêu trừ vết sẹo. Thái y còn nói, sau khi dùng cho dù vết thương có sâu đến đâu cũng sẽ hồi phục lại như ban đầu, không để lại sẹo”.

Mặc cho Đường Thiên Trọng đã tốn bao nhiêu tâm tư sai bảo kẻ dưới điều chế loại thuốc thần kỳ này, thì trong lòng tôi vẫn cảm thấy không thoải mái, dễ chịu.

Cái khác chưa nói đến, riêng lúc Vô Song bôi thuốc cho tôi, một người đàn ông như hấn vẫn cứ ở trong phòng mà không hề tránh né. Tuy rằng đã cách một tấm rèm che và không phát ra bất cứ tiếng động nào, nhưng cũng khiến người khác cảm thấy toàn thân khó chịu.

Sự ngạo mạn và bá đạo của hấn không phải bất cứ người thường nào cũng có thể chịu đựng nổi.

Hôm nay vừa thức dậy, tôi nhìn thấy ánh sáng bên ngoài đã tràn vào qua khe cửa sổ, trời đã bừng sáng. Tôi vừa mới khê ho một tiếng, Vô Song đã bê nước nóng đến cho tôi rửa ráy, cảm giác dễ chịu, thoải mái vô cùng, ngay cả vết thương cũng không còn đau đớn, nhức nhối nữa.

Đang lúc nghĩ liệu nên quay về giường nằm tiếp hay là đến bên cửa sổ hít thở không khí trong lành, tôi đột nhiên nghe thấy bước chân nhẹ nhàng mà chắc nịch truyền tới. Không cần ngẩng đầu lên nhìn tôi cũng có thể đoán ra người đang đi tới chính là Đường Thiên Trọng.

Ý định muốn ra ngoài tản bộ của tôi hoàn toàn bị tiêu tan, đành phải lặng lẽ nhắm mắt ngồi trên giường dưỡng thần.

Đường Thiên Trọng liền khẽ tiếng hỏi Vô Song: “Nàng ấy đã tỉnh chưa?”

Cách một tấm rèm mỏng manh, Vô Song quay sang nhìn tôi rồi đáp: “Bẩm hầu gia, cô nương đã rửa ráy qua rồi nhưng vẫn chưa dùng bữa sáng. Hình như vẫn cảm thấy hơi mệt mỏi cho nên đang nhắm mắt dưỡng thần ạ”.

Đường Thiên Trọng gật đầu nhưng không nói lời nào, nhẹ cất bước tiến về bàn sách rồi đọc những giấy tờ trên đó.

Đúng lúc tôi đang do dự không biết có nên nhin đối giữ im lặng đến cùng hay không, thì phía ngoài cửa truyền vào tiếng cười sang sảng kèm với giọng nói đồng đặc của một người trẻ tuổi.

“Hoàng huynh, đệ đã thức mắc tại sao mấy hôm nay không thấy huynh hồi phủ, thì ra lời đồn thổi là có thật, ngài quả thực giấu phụ nữ ở phòng ngủ của mình tại điện Căn Chính”.

Cách một tấm rèm, mờ mờ ảo ảo, tuy rằng không nhìn rõ tướng mạo, nhưng vẫn có thể thấy được, người tới đây là một thiếu niên trẻ tuổi, thân người cao lớn, khỏe mạnh, cử chỉ hành động đều cho thấy rõ ngạo khí của một người xuất thân từ gia đình phú quý.

Giọng nói này vô cùng lạ lẫm, tôi dám chắc mình chưa từng nghe thấy trước kia. Thế nhưng những người không qua truyền báo trước tự tiện xông thẳng vào phòng của Đường Thiên Trọng quả thực là chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Người này còn gọi Đường Thiên Trọng là hoàng huynh, nên chắc chắn là đệ đệ của Đường Thiên Trọng – Đường Thiên Kỳ, con trai thứ hai của Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy người thanh niên kia bước vào, Đường Thiên Trọng liền từ từ gấp bản tấu trong tay lại, thần sắc hiếm khi lộ ra được đôi chút ấm áp, thân tình, mỉm cười rồi hỏi: “Nhị đệ, tại sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây thế?”

Đường Thiên Kỳ bước tới phía trước bữa sáng được chuẩn bị cho tôi, chậm rãi nhấc chiếc thìa lên, ăn vài miếng rồi nói: “Đệ thì có thể có chuyện gì được chứ? Lúc này vừa qua chỗ Thái hậu chơi thôi”.

“Chơi chán bên đó rồi sang bên chỗ ta chơi tiếp hả?”

“Đệ muốn xem xét rốt cuộc mỹ nhân được mọi người đồn thổi trông như thế nào?”

Nói xong, Đường Thiên Kỳ bước tới không chút cảm kị, vén rèm lên nhìn về phía tôi.

Quả nhiên Đường Thiên Kỳ mới chỉ là một người trẻ tuổi tầm khoảng mười tám, mười chín mà thôi, tướng mạo tuấn tú, đôi mắt cũng sâu thẳm mà huyền bí, nhưng lúc này đang linh hoạt lia đi tứ phía, vô cùng linh động, hoạt bát, hoàn toàn khác với sát khí đáng sợ hiện lên như của Đường Thiên Trọng.

Nhìn thấy tôi ngược mắt lên, Đường Thiên Kỳ bật cười nói: “Hoàng huynh, quả nhiên là một mỹ nhân ốm yếu, chẳng khác nào Tây Thi tái thế, đệ nhìn mà thấy xót thương quá”.

Đường Thiên Trọng cũng bước lại gần, nhìn về phía tôi, nụ cười dịu dàng, ấm áp dành cho người huynh đệ vẫn còn trên mặt, khiến cho cả khuôn mặt hân hoan hòa, dịu nhẹ hơn lúc bình thường.

“Nàng tỉnh rồi sao?” Hân mỉm cười nhẹ nhàng, nhanh chóng kéo người đệ Đường Thiên Kỳ ra ngoài rồi mới quay sang dặn dò: “Vô Song, bữa sáng chuẩn bị cho Ninh cô nương đến đâu rồi?”

Vô Song nhanh chóng đáp lại, bẽ mảy loại cháo chuẩn bị cho bữa sáng tới rồi mỉm cười nói: “Nô tì nghĩ cô nương chắc cũng đã đói rồi, ăn nhiều một chút, thân thể mới sớm phục hồi được”.

Tôi gật đầu, lặng lẽ dùng bữa sáng, còn Đường Thiên Trọng thì thân tình hỏi han Đường Thiên Kỳ: “Thái hậu đã nhắc đến nàng ấy chưa?”

“Nàng ấy?” Tiếng cười của Đường Thiên Kỳ trộn lẫn sự hứng thú và trêu chọc.

Đường Thiên Trọng ngán ngẩm đưa tay chỉ về phía tôi rồi nói: “Ừ, chính là nàng ấy, Ninh Thanh Vũ”.

“Ninh Thanh Vũ? Cái tên hay quá! Đây là lần đầu tiên đệ nghe thấy tên nàng ấy. Lúc phụ thân cùng Thái hậu bàn bạc, đều gọi là Ninh chiêu nghi”.

Đường Thiên Trọng rõ ràng không hề muốn thừa nhận thân phận này của tôi, nhẹ nhàng đáp một tiếng rồi hỏi: “Hai người đã nói những gì?”

“Lại còn nói điều gì nữa? Thái hậu trách Thẩm hoàng hậu hành sự đường đột, hấp tấp, lại nói huynh hơi ngốc nghếch, tại sao lại có thể đưa phi tần hậu cung đến chỗ mình để chữa trị được? Phụ thân cũng cau chặt đôi mày, nghe khẩu khí dường như cũng có ý trách huynh làm chuyện này quá đối nóng nảy, lỗ mãng”.

Đường Thiên Kỳ cười ha ha rồi bước lại gần Đường Thiên Trọng, thì thầm bên tai hắn, nhưng giọng nói truyền tới vẫn vô cùng rõ ràng: “Đệ nghe thấy chuyện này không ổn, nghĩ chắc huynh cũng nên biết trước để chuẩn bị ứng phó, cho nên đã lặng lẽ chuồn tới, báo tin cho huynh biết. Đoán chắc khoảng một lúc nữa, Thái hậu hoặc phụ thân sẽ cho người đến truyền ý chỉ”.

Lời nói vừa dứt thì ngoài cửa liền vọng vào tiếng thông báo gấp gáp của hai thái giám quản sự: “Thái hậu nương nương giá đáo”.

Đường Thiên Kỳ thè lưỡi, vỗ nhẹ lên đôi vai của huynh trưởng với ánh mắt đầy thương cảm, hi hi cười đáp: “Đệ phải trốn đi đây, đừng để cho Thái hậu

biết đệ đến đây truyền tin nhé”.

Đường Thiên Trọng cau chặt đôi mày, khẽ lên tiếng: “Đệ mau tránh đi, để ta ứng phó”.

Đường Thiên Kỳ gật gật đầu, nhanh chóng giấu người phía sau tấm bình phong, còn Đường Thiên Trọng thì vén tấm rèm ngăn cách ra rồi dặn dò tôi: “Nhớ kỹ là, nếu như Thái hậu muốn đưa nàng đi, chỉ cần giả vờ thương thế nghiêm trọng chưa thể di chuyển được, có biết không?”

Tôi im lặng nhìn thẳng về phía hấn, kéo tấm chăn mỏng lên rồi đưa mắt nhìn về tấm rèm lụa có hoa văn độc đáo, tươi tắn, không nói thêm gì.

Đường Thiên Trọng đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía tôi, giọng nói càng thêm dịu dàng, ôn hòa: “Thanh Vũ, nàng sẽ không khiến ta thất vọng đâu, đúng không?”

Tôi bình thần mỉm cười rồi đáp: “Được hầu gia thương mến, Thanh Vũ cảm thấy vô cùng áy náy”.

Hấn liền quay người lại, thờ phào nhẹ nhõm, dường như đang mỉm cười, khẽ khàng hạ tấm rèm xuống, chậm rãi bước ra ngoài nghênh tiếp Tuyên thái hậu.

“Thiên Trọng bái kiến Thái hậu”.

Trang phục uy nghi, tóc vấn sang trọng, Tuyên thái hậu tựa vào tay cung nữ, chậm rãi bước vào, dịu dàng mỉm cười nói: “Ấy da, người một nhà cả, cần gì phải đa lễ như thế? Mau đứng dậy, chúng ta ngồi xuống nói chuyện”.

Đường Thiên Trọng dẫn Thái hậu vào phía trong, mỉm cười đáp: “Bẩm Thái hậu, người có chuyện gì thì truyền chỉ một tiếng gọi Thiên Trọng đến cung Đức Thọ là được rồi, sao phải đích thân đến đây chứ?”

“Lại còn vì chuyện gì nữa!” Tuyên thái hậu than thở nói: “Chỉ có thể trách Thiên Tiêu đệ đệ của con không ra gì, xem xem, ốm đau đến mức như vậy, trong lòng vẫn luôn nhung nhớ đến chiều nghi của mình, đang đòi ai gia mạng cô ta tới đó”.

“Chiều nghi? Vị chiều nghi nào vậy?” Đường Thiên Trọng nhắc chén trà lên, thản nhiên đưa lời hỏi.

Khuôn mặt Đường Thiên Trọng vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, dường như thật sự không biết đến tôi – con người bị hấn giấu ở nơi này bấy, tám hôm nay, chính là vị chiều nghi duy nhất trong cung hiện giờ.

Tuyên thái hậu không hề lộ bất cứ vẻ ngạc nhiên nào, mỉm cười nói: “Lại còn là ai nữa? Không phải chính là người phụ nữ mà con đưa về từ tấm cung của Hoàng hậu hôm đó hay sao? Người đó chính là bảo bối trong lòng Thiên Tiêu đệ đệ của con đấy. Mấy hôm nay tỉnh lại, luôn miệng nói với ta rằng con nha đầu này thật nhân tâm, biết Hoàng thượng ốm mà cũng không tới thăm lấy một lần. Ai gia sợ Hoàng thượng lo lắng, nên chưa tiện nói về việc Hoàng hậu hấp tấp hành sự, gây ra những việc hoang đường kia. Lúc này nói chuyện cùng phụ thân con, ai gia nghĩ vẫn nên đưa nha đầu đó về cung cũng tiện cho Thiên Tiêu truyền gặp bất cứ lúc nào”.

“Ồ!” Đường Thiên Trọng nhấp hớp trà, mỉm cười đáp: “Thì ra người mà Thái hậu nói đến chính là người đó! Lần trước khi thần đưa nàng ấy từ cung Hy Khánh ra cũng đã bẩm báo cùng Thái hậu, người phụ nữ này... trước đây đã từng cứu mạng khi thần xông vào cung của Nam Sở, cho nên sau khi nghe thấy tin dữ, không kịp tính đến lễ nghi đã cứu nàng ấy ra khỏi cung Hoàng hậu”.

Tuyên thái hậu mỉm cười: “Hoàng hậu làm việc đúng là quá đường đột, lỗ mãng, nói ra cũng may mà Trọng Nhi đã lưu tâm, nếu không khi Tiêu Nhi tỉnh lại không nhìn thấy người trong lòng chẳng hiểu sẽ gây ra chuyện tày đình gì nữa”.

Cách một tấm rèm, tôi dường như nghe thấy được tiếng cười nhẹ nhàng của Đường Thiên Trọng mang theo chút ý mỉa mai, nhưng đôi mắt vẫn cụp xuống cho thấy vẫn giữ được chút tôn trọng hoặc cảm kích tối thiểu.

“Trọng Nhi, Ninh chiều nghi giờ đang ở đâu?” Tuyên thái hậu đưa lời hỏi, liền ngược mắt nhìn về phía tôi, chắc hẳn đã nghe ngóng tình hình từ trước đó.

Đường Thiên Trọng khẽ cười rồi đáp: “Nàng ấy... vẫn còn đang tĩnh dưỡng tại chỗ của thần. Có điều Hoàng hậu dường như nhất quyết muốn đẩy nàng ấy vào chỗ chết, cho đánh toàn vào những chỗ chí mạng, lúc vì thần đưa nàng ấy đi thì hơi thở đã vô cùng yếu ớt, sau khi tĩnh dưỡng một thời gian, coi như cũng đã giữ được tính mạng. Hiện tại vẫn đang hôn mê bất tỉnh, không thể ngồi dậy, chỉ sợ... trước mắt vẫn chưa thể chuyển về cung được. Thái hậu, người xem, có phải nên đợi thương tích trên người nàng ấy phục hồi thêm chút nữa rồi hãy đưa về cung hay chăng?”

“Như vậy à...” Tuyên thái hậu đứng dậy, sắc mặt tỏ ra vô cùng lo lắng, bước lại gần.

Vô Song đang đứng hầu một bên, thấy Thái hậu đã đi tới trước tấm rèm, nên đành phải vén tấm rèm lên.

Tôi điều chỉnh lại hơi thở, lặng lẽ chờ đợi Thái hậu. Thái hậu đứng thẳng, thân hình cao quý hơi phát tướng, đi vào bên trong theo đúng dáng dấp của Hoàng gia, thấy vậy tôi liền lập tức ngồi dậy, chuẩn bị rời khỏi giường.

Vô Song ngay tức khắc bước tới, vội vã đỡ lấy tôi rồi khẽ khàng lên tiếng: “Ninh cô... chiều nghi, xin hãy thận trọng”.

Xem ra cô bé vẫn còn chưa quên, cho dù đã gọi tôi đến hàng trăm ngàn câu Ninh cô nương thì nói cho cùng tôi cũng là chiều nghi của Hoàng đế Gia Hòa, chứ không phải là người bình thường để cho chủ nhân của cô bé tùy tiện sắp xếp.

Thái hậu có đôi mắt phụng giống như của Đường Thiên Tiêu, lúc này đang hơi nhếch lên, nở nụ cười hiền từ, phúc hậu: “Ninh chiêu nghi, miễn lễ. Mau nằm xuống giường nghỉ ngơi đi”.

“Tạ ơn Thái hậu”. Tôi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đáp lại, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế quỳ.

Thái hậu nhìn khắp người tôi, vỗ nhẹ lên bàn tay của tôi mỉm cười: “Sức khỏe của con. . . đã tỉnh dương đến đâu rồi?”

Phía sau lưng Thái hậu, một ánh mắt đáng sợ đang tức thì liếc tới thật nhanh. Ánh mắt ấy vẫn sắc bén như thường, nhưng lại hàm chứa sự tự tin khi nắm chắc phần thắng trong tay khiến khóe mắt cong cong lạnh lùng đó trở nên có chút hiền hòa.

Thật không hiểu nổi hần lấy đâu ra sự tự tin như vậy. Lễ nào hần đã cứu mạng tôi, cho nên bắt đầu từ giờ trở đi tôi sẽ luôn phải đội ơn hần, bất cứ chuyện gì cũng để mặc hần làm theo ý mình hay sao?

Thế nhưng hoàn toàn không ngoài dự liệu, khí thế oai phong bất giác toát ra từ con người này luôn luôn khiến cho người khác cảm thấy sợ sệt, hãi hùng. Giống như luồng khí thế bá đạo tràn đầy sát khí ở chiến trường ác liệt đã ngấm sâu vào từng thớ thịt khiến cho nụ cười dịu dàng cũng trở nên đáng sợ, tràn đầy sát khí như vậy, chắc hẳn cả đời cũng chẳng bao giờ mất đi.

Dần dần nắm bàn tay lại, tôi lặng lẽ lau mồ hôi đang tuôn trào trong lòng bàn tay, khẽ nhoen miệng mỉm cười, nhẹ nhàng lên tiếng: “Đa tạ Thái hậu đã quan tâm, thân thể của thần thiếp đã khá hơn nhiều, chỉ cần dưỡng thương thêm vài ngày nữa là có thể phục hồi như ban đầu thôi”.

Ánh mắt nghiêm nghị kia quả nhiên nhanh chóng trở nên sắc bén, như thể muốn cắt hết cơ thể tôi ra thành từng miếng nhỏ vậy.

Tôi vẫn như mọi khi, tỏ ra ngây ngô, ngờ nghệch, hoàn toàn phớt lờ sự đáng sợ của hần, đồng thời tỏ vẻ y như những phi tần bình thường hay tự nguyện khuất phục trước khí thế oai nghiêm của Thái hậu.

Đôi mày của Tuyên thái hậu giãn ra ít nhiều, không biết vô tình hay cố ý đưa mắt liếc ra sau cười nói: “Ừm, như vậy thì tốt quá. Hoàng thượng đang rất nhớ nhưng đến con, ai gia còn đang sầu muộn sợ con không tiện chuyển về cung, lại khiến cho Hoàng thượng nghe thấy mà đau lòng. Nếu đã như vậy, chúng ta mau chóng khởi giá hồi cung thôi”.

Tôi lễ phép đáp lại: “Thần thiếp tuân chỉ”.

“Được, con ngoan, quả nhiên là ngoan ngoãn, nghe lời, thảo nào khiến cho Tiêu Nhi ngày nhớ đêm mong, trong lúc mê man vẫn còn đắm đuối”. Tuyên thái hậu khẽ cười, quay đầu nói với Đường Thiên Trọng: “Thiên Trọng à, nếu như Ninh chiêu nghi đã hồi phục lại ít nhiều, ai gia cũng đưa nàng về cung luôn”.

Ánh mắt Đường Thiên Trọng lúc này đã không còn nét tức giận như ban nãy nữa, khóe miệng khẽ nhếch lên, coi như đang nở nụ cười cung kính, chậm rãi nói: “Thái y đã mấy lần nói thương thế của Ninh chiêu nghi vô cùng nghiêm trọng. . . Có điều nếu như bản thân Ninh chiêu nghi đã nói không sao, vì thần cũng chẳng tiện ngăn cản. Ngày hôm đó cứu chiêu nghi ra khỏi cung Hy Khánh, cũng chỉ vì muốn bảo vệ người trong lòng của Hoàng thượng, nhất thời không đắn đo trước sau. Thế nhưng nói cho cùng thì quân thần cũng có sự khác biệt, chiêu nghi ở lại trong chỗ của vi thần mãi đương nhiên cũng không tiện”.

Những lời mà người khác không dám thốt ra do úy kỵ, lại được hần nói ra một cách dễ dàng bình thản, ngược lại, như thể bày tỏ tấm lòng trung thành son sắt mà trời đất có thể minh chứng của mình.

Tôi không hề thăm đoán suy nghĩ thật sự trong lòng Tuyên thái hậu là gì, có điều lúc này Thái hậu mỉm cười tươi rói, cả khuôn mặt hiện rõ nét hài lòng nói: “Hãy, ai gia đã nói Thiên Trọng con là người biết giữ chừng mực mà. Nếu như Thiên Tiêu hiểu chuyện được bằng phân nửa con thôi thì ai gia đâu cần phải hao tâm tổn sức thế này chứ?”

Đường Thiên Trọng mỉm cười nói: “Hoàng thượng chẳng qua vẫn còn đang trẻ tuổi, non nớt, ham chơi đôi chút thôi, nói về thông minh tài trí thì e rằng vượt qua vi thần từ lâu, vậy nên Thái hậu không cần phải lo lắng”.

Tuyên thái hậu khẽ vỗ lên vai Đường Thiên Trọng, than thở: “Giang sơn của Đại Chu chúng ta, nói cho cùng vẫn phải do hai cha con con tận tâm tận lực thì mới có thể quốc thái dân an, phồn hoa thịnh vượng! Còn về mấy việc nữ nhi thường tình này, ai gia nhất định phải khuyên bảo Hoàng thượng cẩn thận, không thể để cho ngài quá bừa bãi được. Nói cho cùng, chúng ta vẫn lấy quốc sự làm trọng đúng không nào?”

Đường Thiên Trọng không hề trả lời, chỉ mỉm cười tiễn Tuyên thái hậu ra cửa.

Các cung nữ đứng cạnh đã bước tới từ trước đó, nửa bông nửa ôm đặt tôi lên một chiếc kiệu mềm mại, đắp lên một tấm chăn mỏng rồi khênh ra.

Từ sau khi tôi tỏ rõ ý muốn rời khỏi đó, cho tới lúc nằm trên kiệu mềm, Đường Thiên Trọng không hề nhìn tôi lấy một lần. Mãi cho tới khi tấm rèm gấm phía trước hạ xuống, tôi mới nghe thấy hần vừa đỡ lấy Thái hậu vừa cười nói: “Thái hậu, vi thần thấy Ninh chiêu nghi là người yếu ớt, mỏng manh, tính tình cũng vô cùng lặng lẽ, không tranh với đời, may mắn được Hoàng thượng sủng ái, e rằng bị những người khác ganh ghét, sau này chỉ sợ lại xảy ra chuyện như lần này”.

Tuyên thái hậu liền mỉm cười, hiền hậu đáp lại: “Con cứ an tâm, nếu như nàng ta đã có ơn cứu mạng con, lại là chiêu nghi trong hậu cung, ai gia đương nhiên sẽ đề tâm chăm sóc, được chứ? Huống hồ lần này thương tích nặng nề, ai gia sẽ truyền lệnh xuống, để nàng ta ở trong cung Di Thanh tĩnh dưỡng, không cần phải ngày ngày đến cung Hy Khánh thỉnh an Hoàng hậu. Nếu như có việc gì gấp gáp, không cần phải đi thông báo trước, có thể trực tiếp đến cung Đức Thọ tìm gặp ai gia, có được không?”

Đường Thiên Trọng mỉm cười: “Thái hậu sắp xếp vô cùng thỏa đáng”.

Chiếc kiệu từ từ được khiêng đi, suốt dọc đường nhẹ nhàng lắc lư, tuy rất khẽ nhưng vẫn khiến cho tôi cảm thấy hoa mày chóng mặt.

Đường Thiên Trọng không phải là không tức giận, nhưng không ngờ hẳn vẫn còn nhớ, bắt Tuyên thái hậu đưa ra lời hứa để cho tôi có được sự bình yên nhất thời.

Vào lúc tôi dùng hành động cụ thể để biểu đạt ý kiến của mình, tôi cho rằng với sự ngạo mạn, tự phụ của hẳn, Đường Thiên Trọng chắc chắn sẽ vô cùng căm hận, tức giận tôi mới đúng. Tuy hẳn tàn nhẫn vô tình, thậm chí có thể gọi là hung ác nhẫn tâm, nhưng tuyệt đối không hề có ý đẩy tôi vào chỗ chết.

Cung Di Thanh thiếu vắng chủ nhân, giữa tiết trời đầu hè ẩm áp thế này, bất giác hiện lên sự u tịch và lạnh lẽo. Lúc mấy cung nữ do Tuyên thái hậu sai đưa tôi về đến cung, gió lạnh chợt ập tới, thân cây cổ thụ trăm năm cành lá xanh tươi rậm rạp rung động, khiến tôi bất giác run mình, ớn lạnh.

“Chiều nghi nương nương cảm thấy lạnh sao?” Mấy người cung nữ vội vã tìm áo đắp lên cho tôi, trong cung lại nhốn nháo một trận, Ngưng Suong, Tầm Nguyệt nhanh chóng chạy tới.

“Nương nương, nương nương...”

Ngưng Suong nhanh chóng đắp một tấm chăn mỏng màu hạnh nhân lên vai tôi, thận trọng đưa tôi vào trong cung. Nhìn thấy tôi bước đi chập choạng, Ngưng Suong nhanh chóng cùng với Tầm Nguyệt đỡ lấy thân người tôi, sắc mặt trắng bệch, suýt chút nữa bật khóc tại chỗ.

Hai cô bé này là tâm phúc do Đường Thiên Tiêu phái đến chăm sóc cho Nam Nhã Ý, bỏ qua thân phận chủ tớ như hiện nay, chỉ nói tình cảm sớm tôi bên nhau mấy tháng nay cũng không hề ít, cho nên sau khi tôi xảy ra chuyện, hai cô bé chắc chắn đã âm thầm chạy đi khắp chốn, không biết đã tổn biết bao tâm tư, rơi bao nhiêu nước mắt.

Cố gắng gượng thân người đứng thẳng lên, tôi nhìn hai cô bé, mỉm cười nói: “Ta không sao đâu, không phải vẫn quay về cung an lành hay sao?”

Tầm Nguyệt nhìn chăm chăm vào tôi, giọng nói nắc nhen: “Nương nương, thế này mà gọi là an lành về cung hay sao? Thế còn Hoàng hậu...”

Tôi ôm cánh tay cô bé đang đỡ lấy mình, Tầm Nguyệt ngay tức khắc ngưng lại, quay qua nhìn mấy cung nữ bên cung Đức Thọ đưa tôi về cung, mỉm cười nói: “May mà nhận được sự quan tâm của Thái hậu nương nương, một lòng bao bọc chiều nghi nương nương chúng tôi”.

Các cung nữ còn lại trong cung Di Thanh cũng ra nghênh tiếp, đỡ lấy tôi, có một người còn xúc động đến mức bị vấp, suýt nữa ngã xuống khi bước qua bậc thềm.

Hàng ngày, tôi đối xử với người dưới không bạc, cho nên họ đối đãi với tôi cũng thật lòng thật dạ. Còn người đàn ông mà tôi đã từng cứu mạng, người đàn ông luôn tự cho rằng mình rất yêu thương tôi, lại nở lòng hạ độc Đường Thiên Tiêu ngay trong tầm cung khiến cho tôi bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành hoàng quyền của hai người.

Không cần biết có phải vì nguyên do Đường Thiên Tiêu nạp tôi làm phi tần hay không, mặc cho sau đó hẳn đã đến cứu tôi và ra sức tận tình bù đắp, nhưng với tôi thì hành động đại nghịch vô đạo này không thể nào tha thứ.

Ra hiệu cho Ngưng Suong, cô bé nhanh chóng hiểu ý, để cho các cung nữ khác chăm sóc tôi, tự mình chạy vào trong lấy hai lạng bạc, lặng lẽ đưa cho mấy cung nữ bên cung Đức Thọ đã đưa tôi về, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ, các tỷ đã vất vả rồi”.

Hai người cung nữ này nhìn nhau cười rồi đáp: “Chiều nghi nương nương đúng là nhân đức, độ lượng, bọn nô tì tin rằng người gặp đại nạn mà không chết, tất có phúc về sau”.

Mất nhìn bọn Ngưng Suong tiễn hai cung nữ này ra về, tôi cũng chẳng thể nào chống đỡ thêm được nữa, lồng ngực bỗng nhiên nhói đau dữ dội, biết rằng ngoại thương đã lành lại, nội thương cũng không quá nghiêm trọng, nhưng thật lòng không dám miễn cưỡng bản thân quá, tôi liền nằm xuống giường nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Không khí xung quanh vẫn tĩnh lặng như mọi khi, ngoại trừ một vài tiếng bước chân nhỏ nhẹ, tôi không hề nghe thấy bất cứ tiếng người nói chuyện. Đến chập tối khi tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn thấy Vô Song đứng bên cạnh giường hầu hạ, tôi lập tức kinh ngạc, hãi hùng.

Đưa tay dụi mắt, khi xác định rõ người cung nữ ôn nhu, mỉm cười đứng trước mặt mình chính là người hầu thân cận của Đường Thiên Trọng ở Phú Liên Các, tôi bất giác cảm thấy hoài nghi phải chăng việc Tuyên thái hậu đón tôi về cung chẳng qua chỉ là một giấc mộng của tôi.

“Vô Song?”

Tôi kinh ngạc, tâm thần bất định đưa mắt nhìn xung quanh, rõ ràng bản thân tôi đang ở trong cung Di Thanh mà.

Đã theo hầu tôi ít ngày, nha đầu này cũng đoán ra được tâm sự của tôi, mỉm cười đáp lại: “Ninh cô nương, hầu gia nói nô tì đã hầu hạ cô nương quen rồi, nô tì biết rõ nhất cô nương bị thương ở đâu, đau ở đâu, cho nên đã nói với quân sự bên phòng văn thư, điều nô tì qua đây hầu hạ cô nương”.

Hầu hạ? Hay là giám sát?

Nhớ đến những thủ đoạn độc ác không chút dung tình của hắn, tôi cảm thấy vô cùng đau đầu, có điều không tiện nói ra, bình thân cảm tạ ý tốt của Khang hầu, rồi mỉm cười: “Vô Song, chỗ này là hậu cung, người qua kẻ lại nhiều, không yên tĩnh như chỗ của hầu gia, người gọi ta là chiêu nghi vẫn thỏa đáng hơn”.

Cô bé ngoan ngoãn nhìn tôi rồi lập tức đáp lời: “Dạ, thưa chiêu nghi nương nương”.

Tôi mỉm cười gật đầu, chỉ mong cô bé có thể chuyển lời này của tôi đến tai của Khang hầu, để cho hắn có thể ý thức rõ ràng rằng, tôi đã có chồng rồi, đồng thời không có ý định cùng người khác, không phải dễ dàng bị người ta mua chuộc bằng mấy hành động nhỏ nhoi như thế này.

Nhân lúc cô bé không có mặt, tôi liền gọi bọn Ngưng Surong, Tầm Nguyệt đến dặn dò, phải cung kính, tôn trọng và không được bỏ đi bất cứ lễ nghĩa nào với Vô Song, khi đề cập đến những chuyện ân oán giữa Hoàng thượng hoặc Nam Nhĩ Ý cùng Khang hầu thì phải hết sức cẩn trọng, tuyệt đối không được tiết lộ bất cứ điều gì trước mặt cô bé.

Dù cho Đường Thiên Trọng làm việc này vì dụng ý gì thì trước mắt, hắn cũng là nhân vật hiện nay tôi phải ra sức đề phòng và không được đắc tội.

Phụng theo khẩu dụ của Thái hậu, bởi vì thương thế nghiêm trọng nên tôi không cần phải đến cung Đức Thọ hay cung Hy Khánh thỉnh an, cuộc sống của tôi vì thế cũng yên tĩnh, bình lặng lại nhiều. Thời gian gần đây, tôi có cảm giác đang được quay trở về cuộc sống nơi lãnh cung đạm bạc mà an lành, cách xa thế sự trước kia ở Tĩnh Nghi viện.

Đáng tiếc, thiếu đi Nam Nhĩ Ý, thêm một Vô Song, hơn nữa cũng vì đặc thù của thân phận hiện nay tôi không thể không đề cao cảnh giác, nghe ngóng mọi thứ xung quanh.

Vô Song mang theo thứ thuốc đặc biệt mà Đường Thiên Trọng sai thái y điều chế tới đây, lại ra lệnh cho thái y một ngày hai lần đến chẩn trị nên vết thương của tôi phục hồi rất nhanh. Tôi lặng lẽ sai Ngưng Surong đi tìm Cận Thất, nghe ngóng tình hình của Đường Thiên Tiêu, quả nhiên đúng như những gì tôi dự liệu, sau một thời gian thái y ra sức chữa, thứ độc trùng phải đã không còn gì đáng lo. Có điều do trúng độc nên long thể bị tổn thương nghiêm trọng, nhiều ngày liền ngái bị sốt cao, sau khi tình trạng này khắc hẳn thì thăm tình hình của tôi, đồng thời nghĩ mọi cách để đưa tôi từ trong tay Đường Thiên Trọng về cung.

Hoàng hậu Thẩm Phụng Nghi không hề bị trách cứ quá nhiều vì sự việc của tôi.

Nghe nói, người duy nhất khiến Hoàng hậu khó xử chính là Khang hầu Đường Thiên Trọng. Ngày hôm đó, đột nhiên hắn xông thẳng vào cung Hy Khánh, không đi gặp Hoàng hậu mà đến thẳng chỗ tôi chịu hình phạt, cứu tôi khỏi đó, bế thốc vào lòng rồi nhanh chóng bước ra khỏi cung.

Thẩm Phụng Nghi biết chuyện, vừa kinh ngạc lại vừa tức giận, lập tức xông tới không ngờ còn bị Đường Thiên Trọng nghiêm mặt lại chỉ trích một trận, nói làm dụng tư tình, uống danh là quốc mẫu của một đất nước, không có chút lòng bao dung, độ lượng nào. Thế là hắn chọc cho Hoàng hậu tức giận đến trắng bệch cả mặt, không nói được bất cứ câu nào, đành phải để cho hắn đường đường chính chính bế tôi ra khỏi cung Hy Khánh.

Thẩm Phụng Nghi tuy ngạo mạn ngông cuồng, nhưng làm sao có thể so sánh được với Đường Thiên Trọng, người đang nắm quyền lớn trong tay, lao tâm khổ tứ gánh vác việc triều chính đại sự bao năm nay? Huống hồ chỉ có mỗi mình Hoàng hậu muốn giết chết tôi, còn Tuyên thái hậu và Đường Thiên Tiêu thì tuyệt đối không chịu bỏ qua quân cờ hữu dụng là tôi quá sớm, nên chắc chắn cũng sẽ chẳng giúp đỡ gì cho Hoàng hậu.

Cả hai bên đều không đồng tình, Hoàng hậu còn có thể nói lý cùng với ai chứ? Bị thần tử trên danh nghĩa kia mắng nhiếc cho một trận, cũng đành phải nín nhịn trong lòng, Hoàng hậu cũng thông báo lâm bệnh, ngày ngày mời thái y đến khám chữa.

Bệnh tình của Đường Thiên Tiêu chuyển biến tốt, không tới tìm tôi ngay tức khắc mà trước tiên đến cung Hy Khánh an ủi vị Hoàng hậu ưu tư thành bệnh của mình.

Dựa theo thể cân bằng quyền lực trong triều lúc này, chiều này của ngài đương nhiên là không sai chút nào.

Bên nhà ngoại của Thẩm Phụng Nghi chính là người đứng đầu phái nắm thực quyền trong tay của Đại Chu lúc này, vốn dĩ đang bị kẹp giữa hai thế lực quyền hành lớn trong triều là Tuyên thái hậu và Nhiếp chính vương, nhưng từ sau khi Đường Thiên Trọng không thêm chú tâm đến lễ nghi quân thần, mắng nhiếc Hoàng hậu một trận, đương nhiên sẽ làm cho quan hệ giữa họ tộc nhà Thẩm Phụng Nghi với Nhiếp chính vương xấu đi ít nhiều. Đường Thiên Tiêu thừa cơ tiến tới, ngư ông đắc lợi, không mất chút công sức nào mà đạt được điều mình muốn.

Đường Thiên Trọng độc ác, Đường Thiên Tiêu cũng không hề yếu thế.

Cuộc tranh giành quyền lực giữa hai quân thần, huynh đệ này, chẳng qua mới chỉ vừa bắt đầu, nói không chừng đến khi khai hòa tấn công đối phương, sẽ thiêu đốt, đẩy những người xung quanh đến chỗ chết mà không có đất chôn thân.

Bởi không muốn Vô Song biết được Ngưng Surong và Tầm Nguyệt là tâm phúc của Đường Thiên Tiêu, mấy ngày gần đây, ngoại trừ bọn họ, tôi có ý chọn thêm hai cung nữ tới để hầu hạ thân cận.

Một trong hai người đó tên là Cửu Nhi, chính là cô cung nữ hôm trước khi thấy tôi quay trở lại cung đã chạy ra cửa nghênh đón, vội vã đến mức suýt chút nữa là ngã. Khi rảnh rỗi nói chuyện phiếm, tôi mới bắt gặp nhận ra rằng cô bé cũng là một cung nữ trước kia của Hoàng cung Nam Sở.

“Lần đầu tiên khi nương nương nhập cung, nô tì đã nhìn thấy người, vô cùng xinh đẹp...” Đôi mắt của cô bé vừa to tròn vừa đen nháy, linh động, nhìn khắp nơi, thường hay nói với bọn Ngưng Surong rằng: “Khi đó, trong cung đồn rằng cháu gái của Đỗ thái hậu sắp nhập cung, phi tần nương nương đưa theo mấy bọn cung nữ đi tản bộ tiện thể ngắm nghía coi sao. Lúc đó liền nhìn thấy Ninh đại tiểu thư cùng mấy người cung nữ hầu cận đi vào, vừa đi vừa

cười nói, vừa ngắt hoa đuổi bướm. Cung nữ do Đỗ thái hậu phải tới nhắc nhở người, khi đến địa phận của cung Hy Khánh, lúc đó là tẩm cung của Triệu hoàng hậu, người không thích người khác động vào hoa cỏ, cảnh liễu của mình nhất. Thế nhưng Ninh đại tiểu thư vẫn không hề để tâm, suốt cả dọc đường nhảy chân sáo, rung bẻ khiến cành liễu rơi la liệt trên mặt đất, lại còn ngắt vài nhánh hoa, cài lên mái tóc, gắp mấy phi tần nướng nướng, còn vui vẻ tặng hoa nữa, rồi chuẩn bị mang một đóa cho Đỗ thái hậu”.

Ngưng Surong nghi hoặc hỏi lại: “Hà? Chiều nghi ngày xưa thích cười nói vậy sao? Lại còn cài hoa lên tóc á?”

Tầm Nguyệt nghiêng đầu qua một bên lắng nghe, chốc chốc lại nhìn sang phía tôi, rồi Cửu Nhi, rõ ràng không mấy tin tưởng rằng người Cửu Nhi đang nói đến chính là tôi.

“Đó là...” Cửu Nhi mỉm cười nói thêm: “Lúc đó Triệu hoàng hậu tức giận đứng đứng, còn đi tới trách mắng Ninh đại tiểu thư. Ninh đại tiểu thư lắc vòng hoa trên đầu qua lại, cười hi hi nói Triệu hoàng hậu quá đôi hẹp hòi, có mấy bông hoa mà cũng so đo tính toán cùng em đâu. Câu nói đó khiến cho Hoàng hậu không biết nên khóc hay cười, vừa hay gắp Hoàng thượng... Ừm, chính là Nam Hôn hầu hiện nay, đại tiểu thư còn đi mách tội, Nam Hôn hầu vừa gặp đã khen Ninh đại tiểu thư ngày thơ, đang yêu, không cho phép Triệu hoàng hậu ăn hiếp...”

Ngây thơ, đáng yêu...

Tôi lười biếng nằm trên giường, sâu muộn.

Không khí trong phòng đột nhiên tĩnh lặng, ngay bản thân tôi cũng chẳng thể nào hình dung được hình ảnh cô gái ngây thơ, đáng yêu đó có liên quan gì đến bộ dạng sâu muộn, héo hon, sống chẳng khác nào cái xác không hồn hiện nay của mình.

Cửu Nhi bật cười hi hi một lúc, sau khi nhận ra những người khác đều im lặng không cười, mới từ từ ngậm miệng lại, đôi mắt to tròn kia vẫn linh động chuyển tới chuyển lui, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng nhoeo miệng cười nói: “Làm... làm sao thế? Nó tì đã nói sai điều gì sao?”

Tôi mỉm cười nói: “Không nói sai gì cả. Lúc đó ta vẫn còn là đứa trẻ con, không biết trời cao đất dày là gì?”

Cửu Nhi liền đưa ngón tay lên tính: “Cũng không phải là thời gian quá lâu, hơn ba năm một chút thôi mà. Mùa xuân năm đó, chiều nghi nhập cung, nô tì nhớ hoa hải đường đang nở rộ, Hoàng thượng... à, Nam Hôn hầu lúc bấy giờ còn vẽ một bức tranh tặng cho Ninh đại tiểu thư, chính là bức chiều nghi đứng cạnh bên hoa hải đường”.

Xa với như giấc mộng kiếp trước, thế nhưng tôi vẫn còn nhớ rất rõ.

“Chỉ sợ đêm tàn hoa ngủ mất. Khêu ngọn nến cao ngấm về hồng”[2]. Hai câu thơ đề trên bức họa này đã khiến cho Trang Bích Lam cau chặt đôi mày, đồng thời khuyên tôi tuyệt đối không được rời khỏi cung Đức Thọ nửa bước, tránh tiếp xúc với người anh họ chí cao vô thượng của Nam Sở lúc đó.

[2]. Dịch ý tứ hai câu cuối trong bài thơ Hải đường của Tô Đông Pha: “Chỉ khùng dạ thâm hoa thụ khứ, cố thiêu cao chúc chiếu hồng trang”. (Chỉ sợ đêm khuya hoa ngủ mất, cố đốt ngọn nến cao để chiếu rọi dung nhan trang điểm điểm lệ”.

Quả nhiên, khi hải đường tàn mất, cũng là lúc mùa xuân trôi qua.

Tuy từng ca hát, đàn múa thường ngoạn ánh trăng trong lầu son, nhưng vẫn chẳng thể che giấu được sự nhạt ủa tàn phai của hoa sau cơn bão tố.

Tất cả mọi thứ đều không thể nào cứu vãn được nữa.

Xoạt, xoạt, xoạt...

Tiếng động nhỏ mà có nhịp điệu, chậm rãi vang lên trong phòng, chính là tiếng động Vô Song đang mài một miếng ngọc nào đó, nghe nói có tác dụng chữa lành vết sẹo hiệu quả.

Thế nhưng thần sắc của Vô Song không mấy chú ý vào tấm ngọc mài trên tay.

Rõ ràng cô bé đang nghi hoặc nhìn về phía tôi, tỏ ra thương cảm, xót xa.

Còn tôi chỉ bình thần mỉm cười.

Đường Thiên Tiêu ở lại cung Hy Khánh hai hôm, đến ngày thứ ba mới đi giá đến cung Di Thanh.

Lúc này tôi đã có thể xuống giường đi lại, đang mặc trên người bộ trang phục màu lam nhạt, khoác ngoài một chiếc áo chắn gió màu lá sen, thất thần ngồi bên cạnh cửa sổ.

Ngài bước tới, cũng đưa mắt nhìn ra ngoài, tùy tiện đặt tay lên đôi vai tôi, thần tình vỗ lên đó vài lần, cười nói: “Thật sự ta không nên để cho nàng dọn đến đây sống. Ít nhất là ở Tĩnh Nghi viện vẫn còn hoa lê, hoa đào để ngắm, chứ cung điện này, ngắm đi ngắm lại chỉ có đúng một cây đại thụ, cho dù cành lá um tùm, cũng chẳng thể nào điểm lệ như các cây hoa khác được”.

Tôi cũng mỉm cười, nhìn ngài rồi đáp: “Xem ra, Hoàng thượng đã tính dưỡng rất ổn, như vậy thần thiếp cũng an tâm hơn nhiều”.

Ngoài việc nhìn trông hơi gầy đi, ngài quả thực không hề có dáng vẻ vừa mới phục hồi sau cơn thập tử nhất sinh. Vẫn khoác trên người bộ trang phục

màu vàng nhạt giản dị, đôi mắt phụng tươi tắn, ẩn ý vui vẻ, cử chỉ lười nhác, chậm rãi, chẳng thấy chút phiền muộn, sầu thảm gì sau khi bị người khác ám toán.

Ngài cũng đang chăm chú nhìn vào tôi, vỗ nhẹ lên đầu rồi cười nói: “Nàng cho rằng trẫm cũng yếu điệu, mỏng manh như mấy cô gái hay sao? Mau nhìn lại bản thân mình đi, gió khẽ thổi qua là nàng đã mắc lên ngọn trúc đào rồi đấy. Nói xem, Đường Thiên Trọng đó chăm sóc nàng thế nào, chứ trẫm thấy cũng bình thường thôi, ốm yếu đến mức độ này”.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy bọn Vô Song đã lui hết ra ngoài, tôi liềm mỉm cười đầy mỉa mai: “Hoàng thượng, người xưa có câu, kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, nếu như thân đã là một quân cờ, thì việc tan xương nát thịt, không chốn dung thân cũng là chuyện hoàn toàn có thể đoán trước, có thể giữ lại được mạng sống rẻ mạt này, coi như thân thiếp vô cùng có phúc rồi, nào có dám mong cầu điều gì xa xỉ hơn?”

“Nàng? Mạng sống rẻ mạt?”

Đường Thiên Tiêu bật cười ha ha, đi tới bên cạnh bàn, bê chén trà lên định uống, dường như cảm thấy không đủ sáng khoái liền hất nước trà ra đất, nhấc bình rượu ở gần đó, rót đầy vào ly rồi một hơi cạn sạch, sau đó mới thở dài một tiếng.

Tôi mỉm cười nói: “Hoàng thượng, ngài không sợ trong rượu lại bị ai đó hạ độc thủ sao?”

Đường Thiên Tiêu lại rót thêm ly nữa, lần này khẽ lắc lắc, nhấp một hớp rồi từ từ nói: “Trẫm thì lại nghĩ thế này, liệu mình có phải cảm ơn “con gà trống cỡ đại” xinh đẹp của mình hay không nữa? Sau lần này, chắc hẳn không còn ai dám hạ độc thủ với trẫm ở nơi này nữa đâu. Có Ninh chiêu nghi ở cạnh bên, e rằng cung Di Thanh đã trở thành chỗ an toàn nhất trong lãnh thổ Đại Chu này”.

Trong ý còn ẩn ý, sau sự việc lần này, cuộc tranh giành quyền lực giữa hai huynh đệ họ đã trở nên vô cùng khốc liệt, thậm chí có khả năng sẽ tìm mọi cách để đẩy người kia vào chỗ chết? Còn Đường Thiên Trọng cũng vì lo lắng cho tôi, từ nay sẽ không dám hạ độc thủ với ngài ở cung Di Thanh nữa?

Như vậy xem ra, cái mạng này của tôi cũng không hề rẻ mạt chút nào.

Tôi khẽ cất tiếng than thở: “Hoàng thượng, thân thiếp chỉ mong muốn được an phận thủ thường, nhân hạ sống hết quãng đời còn lại thôi”.

Đường Thiên Tiêu chẳng thèm nhìn tôi lấy một lần, nhanh chóng lên tiếng: “Trẫm còn muốn là một thường dân áo vải, ngày ngày tiêu dao tự tại, du sơn ngoạn thủy khắp nơi cơ. Thân đặt giữa chốn thị phi lại mong mình có thể đứng ngoài lạng ngắm cảnh vật hay sao?”

Ngài còn định lợi dụng tôi để gây ra thị phi gì nữa chứ?

Tôi liền đứng bật dậy, hỏi thẳng: “Hoàng thượng không thấy mệt mỏi sao?”

Đường Thiên Tiêu mỉm cười nói: “Trẫm không mệt. Trò chơi mới chỉ vừa bắt đầu thôi”.

Tôi bình thân nói: “Hoàng thượng không mệt, nhưng thân thiếp đã rệu rã lắm rồi. Ngài cứ một mình uống rượu thưởng ngoạn đại thụ đi, thân thiếp không ở cạnh bên ngài được nữa”.

Nhanh chóng hành lễ cáo lui, tôi quay người đi vào phòng ngủ, thả tấm rèm trước giường xuống.

Đường Thiên Tiêu ngậy người một lúc rồi nói: “Con nha đầu này, thân thể vẫn còn yếu nhưng tính khí không mềm yếu đâu. Chẳng trách nào lại khiến cho “con gà trống” của chúng ta tức đến ói máu”.

Tôi nhanh chóng quay vào trong giả ngủ, không đáp lại lời nào.

Còn Đường Thiên Tiêu không hề bị tôi làm cho tức tối mà bỏ đi, một mình ngồi bên ngoài mơ màng thưởng thức mỹ tửu, đến lúc muộn hơn liền truyền vài món ăn lót dạ. Dường như hành động thực tế là ở lại cung Di Thanh để rêu rao cho người bên ngoài biết được Ninh chiêu nghi vẫn đang được thánh thượng hết lòng sủng ái, yêu chiều.

Có lẽ, ngài cũng chỉ muốn tuyên bố cho một mình Đường Thiên Trọng biết mà thôi.

Thế nhưng hành động này lại khiến cho người trong cả thiên hạ biết rằng, Hoàng đế, Hoàng hậu Đại Chu ân ái, hòa thuận, nhưng người được sủng ái, yêu chiều nhất trong chốn hậu cung không ai khác chính là chiêu nghi họ Ninh ở cung Di Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Làm Lại Thơ Cũ, Chôn Xưa Xa Tận Chân Trời

Hai bên Thái hậu cùng Nhiếp chính vương tranh giành, trước mặt cũng như sau lưng diễn ra rất lâu rồi, nhưng sau khi Vũ Đế Đường Thừa Nguyên băng hà, hai người lại hợp lực tiêu diệt triều chính hình thành nên một hiệp định ngầm. Mỗi khi đối mặt với những việc đại sự quan trọng của đất nước, họ luôn luôn giữ chung quan điểm, ý kiến, như vậy mới có thể duy trì được thế cân bằng hiếm có trong triều đình, từng bước khiến cho Đại Chu trở nên phồn thịnh, an bình.

Thế nhưng năm nay, kể từ khi bắt đầu vào xuân, lúc tấn công chiếm đóng Thụy Đô, bệnh cũ của Nhiếp chính vương tái phát, tinh thần ngày càng không được như trước nữa, dần dần càng giao nhiều chuyện chính sự vào tay con trai trưởng là Đường Thiên trọng. Đường Thiên Trọng hành xử mọi việc đều rất dứt khoát, rõ ràng, trong đó ẩn chứa bá khí đáng sợ, còn Thái hậu đương nhiên cũng giấu dao trong nụ cười, lặng lẽ sắp xếp một loạt các trọng thần thân tín với mình trợ giúp cho Đường Thiên Tiêu.

Kể từ sau khi Đường Thiên Tiêu bị hạ độc, Thái hậu đương nhiên cũng đoán ra được là ai đã âm thầm ra tay, thế nhưng lại chỉ tuyên cáo với bên ngoài rằng Hoàng thượng đột nhiên trúng phong hàn, chưa từng nhắc đến một từ “độc” nào. Ngay cả việc tôi bị hành hạ dã man cũng trở thành chuyện nhỏ nhất, ghen tuông giữa các phi tần, mỹ nữ trong chốn hậu cung.

Tất cả những chuyện to lớn này, hầu hết các trọng thần trong triều Đại Chu đương nhiên cũng đều nhìn ra được ẩn tình bên trong, họ lặng lẽ, âm thầm xác định rõ vị trí của mình trong cục thế chính sự hiện nay, luôn luôn cảm thấy bất an với tiền đồ sau này của bản thân.

Tuy tôi đã bị kéo vào cuộc tranh giành quyền lực đáng sợ này, nhưng kể từ khi lấy cố dưỡng thương, cuộc sống lại an nhàn, tình lặng hết như trước kia. Thêm vào đó, dựa vào ý chỉ của Thái hậu, tuyệt đối không cần đặt chân đến cung Hy Khánh, sóng gió trong triều đình dù lớn đến đâu, Hoàng hậu cảm thấy bức tức, phần nộ thế nào thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi, coi như là trong họa được phúc.

Sau một lần chịu thiệt lớn, Đường Thiên Tiêu càng không có ý nhượng bộ Đường Thiên Trọng thêm chút ít nào nữa, biểu hiện ghê gớm, sắc bén hàng ngày hiện rõ trong từng tiếng cười hi hã, khiến tôi khó lòng mà coi như không nhìn thấy.

Được cái tuy rằng thân là cửu ngũ chí tôn, nhưng trước mặt tôi ngài chưa bao giờ tỏ vẻ đế vương quá trớn. Hàng ngày trước mặt kẻ hầu người hạ, ngài chẳng qua chỉ bảo tôi pha trà thanh đạm, đánh khúc nhạc giải khuây, thân thiết, hóm hỉnh chọc ghẹo vài câu mà thôi. Đêm đến tuy rằng cùng ở trong một gian phòng nhưng tôi ngủ trên giường, ngài ngủ giường trúc, mỗi người ôm một mối tương tư riêng.

Kể từ sau khi bị thương, sức khỏe tôi yếu hơn trước, buổi đêm ngủ cũng say hơn, vậy nên không dễ ý được liệu ngài có thức dậy vào nửa đêm, sầu muộn, ưu tư thu lại nụ cười xán lạn ban ngày hay không. Một hôm, trong giấc mộng, tôi hoảng hốt cảm nhận bên cạnh mình có người, lúc mở mắt ra, mờ mịt nhìn thấy Đường Thiên Tiêu đang vén tấm rèm lên, thân hình cao lớn của ngài vừa mới rời khỏi đầu giường. Còn tấm chăn trên người tôi cũng được kéo lên đắp hết toàn thân, góc chăn vẫn còn lưu lại vết tích bàn tay to lớn của người đàn ông để lại.

Kéo chăn lên cao hơn chút nữa, tôi thật sự không dám tin vào mắt mình, một đế vương trẻ tuổi từ nhỏ lớn lên giữa chốn thâm cung nội viện này cũng có thời khắc quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt thế này, hơn nữa lại còn biết quan tâm, chăm sóc người khác nữa.

Có lẽ ngài đang niệm chút tình cảm cũ giữa tôi với Nam Nhã Ý chăng?

Chỉ có điều càng trải qua nhiều sóng gió, gian nan, chút tâm tư ở thâm sâu trong lòng tôi càng ngày càng không muốn thổ lộ cùng ai khác.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng trong, bóng cây thoát ẩn thoát hiện trên tấm rèm cửa, phiêu linh giống như bóng nước dưới hồ sen năm nào.

Bên trong gian phòng, ánh nến mờ ảo, phập phồng giữa đêm, thi thoảng lại vang lên tiếng thờ dài, thật lòng khiến cho người ta chẳng thể phân biệt đang mộng hay đang thực.

Tiết trời bắt đầu nắng nóng, tôi liền sai người đem chiếc giường trúc đặt dưới gốc cây đại thụ, rồi lười biếng ngồi dưới đó, chậm rãi thêu một chiếc túi bướm.

Vô Song và Tầm Nguyệt bê một chiếc bàn nhỏ tới, rồi mỉm cười nói: “Chiều nghỉ, người vừa tỉnh dưỡng được ít ngày, đừng làm những công việc đòi hỏi sự tập trung và tỉ mỉ thế này, cẩn thận không lại hại đến mắt đấy”.

“Đạo này ta buồn chán quá, làm một vài việc đòi hỏi tập trung thế này để giết thời gian thôi”. Tôi ngẩng đầu lên, ánh nắng len lỏi qua lớp lá dày đặc, mon mơn, vẫn vô cùng sáng tươi, chói lóa, nhưng cũng cho ta cảm giác dễ chịu, không còn nóng bức như mọi khi nữa.

Vô Song mỉm cười nói: “Chiếc túi thom này được thêu rất tinh tế, lúc chiều nghỉ thêu chắc hẳn là đặt rất nhiều tâm tư vào đó, chỉ bằng hôm nay cứ để một bên, mấy hôm nữa rồi lại tiếp tục cũng được. Nương nương xem thời tiết hôm nay đẹp quá, bọn nô tì mang đàn đến, chiều nghỉ đàn một khúc nhạc có được không?”

Cửu Nhi đang ôm trong lòng rất nhiều hoa không biết lấy ra từ đâu, mỉm cười rồi nói: “Đúng vậy đó ạ, chiều nghỉ tinh thông âm luật, đàn ca thổi sáo tâm trạng vui vẻ cũng khiến bản thân dễ chịu hơn, hà tất phải tốn thời gian vào mấy việc thêu thùa ạ? Nếu như chiều nghỉ cần dùng, ngày mai Cửu Nhi sẽ làm cả chục cái cho chiều nghỉ”.

Tôi lắc đầu, ngược mắt nhìn ngói ngọc tường ngà trong Hoàng cung rồi nói: “Yên tĩnh sống trong thâm cung, đừng có gây phiền phức cho người khác. Người cũng thế, số hoa cỏ này lấy ở đâu ra thế? Đừng có gây chuyện phiền phức không đáng có”.

Cửu Nhi nghe thấy vậy liền đưa mắt nhìn về phía cung Hy Khánh, vẻ mặt khá căng gợn nói: “Chiều nghỉ vẫn sợ người ta làm gì sao? Hiện nay trong ngoài triều đình Đại Chu có ai mà không biết chiều nghỉ chính là người được sủng ái, yêu chiều nhất, ngay cả Thái hậu cũng bảo vệ, che chở. Bên đó nếu như còn dám không có chuyện gì tự nhiên gây phiền phức cho nương nương, chẳng nhẽ không sợ Hoàng thượng trở mặt hay sao? Lẽ nào bên đó lại thật sự

cho rằng mình đang được sủng ái hay sao, cũng không thèm nhìn lại bản thân”.

“Cửu Nhi, im miệng lại”. Ngưng Surong đoạt lấy bó hoa trong tay Cửu Nhi rồi thì thầm quát nạt.

Vô Song bật cười: “Lời nói của con trẻ không nên chấp nhất”.

Tầm Nguyệt đưa tay lên làm điệu bộ im lặng: “Cẩn thận họa từ miệng mà ra, đừng quên là, lần trước chính là người trong cung chúng ta chạy đến chỗ Hoàng hậu bẩm báo đấy”.

Vô Song đưa nhanh đôi mắt nhìn quanh rồi than: “Đúng thế, đáng tiếc là tiểu cung nữ kia đã bị Hoàng hậu điều đi không còn biết tung tích đâu nữa. Nếu không chúng ta có thể hỏi xem, chiếc chén ngọc bị mất kia liệu có phải bị chính ả ta lấy trộm rồi cố ý hãm hại chiều nghi của chúng ta hay không”.

Cửu Nhi không dám lớn tiếng nữa, nhìn thấy trong khu vườn này không có mấy cung nữ làm việc nặng nhọc mới khẽ khàng thì thầm: “Các tỷ tỷ nói cũng phải, chẳng qua là một tiểu cung nữ thôi, lấy đâu ra dũng khí, bản lĩnh để hãm hại chiều nghi của chúng ta chứ, phải chăng là...”

“Đem số hoa nhài này vào cắm ở bình hoa cạnh cửa vào phòng ta, màu sắc hoa này rất bình dị, yên tĩnh. Chỉ có điều đặt xa xa một chút, hương thơm quá nồng, ngửi nhiều cảm giác không thoải mái”.

Tôi cắt ngang lời nói của Cửu Nhi, tiếp tục vui đùa vào thêu thùa, trong lòng bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

Tuyên thái hậu cố ý phong tỏa tin tức Đường Thiên Tiêu trúng độc, chuyện chén ngọc bị mất, ngoại trừ những người trong cung Hoàng hậu và Ngưng Surong, Tầm Nguyệt hai cung nữ thân cận của tôi, những người khác đều không hề biết gì, nhiều lần cũng chỉ nghe nói tôi bị chịu phạt và do cung nữ trong cung Di Thanh đến bẩm báo. Vô Song là người hầu thân cận của Đường Thiên Trọng, đương nhiên cũng có mạng lưới tin tức dày đặc, tỉ mỉ của riêng cô bé. Thế nhưng đáng lẽ bản thân cô bé cũng phải biết rằng, thứ độc đó là do chính vị hầu gia tốt bụng của mình hạ thủ, bây giờ lại còn dùng lời lẽ ẩn ý để ám chỉ có người khác hãm hại tôi?

Thế nhưng trong chốn thâm cung này, người muốn dồn tôi vào chỗ chết chỉ có mỗi Thảm hoàng hậu ghen ghét, đố kỵ khi tôi được sủng ái mà thôi. Thế nhưng, Thảm hoàng hậu dù có ngu ngốc đến đâu cũng không thể nào lấy tính mạng của Đường Thiên Tiêu ra làm vật đánh cược. Nói cho cùng, Đường Thiên Tiêu cũng là người duy nhất mà Hoàng hậu có thể gửi gắm cả đời, nhờ ngài mà cả đời giàu sang phú quý, cao ngạo vô song.

Tôi vừa mới phân tâm đôi chút, kim thêu đã đâm ngay vào ngón tay, máu tươi nhanh chóng rỉ ra.

“Trời ơi, tại sao nàng lại không cẩn thận như vậy chứ!”

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng cười quen thuộc, còn chưa đợi tôi kịp ngẩng đầu lên, ngón tay đã được nắm lấy, nhanh chóng truyền đến hơi ấm ướt ướt.

Người đến chính là Đường Thiên Tiêu, nhanh chóng, dứt khoát cầm lấy bàn tay của tôi, rồi ngậm ngón tay bị kim châm vào miệng.

“Hoàng thượng”. Tôi kêu lên hoảng hốt, vội vàng thu tay lại, đưa mắt nhìn xung quanh, mấy người cung nữ đứng quanh đã lặng lẽ rút lui từ trước.

Đường Thiên Tiêu ngồi xuống chiếc giường trúc của tôi, nhếch miệng mỉm cười: “Hiếm khi được mùi hương hoa ở chỗ của nàng, chắc hẳn không phải do nàng hái đúng không? Không có việc gì thì nàng ra ngoài đi lại, ngắm cảnh, ở trong nhà nhiều ồm người trầm lại cảm thấy đau lòng, thương xót”.

Tôi lấy khăn tay lau đi vết thương, mỉm cười nói: “Người mà Hoàng thượng phải thương xót, lo lắng còn nhiều lắm, không cần thiết phải tính cả thân thiếp vào trong đó đâu”.

Đường Thiên Tiêu nhìn vào hành động của tôi, nụ cười bỗng nhiên cứng đờ lại, sau đó mới từ từ giãn ra: “Thanh Vũ, nàng chê bai trăm lần bản bàn tay của nàng sao?”

Tôi ngây người, mới nhận ra hành động cật lực lau tay của mình có phần khoa trương.

Tuy rằng thỉnh thoảng ngài có hành động trêu chọc, nhưng mỗi đêm cùng ở trong một gian phòng, nếu như thật sự có ý đồ gì bất minh thì dựa vào địa vị, luận về thân thủ đều ở mức độ tôi chẳng thể nào chống cự lại nổi.

Dưới bề ngoài tùy tiện, lười nhác, có thể xem ngài là một chính nhân quân tử.

Hướng hồ chi, ngài vẫn cứ là người trong lòng mà Nam Nhã Ý ngày nhớ đêm mong, cũng là tia hy vọng duy nhất để tôi có thể an nhàn, tĩnh lặng sống nốt cuộc đời còn lại của mình.

Còn về những điều khác... thật lòng tôi không dám suy nghĩ quá nhiều.

Miền cường nhoen miệng cười lên, tôi quay đầu sang mỉm cười nói: “Hoàng thượng nói đùa với thân thiếp sao, ai dám chê ngài bản nào?”

Đường Thiên Tiêu cũng nhoen miệng nói: “Nàng dám! Tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng trong lòng e là chẳng có chuyện gì mà nàng không dám cả”.

Tôi im lặng.

Ngay cả việc ám sát ngài mà cũng dám làm, đối với ngài mà nói thì quả thực tôi chẳng còn việc gì không dám làm nữa.

Có điều ngài cũng không hề có ý truy cứu sâu xa, đưa tay vòng qua bờ vai đoạt lấy chiếc túi thơm trong tay tôi, nhanh chóng chuyển câu chuyện: “Ày da, chiếc túi thơm này thơm tình tế quá nhỉ! Nàng thơm cái gì đây? Hoa sen sao?”

Quả thực, đó là hoa sen.

Ký ức năm xưa vẫn vô cùng sâu sắc, ngay cả khi ngồi thêu thùa, tôi cũng nhớ về đóa sen hồng nhạt với tiếng cười trong trẻo giữa đám lá sen xanh biếc ở trong hồ khi tôi còn ở tuổi thiếu thời. Bất giác, màu sen sắc lá đó đã in đậm trong ký ức của tôi.

Khê dịch người sang, tôi vẫn chẳng thể nào đẩy được cánh tay đang đặt trên vai mình của Hoàng thượng.

Giữa chốn thâm cung hậu viện này, tôi thật sự không biết được ở một chỗ bí mật nào đó, liệu có ai đang theo dõi từng cử chỉ, lời nói của tôi và Hoàng thượng hay không. Tôi cũng không tiện từ chối quá rõ rệt, ngài tuổi trẻ, tính cách vẫn còn ham vui, thích đùa cợt, chứ chẳng có chút ác ý nào, tôi đành cúi thấp đầu lấy lại chiếc túi thơm rồi nói: “Dạ, là hoa sen. Một vài ngày nữa chắc là đến lúc hoa sen nở rộ thôi”.

Đường Thiên Tiêu bỗng khựng lại giây lát rồi cười nói: “Nhìn đường kim mũi chỉ của nàng, chắc đây là đóa sen tinh tế phải không? Loại hoa sen này đặc biệt mà tinh tế, thêu xong thì tặng cho trẫm nhé”.

Tôi ngây thán người, mỉm cười nói: “Thần thiếp chẳng qua chỉ làm chơi trong lúc dưỡng bệnh thôi, khó lòng tránh được sai sót, nếu như Hoàng thượng muốn, đợi thần thiếp khỏe hẳn lại rồi làm cho ngài một cái đẹp hơn sau nhé”.

Ánh nắng dường như giảm nhiệt đôi chút, điều này khiến tôi bất giác ngẩng đầu lên, ánh nắng xuyên qua kẽ lá vẫn cứ sáng chói như trước đó, nhẹ chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của Đường Thiên Tiêu, trắng trẻo mà cũng lóm đốm vài vết nắng, hoàn toàn có thể nhìn thấy một vài điểm mà thường ngày khó thấy.

Tôi đứng dậy, đưa chiếc túi thơm lên cao nhìn ngắm thật kỹ, hạ giọng xuống thấp hơn rồi bất giác mỉm cười: “Đường kim mũi chỉ của thần thiếp đúng là hơi thô đôi chút, tay nghề của Nhã Ý tỷ tỷ mới gọi là tinh tế, hơn người. Không nói cái khác, Hoàng thượng chỉ cần nhìn vào chiếc dây treo uyên ương điểm nước mà tỷ tỷ thêu cho ngài thôi, chẳng thể nào nhận ra được bất cứ tí vết nào cả”.

Đường Thiên Tiêu cũng nhìn theo hướng tay tôi giờ lên, có điều lúc đó ánh mắt đưa về tầm xa hơn, tuyệt đối không phải đang ngắm chiếc túi thơm của tôi.

Bàn tay của ngài bất giác đưa đến phần thắt lưng, cảm lấy chiếc dây treo trên miếng ngọc bội cườ long rồi ưu tư nói: “Đúng thế, Nhã Ý... tài sắc vẹn toàn, tính tình hòa nhã... Đường Thiên Trọng, thật sự đã chà đạp lên nàng ấy”.

Ngài cũng giống y tôi, lưu tâm đến việc tai vách mạch rừng, câu nói sau cùng là tiếng thì thầm, khe khẽ, không hề muốn cho người khác nghe thấy, nhưng cũng rất âm trầm, giống như bị bóng đen của cây đại thụ đè nặng khiến cho toàn thân chẳng thể nào vươn thẳng lên được.

Vừa nói dứt lời, người liền lui về sau một bước, thở dài một tiếng rồi phất tay áo, giống như lập tức vứt bỏ đi áp lực vừa xong, nhoen miệng cười: “Trẫm đang định quay về ngự thư phòng, chỉ là tiện đường ghé thăm nàng chút thôi. Mấy hôm nay không qua cung Hy Khánh, trẫm cũng khá nhớ Thẩm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ của trẫm rồi, tối nay trẫm sẽ không tới nữa. Nàng cứ đi nghỉ sớm đi, đừng để bản thân mệt mỏi quá”.

Ngài tiện tay lấy một nhánh hoa nhài rơi trên mặt bàn, đưa lên mũi ngửi, sắc mặt bỗng nhiên xán lạn, tươi tắn trở lại, hơn thế lại còn ngân nga theo một điệu nhạc, sau đó tiêu điều tự tại bước đi mất.

Nhạc điệu đó khá quen tai, chính là khúc nhạc Ngọc Lâu Xuân tôi đã thổi vào hôm ngài bị trúng độc.

Bị người khác ám toán đến mức đó, mà chẳng hề thấy đôi chút sợ sệt hay cảnh giác gì ở ngài cả, tôi thật sự không biết nên tán thưởng tấm lòng đại lượng, tính tình khoáng đạt của ngài hay thương cảm cho ngài vì xuất thân đế vương mà bất đắc dĩ phải mỉm cười tươi tắn, tự tại vô sự giữa núi đao biển lửa, nguy cơ trùng trùng.

Đến lúc chập tối, Vô Song đích thân hâm nóng lại thuốc, bê đến trước mặt tôi, dùng thìa khẽ khuấy lên rồi cười nói: “Chiều nghỉ nương nương chỉ cần uống thêm vài thang thuốc nữa chắc là sẽ hồi phục hoàn toàn thôi”.

“Ta đã hồi phục từ lâu rồi, là hầu gia đã lo lắng quá mức thôi”. Tôi mỉm cười đón lấy bát thuốc: “Ta thấy bên cạnh Khang hầu chỉ có mỗi mình người là đắc lực nhất, thăm nghĩ ngài điều người qua đây nhất định cũng cảm thấy không quen mấy. Chi bằng mấy hôm nữa, ta sẽ nói một tiếng với bên phòng văn thư điều người về hầu cận hầu gia vẫn hơn”.

Vô Song khép mí lại, khe khẽ nói: “Có phải chiều nghỉ nương nương chê Vô Song hầu hạ người không chu đáo nên muốn đuổi nô tì về không?”

“Đương nhiên là không rồi. Có điều quân tử không nên cướp thứ tốt đẹp của người khác, đặt mình trong hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ mà thôi. Cũng giống như bọn Tầm Nguyệt đã quen hầu hạ ta vậy, nếu như một ngày nào đó không xuất hiện trước mặt nữa, ta cũng sẽ cảm thấy nhớ nhung lắm”.

Nhấp vài hớp thuốc, dường như cảm thấy đã đáng hơn trước đó đôi chút, chắc hẳn thân thể tôi đã hồi phục, vị giác đầu lưỡi cũng theo đó khôi phục theo, mỗi mùi vị đáng cay ngọt bùi đều dần dần trở nên rõ rệt lạ thường.

Vô Song hầu hạ vô cùng chu đáo, cũng biết nhìn sắc mặt của người khác. Đối với Đường Thiên Trọng, tôi ngoài mặt tôn trọng, trong lòng đề phòng cao độ, không phải cô bé không nhìn ra. Khoảng thời gian gần đây Vô Song đến sống ở cung Di Thanh, mỗi tối đều bê thuốc đến cho tôi dùng, thường hay để một chiếc thìa bạc ở phía trong, đồng thời mỗi khi thái y đến khám bệnh, thường hay đem chút thuốc còn thừa lại, hỏi xem đun lửa thế đã thỏa đáng hay chưa.

... Chắc hẳn cô bé biết rằng vụ việc lần trước chủ nhân mình không thoát khỏi hiểm nguy, muốn lấy lại sự trong sạch cho bản thân và chủ nhân, đồng thời cũng bày tỏ rõ thành ý không hề muốn hại tôi.

Tôi cũng coi như không biết.

Nói cho cùng, cô bé tận tâm tận lực cũng là muốn giúp tôi hồi phục sức khỏe, còn trở mặt với Khang hầu Đường Thiên Trọng cũng không hề có lợi lộc gì cho tôi cả.

Chỉ có điều, rõ ràng biết được dụng tâm của Đường Thiên Trọng, lại cứ để tâm phúc của hắn ở mãi bên cạnh mình, để cho cô bé lúc nào cũng có thể bảm bảo từng cử chỉ hành động, lời nói của tôi, chỉ nghĩ vậy thôi, tôi đã cảm thấy thấp thòm bất an như ngồi trên bàn chông vậy.

Thế nhưng, rõ ràng Vô Song không hề muốn rời đi, cô bé vừa chuẩn bị nước đường cho tôi, vừa mỉm cười nói: “Hầu gia vẫn còn khắc cốt ghi tâm ơn cứu mạng của chiêu nghi năm ấy, không để cho nô tì hầu hạ bên cạnh nương nương, hầu gia sẽ không thể nào an tâm được”.

Tôi nở nụ cười lãnh đạm, nuốt từng hớp, từng hớp thuốc đắng chát rồi chậm rãi bảo: “Vay lúc nào rảnh rồi về thăm hầu gia thì nhớ chuyển lời cảm ơn giúp ta”.

Vô Song mỉm cười không mấy chân thành, còn tôi cũng nói chẳng mấy thật lòng.

Vô tình nhất chính là nhà đế vương.

Một người đàn ông không chút niệm tình thân nào hạ độc thủ với người em họ của mình, tôi còn có thể mong mỏi hắn thật sự tình thâm nghĩa trọng hay sao?

Cho dù đã từng có giây phút thực sự nhất kiến chung tình, sớm muộn cũng sẽ bị chìm sâu trong cuộc chiến tranh giành quyền lực không bao giờ ngừng nghỉ ở chốn thâm cung. Đối với những người đàn ông coi trọng, đắm chìm trong quyền thế, mỹ nhân chẳng qua cũng chỉ là vật điểm xuyết cho giang sơn mà thôi.

Vô Song nhìn thấy tôi uống cạn thuốc, liền vội vã đưa nước đường tới.

Tôi thử một ngụm, đầu lưỡi vẫn chưa tan hết được mùi vị đắng chát, khẽ lên tiếng: “Đắng đúng là đắng, dù cho có bỏ thêm bao nhiêu đường, cũng chẳng thể nào xua đi được vị đắng đó”.

Vô Song tỏ ra hơi áy náy, buông tay xuống rồi đứng sang một bên, không nói thêm bất cứ lời nào khác.

Cửu Nhi đột nhiên lại chạy tới, đưa một gói giấy cho tôi rồi cười hớn hở nói: “Chiêu nghi nương nương, nô tì nhân rồi không có việc gì, nên làm một chút kẹo lê theo đúng công thức của người Giang Nam, vừa mới xong, nô tì đã nếm thử một miếng rồi, vị cũng rất ngon, thanh thanh, ngọt ngọt. Chiêu nghi có muốn thử một miếng xem sao không?”

Tôi chẳng có chút tâm tình nào, đúng lúc đang định bảo cô bé lui xuống, vô ý nhìn lướt qua gói giấy đó, vội vàng đón lấy rồi ngược mắt lên nhìn Cửu Nhi. Cửu Nhi cũng đang nhìn về phía tôi, đôi mắt to tròn long lanh dường như đang ẩn giấu đôi chút hoảng loạn, không giống vẻ trong sáng, vô tư như mọi khi. Cô bé khẽ ho nhẹ vài tiếng, rồi cầm một miếng kẹo lên trước miệng tôi, mỉm cười tươi tắn nên cũng tự nhiên hơn đôi chút: “Nào, chiêu nghi mau thử một miếng đi”.

Tôi ngậm miếng kẹo làm từ quả lê, nhìn thấy hai hàng chữ ở góc của miếng giấy, chẳng hề cảm thấy chút mùi vị thanh thanh, ngọt ngào nào, ngược lại còn vô duyên vô cớ cảm thấy cay cay ở sống mũi, long lanh ở đáy mắt.

Là ảo tưởng chăng? Hay là trùng hợp?

Cầm tờ giấy gói chỗ kẹo kia lên, trên đó viết hàng chữ ngay ngắn: “Trương tư tịa biển sâu, chuyện cũ tận chân trời”.

“Trương tư tịa biển sâu, chuyện cũ tận chân trời

Muôn ngàn hàng lệ rơi, càng khiến lòng đau xót

Muốn gặp chẳng gặp được, muốn quên chẳng thể quên

Kiếp trước chưa có duyên, chờ kiếp sau như nguyện”.

Rất lâu sau khi chia tay, tôi đã từng nhờ người đem những câu này cho Trang Bích Lam, nhưng thật sự chẳng khác nào chiếc điều đứt dây, một đi không tung tích. Tôi từng thầm đoán mấy dòng chữ này hoàn toàn không đến được tay Trang Bích Lam, hoặc giả, tuy rằng đã nhận được những lời này, nhưng vào giây phút đón đầu tột cùng, Trang Bích Lam chẳng muốn đáp lại thư cho tôi.

Thời gian lâu dần, có đôi lúc tôi thậm chí còn chẳng nhớ được hoàn chỉnh cả đoạn thơ đó nữa, chỉ có mỗi điệu Bốc Toán Tử vẫn khê khàng vang bên tai mà thôi.

Tương tư tựa biển sâu, chuyện cũ tận chân trời.

Vết mực vẫn còn mới lại càng khiến cho tôi cảm thấy như đang trong mơ, khóe miệng khê co giật, ngược mắt lên nhìn về phía Cửu Nhi, đang định nói vài lời thì Cửu Nhi đã hạ thấp người xuống, mỉm cười lên tiếng: “Chiêu nghi, có ngọt không?”

Thân người của cô bé dường như đã che khuất tầm nhìn của Vô Song, khóe mắt vẫn long lanh đầm lệ, ngay cả chiếc má lúm xinh xinh trên khuôn mặt cũng không còn vẻ nghịch ngợm, hoạt bát như mọi khi nữa.

“Ngọt”. Tôi thu lại hết tâm trạng rối bời và hỗn loạn của mình, thản nhiên như không có việc gì đón lấy cả gói kẹo, chậm rãi tán thưởng: “Cuối cùng... cũng cảm thấy đôi chút vị ngọt rồi”.

Cửu Nhi liền đưa tay lên che miệng rồi cười hi hi đáp: “Nếu như chiêu nghi nương nương thích, ngày mai nô tì lại nấu thêm. Thứ đồ ăn vặt này ích khí bổ phổi, không gây hại cho sức khỏe đâu ạ”.

“Nha đầu ngọc, cái này có thể ăn thường xuyên như cơm sao? Như thế này là quá đủ rồi”.

Đầu óc suy nghĩ mông lung, tôi bất giác lấy thêm một miếng cho vào miệng nhem, cảm thấy hơi buồn ngủ, nhắm mắt lại rồi cười: “Lúc này tự nhiên ta thấy buồn ngủ quá, chắc do cơ thể vẫn chưa hồi phục hẳn, ngồi thêu thùa một lúc thôi đã đau nhức hết cả tấm lưng. Cửu Nhi mau lại đây bóp vai cho ta, ta chợp mắt một lúc”.

Cửu Nhi đáp lại, tôi liền ngồi lên chiếc giường trúc mềm, nhắm mắt lại giả vờ buồn ngủ, chỉ để Cửu Nhi ở lại hầu hạ cạnh bên. Máy cung nữ Vô Song, Ngưng Sương nhìn thấy tôi buồn ngủ, quả nhiên nhanh chóng nhẹ nhàng tay chân, lần lượt lui ra ngoài.

Cửu Nhi đứng đầm bóp vai cho tôi, động tác càng ngày càng khê khàng, có mấy sợi tóc khê buông trên mặt tôi, tiện cho tôi quan sát thấy sự do dự, đắn đo của cô bé khi cúi đầu dò xét động tĩnh của tôi.

Tôi im lặng điều hòa nhịp thở, chờ đợi Cửu Nhi lên tiếng trước.

Cửu Nhi lại thờ dãi sừng sọt một tiếng, rồi mới dùng giọng nói thoải mái đến mức kém tự nhiên để hỏi tôi: “Chiêu nghi nương nương, người đã ngủ chưa?”

Tôi không hề mở mắt, chỉ lười nhác mở miệng nói: “Ừm, cũng sắp ngủ rồi...”

Giọng nói của Cửu Nhi bỗng dừng khê khàng hẳn, thì thầm bên tai tôi mang theo hơi thở ấm nóng: “Chiêu nghi nương nương, Trang công tử đã nhập cung, muốn gặp nương nương một lần”.

Trang...

Không khí xung quanh đột nhiên tĩnh lặng lạ thường, tôi không nghe thấy ngay cả tiếng thở của bản thân. Trong đầu, trong mắt chỉ còn lại mỗi nụ cười trong sáng, đôi mắt đen sâu thẳm, tiếng gọi “Vũ Nhi, Vũ Nhi...” dịu dàng mà thiết tha của người thiếu niên tuần tú năm xưa.

Cuống hòng khê nắc một lúc lâu, tôi mới mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào Cửu Nhi, khê tiếng hỏi: “Ai phái người tới đây dò xét ta? Cứ nhất quyết muốn dò ta vào chỗ chết vậy sao?”

Trang Bích Lam mà bao năm nay đứt đoạn tin tức, đột nhiên lúc này lại đến Hoàng cung muốn gặp tôi?

Hai cha con nhà họ Trang chiếm cứ được vùng Tây Nam Giao Châu, gặp đúng thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tự lập thành một vương quốc. Đó là mối họa trong gan ruột của Nam Sở và cũng là cái gai trong mắt của Đại Chu lâu nay. Một cung nữ bé nhỏ như Cửu Nhi làm sao có gan dấy đưa với nhà họ Trang, thậm chí còn làm sợi dây kết nối giữa thiếu chủ nhân họ Trang với phi tần trong Hoàng cung Đại Chu?

Không cần biết là Thái hậu hay Nhiếp chính vương, khi xét xử hành vi đại nghịch bất đạo này đều sẽ bị chu di cửu tộc, diệt cỏ tận gốc, quyết không mềm lòng.

Cửu Nhi nhìn thấy tôi danh mặt lại, lập tức hoang mang, vội vã quỳ rạp xuống mặt đất, liên tục khấu đầu: “Chiêu nghi nương nương, Cửu Nhi không dám, Cửu Nhi không dám! Cửu Nhi không phải là gian tế của ai hết, chỉ có điều anh họ của Cửu Nhi là tướng sỹ dưới quyền Trang đại tướng quân năm xưa, hôm trước đột nhiên đến tìm gặp nô tì, hỏi khuê danh của Ninh chiêu nghi có phải là Thanh Vũ, có phải là cô cháu gái của Đồ thái hậu Nam Sở trước kia. Sau đó... sau đó thì nhờ nô tì giúp cho việc này...”

Cô bé ngược lên coi sắc mặt của tôi, thận trọng nói: “Buổi chiều hôm nay, nô tì nói đi hái hoa, thật ra... chính là đi gặp anh họ. Trang công tử... vào giờ trưa khi cấm vệ quân thay ca, liền trà trộn vào trong Hoàng cung. Tuy rằng nô tì mới gặp công tử có vài lần, nhưng dáng vẻ và khí độ của công tử quá thật khiến cho người ta nhìn một lần mà nhớ mãi không quên. Nô tì vừa gặp đã nhận ngay ra công tử nên mới dám quay lại đây nói chuyện này cho chiêu nghi biết”.

Tôi nhìn chằm chằm vào Cửu Nhi, hai tay ấn mạnh xuống mặt giường, giọng nói vẫn vô cùng cứng rắn: “Người đã gặp Trang Bích Lam rồi sao? Chứng cứ đâu?”

“Đạ có”. Cửu Nhi vội vả lấy một vật từ trong người ra, rồi đáp: “Câu thơ ở trong tờ giấy bọc kẹo, chính là câu Trang công tử đọc cho nô tì. Cửu Nhi cũng biết một vài chữ, cho nên đã viết lại vào tờ giấy đó. Chiều nghi thông minh tuyệt đỉnh, đương nhiên cũng biết được tâm ý của Trang công tử”.

Chiếc khăn lụa trắng được mở, chiếc lược gỗ đào nhỏ nhắn, tinh tế cũng theo đó mà lộ ra. Tay nghề điêu khắc tinh tế, kỹ thuật chạm hoa điêu luyện, hoa văn tươi tắn, tràn đầy sinh khí, cán lược vẫn còn tỏa rõ sắc màu, răng lược ngay ngắn không thiếu chiếc nào.

Lần cuối cùng gặp mặt Trang Bích Lam, chàng đang bị gông cùm, tóc tai rối bời ngồi lặng ở một góc tối tăm. Tôi nói muốn chải lại đầu tóc cho chàng nhưng thật ra chỉ muốn chàng lại gần song sắt hơn đôi chút. Gần hơn chút nữa để tôi có thể nhìn thấy rõ được khuôn mặt chàng, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc của chàng.

Thế nhưng đến sau cùng chàng vẫn ngồi ở góc phòng giam tăm tối đó, không chịu lại gần thêm dù chỉ một bước.

Trước khi rời khỏi đó, tôi chỉ còn biết để lại chiếc lược gỗ nhỏ thường mang theo người để lại trên mặt đất, hy vọng rằng cho dù thân trong ngục tối chàng vẫn luôn là một Trang Bích Lam ca ca chính tề, tuấn tú của lòng tôi như mọi khi.

Ngón tay tôi run run một hồi lâu rồi nắm chặt lại, răng lược đâm mạnh vào làn da tôi, để lại một vết máu tươi khá đậm, vậy mà bản thân lại chẳng hề cảm nhận được chút đau đớn nào.

“Chiều nghi nương nương...”

Cửu Nhi bất an khẽ gọi.

“Huỳnh ấy... đang ở chỗ nào?”

Lúc mở miệng nói tôi mới chợt nhận ra giọng nói mình đã lạc hẳn đi, cố gắng lắm mới nói hết được câu này, sau đó lại tiếp tục nghẹn tắc chỗ cổ họng, bí bách tới mức khiến cho lồng ngực nhói đau.

“Tĩnh Nghi viện”. Cửu Nhi thì thầm lên tiếng. “Kể từ sau khi phu nhân Khang hầu và chiều nghi dọn đi, chỗ đó vẫn trống không. Cửu Nhi mạo hiểm, vào lúc chiều đã gọi hai cung nữ làm mấy việc nặng nhọc sang hậu viện cùng chúng ta giúp sức, Trang công tử... vẫn ẩn thân trong đó từ lúc nhập cung đến giờ...”

Trái tim tôi dường như bị thứ gì đó đập tan, một cảm giác lạ lùng không biết từ đâu ra chợt trỗi lên trong lòng, không thể nào phân biệt nổi đắng cay ngọt bùi nữa. Dòng máu vốn dĩ đã nguội lạnh từ lâu trong chốc lát bỗng nóng lên rực lửa, lưu thông nhanh chóng trong thân thể.

Trang Bích Lam...

Người đàn ông mà tôi vẫn luôn chờ đợi bấy lâu nay, người đàn ông mà tôi cho rằng sẽ chẳng bao giờ xuất hiện trong thực tại, vĩnh viễn chỉ có thể gặp trong mơ, vậy mà lúc này, chàng lại đang ở Tĩnh Nghi viện?

Chàng đang ở Tĩnh Nghi viện, nơi tôi đã từng an lành, vô sự sống mấy tháng trời.

Chàng đang ở một nơi rất gần tôi, đưa tay ra là có thể chạm tới được.

Tôi như đang trong mơ, chỉ có thể dựa theo bản năng, lập tức ngồi bật dậy khỏi chiếc giường, nhanh chóng tiến nhanh ra ngoài cửa.

“Chiều nghi nương nương, chiều nghi nương nương...” Cửu Nhi nhanh chóng đuổi theo, may mà kéo được tay áo của tôi lại, vội vả nhắc nhở: “Chiều nghi nương nương, bây giờ vẫn còn quá sớm, chỉ sợ... chỉ sợ lúc này đi vẫn chưa thích hợp...”

Đầu óc của tôi dường như đã tỉnh táo hơn đôi chút, nhưng cũng vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn. Trước mắt tôi là một khoảng mơ hồ, huyền ảo, chẳng nhìn thấy rõ ràng những gì.

Không thích hợp...

Hai chúng tôi đã chia cách bao lâu như vậy, bỗng nhiên nghe thấy tin tức của chàng và biết được chàng vẫn chưa hề quên tôi, thậm chí còn đến gần bên cạnh, vậy mà tôi vẫn nghe thấy một câu “không thích hợp...”

“Chiều nghi nương nương, hành động hấp tấp, e là sẽ gây hại đến Trang công tử”.

Sẽ gây hại đến Trang công tử!

Tay chân cứng đờ, dường như đã mất đi tri giác, nhưng vẫn cứ đứng sững mãi đó, dường như có tiếng ngân nga khẽ vang bên tai, tôi chợt ngồi sụp xuống.

Cửu Nhi nhanh chóng đỡ lấy tôi, nửa ôm nửa kéo tôi vào ngồi trên chiếc giường trúc, nhặt tấm áo khoác ngoài không biết bị tôi tung ra lúc nào đang nằm trên mặt đất, sau đó lại khoác lên người. Cửu Nhi nắm tay tôi và lo lắng hỏi: “Chiều nghi nương nương, người... người hãy bình tĩnh đôi chút, có được không?”

Bình tĩnh, tôi đương nhiên phải bình tĩnh rồi!

Cửu Nhi đang nắm chặt lấy bàn tay tôi, lòng bàn tay ấm nóng đến khiếp người. Hoặc là do thân người tôi quá lạnh, lạnh đến mức như thể vừa bước ra khỏi nơi băng giá, tê dại đến mức mất hết cả tri giác.

“Ta không sao cả”. Tôi ngẩng đầu lên, vẫn còn có thể noãn miệng mỉm cười rồi nói với Cửu Nhi: “Hành tung của huynh ấy không bị người khác phát hiện đúng không? Đợi khi nào trời tối, ta sẽ đến gặp huynh ấy, huynh ấy vẫn sẽ đợi ta ở đó đúng không?”

“Dạ vâng, Trang công tử nhất định sẽ chờ nương nương. Công tử mạo hiểm tính mạng trà trộn vào Thụy Đô, chính là vì muốn đón chiêu nghi nương nương rời khỏi đây”.

Câu trả lời của Cửu Nhi khẳng định chắc chắn, còn tôi thì thở phào nhẹ nhõm sau khi nghe được lời khẳng định đó.

Chàng đương nhiên sẽ đợi tôi. Cũng giống như mỗi lần hẹn gặp chàng, chàng thường đến đó từ sớm rồi chờ đợi, cho dù tôi đến muộn hơn, chàng cũng không bao giờ chán nản, bực bội. Chàng thường mang theo một cuốn sách hoặc cây tiêu, nhô ghế ngồi đợi, hoặc giả đứng bên hồ sen lặng lẽ đợi chờ tôi đến.

Thân thể không còn chút sức lực nào, tôi ngồi lại lên chiếc giường trúc, lặng lẽ mỉm cười. Ba năm rồi, rốt cuộc tôi đã chờ được chàng. Cửu Nhi lúc này lại nhỏ lệ, thận trọng dùng khăn lụa khẽ đưa qua gò má tôi. Cảm giác ướt át, man mát khẽ truyền tới, ngấm lên chiếc khăn lụa kia. Thế nhưng có khi độ ấm áp của Trang Bích Lam, thật giống như giữa mùa hè nóng bức đi dạo bên cạnh hồ nước xanh biếc, thoang thoảng hương sen dịu dàng chậm chậm ngấm vào lục phủ ngũ tạng.

Vào đêm khuya, cuối cùng tôi cũng đã trấn tĩnh lại nhiều, ít nhất có thể không để lộ chút sơ hở nào trước mặt Ngưng Suong, Tầm Nguyệt, hai người ở cạnh bên tôi trong thời gian khá lâu. Tôi vẫn dùng com bữa tối như thường lệ, còn bảo Tầm Nguyệt thấp thêm mấy ngọn đèn, tiếp tục thêu chiếu túi thom ban chiều.

Vô Song cười nói: “Chiêu nghi nương nương, chi bằng ra ngoài sân đi dạo đôi chút cho tiêu thức ăn? Dù đèn có sáng đến mấy cũng chẳng thể nào bằng được ban ngày, người đang mang bệnh trong người, giờ lại thêm đến mất thì không tốt đâu”.

Cửu Nhi bật cười hi ha nói: “Vô Song tỷ tỷ, đợi sau khi chiêu nghi của chúng ta khỏi bệnh hoàn toàn, chị có thể làm một nữ thái y rồi đấy, bất cứ một cách tình dưỡng thân thể nào tỷ tỷ cũng biết cả”.

Vô Song không nói thêm gì, quay đầu sang nhìn bọn Ngưng Suong đang chọn vải, bàn bạc xem nên chọn bộ trang phục màu sắc thể nào vừa trang trọng lại giản dị, để đến Tết Đoan Ngọ tới cung Đức Thọ thịnh an, vừa không quá đổi nổi trội, thu hút sự chú ý của người khác, lại không quá đổi tầm thường so với các phi tần khác, mất đi thể diện của hậu cung.

Tôi cứ để mặc cho bọn họ nói chuyện, tiếp tục thêu thùa từng mũi, từng mũi một.

Đường kim mũi chỉ vẫn tinh tế như trước đó, dưới ánh nến sáng sủa, nhanh chóng có thể nhận ra trên cành sen xanh, một đóa sen tĩnh để hàm tiếu đáng yêu, sinh động như thật hiện lên rõ rệt.

Vốn dĩ chỉ muốn mượn việc thêu thùa để giết thời gian, nhưng vẫn chẳng tránh khỏi phân tâm nhớ tới Trang Bích Lam đang ẩn thân trong Tĩnh Nghi viện, khiến cho người khác nhận ra điểm bất thường. Nghĩ ra tôi cũng ít khi thêu thùa, vẫn cảm thấy cứng tay, vốn cho rằng chẳng thể nào thêu được thần thái của một đóa sen. Thật không ngờ, tức cảnh sinh tình, tâm trạng vui vẻ, nên tay nghề còn tinh tế hơn cả trước kia, ngược lại còn thêm vài phần phong tình tươi đẹp xuất chúng.

Thấy tôi thêu xong, bọn Tầm Nguyệt liền lại gần xem, không một ai không tán thưởng, có lẽ do biết được hồi chiều Đường Thiên Tiêu tỏ ra khá hứng thú với chiếc túi thom này cho nên cũng khen ngợi: “Nếu như Hoàng thượng nhìn thấy chiếc túi thom này, thì chắc chắn sẽ thích lắm. Đến lúc đó, thật sự không biết người sẽ dùng lời lẽ gì để tán tụng tay nghề tinh diệu của chiêu nghi nữa”.

Chỉ có một mình Vô Song đứng lặng một bên không nói lời nào, phải một lúc lâu sau mới mỉm cười nói: “Khang hầu cũng vô cùng quý trọng tài năng của chiêu nghi nương nương, nếu như chiêu nghi nương nương rảnh rồi, có thể thêu cho ngài một, hai tín vật, ngài nhất định sẽ vô cùng vui sướng”.

Ngưng Suong mau chóng mang mấy loại hương liệu như bạch chỉ, xuyên khung, tô hiệu, bạc hà, lại thêm vài chút bột hùng hoàng trộn vào nhau cho vào trong túi thom, rồi nói đeo chiếc túi thom vừa đúng với tập tục trấn quỷ trừ tà, bảo vệ cho chủ nhân an lành, bình yên trong Tết Đoan Ngọ. Nghe thấy Vô Song nói vậy, Ngưng Suong vừa buộc chiếc túi thom lại vừa từ từ nói: “Đúng thế, nếu như chiêu nghi không phải là ái phi của Hoàng thượng, lấy mấy vật này báo đáp ân cứu mạng, quả thực vô cùng hợp lý. Có điều ngày nay chiêu nghi đã là một phi tần chính nhị phẩm danh chính ngôn thuận, nhận được ân sủng của Hoàng thượng, nếu như để cho người khác bàn tán thị phi thì chỉ sợ bên phía cung Hy Khánh lại xảy ra chuyện thôi”.

Có lẽ nhớ tới lần này tôi trở về từ cõi chết, mấy cung nữ thân cận đều nhất thời im lặng, không dám nói năng tùy tiện nữa.

Lúc này có mấy thái giám đến bẩm báo, quả nhiên hôm nay Hoàng thượng ở lại cung Hy Khánh, dặn dò các phi tần khác có thể thổi tắt đèn phía trước cửa cung, đi nghỉ ngơi sớm.

Vốn dĩ tôi đang sợ Đường Thiên Tiêu bỗng nhiên thay đổi chủ ý, không đến nhìn nọt võ về vị Hoàng hậu “gà trống cõ đại” kia của mình lại chạy tới cung Di Thanh của tôi. Bây giờ thì coi như cũng an tâm hơn hẳn, thầm tính cách thoát thân khỏi đây.

Vô Song đã lên tiếng thúc giục: “Chiêu nghi nương nương, nếu như Hoàng thượng đã không tới, chi bằng người cứ đi nghỉ sớm đi”.

Tôi đứng bật dậy, đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài trời, mỉm cười nói: “Lúc hoàng hôn ta ngủ hơi nhiều, bây giờ sao đã ngủ luôn được chứ? Chỉ bằng ra ngoài tản bộ đôi chút, cho tiêu thức ăn, thư giãn tinh thần”.

Vô Song cau chặt đôi mày nói: “Chiều nghỉ nương nương, trời đã muộn rồi, hay là người chỉ đi tản bộ trong cung mình thôi”.

Tôi hít thật sâu hương thơm thanh nhã đang thoang thoảng trong không khí, chậm rãi nói: “Hàng ngày cứ luôn nom nớp lo sợ tai mắt của Hoàng hậu, không muốn gây chuyện thị phi. Hôm nay Hoàng thượng đã đến nghỉ ngơi tại tẩm cung của Hoàng hậu, ta nghĩ Hoàng hậu cũng chẳng còn tâm tư để ý đến ta đâu. Vậy nên ta lặng lẽ ra ngoài đi dạo một chút cũng không sao”.

Cửu Nhi đã cầm một tấm áo khoác mỏng choàng lên đôi vai tôi, rồi cười nói: “Đúng vậy ạ, hôm nay ánh trăng rất đẹp, hiếm khi nương nương có nhã hứng, ra ngoài tản bộ đôi chút cũng không sao”.

Ngưng Suong liền sai người đi chuẩn bị đèn lồng, cười đáp: “Vậy để nô tì gọi thêm mấy thái giám, cung nữ nữa đi theo nương nương”.

“Không cần đâu, chỉ cần Cửu Nhi đi theo ta là được rồi. Người đông dễ gây chú ý, ngược lại càng khiến cho người khác để tâm hơn”. Tôi buộc chặt tấm áo khoác ngoài vào, nắm lấy cánh tay của Cửu Nhi rồi mỉm cười nói thêm: “Đi thôi, ta cũng chỉ định đi loanh quanh tẩm cung của mình thôi. Đừng có để cho đám nha đầu kia làm kinh động lên, cứ như thể ta lại lâm trọng bệnh ấy, chẳng khác nào ngọn đèn trước gió, đi được vài bước là đã vụt tắt”.

“Làm gì có ạ, làm như vậy có khi lại càng khiến người khác nghi ngờ hơn ấy chứ”.

Bọn người Tầm Nguyệt tuy rằng cũng hơi nghi ngờ, nhưng sau cùng vẫn an tâm để Cửu Nhi đưa tôi ra khỏi cung Di Thanh, không dám ngăn cản thêm nữa.

Trời đã khuya, ánh trăng sáng chói, treo trên khung trời đêm huyền bí. Làn gió dịu nhẹ giữa đêm luân qua những bức tường cao dày trong cung, xuyên qua lớp áo mỏng manh, đùa giỡn trên da, thế nhưng tôi lại chẳng hề cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

Bàn tay tôi đang nắm chặt lấy áo khoác lúc này còn toát mồ hôi, dưới chân cũng cảm giác được sức nóng lạ thường, bất giác cũng càng lúc càng bước nhanh thêm.

Lúc đầu, Cửu Nhi cầm theo chiếc đèn lồng sáng chói lung linh đi phía trước dẫn đường, chốc chốc lại đưa mắt nhìn xung quanh, chẳng bao lâu liền bị tôi bỏ xa ở phía sau, vội vã bước lên trước mỉm cười nói: “Chiều nghỉ, không nên quá vội vã, nếu như Trang công tử đã tới vì nương nương, không gặp được nhau, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ đi đâu”.

Tôi hoảng hốt nhận ra bản thân đã quá mất bình tĩnh. Nói là đi tản bộ vậy mà hành động, cứ chỉ lại vội vã thế này, không muốn người ta nghi ngờ mình có ý khác cũng khó.

Có lẽ Cửu Nhi cũng nghĩ đến việc này, sắc mặt hơi nhợt nhạt, sau khi rẽ ngoặt liền vội vã thổi tắt chiếc đèn lồng đi, khẽ thì thầm: “Chiều nghỉ, chúng ta chọn đường nhỏ, ít người đi nhé”.

Tôi liền gật đầu nhìn lên sắc trời, lắc đầu nói: “Vẫn nên thấp đèn lên rồi đi bình thường thì hơn. Cứ lén la lén lút đi trong bóng tối thế này ngược lại khiến người ta nghi ngờ”.

Cửu Nhi nghe thấy vậy đành phải lấy đá đánh lửa ra châm chiếc đèn lồng lên, rồi đi trước dẫn đường. Tôi cũng trấn an lại tâm trạng vội vã, chậm rãi cùng Cửu Nhi thưởng thức cảnh vật đêm khuya đầu hạ suốt dọc đường đi.

Mấy chỗ xung quanh cung Di Thanh cũng khá đông đúc, tấp nập, phải đi qua mấy cung điện lớn, quan trọng trong Hoàng cung. Dưới bóng cây rậm rạp, khi đi qua những bức tường cung điện sáng đèn rực rỡ, tôi có thể nghe thấy tiếng cười của những người phụ nữ vọng ra.

Trên đường đi khó tránh gặp phải một số thái giám, cung nữ, nhìn thấy tôi chậm rãi bước đi, đều không dám hỏi han nhiều, sau khi cung kính hành lễ đều đứng hết sang một bên.

Khi đi đến chỗ cách cung Hy Khánh khá xa, không khí mới dần dần tĩnh lặng trở lại, ngay cả tiếng đàn không biết vọng lại từ đâu cũng từ từ nhỏ xuống rồi biến mất, dường như nhất thời tôi đã tránh xa khỏi những tranh giành quyền lực khốc liệt ở chốn thâm cung này.

Mắt nhìn xung quanh không còn ai, ngay cả không gian xung quanh cũng trở nên tối lặng, còn Tĩnh Nghi viện lại ngay trước mặt rồi, tôi chẳng còn để tâm được nhiều nữa, nhấc cao chân váy, nhanh chân chạy đi, như thể bay tới phía trước, bỏ Cửu Nhi đang chạy theo thở hổn hển ở quãng xa phía sau.

Mới rời khỏi đây có một khoảng thời gian ngắn, vậy mà cảnh vật tiêu điều, thanh vắng lạ thường. Khi tôi đẩy cánh cửa màu đỏ cũ kỹ, tiếng cửa cọt kẹt khe khẽ lên, lại càng khiến cho không gian trở nên hoang tàn, vắng lặng.

Hoa lê đã rụng hết, chẳng còn chút mùi hương nào đọng lại. Cảnh lá chim giữa làn sương mù mỏng manh, giống như làn mây nhẹ trên bầu trời đêm khuya, nhấp nhô bất định.

Mấy khung cửa sổ rách nát, không hề động chút sinh khí nào, trước cánh cửa đóng hờ, con gió thổi khiến nó kêu kêu kệt kệt không ngừng, giống như tiếng ai đang kêu than ỉ ôi, não ruột. Chắc hẳn đã quá lâu rồi không có người quét dọn Tĩnh Nghi viện, nên dưới chân đầy những lá khô rụng, khi bước lên tạo ra những tiếng kêu khe khẽ, khiến cho tôi bất giác phải giảm tốc độ, chậm bước chân lại, như thể đang sợ kinh động đến hòn phách hoa lê đang quanh quẩn đầu đây.

“Chiều nghỉ”.

Cửu Nhi đứng phía sau khẽ cất tiếng gọi, thận trọng đóng cửa lại, giơ cao chiếc đèn lồng sáng rực trong tay, vội vã bước lên phía trước soi đường cho tôi.

Còn tôi khi bước lên bậc thềm đã vội dừng chân lại, nhìn vào căn phòng tối lem nhem phía trong, tay xiết chặt tấm áo khoác mỏng. Trong phòng, liệu thật sự có người tôi đã khổ sở mòn mỏi đợi chờ suốt ba năm qua không?

Những góc cạnh của bậc thềm đá đã bị mài mòn được ánh sáng của những ngọn đèn trong cung chiếu lên màu vàng ấm áp, những chiếc tua rua dài bay phấp phới tạo nên những hình ảnh vờ u ám, nhảy nhót hỗn loạn trên bậc thềm đá.

Cửu Nhi kéo tay áo tôi, nhưng lại không dám thúc giục, còn tôi, thì lặng lẽ đứng im trên bậc thềm, im lặng một hồi lâu, dường như ngay đến tiếng hơi thở của mình cũng chẳng nghe thấy nữa.

Lúc này, tôi nghe thấy hơi thở của ai đó, khẽ khàng mà ưu sầu, dài thượt, truyền ra một cách mơ màng như thể đang ở trong mơ.

“Vũ Nhi...”

Nước mắt tôi đột nhiên trào ra khỏi bờ mi.

Tôi xông lên phía trước, vén tấm rèm cửa lên, vừa đẩy vừa đá chiếc cửa, chạy như bay vào bên trong.

“Chiều nghỉ, người đi chậm thôi, cẩn thận kéo vấp ngã”.

Cửu Nhi đi theo phía sau tôi, tỏ ra vô cùng lo lắng, đưa cao chiếc đèn dò xét xung quanh.

Phía trong phòng đã không còn vẻ thanh tịnh, nhã nhặn như khi tôi với Nam Nhã Ý còn sống ở đây nữa. Những bàn ghế sạch bóng khi xưa giờ bị phủ lên một lớp bụi mỏng, thoảng khắp gian phòng luông không khí bí bách khó chịu. Chẳng biết lớp giấy dán cửa sổ bị rách từ lúc nào khiến gió thổi vào kêu lên rìn rít, dưới ánh đèn góc tường hiện lên đầy mạng nhện, bay bay trong cơn gió nhẹ giữa đêm, ánh đèn theo đó cũng rập rờn như nhảy múa.

“Bích... Lam...”

Tôi thận trọng hết mình gọi tên chàng, chỉ sợ tiếng gọi to sẽ kinh động đến người khác cũng sợ tiếng gọi quá nhỏ, người đàn ông đang lặng lẽ ẩn trong nơi kín đáo nào đó sẽ không nghe ra.

Có lẽ chẳng ai có thể nghe rõ những từ tôi đang nói ra cũng nên? Thậm chí ngay bản thân tôi cũng chẳng thể định rõ có phải mình đang gọi tên chàng hay không.

Thế nhưng chính vào lúc này, tôi nghe thấy một tiếng vọng ra từ căn phòng mà trước kia tôi với Nam Nhã Ý ở, giống như có một ai đó đang vội vã đứng dậy khiến cho chiếc ghế ngồi bị đổ vậy.

Tôi cũng chẳng để tâm được nhiều nữa, lặng nín hơi thở, nhấc cao tà váy rồi chạy thẳng vào phía trong. Và lúc này từ phòng trong cũng có một người đang nhanh bước đi ra, tựa tay bên cửa, đưa mắt nhìn về phía tôi.

Trang Bích Lam trác tuyệt, phi phàm đứng đó, sáng ngời chẳng khác nào vàng trắng trong trẻo trên bầu trời, nhưng lại không hề chói lóa, lặng lẽ tỏa ra một khí chất thanh cao lạ thường.

Trời đất sáng rực, sắc đêm mơ màng, chỉ càng khiến cho chàng thêm cao sang thoát tục, chẳng thể nào ẩn giấu được vẻ nhã nhặn, thanh cao.

Đứng cách chàng chỉ vài bước chân, tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc trên người bộ quần áo thị vệ tầm thường nhưng vẫn toát ra khí chất anh tuấn. Đột nhiên, tôi bỗng có cảm giác mơ hồ, không chân thực, cảm thấy chỉ vừa đưa tay ra thì sẽ nhanh chóng tỉnh khỏi giấc mộng như mọi khi.

Do dự một vài giây, tôi vẫn nhanh chân bước lại gần, thật sự đưa tay chạm vào bóng hình mà bất cứ lúc nào cũng có khả năng biến mất.

Khuôn mặt đó ấm áp dịu dàng, nụ cười hiền hòa vẫn nở trên môi, cảm giác trên tay lúc này vô cùng chân thực, rõ ràng. Nhẹ đưa tay vuốt trên khuôn mặt chàng, thân người tôi như cứng đờ lại, nín chặt hơi thở, không dám cử động gì.

“Vũ Nhi...”

Lại một tiếng thở dài đầy ưu tư, hương thơm thanh nhã tựa hồ sen giữa tiết trời mùa hè kèm theo không khí ấm áp lâu ngày mới thấy như thể bao trùm lên cơ thể tôi.

Chương 8: Giáo Mác Ngọt Trời, Khí Thế Ngút Tầng Mây

Đôi vai của chàng dường như to rộng hơn trước kia, hoặc giả do tôi đợi chờ chàng đến mức héo hon, tàn tạ, không còn linh hoạt, vui tươi được như trước nữa nên mới giống như chiếc lá thu sắp lìa cành nằm gọn trong bờ vai của chàng.

“Bích... Bích Lam...” Tôi vẫn đắn đo không dám tin vào sự thật, bàn tay vẫn đặt lên khuôn mặt chàng: “Là mộng, lại là mộng rồi sao?”

Thật ra... đã rất lâu rồi tôi không còn dám nghĩ tới giấc mộng xa xỉ này nữa, cho nên mới khó lòng chấp nhận được việc chàng xuất hiện đường đột đến mức này.

Bàn tay tôi đột nhiên nóng rực lên, khiến cho trái tim không ngừng rung động. Tiếp đó, tôi nghe thấy tiếng Trang Bích Lam khẽ cười rồi nói: “Nếu như là mộng, vậy Vũ Nhi tiếp tục cùng nằm mơ với ta, có được không?”

Tôi lập tức gạt đầu, nhanh chóng đáp lời: “Được, được, muội chỉ muốn được ở bên huynh thôi”.

Mắt ngược lên, lệ tràn mi, rõ ràng tôi đã nhìn thấy đôi mắt sáng lấp lánh dưới ánh đèn lồng chập chòn trong phòng lúc này. Ánh mắt đó đã mất đi về hấp tấp, phong lưu thời thiếu niên, thêm vào đó là sự dịu dàng, ấm áp, chín chắn được tôi luyện qua thời gian, nhưng vẫn khiến cho người khác đắm đuối đến tiếc nuối.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy nhẹ nhõm, dễ chịu hơn nhiều.

Hoặc giả, từ lâu tôi đã không còn là một Ninh Thanh Vũ hoạt bát, thông minh của trước kia nữa, nhưng chí ít tôi vẫn có thể khẳng định rằng, tấm lòng chàng dành cho tôi vẫn nguyên vẹn như ba năm trước, không hề phai nhạt bởi hận nước thù nhà, mãi mãi không thay đổi.

Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Từ giờ trở đi, tôi chỉ muốn được ở bên chàng, sinh tử không rời.

Trang Bích Lam buông lỏng đôi tay, đưa một tay nâng khuôn mặt rồi đặt một nụ hôn vào trán tôi, khẽ khàng nói: “Vậy thì muội hãy theo ta đến Giao Châu nhé?”

Làn môi mềm mại, mỏng manh lưu lại trên trán không chỉ là cảm giác ướt át, mà còn cả sự say mê, đắm đuối tận cùng. Đưa tay ôm chặt lấy thân người chàng, tôi đáp lại không chút do dự: “Vâng”.

Đôi mắt tràn đầy ưu tư bỗng nhiên sáng bừng như bầu trời đầy sao, ngay cả nụ cười nhẹ nhàng nơi bờ môi cũng trở nên xán lạn như mùa xuân, khiến cho khuôn mặt chàng lại càng tuấn tú, tràn đầy sức mê hoặc.

“Quả nhiên là Vũ Nhi của ta...” Chàng than thở rồi nói thêm: “Trước khi gặp được muội, ta vẫn thấy lo lắng...”

Chàng không nói tiếp là lo lắng điều gì, chỉ kéo tôi vào trong phòng ngủ trước kia, mở một chiếc túi đặt trên bàn rồi nhẹ nhàng nói: “Muội mau lại đây, thay bộ quần áo thị vệ này vào, rồi theo ta rời khỏi Hoàng cung”.

Cửu Nhi đặt chiếc đèn lồng xuống, quay người thấp một ngọn nến lớn rồi khẽ khàng bẩm: “Chiều nghỉ, người mau thay trang phục đi, nô tì sẽ ra ngoài canh phòng”.

“Muội ấy không phải là chiều nghỉ”. Trang Bích Lam đột nhiên cắt ngang lời của Cửu Nhi, quyết đoán, khẳng khái vô ngần.

Cửu Nhi ngậy người ra, lập tức nói: “Dạ, Trang công tử, Ninh đại tiểu thư, nô tì ra ngoài trước”.

Mắt nhìn Cửu Nhi bước ra ngoài, Trang Bích Lam nắm chặt bộ quần áo trong tay, im lặng trong giây lát, rồi lại đặt bộ trang phục này lên trên tấm da bọc ngoài, ánh mắt sâu thẳm, đen nháy nhìn thẳng vào tôi, u sầu lên tiếng: “Vũ Nhi, nếu muội đi theo huynh... muội sẽ không còn là một chiều nghỉ cao sang của Đại Chu nữa, chỉ có thể làm thê tử của huynh, ta thậm chí... chẳng thể đảm bảo rằng chúng ta sẽ yên ổn suốt đời được. Muội còn muốn đi cùng ta không?”

Sống mũi tôi bỗng cay xè, nước mắt suýt trào khỏi bờ mi, khẽ sụt sịt nhẫn nhịn, vẫn ôm chặt lấy cánh tay chàng như hồi còn thơ ấu, rồi thì thầm: “Muội vốn dĩ chính là thê tử của huynh, đương nhiên phải đi theo huynh rồi”.

Thời thế hỗn loạn, Giao Châu chẳng qua chỉ là một vùng đất ven biên giới, đợi sau khi Trung nguyên bình ổn lại, họa đao binh hỗn chiến, e rằng sẽ vô cùng nguy hiểm, ai dám bảo đảm cho ai cả một đời bình an vô sự?

Không biết chàng đã phải mạo hiểm như thế nào mới có thể đứng trước mặt tôi, thật khổ cho chàng lại còn thấp thỏm bất an vì tôi như vậy. Ngay cả khi đón tôi ra khỏi cung, vẫn còn canh cánh bên lòng liệu có thể cho tôi hạnh phúc, yên vui được không.

Trang Bích Lam không nói thêm gì, đôi tay thon dài đặt lên trước mặt, cởi chiếc áo khoác ngoài cho tôi.

Tôi bình thân mỉm cười, nhanh chóng tháo mấy chiếc trâm ngọc trên đầu, buông mái tóc dài xuống, nhún cơ hội lau luôn nước mắt đi, rồi mới cởi áo khoác ngoài và vẩy dưới.

Ngón tay trắng nhợt vẫn còn đang run mãi không thôi, lồng ngực đang đập thành thịch tựa nhịp trống vẫn đau nhói từng cơn. Đây chính là một cảm giác trộn lẫn giữa nhiều xúc cảm, bất an có, vui mừng có, kích động có, khiến cho tôi cuối cùng cũng cảm thấy việc tôi đang ở cùng với Trang Bích Lam là sự thật.

Mùa hè đã tới, lớp áo bên trong mỏng manh, nhưng tôi hoàn toàn không muốn chàng rời khỏi tầm nhìn của mình, huống hồ tôi vốn dĩ là người của chàng nên cũng không cần phải tránh đi, mặt mũi đỏ bừng nhận bộ quần áo thị vệ trong cung do chàng đưa tới.

Khuôn mặt tựa ngọc tạc của Trang Bích Lam cũng đang đỏ ửng lên, chàng quay mặt đi chỗ khác không nhìn tôi, chỉ thì thầm than thở: “Vũ Nhi, đáng lẽ ta không nên để cho muội phải uất ức thế này... là Đổ thái hậu... đã làm muội lỡ làng, làm ta cũng lỡ làng”.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu lên nói: “Di sao? Người... đã làm gì?”

Trang Bích Lam mỉm cười đầy khổ sở: “Muội đã viết một bài từ rồi nhờ người chuyển cho ta đúng không?”

Đúng vậy, chính là khúc Bối Toán Tử. Mãi cho tới hôm nay khi nhìn thấy câu từ trên tấm khăn tay kia, tôi vẫn đang suy ngẫm liệu chẳng bài từ đó đã chẳng thể đến được tay chàng, hoặc giả vì mối huyết hải thâm thù mà không muốn đáp lại tôi.

“Huynh đã không đáp lại cho muội. Muội còn tưởng rằng... huynh oán hận muội”.

Không dám nhìn khuôn mặt chàng, tôi chỉ ngầy ngầy nhìn vào chiếc bóng in trên bức tường do ánh nến.

“Ta đúng là oán hận muội, oán hận muội suốt ba năm nay. Sứ giả mà muội phái tới cũng mang theo bài từ do muội đích thân viết, nói với ta rằng đây là bức thư tuyệt mệnh của muội. Hắn nói, muội bị Hoàng đế Nam Sở cưỡng bức trong cung, sau đó làm bệnh nặng, chết đi trong ưu phiền”.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong mấy năm nay bắt đầu tái diễn lại trong đầu óc tôi, khiến cho tôi bắt đầu nhớ lại, mấy tháng sau khi gửi bức từ đó đi, Đổ thái hậu dường như đặc biệt quan tâm đến tôi, thỉnh thoảng lại gọi vào hỏi han, nhưng ánh mắt lại hiện rõ vẻ thấp thòm, bất an. Thì ra, người đã biết tôi lãng lẽ nhờ người chuyển thư cho Trang Bích Lam từ lâu, đồng thời còn mua chuộc người đó để gây hiểu lầm giữa hai bên.

“Muốn gặp chẳng gặp được, muốn quên chẳng thể quên

Kiếp trước chưa có duyên, chờ kiếp sau như nguyện.”

Thư vốn được gửi để bày tỏ nỗi tương tư, sau cùng lại bị hiểu thành bức thư tuyệt mệnh.

Còn về phần tôi, Trang Bích Lam không hề hồi đáp, tôi không thể không bỏ cuộc. Về phần Trang Bích Lam, chàng đã nhận được tin dữ từ tôi, cũng đành phải tuyệt vọng mà thôi.

Chẳng trách nào nhận đi không lưu dấu, bật vô âm tín.

Trang Bích Lam ưu phiền nhìn bức tường đầy mạng nhện giăng, than thở: “Lúc đó, ta đã nghĩ thế này. Muội rõ ràng đã biết... phụ thân chỉ còn lại mỗi một người thân là ta, ta không thể nào bỏ mặc phụ thân đi theo muội được, vậy mà vẫn không biết giữ gìn lấy tâm thân, thật sự ta cảm thấy vô cùng oán hận muội. Cho dù... cho dù bị người ta xâm phạm, làm nhục, cũng nên vì ta mà nhẫn nhịn, làm sao lại dễ dàng bỏ mặc cuộc sống, tính mạng của mình như vậy. Muội không hề bị bệnh, nhưng ta thì đã ốm liệt giường suốt mấy tháng trời, trong lòng... toàn nhớ về hình ảnh Vũ Nhi từ nhỏ nhí nhánh, hoạt bát ở cạnh bên ta, cùng ta đàn múa hát ca, viết thơ từ, vẽ tranh...”

Tôi không dám tưởng tượng khi nhận được tin tôi đã ra đi, chàng thê thảm đến mức độ nào, đành thì thầm khẽ hỏi: “Vậy... vậy thì sau đó làm sao huynh lại biết được... muội vẫn còn trên nhân thế?”

Trang Bích Lam mỉm cười đầy mỉa mai: “Ninh chiêu nghi sắc đẹp diễm lệ, khuynh nước khuynh thành, khiến cho Đại Chu không một ngày yên ổn, quân thần bất hòa, làm sao ta lại không nghe được tin tức chứ? Huống hồ theo hồi báo truyền về, Ninh chiêu nghi lại xuất thân từ trong cung của Đổ thái hậu trước kia. Ngoại trừ muội ra, ta thật sự không nhớ ra Kinh thành còn có một mỹ nhân họ Ninh có sắc đẹp diễm đảo chúng sinh thứ hai nữa”.

Chàng cúi xuống lãng lẽ nhìn tôi, trân trọng mà xót xa: “Đường Thiên Trọng ngạo mạn, nhẫn tâm, Đường Thiên Tiêu vô năng, bất tài, bị kẹt giữa hai người đó... thật sự đã khiến nàng phải chịu nhiều uất ức”.

Tôi lập tức thấu hiểu ngay hàm ý ẩn trong hai từ “uất ức”, thật sự không biết mật thám của chàng đã truyền đạt tin tức giữa tôi với hai huynh đệ họ Đường đến mức độ nào.

Không muốn chàng phải cảm thấy áy náy, tự trách, cũng không muốn chàng hiểu lầm tôi đã mất đi sự trinh trắng, tôi tiến lại gần, nhẹ kéo ống tay lên, ửng đỏ cả mặt nói: “Muội không hề chịu uất ức. Người mà Đường Thiên Tiêu yêu là Nam Nhã Ý, phu nhân Khang hầu đã bị Đường Thiên Trọng lấy về phủ. Muội chỉ là quân cờ ngai dùng để báo thù việc người anh họ của mình đã đoạt mất người yêu trong lòng thôi. Có điều vị tiểu Hoàng đế này không quá xấu xa, chỉ ít không “hiếp đáp” người tỳ muội tốt của người trong lòng mình”.

Cánh tay trắng ngọc tựa tuyết, một chấm đỏ hồng nổi bật lên, sắc màu tươi tắn, chính là Thủ Cung Sa, thứ chứng minh trình tiết của người con gái.

Trang Bích Lam nhìn tôi đầy kinh ngạc, ánh mắt bỗng chốc cũng long lanh.

Tôi mỉm cười trong lệ nhòa nói: “Bích Lam, muối chỉ là thê tử của huynh, huynh không được phụ bạc muối”.

Chiếc túi thơm vừa mới thêu xong đang nằm trong y phục tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, đầm say. Đóa sen tịnh để được thêu trên túi hiện lên sắc nét, tươi tắn dưới ánh nền chập chờn, chẳng khác nào đôi tình nhân tay nắm tay, mỉm cười đầy tình ý.

Từng đường kim mũi chỉ chẳng khác nào những sợi nhớ, sợi thương đan dệt vào nhau, bày tỏ rõ cảm xúc tương tư khổ, gấp lại vui.

Dưới bầu trời này, cũng chỉ có duy nhất một mình chàng mới xứng được tôi tương tư sầu nhớ, hơn nữa... chàng cũng chưa bao giờ phụ bạc lại nỗi tương tư sầu nhớ của tôi.

Cúi đầu xuống, tôi thận trọng buộc chiếc túi thơm đỏ vào phần thắt lưng của chàng.

Chàng cầm lấy chiếc túi thơm, ánh mắt sáng rực lên, nhất thời tôi chẳng phân biệt được đó là vui mừng hay thương cảm. Bờ môi chàng khẽ nhoen lên, nở nụ cười tươi sáng. Cầm lấy bộ trang phục nam nhân, chàng từ từ khoác lên người tôi, âm trầm, dịu dàng nói: “Ta không phụ muối. Hơn nữa, cũng chưa bao giờ phụ muối”.

“Không những không được phụ muối, mà còn không được phép bỏ lại muối một mình mà đi. Cho dù là sống hay chết, huynh đều phải để cho muối được ở bên huynh”.

“Được, sinh tử không rời”.

Đem giấu mái tóc dài của tôi vào trong áo giáp của thị vệ, chàng cúi đầu hôn nhẹ lên môi tôi rồi thì thầm: “Đội có người đến tiếp ứng, chúng ta sẽ đi, từ nay... không bao giờ xa cách nữa”.

Trái tim tôi nóng rực, rộn ràng, để cho chàng ôm mình đắm đuối, thân mật, tôi cũng tận tình đáp lại bằng cả tấm chân tình, để mặc cho bản thân đắm chìm trong hơi ấm của chàng, thần trí cũng theo đó mà bay bổng lên tận trời mây.

Cảm giác vui mừng như đang cười mây bay trên trời kia dường như đã kéo sát lại khoảng thời gian chia cắt suốt ba năm qua, gần đến mức chúng tôi có thể nghe thấy tiếng cười nói nô đùa của hai đứa trẻ bên hồ sen.

Lúc Cửu Nhi loạng choạng hoảng hốt bước vào bên trong, Trang Bích Lam bất đắc dĩ phải buông tôi ra, nhưng vẫn ôm chặt tôi trong lòng, cau mày quay đầu nhìn ra bên ngoài.

“Trang công tử, có người đang tới! Là... một đoàn người rất đông, rất nhiều người...”

Nét đắm say trong ánh mắt Trang Bích Lam nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự quyết liệt cảnh giác cao độ mà lạ lẫm. Chàng vẫn ôm lấy tôi, nhanh chóng bước ra ngoài rồi khẽ tiếng hỏi: “Đó là ai?”

Dưới ánh nền mờ ảo, chập chờn, sắc mặt Cửu Nhi trắng bệch, nhợt nhạt, căng thẳng nắm chặt lấy vạt áo, run rẩy đến mức hàm răng đập vào nhau liên tục, sợ hãi báo lại: “Nô ti không... không biết. Có... có rất nhiều người, đang chung sáng đèn đuốc, nhanh chóng tiến về chỗ chúng ta”.

Đôi mày thanh tú của Trang Bích Lam cau chặt lại, tay phải đặt lên thanh kiếm đeo bên người, thả tôi ra rồi tiến ra bên ngoài.

Trái tim tôi đột nhiên thắt chặt, đưa tay nắm chặt lấy vạt áo của chàng rồi khẽ kêu lên: “Bích Lam, đừng bỏ muối lại. Đưa muối theo, hoặc là...”

Hoặc là, để muối cùng sống chết với huynh.

Tôi mệt lắm rồi.

Ba năm, như vậy là quá đủ.

Tôi thật sự không muốn làm một con rối để cho người ta giật qua kéo lại, để tâm trí của mình cũng dần dần tê dại đến mức chẳng khác con rối là bao nhiêu.

Cửu Nhi lui lại một bước, thân người như mất hết sức lực tựa vào tấm cửa, khẽ tiếng nói: “E rằng... e rằng cũng không đi được nữa. Bây giờ, bọn người đó, e là đã đứng ngay trước cửa rồi”.

Lời còn chưa kịp dứt, cánh cửa ở phòng khách lớn đã cọt kẹt lên tiếng, bước chân nhanh chóng truyền lại ngày càng lớn hơn. Bước chân nhanh nhẹn mà dứt khoát, nhưng không hề nặng nề, nghe ra chỉ có một người đang tiến về chỗ chúng tôi. Hơn nữa bước chân lại không chút do dự, rõ ràng vô cùng quen thuộc với địa hình trong chỗ này.

Cùng lúc này, tiếng huyền nào ra lệnh ở ngoài viện bắt đầu truyền vào, rõ ràng là đội binh lính kia vẫn chưa hề tiến vào trong Tĩnh Nghi viện.

Tay chân tôi lạnh buốt, mím chặt môi không nói thêm bất cứ lời nào, Trang Bích Lam cũng im lặng không nói gì. Sau khi nhìn tôi bằng ánh mắt an ủi, trấn

tĩnh, chàng đẩy tôi đứng ra phía sau lưng, nhẹ nhàng thuận phục rút kiếm ra khỏi vỏ. Bảo kiếm lóe sáng lung linh dưới ánh nến chập chờn trong phòng, chàng nhanh chóng vung về người đang tiến tới.

Người đó hành động cũng vô cùng nhanh nhẹn, hất tung tay áo, một luồng ánh sáng vụt tới, nhanh chóng đỡ lấy đường kiếm của Trang Bích Lam.

Ánh nến lúc này chập chờn do gió đêm hiu hiu thổi vào, bình khí va chạm lại lóe lên ánh sáng chói mắt, rực rỡ.

Nghiêng nghiêng nhìn thấy đôi mắt phượng rực cháy, ống tay áo vung lên hạ xuống như rồng bay phượng múa. Người đến chính là Đường Thiên Tiêu, đương kim Hoàng thượng của Đại Chu.

Thế nhưng phía sau lưng ngài không hề có bất cứ một thị vệ hay thái giám nào đi theo.

Trang Bích Lam đương nhiên cũng đã nhận ra, không hề tiếp tục công kích, chỉ do dự đôi chút kéo tôi phía sau lưng mình.

Còn tôi bây giờ mới nhận ra, sau khi nhìn thấy Đường Thiên Tiêu, tôi bất giác tiến vài bước lại gần phía ngài đang đứng.

Đôi mắt sắc bén của Đường Thiên Tiêu sau khi nhìn lướt qua khuôn mặt tôi cũng dịu dàng, ôn hòa hơn trước, bờ môi cũng bất giác nhoen lên.

“Trang Bích Lam? Trang công tử?”

Ngài khẽ mỉm cười, nhanh chóng nhận ra thân phận của Trang Bích Lam, từ từ tra thanh đoản kiếm vào vỏ rồi giấu vào trong tay áo.

Trang Bích Lam ngược lại không hề thu kiếm, mà chỉ hạ thấp xuống, hơi cúi đầu tỏ ý với ngài rồi bình thản nói: “Hoàng thượng tâm thần đáng giá ngàn vàng, tại sao lại dễ dàng bước vào nơi nguy hiểm, ngài không sợ tại hạ sẽ thất lễ sao?”

Tiếng ồn ào bên ngoài ngày càng tiến gần hơn, có tiếng bước chân hỗn loạn tiến vào trong tầm cung, ánh đèn đuốc rọi sáng cả Tĩnh Nghi viện, rõ ràng là xung quanh đã bị bao vây chặt. Thế nhưng Đường Thiên Tiêu lại một mình bước vào đây đối diện cùng với Trang Bích Lam, con trai một danh tướng cũ dưới thời Nam Sở, nếu như có gì bất trắc thì rõ ràng đang tự đẩy mình vào miệng cọp.

Tôi đang cảm thấy thấp thòm bất an, với thân thủ của Trang Bích Lam hoàn toàn có khả năng khống chế được Đường Thiên Tiêu, đồng thời sẽ lấy ngài làm tấm bùa hộ mệnh để thoát thân. Lúc này Đường Thiên Tiêu đã chỉ về phía tôi, lắc đầu than thở: “Chiêu nghi của trẫm đang ở chỗ nguy hiểm, trẫm sao có thể dễ cho Hoàng hậu được thỏa nguyện đặc ý, gây tổn thương cho viên minh châu đáng quý của mình? Nếu không đó sẽ là... niềm tiếc nuối, ân hận nhất trong cuộc đời của trẫm”.

Ngay trước mặt Trang Bích Lam, ngài lại nói những lời như vậy, thực khiến tôi vô cùng xấu hổ, thẹn thùng. Thế nhưng thành ý trong lời nói cả ngài tôi nghe rõ mồn một.

Trang Bích Lam cau chặt đôi mày: “Đám người bên ngoài kia... không phải do Hoàng thượng phái tới?”

Đường Thiên Tiêu bật cười nói: “Nếu như là người do trẫm phái tới, vậy thì trẫm một mình xông vào nơi nguy hiểm này chẳng phải thành thừa thải, tự chuốc khổ vào thân sao?”

Tiếng bước chân đã truyền tới rất gần, Đường Thiên Tiêu đưa mắt liếc ra ngoài, rồi ra lệnh cho Cửu Nhi đang đứng chết lặng một bên: “Lại còn không ra ngoài chặn bọn chúng lại?”

Cửu Nhi như bưng tỉnh khỏi giấc mộng, nhanh chóng vâng theo rồi xông ra ngoài.

Đường Thiên Tiêu lại chỉ vào tấm rèm phía sau chiếc giường u tối, kín mít rồi khẽ tiếng thôi thúc: “Nếu như Trang công tử không muốn Thanh Vũ gặp chuyện gì bất trắc thì hãy trốn vào bên kia đã”.

Bên ngoài đã vọng vào tiếng nắng nức của Cửu Nhi: “Đứng lại, các người là ai? Hoàng thượng với Ninh chiêu nghi đang ở đây, ai dám xông vào kinh động thánh giá?”

Bên ngoài bỗng nhiên im lặng, tiếp theo đó là những tiếng thì thầm, bàn tán truyền vào không dứt.

Cửu Nhi là cung nữ của tôi, trong số những người kia kiểu gì cũng có người nhận ra. Tuy rằng đã nghe được thông tin mật báo, xòe xọc xòe tới đây để bắt người hỏi tội, nhưng bọn chúng cũng phải ngẫm nghĩ về khả năng những lời Cửu Nhi nói là sự thật.

Nói cho cùng thì chiếc đầu trên cổ cũng chỉ có một, nếu không phải bất đắc dĩ, có ai muốn mạo hiểm tính mạng của bản thân chứ?

Trang Bích Lam không do dự thêm nữa, khẽ kháng vổ bàn tay tôi, tra kiếm vào vỏ rồi nhanh chóng trốn ra phía sau tấm rèm.

“Bích Lam”.

Tôi bất giác gọi tên chàng, tiến lên định nắm lấy vạt áo, nhưng chỉ là sự trống rỗng, tôi không cảm được gì cả.

Bàn tay vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của chàng, sống mũi vẫn còn hơi thở ấm nóng của chàng, còn chàng dường như đã biến mất ngay tức khắc ở phía sau tấm rèm kia.

Rõ ràng đang ở trong cùng một gian phòng, cách nhau không đến mười bước chân, thế nhưng tôi đột nhiên lại có cảm giác đó.

Ba năm trước, sau khi nhìn thấy chàng bị Thái hậu sai người bắt đi, cảm giác đau nhói thấu tận tâm can mà lại lạnh lẽo, thê lương đến bất lực.

Rõ ràng biết rằng không thỏa đáng, nhưng tôi vẫn tiến về phía chàng đang đứng vài bước, rồi mới dừng lại, quay đầu nhìn Đường Thiên Tiêu.

Khỏe môi Đường Thiên Tiêu vẫn đang nhoen lên, đôi mắt phụng đang rực lên ngọn lửa, chẳng biết đang vui vẻ hay tức giận, ngài khẽ than: “Nha đầu, nàng thật sự muốn sống chết bên nhau cùng hần sao? Thật sự muốn được hòa vào hồ sen thanh cao, ngan ngát hương thơm hả? Thế thì đừng trách trăm không nhắc nhở nàng trước rằng, tội danh thông gian với đàn ông mà Hoàng hậu nghe được, e rằng nàng và Trang công tử của nàng sẽ chẳng còn lại một khúc xương nào đâu”.

Thủ đoạn của Thẩm Phụng Nghi, tôi không phải chưa từng nếm trải, đành phải miễn cưỡng mỉm cười: “Hoàng hậu do Hoàng thượng đích thân sắc phong, chọn lựa, sao lại độc ác đến mức ấy được?”

Đám người đứng bên ngoài dường như đã im lặng, tiếp theo đó là tiếng phụ nữ quen tai vọng lại, kèm theo là tiếng thôi thúc của Thẩm Phụng Nghi.

Đường Thiên Tiêu cau chặt đôi mày, sau đó ôm chặt tôi vào lòng, gỡ chiếc mũ thị vệ trên đầu tôi xuống, nhanh chóng giấu vào phía sau tấm vải, rồi thần tốc cởi áo ngoài của mình xuống, thì thầm bên tai tôi: “Nếu không muốn chết thì mau thay bộ trang phục trên người ra”.

Tôi cũng biết rằng nếu như để cho Thẩm Phụng Nghi nhìn thấy bộ quần áo thị vệ trên người để chuẩn bị trốn chạy thì ngay cả Đường Thiên Tiêu cũng chưa chắc có thể bảo vệ được tôi. Ngài biết rõ rằng Trang Bích Lam cho dù dưới thời Nam Sở năm xưa hay là Đại Chu bây giờ thì đều là địch thủ chứ không phải bạn hữu, vậy mà vẫn vội vã tới đây ứng cứu. Không cần biết mục đích sau cùng là gì thì lúc này ra sức phối hợp với ngài là điều đương nhiên.

Bàn tay lạnh giá vội vã, hoảng loạn cởi chiếc áo ngoài ra, sau khi nhanh chóng nhét đóng đó vào trong tay nải, tôi bỗng nhiên bị kéo mạnh lại. Còn chưa kịp định hình xem có chuyện gì xảy ra, thì đã cùng với Đường Thiên Tiêu nằm trên chiếc giường.

Theo bản năng định đẩy ngài ra, thì đột nhiên đôi môi tôi bị bàn tay của ngài che kín, hơi thở ấm nóng của ngài truyền tới cùng tiếng nói thì thầm bên tai: “Thanh Vũ, nàng không muốn làm liên lụy đến người trong lòng mình chứ?”

Thân người tôi cứng đờ lại, nhất thời im lặng không nói bất cứ tiếng nào.

Tuy rằng không biết Hoàng thượng đang dự định làm gì, nhưng chỉ ít tôi có thể tin chắc rằng ngài không hề có chút ác ý nào. Vội vã chạy tới đây, chẳng qua là muốn tranh thủ thời gian đến đây trước khi Hoàng hậu kịp tới và dồn tôi vào chỗ chết mà không còn đường cứu vãn.

Ngài chắc hẳn... cũng chỉ muốn diễn một màn kịch trước mặt Thẩm Phụng Nghi mà thôi.

Tuy rằng đã đoán sự việc như vậy, nhưng khi tấm thân của ngài hạ xuống, hai thân thể chỉ cách nhau có lớp áo trong mỏng manh, tôi vẫn chẳng thể nào kiềm chế được thân người đang run lên bần bật, nỗ lực đưa tay vẫy vùng, cố gắng kéo khoảng cách càng xa càng tốt.

Hơn thế nữa lúc này Trang Bích Lam lại đang đứng ở một nơi gần đấy lặng lẽ đưa mắt nhìn, tôi lại càng không kìm nén được sự xấu hổ, thẹn thùng, nước mắt còn suýt nữa tuôn trào khỏi bờ mi.

Lúc này bên ngoài đã truyền vào tiếng bạt tai rõ rệt, tiếp theo đó là tiếng quát gầm trời của Thẩm Phụng Nghi: “Con tiện tì này, trước mặt bản cung mà vẫn dám nói dối hay sao? Cũng không đi hỏi trước xem hôm nay Hoàng thượng nghỉ ngơi tại cung nào mà đã nói bậy nói bạ”.

Đúng vậy, tối nay Đường Thiên Tiêu đáng lẽ phải đang ở cung Hy Khánh, tấm cung mỹ lệ, tuyệt đẹp của Hoàng hậu nương nương mới phải. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho tôi không chút đắn đo, do dự chạy tới đây gặp mặt Trang Bích Lam.

Thế nhưng không ngờ Hoàng thượng đã tới đây, Hoàng hậu cũng tới đây, hơn nữa khí thế hung hãn, rõ ràng là trước khi đến đã nắm chắc phần thắng, mang đội quân trong cung, hùng hổ tới đây bắt quả tang phi tần tư tình, dâm loạn.

Cừu Nhi bị đánh, không dám chặn đường nữa, chỉ rên lên: “Nô tì không dám nói dối...”

Thẩm Phụng Nghi khẽ “hừ” một tiếng, vội vã bước vào nhanh chóng tiến về phía chúng tôi đang nằm.

Đường Thiên Tiêu hiển nhiên cũng đang nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Tuy áo quần xộc xệch rồi ôm chặt tôi trong tấm áo gấm, hai người có thể nghe rõ hơi thở của nhau, nhưng thần trí của ngài không hề để tâm vào hương thơm sắc đẹp trong vòng tay mình.

Mái tóc của ngài tỏa ra phía trước mặt, dưới ánh nến chập chờn, bất định chẳng thể nào nhìn rõ thái độ gì, chỉ duy có đôi mắt chứa đựng đầy sự lạnh lùng khiến người khác khiếp đảm.

Bỗng nhiên “bộp” một tiếng, cánh cửa gian phòng bị đập tung, tiếng chân loạn xạ xông vào bên trong.

Có lẽ chỉ cần nhìn qua là biết thân hình ai đó trên giường, Thẩm Phụng Nghi nhanh chóng quát lớn tiếng: “Người đâu, mau bắt đôi gian phu dâm phụ làm rối loạn chốn hậu cung thanh tịnh này cho ta!”

Đường Thiên Tiêu khẽ nheo đôi mắt phụng, lúc này mới ngẩng đầu lên, từ từ ngồi dậy, rời khỏi thân người tôi, ánh mắt đáng sợ khi này dần dần chuyển

sang thái độ kinh ngạc, không biết nên khóc hay nên cười rồi nói: “Phượng Nghi?”

“Hoàng... Hoàng thượng?”

Biểu cảm trên khuôn mặt của Thẩm Phượng Nghi bây giờ cũng rất đặc sắc, nhanh chóng mất đi hứng khởi, oai phong đi bắt quả tang nhằm giáng tội, thay vào đó là khuôn mặt căng thẳng, lo lắng. Đôi môi hơi há ra, khó khăn lắm Hoàng hậu mới nói được vài từ, hoang mang đến mức quên cả hành lễ.

Ngược lại mấy cung nữ phía sau đã nhanh chóng quỳ rạp xuống mặt đất, cúi đầu không dám nhìn cảnh tượng trên giường.

Trước mặt Thẩm Phượng Nghi và các cung nữ, Đường Thiên Tiêu áo quần xộc xệch tiến lại gần, vừa đi vừa cài áo lại, vừa nhếch khóe miệng lên than thở: “Phượng Nghi à, nàng lại đang diễn vở nào đây? Trẫm thấy nàng bảo muốn ra ngoài hoa viên tản bộ, nên thừa cơ lên tới Tĩnh Nghi viện hẹn hò cùng Ninh chiêu nghi, nàng lại tới đây hỏi tội trẫm trước mặt bọn kẻ dưới thế này...”

Ngài khề thở dài rồi tiến lại gần Thẩm Phượng Nghi, thì thầm cười nói: “Lần này nàng ghen có phần hơi quá đáng rồi đấy! Nàng vớt trẫm sang một bên không quan tâm, lại không cho trẫm được tìm đến phi tần khác sao? Nhìn xem, lại còn đem bao nhiêu là người tới đây. May là lá gan của trẫm cũng lớn, chứ gan nhỏ, bị nàng dọa thế này, có khi đã...”

Ánh mắt của ngài hiện rõ ý đồ truê chọc, lại ghé sát tai Hoàng hậu, nói thêm một câu gì đó. Sắc mặt Thẩm Phượng Nghi bỗng nhiên đỏ ửng lên rồi nói: “Thần thiếp... thần thiếp không phải cố ý. Lúc nãy thần thiếp nói đi ra ngoài ngự hoa viên tản bộ, chẳng qua vì muốn cho tình rượu đôi chút rồi quay lại với Hoàng thượng. Ai ngờ có người đến báo, nói rằng Ninh chiêu nghi đến đây hẹn hò cùng nam nhân bên ngoài. Thần thiếp sợ đến muộn để cho nàng ta làm ra những chuyện có lỗi với Hoàng thượng, cho nên chưa kịp đi thông báo cho người, vội vã tới đây để ngăn cản...”

Đường Thiên Tiêu bật cười rồi ai oán than thở: “Chôn cung đình cấm địa, lấy đâu ra nam nhân bên ngoài? Trẫm nhìn thấy nàng rồi đi, đột nhiên cảm thấy buồn chán, chợt nhớ lại quãng thời gian ở Tĩnh Nghi viện này cùng với Ninh chiêu nghi, cho nên mới bảo thái giám đi dọn dẹp qua nơi này rồi lặng lẽ truyền gọi Ninh chiêu nghi tới đây”.

Tôi đã đứng dậy, vội vã ra ngoài lấy y phục của mình khoác lên người, vẫn im lặng không nói tiếng nào như mọi khi, lặng lẽ quỳ ở một bên, không nói chen ngang.

Tuy vậy, Thẩm Phượng Nghi vẫn bất an, bước thêm vài bước vào phía trong gian phòng, đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói: “Có lẽ... là do người cung nữ hồi báo kia đã nghe lầm, tưởng tên thái giám Hoàng thượng sai tới dọn dẹp Tĩnh Nghi viện thành nam nhân lại lịch bất minh chăng?”

“Nàng còn nói sao, bao nhiêu cảm hứng tuôn trào của trẫm đều bị nàng làm mất hết rồi”.

Đường Thiên Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại đưa ngón tay lên khẽ ấn vào trán của Thẩm Phượng Nghi, trong đôi mắt long lanh, ngài sáng chẳng hề nhìn thấy chút trách móc nào, mà toàn là ưu ái, thương yêu.

Thẩm Phượng Nghi từ nhỏ có lẽ đã luôn quen với lễ nghi đoan chính của danh môn khuê nữ, chẳng thể nào quen được với việc ngài không do dự chút nào chọc ghẹo, đưa mắt liếc mày ngay trước mặt đám người dưới. Hoàng hậu chẳng còn tâm trí nào nhìn ngó xung quanh, nhanh chóng lui lại phía sau, rồi nói: “Xem ra... thật sự là do đám kẻ dưới đã hiểu lầm mọi chuyện”.

Đường Thiên Tiêu khề trách: “Trẫm nhìn tình hình chắc là nàng đã uống hơi nhiều, nên mới tin vào mấy lời nói bậy bạ, ngờ ngẩn của bọn chúng”.

Ngài quay đầu lại nhìn về phía đám cung nữ nọ rồi quát: “Còn không đưa Hoàng hậu về cung Hy Khánh, rồi truyền thái y tới kê vài đơn thuốc giải rượu đi sao?”

Đám cung nữ vội vã tuân mệnh, Thẩm Phượng Nghi không thể ở lại được nữa, đành phải hành lễ rồi vội vã cáo lui.

Cùng với sự rút lui của Hoàng hậu, đèn đuốc sáng rực xung quanh cũng từ từ biến mất. Đám binh lính thị vệ này rút còn thần tốc hơn là tới, hơn nữa còn im lặng như tờ, không gây ra bất cứ tiếng động nào, khiến cho Tĩnh Nghi viện vừa mới đây thôi còn ồn ã, huyền ảo lại quay về không khí tĩnh lặng, yên ắng như xưa.

Tôi vẫn quỳ nguyên tại chỗ, vừa nghe ngóng động tĩnh ở chỗ Trang Bích Lam ẩn náu, vừa thấp thỏm bất an nhìn về phía Đường Thiên Tiêu.

Sau tám rèm kia không có bất cứ động tĩnh gì, còn Đường Thiên Tiêu vẫn mím chặt môi, thất thần đứng ngây ngoài cửa lớn. Nụ cười chọc ghẹo Hoàng hậu khi nãy đã hoàn toàn biến mất, khuôn mặt quay nghiêng tuấn tú, kiên nghị, bất giác phát ra luồng sát khí đáng sợ.

Tôi chợt cảm thấy sống lưng ớn lạnh, đột nhiên tỉnh táo đầu óc nhận thức được rằng, ngài chính là Hoàng đế của Đại Chu, cho dù ngài một lòng muốn bao bọc, bảo vệ cho tôi, nhưng nhất định vẫn là một Hoàng đế luôn đặt lợi ích của Đại Chu lên hàng đầu.

Giang sơn xã tắc, đâu dễ gì để người ta tranh đoạt?

Hai cha con Trang Bích Lam dùng trọng binh chiếm đóng Giao Châu, liên kết phối hợp cùng với quân Bắc Hách, tuy rằng không hề có ý tranh giành với Đại Chu, nhưng vẫn là cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt.

Còn Trang Bích Lam...

Ánh nến chập chồn in lên tấm áo bào tầm thường khoác trên người Đường Thiên Tiêu, làm rõ hết tất cả những hoa văn rồng phượng mà ban ngày chẳng

thể nào nhìn rõ. Lúc này sắc mặt của ngài tức giận, không vui.

Trước khi ngài phát nộ ra ngoài, tôi lấy hết dũng khí, đứng bật dậy rồi chạy nhanh về phía Trang Bích Lam đang ẩn thân.

Cho dù vì chút ân hận, nuôi tiếc với Nam Nhã Ý, hay do tôi là một quân cờ hữu dụng để khống chế Đường Thiên Trọng thì Đường Thiên Tiêu đều sẽ không để tôi xảy ra chuyện gì, nhưng nhất định sẽ phải tiêu diệt Trang Bích Lam. Tôi chỉ hy vọng chút tình cảm hàng ngày ở bên nhau bấy lâu có thể trở thành một điều khiến cho Đường Thiên Tiêu phải đắn đo, suy nghĩ, để cho ngài giờ cao đánh khẽ, biết đâu sẽ tha cho Trang Bích Lam một con đường sống.

Thế nhưng mới đi được vài bước, Đường Thiên Tiêu đã nhanh chóng kéo tôi lại phía ngài, nắm chặt hai tay tôi ở phía sau, dễ dàng khiến tôi chẳng thể nào vùng vẫy nổi.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy cổ họng ngài khẽ rung, đôi môi nhô lên vẫn là nụ cười lười nhác, thản nhiên như mọi khi. Ngài thì thầm bên tai tôi rồi bật cười: “Nha đầu, muốn biến mình thành tấm bùa hộ thân để hần bình an thoát khỏi đây sao? Nàng đối với hần rất tốt, nhưng hần đối xử với nàng cũng chẳng ra gì”.

Ánh mắt của ngài cũng đang nhìn về tấm rèm nọ.

Đó là góc tường mà gió đêm thổi không tới, yên lặng như tờ. Nếu như không phải tận mắt tôi nhìn thấy Trang Bích Lam đã ẩn mình vào trong đó, thì tôi nhất định sẽ không tin trong đó đang có người ẩn nấp.

Nếu đối lại là trước kia...

Nếu đối lại là trước kia, không cần đợi đến lúc tôi chạy tới tìm, chàng đã nhanh chóng xông ra, kéo tôi ra phía sau lưng, rồi tận sức đưa tôi rời khỏi đây.

Trong vẻ bề ngoài nho nhã, ôn dịu của chàng là tính tình cương liệt, bất khuất của người xuất thân từ gia đình danh tướng, vậy nên mới chẳng thể nào nhẫn nhịn nổi đánh ngất Hoàng đế Nam Sở, để rồi vì tôi mà đẩy bản thân và gia đình vào đại họa diệt môn.

Đến nay Đường Thiên Tiêu đang khống chế tôi, với tính cách của mình, chàng quyết không thể nào ẩn mãi ở nơi đó mà không chạy ra ngoài.

Rõ ràng là trước khi đến đây Đường Thiên Tiêu đã sắp xếp sẵn, sau khi đám người của Thẩm hoàng hậu rút đi, tiếng bước chân nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn liền truyền vào. Đám thị vệ tâm phúc của ngài đã nhanh chóng bao vây chặt lấy gian phòng này, để Trang Bích Lam dù có mọc cánh cũng chẳng thể bay ra khỏi đây được.

Hơi thở của tôi vô cùng hỗn loạn, căng thẳng đến mức gần như không thở nổi, thì thầm, gọi tên chàng: “Bích Lam?”

Tuy rằng giọng nói mang theo chút hoài nghi, nhưng thật ra tôi đã xác định từ trước đó, chàng thực chất đã không còn ở phía sau tấm rèm đó nữa.

Sắc mặt Đường Thiên Tiêu cũng dần dần biến đổi.

Ngài nắm chặt lấy đôi tay tôi đang không ngừng rung động, vừa kéo tôi ra phía bên ngoài vừa khẽ lên tiếng ra lệnh: “Bắt hần mau!”

Đám thị vệ tiến vào phía trong, chỉ để lại hai tên bảo vệ cho tôi và Đường Thiên Tiêu. Mấy tên cao thủ đại nội cầm kiếm trong tay tiến tới, khuơ gươm múa kiếm loạn xạ, cùng với tiếng gươm đao, bụi đất bay mù mịt, tấm rèm bị chém rách bươm.

Tôi căng thẳng đến mức hai chân mềm nhũn, đến khi nhìn thấy phía sau tấm rèm kia quả nhiên không có người mới không biết nên vui mừng hay thất vọng. Sau cùng tôi chẳng thể nào đứng vững thêm nữa, thân thể nhanh chóng dựa sát vào người Đường Thiên Tiêu.

P phía sau tấm rèm là cửa sổ được dán giấy hoa văn, một trong những ô cửa sổ đó vẫn còn đang rung rung. Đến khi có người đẩy ra thì thấy ngay khung cửa sổ đó thông ra hành lang tiến ra ngoài sân.

Sau rèm trống rỗng, hành lang cũng trống rỗng, ngay cả trong sân của Tĩnh Nghi viện cũng trống không, chẳng có gì ngoài thân cây già cỗi đang khẽ lay theo làn gió đêm, vắng lặng không một bóng người.

“Không thể nào”. Đường Thiên Tiêu khẽ lầm bầm trong miệng, ánh mắt hiện rõ vẻ phẫn nộ và nghi hoặc: “Xem ra trẫm đã đánh giá hần quá thấp”.

Thế nhưng Trang Bích Lam đã làm được chuyện bất khả thi này.

Thẩm Phụng Nghi đem người tới bao vây Tĩnh Nghi viện cản trở đến mức nội bất xuất, ngoại bất nhập. Đường Thiên Tiêu cũng bất đắc dĩ phải lấy hết tinh thần đến đây ứng phó với Hoàng hậu ôn thân của mình, nhất thời phớt lờ động tĩnh của Trang Bích Lam đứng cách bản thân có vài bước. Chính vì vậy nên chàng mới dựa vào thân thủ phi phàm của mình, lặng lẽ mở cửa sổ, âm thầm rời đi.

Những thị vệ do Thẩm Phụng Nghi mang theo đều là nam nhân, không thích hợp xông vào bên trong Tĩnh Nghi viện, đại đa số chắc là bao vây ở bên ngoài. Cho dù có một vài người đi theo vào trong, thì với võ công của mình, Trang Bích Lam hoàn toàn có thể rời khỏi nơi đây một cách dễ dàng, sau đó chàng có thể ẩn vào chỗ kín đáo nào đó, chờ đợi lúc Hoàng hậu hoảng loạn, tức giận bước ra, chàng sẽ trà trộn vào đám thị vệ nọ rồi rời khỏi đây một cách dễ dàng.

Tôi suy đoán hành động của chàng, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lúc này lại ẩn chứa nỗi đau đớn, lạnh lẽo, chẳng thể nào phân biệt được là hy

vọng hay tuyệt vọng nữa.

Chàng đã tới, rồi lại đi. Trong cảnh cuồng địch bao vây, chàng không thể nào không lặng lẽ rời khỏi và để lại tôi lại đây một mình. Làn gió đêm xộc vào qua ô cửa sổ, khiến cho những mảnh vụn tấm rèm kia bay lên loạn xạ. Mái tóc lòa xòa trước mặt Đường Thiên Tiêu cũng theo đó mà tung bay trong gió, ngài lạnh lùng cất tiếng ra lệnh: “Truyền mật chỉ của trẫm, nhanh chóng phong tỏa các cửa ra vào Hoàng cung, tra xét rõ ràng tất cả các thị vệ trực ban, chắc hẳn sẽ điều tra ra được hành tung của gian tế”.

“Tuân lệnh”. Viên đầu lĩnh đám thị vệ lập tức nhận lệnh rồi xông ra ngoài.

Mới có một khoảng thời gian ngắn ngủi, liệu Trang Bích Lam có kịp trốn ra ngoài không?

“Hoàng thượng...” Tôi mở miệng định cầu xin ngài, nhưng lập tức nghĩ tới tất cả đều tổn công vô ích, nên nhanh chóng ngậm miệng lại, không nói thêm lời nào.

Tuy rằng giọng nói của tôi yếu ớt, nhưng Đường Thiên Tiêu vẫn nghe thấy, đôi mắt phụng bỗng nheo thành một đường dài, nhìn chăm chăm vào tôi, bàn tay cũng nắm chặt hai tay tôi lại, cảm tưởng như đang muốn tôi thịt nát xương tan, không chút thương tình.

Tôi đau đến mức khẽ hít một hơi thật sâu, cố nhẫn nhịn không để phát ra tiếng, lặng lẽ cúi đầu xuống.

Đến lúc này Đường Thiên Tiêu mới thả tay ra, dường như cũng vừa than thở một tiếng, rồi quay đầu sang dặn dò: “Người đâu, mau tiễn Ninh chiêu nghi hồi cung Di Thanh. Trẫm vẫn còn muốn chơi thêm một lúc nữa... hình như, cũng thú vị lắm”.

Ngài mỉm cười, bình thản như không có chuyện gì bước ra ngoài, nỗi phẫn nộ khi nãy hoàn toàn biến mất.

Tôi chẳng thể đoán ra được vị Hoàng đế trẻ cùng độ tuổi với mình đang nghĩ những gì liền nắm chặt lấy bàn tay, lê đôi chân mềm nhũn từng bước, từng bước tiến ra ngoài.

Cửu Nhi đang nhìn tôi kinh hoàng, hãi hùng, thấy vậy liền vội vã chạy tới đỡ lấy tôi.

Đêm khuya, làn gió cũng lạnh lẽo hơn thổi tạt vào khiến cho thân người tôi bất giác run lên. Tôi buộc chặt chiếc áo khoác bên ngoài, lúc cúi đầu bước qua chỗ Đường Thiên Tiêu đứng, thoáng nghe thấy ngài đang cao giọng truyền mật chỉ cho đám thị vệ của mình.

“Nhớ là, trẫm muốn bắt sống”.

Tôi vội vã quay người lại nhìn ngài, thì ngài đã phát cao tay áo, nhanh bước đi lướt qua chỗ tôi, chẳng thèm nhìn lại lấy một lần.

Đêm nay chắc chắn lại là một đêm trần trọc không chợp mắt nổi.

Không chỉ tôi với Đường Thiên Tiêu, mà ngay cả đám cung nữ trong cung Di Thanh cũng cảm thấy có điều gì đó bất trắc.

Sau khi được đưa về cung, bên ngoài luôn luôn có người canh giữ, nói là phụng khẩu dụ của Hoàng thượng, đêm nay Ninh chiêu nghi đã bị kinh hãi, không thể nào chịu đựng thêm bất cứ điều gì khác, nên không để cho bất cứ ai vào cung Di Thanh.

Lúc Cửu Nhi đỡ tôi về phòng ngủ, đôi mắt chẳng khác nào con hươu bé nhỏ lạc mất phương hướng, kinh hoàng, ngơ ngác nhìn bốn phía xung quanh. Cách lớp trang phục mong manh, tôi vẫn có thể cảm thấy được mồ hôi không ngừng tuôn ra ở lòng bàn tay cô bé.

Tôi đang lo lắng bất an vì Trang Bích Lam, nghĩ ra chắc cô bé cũng đang thấp thòm nhớ nhưng người anh họ phục dịch trong cung của mình. Hướng hồ, cô bé đã đưa đường dẫn lối cho tôi, ngộ nhờ có người đi điều tra cận kề thì cô bé chẳng thể nào thoát khỏi tội chết.

Đường Thiên Tiêu tuyệt đối không phải hạng vô năng bất tài như vẫn thể hiện ngoài mặt. Tôi hoàn toàn không thể nào suy đoán được ngài phát hiện thấy điều dị thường ở chỗ Hoàng hậu, hay là có người trong cung Di Thanh thấy hiện tượng lạ thường chạy đi báo cáo hành tung lén lút của tôi cho ngài. Từ sự việc hôm nay, có thể thấy ngài đã kịp thời đến trước khi Hoàng hậu động thủ để giải thoát cho tôi khỏi vòng vây, càng nhìn thấy được rõ hơn tâm tư thâm sâu, trí tuệ hơn người của ngài. Trong tình cảnh này, Trang Bích Lam liệu có khả năng thoát thân một cách thuận lợi không?

Còn tôi, tôi còn chút hy vọng nào có thể trùng phùng cùng chàng, để nghe chàng nói sẽ đưa tôi đi không?

Bất chàng hứa không được vứt bỏ tôi lại một mình, nhưng sau cùng chàng vẫn bất đắc dĩ phải bỏ tôi lại một mình.

Thậm chí tôi cũng đành phải mong mỏi rằng chàng rời khỏi tôi càng xa càng tốt, mau chóng quay về nơi mà đôi tay quyền lực của Đường Thiên Tiêu không thể với tới.

Mấy cung nữ thân cận bên cạnh tôi là Ngưng Sương, Tầm Nguyệt, Vô Song đều không an tâm, vừa chăm sóc tôi lại vừa dò hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy tôi chẳng đáp lại lời nào, liền kéo Cửu Nhi ra phía bên ngoài, lặng lẽ dò hỏi. Tất cả bọn họ đều vô cùng lo lắng, căng thẳng, thật sự chẳng thể nào đoán ra ai là người đã dẫn báo hành tung của tôi cho Đường Thiên Tiêu biết.

Tôi thật sự cảm thấy mệt mỏi, nhanh chóng bảo họ lui ra, tắt đèn, mở to mắt trong bóng đêm đen tối, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Màn đêm đen dài không chút động tĩnh giống như vô số các đêm khác trong chốn thâm cung hậu viện, xung quanh tĩnh lặng, chỉ nghe thấy mỗi tiếng gió

rít tràn vào. Ở phía xa xôi, trong hồ sen trước cung Đức Thọ, tiếng ếch kêu liên tục không ngừng vang vọng bên tai. Tôi dường như lại tưởng nhớ về người đàn ông với khuôn mặt tuần tú, lạnh lùng dưới ánh trăng lén lút xuất hiện bên hồ sen năm nào.

Đường Thiên Trọng vẫn còn may mắn, giữa đêm thâm nhập vào hoàng cung trọng địa vẫn còn được tôi cứu giúp, vậy còn Trang Bích Lam thì sao?

Ở giữa trọng địa Đại Chu nguy cơ tiềm ẩn khắp nơi thế này, ai mới có thể cứu được chàng?

Một đêm mất ngủ, một đêm chỉ nghe thấy tiếng gió rít, tiếng ếch kêu không ngừng, và chẳng có bất cứ thứ gì khác.

Tôi vẫn luôn mong rằng Đường Thiên Tiêu xuất hiện thêm chút nữa, cho dù với khuôn mặt tức giận, cắn hờn, đem trút hết bực tức tại cung Di Thanh.

... Nếu như ngài nộ khí bùng bùng xông tới đây tìm tôi, liệu chẳng có thể chứng minh rằng Trang Bích Lam đã bình an thoát thân, khiến cho ngài quay về tay không?

Trái tim tôi đã khô héo, chết mòn ba năm nay. Tôi vốn dĩ chẳng còn chút hy vọng mọi việc có thể tươi đẹp lại hình ảnh bên hồ sen năm xưa nữa, thậm chí ngay cả khi nằm mơ cũng không dám huyền tưởng quá nhiều rằng tôi còn có thể tay trong tay với Trang Bích Lam hạnh phúc sống mãi bên nhau.

Bây giờ, chỉ cần chàng có thể bình an thoát hiểm là tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Bất đắc dĩ chàng phải bỏ tôi ra đi một mình, chẳng qua chỉ đánh mất giấc mộng tươi đẹp dịu dàng kia, khiến tôi tỉnh táo trong đau đớn, đồng thời cũng hy vọng nỗi đau đó nhanh chóng tan biến, ngay cả trái tim cũng tê dại trở lại.

Thế nhưng đến ngày thứ hai, thậm chí tới tận buổi trưa ngày thứ ba, Đường Thiên Tiêu vẫn không hề xuất hiện.

Mỗi lần đến đúng thời điểm quan trọng nhất, ngài toàn biến mất bất cứ lúc nào, để tôi đơn độc như kiếp lục bình trôi dạt khắp chốn, giằng co giữa bờ vực của sự sống và cái chết, không xác định nổi phương hướng, không tìm ra vật gì để dựa dẫm.

Đám thị vệ ngài phái đến vẫn canh giữ chặt chẽ trước cửa cung Di Thanh, không cho bất cứ một ai ra vào. Ngưng Suong dựa vào thân phận đã từng là cung nữ hầu cận bên Hoàng thượng, định nghe ngóng chút tin tức cũng tốn công vô ích.

Gió thổi qua cây đại thụ, lạnh lẽo cả khoảng sân vườn. Các cung nữ khác vẫn cười nói, đùa giỡn như thường ngày, người thì dùng loại vải thượng hảo, tuyệt sắc may trang phục cho tôi, người thì không ngừng thêu tấm bùa bình an để dùng cho Tết Đoan Ngọ.

Tuy rằng biết được mấy cung nữ này đa phần đã nghe ngóng được đôi chút ẩn tình từ chỗ Cửu Nhi, để tránh cho tôi sầu muộn, ưu tư mới miễn cưỡng nói cười rộn ràng, thế nhưng trong lòng tôi vẫn vô cùng lo âu, cả người lúc này cũng mệt mỏi. Tôi sai người bê chiếc giường trúc đặt dưới bóng cây đại thụ nằm đó chẳng nói bất cứ lời nào.

Cũng theo đó, tiếng cười nói của đám cung nữ cũng từ từ giảm xuống, sau đó ai nấy đều cúi đầu làm việc của mình.

Vô Song bê mấy loại hoa quả tươi ngon như sơn trà, vải, đào tới rồi mỉm cười nói: “Chiều nghỉ, nếu như thời tiết nóng quá không muốn ăn gì thì ăn vài miếng hoa quả cũng được”.

Tôi lắc đầu, mỉm cười nói: “Các người chia nhau ăn đi, mấy thứ này để lâu là hỏng ngay đấy”.

Đường Thiên Tiêu tuy không tới, nhưng tôi dù gì cũng là một phi tần có hư danh “sùng phỉ”, cho nên cũng chẳng hề thiếu thốn gì, bất cứ thứ của ngon vật lạ nào cũng được chia đến đây cả.

Vô Song chẳng để tâm tới lời dạn dỏ của tôi, tự mình bóc vỏ vài quả vải rồi đặt bên miệng tôi, nói: “Quả vải có tác dụng bổ khí lợi gan, dưỡng thần, chiều nghỉ ăn vài miếng, nói không chừng mấy chuyện ưu phiền sẽ tan biến hết thôi”.

Tôi đành phải há miệng, miễn cưỡng nuốt vài miếng, rồi cúi xuống nhặt hạt vào chiếc đĩa nhỏ mà Vô Song đã chuẩn bị từ trước. Đúng lúc này, Vô Song liền nhân cơ hội thăm thì bên tai tôi: “Chiều nghỉ an tâm, vị Trang công tử đó vẫn bình an vô sự rồi khỏi Hoàng cung rồi”.

Tôi nhanh chóng ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy, sáng trong của Vô Song đang vui tươi nhìn về phía tôi, giọng nói vẫn cung kính như mọi khi: “Chiều nghỉ, mùi vị thế nào ạ?”

“Ngon, mùi vị... rất ngon”. Miếng vải trong miệng, mềm mại mà ngon lành, quả nhiên hương vị thanh nhã, ngọt ngào.

Tìm được cơ hội, tôi liền kéo Vô Song vào hỏi, cô bé mỉm cười đáp lại: “Người thái giám đưa hoa quả tới đây có quen biết với nô tì, cho nên đã nhờ được cậu ta đi nghe ngóng hộ. Tình hình trong cung hai hôm trước không hề thái bình chút nào, Hoàng thượng nói có gian tế trà trộn vào đám thị vệ trong cung nên âm thầm điều tra, xét hỏi kỹ càng. Nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua, phủ doãn quản lý Thụy Đô đã bắt đầu dán bố cáo khắp nơi, nói muốn tìm gian tế đến từ Tây Nam Giao Châu. Chiều nghỉ thử nghĩ xem, nếu như tìm được người trong Hoàng cung, Hoàng thượng cần gì phải sai người dán yết thị khắp nơi chứ?”

Người thái giám mà cô bé quen biết đúng thật không tầm thường chút nào, chẳng qua chỉ là người chuyên đưa hoa quả tươi ngon đến, vậy mà có thể nắm rõ hành động bí mật của Đường Thiên Tiêu và tình hình bên ngoài cung.

“Bên ngoài cung... tra xét có nghiêm ngặt không?” Tôi tiếp tục hỏi, tin chắc rằng trong lòng cô bé đã có sẵn đáp án.

Quả nhiên, Vô Song bắt an khê ho một tiếng rồi cười đáp: “Nghe nói... vô cùng căng thẳng, nghiêm ngặt. Có điều vị công tử đó cũng không phải là người tầm thường, ngay cả Hoàng cung cẩn mật như thế mà còn bình an thoát thân, thì Kinh thành rộng lớn có khó gì chứ? Tra xét chẳng khác nào mò kim đáy bể, làm sao mà bắt được công tử chứ? Nói không chừng, bây giờ Trang công tử đã rời khỏi Thụy Đô, nhanh chóng quay về Giao Châu rồi cũng nên”.

Nếu như Đường Thiên Tiêu chỉ là một Hoàng đế vô năng, bất tài, đầu óc thiên cận như lời đồn thổi, thì tôi chắc chắn sẽ tin ngay những gì Vô Song nói là sự thật.

Tôi vẫn im lặng nhìn Vô Song, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Quả nhiên, vài giây sau, cô bé lại thận trọng hỏi lại tôi: “Chiều nghỉ, liệu có cần mang bát cháo yến lên cho nương nương không? Hầu gia nghe nói mấy ngày nay nương nương ăn uống thất thường, vô cùng lo lắng”.

Hầu gia, Khang hầu Đường Thiên Trọng.

Cũng chỉ có mình hắn mới có bản lĩnh đó, âm thầm lặng lẽ nắm hết được nhất cử nhất động của Đường Thiên Tiêu và cả Thái hậu.

Tôi từ từ nhoen miệng cười rồi khẽ nói: “Chuyển lời cảm tạ hầu gia đã quan tâm”.

“Dạ, nô tì nhất định sẽ chuyển lời. Vậy thì, chiều nghỉ nương nương, còn bát cháo yến này...”

“Mau mang lại đây”.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cừu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lại Gần Bên Người, Hãy Để Ta Ngủ Trong Cơn Say

Vào buổi tối hôm ấy, Đường Thiên Tiêu mới tới, khuôn mặt hiện lên đôi chút mỏi mệt, nhưng khi nhìn thấy tôi, đôi mắt phụng lại xéch lên. Chẳng hề để tâm đang đứng trước mặt đám cung nữ, ngài đưa tay vỗ lên khuôn mặt tôi rồi cười nói: “Sao rồi hả? Mới có vài ngày trăm không tới, nàng đã khó chịu vậy sao? Khuôn mặt sầm sì thế này là để cho ai ngắm đấy?”

Giọng nói của ngài thân nhiên, trên mặt là nụ cười bốn cột, vui vẻ hân hoan như mọi khi. Nhìn bộ dạng ấy gần như ngài đã quên hết sạch những chuyện xảy ra hai ngày trước đó.

Im lặng một hồi lâu, tôi miễn cưỡng mỉm cười, lấy bình trà trong tay Ngưng Sương bụng tôi, khẽ khàng đáp: “Hoàng thượng nói đùa với thần thiếp à? Thần thiếp nào dám bất kính với ngài chứ? Chỉ có điều mấy ngày trước khiến cho Hoàng thượng tức giận, trong lòng thiếp cảm thấy lo lắng bất an mà thôi”.

Đường Thiên Tiêu nhấp ngụm trà cười nói: “Trăm vẫn thích được thưởng thức trà do đích thân nàng pha”.

Tôi cúi đầu đáp: “Thần thiếp đâu biết pha trà”.

Trên khuôn mặt Đường Thiên Tiêu vẫn là nụ cười như mọi khi, chỉ có ánh mắt ẩn chứa đôi chút sắc bén, đáng sợ. Ngài tựa lưng vào chiếc ghế, chậm rãi dùng nắp chén gạt lá trà sang một bên rồi nói: “Được rồi, nàng không biết pha...”

Mắt ngài đột nhiên ngược lên nhìn bầu trời u tối ngoài cửa sổ rồi than thở: “Không biết pha trà cũng không sao. Trăm mệt rồi, chỉ muốn tĩnh tâm nói chuyện với chiều nghỉ một lát mà thôi”.

Đám cung nữ biết ý liền lui xuống, khẽ khàng khép cửa, để lại căn phòng trống trải, lạnh lẽo lạ thường.

Tôi bình lặng ngồi xuống bên chiếc giường trúc, cầm chiếc bùa trường mệnh mà Tầm Nguyệt mới làm được một nửa, tiện thể từ từ tiếp tục kết.

Nhìn thấy tôi im lặng không nói gì, Đường Thiên Tiêu dường như hơi ảo não, nhẹ nhàng hỏi: “Chiếc túi thơm kia nàng làm rồi tặng cho Trang Bích Lam, còn thứ đồ này lại định tặng cho ai thế?”

Tôi liền cười đáp: “Mấy năm nay, vận mệnh của thần thiếp không tốt lắm, đeo bên người để trừ tà khí cũng rất tuyệt”.

Đường Thiên Tiêu khẽ “hừm” một tiếng rồi nói: “Nghe nói lúc nàng bị Hoàng hậu giam lỏng, từng một mình pha trà, rửa ly, làm nóng ấm chén, ngâm trà trong gian phòng đàn, mùi hương ngào ngạt khắp chốn, ngay cả mấy cung nữ, thái giám đứng bên ngoài cửa cũng ngửi thấy mùi thơm. Còn nghe nói đó là hương trà thơm nhất mà họ đã từng ngửi được ở cung Hy Khánh”.

Tôi im lặng, chuyên tâm vào từng sợi chỉ đỏ trong tay, từng sợi từng sợi một, giống như những vệt máu đan kết lại với nhau, tinh tế, tuyệt đẹp, khiến người khác đắm say.

Đường Thiên Tiêu khẽ lắc chiếc chén trong tay, nhìn tôi nói: “Hết trà rồi”.

Tôi ngồi im không động đậy, mỉm cười nói: “Hoàng thượng, trà mà Nhã Ý tỷ tỷ pha thơm ngon hơn thần thiếp gấp mười lần”.

“Nhã Ý...” Đường Thiên Tiêu lắc đầu đi đến bên bàn, nhắc bình trà lên, tự rót cho mình, lại than: “Con nha đầu chết tiệt, nằng thật sự coi Nhã Ý như tử huyết của trẫm hay sao?”

Tôi khẽ cười: “Hoàng thượng nhầm rồi. Nhã Ý tỷ tỷ không phải là tử huyết của Hoàng thượng mà ngài mới chính là tử huyết của tỷ tỷ”.

Đường Thiên Tiêu nâng chén lên định uống rồi lại đặt xuống bàn, giống như thể đang say mềm trong hơi cay, ngài hỏi tiếp: “Trang Bích Lam có phải là tử huyết của nàng không?”

Tâm trạng cố gắng mãi mới làm cho tê dại đi được, đột nhiên giống như bị người khác chọc vào, đầu nhói đến mức ngón tay cũng run run, chiếc bùa tết trên tay bị sai một mồi, dùng tay lại, tôi từ từ gỡ ra rồi khẽ nói: “Dạ đúng”.

“Thế còn nàng với Trang Bích Lam thì sao?”

“Trước đây thần thiếp từng cho rằng không phải, thế nhưng thần thiếp đã lầm. Thần thiếp cũng là tử huyết của huynh ấy”. Nước mắt long lanh, tôi vội quay đầu sang mỉm cười hân hoan: “Thần thiếp muốn ở bên huynh ấy, sống chết đều không oán hận”.

“Ha ha”. Đường Thiên Tiêu bật cười, đôi mắt hơi nheo nheo nhìn chăm chăm về phía tôi: “Thanh Vũ, ít nhất thì bây giờ nàng vẫn là một chiêu nghị trên danh nghĩa của ta, sao có thể không giữ một chút thể diện gì cho trẫm thế? Nói những lời này một cách thẳng thắn như vậy, nàng cố tình... muốn làm trẫm tức chết hay sao?”

“Thần thiếp... không dám! Chỉ có điều thần thiếp vẫn luôn cho rằng ít nhất trước mặt Hoàng thượng vẫn có thể nói mấy câu thật lòng”. Tôi mỉm cười trả lời rồi tiếp tục tháo sợi dây.

Tay tôi vẫn khá linh hoạt, có điều lần này, chẳng thể nào gỡ được nút thắt nhầm. Chiếc móng tay dài kéo một sợi dây ra, tưởng rằng đã gỡ được rồi, nhưng khi lau đi những giọt lệ đang làm mờ mắt, tôi mới nhận ra mình đã thắt thêm một nút khó gỡ nữa.

“Những lời thật lòng... được thôi, nàng mau nói những lời thật lòng của mình, trẫm không trách tội”. Đường Thiên Tiêu lóng ngóng tìm đi tìm lại trong tay áo mình rồi lấy ra một chiếc khăn lụa, bước tới rồi đưa cho tôi: “Có điều nàng cũng không được trách trẫm làm hỏng chuyện tốt giữa nàng với Trang Bích Lam. Nàng nên thấu hiểu cho lập trường của trẫm”.

Ngài nói vô cùng chân thành, không hề có chút ý đùa giỡn, cợt nhả nào, đôi mắt chăm chú như đang chờ đợi lời hứa nào đó từ tôi.

Tôi liền đặt sợi dây trường mệnh xuống, đón lấy chiếc khăn lụa, lau nước mắt rồi mỉm cười như không có chuyện gì: “Thần thiếp đương nhiên hiểu được. Vào hôm Hoàng thượng sắc phong thần thiếp làm tiếp dư, tuy có nói sau này sẽ đưa thần thiếp về bên cạnh Trang Bích Lam, nhưng Hoàng thượng vẫn có mưu tính riêng của mình. Thần làm đế vương, từ trước đến nay đều thân bất do kỷ, lúc nào cũng phải đặt giang sơn lên hàng đầu”.

Đường Thiên Tiêu cau chặt đôi mày, tiện tay cầm lấy chiếc bùa trường mệnh lên rồi than: “Nàng hiểu thì tốt. Thật ra... trẫm cũng không có ý định làm tổn thương đến Trang Bích Lam. Trẫm chỉ mong bắt giữ được hân, để cho Trương Dao sớm quy thuận triều đình, từ nay về sau vùng Tây Nam sẽ được bình an, không còn chiến sự nữa”.

Vì một hồng nhan họa thủy như tôi mà nhà họ Trang suýt bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại đúng hai cha con bị ép tới bước đường phải dấy binh tạo phản. Nếu đúng như Đại Chu bắt giữ Trang Bích Lam làm con tin, ban cho chức quan cao, hưởng bổng lộc thì vùng Tây Nam cũng sớm chấm dứt chiến sự, ổn định thế cục. Thế nhưng tôi đâu nhìn tâm nhìn thấy hai người họ lại vì tôi mà một lần nữa rơi vào nguy hiểm?

“Hoàng thượng nói không sai, người sai chính là Thanh Vũ”. Tôi chậm rãi lên tiếng: “Đáng lẽ lúc xưa thiếp nên chết dưới tay của Hoàng hậu, không nên cố gắng sống sót trên cõi đời này, hại mình hại người lại còn gây ra bao phiền phức cho Hoàng thượng nữa”.

Đường Thiên Tiêu cúi đầu nghịch chiếc bùa trong tay, chán nản nói: “Ai chê nàng phiền phức, rắc rối chứ? Trẫm thấy nàng đang tự chuốc ưu phiền vào người mà thôi. Tuy rằng trẫm không hề động đến Hoàng hậu, nhưng tâm ý của trẫm nàng cũng nên thấu hiểu. Lúc vừa tỉnh lại, nghe Cận Thất bẩm báo tình hình nguy ngập của nàng, trong lòng trẫm cũng... đau đớn, xót xa vô cùng, chỉ hận lúc đó không thể hạ lệnh đánh chết con ác phụ độc địa kia. Thật ra lúc đó trẫm đã sai người truyền khẩu dụ bắt giam Hoàng hậu, chờ ngày viết chiếu phế hậu. Chỉ tại Đường Thiên Trọng đã hạ độc quá nặng, khiến cho trẫm nửa tỉnh nửa mê nên sau cùng cũng không ai đi truyền chỉ, nếu không thì...”

Thì ra, ngài không phải là không hề quan tâm, không hề định ra mặt bảo vệ tôi. Sự phản nộ, tức giận của ngài lúc nửa tỉnh nửa mê mới chính là tình cảm chân thành của ngài.

Đáng tiếc, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, nói cho cùng quốc gia vẫn phải đặt lên hàng đầu. Sau khi tỉnh táo trở lại, ngài vẫn sùng ái, yêu chiều nhất mực vị Hoàng hậu kia của mình, để cho Hoàng hậu ngày càng một lòng đắm say với mình.

Thứ ngài lấy về không phải một Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ mà là quyền thế có thể trụ vững được giang sơn.

“Thần thiếp... hiểu ạ”. Tôi thấu hiểu, thế nhưng tôi không thể phớt lờ đi tình thế khốn khó của Trang Bích Lam và cả tia hy vọng mong manh đang dần dâng lên trong lòng.

Nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, sau một hồi do dự, tôi vẫn lên tiếng hỏi: “Lời hứa hôm đó của Hoàng thượng có còn được tính nữa không? Nếu như ngài... thật sự có được tất cả những gì mình muốn thì sẽ cho thần thiếp với Trang Bích Lam được toại nguyện chứ?”

Ngài nhanh chóng ngắt đầu, ánh mắt tỏa sáng long lanh, dường như đang phát ra những tia sáng sắc bén.

Tôi thản nhiên không hề hừng, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của ngài, đợi chờ câu trả lời, đợi chờ ngài một lần nữa đích thân đưa ra lời hứa hẹn.

Thế nhưng lúc này ngài lại mỉm cười, xua tan đi hết mọi ánh mắt sắc bén đáng sợ mà dịu dàng, hơn hờ chẳng khác một ca ca ở bên cạnh nhà vừa cướp được chiếc kẹo ngon.

Ngài đưa cao bàn tay phải của mình lên, nhắc chiếc bùa trường mệnh lên rồi nói: “Tháo được rồi”.

Tôi mơ hồ nhận lại, mới nhận ra hai nút thắt ban nãy không biết được tháo ra từ lúc nào. Hình song ngư tươi đẹp giờ chỉ còn lại mỗi phần mắt và miệng chưa kết nữa là hoàn thành. Tôi cầm trong tay tiếp tục kết chiếc bùa trường mệnh, còn ngài cũng không nói thêm lời nào, tay nắm lấy chén trà, nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi, im lặng đến lạ thường.

Một đôi cá sinh động nhanh chóng hiện lên, màu đỏ là chủ đạo, kết hợp với năm màu xanh, trắng, đỏ, đen, vàng đại diện cho âm dương ngũ hành, chính là chiếc bùa trường mệnh cầu phúc trừ tà được đeo vào Tết Đoan Ngọ.

Tôi bước đến trước giường, buộc chiếc bùa bên rèm, nhìn bùa rung rinh trái phải trong không trung, liền khẽ mỉm cười.

Phụng kêu dứt tuyệt âm thanh, nhận rơi lẻ bóng cũng đánh từ đây. Sóng xanh nhìn thấu đáy này, cũng không thấy cá chép vẫy một đôi. Trùng mây xa cách chân trời, nhớ thương theo mãi tới nơi dặm ngàn[1].

[1]. Phong dịch từ hai câu cuối trong bài từ Ngư du xuân thủy (Khuyết danh). Nguyên văn: “Phụng tiêu thanh tuyệt trâm cô nhận, vọng đoạn thanh ba vô song lý. Vân sơn vạn trùng, thốn tâm thiên lý”. Câu trước ý nói: chàng đã đi xa bất vô âm tín, khiến giai nhân mong nhớ khôn nguôi. Ở đây dùng điển cổ trong Liệt tiên truyện; Tiêu Sứ giỏi thổi tiêu, lấy con gái Tần Mục Công là nàng Lộng Ngọc, vài năm sau, cả hai người cùng bay lên trời. Vì thế “phụng tiêu thanh tuyệt” dùng để chỉ việc người con trai ra đi. “Cô nhận” và “song lý” đều là điển cổ, “cô nhận” trong Hán Thư – Tô Vũ truyện có viết: nhà Hán lừa gạt, nói Hán Chiêu Đế bắt nhận ở Thượng Lâm uyển, trên chân nhận có bức thư của Tô Vũ gửi tới. Còn “song lý” (đôi cá chép) xuất xứ từ nhạc phủ Âm mã Trường Thành quật hành: “Khách từ phương xa tới, biểu ta đôi cá chép, gọi trẻ nhỏ nấu cá, bên trong có bức thư nhỏ”. Chính vì thế hai từ này dùng để chỉ việc đưa thư. Câu sau ý nói: tuy chàng ở cách xa muôn trùng mây, nhưng tấm lòng giai nhân vẫn quán quít theo chàng đến bên ngoài ngàn dặm.

Nếu như Trang Bích Lam đã thuận lợi trốn ra khỏi Thụy Đô thì từ đây trở đi, chúng tôi vẫn cách nhau chân trời góc bể, thương nhớ khôn nguôi.

Đường Thiên Tiêu đứng sát bên tôi, cũng ngắm chiếc bùa trường mệnh, bỗng nhiên lên tiếng: “Không thèm túi thơm cho ta đeo, không pha trà cho ta uống, ngay chiếc bùa trường mệnh cung nữ làm quá nửa cũng giữ lại cho bản thân. Thật đúng là vô vị”.

Thật không ngờ ngài không xưng là “trẫm”, lại còn đưa lời oán trách, thật chẳng khác nào một đứa trẻ con bé bỏng bị người ta cướp mất kẹo ngon.

Tôi kinh ngạc quay đầu sang nhìn thấy ngài khẽ vươn người một cái, đi đến bên chiếc giường trúc vẫn hay nằm, đặt lưng ngã xuống, quả nhiên sắc mặt vô cùng chán nản, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Hơi do dự đôi chút, tôi liền tháo chiếc bùa trường mệnh kia xuống, buộc vào chiếc giường trúc ngài nằm, rồi lấy một tấm chăn mỏng đắp lên người ngài. Lúc này tôi liền nghe thấy tiếng cười của ngài, bàn tay tôi bị kéo mạnh, thân người bỗng nhiên ngã vào người ngài.

Lúc tôi hoang mang định đứng dậy, hai tay ngài bỗng sà xuống, ôm chặt tôi nằm trên giường trúc rồi mỉm cười mắng: “Con nha đầu này, có mấy thứ đồ tầm thường mà cũng phải dễ trẫm đòi mấy lần mới đem tặng sao?”

“Hoàng thượng...” Tôi càng ra sức vùng vẫy, ngài lại càng ôm chặt hơn, quyết không chịu buông tôi ra.

“Không cho phép chạy, nhỏ nhen đến mức này ư, hừ!” Ngài bật cười, hơi thở khẽ lướt qua mấy sợi tóc bên tai tôi, khiến tôi cảm thấy ngứa ngáy liền rụt ngay cổ lại.

Dáng vẻ này của người giống như muốn ôm chặt tôi vào lòng. Tôi thậm chí còn nghe thấy cả nhịp tim đập mãnh liệt trong lồng ngực ngài, như thể sắp nhảy bật ra ngoài.

“Hoàng thượng, mau buông thần thiếp ra...” Tôi đỏ ửng cả mặt, cứng cả thân người lại, cảm nhận được hơi ấm truyền qua làn da của ngài, mồ hôi ướt đầm cả áo trong.

“Lẽ nào trẫm ôm phi tử của mình một lát cũng không được sao?” Ngài khẽ than thở, thậm chí còn uất ức, thẳng thắn trách móc: “Trẫm cũng chẳng định làm gì nàng, tại sao lại khiến nàng trông như vừa gặp quỷ xong thế hả?”

Tôi thật sự muốn nói rằng, nam nữ thọ thọ bất tương thân, cũng rất muốn nói rằng, giữa tôi với ngài đã có lời hứa hẹn chỉ làm vợ chồng trên danh nghĩa,

thế nhưng khó khăn lắm mới mở được miệng ra, tôi cũng chỉ dám mơ hồ nói vài từ: “Thật... nóng bức quá”.

Đường Thiên Tiêu kinh ngạc buông tay, tôi nhân cơ hội đẩy ngài ra, lùi lại phía sau vài bước, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Quá nóng bức!” Ngài thì thầm vợ lấy một chiếc quạt giấy đặt bên bàn, tiện tay mở ra phẩy quạt rồi nhìn về phía tôi cười mỉa máo: “Quả đúng là... quá nóng bức”.

Lúc tôi bước về chiếc giường của mình thì nghe thấy ngài than thở: “Nếu như là Nhã Ý... nếu như là Nhã Ý, nàng ấy sẽ không bao giờ chê ở cạnh trẫm nóng bức! Người khác lại càng không thể... có lẽ cũng chỉ có mình con nha đầu chết tiết như nàng thôi...”

Ngài còn chưa cầu nhàu dứt thì đã từ từ nhắm mắt lại, càng lúc càng phe phẩy quạt chậm rãi hơn.

Đúng lúc tôi đang đoán xem lần này có phải ngài đã ngủ thật không thì lại nghe thấy ngài lên tiếng: “Thanh Vũ, trẫm thật không nỡ để nàng và Nhã Ý cùng đi mất”.

Đối với câu nói vừa xong của ngài, tôi không dám đưa ra bất cứ câu trả lời nào cả.

Không nỡ để Nhã Ý đi mất, thế nhưng sau cùng ngài vẫn đành phải để cho Nhã Ý rơi vào bàn tay của Đường Thiên Trọng.

Không nỡ để tôi đi mất, liệu vào lúc tất cả mọi việc chính sự trong cung Đại Chu đã bình ổn, yên bình, ngài có chịu cho tôi toại nguyện đến với Trang Bích Lam, để bình ổn giang sơn và địa vị đế vương của mình không?

Tất cả mọi thứ đều quá xa vời, tôi không dám nghĩ quá sâu. Thế nhưng đêm nay chắc chắn lại là một đêm không ngủ nổi.

Có lẽ đoán rằng dù hỏi cũng thành ra vô ích, Đường Thiên Tiêu không hề truy hỏi làm sao Trang Bích Lam có thể liên hệ được với tôi, làm thế nào để hẹn gặp nhau ở Tĩnh Nghi viện. Sau khi sự việc này xảy ra, nghe nói trong thị vệ cấm quân có rất nhiều sự thay đổi, điều động chức vụ, cũng có tin đồn có một tên thái giám bị phạt nặng, hai người cung nữ nhảy giếng tự tử, tôi đoán họ chính là nội ứng của nhà họ Trang mà Đường Thiên Tiêu đã điều tra ra được.

Cửu Nhi cũng từng bị Tổng quản thái giám gọi đến điều tra về sự việc đêm hôm đó. Tôi chỉ sợ cô bé phải chịu giày vò, nên bèn sai Tổng quản thái giám ở cung Di Thanh đến xem sao. Cửu Nhi vốn bản tính thông minh, lanh lợi, đương nhiên không chịu khai ra chính mình là người truyền tin tức, chỉ nói rằng tuân theo mệnh lệnh của chiếu nghi nương nương đi đến Tĩnh Nghi viện, tất cả những chuyện khác không biết gì hết. Tổng quản thái giám cũng không dám dùng hình, càng không dám chạy đến hỏi tôi. Sau nửa ngày trời, cuối cùng cũng chẳng tìm được manh mối nào, đành phải thả cô bé về.

Tiếp đó là đến Tết Đoan Ngọ, cuộc thanh lọc, tra xét triệt để cả Hoàng cung cuối cùng cũng kết thúc, đám thị vệ canh giữ trước cửa cung Di Thanh cũng được điều đi hết, mệnh lệnh không cho phép bất cứ ai ra vào cung Di Thanh cũng được hủy bỏ. Khi hỏi Vô Song về tình hình bên ngoài, tin tức nhận được chính là việc truy bắt, tra xét Trang Bích Lam ở bên ngoài cung cũng đã dần lắng xuống.

Bây giờ chỉ cần mật thám từ vùng Tây Nam Giao Châu truyền tin về, nói Trang công tử đã bình an quay về thành Giao Châu, thì những ngày tháng cấm quân lật tung từng tấc đất thành Thụy Đô cũng có thể kết thúc.

Còn tôi cũng có thể yên tâm tiếp tục là một quân cờ trong tay của Đường Thiên Tiêu, tê dại, ngây ngô tiếp tục cuộc sống với những ngày tháng mà bất cứ lúc nào nguy hiểm cũng rình rập, sóng gió bất an, mòn mỏi trong đợi chờ và ôm lấy giấc mộng hảo huyền, xa vời.

Bọn Ngưng Sương, Tầm Nguyệt cuối cùng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, cười nói hớn hở tiếp tục dùng những sợi chỉ đỏ kết nên những vật trừ tà cầu phúc treo ở trước cửa ra vào, cửa sổ hoặc là chia bánh trái cho mọi người cùng thưởng thức.

Theo tập tục lâu nay của Hoàng cung Đại Chu, ngày hôm đó các phi tần mỹ nữ phải cùng với Hoàng thượng đến dâng rượu thỉnh an Thái hậu. Bọn Ngưng Sương đã chuẩn bị một bộ y phục màu tím tuyệt đẹp cho tôi từ trước đó, bên ngoài là chiếc áo khoác màu hồng nhạt, trên đầu là trâm ngọc, trang sức thanh tao. Khi đi trong đám phi tần mỹ nữ, không phải do bộ trang phục thu hút sự chú ý của người khác, nhưng tôi cũng chẳng hề kém cạnh so với bất cứ ai.

Tôi trước nay vẫn luôn im lặng, khiêm nhường, lễ độ, ngoan ngoãn đứng lẫn trong đám đông, cố gắng hết sức xóa nhòa đi sự tồn tại của bản thân.

Thẩm hoàng hậu dường như liếc nhìn tôi đến vài lần, vẫn thái độ cao ngạo, coi thường người khác. Còn Tuyên thái hậu lại nhìn tôi mỉm cười hiền từ, mãi cho tới khi tôi đi theo Tạ Đức phi và Đỗ Hiền phi đến gần kính rượu, người mới chú ý đến tôi, liếc qua hai vị quý phi, người chỉ mỉm cười nói chuyện với mình tôi: “Ninh chiêu nghi, dạo này sức khỏe sao rồi?”

Tôi nhanh chóng đáp lại: “Đa tạ Thái hậu đã quan tâm, thần thiếp đã hồi phục hoàn toàn rồi ạ”.

Tuyên thái hậu gật đầu rồi uống cạn ly rượu, lúc chúng tôi định rút xuống, người bỗng nhiên quay đầu sang nói với người cung nữ bên cạnh: “Hôm trước không phải huyện Phú Xuân có cống vào cung một loại thuốc quý sao? Cái thứ đó có công hiệu dường da trừ sẹo tuyệt vời, lát nữa mang một ít sang cho chiêu nghi, ngoài ra mang theo một chút bột trần châu, hồ phách mà thường ngày ai gia hay dùng sang luôn”.

Khi tôi cúi người xuống tạ ơn đã cảm nhận được những ánh mắt rừng rực lửa hận chiếu tới từ bên cạnh và sau lưng.

Đỗ Hiền phi đang cười khẩy: “Ninh chiêu nghi đúng là thật có duyên, được Hoàng thượng sủng ái nhất mực, ngay đến Thái hậu nương nương cũng yêu chiều là vậy”.

Tạ Đức phi đứng cạnh bên Thẩm hoàng hậu gật đầu tán đồng: “Xem ra khi Ninh chiêu nghi còn làm nô tỳ quả nhiên đã học được tài nghệ nấu ăn giỏi, bản lĩnh tuyệt vời, không những hợp với khẩu vị của Hoàng thượng mà còn lấy được lòng của cả Thái hậu nữa”.

Thẩm hoàng hậu khẽ nhếch miệng lên chẳng biết đang cười hay không, đám trâm ngọc, châu báu trên đầu rung lên liên tục, bình thần phán rằng: “Các muội muội nếu như muốn học, chỉ bằng gọi một cung nữ ở phòng ngự thiện đến cung của mình học cho tử tế”.

“Cái này...” Đỗ Hiền phi giờ đôi tay trắng ngọc trắng ngà của mình lên, móng tay tuyệt đẹp tinh tế chẳng khác nào đóa hoa nở rộ giữa mùa xuân, rung rung lên khiến cho người ta phải chóng mặt: “Hoàng hậu nương nương, việc này khó lắm, thần thiếp chịu không nổi mùi vị trong bếp, lớn thế này rồi mà chưa bao giờ xuống dưới bếp cả”.

Tạ Đức phi mỉm cười nói: “Có một số chuyện, mấy tỷ muội chúng ta e là cả đời chẳng thể nào học được đâu”.

Ấn ý chính là, con hồ li chín đuôi đương nhiên chính là tôi, đã hút mất hồn phách của phu quân bọn họ.

Không biết vô tình hay cố ý, nhưng hầu như lúc nào tôi cũng bị đẩy ra chỗ sóng to gió lớn, không chỗ ẩn náu, trốn chạy, đúng thật là lực bất tòng tâm.

Bữa yến tiệc này chẳng khác nào ngồi trên bàn chông, nhưng cho dù vậy tôi cũng cố gắng giữ thói quen mọi khi, nhẫn nhịn trong im lặng. Tôi đành giả vờ như không nghe thấy mấy lời nói mỉa mai, chọc ngoáy của mấy vị phi tần không ngừng kẻ tung người hứng, im lặng chờ đợi buổi yến tiệc kết thúc.

Cuối cùng cũng có vị thái phi rút lui khỏi buổi yến tiệc sớm do trong người không khỏe, tôi cũng viện cớ sắp đến giờ uống thuốc, xin phép Thái hậu được cáo lui trước. Tuyên thái hậu sắc mặt hiền từ chấp nhận, rồi bảo đám cung nữ mang theo mấy thứ thuốc quý, bột trân châu, hồ phách tiễn tôi ra khỏi cung Đức Thọ.

Lúc tôi tựa tay Ngưng Surong và Vô Song bước ra khỏi cửa cung, chính điện của cung Đức Thọ vẫn đang vô cùng náo nhiệt, tuy rằng không ca hát nhảy múa, nhưng cũng cười nói huyên náo. Đường Thiên Tiêu cùng mấy vị thúc bá huynh đệ trong hoàng tộc của mình cũng đang tiệc tùng chè chén trong đó, cũng vì muốn hòa nhã tình thân với mọi người.

Lúc bước tới hồ sen bên ngoài cung, tôi bất giác đi chậm lại đôi chút, tựa vào lan can bạch ngọc bên hồ ngắm phong cảnh.

Ánh mặt trời tháng Năm bắt đầu gay gắt, chiếu sáng lên từng lớp lá sen xanh biếc, khẽ khàng lay động theo làn gió đầu hè. Nước hồ xanh trong, in bóng bầu trời xanh trong, ánh nắng phản lên thứ ánh sáng long lanh, huyền diệu, những đóa sen ẩn trong lớp lá xanh với dáng vẻ kiều sa, đài các.

Nếu như lúc này tôi thả thức ăn xuống, chắc hẳn chúng cũng sẽ giống như lũ cá cảnh ba năm trước trong chính chiếc hồ này, nhanh chóng bơi lại tranh giành thức ăn.

Lũ cá này đương nhiên không phải là lũ cá của ba năm trước, nhưng bọn chúng có thể bình an vô sự trải qua cuộc chính biến to lớn của đất nước, tiếp tục cuộc sống vô ưu vô lo, bình lặng của mình. Bọn chúng đều sống rất vui vẻ, sảng khoái. Một hồ sen xanh ngắt, năm nào hoa sen cũng nở rồi tàn, nhưng từ trước đến nay vẫn có rất nhiều người thương thức vẻ đẹp của nó.

Vô Song mỉm cười hỏi: “Cảnh tượng ở đây đẹp quá, chiêu nghi có muốn đến chiếc ghế đá phía trước ngồi một lát, tận hưởng cơn gió mát không ạ?”

“Có gì đáng xem chứ, chẳng qua cũng chỉ là đám hoa cỏ im lìm tĩnh lặng mà thôi”. Tôi nói vậy nhưng vẫn bất giác bước tới ngồi lại trên chiếc ghế đá đặt bên cầu nghỉ ngơi.

Thật ra, tôi rất muốn được yên tĩnh ở lại nơi này trong giây lát. Ninh phủ đã điêu tàn từ lâu, Trang phủ cũng biến thành vùng đất đầy những nấm mồ heo hút. Đã sống trong cung Đức Thọ được mấy năm, nơi đó có Đỗ thái hậu hết lòng yêu chiều, bao bọc cho tôi, ít nhiều cũng tìm được đôi chút cảm giác thân thuộc, tình thâm. Thế nhưng Hoàng cung giờ đã trở thành “cảnh vật còn đây, người đã mất”, khiến cho tôi cảm thấy ngỡ ngàng, cũng chỉ đành lặng lẽ sống nốt quãng đời còn lại của mình.

Thế nhưng tôi vừa ngồi xuống có một lát, ngược mắt nhìn phía đối diện bên hồ liền cảm thấy hối hận ngay tức khắc.

Đường Thiên Trọng đang nhanh chân bước ra khỏi cung Đức Thọ, đi nhanh về phía tôi. Đôi mắt đen huyền, thăm sâu của hắn đang nhìn về phía tôi, ngay cả ánh nắng mặt trời gay gắt cũng chẳng thể nào gạt đi được nhiệt huyết bùng bùng trong ánh mắt đó.

Vào lúc hần lộ diện, Vô Song thờ phào một cách nhẹ nhõm. Điều này khiến cho tôi nhận thức được rằng, Vô Song muốn tôi ngồi đây thường ngoạn, hóng mát, hóa ra là vì ý đồ này.

Nếu như tôi đoán không nhầm, thì ngay khi tôi đứng dậy cáo từ Thái hậu và lấy mấy đồ được ban thưởng, cô bé đã lặng lẽ cho người đi truyền tin tức cho Đường Thiên Trọng.

Hằng ngày tôi rất ít khi bước chân ra khỏi cung Di Thanh, thân là chiêu nghi trong hậu cung, Đường Thiên Trọng cũng chẳng viện ra được cớ gì để vào cung gặp tôi. Kể từ sau khi tôi quay về cung, chưa từng chạm mặt lại lần nào, cũng không thể cho hắn bất cứ cơ hội nào để chỉ trích, trách móc tôi không biết tốt xấu, tùy ý dăm theo Thái hậu trở về cung.

Cau chặt đôi mày, tôi đứng bật người dậy, đang định giả vờ như không thấy, vội vã rời đi, Đường Thiên Trọng đã đứng bên kia hồ sen, cất tiếng gọi: “Xin Ninh chiêu nghi dừng bước”.

Tôi cố tình cứng đầu giả vờ không nghe thấy cũng không được, Vô Song chu đáo tận tình đương nhiên là thấu hiểu được tâm ý của chủ nhân.

Cô bé kéo tôi lại rồi nói: “Chiều nghỉ, hầu gia đang gọi người kia”.

Bất đắc dĩ quay đầu lại, tôi đứng dưới bóng cây bạch quả, nhìn Đường Thiên Trọng bước tới, khiêm nhường kính lễ: “Khang hầu, yến tiệc ở chính điện đã kết thúc rồi sao?”

Ánh mắt của Đường Thiên Trọng đang sáng rực bỗng trầm hẳn lại. “Vẫn chưa. Ta nghe nói nàng rời khỏi bữa tiệc cho nên đi theo thăm hỏi. Đạo này tính đường sao rồi? Hình như vẫn chưa béo hơn được chút nào”.

Tôi liền mỉm cười đáp: “Ta chẳng qua chỉ là một tiểu nữ tử vô đức vô tài, không chỗ dựa dẫm, muốn có chỗ đứng vững chắc trong Hoàng cung, cũng đành phải nhìn sắc mặt người ta mà sống thôi. Nếu như để cho thân thể quá béo, e rằng Hoàng thượng sẽ không thích”.

Đúng như dự liệu của tôi, sắc mặt của hắn nhanh chóng sầm lại, đưa mắt nhìn đám cá vàng đang bơi lội dưới hồ sen, ngay cả hơi thở cũng nặng nề hơn.

Nhân lúc tâm trạng hắn không vui, tôi liền lui về phía sau một bước nói: “Thời tiết đạo này càng ngày càng nóng bức, ta đứng đây lâu bắt đầu cảm thấy khó chịu, xin phép được về cung trước. Hầu gia ở lại một mình nhé”.

Đường Thiên Trọng nhanh chóng đưa mắt ra khỏi hồ sen, chuyển sang phía tôi, dường như ánh mắt đang rừng rực ngọn lửa tức giận, khiến cho người khác phải khiếp sợ.

Thế nhưng cho dù hắn đối với tôi là yêu thích hay phần nộ thì ở trước cung Đức Thọ chỉ cách Đường Thiên Tiêu và Tuyên thái hậu trong gang tấc, tôi đoán rằng hắn cũng chẳng dám làm gì hết.

Đưa tay lên đỡ lấy đồ trang sức, ngăn trâm lắc lư trên đầu, tôi tiến về phía cung Di Thanh, đột nhiên nghe thấy tiếng thét của Đường Thiên Trọng: “Chiều nghỉ, phu nhân của tôi nói rằng quan hệ của phu nhân tôi với chiều nghỉ rất tốt, nàng ấy đang vô cùng nhớ mong”.

Nam Nhã Ý?

Chính là Nam Nhã Ý đã bị hấn lạnh nhạt đẩy ra biệt viện ngoài thành không biết bao nhiêu lâu?

Tôi nhanh chóng dừng bước, ánh mắt bắt đầu phát nóng.

Lúc này hắn đã kịp đi tới gần, đôi môi mím lại, dường như đang mỉm cười, thế nhưng đôi môi đỏ hồng đó lúc này trông lại sắc bén chẳng khác gì một mũi dao nhọn.

“Hôm trước, khi ta sai người trong phủ mang đồ đến cho nàng ấy đón Tết Đoan Ngọ, nàng ấy có chuyển lời, nói rằng lâu rồi không hồi cung, rất mong nhớ người tỷ muội thân thiết là Ninh chiều nghỉ”.

Nếu như hắn nói Nam Nhã Ý đích thân bảo hắn rằng rất nhớ mong tôi, thì có lẽ tôi còn có thể nghi ngờ hắn đang bịa đặt lừa phỉnh, nhưng hắn lại nói là kẻ dưới chuyển lời lại, hoàn toàn phù hợp với tin đồn hấn lạnh nhạt, xa lánh vị phu nhân mới lấy về.

Còn Nam Nhã Ý đang chịu đựng nỗi đơn côi, quạnh quẽ đến mức nào mà lại nói ra những lời nhớ nhung đến tôi?

“Nhã Ý tỷ tỷ... tỷ ấy sống có ổn không?” Lúc hỏi hắn, giọng tôi đã hơi lạc đi.

Đường Thiên Trọng nhìn chằm chằm vào tôi, nỗi trống trải trong ánh mắt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự thâm sâu khiến người ta khó lòng đoán biết được.

“Có lẽ... sống cũng ổn”. Hắn chậm rãi trả lời: “Có một vài việc, chắc hẳn trong lòng chiều nghỉ đã thấu hiểu. Bản hầu lấy nàng ấy về chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm. Có điều nếu như nàng ấy đã là phu nhân Khang hầu danh chính ngôn thuận thì ta cũng sẽ không khiến nàng ấy phải sống trong uất ức. Có điều tính tình nàng ấy thích lạnh lẽo, vẫn luôn sống ở biệt viện ngoài thành, thỉnh thoảng mới vào trong thành, lại thích luận đàm giáo lý, đạo Phật gì đó cùng mấy vị ni cô, cũng không phải người không biết điều, đương nhiên cũng để mặc cho nàng ấy”.

Nói như vậy thì Nam Nhã Ý chắc hẳn sống cũng không tệ lắm.

Ngay cả Đường Thiên Trọng cũng chỉ lạnh nhạt với tỷ tỷ, chứ không hề trút giận, gây khó dễ cho tỷ tỷ vì Đường Thiên Tiêu đã tráo đổi tân nương.

Thế nhưng ăn no mặc ấm trước nay không phải là toàn bộ cuộc sống của chúng tôi, nếu như cuộc đời có thể giản đơn được như vậy thì chắc hẳn chúng tôi đã vui vẻ hơn rất nhiều rồi.

Nam Nhã Ý biết chắc rằng Đường Thiên Trọng chưa bao giờ coi trọng, để ý đến bản thân mình, vậy mà còn truyền mấy lời nói như vậy, rõ ràng đang vô cùng không vui.

Hướng hồ chi, tôi thấu hiểu hơn ai hết, người mà tỷ tỷ muốn gặp tuyệt đối không chỉ có mình tôi.

Nghĩ đến đây, tôi không còn vội vã rời khỏi đó nữa, do dự lên tiếng hỏi: “Nếu như tỷ tỷ nói nhớ nhung ta, nhất định là muốn gặp ta lắm, chẳng biết hầu gia có bằng lòng không?”

Tôi chẳng biết được rốt cuộc hẳn biết được bao nhiêu về quan hệ giữa Nam Nhã Ý và Đường Thiên Tiêu. Nếu như hẳn biết Nam Nhã Ý đắm đuối say mê Đường Thiên Tiêu, cho dù có không bận tâm đến tỷ tỷ thế nào đi nữa, chắc cũng quyết không cho tỷ tỷ nhập cung đâu!

Dưới lớp áo ngoài tuyệt đẹp, huynh đệ họ tuổi cưỡi chĩa lưỡi dao nhuốm đầy máu tươi chỉ về phía nhau. Bản thân họ có đau đớn hay không đều không hề quan trọng, tốt nhất là tâm thần hỗn loạn, mới có được cơ hội để tiến tới, một đao đâm trúng điểm chí mạng.

Thế nhưng hẳn với Nam Nhã Ý chắc hẳn chưa hề trò chuyện với nhau lần nào. Đường Thiên Trọng do dự giây lát rồi trả lời: “Nếu như hai người tỷ muội tình thâm, gặp mặt nhau một lát cũng là chuyện bình thường. Chỉ cần chiều nghi cảm thấy vui vẻ, bất cứ lúc nào cũng có thể triệu nàng ấy nhập cung tí tê, chuyện trò”.

Tôi thật sự không thể ngờ được hẳn lại hào sảng đến vậy, vội vã hành lễ: “Đa tạ hầu gia đã cho ta toại nguyện”.

Đường Thiên Trọng nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, một lúc lâu sau mới than thở: “Hôm trước, ta đã cứu mạng chiều nghi, nghĩ ra trăm phương ngàn kế mới giữ được tính mạng cho nàng, vậy mà vẫn chưa nghe được lời cảm ơn chân thành nào hết cả”.

Tôi chịu hình phạt của Hoàng hậu, người gây ra mối họa này chính là hẳn, vậy mà còn mong nhận được lời cảm ơn xúc động từ tôi sao?

Tôi cũng chẳng buồn tranh luận cùng hẳn, mỉm cười đáp lễ: “Đại ân đại đức của hầu gia, Thanh Vũ đâu dám lãng quên. Chỉ là từ trước đến nay hầu gia anh dũng, những người được ngài cứu có vô số, nếu như ta đưa lời cảm ơn vì mỗi chuyện nhỏ nhoi đó, e là sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của ngài. Sau này nếu như có cơ hội, Thanh vũ nhất định sẽ xả thân báo đáp”.

Bỗng nhiên tôi nhận thấy bản thân nói dối cũng thật quá thuận miệng, trơn tru. Nhìn bộ dạng của Đường Thiên Trọng nghe xong, dường như lời tôi nói cũng rất hữu dụng, hẳn nhoen miệng cười nói: “Ta nào dám đề nàng xả thân báo đáp chứ? Chỉ là... chỉ là nha đầu như nàng đúng là chẳng có lòng cảm kích gì hết”.

Nửa câu nói sau được thốt ra bằng giọng nói dịu dàng vô ngần, thậm chí tôi còn thấy hẳn gợn tay lên, dường như định đưa tới, vỗ nhẹ lên đôi vai, hoặc nắm lấy bàn tay tôi.

Có lẽ còn để ý đến sự có mặt của đám Ngưng Surong, Vô Song, nên sau cùng hẳn cũng không hành động quá mức. Sau cùng, hẳn thu tay lại, mỉm cười vô cùng dịu dàng, ấm áp.

Sự dịu dàng bất ngờ này khiến cho tôi cảm thấy ớn lạnh, thà rằng hẳn cứ ý thế đã từng cứu mạng để bắt tôi đền đáp công ơn còn hơn.

Tôi hoang mang mỉm cười nói: “Vậy thì... vậy thì ta xin cáo lui trước. Mấy hôm nữa, ta sẽ bẩm báo cùng Hoàng thượng mời Nhã Ý tỷ tỷ vào cung nói chuyện tí tê”.

Đường Thiên Trọng dường như lại đang than thở, nhưng vẫn trả lời rõ ràng: “Được”.

Lúc tôi vội vã rời khỏi, Đường Thiên Trọng không hề ngăn cản thêm, khi tôi rẽ sang một hướng khác, hẳn liền lén lút quay lại nhìn, giống như một bức tượng màu đen dưới ánh nắng, đứng im tại chỗ, không động đậy nhìn về phía tôi.

Còn tôi thì đã hạ sẵn quyết tâm, cố gắng hết sức duy trì mối quan hệ tốt đẹp với Đường Thiên Trọng. Một là không để hẳn trút giận lên người Nam Nhã Ý. Hai là tôi có thể nhân cơ hội hẳn đồng tình tìm cơ hội mời Nam Nhã Ý vào cung, để tiếp tục tình nghĩa tỷ muội sâu đậm.

Có lẽ, còn có thể nói lại mối duyên chưa tận giữa tỷ tỷ với Đường Thiên Tiêu.

Sự việc Đường Thiên Trọng chặn đường nói chuyện cùng tôi ở trước hồ sen tại cung Đức Thọ đương nhiên không thoát khỏi tầm nhìn của Đường Thiên Tiêu.

Buổi tối khi tới cung Di Thanh, ngài liền hỏi tôi: “Thanh Vũ, Đường Thiên Trọng không gây khó dễ gì cho nàng chứ?”

“Không hề. Có điều... hầu gia có nhắc tới Nam Nhã Ý”.

“Nhã Ý...” Đôi mày của Hoàng thượng cau chặt lại, vị Hoàng đế trẻ tuổi này ngồi xuống chiếc giường trúc với vẻ mặt chán nản, lực bất tòng tâm, than thở: “Nhã Ý chẳng khác nào bị huynh ấy cho vào lãnh cung. Không biết là may mắn hay bất hạnh nữa”.

“May mắn hay là bất hạnh thì phải xem trong lòng Hoàng thượng có còn tỷ tỷ hay không”. Tôi lén nhìn sắc mặt của ngài, thận trọng nói thêm. “Nếu như Hoàng thượng chịu gọi chút ít hy vọng cho tỷ tỷ, thì nỗi bất hạnh hiện nay cũng chẳng thể thâm cho lắm. Nói không chừng, sau này khi nghĩ lại còn cảm thấy đây là một điều may mắn nữa”.

Đường Thiên Tiêu không hề đáp lại, ngài lạng đó đùa nghịch chiếc bùa trường mệnh treo trên giường trúc, một lát sau mới hỏi:

“Huynh ấy... sao lại nhắc đến Nhã Ý?”

“Ngài ấy nói... Nhã Ý tỷ tỷ nhớ đến thần thiếp”.

“Ồ”. Đôi mày của ngài lại cau lên, khề khàng lặp lại lời: “Nhớ đến nàng?”

Tôi không hề do dự đáp: “Nếu như Hoàng thượng cảm thấy tỷ tỷ chỉ đang nhớ đến thần thiếp, vậy thì cứ coi như là tỷ tỷ chỉ nhớ mỗi thần thiếp mà thôi”.

Đường Thiên Tiêu im lặng, bàn tay đang nắm chặt lấy chiếc bùa trường mệnh kia tung lên tung xuống, giống như một thứ đồ chơi giải khuây.

Tôi vừa cảm thấy bức bối, vừa cảm thấy bất lực, liền nhẫn nại khẽ tiếng nói: “Thần thiếp cũng rất nhớ mong Nhã Ý tỷ tỷ. Không biết Hoàng thượng có cho phép tỷ tỷ nhập cung để hai tỷ muội được hàn huyên tâm sự không?”

Nếu như không có chỉ dụ đặc biệt của Hoàng thượng, dựa theo quy tắc triệu kiến những người bên ngoài vào cung, phải đến phòng văn thư và bộ Lễ làm rất nhiều thủ tục, phải mất tầm tám đến mười ngày, chẳng thể nhập cung ngay được. Huống hồ thân phận của tôi và Nam Nhã Ý lại đặc biệt, nếu như vị công công hay đại nhân nào nhìn không thuận mắt, đều có thể truyền ngay tin tức đến chỗ Thẩm hoàng hậu, hoặc Tuyên thái hậu, nói không chừng lại gây ra chuyện phiền phức gì đó.

Lần này, Đường Thiên Tiêu không còn giả ngây ngô, khờ dại nữa, lập tức gật đầu nói: “Được, nàng muốn gặp nàng ấy... thì triệu nàng ấy vào cung đi”.

Tôi vẫn không cam tâm, tiếp tục do thám: “Thần thiếp nghĩ tỷ tỷ toàn một thân một mình, khó tránh cảm thấy cô đơn. Nếu như có thể thường xuyên vào cung hàn huyên nói chuyện, có lẽ sẽ vui vẻ hơn đôi chút, thần thiếp coi như cũng an tâm hơn”.

“Ồ... nói theo lý thì nàng ấy là phu nhân Khang hầu, ban cho nàng ấy một đạo ngự chỉ có thể tự do ra vào cung cấm cũng không sao cả. Chỉ có điều... chắc cũng không cần đâu?”

“Không cần nữa?” Tôi hỏi vặn lại, giọng nói cao hơn mọi khi đôi chút: “Hoàng thượng không muốn để Đường Thiên Trọng biết được mức độ tình cảm giữa hai người để thừa cơ chiếm ưu thế, hay định để khuất mắt trông coi, bỏ mặc không màng đến sống chết, nguy nan của Nhã Ý tỷ tỷ nữa?”

“Nàng...” Đường Thiên Tiêu lập tức đỏ bừng mặt lên, đập mạnh tay xuống bàn quất lớn: “Bắt đầu từ lúc nào đến lượt nàng dạy dỗ, giáo huấn trẫm rồi hả? Trẫm đúng là đã sùng ái nàng sinh hư, càng ngày càng vô pháp vô thiên”.

Thật không biết liệu có nên coi nổi tức giận của ngài là do bị người khác nhìn thấu tâm sự trong lòng của mình hay không? Chỉ có điều mỗi khi nhớ tới Nam Nhã Ý đang đơn côi, quạnh vắng ở biệt viện ngoại thành đã không ngần ngại đặt hết hy vọng cuối cùng vào ngài, tôi cũng vô cùng tức giận, lạnh lùng liếc nhìn ngài rồi quay người bỏ đi.

Có lẽ ngài đã nhìn thấy thái độ này của tôi, cho nên chưa bước đi được mấy bước, đột nhiên cảm thấy không khí trong gian phòng này dường như đã biến đổi.

Im lặng, tĩnh mịch, bí bách, giống hệt như trước khi dông bão kéo đến.

Tôi quay phắt đầu lại, nhìn thấy Đường Thiên Tiêu đang ngã lưng vào chiếc giường trúc, y phục xộc xệch, tuy đáng vẻ bình thản nhưng lại toát lên một khí thế mạnh mẽ do cơ thể đang cứng đờ lại, khuôn mặt căng như dây đàn, không còn thấy đôi chút vẻ hào sảng, thoải mái trước đó nữa.

Trái tim tôi chợt quặn thắt lại, đúng lúc đang suy ngẫm lại xem hành động của mình phải chăng đã hơi quá đáng, thì chợt nghe thấy âm thanh phát ra, là dây buộc chiếc bùa trường mệnh bên cạnh giường trúc đã đứt, và nằm gọn trong lòng bàn tay của Đường Thiên Tiêu.

Tôi bước lại gần vài bước rồi lại dừng lại, do dự nhìn về vị Hoàng đế trẻ tuổi với đôi mắt đỏ quạch đã hoàn toàn mất đi nét bình thản mọi khi.

Ngài đang từ từ mở bàn tay ra, từng sợi chỉ sợi tơ đan xen với nhau chặt chẽ, màu sắc tươi tắn, ngày càng nổi bật hơn trên bàn tay trắng bệch, nhợt màu.

Màu sắc hồng nhạt ở trên móng tay dần dần biến thành màu đỏ rực rỡ, ngưng tụ rồi lại tán mạn.

“A...”

Ngài hét lớn một tiếng, tung chiếc bùa trường mệnh lên rồi rút thanh đoản kiếm ra.

Ánh kiếm lóe lên, lấp lánh dưới ánh nến rực cháy, chiếc bùa trường mệnh có hình đôi cá quấn quít bị chém thành từng mảnh nhỏ, bay loạn trong gian phòng.

“Hoàng thượng!” Tôi kêu lên thất thanh, vội vã chạy lại gần, nắm lấy bàn tay đang cầm đoản kiếm của ngài rồi nói: “Ngài đang muốn làm gì thế?”

Võ nghệ của ngài bất phạm, chỉ một chút sức lực nhỏ nhoi của tôi chẳng thể nào không chế nổi. Thế nhưng ngài chỉ khẽ rung tay, cứ để mặc cho tôi nắm lấy, mím chặt môi không nói một lời nào.

Tiếng động trong phòng không hề nhỏ, bên ngoài đã truyền vào nhiều tiếng bước chân, rồi tôi nhanh chóng nghe thấy giọng nói the thé của Cận Thát dẫn theo người đứng trước cửa gắng hỏi: “Hoàng thượng, ngài có chuyện gì không ạ?”

Đường Thiên Tiêu nhìn chằm chằm vào tấm rèm cửa bị ánh đèn đuốc làm cho sáng rực lên, ánh mắt đáng sợ khi này cũng dịu hẳn xuống, giọng nói đáp lại cũng bình tĩnh, thản nhiên: “Không có chuyện gì cả, trẫm lại nghĩ ra một trò tiêu khiển mới thôi. Mau đem một bình rượu tới đây, trẫm muốn uống vài ly cùng chiêu nghị”.

Tiếng huyền nào bên ngoài bỗng nhiên lặng hẳn xuống.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cúi xuống chưa kịp thu dọn hết đám vải bị chém tung tóe khắp mặt đất thì đã có cung nữ đến, mang theo một vò Nữ Nhi Hồng thượng hạng, cùng với vài món nhắm thanh đạm.

“Xin lỗi Hoàng thượng, thần thiếp đã quá lời”.

Khi gian phòng không còn ai, tôi cuối cùng cũng lên tiếng xin lỗi.

Ngài là một Hoàng đế, tuy rằng những lúc không có ai khác thường thì thân nhiên nói chuyện cùng tôi, không phân biệt thân phận quân thần, tuy rằng hành động của ngài không được quang minh chính đại cho lắm, phụ lòng Nam Nhĩ Ý, nhưng ngài vẫn cứ là thiên tử chí cao vô thượng của Đại Chu hiện nay.

Tôi đã phạm vào đại kị.

Nếu như ngài muốn truy cứu đến cùng thì đó là đại tội phải chu di cửu tộc.

May mà tôi cũng chẳng còn cửu tộc, thân thích gì đó để cho ngài phải chu di.

Còn ngài đương nhiên cũng chẳng hề có ý định đó.

Khẽ tựa lưng vào chiếc giường, ngài từ từ duỗi chân ra, nhắm mắt lại, tay nắm ly mỹ tửu, khẽ than thở: “May mà nàng không hề thỉnh tội cùng trẫm. Nếu không thì ngay một người bạn để trầm tâm sự những lời trong lòng cũng mất nốt, có đúng không?”

Ngài mỉm cười, đưa ly rượu về phía tôi: “Ta không hề trách nàng. Thật ra, ta đang trách chính bản thân. Ta không nên vô năng bất lực như vậy”.

Đêm đó, Đường Thiên Tiêu uống rượu say khướt, tôi cũng không hề ngăn cản.

Trong lòng mỗi một con người đều có quá nhiều điều phiền muộn.

Tuy sống trong cung điện sang trọng, mặc trên người gấm vóc lụa là, muốn gì được nấy, hô phong hoán vũ, nhưng chẳng thể nào che giấu được nỗi cô đơn, bất lực ẩn sâu trong lòng chúng tôi.

Làm rồng bay lượn trong trời đất, làm chim ung tung cánh lớn, đây mới chính là điều mà nam nhi đại trượng phu nên có.

Tôi chỉ là một người phụ nữ yếu mềm, không có được thứ mình mong muốn có thể coi là lực bất tòng tâm, lặng lẽ ngắm trần thế, để trái tim dần chai lì, tê dại. Còn Đường Thiên Tiêu là bậc cửu ngũ chí tôn, đứng trên vạn người, vậy mà cũng chẳng thể nào có được thứ mình mong muốn, thậm chí còn bất đắc dĩ phải dùng võ vô năng bất tài để che giấu đi hùng tâm tráng chí. Chí lớn hơn trời thôi cũng đành trở thành nỗi giày vò đau đớn thấu ruột gan.

Cuộc chiến giữa ngài với Đường Thiên Trọng không chỉ vì mỗi mình tôi với Nam Nhĩ Ý mà còn vì thiên hạ rộng lớn vô biên của Đại Chu hiện nay.

Tôi không thể nào trách cứ ngài, nhưng lại cảm thấy động lòng vì câu nói của ngài trước khi say.

Chúng tôi là bạn bè, những người bạn có thể nói chuyện, tâm sự thật lòng với nhau.

Quân và thần, Hoàng đế và phi tần quả thực đều không đủ mức hình dung về mối quan hệ thân mật mà không quyền luyến giữa tôi và ngài, thế nhưng cũng chính câu nói này khiến tôi tỉnh táo hơn.

Thì ra chúng tôi chỉ là bạn bè.

Thế nên, sau khi ngài say khướt nằm trên chiếc giường trúc ôm chặt lấy tôi là nhẽ nói chuyện, tôi chẳng còn ngại ngần đẩy ra nữa.

Trong lúc mơ màng, ngài gọi tên rất nhiều người. Nhĩ Ý, Đường Thiên Trọng, mẫu hậu, phụ hoàng, hoàng thúc, thậm chí cả Thảm Phượng Nghi... duy nhất chỉ không gọi tên tôi.

Nhìn ngài nằm thướt trên chiếc giường trúc, tôi phải tốn rất nhiều công sức mới có thể chuyển ngài lên chiếc giường tôi vẫn hay nằm, rồi rót chén trà mang đến cho ngài.

Mãi đến lúc này, ngài dường như mới nhận ra tôi, nhoèn miệng cười rồi gọi: “Thanh Vũ...”

Sau đó, ngài nhấp mấy ngụm trà, gối lên đầu tôi chìm vào giấc ngủ.

Hơn thế nữa, ngài còn ngủ say sưa, ngon lành suốt cả một đêm, không nói năng hăm hở, linh tinh nữa. Mãi cho tới sáng hôm sau khi mấy cung nữ đến hầu rửa mặt, ngài mới lười nhác vươn vai ưỡn ngực, thân nhiên như không có chuyện gì, gọi người dọn dẹp mấy thứ trong phòng rồi đích thân tới cung Hy Khánh chải tóc cài trâm cho Hoàng hậu của mình.

Còn tôi, mãi cho tới khi ngài rời khỏi đó, mới có thể xoa bóp chiếc đùi tê suốt cả một đêm qua rồi chọn mất chốc lát.

Được sự đồng ý của Đường Thiên Tiêu, hai ngày sau, Nam Nhĩ Ý liền được người ta đón từ biệt viện ngoài thành về phủ, rồi được Đường Thiên Trọng

đích thân đi theo nhập cung.

Đường Thiên Tiêu đã đến cung Di Thanh đợi từ sớm, vừa nhìn thấy Đường Thiên Trọng đã kéo hắn lại cười nói: “Thiên Trọng đại ca, quả nhiên là huynh đã tới. Trẫm nghe Thanh Vũ nói Khang hầu phu nhân tới, nghĩ ngay rằng, có khi đại ca cũng sẽ đi theo, nên đã đợi đại ca đến cùng đi xem một lô ngựa quý do bên Bắc Hách cống tặng”.

Lúc này đứng vào giờ trưa, mặt trời gay gắt nóng nực, lá cây ở bên ngoài cung roi xuống bay lượn trên không trung như đang nhảy múa.

Chiếc kiệu đưa Nam Nhã Ý đã dừng phía trước cửa cung. Ngưng Surong, Tầm Nguyệt đi ra nghênh đón, đỡ lấy chủ nhân cũ của bọn họ xuống.

Nam Nhã Ý cài trâm vàng giản dị trên đầu, mặc bộ trang phục gấm đỏ với những hoa văn đẹp mắt, đôi tay đang tựa vào bệ cung nữ đeo một chiếc lắc phi thủy màu xanh bích, ngón tay trắng trẻo, nõn nà.

Khóe mắt tôi bỗng nóng bừng, vội vã đi ra ngoài cửa cung, lại gần tận tay đỡ lấy tỷ tỷ, đôi mắt của tỷ tỷ cũng đang long lanh, đưa tay lên lau đi nước mắt.

“Nhã Ý tỷ tỷ”. Tôi khẽ cất tiếng gọi, giọng nói bắt đầu lạc đi.

Nam Nhã Ý buông bàn tay đang dụi mắt xuống, mỉm cười nhìn tôi: “Thanh Vũ, đã làm chiều nghi rồi mà sao không chăm sóc bản thân tốt đôi chút? Muội vẫn cứ gầy như cành liễu thế kia”.

Tỷ tỷ trang phục thanh nhã, dáng vẻ cao sang, dung mạo vốn dĩ đã tuyệt sắc hơn người, không ai sánh kịp, chẳng hề nhận thấy chút ít cảm giác thê lương, tiêu tụy vì bị người ta lạnh nhạt.

Phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu, tôi cũng đoán được tỷ tỷ trang điểm thế này là dành cho ai đó.

Thế nhưng Đường Thiên Tiêu lại đang cố tình kéo Đường Thiên Trọng đi chỗ khác, đồng thời cũng không muốn hắn nhìn thấy được nét luyến lưu của bản thân dành cho Nam Nhã Ý. Ngài chỉ lạnh nhạt liếc qua Nam Nhã Ý rồi nhanh chóng quay đi chỗ khác, không để tâm gì nữa.

Còn đôi mắt của Đường Thiên Trọng kể từ khi tôi bước ra khỏi cung, chẳng hề đắn đo cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Ngay cả khi Đường Thiên Tiêu gọi đi xem ngựa quý, hắn cũng chỉ hành lễ qua loa, rồi tiện miệng đáp một lời, nhưng chân thì vẫn chưa chịu rời đi nửa bước.

Đường Thiên Tiêu bật cười nói: “Đại ca, mau đi xem chiến tích anh hùng của tướng sỹ Đại Chu chúng ta. Nghe nói trong đó có một chú ngựa Từ Lư, cười nó như cười mây lướt gió, vô cùng sáng khoái. Có điều tính khí của nó bất kham, chúng ta mau tới xem, xem ai có thể thuần phục được con ngựa dữ đó”.

Đường Thiên Trọng đưa ánh mắt nhìn về phía Đường Thiên Tiêu, lãnh đạm lại rồi mới chịu rời đi.

Tôi cảm thấy toàn thân ớn lạnh trước ánh mắt đó của hắn, lúc này mới cảm nhận được chút nắng gắt giữa trưa hè, phía sau lưng áo ướt đầm, không biết từ lúc nào đã toát đầy mồ hôi.

Nghĩ tới việc Nam Nhã Ý ngồi trong kiệu cũng bí bách cả buổi trời, lại đứng dưới ánh nắng gay gắt lâu như vậy, nhất định cũng chẳng thoải mái gì, nên tôi vội vã kéo tỷ tỷ vào cung Di Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hương Thơm Khó Giữ, Xuân Lạnh Lữ Mùa Hoa

Hai chúng tôi đã từng là bạn bè, cùng chung hoạn nạn suốt một thời gian dài, đương nhiên cũng chẳng có gì phải giấu giếm nhau, sau khi dẫn tỷ tỷ vào trong buồng ngủ, thấy mấy cung nữ dâng trà đã lui xuống, tôi liền cười nói: “Nhã Ý tỷ tỷ, ở đây không còn người ngoài nữa, mau cởi áo ngoài ra, đừng để nóng bức sinh mụn nhọt”.

Tỷ tỷ đưa mắt nhìn cách trang trí, sắp xếp trong căn phòng tôi, mỉm cười xen lẫn đôi chút thê lương: “Đầu có nóng bức? Tỷ lại cảm thấy hơi lạnh lẽo”.

Đường Thiên Tiêu sủng ái tôi đến mức quá khoa trương, tất cả mọi thứ đều là thượng phẩm trong Hoàng cung, muốn gì có nấy, đưa mắt nhìn quanh khắp nơi đều là bảo vật quý giá, hiếm có trong thiên hạ. Chỉ là một bức tranh treo cạnh bên bàn trang điểm cũng là danh phẩm của đại tác gia nổi tiếng triều đại trước, giá trị liên thành, còn trang sức châu báu trên bàn trang điểm đều là những vật tinh xảo, tuyệt đẹp, hiếm thấy.

Một cung Di Thanh như hiện nay đương nhiên vượt xa Tĩnh Nghi viện mà hai chúng tôi ở trước kia.

Chỉ sợ tỷ tỷ hiểu lầm mà sinh ra muộn phiền, tôi liền chỉ vào chiếc giường trúc mà mỗi đêm Đường Thiên Tiêu hay nằm rồi nói: “Mỗi tối tôi đây, Hoàng thượng đều nằm nghỉ trên chiếc giường đó. Một chiều nghỉ như muỗi chỉ là thử đồ trang sức biết nói chuyện mà ngài đặt ở trong cung Di Thanh mà thôi”.

Hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi, Nam Nhã Ý không hề kinh ngạc, đôi lông mi đen dài khẽ chớp chớp, đôi mắt to rõ nét vui vẻ, nhanh chóng che giấu đi cảm xúc thê lương ban nãy. Tỷ tỷ đưa tay sờ lên mặt tôi như trước kia rồi trêu chọc: “Ồ, trước kia tỷ hoàn toàn không ngờ rằng, ngài lại có thể kiên định đến thế. Hàng đêm nằm bên cạnh một mỹ nhân thế này mà vẫn không chút động lòng, thật sự đã trở thành một Liễu Hạ Huệ[1] rồi.

[1] Liễu Hạ Huệ, lên chức là Triền Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh, rét cóng. Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra, khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với một người đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông không chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

“Ngài không phải là Liễu Hạ Huệ, chỉ là nhìn thấy muỗi lại tưởng nhớ đến ai đó, không mượn rượu giải sầu là tốt lắm rồi, làm gì còn hứng thú mà nhìn xem muỗi đẹp, xấu thế nào chứ?”

“Hà, nhìn thấy muỗi sẽ mượn rượu giải sầu, mất hết hứng thú, còn khi nhìn thấy Thẩm hoàng hậu thủ đoạn thâm sâu, hành sự ác độc kia thì lại cười nói tít mắt, vui vẻ hưởng lạc sao?”

Tôi kéo tỷ tỷ ngồi lên chiếc giường trúc bên cạnh cửa sổ, cầm chiếc quạt phe phẩy lấy gió rồi bật cười nói: “Ngài có gánh nặng của riêng mình, có mưu lược của riêng mình, tỷ tỷ đâu phải không biết chứ? Còn về đẹp hay xấu, cho dù là muỗi hay Hoàng hậu, ngài chưa từng nhìn ngắm kỹ càng”.

Quả thực, ngài chưa từng để tâm đến dung mạo của tôi.

Trước kia tôi dùng thứ thuốc đặc biệt để che giấu nhan sắc, dung mạo tầm thường, ngài không để tâm chú ý đã đành. Sau khi bị ngài vạch rõ chân tướng, tôi chưa từng thấy ngài kinh ngạc bao giờ, đôi mắt phụng trần đầy thần thái kia dường như chưa bao giờ ngắm nhìn khuôn mặt của tôi.

Nam Nhã Ý im lặng, cời nút thắt rồi treo chiếc áo khoác ngoài sang một bên, cánh mũi lẩm lẩm những giọt mồ hôi nho nhỏ.

Tỷ tỷ khẽ nói: “Ngài thật sự chưa từng nhìn ngắm hai người sao? Thế thì, Thanh Vũ, muỗi cảm thấy, ngài đã bao giờ nhìn ngắm tỷ chưa?”

“Ngài đương nhiên là... nhìn ngắm tỷ kỹ càng rồi”. Tôi lập tức tiếp lời, nhưng nửa câu sau dần dần lặng xuống, giống như dần dần mất đi sự dám chắc ban đầu.

Lúc chúng tôi còn ở trong Tĩnh Nghi viện, Đường Thiên Tiêu đã coi đó là nơi sạch sẽ, tĩnh lặng nhất trong Hoàng cung, rảnh rỗi lại ghé qua thăm Nam Nhã Ý, thưởng thức trà, nghe đánh đàn, nói ra mấy câu thật lòng mà chẳng thể nào nói ở bên ngoài, quan tâm đến tỷ tỷ... thế nhưng bây giờ ngài cũng thường tới cung Di Thanh nghe người khác đánh đàn thổi tiêu cho mình, không hề do dự, đắn đo dốc hết nỗi uất ức, phẫn nộ trong lòng mình ra.

Ngài đối với Nam Nhã Ý rất tốt, nhưng cũng đối với tôi tốt như vậy, đôi mắt bình thản thi thoảng hiện lên sự sắc bén, đáng sợ, chẳng qua coi chúng tôi như một bầu trời thoải mái, mệnh mông ngoài cửa sổ, chứ chưa từng để tâm đến dung mạo của tôi hay tỷ tỷ có đẹp hay không.

Nam Nhã Ý thất thần nhìn vào bóng cây cổ thụ bên ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới nói: “Tỷ vẫn luôn nghĩ rằng ngài rất yêu thích mình”.

“Ngài đương nhiên là yêu thích tỷ rồi”. Tôi nói đầy khẳng định, rồi lặng lẽ nhìn lên khuôn mặt mỹ lệ thoát tục, rung động lòng người của tỷ tỷ.

Tỷ tỷ vẫn cứ là một Nam Nhã Ý của trước kia, mỗi khi nói chuyện cùng tôi vẫn cứ dốc hết bầu tâm sự, không hề do dự, hoàn toàn không hề thay đổi vì thân phận hiện nay của tôi hay do lâu ngày xa cách.

Thế nhưng bằng trực giác của mình, tôi cũng nhận thấy có điều gì đó không đúng lắm.

Tỷ tỷ dường như đã quá đổi bình tĩnh, bình tĩnh đến mức thiếu hụt hẳn sự nhiệt tình, ngay cả lúc này khi gặp gỡ được Đường Thiên Tiêu một cách ngắn ngủi, mắt nhìn ngài bình thản rồi đi, cũng chẳng hề để lộ quá nhiều xúc cảm yêu ghét, hận thù.

Lúc này, tỷ tỷ lại nói: “Thích ta sao? Có lẽ vậy. Chỉ có điều tình yêu của ngài thật quá đổi tĩnh lặng”.

Quá đổi tĩnh lặng? Nghĩ đến hành động dứt tình của Thiên Tiêu trước quyền thế, tôi cũng đành im lặng.

Có lẽ chính sự tĩnh lặng quá mức trong tình yêu của Đường Thiên Tiêu hay nói cách khác là sự lạnh lùng đã tạo nên một Nam Nhã Ý bình tĩnh quá mức như hiện nay.

Nam Nhã Ý ngược mắt lên, đôi mắt long lanh tuyệt mỹ đang chứa đầy ánh nắng mặt trời khẽ len vào cửa sổ, phủ lên một lớp dây mù mờ ảo. Tỷ tỷ chậm rãi nói: “Mấy ngày trước, tỷ có gặp được một người, nhìn thấy những điều mà người ấy làm cho người trong lòng mình, đột nhiên cảm thấy vô cùng thương cảm”.

“Tại sao lại thế?”

Nam Nhã Ý khẽ cười nói tiếp: “Tỷ cảm thấy, tình cảm đó của người ta mới thật sự được gọi là tình cảm dạt dào, sống chết có nhau. Còn tỷ... còn tình yêu mà tỷ đã hy sinh suốt thời gian mười năm nay lại chẳng khác nào một chuyện nực cười của chú thiêu thân lao vào biển lửa”.

“Không phải vậy, không phải vậy đâu”. Tôi hoang mang nắm lấy bàn tay của tỷ tỷ, cố gắng hết sức an ủi, nhưng cũng bất giác nói: “Ngài cũng có những chuyện bất đắc dĩ của riêng mình, tỷ... trước kia không phải rất hiểu ngài sao?”

“Thấu hiểu... thấu hiểu chính là vì những thứ mà ngài muốn có mà không ngừng đánh mất bản thân mình sao?” Tỷ tỷ mỉm cười, chẳng thể che giấu được sự đắng cay. “Trước khi tới đây, tỷ vẫn còn đang nghĩ liệu trong lòng của ngài tỷ có phải là một người đặc biệt? Tỷ không dám hy vọng mình đặc biệt đến mức ngài có thể liều mình xông tới, nhưng ít nhất cũng có thể cho tỷ thấy được chút nhớ nhung, lưu luyến trong nụ cười của ngài. Thế nhưng tỷ hoàn toàn không nhìn thấy”.

Tỷ tỷ nhắc chén trà lên không hề uống, như thể mất hết sức lực đặt lại lên mặt bàn cạnh bên, khẽ nói: “Chờ đợi quá lâu, kiểu gì cũng thấy mỏi mòn, huống hồ sau khi mỏi mòn lại chẳng có lối thoát? Thiêu thân lao vào biển lửa, tỷ... nói cho cùng vẫn chẳng thể cam tâm được”.

Tôi cũng bất giác than thở: “Thế nhưng ngài thật sự vô cùng đề tâm đến tỷ tỷ. Tỷ thêu chiếc dây đeo trên miếng ngọc bội cườ long, ngài từ đó vẫn luôn mang bên người. Hôm trước, muội nhìn thấy hơi bẩn, liền tháo xuống đem giặt, thế nhưng ngài còn lo rằng muội sẽ làm chiếc dây đó phai mất màu sắc ban đầu. Tỷ nói xem, ngài muốn có bao nhiêu chiếc dây đeo chà được, tại sao cứ nhất thiết phải mang theo chiếc do tỷ đích thân làm bên người? Tại sao lại phải làm thế? Ngài là một đế vương, ngài có bá nghiệp thiên hạ đặt nặng trên vai”.

“Ngài có bá nghiệp thiên hạ đặt nặng trên vai, lẽ nào Trang Bích Lam lại không có con dân dưới quyền hay sao? Người ta có thể xả thân chỉ vì muốn có được một tình yêu hoàn mỹ, cho dù ngài không thể vứt bỏ cả mưu lược trong lòng, quay sang nhìn tỷ một lần, nói với tỷ một câu cũng không được sao?”

Ánh mắt của tỷ tỷ càng sáng hơn, nhưng không phải vì vui mừng mà vì những giọt nước mắt hoen nhòa bờ mi.

Còn tôi dường như nín chặt hơi thở, nắm lấy tà áo của tỷ tỷ rồi nói: “Tỷ nói gì cơ? Tỷ đang nói, tỷ đang nói...”

Tỷ tỷ vẫn luôn biết rằng tôi đã có người trong lòng, nhưng tôi chưa hề nói cho tỷ tỷ biết người mà tôi vẫn mỏi mòn chờ trông chính là Trang Bích Lam.

Đường Thiên Tiêu tuy biết rõ nhưng ngài có ý giấu nhẹm sự quan tâm của mình dành cho Nam Nhã Ý, chẳng thèm nhìn tỷ tỷ lấy một lần thì làm sao có thể nói chuyện tôi với Trang Bích Lam cho tỷ tỷ nghe được?

Nam Nhã Ý nhìn ra ngoài cửa sổ, cúi đầu nhìn bàn tay của tôi rồi thì thầm: “Thanh Vũ, tay của tỷ bị muội nắm đau quá”.

Tôi vội vã thu tay lại, nỗ lực chớp chớp đôi mắt long lanh, quả nhiên nhìn thấy vết tích móng tay để lại trên cánh tay của Nam Nhã Ý.

“Tỷ đã gặp được huynh ấy sao? Huynh ấy... huynh ấy hiện đang ở đâu? Huynh ấy có khỏe không? Đã quay về Giao Châu chưa?” Tôi chẳng kịp đưa lời xin lỗi, vội vã truy hỏi.

Nam Nhã Ý đưa đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi, rung rung nước mắt nhưng vẫn mỉm cười: “Huynh ấy rất khỏe. Thế nhưng không có ý định quay về Giao Châu, ở đó đâu có muội muội”.

Lòng ngực tôi lúc này thỉnh thoảng trống rỗng, khuôn mặt nhanh chóng nhợt nhạt, trắng bệch, chiếc lưỡi cứng đờ chẳng nói được bất cứ lời nào.

Trong lúc bối rối, tôi chẳng biết được lời nói của Nam Nhã Ý là đang thương cảm hay vui vẻ: “Một người đàn ông như vậy mới không phụ bạc sự chờ đợi mỏi mòn của muội. Nếu như có người chịu đối đãi với tỷ như vậy, trọn đời trọn kiếp này, cả kiếp sau, kiếp sau nữa, tỷ cũng nguyện làm kiếp thiêu thân vui mình trong bể lửa”.

Đường Thiên Tiêu truy tìm Trang Bích Lam còn nghiêm ngặt, cẩn mật hơn tôi tưởng tượng.

Trước khi nhập cung, chàng đã sắp xếp sẵn đường thoái lui, vì vậy dưới sự trợ giúp của nội ứng, chàng đã kịp trà trộn trốn ra khỏi cung trước khi Đường Thiên Tiêu hạ lệnh tra xét tất cả thị vệ trong Hoàng cung. Thế nhưng chàng không hề rời khỏi đây ngay tức khắc, mà vẫn ẩn thân ở am Tây Hoa phía Nam thành.

Sau lễ thành hôn, Nam Nhã Ý bị lạnh nhạt, tuy niệm tình tỷ muội với tôi, tỷ ấy đã tự nguyện để bị cuốn vào nơi đầm lầy như phủ Nhiếp chính vương, nhưng lúc tỷ tỷ đồng ý, hẳn cũng muốn thử xem địa vị của mình trong lòng Đường Thiên Tiêu được như thế nào.

Nỗi cô đơn, quạnh quẽ chốn biệt viện có thể đã khiến tỷ tỷ nhớ lại quãng thời gian hai chúng tôi quấn quýt bên nhau, nhưng càng ngày càng thấp thỏm bất an vì sự lạnh nhạt của Đường Thiên Tiêu. Trong lúc trái tim lạc lõng, khổ đau không biết phải tỏ bày cùng ai thì vừa hay Tĩnh Từ sư thái của am Tây Hoa tìm đến nơi xin hóa duyên. Trong lúc đàm luận về đạo Phật, hai người vô cùng hợp nhau, tỷ tỷ liền trở thành một trong những thí chủ của am Tây Hoa, thỉnh thoảng rảnh rỗi lại ghé thăm chùa, vừa muốn tìm hiểu thêm về Phật giáo, lại cũng giải bớt nỗi cô quạnh, muộn phiền.

Sau rất nhiều ngày, tỷ tỷ mới biết rằng am Tây Hoa không phải là một am tự bình thường, đại đa số ni cô ở đây đều là quả phụ của tướng sỹ tử trận dưới thời Nam Sở trước kia. Chồng của bọn họ đều hy sinh trong chiến tranh với bọn người man di biên cương phía Nam hoặc giao chiến với đại quân Đại Chu. Bọn họ nêu cao khí chất trung liệt, thế không cái giá, tu hành tại ngôi am này, cầu phúc cho Nam Sở và người chồng đã khuất của mình.

Lý Minh Xương, quốc vương cũ của Nam Sở tuy là một hôn quân, nhưng cũng có lòng quan tâm đến người thân của những binh lính tử trận nơi sa trường, nên đã đích thân đặt tên cho am Tây Hoa, ban thưởng cho châu ngọc, lương thực vô số, coi như lập nên một tấm gương trung dũng tiết liệt cho triều đình Nam Sở. Ngôi am này nổi danh trong bách tính, quanh năm hương khói không ngừng.

Sau đó, Lý Minh Xương đầu hàng Đại Chu, người phương Bắc cũng rất tin vào Phật giáo, am Tây Hoa cũng chưa hề chịu tổn thất, liên can nào vì trước kia đã hưởng nhiều ân đức, bổng lộc của triều đình Nam Sở. Thế nhưng xem ra mấy vị sư thái trong am vẫn chưa thể nào thoát hẳn khỏi tục trần, không

ngờ lại lo liệu việc của Trang Bích Lam.

Nhà họ Trang vốn là đại tướng của Nam Sở, có oai danh lẫm liệt trong đám võ tướng, sau khi toàn gia bị thảm sát, những tướng sỹ dưới trướng năm xưa hầu hết đều vẫn còn. Chúng ni cô ở am Tây Hoa đa số đều xuất thân từ gia đình tướng sỹ, thậm chí có không ít nữ trung hào kiệt có thể vùng vẫy múa kiếm, vậy nên họ vô cùng bao bọc, bảo vệ cho Trang Bích Lam.

Sở dĩ Nam Nhã Ý biết được điều này chính là vì Tĩnh Từ sư thái có quan hệ mật thiết với tỷ đã đưa tỷ tỷ đến mật thất, cầu tỷ tỷ nghĩ cách cứu Trang Bích Lam ra khỏi Kinh thành.

Trang Bích Lam là người mà Đường Thiên Tiêu muốn bắt, là gian tế của kẻ địch mà Đại Chu nhất quyết không thể tha.

Nam Nhã Ý có quan hệ mật thiết với triều đình Đại Chu, tỷ tỷ đang cảm thấy kỳ lạ tại sao Tĩnh Từ sư thái lại có thể đoán chắc tỷ tỷ sẽ chịu cứu giúp kẻ địch của Đại Chu, thì Trang Bích Lam bước ra từ phía sau tấm bình phong, trên người khoác tấm áo màu xanh tằm thường, phong thái nho nhã, dịu dàng mỉm cười nhìn tỷ tỷ đưa lời cảm ơn: “Đa tạ Nhã Ý cô nương đã chăm sóc cho Thanh Vũ mấy năm nay, tại hạ thật lòng cảm kích vô cùng”.

Lúc này Nam Nhã Ý mới bừng tỉnh, thấu hiểu mọi chuyện.

Chàng thật sự đã tới đây, khí chất nho nhã, ưu tú, thanh cao tựa hoa sen, bên người đeo một thanh kiếm Thái A oai phong lẫm liệt, một thân một mình xông vào trọng địa của kẻ thù chỉ vì một lời hứa hẹn quyết không xa rời năm xưa.

Tuy trong thành tra xét rất cẩn mật nhưng am đây ni cô lại là địa điểm khám xét sau cùng. Đợi sau khi bọn binh lính tra xét xong Nam Nhã Ý đã thuận lợi đưa Trang Bích Lam ra khỏi thành, đưa về biệt viện mà mình đang sống.

Cảnh vệ ở cửa Kinh thành tuy nghiêm ngặt, nhưng có ai dám tra xét kiểu phu nhân chính thất của Khang hầu đang khuynh đảo triều chính hiện nay?

“Tỷ đã khuyên huynh ấy mau chóng quay về Giao Châu, nhưng huynh ấy không chịu. Huynh ấy muốn đưa muội theo cùng. Huynh ấy chỉ có duy nhất một lý do, huynh ấy nói, trước lúc ly biệt, Thanh Vũ bảo huynh ấy không được bỏ lại muội một mình, Thanh Vũ muốn huynh ấy đưa theo cùng. Cho nên, huynh ấy không thể bỏ lại muội một mình, càng không thể không đưa muội theo cùng”.

Đừng để lại muội một thân một mình, đưa muội theo cùng, hoặc cùng sống chết với muội.

Chàng đã nghe thấy lời nói của tôi và ghi khắc trong tim.

Khuôn mặt tôi hoen đầm lệ nhòa, vui mặt sâu vào hai lòng bàn tay, nhưng tôi vẫn chẳng thể nào kìm nén được mà khóc nức thành tiếng.

Nam Nhã Ý ôm lấy đôi vai tôi, sụt sịt hỏi tôi: “Muội có đành lòng bỏ lại tất cả, mạo hiểm bỏ đi cùng huynh ấy không?”

Tôi nấc nghẹn còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy tỷ tỷ than thở: “Muội đương nhiên là sẵn lòng. Để cầu bảo vật liên thành, khó lòng kiếm được người tình chung thủy. Đổi lại là tỷ, cho dù phải chết, tỷ cũng sẽ cùng sống chết bên huynh ấy”.

Lời nói của tỷ tỷ vô cùng quả quyết, bàn tay đặt trên vai tôi lại mềm mại, mùi thơm thoang thoang phát ra từ thân thể, từ từ bay vào cánh mũi. Thế nhưng tôi lại nghe thấy tỷ tỷ chậm rãi nói: “Thanh Vũ, tỷ sẽ nghĩ cách đưa muội trốn khỏi cung”.

Trái tim tôi chợt thất lại, nắm chặt lấy tay tỷ tỷ rồi nói: “Vậy còn tỷ thì sao?”

Nam Nhã Ý nhẹ nhún bờ vai, tự mĩa mai mình rồi than thở: “Đội không được Trang ca ca của mình, muội sẽ cảm thấy sống không còn ý nghĩa gì nữa. Còn tỷ cũng vậy, vì thanh mai trúc mã của mình mà cũng đã cảm thấy không còn chút hứng thú gì với cuộc sống nữa rồi”.

Tôi hoàn toàn kinh ngạc, khuôn mặt thất sắc nhìn sang bên cạnh thì thấy tỷ tỷ mỉm cười nói thêm: “Tỷ đang nói đùa thôi. Muội nhất thiết phải ra ngoài mau, bởi vì người mà muội luyện lưu đang ở ngoài đó. Tỷ cũng không cần thiết phải ở lại, chỗ này... không còn bất cứ ai đáng để tỷ phải lưu luyến nữa rồi”.

Khi nên dứt mà không dứt ắt sẽ khiến mọi thứ trở nên rối loạn.

Không biết có phải chịu ảnh hưởng từ đạo Phật hay chăng, mà lúc này Nhã Ý tỷ đã trở nên quyết đoán hơn trước nhiều.

Tỷ tỷ nhìn bộ trang phục màu xanh đại diện cho thân phận phu nhân công hầu cao quý trên người mình đầy mĩa mai, lãnh đạm cười nói: “Muội có một thân một mình, tỷ cũng đã bị chu di cửu tộc từ lâu, không có người bị liên lụy, có gì phải sợ hãi chứ? Chỉ bằng đánh cược một phen, có lẽ cuộc sống vô vị này cũng sẽ tươi đẹp sắc hương hơn thì sao? Cho nên, chúng ta đi thôi, chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi đây. Ít nhất hai người chúng ta cũng có một người có thể được hạnh phúc”.

Hai người chúng tôi ở trong phòng bàn bạc kỹ lưỡng một hồi lâu, ngoài kia sắc trời đã bắt đầu tối dần. Nam Nhã Ý cùng tôi dùng bữa tối, đến giờ Dậu mới lưu luyến không dứt, cáo biệt ra về.

Nếu như Đường Thiên Tiêu muốn tới nghỉ ngơi tại cung Di Thanh thì chắc giờ này đã phải tới rồi. Tôi không rõ rằng lúc này mình đang mong Đường Thiên Tiêu nhần tâm thêm chút nữa để Nam Nhã Ý có thể bỏ cuộc hoàn toàn, hay mong tình cảm có thể chiến thắng ý chí của ngài, kịp thời tới đây, dùng nụ cười và sự ngây ngô chẳng khác nào con trẻ của mình, níu kéo tỷ tỷ trở lại.

Tôi vẫn luôn cảm thấy rằng trong trái tim ngài không phải hoàn toàn không có Nam Nhã Ý, chỉ có điều trái tim ngài quá rộng lớn, còn không gian Nam Nhã Ý có thể chiếm cứ lại quá bé nhỏ.

Rồi đến một ngày nào đó, ngài sẽ phát hiện ra người con gái đó mới là thứ không thể thiếu đi trong sinh mệnh của mình.

Cho dù vậy, đem ra so sánh cùng giang sơn của ngài thì tỷ tỷ vẫn chẳng là gì, chẳng đáng gì.

Thế rồi sau cùng ngài vẫn không tới.

Tôi tiễn Nam Nhã Ý ra khỏi cửa cung, lúc đỡ tỷ tỷ lên chiếc kiệu, cảnh liễu đang khẽ lay nhẹ trong ánh trăng sáng trong. Trong khói sương mờ ảo đêm tối, những giọt sương khẽ đọng trên cành liễu chẳng khác nào giọt lệ long lanh.

Trước khi lên kiệu, đôi mắt của Nam Nhã Ý lại bất giác phấp lên một lớp sương mù, rồi đó nước mắt từ từ rơi xuống.

Bộ trang phục diễm lệ trong màn đêm đã không còn sắc màu tươi tắn như ban ngày nữa, chỉ còn mỗi khuôn mặt trắng trẻo, xinh đẹp kia dưới ánh trăng sáng trong hiện lên lại càng nghiêng nước nghiêng thành, quốc sắc thiên hương, trên đời hiếm thấy.

Lặng lẽ nhấc tà áo lên, tỷ tỷ không cần cung nữ phải đỡ, khom lưng bước vào chiếc kiệu của mình, không thấy chút do dự nào. Thế nhưng khi nghe thấy tiếng ra lệnh “khởi kiệu” rõ ràng mà bình tĩnh của tỷ tỷ, chiếc kiệu bắt đầu chậm rãi rồi xa, nhanh chóng ẩn khuất trong màn đêm u tịch của mùa hạ nóng bức.

Khẽ khàng than dài một tiếng, tôi đang định đi vào trong cùng đám cung nữ, thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã chạy tới. Khi quay đầu lại, tôi nhìn thấy hai tên thái giám ở phòng văn thư đang hốt hơ hốt hải chạy về phía tôi, hành lễ rồi nói: “Chiều nghỉ nướng nướng, tối nay Hoàng thượng sẽ nghỉ ngơi tại cung Di Thanh, chúng thần phụng chỉ của mấy vị công công đến đây bẩm cáo cùng chiều nghỉ”.

Hai tên tiểu thái giám liền hạ hai chiếc đèn lồng đỏ treo trước cửa, để báo hiệu rằng tối nay Hoàng thượng sẽ nghỉ ngơi tại cung Di Thanh, tôi bất giác quay đầu lại nhìn về phía Nam Nhã Ý rồi đi, dường như lại nhìn thấy ánh mắt bất giác liếc sang bên đường chờ mong điều gì đó của tỷ tỷ.

Sau ánh mắt mong chờ đó là nỗi niềm buồn tủi khó nhận ra, từ lâu tỷ tỷ đã mỏi mệt, thất vọng đến tận cùng.

Không lâu sau, Đường Thiên Tiêu liền đi giá tới cung Di Thanh, vẫn thần thái bình thản như mọi khi, quay sang hỏi tôi: “Nhã Ý đi rồi sao?”

Trong lòng tôi đang bức tức liền hỏi vặn lại: “Nhã Ý tỷ tỷ chưa đi, Hoàng thượng sẽ tới đây sao?”

Giọng điệu hỏi vặn đó đã quá rõ ràng, Đường Thiên Tiêu im lặng trong giây lát rồi lập tức bật cười: “Nàng ấy không đi, ta đương nhiên sẽ không tới. Cả chiều hôm nay cùng Đường Thiên Trọng đi cưỡi ngựa, rồi lại dùng bữa cùng nhau, bàn luận một số đại sự triều chính. Nếu như không phải bên này truyền báo Khanh hầu phu nhân đã rời cung Di Thanh, huynh ấy vẫn chưa có ý định rời đi đâu”.

Tôi bật cười hỏi: “Nếu như vậy là hầu gia đã áp chế Hoàng thượng, không cho ngài đến gặp Nhã Ý tỷ tỷ sao?”

Đường Thiên Tiêu vốn dĩ đã ngồi xuống, nghe tôi nói vậy lại đứng bật dậy, khoanh tay đi lại trong gian phòng, ngẩng đầu lên rồi nhìn tôi cười khổ: “Được thôi, trăm thừa nhận, trăm cũng đang áp chế không để cho huynh ấy đến gặp nàng. Nhã Ý của trăm đúng là bị huynh ấy hại thê thảm rồi”.

“Hoàng thượng, người hại Nhã Ý tỷ tỷ thê thảm không phải là Đường Thiên Trọng”.

Đường Thiên Tiêu lập tức gật đầu nói: “Ừm, trăm biết nàng đang muốn nói gì. Người hại Nhã Ý thê thảm không phải là Đường Thiên Trọng thì đương nhiên là trăm rồi, có đúng không?”

“Chỉ có người đàn ông mà tỷ tỷ yêu thương mới có thể khiến tỷ tỷ vui vẻ, ngược lại, cũng chỉ có người đàn ông mà tỷ tỷ yêu thương mới có thể khiến tỷ tỷ đau lòng”. Tôi cố gắng hết sức nhắc nhở: “Hoàng thượng, ngài thực sự không hiểu sao?”

“Hiểu, ta hiểu”. Đường Thiên Tiêu dường như đã cảm thấy hơi chán nản: “Nàng vẫn luôn oán trách vì trăm không đón Nhã Ý ra khỏi bàn tay của Đường Thiên Trọng. Thế nhưng nàng cũng là một người thông minh, thế cục hiện nay, nàng chắc hẳn cũng nhìn thấu”.

Đại cục làm trọng, giang sơn xã tắc làm trọng.

Tôi âm thầm nói thay cho ngài, cũng chẳng buồn giải thích thêm nữa.

Không phải ngài không yêu, chỉ là vẫn chưa yêu đến mức nguyện lòng từ bỏ nhiều hơn nữa vì tỷ tỷ.

Có lẽ những người có ý chí muốn thành đại sự sẽ đều như vậy, còn tôi và Nam Nhã Ý trước sau vẫn chỉ là những nữ nhi tầm nhìn hạn hẹp mà thôi.

Cho nên trong đại đô cao sang chẳng thể nào có được tình yêu và hạnh phúc mà chúng tôi khổ sở kiếm tìm.

Thấy ngài đã lau rửa qua người, tôi liền sai cung nữ đem nước nóng và đồ pha trà đến, chậm rãi châm trà, làm nóng chén, bình, đổ nước, rót trà ra chén, hương trà thoang thoảng ngào ngạt khắp xung quanh gian phòng.

Đường Thiên Tiêu vốn dĩ đang chán nản ngồi bên bàn luyện chữ, đột nhiên nhìn thấy tôi đích thân pha trà, tỏ ra vô cùng vui mừng, đặt bút xuống rồi nói:

“Thì ra Nhã Ý tới thăm nàng, nàng lại vui vẻ như vậy, ngay cả trầm cũng được hưởng chút ân huệ, có thể thưởng thức được chén trà thượng hạng”.

Ngài không ngồi luyện chữ nữa, đặt bút xuống rồi bước lại gần chỗ tôi, im lặng ngồi nhìn tôi pha trà, khóe miệng nhovn lên mang theo niềm vui chẳng khác nàng một đứa trẻ ngây ngô.

Tôi hai tay cầm chén trà dâng lên trước mặt ngài rồi cười nói: “Ngài mau thử đi, so sánh với tài nghệ của Nhã Ý tỷ tỷ xem sao?”

Đường Thiên Tiêu nhận lấy, nhấp một hớp, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên thưởng thức trong giây lát, sau đó gật gật đầu nói: “Nàng dùng Bích La Xuân, còn Nhã Ý dùng Long Tĩnh, mỗi thứ có vị ngon riêng. Có điều... nước dùng để pha trà này không ngon được như của nàng ấy. Ừm, chắc hẳn là do nước, nếu như đổi lại là nước suối trên núi thì nhất định sẽ còn thơm ngon hơn nữa”.

Tôi cũng lấy một ly, dùng lưỡi thưởng thức vị trà, chậm rãi nói: “Có lẽ... không phải vì nước đâu. Thần thiếp đã quen lưỡi biếng rồi, không thể tinh tế, tí mi được như Nhã Ý tỷ tỷ, ngày nào cũng thức dậy lúc trời chưa sáng, đến bên cây hoa lê hứng từng giọt sương đọng trên hoa, từng giọt từng giọt tích lại. Mỗi lần Hoàng thượng đến thưởng thức một chén trà nhỏ thôi, có lẽ chính là tâm huyết tỷ tỷ hứng sương cả một buổi sáng đấy”.

Niềm vui vẻ tựa như con trẻ đã biến mất, ngài thất thần nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, đôi mắt thâm sâu, không biết đang nghĩ điều gì. Lúc lâu sau, ngài mới nói: “Chén trà này cũng không tệ, trầm uống vào cảm thấy sảng khoái. Nàng không cần phải tốn công tốn sức đi hứng những giọt sương đọng trên hoa lê, có điều cứ giam mình trong phòng cũng không có lợi cho sức khỏe đâu, rảnh rồi thì ra ngoài chơi vẫn tốt hơn”.

Lời nói này điểm trúng vào mong muốn trong lòng, tôi chẳng còn tâm trí do thám tâm ý của ngài dành cho Nam Nhã Ý nữa, lập tức nói ngay: “Nói đến đây thần thiếp thật sự muốn ra ngoài dạo chơi. Kể từ ba năm trước, khi bị đưa vào nơi không nhìn thấy mặt người như hoàng cung này, thần thiếp vẫn chưa đặt chân ra khỏi cửa Hoàng cung lần nào”.

Đường Thiên Tiêu vô cùng kinh ngạc: “Nàng muốn xuất cung sao?”

Tôi đưa bàn tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn ngài mỉm cười: “Đúng thế, thần thiếp muốn ra ngoài dạo chơi, ít nhất ở ngoài đó không có những ánh mắt sắc nhọn, hiểm ác như trong cung, có thể tự do tự tại dạo chơi, không cần phải lo lắng có người đến mách với Hoàng hậu, rồi vô duyên vô cớ khoác lên mình một tội danh nào đó”.

Đường Thiên Tiêu bật cười, nằm ra bàn, dùng ngón tay ấn nhẹ vào trán tôi rồi nói: “Con nha đầu này, lần đầu tiên có thể được chứ lần sau đó tiếp tục sao được? Thẩm Phụng Nghi có thể điên đảo trắng đen, chẳng lẽ trầm cũng điên đảo theo hay sao?”

Ngài quay đầu sang, nhìn vào tôi rồi nói tiếp: “Thanh Vũ, nếu như ngày hôm ấy, Hoàng hậu và ta đều không tới Tĩnh Nghi viện, ngày hôm sau trầm quay về cung Di Thanh, có lẽ là sẽ chẳng nhìn thấy nàng nữa đúng không? Nàng chắc chắn sẽ bỏ lại trầm, cùng Trang ca ca của mình cao chạy xa bay, chẳng bao giờ nhớ đến rằng trong cung vẫn còn một Đường Thiên Tiêu hăng đêm vẫn cùng ở trong một gian phòng với mình đúng không?”

Tôi không cách nào phủ nhận, thần nhiên đáp: “Nếu như có thể đi, thần thiếp nhất định sẽ đi theo huynh ấy, không bao giờ quay đầu lại nữa. Thế nhưng có một số người, một số chuyện cho dù thời gian trôi qua cũng chẳng dễ gì quên lãng đi được. Thần thiếp sẽ hoài niệm về họ cả cuộc đời mình”.

“Hoài niệm...” Đường Thiên Tiêu lẩm bẩm trong miệng, cau mày nhấp hớp trà, đột nhiên nói: “Trầm không muốn hoài niệm cả một đời mà chỉ muốn bên nhau trọn đời”.

Tôi ngây người ra rồi nói: “Tận đáy lòng mình... thật ra, Hoàng thượng vẫn mong được ngày ngày ở bên tỷ tỷ, muốn được bên nhau trọn đời đúng không?”

“Trầm phải bình định thiên hạ, bảo vệ nàng và Nhã Ý bên cạnh, cả cuộc đời vui vẻ sống bên nhau”. Ngài bình thản nói ra, nghe như đang trêu chọc người khác, nhưng ánh mắt lại vô cùng sâu sắc, chân thành.

Dưới ánh nến lấp lánh, tôi hoảng hốt vì có thể nhìn thấy bá khí và sự sắc bén ánh lên trong đôi mắt của ngài.

Cầm chén trà nóng hổi mà tôi vẫn cảm thấy bàn tay lạnh lẽo, đành phải miễn cưỡng mỉm cười nói: “Hoàng thượng, ngài vẫn cứ... bình định thiên hạ của mình trước đi. Họa trong giấc ngoài mãi không dứt, ngài vẫn chưa cần phải để tâm Nhã Ý tỷ tỷ hay thần thiếp đâu”.

Đường Thiên Tiêu vô cùng thông minh, lập tức nhận thấy thần sắc của tôi không ổn, khẽ ho một tiếng rồi bật cười hi hi: “Cũng đúng, cũng đúng... hiếm khi Nhã Ý hồi cung được một lần, trầm lại không ở bên cạnh nói chuyện cùng nàng ấy. Nhã Ý... chắc oán trách trầm lắm?”

Tôi lại rót đầy chén trà cho ngài rồi than thở: “Đương nhiên... là phải oán trách đôi chút rồi. Cho nên tỷ tỷ nói rằng vài ngày nữa sẽ đến am Tây Hoa thấp hương, tiếp tục đàm luận Phật pháp cùng sư thái trụ trì. Hoàng thượng, thần thiếp ngờ rằng, cứ tiếp tục đàm luận thế này, tỷ tỷ liệu có vứt bỏ danh phận phu nhân Khang hầu mà chạy tới am Tây Hoa làm một tiểu ni cô không?”

“Nhã Ý... làm một tiểu ni cô...” Đường Thiên Tiêu xúc động, dường như không dám tưởng tượng thêm: “Từ trước đến nay, nàng ấy háo thắng, có thể vẽ tranh, ca hát nhảy múa, hết lòng hết dạ làm một giai nhân tài mạo song toàn, muốn đáp hết đám phụ nữ bên cạnh trầm xuống dưới chân mình, nàng ấy... có thể đi làm một ni cô sao?”

Tôi khẽ mỉm cười: “Thì ra, Hoàng thượng vẫn còn nhớ rằng tỷ tỷ tài mạo song toàn... còn nhớ rằng tỷ tỷ tài mạo song toàn là vì ai? Thế nhưng, ngài có thể nói cho thần thiếp biết, bây giờ tỷ tỷ nên vì ai mà đi làm một ni cô, nên vì ai mà ca hát nhảy múa?”

Sắc mặt Đường Thiên Tiêu hơi trắng nhợt đi, chén trà đã đặt bên miệng rồi lại hạ xuống bàn, trong vẫn còn chút nước trà.

Ngài đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, hít sâu một hơi rồi thì thầm nói: “Thanh Vũ, nếu như có cơ hội hãy mời nàng ấy vào cung nhiều hơn đôi chút để khuyên nhủ, dỗ dành. Trẫm... thật sự không hề dự định bỏ rơi, không quan tâm đến nàng ấy. Đạo này sức khỏe của Đường Thiệu Sóc ngày càng kém hơn, Đường Thiên Trọng không biết sẽ kiềm chế đã tâm được bao lâu, trẫm sẽ không để nàng ấy phải chờ đợi quá lâu đâu”.

Trong phòng có treo nhiều đèn, nhưng hoàn toàn không khiến sắc mặt ngài sáng lên. Ngài chấp tay ra sau lưng, tà áo màu ghi bị gió thổi bùng lên, phấp phật theo gió, nhìn dáng vẻ lúc này vô cùng hào sảng, oai hùng. Thế nhưng đôi tay chấp lại sau lưng lại hơi chặt, dưới ánh nến chập chờn, vẫn có thể thấy được gân xanh nổi rõ run lên bần bật.

“Đường Thiên Trọng không biết sẽ kiềm chế đã tâm được bao lâu, Nam Nhã Ý cũng không biết sẽ chờ đợi được bao lâu. Đợi chờ lâu rồi, trái tim cũng mòn mỏi, héo hon thối, rồi chết đi”. Nhớ lại bóng dáng diêm lệ mà thể lương của Nam Nhã Ý lúc rời khỏi cung Di Thanh, tôi bình tĩnh lên tiếng, ngọn nến trên bàn tỏa ra thứ ánh sáng mơ mơ hồ hồ, chập chờn lúc sáng lúc tối trong mắt tôi.

“Thế nhưng nàng đã chờ đợi Trang Bích Lam, không phải vẫn đang chờ đợi sao? Hơn nữa... trẫm không hề nhìn thấy dấu hiệu cho thấy nàng sẽ từ bỏ. Liệu nàng có từ bỏ hẳn ta, trái tim có chết đi không?”

Ngài hỏi rất thận trọng, nhìn tôi bằng ánh mắt sáng trong, nhưng tràn đầy nghi hoặc, dường như đang mong chờ điều gì đó. Còn tôi lại bắt đầu cảm thấy thiếu tự tin, không dám tiếp tục do thám tình yêu và nỗi hồ thẹn của ngài dành cho Nam Nhã Ý.

Đến tận bây giờ, tỳ tỳ sắp sửa thoát khỏi cái lồng của mình, còn tôi chưa chắc chắn đã thoát khỏi chiếc lồng của bản thân.

Nhấn tâm thêm một chút, tôi không nhìn vào ánh mắt bỗng nhiên sáng trong của ngài, khẽ tiếng nói: “Có lẽ... thần thiếp sẽ làm như vậy. Nếu như thần thiếp sẽ có thể như thế này, dần dần già cỗi trong Hoàng cung, không bao giờ có thể gặp lại huynh ấy nữa, thì sống với chết, thật sự cũng chẳng khác nhau là mấy”.

Đường Thiên Tiêu nhìn tôi bằng ánh mắt ảo não, tức giận nói: “Thật sự không hiểu nổi Đường Thiên Trọng thích nàng ở điểm gì, chẳng biết thấu hiểu tâm ý của người khác chút nào hết”.

Tôi biết, vào giây phút này, ngài muốn tôi nói rằng mãi mãi sẽ không bao giờ thay đổi để khẳng định rằng Nam Nhã Ý cũng không bao giờ thay lòng đổi dạ. Thế nhưng tôi không muốn cho ngài một kỳ vọng như vậy.

Bước đến trước mặt ngài, tôi nhìn thẳng vào ánh mắt ngài rồi nói: “Thần thiếp không phải là người thấu hiểu tâm ý của người khác. Không biết Hoàng thượng có muốn thần thiếp giúp người giữ lại trái tim của một người phụ nữ rất biết thấu hiểu tâm ý của người khác hay không?”

Ngài im lặng trong giây lát, cuối cùng trong ánh mắt cũng ẩn hiện chút yếu mềm, buồn bã.

“Muốn”. Ngài khẽ khàng cất tiếng, nhưng lại vô cùng quả quyết, khẳng định.

Trái tim tôi bỗng rung lên, phát hiện bản thân khó lòng tiếp tục cố gắng trấn tĩnh nhìn thẳng vào ánh mắt của ngài, có điều vẫn cứng đầu cứng cổ nói thêm: “Thần thiếp định xuất cung đi thăm tỳ tỳ... xem xem tỳ tỳ rốt cuộc đang sống như thế nào?”

“Được”. Đường Thiên Tiêu trả lời rất sáng khoái. “Có điều nàng không được phép xuất thành”.

Đôi mắt ngài khẽ nheo lại, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên giao hoạt như một con cáo già tinh ranh: “Xuất thành rồi, ai biết được liệu nàng có hồi cung nữa hay không? Không phải Trang Bích Lam đang ở ngoại thành chờ nàng cùng cao chạy xa bay đấy chứ?”

Toàn thân tôi tê dại nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười nói: “Nếu như thật sự huynh ấy còn đợi thần thiếp ở ngoại thành, thần thiếp nhất định sẽ không quay trở lại nữa”.

Đường Thiên Tiêu mỉm cười mỉa mai: “Nàng đúng là thành thật đến tận cùng với trẫm đấy”.

Ban đầu tôi không dám khẳng định Đường Thiên Tiêu sẽ chấp nhận cho tôi xuất thành, vậy nên đã bàn luận với Nam Nhã Ý từ trước là sẽ gặp nhau ở am Tây Hoa.

Tôi nay đã là một chiêu nghi chính nhị phẩm, trong thành không có bất kỳ một người thân thích nào, cho nên chẳng thể nào viện cớ ra ngoại thăm hỏi thân thích được. Thế nhưng Đại Chu và Nam Sở xưa nay đều rất tin Thần thờ Phật, tôn kính tăng ni, ngay cả Thái hậu cũng thường xuyên đến chùa cầu phúc lộc thọ. Vì thế, tôi liền nói với Đường Thiên Tiêu là lấy cớ đến am Tây Hoa nổi tiếng trong Kinh thành để thắp hương niệm Phật, sau đó nhân cơ hội đi thăm Nam Nhã Ý.

Đường Thiên Tiêu tuy đã đồng ý, nhưng chần chừ mãi không đưa ngự chỉ cho tôi, cũng không biết có phải ngài đang cảm thấy nghi ngờ, sợ rằng tôi thật sự nhân cơ hội chạy trốn theo Trang Bích Lam hay không nữa.

Mấy ngày hôm sau, Nam Nhã Ý sai người mang hai hộp điểm tâm vào tặng, lại chuyển lời rằng rất nhớ tôi.

Nỗi nhớ này không hề giả dối, nhưng người nhớ nhưng tôi nhất có lẽ không phải là tỳ tỳ.

Lúc này, Vô Song lại vào báo cho tôi tin tức, nói rằng mấy ngày gần đây, ở thành Giao Châu có tin đồn Trang công tử dắt theo mấy môn khách trong phủ xuất thành săn bắn, triều đình Đại Chu cuối cùng cũng bãi bỏ cuộc truy tìm, trốn nã ở Thụy Đô.

Những lời đồn thổi này là do tôi bảo Nam Nhã Ý truyền đạt lại cho Trang Bích Lam, bảo chàng hãy thông báo cho Trang đại tướng quân âm thầm loan tin. Những tin tức Vô Song nghe ngóng được từ chỗ Đường Thiên Trọng, tin chắc rằng Đường Thiên Tiêu cũng sẽ nhanh chóng biết được, từ đó an tâm cho tôi ra khỏi cung một chuyến.

Tôi hôm đó tôi ngồi đợi Đường Thiên Tiêu ngự giá, đem điểm tâm đến cho ngài rồi nhân dịp thúc ngài mau sắp xếp cho tôi ra khỏi cung.

Món bánh quế hoa mật ong do đích thân Nam Nhã Ý làm chính là món trước kia Đường Thiên Tiêu thích ăn nhất, nhưng khi tôi gấp cho, dường như ngài lại chẳng hứng thú mấy. Tuy có ăn một miếng, nhưng rõ ràng là ăn không ngon miệng, ngậm trong miệng một lúc lâu, rồi mới nâng chén trà uống để nuốt trôi, rồi than vãn đầy xúc cảm: “Nhã Ý... món điểm tâm mà Nhã Ý đích thân làm...”

Ngài ngẩng đầu nhìn tôi mỉm cười: “Thật ra, điểm tâm do Nhã Ý làm không hề ngon hơn món ăn ở ngự thiện phòng. Có điều khi nàng ấy đứng cạnh bên, trầm cảm thấy ăn rất thơm ngon, vừa miệng”.

Tôi nếm thử một miếng, cũng đưa lời bình luận: “Thần thiếp lại cảm thấy điểm tâm do Nhã Ý tỷ tỷ làm thơm ngon hơn đôi chút. Thế nhưng cứ nghĩ tới việc Nhã Ý tỷ tỷ hàng ngày sống trong buồn bã, đơn côi, thì dù có ngon đến đâu cũng mất đi ý vị ban đầu rồi”.

Cuối cùng Đường Thiên Tiêu chẳng còn chút hứng thú nào tiếp tục ăn nữa, ảo não đi đến trước mặt tôi rồi nói: “Nàng ăn đi, ăn nhiều một chút, tỉnh dưỡng tinh thần rồi ngày mai đến ăn Tây Hoa nghe cho thật kỹ xem mấy bà ni cô đó nói năng linh tinh gì với Nhã Ý, để cho nàng ấy tâm thần bất định, lại đòi làm một tiểu ni cô chứ?”

Tôi thâm lặng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng cảm thấy vị ngọt trong món điểm tâm kia, còn Đường Thiên Tiêu chẳng còn ăn thêm được mấy vào thời gian bữa tối.

Buổi tối hôm ấy, Đường Thiên Tiêu trần trọc, xoay đi xoay lại trên chiếc giường trúc cả đêm trời không ngủ nổi. Tôi im lặng nằm trên giường lắng nghe, lại nghĩ đến chuyện ngày mai, trong lòng cảm thấy thấp thỏm bất an, gần đến lúc trời tờ mờ sáng mới chợp mắt được một lúc.

Vào đúng lúc mơ màng, bỗng nhiên cảm thấy cánh mũi sắc lạnh, lạnh đến mức tôi ngồi bật người dậy, liền thấy Đường Thiên Tiêu đang cầm miếng ngọc bội cừu long lướt nhẹ trên mũi tôi. Ngài mỉm cười hóm hờ, hoàn toàn không thấy đôi chút tiều tụy, buồn bã sau một đêm dài mất ngủ.

Tôi lặng lau đi mồ hôi trên trán, méo máo cười nói: “Hoàng thượng thân là thiên tử, tại sao cứ thích trêu chọc người khác như thế? Ngài không sợ mất đi sự oai nghiêm của thiên tử hay sao?”

Đường Thiên Tiêu lắc đầu, dương dương tự đắc: “Đóng cửa phòng lại, có mấy khi nàng coi trộm là thiên tử chứ? Sắp sửa nhảy lên đầu lên cổ trẫm rồi ấy chứ, bây giờ lại còn nói có sợ mất đi oai nghiêm hay không? Trước đó nàng đã làm những gì rồi?”

Tôi để ý thấy bàn tay còn lại của ngài đang cầm chiếc dây uyên ương điểm nước do đích thân Nam Nhã Ý làm, liền hỏi: “Sao thế? Dây rơi ra rồi, giờ muốn thần thiếp kết lại giúp cho sao?”

“Không cần, là trẫm lúc này đã tháo ra”. Đường Thiên Tiêu lắc đầu, đưa miếng ngọc bội cừu long cho tôi: “Giúp trẫm chuyển cho Nhã Ý, bảo nàng ấy làm một chiếc khác cho trẫm”.

“Không phải Hoàng thượng vẫn đang cầm trong tay hay sao?”

“Đúng thế, nhưng chiếc dây này trông hơi cũ rồi, trẫm muốn có một cái mới. Nàng hãy nói với nàng ấy, trẫm bắt cần làm rơi mất chiếc kia, bây giờ muốn tìm lại điểm ban đầu, hỏi xem nàng ấy còn chịu làm lại từ đầu với trẫm nữa không?”

Ngài đã bắt cần làm mất đi thứ ban đầu, giờ chỉ muốn tìm lại điểm ban đầu đó.

Thật không thể ngờ được người đàn ông lúc thì anh minh lợi hại, lúc thì lười nhác vô năng, lúc lại gian dị, đơn thuần này lại có thể nói ra những lời đầy tình cảm với hai tầng nghĩa sâu xa như vậy.

Tôi nhất thời cảm thấy trong lòng rạo rực cảm xúc, đưa tay đón lấy miếng ngọc bội quý giá, diễm lệ đó, nhanh chóng đồng ý: “Được, thần thiếp nhất định... sẽ khuyên tỷ tỷ làm lại từ đầu”.

Làm lại từ đầu, tìm lại điểm ban đầu của hai người, cũng có nghĩa là ngài bắt cần đánh mất đi thứ quý giá nhất của mình.

Đường Thiên Tiêu liền mỉm cười, vừa gọi người vào thay quần áo, vừa quay đầu lại dặn dò tôi: “Trẫm sẽ cho một vài thị vệ thân thủ cao cường âm thầm đi theo bảo vệ nàng, nàng chỉ cần dẫn theo Ngưng Sương, Tầm Nguyệt theo là được rồi. Con nha đầu Cừu Nhi cổ quái, khó hiểu, có trời mới biết nàng đã dạy dỗ nó những gì? Không được phép mang theo”.

Tôi khoác tấm áo khoác vào, ngồi bên mép giường lười nhác nói: “Hoàng thượng không an tâm về thần thiếp sao?”

“Ừm, trẫm không yên tâm. Sợ một mình nàng đi sẽ không quay về nữa”. Ngài vừa nói vừa bước đến trước mặt tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt sáng trong.

Tôi không dám nhìn vào đôi mắt của người, cố tỏ ra vẫn còn đang ngái ngủ, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, chẳng đáp lại lời nào.

Nghe thấy tiếng bước chân nhanh nhẹn truyền vào từ bên ngoài, có lẽ là bọn Ngưng Sương đã mang nước nôi đến hầu hạ.

Trên mặt đột nhiên có cảm giác lạnh lạnh, dường như có chiếc khăn tơ mỏng đang lướt nhẹ qua khuôn mặt.

Tôi còn chưa kịp ngẩng đầu lên, ánh mắt đã đen sầm lại, bờ môi đột nhiên ấm nóng, dường như bị ai đó nhanh chóng chạm vào rồi lại buông ra ngay, chẳng khác nào làn gió ấm áp trong những ngày xuân, thổi nhẹ qua làn da, bầu mắt.

Cảm giác mỏng mà mềm, rất lạ lẫm, mùi vị truyền vào mũi lại rất thân thuộc.

Lúc tôi đang kinh hãi, tránh hành động thân thiết đó theo bản năng, thân người liền lui về phía sau, nhanh chóng chui vào tấm chăn mỏng, thì phần thất lưng bỗng nhiên bị giữ lại, Đường Thiên Tiêu lúc này đã ôm chặt lấy tôi.

Đôi mắt phụng của ngài nhếch lên, chẳng ngờ lại chẳng hề đỡ lấy tôi mà thuận thế cùng tôi ngã ra trên giường, mặt đối mặt, hai mũi sắp sửa chạm vào nhau.

Tôi kinh hãi đến mức mở mắt trừng trừng, vội vã đẩy tay của ngài ra rồi bật dậy. Đường Thiên Tiêu vẫn nằm trên giường, bật cười ha ha: “Chiều nghỉ của trẫm đúng là thú vị, đã là phu thê bao lâu rồi mà vẫn còn thẹn thùng, e lệ như vậy”.

Trong phòng khẽ vang lên tiếng cười khúc khích của mấy cung nữ.

Tấm rèm thả xuống trước giường, sau khi trời sáng đã được vén gọn sang hai bên, cho nên màn tình cảm thân thiết ban nãy giữa hai chúng tôi đã lọt hết vào đôi mắt của bọn cung nữ kia.

Hàng ngày, Đường Thiên Tiêu đối xử với các cung nữ rất hòa nhã, cũng thường xuyên tới cung Di Thanh, vậy nên bọn cung nữ ở đây chẳng hề sợ hãi trước ngài, nhìn thấy ngài đang trêu chọc vui vẻ, nên cũng bật cười góp vui.

Bên miệng tôi vẫn còn cảm giác ươn ướt lạ lẫm, Đường Thiên Tiêu nhìn tôi cười hóm hờ, đôi mắt phụng lóe lên sáng rực, dường như đang ẩn chứa tình cảm ám muội khó giải thích, khiến cho cả căn phòng trở nên khác thường vào buổi sáng ngày hôm nay.

Trước mặt đám cung nữ, dù cho tôi có tức giận đến đâu cũng không tiện phát tiết ra nên tôi chỉ đưa tay rờ vào bờ môi, nhìn ngài chằm chằm không nói thêm lời nào.

Đường Thiên Tiêu đứng bật dậy, thản nhiên như không có chuyện gì bước ra ngoài thay y phục, rửa mặt, súc miệng.

Vừa sáng sớm ra, ngài tuyệt đối không uống rượu, nên cũng chẳng bị say.

Mãi cho tới khi xuất cung, ngồi trên xe ngựa, tôi vẫn cảm thấy tâm thần bất định vì chiếc hôn thoáng qua mà đường đột của ngài.

Tôi đã không còn là thiếu nữ mười ba, mười bốn tuổi thường e thẹn, không thấu hiểu tâm ý người khác nữa. Tuy sau khi say ngài đã từng nói chúng tôi chỉ là bạn bè, nhưng bạn bè thuần túy không hề bao gồm những hành động thân mật thế này.

Liên hệ đến những lời nói với từ ngữ ẩn ý, hàm hồ, cộng thêm ánh mắt vô cùng chân thành, sâu lắng, tôi không thể không suy đoán, liệu chẳng lâu ngày sinh tình, ngài cũng bắt đầu động lòng trước tôi?

Cho nên, lời hứa trước kia rằng sẽ cho tôi và Trang Bích Lam toại nguyện, giờ đây ngài không hề nhắc lại nữa.

Cho nên, ngài không nỡ để Nam Nhã Ý cũng như tôi rời khỏi ngài.

Để vương cũng có tình yêu, thế nhưng tình yêu của Đường Thiên Tiêu hoàn toàn khác xa so với những gì tôi và Nam Nhã Ý mong muốn.

Tình yêu đó không hề chung thủy, cũng không bao giờ trở thành tử huyệt của ngài.

Có lẽ, Nam Nhã Ý bỏ đến một nơi xa xôi cũng không phải là một chuyện xấu, còn tôi càng không nên do dự thêm nữa, phải nhanh chóng rời khỏi chốn lầu son gác tía mà vô tình, lạnh lẽo này. Cho dù Đường Thiên Tiêu liên tục nhấn mạnh không cho phép tôi một đi không trở lại, cho dù... từ nay trở đi trong chốn Hoàng cung này, ngài sẽ không bao giờ tìm được một ai khác để thổ lộ những tâm sự trong lòng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Nhã Ý Ngồi Ngồi, Cành Vàng Thoát Khỏi Lòng Son

hiếc xe ngựa càng ngày càng rời xa hoàng cung, không khí nặng nề bí bách cũng dần dần biến mất, thay vào đó là tiếng rao bán huyền ảo ngoài phố

chợ, tiếng đàn sáo hát ca ở những nơi thanh tao, tiếng hò reo hoan hỉ của đám trẻ con thơ ngây. Tất cả kết nên một thế giới sinh động, vui vẻ, tươi sáng, liên tục vang bên tai mà khiến trái tim con người không khỏi rung động, xốn xang. Tôi vứt bỏ hết thấy những ưu tư sầu muộn trong lòng, thậm trọng vén tấm rèm cửa sổ lên, nhìn ra những con đường ở Thụy Đô mà hơn ba năm nay chưa được nhìn lại.

Cảnh vật náo nhiệt đông vui, không khí tung bừng hứng khởi, đó chính là Thụy Đô thịnh vượng phồn hoa. Dưới ánh nắng rực rỡ, bách tính lương dân ăn mặc chỉnh tề tươm tất, qua lại tấp nập, thần sắc tươi vui, không còn thấy chút vết tích của những người dân bị thay đổi triều đại vào nửa năm trước trên người họ nữa.

Triều đình Đại Chu, tuy huynh đệ chú cháu tranh quyền đoạt lợi, trọng thần lục bộ mỗi người một toan tính riêng, nhưng thật sự, họ hoàn toàn có khả năng trị quốc bình thiên hạ. Các thôn làng, thành quách dọc vùng GiangNam xem ra sắp sửa trở thành hậu viện vững chắc nhất, rộng lớn nhất của Đại Chu rồi.

Xe ngựa của tôi từ từ rời khỏi Hoàng cung cũng chẳng thu hút sự chú ý của mọi người.

Tuy Đường Thiên Tiêu đã sắp xếp từ trước, tuy chiếc xe ngựa tôi ngồi bên trong trông hoa lệ, sang trọng, thậm chí còn đặt cả miếng băng ở góc xe để giảm bớt không khí nóng bức giữa mùa hè, nhưng bên ngoài trông rất bình thường, tuy hoa văn tinh tế, nhưng màu sắc lại hơi cũ kỹ, không nhận ra được vẻ diễm lệ, sang trọng trước kia nữa.

Tùy từng đi theo trước sau chiếc xe ngựa không hề ít, thậm chí có thể nhận ra vừa mới đi ra khỏi Hoàng cung, thế nhưng màu sắc trang phục không cũ không mới nên cũng chẳng khiến mọi người chú tâm cho lắm.

Những người không biết sẽ đoán rằng thái giám có chút địa vị nào đó trong cung đang ra ngoài làm việc, hoặc một cung phi không được sủng ái đang hồi phu thâm thân thích, chứ tuyệt đối không ai đoán ra rằng Ninh Chiêu nghi hiện được Thánh thượng sủng ái nhất đang xuất cung đi cầu phúc.

Vô Song và Cửu Nhi không hề đi theo hầu hạ tôi, tùy tùng theo phía sau cũng không phải là thị vệ tâm phúc của Đường Thiên Tiêu. Tuy đã nghe tin tức rằng Trang Bích Lam rời khỏi Kinh thành, nhưng ngài đương nhiên vẫn không thể an tâm hoàn toàn, chỉ cho phép tôi hoạt động trong tâm ngại có thể kiểm soát, khống chế được.

Còn tôi tuy đã hẹn Nam Nhã Ý gặp nhau ở am Tây Hoa, nhưng tôi hoàn toàn không biết được tỷ tỷ có bao nhiêu phần chắc chắn có thể đưa tôi ra khỏi Kinh thành.

Nói cho cùng, nơi đây cũng là thiên hạ của Đại Chu. Tuy nhà họ Trang có thế lực lớn ở Giao Châu, tuy quân binh nhà họ Trang anh dũng, tinh nhuệ, nhưng đối mặt với thành trì kiên cố ở Thụy Đô cũng đành lực bất tòng tâm mà thôi.

Đi về phía Nam thành, người dân ngoài phố dần dần thưa thớt, mấy ngọn núi nhỏ nối nhau liên tiếp, một khe suối nhỏ chảy trên sườn núi, róc ra róc rách bên xe ngựa. Núi cao cây cỏ xanh mướt, khiến cho con suối càng thêm xanh trong, mát mẻ, thêm vào đó là tiếng chim hót rộn ràng, đang nhảy nhót trên cành liễu bên bờ, chốc chốc lại vỗ vỗ cánh, bay lượn trên bầu trời màu xanh ngọc, rộng lớn. Chiếc đuôi chim không ngừng vênh lên, tiếng hót thánh thót, vang vọng trong làn gió nhẹ đầu hè, tràn ngập cảm giác hân hoan, vui vẻ.

Trong cung chỉ có mấy chú vẹt hoặc sáo, ngự hoa viên có vô vàn những họa mi, sơn ca... nhưng tôi chưa từng nhìn ngắm bao giờ, lại càng không cảm thấy bộ lông hay tiếng hót của chúng thánh thót động lòng người đến vậy.

Khi xe dừng lại, một ngôi miếu lớn được xây giữa lưng chừng núi hiện hiện ngay trước mắt tôi. Trước cánh cửa lớn có treo tấm biển với dòng chữ vàng “Tây Hoa Am”, vết mực đường như vẫn còn phảng phất mùi hương thơm tươi mới.

Nam Sở diệt vong, hôn quân Lý Minh Xương năm xưa nay cũng trở thành thần tử của Đại Chu, ngự bảo đáng giá liền thành năm xưa của hắn ngày nay cũng chẳng ai dám dùng nữa. Ngay ở những nơi thiêng liêng, cách xa trần tục như nơi đây cũng không ngoại lệ, cuối cùng đã đổi tấm biển trước kia từng đề danh Lý Minh Xương, một bảo vật đáng giá nhất trong am.

Trong am chắc chắn đã nhận được tin tức từ trước đó, cánh cửa đồ sơn mở ra, cạnh bên Nam Nhã Ý – Khanh hầu phu nhân là một lão ni cô dẫn theo chúng ni ra ngoài nghênh tiếp.

“Tĩnh Từ, trụ trì am Tây Hoa xin bái kiến chiêu nghi nương nương”.

Bà đến bái kiến tôi với vẻ không thấp kém, không kiêu ngạo, thân hình gầy guộc, đôi mắt, khuôn mặt hiền từ, hoàn toàn không hề thấy nét cương nghị, anh dũng của người xuất thân từ gia đình tướng sĩ.

Đưa mắt sang nhìn đám người đi theo hầu cận, Ngưng Suong, Tầm Nguyệt..., tôi không dám để lộ dấu hiệu bất thường, hai tay chấp lại theo đúng lễ nghi nhà Phật bước lên trước nói: “Thế nhân coi trọng tiền bạc, riêng ta mong muốn trái tim được thanh thản, tĩnh lặng. Vàng bạc châu báu nhiều chỉ làm lòng con người ta rối bời, tĩnh tại mới có thể thấy được chân tâm của mình. Sư thái, Thanh Vũ tuy là người trần mắt thịt, nhưng cũng có tâm lòng hướng Phật. Ta muốn đọc nhiều thêm Phật pháp giáo lý, nếu có phần nào chưa hiểu, mong sư thái chỉ bảo”.

Tĩnh Từ sư thái mỉm cười nói: “Người ta thích phú quý giàu sang, riêng ta chỉ yêu sự thật chân thành. Phú quý vinh nhục gắn liền, chân thành mà sống an lành, tươi vui. Chiêu nghi quả nhiên là người có trái tim hướng Phật. Bản ni nghe Nam thí chủ nói từ trước, chiêu nghi ham thích học hỏi, tài trí phi phàm, nếu như được trao đổi kiến thức, coi như cũng là cái phúc của bản ni”.

Tôi và Nam Nhã Ý nhìn nhau mỉm cười rồi nắm tay bước vào trong.

Khi còn bé, tôi đã từng cùng mẫu thân tới đây một lần, chính là lúc am Tây Hoa được tôn sùng thành kính nhất. Lần này quay lại tuy đã thay đổi triều đại khác, nhưng cũng không thấy ngôi miếu này tiêu điều đi nhiều.

Đại điện nguy nga tựa lưng vào khe núi, ở chính giữa đặt bức tượng Quan Âm dát vàng, một tay cầm cành liễu, một tay cầm tịnh bình, ngài đang ngự trên đài hoa sen cao bốn thước, ánh mắt hiền hậu từ bi, hướng về chúng sinh. Hai bên là thiện tài đồng tử và long nữ ôm ngọc cũng được điêu khắc vô cùng sinh động, mặt mũi tuấn tú, còn quyen chút ngây thơ của trẻ con. Hai bên trái phải của đại điện còn có ba mươi hai bức tượng là hóa thân của các vị bồ tát, được xếp đặt gọn gàng, nét mặt khác biệt, mỗi bức lại toát lên một khí thế riêng.

Từ sau khi thay đổi triều đại, nhang khói nơi này cũng nghi ngút không thôi, hôm nay biết được tin tôi tới đây, am Tây Hoa mới từ chối đón các tín đồ khác lên thăm.

Tiểu ni cô đi theo đã thấp ba cây nhang rồi đưa đến trước mặt, ra hiện cho tôi cầm lấy và cắm vào lư hương bằng đồng lớn phía trước để bày tỏ lòng thành kính trước Phật, pháp, tăng.

Tôi nhanh chóng khấu bái theo đúng lễ nghi, nhưng chỉ có duy nhất một mong ước.

Chỉ mong rằng có thể bình an vô sự trốn khỏi Thụy Đô cùng Trang Bích Lam, trốn đời trốn kiếp bên nhau. . .

Được ngày nào hay ngày ấy, được năm nào hay năm ấy.

Nhà không ra nhà, nước không thành nước, vào lúc thời thế hỗn loạn như bây giờ, tôi cũng không dám cầu mong những điều xa xỉ như bạc đầu giai lão, bách niên hảo hợp gì đó.

Sau khi lễ xong, Tĩnh Từ sư thái liền dẫn tôi và Nam Nhã Ý vào tịnh thất thưởng trà đàm luận đạo, đàm thị vệ, cung nữ đi theo tùy tùng cũng không tiện đi theo. Tôi đoán chắc Đường Thiên Tiêu đã phái người đến phục kích quanh đây, không biết được rốt cuộc là muốn bảo vệ hay giám sát tôi nữa.

Cũng không thể trách ngài đa nghi như vậy. Tôi vốn dĩ luôn mong muốn rời khỏi Hoàng cung, thế nên cũng chẳng thấy oan ức gì hết.

Chỉ có điều phòng vệ nghiêm ngặt thế này, chỉ dựa vào hai người là tôi và Nam Nhã Ý liệu có thể tránh khỏi tai mắt của bọn họ, lặng lẽ rời khỏi đây được không?

Hướng hồ lúc này Trang Bích Lam đang ở chỗ nào?

Ngày hôm đó, Nam Nhã Ý chỉ bảo tôi nghĩ mọi cách đến am Tây Hoa phía Nam thành chứ không hề nói rõ xem làm cách nào để thoát thân khỏi đây, rồi tỷ ấy đã nhanh chóng rời khỏi Kinh thành.

Có lẽ là do lấy nước suối trên núi nên uống trà ở am Tây Hoa cũng thơm ngon, thanh đạm. Nam Nhã Ý vừa thưởng trà vừa tán tụng, vừa thật sự luận bàn Phật pháp cùng với Tĩnh Từ sư thái.

Ngưng Suong, Tầm Nguyệt cùng với hai người cung nữ đi theo Nam Nhã Ý đều đứng trong tịnh thất, tôi không hề có cơ hội hỏi cặn kẽ, chỉ có thể lấy lại tinh thần, chuyên tâm nghe hai người bàn luận giáo lý Phật pháp.

May mà khi còn nhỏ tôi cũng đọc không ít sách, tuy rằng không mấy khi đọc Kinh Phật, nhưng có hiểu biết qua, không đến mức không bàn luận cùng được, không ngờ cũng có thể luận bàn với hai người họ một hồi lâu.

Đến bữa trưa chúng tôi đương nhiên là dùng món ăn chay, nhưng là mấy đầu bếp ngự thiện phòng đi theo tôi đến đích thân vào bếp, cùng làm món ăn với các ni cô trong am Tây Hoa. Tất cả các món ăn đều được bày trên đĩa bạc mang vào, tuy rằng không phải sơn hào hải vị nhưng đều thanh đạm khoái khẩu, bên cạnh lại có Nam Nhã Ý và Tĩnh Từ sư thái nên tôi còn ăn được nhiều hơn cả khi ở trong cung.

Sau khi ăn xong, Tĩnh Từ sư thái mỉm cười nói: “Chiều nghỉ và Nam thí chủ đã bàn luận Phật lý cả buổi sáng, chắc hẳn đã mệt, chi bằng hãy nghỉ ngơi vài canh giờ, buổi chiều lại tiếp tục sau nhé?”

Ngước mắt nhìn về phía Nam Nhã Ý, tỷ tỷ cũng đang nhìn về phía tôi, ánh mắt sâu thẳm thăm.

Bốn mắt đối diện, tôi lập tức hiểu ngay, mỉm cười đáp: “Ừm, ta cũng hiếm khi gặp được Nhã Ý tỷ tỷ, chi bằng sư thái hãy sắp xếp cho chúng ta một tịnh xá, nghỉ ngơi một lát, cũng thuận tiện cho chúng ta nói mấy chuyện thường ngày”.

Tĩnh Từ sư thái mỉm cười đáp: “Phía Đông Nam nơi này có một tiểu thiên viện, cũng là nơi dùng để tiếp đãi khách quý, trong đó cũng khá gọn gàng ngăn nắp, chi bằng mời hai vị thí chủ tạm thời đến nơi đó nghỉ ngơi”.

Tôi liền đồng ý, kéo theo Nam Nhã Ý đang định đứng lên thì Ngưng Suong bỗng nhiên bật cười nói: “Chiều nghỉ, trên xe ngựa chúng ta có chuẩn bị đồ dùng nghỉ ngơi mang từ trong cung ra, chi bằng chiều nghỉ ngơi đây dùng trà giấy lát, để bọn nô tì vào dọn dẹp đã. Đồ dùng trong cung dầu sao cũng là thượng hạng, đồ bên ngoài sao sánh được, chiều nghỉ ngơi nghỉ ngơi cũng được thoải mái hơn”.

Tôi không nói gì, liếc mắt về phía Nam Nhã Ý.

Nam Nhã Ý lắc chiếc quạt giấy trong tay, chậm rãi nhìn tôi nói: “Được thôi, vậy tỷ cũng được hưởng chút phúc, có thể cùng Thanh Vũ tận hưởng đồ thượng hạng trong cung. Thật sự không biết được đồ dùng của chiều nghỉ chính nhị phẩm, có gì khác biệt so với đồ bình dân”.

Tâm Nguyệt mỉm cười nói: “Cô nương, thật sự chẳng khác nhau là mấy, chỉ có điều...”

Cô bé đột nhiên im bất, ngượng ngùng nhìn về phía Ngung Surong.

Ngung Surong cũng đang đỏ mặt lên, miễn cưỡng mỉm cười tiếp lời: “Chỉ có điều đồ dùng của chiêu nghi từ trước đến nay luôn luôn được chuẩn bị tinh tế, cẩn thận hơn đôi chút”.

Nhất định là hai người họ đã nhận được lời dặn dò bí mật của Đường Thiên Tiêu, sợ rằng chỗ chúng tôi ăn nghỉ có gì đó không thỏa đáng... ví dụ như có ẩn giấu một “gian phu” nào đó, hoặc đột nhiên lưu lại đôi chút “tình thư dạt dào” gì đó, vậy nên phải vào kiểm tra trước một lượt.

Trong lòng tuy không vui, nhưng tôi cũng đành thân nhiên như không có việc gì, nhấp một ngụm trà rồi nói: “Vậy thì mau đi đi, ta mệt mỏi lắm rồi. Nhớ phải chuẩn bị thêm một bình trà ngon, nói chuyện suốt cả buổi sáng, khô hết cổ họng”.

Hai cung nữ kia liền tuân mệnh rồi nhanh chóng ra ngoài.

Tôi đứng bên cửa sổ giả vờ thưởng thức phong cảnh, thật ra thầm lặng quan sát mọi việc xung quanh, quả nhiên không lâu sau liền nhìn thấy vài tên thị vệ được Tâm Nguyệt dẫn đi về phía Đông Nam.

Đúng là Đường Thiên Tiêu vô cùng cẩn thận, nghiêm ngặt, để cho cung nữ tra xét cũng không yên tâm, xem ra không lật tung cả căn phòng đó lên họ sẽ không thể cho tôi bước vào bên trong.

Cho dù Đường Thiên Tiêu làm vậy vì muốn bảo vệ hay giám sát thì giây phút này tôi cũng cảm hận đến mức nghiến răng ken két.

Nam Nhã Ý cũng bước lại gần, tựa như ngồi bên khung cửa sổ, khẽ lắc lắc chiếc quạt trong tay, phe phẩy làm mát cho tôi và chính mình.

Tôi bất an nắm lấy bàn tay của tỷ tỷ, Nam Nhã Ý quay sang, nhìn tôi mỉm cười, rồi cũng nắm chặt lấy bàn tay tôi.

“Cuộc sống sau này của hai chúng ta rồi sẽ tốt đẹp cả thôi”.

Tỷ tỷ nói rồi mỉm cười vô cùng bình tĩnh, bắt giác đưa mắt liếc qua Tĩnh Từ sư thái.

Còn Tĩnh Từ sư thái lại không nhìn về phía chúng tôi, cũng không để tâm đến đám tùy tùng hầu cận kia mà chỉ lặng lẽ ngồi một bên niệm tràng hạt, khẽ khàng đọc kinh văn: “Chưa từng sinh ra, chưa từng diệt tận, chưa từng có, chưa từng mất, chưa từng vấy bẩn, chưa từng sạch sẽ, chưa từng ồn ào, chưa từng đơn côi, không xa xôi, không trong ngoài. Không số lượng, không hình dáng, không sắc tướng, không âm thanh. Không thể tìm, không thể cầu, không thể suy nghĩ, không thể đoán, không thể nói năng, không thể sờ nắn, không thể tranh giành, không thể ham muốn lợi ích...”

Bàn tay niệm tràng hạt của sư thái bình tĩnh, trầm ổn, không thấy đôi chút sợ hãi nào cả, không biết là do bà đã có sắp đặt cận kề từ trước hay thật sự đã nhìn thấu trần gian, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng?

Lòng bàn tay của Nam Nhã Ý ướt đầm mồ hôi, nắm lấy bàn tay của tôi, hòa thành một thể với mồ hôi toát đầm trong lòng bàn tay tôi.

“Nhã Ý tỷ tỷ...” Tôi bất an khẽ gọi một tiếng.

Nhã Ý buông tay tôi ra mỉm cười nói: “Muội ở lâu trong cung không mấy khi vận động, mới vậy mà đã cảm thấy buồn ngủ rồi sao? Chi bằng tỷ muội chúng ta đi ra ngoài tản bộ một lát, đợi đến khi ta đi bộ qua đó thì đoán chắc bọn họ cũng đã thu xếp đâu vào đấy rồi”.

Tôi vội vã đồng ý, lệnh cho tiểu ni cô gần đó đi trước dẫn đường. Trên đường đi về nơi đó, quả nhiên nhìn thấy tôi, mấy người thị vệ nhanh chóng bước ra khỏi tiểu thiên viện, nhìn thấy tôi từ xa đã lánh hẳn sang một bên.

Tôi âm thầm thở dài một tiếng, cùng Nam Nhã Ý nhanh bước tiến về thiên viện. Ngung Surong, Tâm Nguyệt vội vã lau mồ hôi trên trán rồi ra nghênh đón, cười nói: “Bọn nô tì vừa mới bố trí lại phòng ốc, vừa đúng lúc chiêu nghi đến đây”.

Lúc bước vào phía trong gian phòng, tất cả bàn ghế, giá đựng trong đó đều bằng gỗ, nhìn qua thì thấy đơn giản, bình dị nhưng nhìn kỹ mới thấy tất cả đều được làm rất tinh tế, tuyệt đẹp kia rồi nói: “Ừm, quả nhiên giống hệt như những thứ mọi khi ta vẫn hay dùng. Chắc hẳn sẽ ngủ rất ngon”.

Tôi quay đầu sang nhìn bọn Ngung Surong cười rồi nói: “Các người vào căn phòng khác trong thiên viện nghỉ ngơi đi, để ta với Nhã Ý tỷ tỷ tâm tình, trò chuyện với nhau một lát”.

Ngung Surong, Tâm Nguyệt trước kia vốn hầu hạ Nam Nhã Ý, nghe vậy liền vội vã đi chuẩn bị trà ngon cho hai chúng tôi rồi mới an tâm ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Chắc hẳn ngay cả Đường Thiên Tiêu cũng chỉ nghĩ rằng tôi có thể thừa cơ trốn thoát, chứ không bao giờ có thể ngờ rằng Nam Nhã Ý cũng giúp đỡ tôi. Cho nên sau khi khám xét gian phòng không có gì khác biệt, không có bất cứ hiện tượng lạ thường nào, hai nha đầu tâm phúc của ngài cũng ngoan ngoãn rời khỏi. Tuy cũng có bốn, năm tên thị vệ theo vào nhưng cũng chỉ đứng gác ở phía ngoài cửa vào biệt viện.

Tôi nhìn thấy bộ dạng Nam Nhã Ý thờ phào nhẹ nhõm, biết chắc hẳn tỷ tỷ đã an bài từ trước, liền vội vàng hỏi: “Nhã Ý tỷ tỷ, bốn bề canh phòng nghiêm ngặt, làm sao mà muội trốn thoát được? Trang... Trang Bích Lam đang ở đâu?”

Nam Nhã Ý mỉm cười, đưa tay lên miệng ra hiệu cho tôi im lặng, lặng lẽ nhìn xem động tĩnh xung quanh, xác định không có người giám sát, mới bước đến trước giường, vén tay áo lên, cố gắng hết sức nhấc tấm gỗ trơn tru, bằng phẳng trước giường, vút sang một bên. Dưới tấm gỗ đó là một phiến đá lớn màu đen, bởi vì lâu ngày không tiếp xúc với không khí nên trông hơi ẩm thấp, còn lại không có gì lạ thường hết.

Nhưng khi đưa mắt nhìn kỹ thì vết ướt đó lại không đều, phía bên trái khô ráo hơn bên phải đôi chút. Tôi cúi người xuống, gõ vào bên trái của phiến đá, quả nhiên là tiếng động biểu thị bên trong trống rỗng. Tôi vô cùng vui mừng quay sang hỏi Nam Nhã Ý: “Có mặt đạo sao?”

Nam Nhã Ý mỉm cười gật đầu, bước đến trước chữ “Thiên” lớn trên tường, ấn vào phiến gỗ gần đó, nó liền từ từ chuyển động.

Tiếng chuyển động cọt kẹt bắt đầu truyền ra, phiến đá màu đen phía bên phải từ từ hạ xuống, lộ ra một dải bậc thềm khúc khuỷu, nhấp nhô, để lộ ra một mặt đạo tối đen.

Nam Nhã Ý cúi xuống thăm dò trước rồi khẽ lên tiếng: “Tỷ đã nói rồi, sẽ có người đến tiếp ứng cho chúng ta”.

Tôi cảm thấy bí bách khó chịu liền nắm chặt lấy cánh tay của tỷ tỷ rồi nói: “Là Trang Bích Lam đúng không? Bích Lam có tới tiếp ứng cho hai chúng ta không?”

Nam Nhã Ý ngược mắt lên, ánh mắt dường như hơi phức tạp: “Đương nhiên là huynh ấy nhất quyết đòi đến đưa muội đi. Có điều đối với huynh ấy mà nói thì Thụy Đô là nơi quá đồ ải nguy hiểm, cho nên đã hẹn tỷ đưa muội xuất thành rồi huynh ấy sẽ mang theo người nghênh đón ở ngoại thành. Chúng ta nhất định có thể thuận lợi thoát thân, từ giờ trở đi có thể cao chạy xa bay, muội với huynh ấy... từ giờ có thể sớm tối bên nhau, chỉ mong thành uyên ương sát cánh không muốn thành tiên”.

“Được, muội cũng chỉ muốn... sống một cuộc đời như vậy mà thôi, được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu”.

Tôi dường như lại nhìn thấy đôi mắt sáng trong như mặt nước hồ thu của Trang Bích Lam, từ đó không còn cảm thấy con đường mặt đạo âm u, đen tối này có gì đáng sợ nữa, nhanh chóng nhấc cao y phục bước xuống cầu thang đi vào mặt thất.

Mới đi được vài bước tôi liền nhìn thấy phía dưới có ánh lửa bập bùng, lúc đó tôi khẽ kêu lên, Nam Nhã Ý liền đỡ lấy tôi rồi thì thầm nói: “Đừng sợ, là người đến tiếp ứng chúng ta đấy”.

Bước xuống cầu thang, quả nhiên tôi nhìn thấy hai người mặc áo đen đang cầm đuốc sáng, thì ra đó là hai người đàn ông vạm vỡ khỏe mạnh, phần thất lưng có đeo thanh kiếm, mang theo hai bọc vải lớn không biết đựng gì bên trong.

Nhìn thấy chúng tôi bước lại gần, hai người đó lập tức vút bao vải to dùng đó sang một bên rồi cúi đầu hành lễ: “Xin mời hai vị cô nương mau mau rồi khỏi, nơi đây xin hãy giao lại cho chúng tôi”.

Nam Nhã Ý gật đầu rồi mỉm cười nói: “Làm phiền hai người rồi”.

Trong không khí đầy mùi ẩm mốc, tôi dường như ngửi thấy mùi máu tanh liền bắt giác cau chặt đôi mày, nhìn sang hai bọc lớn kia.

Nam Nhã Ý hiển nhiên cũng ngửi thấy, liền lấy chiếc khăn ra che mũi lại, đôi mắt hiện lên đôi chút kinh hãi, nhưng không hỏi thêm gì, cầm lấy một bó đuốc trong tay hai người kia, rồi kéo tôi đi về phía trước.

Tuy đã biết trước am Tây Hoa này không hề tầm thường, nhưng khi nhìn thấy hai người đàn ông thân thủ phi phàm này xuất hiện, tôi vẫn cảm thấy hơi kinh ngạc, vừa cùng với Nam Nhã Ý đi sâu vào mặt đạo chật hẹp, u tối này dựa theo ánh sáng của cây đuốc, vừa bắt giác cất tiếng hỏi: “Mặt đạo này sẽ dẫn đến đâu? Những người đó... là ai vậy?”

Nam Nhã Ý im lặng trong giây lát rồi trả lời: “Tỷ không biết”.

Tôi vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt to tròn đang ánh lên sắc màu rực rỡ của ngọn đuốc, trông chẳng khác nào một ngôi sao, làn da của tỷ tỷ ngày càng trở nên trắng trẻo, mịn màng hơn trong bóng tối.

Tỷ tỷ mỉm môi, khẽ cười rồi nói: “Tuy rằng ta đã qua lại cùng mấy người chỗ Tĩnh Từ sư thái một thời gian khá lâu, nhưng thật sự không biết một am ni cô trên ngọn núi nhỏ bé này lại là nơi ngoa hồ tàng long, lợi hại đến mức này. Trang Bích Lam... chắc hẳn đã có qua lại với bọn họ từ lâu rồi cũng nên? Chuyện hôm nay cũng đã được huynh ấy cùng Tĩnh Từ sư thái chuẩn bị lên kế sách từ trước đó”.

“Thân là người xuất gia, đáng lẽ không nên quan tâm đến những việc thế tục như thế này”. Tôi lẩm bẩm một mình. “Bọn họ... chắc hẳn từ xưa đến nay chưa bao giờ thật sự là người xuất gia”.

“Đúng thế. Cái được gọi là am Tây Hoa có lẽ phải to lớn hơn những gì chúng ta tưởng tượng rất nhiều”. Nam Nhã Ý dường như đang ám chỉ điều gì đó. “Có lẽ còn vuron sang cả Giao Châu cũng nên. Điều này, chắc là muội sẽ hỏi ra được thôi”.

Tỷ tỷ nói như vậy, hiển nhiên là cũng không biết rõ cho mấy.

Ngôi am có liên hệ mật thiết với Nam Sở và phiến bình Tây Nam Giao Châu, đương nhiên không thể nào dễ dàng để cho một người Đại Chu như tỷ tỷ nắm rõ được bí mật của họ được. Thế nhưng tỷ tỷ vẫn cứ tin tưởng Trang Bích Lam, chỉ vì chàng là người đàn ông mà tôi khổ sở chờ đợi bao năm nay, còn tôi cũng là người con gái mà chàng không thể từ bỏ được.

Con gió khe thổi trong mật đạo còn lạnh hơn bên ngoài rất nhiều, thế nhưng phần lưng của tôi vẫn cứ toát mồ hôi.

Tình Từ sư thái tiếp cận Nam Nhã Ý bằng thiền học, phật lý, xem ra cũng không hề đơn giản. Nếu như tỷ tỷ là một phu nhân được Khang hầu sủng ái, yêu chiều, có sức ảnh hưởng nhất định với hai cha con Nhiếp chính vương thì lần đầu tiên vào am Tây Hoa chưa chắc có thể ra ngoài một cách tử tế.

Ba năm, thứ ngăn cách giữa tôi với Trang Bích Lam không chỉ là thời gian mà còn có cả không gian.

Chỉ hy vọng rằng, chúng tôi có thể kéo gần khoảng cách trong thời gian ngắn nhất, tiếp tục làm thanh mai trúc mã tâm đầu ý hợp như ngày nào, không còn chút ngăn cách gì nữa.

Thế nhưng Nam Nhã Ý định cùng chúng tôi cao chạy xa bay lại không giản đơn như vậy.

Tỷ tỷ là người Đại Chu, vì tôi mà rời khỏi Đại Chu đã sinh thành, nuôi dưỡng tỷ tỷ thành người, rời khỏi Đường Thiên Tiêu vẫn còn đôi chút hy vọng để đến Giao Châu, vùng đất đang tranh chấp. Đối với tỷ tỷ mà nói, điều này rất cuộc là đúng hay sai?

Tôi đang âu sầu suy ngẫm, phía trước đột nhiên truyền lại tia sáng, khi tiến thêm vài bước nữa, ngẩng lên nhìn đã thấy phía trên là một bầu trời trong sáng tựa ngọc.

Mật đạo này lại dẫn tới một cái giếng cạn.

Trong giếng bỗng xuất hiện một bóng đen, sau đó một người đàn ông ăn mặc chẳng khác gì một nông phu nơi thôn dã xuất hiện. Người này thò đầu xuống dưới miệng giếng nhìn, nhanh chóng nhận ra chúng tôi rồi nói: “Xin hai cô nương đợi một chút”.

Một đoạn dây thừng dài nhanh chóng được thả xuống, Nam Nhã Ý thử xem độ chắc chắn của chiếc dây thừng rồi mỉm cười hỏi: “Muội có dám trèo lên trên bằng chiếc dây thừng này không?”

Tôi vặn hỏi lại: “Vậy tỷ tỷ có dám không?”

Tỷ tỷ hoạt bát nhếch đôi mày lên, vừa nắm chặt lấy dây thừng, vừa nói: “Ha ha, muội đừng coi thường con gái phương Bắc chúng ta”.

Tôi cũng treo người phía trên theo tỷ tỷ cười đáp: “Muội không phải người biết võ công, nhưng chí ít cũng xuất thân từ gia đình danh tướng”.

Một lúc sau, tôi và tỷ tỷ đã đứng ở trong chiếc sân nhỏ của một hộ gia đình trên núi.

Ngẩng đầu lên nhìn về phía am Tây Hoa đang nằm gọn trong một góc trên núi, tường vàng ngói xanh, trang nghiêm, thiêng liêng, đang bị binh lính Đại Chu bao vây chặt chẽ xung quanh. Với sự thanh tịnh ở nơi ấy, chắc hẳn trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có ai nhận ra chúng tôi đã rời khỏi đó.

Xe ngựa đã được chuẩn bị trước, gần giống với chiếc xe ngựa đưa Nam Nhã Ý lên am Tây Hoa, chỉ có điều phu xe và tùy tùng đương nhiên không còn là những người theo tỷ tỷ trước đó nữa.

Một khi đã ngồi lên chiếc xe này, cả tôi và tỷ tỷ đều không còn đường quay đầu lại.

Với tôi đương nhiên sẽ là khổ tận cam lai, mộng ước thành sự thật, cho dù phía trước có đầy nguy nan, hiểm nguy chờ đợi thì tôi cũng sẽ không bao giờ hối hận vì quyết định hôm nay.

Thế còn Nam Nhã Ý thì sao?

Suốt dọc đường đi trong mật đạo, trang phục của chúng tôi đã bẩn thỉu rách rưới, nhưng những người tiếp ứng cũng không biết Trang Bích Lam tìm ở đâu ra lại như đoán trước được mọi việc, chuẩn bị quần áo cho chúng tôi thay đổi từ trước đó.

“Thảo nào mà Trang công tử bảo tỷ chuẩn bị hai bộ trang phục, hóa ra là đã có dự liệu từ trước”. Nam Nhã Ý thay trang phục, chỉnh lại đầu tóc, bình thần nói với tôi. “Đi thôi”.

Dáng người của Nam Nhã Ý tương tự như tôi, tôi mặc trang phục của tỷ tỷ vào cũng khá vừa vặn. Thế nhưng tôi nắm chặt bộ quần áo thay ra trong tay, mãi không buông xuống.

“Làm sao thế?”

Nam Nhã Ý nhìn thấy tôi ngây người bất động, cảm thấy quái lạ lên tiếng hỏi tôi, rồi lại đưa tay ra, vén số tóc lòa xòa xuống trước trán, thận trọng chỉnh lại đầu tóc cho tôi, rồi dùng chiếc trâm ngọc cố định lại chắc chắn.

Hơi thở của tỷ tỷ lướt nhẹ trên mặt tôi, đôi mắt huyền chú, quan tâm chẳng khác nào người tỷ tỷ ruột thịt của tôi.

Qua một lớp y phục, miếng ngọc bội cườ long đặt trong tay áo đã bị mồ hôi của tôi làm ướt. Cuối cùng tôi lấy nó ra, đặt trong lòng bàn tay rồi đưa cho tỷ tỷ: “Nhã Ý tỷ tỷ, đây là thứ Hoàng thượng nhờ muội chuyển cho tỷ. Ngài nói... ngài bắt cần đánh mất chiếc dây đeo trước kia, bây giờ muốn tìm lại cái ban đầu, muốn hỏi liệu có chịu cùng ngài tìm lại điểm ban đầu trước kia hay không?”

Nụ cười trên khuôn mặt Nam Nhã Ý cứng đờ lại, sắc mặt cũng nhợt nhạt, trắng bệch ra.

Tỷ tỷ nhẹ nhàng cầm lấy miếng ngọc bội kia, đặt trong lòng bàn tay rồi ngẩng người nhìn ngắm, khoe miệng bỗng nở lên một nụ cười, thần thái lại ngay ra, đôi mắt sáng trong tuyệt đẹp kia bỗng phủ lên một lớp sương mù mờ ảo.

Hít một hơi thật sâu, tỷ tỷ từ từ nói: “Thanh Vũ, muội cảm thấy... Đường Thiên Tiêu có phải người mà tỷ có thể dựa dẫm cả đời được không?”

“Hoàng thượng... đương nhiên là có thể. Thật ra thăm sâu trong tim ngài thật sự muốn đối tốt với tỷ tỷ”.

“Vậy thì, muội cảm thấy, liệu ngài có định dành một đời thành tâm thành ý đối xử tốt với tỷ hay không?”

Tôi muốn gật đầu nhưng lại do dự nhìn miếng ngọc bội trong tay tỷ tỷ, không trả lời.

Ánh sáng rực rỡ xuyên vào qua khung cửa sổ, khiến cho miếng ngọc bội càng thêm trắng mịn, tuyệt hảo, càng khiến hoa văn rồng phụng khắc trên đó nổi bật hơn nữa.

Móng vuốt sắc nhọn, bá khí dũng mãnh, uy phong凛冽, những hoa văn tinh diệu trên đó đều bộc lộ rõ khí thế bá đạo hoàng gia khiến người khác phải khiếp sợ, nể phục.

Cả cuộc đời, thành tâm thành ý, đối với Đường Thiên Tiêu mà nói thật sự là việc quá khó khăn chẳng?

Những lời nói ám muội bất minh của ngài đối với tôi, cùng với chiếc hôn đường đột kia dường như cũng đang tuyên cáo cho sự đa tình, không chung thủy của ngài.

Không nghe thấy câu trả lời của tôi, Nam Nhã Ý cũng thờ dãi một tiếng, đặt miếng ngọc bội cườ long lên tay tôi rồi nói: “Muội cứ giữ giúp tỷ trước đã. Tỷ tạm thời... không có hứng thú làm lại chiếc dây khác cho ngài”.

Tôi miễn cưỡng mỉm cười: “Thế thì... sau này rảnh rồi, tỷ hãy làm cho ngài một chiếc khác vậy”.

Nam Nhã Ý không nói gì, đi thẳng ra khỏi cửa, ngồi lên xe ngựa, nhắm mắt lại, một mối than thở: “Nếu như tỷ không làm thì cũng sẽ có người khác làm cho ngài mà thôi. Ngài còn rất nhiều những phụ nữ khác. Chỉ là tỷ đã quá đối ngu muội mới luôn cho rằng trong trái tim của ngài mình là một người đặc biệt nhất”.

Tôi vỗ lên bàn tay tỷ tỷ rồi khuyên: “Ngài vẫn luôn nhớ đến tỷ, tỷ vẫn cứ là người con gái đặc biệt nhất trong trái tim ngài”.

“Sai rồi, tỷ chỉ là một trong những người phụ nữ đặc biệt nhất trong tim của ngài. Máy người Thẩm hoàng hậu, Tạ Đức phi, Đỗ Hiền phi gì đó cũng chỉ là một trong những người phụ nữ đặc biệt nhất trong lòng của ngài. Có lẽ, ngay cả muội cũng nằm trong số đó”.

“Ồ, nhưng mà ý nghĩa khác nhau mà”.

Cũng như nhau thôi. Tỷ tỷ chậm rãi tựa vào thành xe ngựa. “Cho dù là yêu thích dung mạo, tài năng hay là quyền lực, lợi ích hậu thuẫn sau lưng chúng ta thì tất cả chúng ta đều chỉ là những kẻ đáng thương, có thể trở thành vật hy sinh bất cứ lúc nào, có gì đó ảnh hưởng, xung đột đến bá nghiệp đế vương của ngài mà thôi”.

Tôi ngẩng thần người ra, không nói thêm gì.

Nam Nhã Ý lại nhắm mắt vào, chậm rãi tiếp tục than thở: “Muội có biết không? Trước kia khi tỷ đưa ra chủ ý đã sai thì cho sai đến cùng để tỷ thay muội gả cho Khang hầu, một nửa là vì lo lắng cho muội, nửa còn lại là muốn do thám ngài. Tỷ chỉ muốn biết rõ trong trái tim của ngài, rốt cuộc tỷ quan trọng đến mức nào”.

Tỷ tỷ lại than thở đầy thương cảm, không nói thêm bất cứ câu gì nữa.

Đáp án Đường Thiên Tiêu đưa ra quá đối rõ ràng. Tuy rằng ngài đau lòng, thậm chí lấy rượu mua say, đêm đêm thương nhớ, nhưng từ bỏ rốt cuộc vẫn cứ là từ bỏ.

Tình yêu của đế vương trước sau gì cũng quá đối tàn nhẫn, nhưng cũng có quá nhiều điều bất lực.

Có thể đa tình, có thể vô tình nhưng lại chẳng thể nào chung tình.

Tôi lặng lẽ nắm lấy miếng ngọc bội cườ long trong bàn tay, im lặng không nói gì.

Một lúc lâu sau, khi tôi tưởng rằng Nam Nhã Ý đã ngủ thiếp đi, bỗng nhiên nghe thấy lời nói của tỷ tỷ thì thầm bên tai: “Vào năm tỷ mười tuổi, ngài đã từng đưa tỷ ra ngự hoa viên chơi đùa, rồi ngắt một bông mẫu đơn tặng cho tỷ. Ngài nói, thứ ngài yêu thích nhất chỉ duy mỗi đóa hoa ngay trước mặt. Đáng tiếc đó chỉ là năm xưa mà thôi”

Câu nói sau cùng dường như đang than thở: “Mười năm, mười năm, hoa nở hoa tàn biết bao lần, ai còn nhớ được đóa hoa năm ấy là đóa nào chứ?”

Lúc ra khỏi cổng thành, tôi vén tấm rèm cửa sổ sang một bên rồi lặng thầm quan sát, nhận thấy thị vệ ở cổng thành chưa hề dừng việc tra xét hành tung

của những người trong xe ngựa, nên bất giác tôi cảm thấy lo lắng, bất an.

Quả nhiên, xe ngựa đi đến trước cổng thành, theo đúng quy định bị thị vệ chặn lại.

“Đại ca, đây là xe ngựa của phủ Nhiếp chính vương, cũng muốn tra xét hay sao?” Mấy người tùy tùng giả dạng làm binh lính đi theo hộ vệ giờ tẩm kim bài của phủ Nhiếp chính vương, nói bằng giọng vô cùng khó chịu, quả nhiên cũng có vài phần ngạo mạn của người đến từ phủ của công hầu tước cao vọng trọng.

Thế nhưng mấy tên thị vệ kia không hề tỏ ra sợ hãi, viên thủ thống lãnh cấm quân ở đây liền hành lễ đáp lại: “Thì ra là kiệu giá của phủ Nhiếp chính vương, thuộc hạ đã thất lễ, thất lễ rồi! Có điều sáng nay bọn thuộc hạ đã nhận được mệnh lệnh của cấp trên, tất cả những xe ngựa, kiệu giá xuất thành hôm nay đều phải kiểm tra kỹ lưỡng. Nếu đã là người của phủ Nhiếp chính thì...”

Viên thủ thừa này ăn nói khách khí, nhưng lại không tránh đường ngay tức khắc, ngược lại còn thì thầm bàn bạc ở một góc với mấy viên thị vệ khác.

Mấy người tùy tùng bắt đầu cảm thấy bức bối, liền nói: “Người ngồi trong kiệu này là Khang hầu phu nhân, lẽ nào cũng phải mở cửa cho các người tra xét hay sao?”

Viên thủ thừa mặt mũi nhăn nhó đáp: “Đây là chức trách của bọn thuộc hạ, thật lòng không dám lơ là”.

Nam Nhã Ý lúc này đã ngồi thẳng người lên, lắng tai nghe mấy người bên ngoài nói chuyện một lúc rồi mới lên tiếng: “Lão Châu người ta có công việc, chức trách của người ta, kiểm tra là việc đương nhiên. Đây là chức trách mà mấy tướng sĩ giữ thành phải làm, không nên làm khó bọn họ”.

Tỷ tỷ nói rồi quay sang đánh mắt với tôi.

Tôi lập tức hiểu ý, đứng dậy đi về phía trước, dùng ngón tay với những móng tay dài sơn đỏ từ từ vén tấm rèm cửa lên.

Tôi vén tấm rèm một góc vừa đủ để cho viên thủ thừa đứng cạnh bên xe ngựa nhìn thấy trong xe chỉ có mỗi hai người phụ nữ, nhưng cũng không để cho hắn thấy được dung mạo của chúng tôi.

Nếu như đã chỉ có hai người phụ nữ, dễ dàng khiến cho bọn người đó nhận định rằng đây là Khang hầu phu nhân và nô tì tùy thân.

Bên cạnh truyền vào giọng nói thì thầm rằng: “Quả nhiên là Khang hầu phu nhân”.

“Phu nhân, bọn thuộc hạ đắc tội rồi! Xin lỗi phu nhân, xin lỗi phu nhân”. Viên thủ thừa lập tức mỉm cười đầy áy náy, nhanh chóng lui lại và nhường đường cho chúng tôi đi tiếp.

... Nhìn thấy xe ngựa bắt đầu rời khỏi Kinh thành, tôi thở phào nhẹ nhõm, quay sang hỏi tỷ tỷ: “Nhã Ý tỷ tỷ, không phải nói là sau khi nhận được tin tức giả rằng Trang Bích Lam đã quay về Thụy Đô, không còn ai tra xét nữa, tại sao cổng thành Thụy Đô vẫn chưa dỡ bỏ lệnh tra xét? Tại sao lại phải canh phòng cẩn mật, nghiêm ngặt đến vậy?”

Nam Nhã Ý cũng đang cau chặt đôi mày rồi thì thầm: “Nói ra cũng thật kỳ lạ, trước kia chỉ cần bọn chúng nhận ra là người của phủ Nhiếp chính vương thì sẽ không tra xét nữa. Ngay cả lần trước khi tỷ tỷ đưa Trang Bích Lam ra khỏi thành, bọn chúng cũng chỉ hỏi vọng từ ngoài vào một câu, hôm nay tại sao lại yêu cầu phải vén rèm lên chứ?”

Những người tùy tùng đi theo chắc hẳn là những cao thủ do Trang Bích Lam phái đến để bảo vệ chúng tôi, nghe thấy chúng tôi ngồi trong thắc mắc liền đáp: “Chuyện này e rằng không ổn lắm. Vốn dĩ công tử định giăng một cái bẫy, để người ta cho rằng hai vị cô nương đã gặp bất trắc. Bây giờ Nam cô nương lộ diện thế này, bọn họ sẽ nhanh chóng đoán ra được hai xác chết ở am Tây Hoa đó chẳng qua chỉ là thứ đồ nguy tạo mà thôi”.

Tôi thấy kỳ lạ liền hỏi: “Trang Bích Lam đã bày một cái bẫy? Thi thể nào cơ?”

Câu nói vừa dứt thì một tiếng nổ lớn phát ra từ trong thành, kinh thiên động địa.

Lúc tôi hoang mang vén rèm nhìn ra ngoài, hướng am Tây Hoa trong thành một ngọn khói từ từ bùng lên, bay nghi ngút trên bầu trời.

Tôi miễn cưỡng mỉm cười nói: “Việc này... liệu chẳng là cháy rừng chẳng?”

“Không phải. Là tịnh xá lúc nãy chúng ta nghỉ ngơi đã bùng cháy vì thuốc nổ”. Nam Nhã Ý cau mày nói tiếp: “Trang công tử đã tính toán thời gian khi chúng ta ra khỏi thành, sẽ tạo hiện trường chúng ta bị chết trong đám nổ, cũng để cho chúng ta dễ dàng thoát thân”.

Tôi mỉm cười mỉa mai: “Việc này... có thể che giấu được sao?”

Nam Nhã Ý đưa tay sờ lên trán cũng khổ sở nói: “Đương nhiên cũng chẳng hy vọng là giấu được bao lâu, chỉ mong rằng lúc họ điều tra ra điều gì khác thường thì chúng ta đã kịp cao chạy xa bay rồi, nói không chừng còn tới được Giao Châu rồi. Chỉ có điều bây giờ...”

Tôi bất giác nhớ lại mùi máu tanh ngửi thấy trong mật đạo, nhanh chóng đoán được ra trong bao vài lớn khi nãy là thứ gì.

Nhất định là thi thể không biết lấy từ đâu ra, cộng thêm số y phục trang sức chúng tôi để lại nơi đó, bọn họ dễ dàng tạo ra hiện trường giả rằng chúng tôi đã chết trong vụ nổ vừa xong. Đồng thời, khi gian phòng đó phát nổ thì mật đạo trước kia cũng sẽ bị che kín một cách sạch sẽ, hoàn hảo, am Tây Hoa

chối bằng được rằng không biết sự tình, nói không chừng có thể bình an vượt qua vụ này. Đáng tiếc, lúc xuất thành bắt buộc phải lộ diện, vậy nên âm mưu này sẽ nhanh chóng bị lật tẩy.

Tôi vội vã nói: “Chúng ta bắt buộc phải rời khỏi Kinh thành càng nhanh càng tốt, trước khi Đường Thiên Tiêu nhận được tin tức tỷ tỷ lộ diện ở đây”.

Sắc mặt của Nam Nhã Ý hơi kỳ quái: “Muội cảm thấy là Đường Thiên Tiêu đã thấy nghi ngờ, sắp xếp đội binh mã lớn trông chừng chúng ta vẫn còn chưa an tâm, sau đó lại còn dặn dò đám binh lính trông thành phòng ngừa trước việc chúng ta trốn thoát sao?”

Quả thực là Đường Thiên Tiêu không an tâm về tôi nên mới bày binh bố trận dày kín ở am Tây Hoa như thế, đoán, suy xét mọi khả năng có thể xảy ra, làm sao có thể dặn dò thêm bọn binh lính canh giữ cổng thành nữa chứ?

Tôi đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, nói tiếp: “VẬY... vậy thì là ai đã sắp xếp việc này?”

Đôi môi Nam Nhã Ý đột nhiên tím đại lại, nắm chặt lấy đôi tay của mình rồi hỏi ngược lại tôi: “Muội đoán xem là ai?”

Tôi nhanh chóng hắt xì hơi một cái, trước mắt dường như lại nhìn thấy người đàn ông mặc bộ y phục màu đen, chậm rãi bước đi trong bóng đêm, nhìn tôi với ý đồ không lành, trong đôi mắt sâu thẳm huyền bí ấy chứa đầy sự điên cuồng, ngạo mạn của người đang nắm quyền lực khuynh đảo triều chính trong tay.

Việc tôi với Nam Nhã Ý gặp mặt ở am Tây Hoa hôm nay, Vô Song biết được, hẳn nhất định cũng có thể biết chuyện. Phạm vi quanh am Tây Hoa tất cả đều là người của Đường Thiên Tiêu, hẳn cũng chẳng thể nào nhúng tay vào được. Nhưng chỉ ít hẳn cũng đã cảm thấy nghi ngờ, nên mới dặn dò đám binh lính thủ thành phải chú ý xe ngựa đưa Nam Nhã Ý ra khỏi thành. Nhất định là hẳn cũng không có chứng cứ gì cụ thể nên mới không bảo đám binh lính này giữ chúng tôi lại.

“Dừng xe lại”. Tôi vén tấm rèm ra rồi hét lớn tiếng.

Đám tùy tùng phía trước nhanh chóng cho ngựa dừng lại rồi quay nhìn chúng tôi đầy nghi hoặc.

Tôi nắm chặt vào tấm rèm rồi vội vã dặn dò: “Mau nghĩ cách thuê một chiếc xe nhỏ không gây chú ý khác cho chúng ta, sau đó xóa mọi vết bánh xe rồi nhanh chóng hợp mặt cùng Trang công tử. Các người tiếp tục cho xe ngựa đi về phía trước chọn chỗ nào có nhiều người rồi nghĩ cách thu hút đám quan binh truy đuổi”.

Đám binh lính canh thành đã nhìn thấy chiếc xe ngựa này, một khi Đường Thiên Tiêu hoặc Đường Thiên Trọng phát hiện ra điểm khác thường nào trong sự việc này, chiếc xe ngựa sẽ nhanh chóng trở thành mục tiêu truy kích.

Nam Nhã Ý dường như cũng đã nghĩ ra việc đó, liền cau mày nói: “Cũng không cần phải để tâm quá nhiều đến vết tích, cứ đi về hướng Tây Nam là được rồi”.

Đám tùy tùng nghi ngại nói: “Việc này... công tử chắc cũng đã liệu đến, chắc chắn sẽ không ngồi chiếc xe ngựa này về Giao Châu. Hơn nữa, hai cô nương nhan sắc xinh đẹp hơn người, muốn tìm một chiếc xe ngựa khác ngoài thành Thụy Đô không phải đơn giản”.

Nam Nhã Ý than dài: “Lúc ban đầu cả ta và Trang công tử đều không ngờ rằng, đám binh lính ngoài thành sẽ tra xét xe ngựa của ta. Thôi bỏ đi, chỉ còn cách gặp mặt huynh ấy trước rồi tính sau”.

Bàn tay của tôi run lên bần bật, chắc hẳn lúc này sắc mặt rất khó coi.

Không biết tại sao, khi rời khỏi Hoàng cung, rời khỏi địa bàn Đường Thiên Tiêu có thể khống chế, tôi lại sợ hãi Đường Thiên Trọng, người đàn ông nghe nói cực kỳ yêu thích mình đến mức độ này.

Ngộ nhờ không chạy thoát được, rơi vào tay Đường Thiên Tiêu lần nữa, dù cho ngài có phần nộ, tức giận đến mức nào cũng không dồn tôi đến đường chết. Ngược lại, tôi tin chắc, nếu như có người muốn đoạt tính mạng của tôi, ngài nhất định sẽ tận sức tận lực bảo vệ, bao bọc tôi.

Niềm tin kiên định này hoàn toàn không liên quan đến việc ngài bạc tình với Nam Nhã Ý, cũng không hề liên quan đến cử chỉ và chiếc hôn thân mật mà đường đột của ngài sáng nay.

Có lẽ, sau một khoảng thời gian sáng tối bầu bạn bên nhau, chúng tôi đã thật sự trở thành bạn bè, những người bạn bè có thể tin tưởng lẫn nhau được.

Còn về Đường Thiên Trọng...

Tôi căm ghét ánh mắt dương dương tự đắc, cả khí thế bá đạo lên lời trong sự bình tĩnh, trầm ổn của hắn, tất cả đều khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi như thể đang đứng bên bờ vực thẳm, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống vực sâu vạn trượng.

Nam Nhã Ý nắm chặt lấy bàn tay tôi, quay đầu qua, dịu dàng nở nụ cười ấm áp rồi nói: “Đừng sợ, Trang công tử đang đợi chúng ta ở phía trước, rất gần, rất gần. Chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi được nơi đây một cách bình an”.

Tôi cũng không muốn khiến tỷ tỷ lo lắng, lặng lẽ hít một hơi thật sâu, khuôn mặt cứng đờ ban nãy giờ đã giãn ra, tôi mỉm cười nói: “Muội không sợ. Ngay cả khi không trốn thoát được, muội cũng không sợ. Cùng lắm thì nhắm mắt xuôi tay mà thôi”.

Đôi mắt Nam Nhã Ý trong sáng, đưa bàn tay mềm mại, nện vuốt lên khuôn mặt tôi, mỉm cười đáp: “Muội ấy à, việc gì cũng phải nghĩ hướng tích cực chứ? Trang Bích Lam nhất định có thể đưa chúng ta rời khỏi đây một cách thuận lợi. Cho dù huynh đệ họ Đường kia chặn lại cũng không có ai muốn lấy mạng của muội hết. Đường Thiên Trọng đó... nhớ mong muội đến mức sắp phát điên lên rồi đấy”.

Tỷ tỷ thì thầm lên tiếng, giọng điệu dường như pha đôi chút ý mỉa mai, rồi lại tự chế giễu bản thân: “Lớn bằng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên tỷ gặp một người đàn ông không thèm nhìn mình cho từ tế lấy một lần, lại còn... vào đúng đêm động phòng hoa chúc với tỷ nữa chứ”.

Từ trước đến nay, tôi chẳng muốn nghe nhiều về chuyện liên quan đến Đường Thiên Trọng, ngay cả khi Vô Song nhắc tới thường hay bị tôi ngắt lời tức khắc, hoặc ra lệnh đi ra chỗ khác. Lúc này chợt nghĩ tới người đàn ông này rất có khả năng trở thành địch thủ chặn đường của mình phía trước, tôi mới bắt đầu cảm thấy căng thẳng vô cùng.

“Hắn... hắn ta là người như thế nào?”

“Là người như thế nào?” Nam Nhã Ý đưa mắt sang nhìn tôi: “Không phải là trước kia hắn đã từng cứu muội từ trong tay của Hoàng hậu ra, rồi đem về gian phòng của hắn bảo bọc một quãng thời gian hay sao? Là con người thế nào mà muội còn không nhận ra hả?”

Tôi lắc lắc đầu nói tiếp: “Lúc đó muội lâm bệnh rất nặng, huống hồ chi... muội chẳng thèm nói chuyện cùng hắn, hắn cũng rất ít lời”.

Người nhiều lời chỉ có mỗi Vô Song, không phải quá lời nhưng cô bé chỉ còn thiếu nước nói hầu gia quý hóa của mình thành một đóa hoa ai gặp cũng yêu mà thôi.

Nam Nhã Ý im lặng trong giây lát rồi mới tiếp tục: “Hắn cũng chẳng nói chuyện với tỷ được mấy câu. Ngay cả vào đêm động phòng hoa chúc, khi nhận ra người mình lấy về không như mong muốn, hắn cũng chẳng nói gì nhiều”.

“Hắn ta... nghe nói lúc đó hắn cũng không gây khó dễ cho tỷ tỷ?” Đây là lần đầu tiên tôi gắng hỏi chuyện dĩ vãng của tỷ tỷ.

Nam Nhã Ý gật đầu, trong mắt hiện lên nét mơ màng: “Con người đó... tâm tư sâu thẳm, khó đoán. Lúc vén khăn đội đầu lên hắn tỏ ra vô cùng kinh ngạc, một lúc lâu sau mới hỏi tỷ là ai. Tỷ nói mình là Nam Nhã Ý. Hắn liền hỏi trong Tĩnh Nghi viện có phải còn một cô gái tuổi tác tương đương với tỷ hay không. Sau đó tỷ nói với hắn rằng, đúng vậy, người đó tên là Ninh Thanh Vũ là muội muội kết nghĩa của mình. Sau đó hắn không nói thêm bất cứ câu nào, quay đầu bước nhanh ra khỏi phòng”.

Tỷ tỷ mỉm cười tiếp tục kể: “Sau đó, tỷ mới biết rằng, Hoàng thượng thực là quá thất đức, ngài đã sắc phong muội thành tiệp dư ngay trong ngày đại hôn của Khang hầu, cắt đứt triệt để mong ước tình si của hắn. Thật là vô cùng hiểm có, một con người mưu mô, hiểm độc, sâu xa như vậy, bao lâu nay lại chẳng hề có động tĩnh gì cả”.

Tôi lắc lắc đầu nói: “Làm sao mà hắn lại không có hành động gì chứ? Một con người nham hiểm có địa vị như hắn, khi hành động thì đáng sợ gấp người thường đến trăm lần. Ít nhiều gì Đường Thiên Tiêu cũng là người em họ của hắn, lại là bậc quân vương, vậy mà hắn lại nhẫn tâm ra tay, có thể thấy đây là con người thủ đoạn độc ác, nham hiểm hiểm thấy trong thiên hạ”.

Nam Nhã Ý trầm ngâm một hồi: “Muội cũng cho rằng chính Thiên Trọng là người đã hạ độc thủ Đường Thiên Tiêu ngày hôm đó sao?”

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Lẽ nào không phải là hắn?”

Đúng lúc chúng tôi đang bàn luận thì xe ngựa đột nhiên giảm tốc độ rồi một người tùy tùng bẩm báo: “Hai vị cô nương xin mời chuyển sang chiếc xe ngựa khác ở khu rừng trước mặt, công tử đang đợi ở đó”.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cừu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tiếng Ngựa Hý Vang, Nguyện Cùng Bóng Xưa

Đột nhiên trái tim tôi đập như trống, tiếng xe ngựa còn chưa kịp ngừng lại, tôi đã vội vã vén rèm lên nhìn ra phía ngoài, chợt thấy chiếc xe đã tiến vào một khu rừng rậm, kỳ bí.

Ánh nắng yếu ớt, nơi này cây cối rậm rạp, âm u, tràn ngập tiếng chim hót ve kêu, chẳng thấy người qua kẻ lại, đúng là một nơi thích hợp để che dấu vết tích.

Một chiếc xe ngựa bọc vải xanh hơi cũ cũng đang dần dần tiến lại phía này, một đám người khác đang dắt ngựa đưa xe lại gần chỗ chúng tôi. Người cầm đầu dắt theo một chú tuần mã tuyệt đẹp, mặc trên người bộ trang phục màu xanh tươi sáng, sạch sẽ, thân hình cường tráng, khuôn mặt tuấn tú, nụ cười ôn hòa, nho nhã. Người đang bước đến chính là Trang Bích Lam.

“Bích Lam”.

Tôi gọi lớn tiếng, xông ra khỏi xe ngựa, nhanh chóng chạy tới chỗ chàng.

Nước mắt đã đóng đầy khóe mắt, nhưng tôi vẫn cố gắng kìm nén đến cùng, chỉ sợ khi ánh mắt mơ hồ, hình ảnh của chàng sẽ nhanh chóng biến mất, lại sợ rằng bóng hình sắp sửa chạm tay tới kia chỉ là ảo giác của tôi, chớp mắt một cái tất cả sẽ tan biến theo mây khói.

Thế nhưng cuối cùng chàng đã ôm chặt lấy tôi. Hơi thở chàng thanh nhả, ấm áp, chẳng khác nào đoá sen mùa hạ giữa hồ nước xanh trong đang bao bọc lấy thân thể tôi.

“Vũ Nhi, ta sẽ không bao giờ bỏ nàng lại một mình nữa”. Đôi mắt chàng sáng lên, đôi môi khẽ lướt qua vầng trán của tôi, rồi lại thì thầm bên tai tôi: “Bây giờ mới trả lời, liệu đã quá muộn hay chưa?”

Tôi bỗng nhiên nhớ lại đêm hôm đó gặp mặt chàng trong Hoàng cung, câu nói cuối cùng với chàng chính là mong muốn chàng đừng bỏ tôi lại một mình.

Không biết chàng đã tâm niệm, nhớ thương thế nào mà vừa mới chạm mặt đã nhanh chóng đáp lại tôi câu này chứ?

Tôi mỉm cười, nước mắt cũng theo thế mà tràn mi, thì thầm đáp: “Không muộn, chỉ cần huynh nhớ là được rồi”.

Dù đợi chờ bao lâu cũng không coi là lâu, chỉ cần chàng nhớ rõ, nhớ rõ rằng phải quay lại tìm tôi là được.

Tiếng cười sáng khoai của Nam Nhã Ý truyền lại từ bên cạnh: “Áy dà, dù gì cũng đã gặp nhau rồi, ngày tháng sau này còn dài mà, nhất định phải chàng chàng thiếp thiếp, tình ý chứa chan trước mặt tỷ, ăn hiếp tỷ không có ai yêu thương chiều chuộng hay sao?”

Trang Bích Lam mỉm cười, nắm lấy bàn tay tôi rồi quay sang nói với Nam Nhã Ý: “Nhã Ý, trước tiên muội đã cứu ta, sau đó lại giúp Thanh Vũ, đại ân đại đức của muội đúng là không biết phải cảm tạ thế nào”.

Nam Nhã Ý nhặt một chiếc lá vừa rơi khỏi cành, chậm rãi bước từ trên chiếc xe ngựa kia đến, khẽ than thở: “Ai cần huynh phải cảm ơn chứ? Muội chỉ muốn nhìn xem, nhìn xem trên thế gian này, người hữu tình sau cùng có thể thành gia quyến, liệu có phải chỉ là một giấc mơ xa vời hay không?”

Nắm chặt lấy miếng ngọc bội cườ long trong tay áo, trong lòng tôi đau đớn vô cùng, lặng lẽ bước tới bên cạnh tỷ tỷ. Tỷ tỷ đang ngược lên nhìn bầu trời, ánh mắt long lanh, ánh lên bầu trời xanh biếc, ẩn ý sâu thẳm. Kể từ khi bước lên xe, tỷ tỷ liền quay lại kéo lấy tôi rồi mỉm cười nói: “Mau lên đây, không thể chậm trễ thêm được nữa đâu”.

Tôi đáp lời, lúc bước vào xe liền thấy bên trong xe trông cũng sạch sẽ, tám đệm ngồi mềm mại, dễ chịu, bên cạnh còn đặt một hộp điểm tâm tươi mới thơm ngon, đại đa số là những món mà tôi và Nhã Ý tỷ thích ăn, ngoài ra còn có vài thứ hoa quả đã được rửa sạch sẽ như đào tươi hay anh đào, chỉ cần với tay là có thể lấy được luôn, vô cùng thuận tiện.

Trang Bích Lam vẫn cảm thấy lo lắng bất an, trước khi lên xe ngựa lại quay ra dặn dò thêm: “Vừa mới ra khỏi Kinh thành, vẫn chưa an toàn, hôm nay nhất định phải cho xe ngựa chạy suốt đêm. Hai muội hãy ăn thật no rồi ngồi trên xe tranh thủ ngủ đi, cho dù không ngủ được thì nhắm mắt dưỡng thần dưỡng sức cũng được”.

Tôi đáp lời, nhìn chàng cười ngửa, cho chiếc xe ngựa ban nãy cùng một vài thuộc hạ đi trước dẫn đường đánh lạc hướng chú ý, trong lòng mới cảm thấy an tâm hơn.

Nam Nhã Ý nhắm mắt lại, tựa lưng về phía sau rồi khẽ cười nói: “Nha đầu, bây giờ thì muội an tâm được chưa? Nhìn xem Trang ca ca của muội sắp xếp mọi việc ổn thỏa chưa, cho dù có truy binh thì chắc cũng sẽ xông về chiếc xe ngựa chúng ta ngồi trước đó. Chiếc xe ngựa đang ngồi tuy hơi rách nát, cũ kỹ đôi chút, nhưng lại đi nhanh và an toàn hơn chiếc xe trước đó”.

Xuất thân từ gia đình võ tướng, ít nhiều gì tôi cũng hiểu đôi chút về chuyện hành quân, bài binh bố trận, đưa mắt nhìn qua tôi liền nhận thấy tuy chỉ có năm, sáu người tùy tùng đi cạnh bên Trang Bích Lam, ăn mặc bình thường, giản dị không gây chú ý, nhưng ai nấy cũng đều là cao thủ bất phàm. Còn chiếc xe ngựa mà chúng tôi đang ngồi quả thực là vô cùng tốt, đi đường vừa nhanh lại vừa không xóc.

Tuy nói vậy, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn vén tấm rèm cửa bên ra lặng lẽ nhìn về phía Trang Bích Lam, ngay bản thân tôi cũng chẳng thể nói rõ, rốt cuộc vì muốn nhìn chàng hay cảm thấy sợ chàng sẽ đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Nam Nhã Ý không trêu chọc tôi nữa, lấy mấy trái anh đào ra ăn, sau đó tựa đầu vào thành xe nhắm mắt lại, một lúc sau hình như đã chìm vào giấc ngủ.

Tôi đoán rằng tỷ tỷ đã nắm bắt kế hoạch ngày hôm nay, tới qua chắc không hề ngủ, vậy nên lúc này mới buồn ngủ là thế.

Bởi vì trong xe oi bức nên tôi cầm chiếc quạt, ngồi lại gần phe phẩy quạt cho tỷ tỷ, nhìn sắc trời dần chuyển sang u tối, mí mắt tôi cũng dần dần trĩu lại.

Trong mơ hồ, tôi cảm giác dường như có người đưa tay vuốt lên má tôi. Tôi kinh ngạc mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú, rạng ngời của Trang Bích Lam hiện lên, người chàng phảng phất mùi hương thanh dịu, nhẹ nhàng, nhả nhện.

Tôi khẽ động người, liền nghe thấy chàng khẽ cười nói: “Muội tỉnh rồi sao, có muốn ăn chút gì rồi ngủ tiếp không?”

Quay đầu sang nhìn thấy Nam Nhã Ý nhắm mắt, tựa đầu vào thành xe không động đậy gì, tôi liền thì thầm: “Đợi lát nữa đi, Nhã Ý tỷ tỷ vẫn còn đang

ngủ. Đừng làm tý tý thức dậy”.

Nam Nhã Ý bật cười rồi ngồi thẳng người dậy, đôi mắt sáng bừng như viên minh châu lấp lánh trong đêm: “Huynh ấy vừa bước vào thì tý đã tỉnh rồi, nhưng nếu tý nói chuyện thì sẽ làm mất nhã hứng của hai người. Trang huynh, huynh nói xem có phải không?”

Sau khi tý tý cứu giúp Trang Bích Lam, hai người cũng đã bên nhau một khoảng thời gian khá dài, tý tý ăn nói tùy hứng như vậy, Trang Bích Lam cũng không hề để bụng, mỉm cười đáp lại: “Muội cũng muốn cười nhạo huynh sao? Thôi đi, nếu đã tỉnh dậy rồi thì mau ăn ngay kéo cháo nguội mất”.

Chàng lấy thanh đánh lửa ra, châm sáng ngọn nến ở góc xe ngựa, bê một chiếc bát từ dưới sàn xe lên, sau đó đưa cho chúng tôi mỗi người một chiếc thìa rồi áy náy nói: “Trên đường đi nhiều bất tiện, đành phải để hai muội chịu chút khổ sở”.

Tôi nghi hoặc cầm lấy chiếc thìa, đưa tay chạm vào bát, quả nhiên vẫn còn nóng, ném một miếng, là cháo trắng mà người dân thường dùng, mùi vị đương nhiên không thể nào so sánh được với trong cung, mấy đồ dùng ăn uống cũng hết sức tầm thường, nhưng lúc này ăn được miếng cháo nóng, tôi lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nam Nhã Ý lên tiếng hỏi: “Huynh lấy cháo ở đâu thế? Không phải đang lên đường vội vã sao?”

Trang Bích Lam mỉm cười nói: “Tạm thời đang dừng chân nghỉ ngơi, ăn uống chút xíu, ngựa cũng cần phải ăn chút cỏ nữa. May mắn thay gần đây có gia đình người dân, ta liền cho người vào đó xin ít cháo. Mấy cô gái như các muội, vào ngày nóng bức thế này cũng không nên ăn đồ nguội, mau nhân lúc cháo còn nóng ăn vào cho ấm bụng”.

Tôi vừa dùng cháo vừa hỏi: “Mọi người đều có phần ăn chứ?”

Trang Bích Lam gật đầu nói: “Tất cả đều được ăn hết. Hai muội mau ăn đi, một lúc nữa chúng ta lại tiếp tục lên đường”.

Nhìn thấy chàng bước ra khỏi xe, tôi vén rèm cửa ra, dưới ánh trăng tôi nhìn thấy Trang Bích Lam quay lại chỗ mấy người tùy tùng, vừa thì thầm bàn luận chuyện gì đó, vừa cầm thứ gì đó lên ăn. Chắc chắn đó không phải là cháo, mà là số lương khô được mang theo.

Thân nơi đất địch, suốt dọc đường chạy trốn, cho dù chỉ là một bát cháo bình thường cũng không phải là chuyện dễ dàng. Thật lòng không thể biết được chàng làm cách nào biết được mà có thể xin được cháo từ gia đình người dân.

Đang trong lúc trầm ngâm, sầu muộn, Nam Nhã Ý liền lên tiếng: “Bát cháo này... mùi vị rất ngon”.

Tôi chợt ngẩng ra, tý tý lại mỉm cười nói thêm: “Muội thử nếm coi, tý cảm thấy ngon hơn rất nhiều so với những sơn hào hải vị mình ăn thường ngày”.

Tôi chậm rãi ăn từng thìa một, cháo vào miệng chợt toát ra mùi vị thanh đạm, tao nhã, những món sơn hào hải vị khác cũng chẳng thể nào sánh nổi. Nhớ lại mùi vị các món ăn mà cung nữ hầu hạ mọi khi, tôi đột nhiên cũng cảm thấy bát cháo này vô cùng ngon miệng.

Bát cháo tuy không nhiều, nhưng khi cháo vừa hết cũng là lúc cả hai chúng tôi đều cảm thấy no bụng.

Trước kia khi còn trong cung, hình như chúng tôi chưa bao giờ ăn no đến mức này. Ngược lại Đường Thiên Tiêu lại ăn khá ngon, thường nói những món ăn của cung Di Thanh thanh đạm, ngon miệng, bữa nào cũng bắt tôi rót vài ly rượu, uống vô cùng vui vẻ, hứng khởi.

Chỉ có điều không hiểu lúc này ngài đang làm gì.

Cầm hận tôi đến mức nghiêng răng nghiêng lợi chẳng? Phái người truy đuổi tôi? Hay là vô cùng hối hận đêm hôm đó không nên động chút lòng trắc ẩn, vì một người phụ nữ chỉ mong muốn rời khỏi ngài mà thả một nhân vật quan trọng như Trang Bích Lam? Điều duy nhất tôi có thể đoán định lúc này chính là ngài chắc hẳn không thể nào an tâm dùng bữa tối như mọi khi.

Nếu như nhận được tin tức Nam Nhã Ý cũng bỏ đi, chắc hẳn ngài chẳng thể nào chộp mất nổi.

Mấy người tùy tùng và Trang Bích Lam đã ăn lương khô xong, không dám nghỉ ngơi quá lâu, lập tức lên ngựa tiếp tục cho xe đi thâu đêm.

Chúng tôi đã ngủ một khoảng thời gian, giờ cũng chưa cảm thấy buồn ngủ. Nam Nhã Ý lặng lẽ vén tấm rèm trước mặt lên, âm trầm nhìn về sắc đêm ngoài cửa sổ, thần thái không ổn cho lắm.

Chắc hẳn, lúc này tý tý cũng đang nhớ đến Đường Thiên Tiêu.

Vào lúc tý tý quyết định giúp đỡ tôi với Trang Bích Lam, phải chăng tý tý đã quyết định từ bỏ Đường Thiên Tiêu?

Không dám hỏi đến chuyện đau lòng của tý tý, tôi cố ý chỉ nói đến những chuyện cảnh vật xung quanh: “Nhã Ý tý tý, nơi này chưa cách xa Kinh thành lắm, xem ra cuộc sống của bách tính cũng không tệ, nhìn nhà cửa bên đường kia, to đẹp biết bao”.

Nam Nhã Ý lại than thở: “Đúng thế, nhà cửa san sát, đất Giang Nam giàu có, vốn đã nổi danh thiên hạ từ lâu”.

Lúc này có lẽ đã bắt đầu vào canh hai, bầu trời lấp lánh toàn sao, nhà cửa làng xóm hai bên đường thoát ẩn thoát hiện trong làn sương mờ ảo, mịt mù. Giữa đêm ngày cả tiếng ve cũng đã dứt, thỉnh thoảng vài chú chim vỗ cánh bay qua, khẽ cất tiếng hót gọi bầy, khiến cho không khí nơi đây càng thêm tĩnh lặng, u tịch.

Tất cả những cảnh tượng phồn hoa, thịnh vượng đã khuất xa, những lầu son gác tía, cảnh vật diễm lệ nguy nga của Hoàng thành Thụy Đô cùng dần dần xa khuất.

Có thể được ở cạnh bên Trang Bích Lam, cứ yên bình, tĩnh lặng đi đến chân trời góc bể thế này chính là niềm hạnh phúc mà tôi cầu mong bấy lâu nay.

Có thể thuận lợi rời khỏi kinh đô tập trung quyền lực của Đại Chu, ngoại trừ hạnh phúc trọn đời của Nam Nhã Ý, tôi chẳng còn bất cứ điều gì phải lo lắng thêm nữa.

Suốt dọc đường đi chúng tôi nói chuyện tâm tình, nhưng chỉ bàn luận về phong cảnh xung quanh, cùng với những chuyện thú vị thời niên thiếu, nên cũng chẳng cảm thấy vất vả, mệt nhọc gì. Mãi cho tới khi văng mặt trời khế nhú ở phía Đông, chúng tôi mới từ từ chợp mắt ngủ được đôi chút.

Không biết đã qua bao lâu, nghe thấy bên cửa vọng lại tiếng gõ nhẹ, tôi vội vã ngồi bật dậy. Lúc đưa tay lên dụi mắt, tôi mới nhận ra trời đã sáng bừng, ánh mặt trời rực rỡ đến mức chói mắt, khiến tôi neho neho đôi mắt cho khỏi khó chịu.

Trang Bích Lam đang cười ngửa song song với xe ngựa, chàng thu lại bàn tay vừa gõ lên xe, giăn đôi mày đang cau chặt rồi dịu dàng cất tiếng hỏi: “Hai muội đã tỉnh dậy chưa?”

Nhã Ý tỷ tỷ đang nằm dựa vào thành xe, lúc này cũng từ từ ngồi thẳng dậy, mỉm cười nói: “Cho dù chưa tỉnh thì cũng bị huynh đánh thức rồi”.

Nhận thấy được chút bất an hiện lên trong mắt Trang Bích Lam, trong lòng tôi cũng thấp thỏm vô cùng, bất giác cảm thấy hoảng sợ, nắm chặt lấy tay chàng rồi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Trang Bích Lam khẽ nhoen miêng lên cười rồi lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, chỉ có điều... hình như có người lai lịch bất minh âm thầm đi theo chúng ta. Ta đang nghĩ xem làm thế nào để đánh lạc hướng bọn chúng”.

Tôi cau chặt đôi mày nói thêm: “Huynh không nhận ra đó là người của ai phải tới sao?”

Trang Bích Lam lắc đầu trả lời: “Tạm thời... chưa nhận ra được. Không giống người do triều đình phái tới, cũng tuyệt đối không phải người tiếp ứng từ Giao Châu”.

Chạy xe suốt cả đêm, vẫn ở trong tình thế nguy hiểm, sắc mặt của chàng không ổn lắm, mái tóc trên đầu chàng cũng rối bời, ánh mắt không còn nét trong trẻo như mọi khi, thay vào đó là sự cảnh giác khi kẻ địch lớn đang ở xung quanh.

Đã dẫn dắt quân đội bao năm nay, chàng đã không còn là người thanh niên lỗ mãng hành động theo cảm tính năm xưa nữa. Trong lúc nói chuyện đã ít nhiều không còn vẻ nho nhã thi vị, bàn luận thơ phú của năm xưa, thay vào đó là nét cương nghị, quả quyết, mưu lược của người đã cầm binh lâu ngày.

Tôi bất giác đưa tay ra, vuốt lại mái tóc cho chàng rồi khẽ cất tiếng: “Đừng quá căng thẳng, chúng ta cố gắng hết sức bỏ xa bọn chúng, dù thế nào đi nữa... chúng ta cũng phải ở bên nhau”.

Trang Bích Lam gật đầu rồi hỏi: “Muội còn nhớ cách cưỡi ngựa hay không?”

Tôi bỗng ngây người lặng đi.

Thuở còn nhỏ, tôi cũng rất nghịch ngợm, lại ở cạnh Trang Bích Lam, một người cũng xuất thân từ gia đình võ tướng, nên thỉnh thoảng cũng hay thay đồ giản dị, cưỡi trên lưng con ngựa cao to cùng chàng phi vút ra bờ cỏ rộng lớn bên ngoài thành. Có điều từ sau khi nhập cung, tôi chẳng nhìn thấy ngựa chứ đừng nói là cưỡi, vậy nên cũng lạ lắm nhiều.

“Cái đó... muội vẫn còn nhớ. Có điều lâu rồi không cưỡi, chỉ sợ nhất thời vẫn chưa quen lắm”.

Trang Bích Lam lại nhìn sang phía Nam Nhã Ý mỉm cười nói: “Vậy nếu như thật sự có kẻ địch tìm đến, muội hãy cùng Thanh Vũ cưỡi ngựa chạy trước, chúng ta ở lại chặn phía sau”.

Nam Nhã Ý mỉm cười hân hoan nói: “Được thôi, chút nữa muội sẽ thay y phục thuận tiện đi lại hơn”.

Trang Bích Lam khẽ thờ phào nhẹ nhõm “Vậy thì ta giao lại Thanh Vũ cho muội đấy. Trên xe có nước, hai người hãy rửa ráy mặt mũi rồi ăn chút đồ đi, chuẩn bị sẵn tinh thần, không có việc gì thì đừng xuống khỏi xe, để tránh lộ tung tích. Nếu như có biến, hai muội lập tức phải bỏ đi trước, biết không?”

Nam Nhã Ý đưa tay búi lại mái tóc có phần lòa xòa buông xõa trên đôi vai, cầm một chiếc trâm vàng hoa văn tuyệt đẹp cố định lại rồi nói: “Trang huynh, huynh nói xem, những người đang đi theo chúng ta liệu có phải ám vệ do phủ Nhiếp chính vương phái tới?”

Trang Bích Lam than thở trong áo nã: “Có lẽ vậy. Nếu như là người của Đường Thiên Trọng thì chắc... chắc không dễ dàng gì cắt đuôi đâu”.

Chàng thúc ngựa đi về phía trước, tôi lại càng ngày càng cảm thấy bất an, quay sang hỏi Nam Nhã Ý: “Ám vệ... là cái gì?”

Tôi với Trang Bích Lam từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, thân thiết vô cùng, nếu là ba năm trước, chẳng có chuyện gì trong cuộc sống của chàng mà tôi không biết. Thế nhưng sau khoảng thời gian dài xa cách nhau, thời gian vô tình đã ngăn cách giữa hai chúng tôi, thậm chí tôi cũng chẳng thể thấu hiểu được suy nghĩ của chàng như Nam Nhã Ý.

Nam Nhã Ý cầm chiếc chậu đựng nước sạch vừa rửa mặt lại vừa trả lời tôi: “Chính là một đội cao thủ được Nhiếp chính vương nuôi dưỡng riêng, bên ngoài thì mang danh là hộ vệ vương phủ, nhưng không hề thuộc quyền quản lý, điều động của triều đình. Nhiếp chính vương và Đường Thiên Trọng đều là những người có dã tâm lớn, không những đào tạo đám cao thủ này trong Kinh thành mà còn sắp xếp rất nhiều thân tín ở các châu phủ, thôn làng để tăng cường hệ thống tai mắt cho bản thân. Nếu như Đường Thiên Trọng phát hiện sớm, dùng bỏ câu đũa thư thông báo tình hình mọi chuyện cho số ám vệ này thì khả năng chúng ta bị phát hiện là rất cao”.

Tôi trầm ngâm nói: “Có điều nếu như bọn chúng không ra tay thì có lẽ cũng chưa dám khẳng định người ngồi trong xe là chúng ta. Từ lúc bắt đầu xuất phát đến giờ, chúng ta chưa từng xuống xe. Chiếc xe ngựa rời khỏi điểm ban đầu bằng con đường khác chắc cũng chưa bị phát hiện chân tướng sớm như vậy”.

“Cho nên bọn chúng mới chưa động thủ, còn đang chờ xác định rõ thân phận của chúng ta, hoặc giả chờ đợi mệnh lệnh từ phủ Nhiếp chính vương”. Tỷ tỷ dùng chiếc khăn lụa lau mặt rồi nói tiếp: “Tuy rằng tỷ vẫn luôn bị lạnh nhạt vứt bỏ ở biệt viện ngoại thành, nhưng nói chung cũng khá tự do, của hồi môn mang theo cũng không ít, bỏ lại lộc mua chuộc kẻ dưới nghe ngóng tình hình cũng không phải vấn đề gì khó khăn, vậy nên cũng biết được một số tình hình ở trong phủ Nhiếp chính vương”.

“Lúc rảnh rồi, tỷ cũng ra ngoài cưỡi ngựa sao?”

Tôi bất giác đưa câu hỏi, rồi cúi xuống rửa mặt.

Làn nước mát lạnh đọng trên da khiến cho đầu óc tôi cũng tỉnh táo ra nhiều. Con gái phương Bắc tuy hào sảng, mạnh mẽ, thế nhưng trước khi xuất cung, Nam Nhã Ý cũng giống như tôi, bị nhốt trong chốn thâm cung lâu ngày, không hề có cơ hội luyện tập cưỡi ngựa. Thế nhưng khi Trang Bích Lam bảo tỷ thừa cơ thì dẫn tôi chạy trốn mà trước đó không hề hỏi xem tỷ tỷ có biết cưỡi ngựa hay không.

Nam Nhã Ý quả nhiên đáp lại: “Trước kia tỷ biết cưỡi ngựa, sau đó thấy trong biệt viện có nuôi ngựa nên thỉnh thoảng cũng ra ngoài hoạt động cho giãn xương giãn cốt. Đương nhiên... sau đó khi tỷ gặp Trang Bích Lam, tỷ đã hạ quyết tâm sẽ cùng hai người rời khỏi đây, nên cũng ra sức luyện tập một khoảng thời gian”.

Tỷ tỷ mỉm cười, trên má xuất hiện đôi chút thẹn thùng, rồi đưa tay khoác qua vai tôi nói: “Thanh Vũ, muội cứ an tâm, thật sự đến lúc vạn bất đắc dĩ phải cưỡi ngựa chạy trốn, hai chúng ta cùng ngồi trên một chú ngựa, chỉ cần muội ôm tỷ thật chặt là được”.

Tôi khẽ nhoen miêng cười rồi nói: “Ồ... vậy thì muội cũng an tâm rồi”.

Sau khi hai chúng tôi rửa ráy mặt mũi xong, liền thay sang y phục thuận tiện, gọn gàng hơn, rồi ăn qua loa vài món ăn, lại lặng lẽ nhòm ra ngoài cửa sổ, không thấy bất cứ hiện tượng khác thường nào hết.

Nam Nhã Ý mỉm cười nói: “Có lẽ trên đường chúng ta bỏ trốn đã tự mình nghi thần sợ quỷ thôi. Nếu như là người của phủ Nhiếp chính vương thì đã lộ diện từ lâu rồi. Bây giờ càng ngày càng đi xa khỏi Thụy Đô, đâu có ích lợi gì cho hành động của bọn chúng chứ?”

Mắt tôi nhìn thấy chiếc xe đi qua con đường nhỏ hẹp tiến ra đường cái quan bằng phẳng, chiếc xe không còn rung lắc nữa. Có điều thời tiết càng ngày càng oi bức, tấm rèm được hạ xuống hết cỡ vậy mà vẫn chẳng thể nào ngăn được ánh mặt trời gay gắt, khiến cho bầu không khí trong xe càng thêm nóng nực, bí bức, khó chịu vô cùng.

“Phải chăng là trời sắp đổ mưa?” Nam Nhã Ý vén tấm rèm lên cho thoáng khí, nhìn vào sắc trời, không ngừng phe phẩy chiếc quạt trong tay. Trên chiếc quạt có thêu một đoá mai đỏ, cánh lá khẳng khiu, cánh hoa mềm mại, khẽ buông cánh trong con gió nhẹ, dưới ánh trăng thanh trong, giữa lúc trời nóng nực khó chịu thế này, nhìn vào cũng cảm thấy dễ chịu đôi chút.

“Có lẽ sắp đổ mưa rồi”. Tôi cảm thấy hơi chán nản. “Nếu như trời mưa, tự nhiên không khí sẽ thoáng mát hơn, thế nhưng đường lại khó đi hơn. Như vậy thì chẳng không mưa còn hơn”. Vừa mới dứt lời, tiếng sấm đã rền vang trên bầu trời.

Nam Nhã Ý gấp quạt lại, cau chặt đôi mày, vén lọn tóc rơi bên má rồi bật cười nói: “Không có gì đâu, chúng ta khó đi thì bọn quan binh cũng khó lòng đuổi theo. Huống hồ đợi chút nữa trời mưa, đám người lặng lẽ theo sát chúng ta cũng sẽ không tiện hành động, chúng ta có thể thừa cơ trời mưa mà bỏ xa bọn chúng”.

Tỷ tỷ trông đậm người hơn tôi, tóc cũng dày hơn, mái tóc tiện tay búi lên hồi sáng đã dần xõa xuống. Nghe vậy tôi cũng cảm thấy an tâm hơn, mỉm cười nói: “Dù gì cũng đang chẳng có việc gì làm, để muội chải đầu cho tỷ nhé”.

“Được đấy”. Nam Nhã Ý cảm khái nói thêm: “Tay nghề của muội vô cùng tinh diệu, đáng thương cho thân tỷ từ sau khi xuất cung, chẳng còn ai chải cho tỷ những kiểu đầu mới lạ, tinh tế nữa”.

Nhớ lại quãng thời gian chúng tôi sống bình thân, lặng lẽ ở Tĩnh Nghi viện, nhớ lại Trang Bích Lam rút cuộc cũng không phụ bạc sự chờ đợi mong ngóng bấy lâu của mình, chúng tôi khẽ nhoen miêng cười, buông tóc tỷ tỷ xuống, chậm rãi chải tóc. Kiểu tóc này rất tinh tế, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm, nhìn giống như vô ốc, trên nhỏ dưới to, thường chải vào mùa hạ, mái tóc dài được quán gọn hết lên đầu, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, mát mẻ. Tôi lấy thêm một chiếc trâm phi thúy hồ điệp cài một bên, giản dị mà thanh tao, so với những kiểu tóc diễm lệ mọi khi, kiểu tóc này tạo cho tỷ tỷ sắc đẹp giản đơn mà thanh nhã.

Tôi bất giác than thở: “Hoàng thượng... ngài rút cuộc cũng quá hồ đồ. Đổi lại nếu như muội là đàn ông, cho dù vứt bỏ cả giang sơn cũng quyết không dâng tỷ cho người khác”.

Nam Nhã Ý đang nhìn dáng vẻ của mình trong gương, sắc mặt đột nhiên sầm xuống, mỉm cười khổ sở nói: “Từng hành động của mỗi con người đều do ông trời sắp đặt hết. Từ giờ tỷ phải từ bỏ hoàn toàn thôi... Nào lại đây, tỷ cũng chải đầu cho muội”.

Tôi biết rõ tâm chân tình của tỷ không được hồi đáp, ngày nay lại thấy được thái độ của Trang Bích Lam đối với tôi, càng thêm nản lòng về Đường Thiên Tiêu, cho nên tôi cũng không dám khuyên răn gì thêm. Tôi liền đồng ý, buông xả tóc mình xuống, để cho tỷ tỷ chải đầu bới tóc thay, bản thân cũng chỉnh lại y phục trên người.

Chúng tôi vội vã chạy trốn, đương nhiên không mang theo y phục tùy thân, nhưng Nam Nhã Ý đã liệu trước việc này nên đã chuẩn bị hết cả quần áo cho cả tôi nữa, tất cả đều bình đạm, giản dị như của tỷ tỷ, chỉ có điều màu sắc khác biệt mà thôi. Chiếc tôi đang mặc có màu nâu nhạt viền xanh da trời, khá có khí chất, nhưng nhìn trông giản dị không mấy đặc sắc, có điều rất thuận tiện cho việc cưỡi ngựa chạy trốn nếu cần.

Mong rằng chúng tôi đã suy nghĩ quá nhiều, không đến mức phải chạy trốn bằng ngựa một mình.

Nam Nhã Ý vừa chải tóc cho tôi vừa đưa lời bình phẩm “Nhan sắc như muội, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng sáng, ngũ quan hài hòa, tinh tế, chải kiểu tóc nào cũng đẹp cả. Ừm, hay là chúng ta vẫn kiểu tóc Lăng Vân đi, cài thêm một chiếc trâm ngọc, một đoá đồ quyền nhất định vô cùng xinh đẹp”.

Tôi vội vàng nói: “Tỷ tỷ cứ bới kiểu tóc Linh Xà thôi, đừng làm kiểu tóc phức tạp kia. Nếu không ngộ nhờ chốc nữa phải cưỡi ngựa nhất định sẽ không tiện đâu”.

“Được”. Nam Nhã Ý đáp lại, nắm lấy mái tóc dài của tôi, đúng lúc đang định bới tóc giúp tôi thì bỗng nhiên truyền đến tiếng ngựa hí, tiếp đó thân xe ngựa bỗng rung mạnh lên. Đúng lúc tôi đang định hét toáng lên thì Nam Nhã Ý đứng không vững, thân người ngã ra phía sau, đập mạnh vào thành xe, chiếc lược đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất, bật lên vài lần, gãy mấy chiếc răng.

Trong tiếng đao kiếm va chạm, người hét ngựa kêu, chiếc xe ngựa lắc mạnh thêm vài lần rồi dừng lại hẳn.

Tôi búi gọn mái tóc lại rồi giữ vững thân người, vội vã đỡ Nam Nhã Ý dậy, lúc vén màn nhìn ra phía ngoài, sắc trời đã sầm hẳn lại, phần trời phía Đông bị lớp mây đen bao phủ, nhanh chóng bay về hướng này. Con đường khô khốc bắt đầu bốc lên hơi nóng ngùn ngụt khó chịu, làn gió thổi mạnh đến khiến cho thân người tôi bắt gặp ón lạnh.

Những ánh sáng chói lòa liên tục lóe lên.

Ngoại trừ tia sấm ở trên trời thì chính là ánh đao kiếm va chạm vào nhau.

Mặt đất nhanh chóng bốc lên mùi máu tanh lôm, khiến cho người khác phải hoa mày chóng mặt, chỉ muốn lui bước về sau.

“Chúng ta không sợ”. Nam Nhã Ý đột nhiên hét lên, nắm chặt đôi môi, ánh mắt dường như bốc lên ngọn lửa cương nghị, quyết liệt, nhìn vào trận quyết chiến đáng sợ bên ngoài.

Tỷ tỷ chắc hẳn cũng đang cảm thấy sợ hãi, nắm chặt lấy bàn tay tôi, cố gắng kiềm nén đôi tay run rẩy, bàn tay ướt đẫm mồ hôi thấm cả vào bàn tay của tôi.

Hít một hơi thật sâu, tôi cũng đứng thẳng người dậy, ép bản thân định thần lại, không tránh né trận chiến đáng sợ trước mắt nữa.

Trang Bích Lam cùng với năm, sáu người tùy tùng của mình giao đầu kịch liệt với đám người kia.

Quân số của kẻ địch cũng không nhiều, chỉ có tầm bảy, tám người, đều mặc trang phục gọn gàng, nhưng ra tay vô cùng quyết liệt, độc ác và dứt khoát, chiêu nào cũng như muốn đoạt mạng của kẻ địch, không hề kém cỏi so với những tùy tùng của Trang Bích Lam mang theo.

Nam Nhã Ý đưa mắt quan sát kỹ hai bên đang giao tranh, khẽ lên tiếng nói: “Quả nhiên là ám vệ của phủ Nhiếp chính vương. Nhìn lệnh bài ở thắt lưng của chúng xem”.

Phản thất lưng của bọn người này có đeo một lệnh bài gì đó, tôi không nhận ra bất cứ sự khác biệt nào, nhưng chỉ vừa nghe thấy là do Đường Thiên Trọng phái tới là tôi đã cảm thấy hoa mày chóng mặt.

Nếu như người truy đuổi tới đây là của Đường Thiên Tiêu, dù cho ngài có tức giận đến mức độ nào cũng không đến mức gây tổn hại cho tôi và Nam Nhã Ý, còn về phần Trang Bích Lam, ngài cũng sẽ cố gắng hết sức để giữ lại mạng sống.

Thế nhưng nếu như người tới đây là Đường Thiên Trọng, hẳn và Đường Thiên Tiêu có cùng kẻ địch, cho nên sẽ quyết không tha cho Trang Bích Lam. Hẳn không hề có chút tình ý gì với Nam Nhã Ý, tỷ tỷ lại dám câu kết với kẻ địch phản bội lại Đại Chu, nhất định hẳn sẽ không tha cho tỷ tỷ. Còn về phần tôi, ngay khi còn trong hoàng cung, hẳn đã dám vô lễ với tôi như thế, bây giờ ở ngoài cung, cách xa tầm nhìn của mẹ con Đường Thiên Tiêu, có trời mới biết được hẳn sẽ gây ra những điều gì.

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ, một người tùy tùng nhà họ Trang bị hai tên ám vệ đánh ép đến gần chiếc xe ngựa. Mắt tôi nhìn thấy người tùy tùng chém một đao vào vai trái của một trong hai tên ám vệ rồi anh dừng rút đao ra, đưa đường đao chuẩn bị chém đầu tên đó xuống. Ai ngờ tính hiếu thắng dâng lên, người tùy tùng ấy không để tâm đến tên ám vệ còn lại, liền bị một kiếm đâm xuyên qua ngực, tuy rằng người này đã nhanh trí tránh qua nhưng vẫn bị thương ở phần vai trái.

Tôi và Nam Nhã Ý còn chưa kịp kêu cứu, thì nghe thấy người này hét lớn một tiếng, đại đao trong tay lại khua nhanh hơn gấp bội, thần tốc đưa đao lên cổ đối phương. Tên ám vệ nọ vốn dĩ được đồng bọn yểm trợ, lùi về phía sau một bước, nhưng vẫn chẳng thể tránh được đường chém của viên tùy tùng. Bị tấn công vào chỗ trí mạng như vậy, hắn lập tức thét lên thảm thiết, máu tươi bắn phụt ra ngoài, vào đúng tâm vào chỗ chúng tôi đứng, rò xuống từng giọt, rồi nhanh chóng khô cong vì mặt đường nóng bỏng.

Chúng tôi vẫn còn chưa kịp định thần lại thì tên ám vệ mất đi đồng bọn liền hét lên trong căm giận, đưa kiếm đâm mạnh vào phần bụng của người tùy tùng kia, sau đó rút kiếm ra trong tiếng kêu rên thảm thiết vì khoang bụng bị phanh ra, ngũ tạng trào máu.

Tôi một tay cầm lấy thành xe, một tay nắm chặt lấy Nam Nhã Ý, đứng trên xe cảm thấy ánh mắt lúc mơ hồ, lúc rõ ràng, cả khuôn mặt nước mắt đầm đìa.

Người tùy tùng kia vẫn chưa tắt thở, thảm thiết lật người nằm trên mặt đất, đưa tay nắm lấy ngũ tạng của mình nhét vào trong bụng, mắt hướng về phía chúng tôi hét lớn: “Ninh đại tiểu thư, mau... mau chạy đi... mau...”

Còn chưa kịp nói hết lời thì tên ám vệ vừa nãy lại đâm thêm một đường nữa, đúng vào phần cổ, nhanh chóng chặt đầu khiến người tùy tùng không thể nói hết được câu.

Người này dường như cảm thấy chưa hết căm giận, còn đâm thêm vài nhát vào đầu người tùy tùng kia, sau đó mới quay sang lạnh lùng nhìn chúng tôi.

Tôi và Nam Nhã Ý đều vô cùng hoảng sợ, kinh hãi, run rẩy lùi về phía sau, tên ám vệ đó không hề tiến về phía trước mà ngược lại còn lui ra sau, giúp đỡ những đồng bọn khác giết hết những người họ Trang.

Mục đích của bọn chúng vô cùng rõ ràng, muốn giữ lại mạng sống cho hai chúng tôi, còn những người có ý đồ đưa chúng tôi trốn thoát đều phải chết hết.

Khi ngược mắt lên nhìn, hai bên ám vệ và tùy tùng nhà họ Trang đều người chết kẻ bị thương, Trang Bích Lam đang cố gắng tiến về phía chúng tôi, nhưng lại bị một tên ám vệ chặn lại, liều mạng ngăn cản khiến chàng nhất thời chưa tới đây được.

Nam Nhã Ý quay đầu sang nhìn tôi rồi nói: “Chúng ta không sợ hãi, đúng không nào?”

Tôi hít một hơi thật sâu, quay người lấy chiếc trâm lúc đầu Nam Nhã Ý dùng để cài tóc, nhanh chóng cuộn gọn mái tóc dài gọn ra phía sau, giấu thật kỹ chiếc đoản đao mà Trang Bích Lam đưa cho tôi ngày xưa, rồi lên tiếng đáp lại Nam Nhã Ý: “Không sợ. Chúng ta không sợ hãi”.

Nam Nhã Ý khẽ nhoen miệng cười, nắm lấy tay tôi, nhanh chóng nhảy xuống xe, chạy thẳng về phía con ngựa lông đỏ.

Chỉ trong nháy mắt, bầu trời đã phủ một lớp mây đen kịt, sấm chớp không ngừng rền vang, chớp nhoáng hiện trên bầu trời. Lớp mây dày đặc biến thành các hình dạng dị thường, đáng sợ vô cùng.

Sợ hãi không dám ngược nhìn, tôi vội vã cúi đầu xuống, nhìn đúng về phía chiếc đầu của viên tùy tùng ban nãy bị chém xuống, đôi mắt tràn đầy nộ khí vẫn mở to nhìn lên bầu trời một cách quật cường, chiếc đầu bầy nhầy trong vũng máu, ngay cả đôi mắt cũng đỏ quạch đáng sợ.

Chân tôi bỗng mềm nhũn lại, suýt chút nữa ngã xuống đất, Nam Nhã Ý nhanh chóng đỡ lấy tôi rồi hỏi: “Muội sao thế?”

Tiếng sấm lại vang rền bên tai, khiến cho đầu tôi đau lên từng cơn, hoa mây chóng mặt, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Nam Nhã Ý, tôi lại mỉm cười đáp: “Không sao cả, không sao cả, muội bị vấp vào đá thôi. Mau đi thôi”.

Nam Nhã Ý cũng nhìn thấy chiếc đầu lâu kia, sắc mặt trắng bệch, tái nhợt nhưng không đợi thêm giây phút nào nữa, kéo tôi nhanh chóng chạy đến chỗ con ngựa.

“Đứng lại!”

Tên ám vệ đứng gần chúng tôi nhất đang hét lớn tiếng, nhưng lại bị người bên họ Trang chặn lại, không dứt ra được mà chạy tới ngăn cản chúng tôi.

Nam Nhã Ý cầm lấy dây cương, nghiêng người nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, rồi đưa tay về phía tôi nói: “Thanh Vũ, mau lên ngựa thôi”.

Động tác của tỷ tỷ vô cùng điêu luyện, bàn tay kéo tôi lên vô cùng vững chắc, nụ cười cũng tươi tắn, chói lóa ngay cả khi sấm chớp đang giạt loạn trên bầu trời phía trên.

Tôi không dám do dự thêm nữa, cố gắng nhớ lại ngày xưa khi Trang Bích Lam dạy cho tôi cưỡi ngựa, giữ vững thân người, nhắm mắt, nắm lấy tay Nam Nhã Ý rồi nhảy lên bật lên lưng ngựa. Cảm giác lúc này như thể đang bay giữa không trung, không thực tế cho mấy, khi ngồi vững trên lưng ngựa, tôi đưa tay ôm chặt lấy người của tỷ tỷ.

Nam Nhã Ý nhìn thấy tôi đã ngồi vững, thở phào nhẹ nhõm, cố tỏ ra bình tĩnh nói: “Nhảy lên không có vấn đề gì hết, giờ chỉ cần ôm chặt lấy tỷ, có điều chân phải thả lỏng, càng thư giãn càng tốt, thân người đổ về phía trước, như vậy sẽ càng vững hơn”.

Tôi đáp một tiếng, nghiêng người về phía trước, ôm chặt lấy Nam Nhã Ý, hai chân thả lỏng hơn lúc nãy, ngựa bắt đầu phi. Lúc này, tôi chỉ sợ mình bị rơi xuống nên hai tay càng ôm chặt tỷ tỷ hơn.

Con ngựa dường như cảm nhận được sự căng thẳng của tôi, lại thêm tiếng la hét loạn xạ xung quanh, lúc phi đi khá cuồng chân. Nam Nhã Ý không dám

sơ ý, thận trọng cầm cương điều khiển, đi vòng qua đám người đang không ngừng giao đấu, quát roi một cái, chú ngựa nhanh chóng tiến về phía trước.

Lúc phi qua chỗ Trang Bích Lam, tôi nhìn thấy nét mặt bình thản trên khuôn mặt của chàng, đôi mắt sáng trong hiện lên mấy phần vui vẻ, ngay cả tay cầm bảo kiếm cũng linh hoạt, nhanh nhẹn hơn trước, dồn kẻ địch trước mặt lui về sau liên tiếp, rồi thần tốc khiến kẻ địch bị thương dưới mũi kiếm của mình.

Nhanh chóng nhìn lại trận chiến lúc này, mấy người bên họ Trang vẫn giao đấu cùng đám ám vệ của phủ Nhiếp chính vương, tuy rằng nhất thời chưa thể chăm lo cho chúng tôi được, nhưng xem ra chàng đang chiếm thế thượng phong.

Trang Bích Lam nhìn thấy con ngựa chở hai chúng tôi đang dần giảm tốc độ lập tức hét lớn: “Mau chạy đi, một lúc nữa huynh sẽ đuổi kịp thôi”.

Tôi nhanh chóng bình ổn lại tâm trạng rồi bời của mình, không đáp lại gì, còn Nam Nhã Ý đáp lại một câu rồi quăng cương ngựa, nhanh chóng phi đi.

Cũng đúng vào lúc này, khuôn mặt tôi dần cảm thấy hơi đau, cảm thấy không khí giảm nhiệt, còn chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn thì những hạt mưa to lớn đang không ngừng rơi xuống, lúc đầu còn lưa thưa vài hạt, lúc sau thì mưa như trút nước, hạt nặng mà mạnh quất vào mặt tôi.

Nam Nhã Ý hét lớn: “Muội sợ bị phân tâm thì mau nhắm mắt lại, tựa đầu vào lưng ta, ôm chặt lấy tỷ đừng buông tay. Chắc là tỷ sẽ... chịu được thôi”.

Hạt mưa bay mạnh vào phần tóc trước mặt khiến cho mắt không mở nổi ra, tôi nghe thấy lời dặn của tỷ tỷ liền nhắm mắt lại, ôm chặt và không động đậy gì cả.

Hiển nhiên lúc này Nam Nhã Ý cũng vô cùng căng thẳng, phần lưng cứng đờ, chốc chốc lại đưa tay lên lau phần nước đọng trên vầng trán, mí mắt của mình.

Cho dù là võ tướng chinh chiến sa trường nhiều năm e rằng cũng ít khi phải hành quân trong mưa to gió lớn thế này.

Lại một tia chớp đánh lên thân núi, tiếng sấm rền vang khiến cho tôi không ngồi vững được nữa.

Đang cố gắng điều chỉnh lại dáng ngồi tôi bỗng thấy thân người nhẹ bẫng, còn chưa kịp làm rõ xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thì con ngựa đã hí lên một tiếng đầy thâm thiết, đôi vó trước nhấc cao, thân ngựa dựng đứng lên, tiếp theo đó lại chạm đất, vó sau lại quẩy lên, chẳng khác gì ngựa điên.

Tôi và Nam Nhã Ý đều thét lên thâm thiết, nhưng tiếng thét đó nhanh chóng ẩn khuất trong tiếng sấm, tiếng mưa rền vang, cảm giác thân thể cũng như không còn thuộc về mình nữa, nhẹ bẫng rồi bị hút sang một bên. Vào khoảnh khắc đó, cả thân người tôi mềm nhũn trong cơn mưa bão, ngay cả tiếng gió bão cũng xa rồi, tôi chẳng còn nghe thấy bất cứ tiếng động gì ngoài tiếng sấm và tiếng mưa rơi nặng xuống mặt đất.

Lúc bị hút mạnh sang một bên, cuối cùng tôi cũng có thể ngẩng đầu lên nhìn về phía con súc sinh đã hút văng hai người chủ ra khỏi thân mình.

Nó đang hí lớn một tiếng rồi phi như điên về phía trước.

Vết thương phía vó sau của nó có một đám lông vũ màu đen đang giạt lên liên tục.

Lúc này bất ngờ có người bắn tên đến khiến cho con ngựa đang bị thương rồ lên trong đau đớn rồi hút tung chúng tôi sang một bên.

Thế nhưng chúng tôi đã phi đi rất xa rồi, cách chỗ giao đấu cũng phải một hai dặm đường, rốt cuộc mũi tên này là của ai?

Nam Nhã Ý cũng bị hút về phía cách tôi không xa lắm, tỷ tỷ đang cau mày ôm lấy đầu gối của mình, khẽ cử động thân thể, chập choạng tiến về phía tôi rồi hỏi: “Thanh Vũ, muội có sao không?”

“Muội không sao cả”.

Bị con ngựa điên cuồng hút tung, cả người văng mạnh xuống mặt đất, không sao mới kỳ lạ. Tôi lúc này cảm thấy đau đớn như thể xương cốt rã rời, nhưng không dám để lộ ra ngoài chút nào, miễn cưỡng chống chân đang định đứng dậy thì lại nhói lên cảm giác đau xuyên tim, truyền ra từ phần mắt cá chân trái, đau tới mức tôi không nhìn nổi mà kêu lên.

“Muội... muội sao thế?”

Nam Nhã Ý nhận ra điều bất ổn, nhanh chóng lau đi nước mưa trên mặt, lại đỡ lấy tôi.

Bây giờ không phải lúc mềm yếu, ông ọ. Tôi nhất định phải đứng vững người, cùng bọn họ tiến về Giao Châu.

“Không sao cả, chân... chân muội bị tẹo, nghỉ một lát là đỡ thôi”.

Vừa nói tôi vừa bám vào tay của Nam Nhã Ý, cố gắng trụ vững thân thể mình. Lúc thử dùng bàn chân bị thương trụ vững cơ thể, nỗi đau từ bàn chân truyền đến khiến tôi bất giác kêu lên một tiếng, mồ hôi đổ ra đầm đìa.

Nam Nhã Ý lạng ngậy người ra, cúi xuống vén ống quần của tôi lên xoa bóp phần mắt cá chân rồi nói: “Bị tẹo chân rồi sao? Giờ phải làm sao đây? Muội có đau lắm không?”

Tôi không dám nói rằng chỗ tỷ tỷ chạm vào khiến cho tôi đau đến tắt thở, miễn cưỡng lắc đầu nói: “Vẫn... vẫn ổn thôi. Chúng ta mau lên đường thôi”.

Nam Nhã Ý gật đầu nói: “Được, Thanh Vũ, trước tiên muội hãy ngồi bên cái cây này nghỉ ngơi một lát, ta sẽ quay lại, nghỉ cách lấy một con ngựa khác đến đón muội”.

Tôi thực tình không biết được chân thế này liệu có thể cưỡi ngựa được nữa không, nhưng cũng đành gật đầu nói: “Vâng... tỷ mau đi đi, cẩn thận một chút”.

Có lẽ nhìn thấy sắc mặt của tôi nhợt nhạt, Nam Nhã Ý lo âu dùng tay ướt đầm của tỷ lau đi vầng trán và khuôn mặt đầm nước của tôi.

Đương nhiên hành động này chỉ tốn công vô ích.

Trong cơn mưa lớn thế này, hai người chúng tôi vốn dĩ đã ướt như chuột lột, vậy nên ngay sau khi tỷ tỷ lau khuôn mặt cho tôi, những hạt mưa rào lại nhanh chóng làm đầm đìa nước, ngay cả đôi mắt cũng trở nên mờ hồ, cay cay không dứt.

“Tỷ mau đi đi, muội không sao cả”. Tôi mỉm cười, nhấc chân lên tựa vào thân cây to lớn phía sau, từ từ ngồi xuống mặt đất.

Vào lúc sinh từ cận kề thế này, tôi chẳng còn chút tâm trí nào để tâm đến việc sạch sẽ hay không nữa. Tuy phải ngồi trên đồng bùn bẩn thỉu, nhưng còn dễ chịu hơn là đứng, nỗi đau thấu tim kia cũng theo đó mà giảm xuống đôi chút.

Nam Nhã Ý thấy tôi vẫn có thể tự chăm lo cho bản thân, nên cũng an tâm hơn nhiều, đưa một tay lên che trước mắt để chắn những hạt mưa rơi xuống, tỷ tỷ nhanh chóng chạy đi trong mưa.

Khi tỷ tỷ đã đi xa, tôi mới vén y phục lên kiểm tra vết thương.

Trên da không có bất cứ vết tích xây xước gì cả, nhưng đã bắt đầu xưng phồng lên, chạm nhẹ vào là đau đớn vô cùng.

Chắc chắn đã tổn thương đến gân cốt. Vào đúng thời điểm này, thật là tai hại.

Hiện nay, việc trốn chạy đã không thể nào chậm trễ thêm được nữa. Tôi không thể để cho Nam Nhã Ý và Trang Bích Lam vì tôi mà nhờ hết mọi việc.

Nghiến chặt răng, tôi lấy tấm khăn trong tay áo ra, quấn vào vết thương rồi buộc chặt lại.

Nỗi đau như bị cắt thịt, cả trời đất trong giây phút ấy bỗng nhiên tối sầm lại.

Tôi nín chặt hơi thở, không dám giảm lực ở bàn tay xuống, lại nín môi thật chặt thêm đôi chút, buộc nút lại rồi buông y phục xuống, bàn tay vẫn còn run run.

Sau khi làm xong một loạt các động tác trên, tôi cảm thấy toàn thân mềm nhũn như không còn chút sức lực nào, ngay cả ngồi cũng chẳng vững nữa, đành nhắm mắt lại tựa lưng vào cái cây phía sau, tranh thủ nghỉ ngơi một lát. Lúc này tôi chỉ mong rằng khi Trang Bích Lam tới đây, tôi có đủ sức để cùng bọn họ tiếp tục chặng đường trốn chạy phía trước, nhanh chóng tiến về nơi mà tôi ngày mong đêm ngóng, để từ đây có thể cùng Trang Bích Lam, có lẽ còn thêm cả Nam Nhã Ý, trọn đời trọn kiếp, an bình tĩnh lặng sống bên nhau.

Nước chảy trên mặt tôi lúc này không chỉ có mỗi nước mưa mà còn cả mồ hôi, nước mắt. Tôi chẳng buồn đưa tay lên lau. Tiếng sấm không ngừng vang rền kinh động cả một vùng trời cũng chẳng thể khiến tôi sợ hãi được nữa. Lúc này tôi lặng lẽ ngồi đó đợi, nỗi đau đớn tột cùng ở dưới chân từ từ tan biến.

Khi đã định thần lại, tiếng mưa rơi xung quanh dường như đã nhỏ lại, tiếng động không phải của tự nhiên lại rõ rệt vô cùng.

Bộp, bộp, bộp...

Dường như là tiếng bước chân của con người, rất chậm, rất nhẹ, nhưng lại lọt vào tai tôi trong lúc mưa gió mịt mù thế này. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng người này đang tiến về phía tôi ngồi.

Tôi nhanh chóng quay đầu lại, trong cơn mưa mờ ảo, tôi nhìn thấy một bóng đen vụt qua. Thế nhưng khi tôi dụi mắt nhìn kỹ thì chẳng thấy bất cứ người nào ngoài đám cây rung lên liên tục trong gió bão.

Phải chăng là tôi đã hoa mắt nhìn nhầm?

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Phong Ba Bão Táp, Tim Quận Đón Đau

May mà lúc này phía trước đã truyền đến tiếng vó ngựa.

Cố gắng chop mí mắt đắm nước, tôi mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang cười trên con tuần mã, cả khoảng đường bùn nước bật tung, đang nhanh chóng tiến về phía tôi.

Tôi vội vã tựa vào thân cây, miễn cưỡng đứng dậy, nhìn xem Nam Nhã Ý đang ở đâu thì dường như phía sau Trang Bích Lam có thứ gì động đậy, dần dần tôi nhìn thấy mái tóc dài tung bay trong mưa gió.

Sau cùng, Nam Nhã Ý vẫn bình an vô sự cùng với Trang Bích Lam cười trên một con ngựa quay lại chỗ tôi.

Cho dù nhìn thấy đáng vẻ ôm sát nhau trong lớp y phục ướt đầm có đôi chút kỳ lạ, nhưng trong tình cảnh lúc này, chỉ cần hai người được bình an là tôi đã thấy cảm tạ trời đất, chẳng còn tâm trí đâu nghĩ tới việc nam nữ thọ thọ bất tương thân nữa.

Lúc vội vã nhìn nể đau ở chân bước lên phía trước, tôi phát hiện ra Nam Nhã Ý đang bất an quay về phía sau, nhìn theo hướng đó, hoàn toàn có thể nhận ra bọn họ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự truy đuổi của kẻ địch.

Một tên ám vệ đang cười ngựa phi tới, phần trang phục bên trái của hắn đã nhuộm đỏ đầy máu, ngay cả dưới con mưa to thế này mà vẫn chẳng thể làm sạch đi vết máu, điều này cho thấy vết thương của hắn không hề nhẹ. Thế nhưng với vết thương nghiêm trọng như vậy, tên này vẫn không hề thoái chí mà còn dám đơn thương độc mã cười ngựa đuổi theo.

Con ngựa của Trang Bích Lam chỉ còn cách chỗ tôi khoảng vài trượng, bắt đầu giảm tốc độ. Khuôn mặt của Trang Bích Lam đã bị con mưa làm mất hết thần sắc mọi khi, nhưng đôi mắt nhìn về phía tôi vẫn ấm áp, chan chứa đầy vẻ thương xót lo âu. Có lẽ nhìn thấy tôi không sao hết, đôi mày cau chặt của chàng mới dần dần giãn ra, quay đầu lại nhìn kẻ địch phía sau lưng.

Nam Nhã Ý mím chặt môi, nhìn về phía tên ám vệ rồi nói: “Trang huynh, trừ cớ phải trừ tận gốc, cũng tránh hắn để lộ ra tung tích của chúng ta”.

Trang Bích Lam đồng ý rồi quay đầu lại nói với tôi: “Vũ Nhi, tránh ra phía xa một chút”.

Tôi liền lùi về phía sau vài bước, tiếp tục vịn lấy thân cây to lớn ban nãy, ánh mắt lại bất giác quay về phía sau để ý một lượt. Không có bất cứ bóng người nào, cũng chẳng có bất cứ hiện tượng lạ thường nào. Lẽ nào lúc này tôi đã thật sự hoa mắt chẳng?

Thế nhưng lúc này cũng chẳng cần phải suy ngẫm đến bóng dáng đáng nghi đó nữa, Trang Bích Lam đã quay ngựa lại, giờ kiểm tấn công tên ám vệ kia, chiêu nào cũng chí mạng không chút thương tình.

Trong ký ức của mình, tuy chàng xuất thân từ gia đình võ tướng, thân thủ phi phàm, nhưng tâm địa hiền lành, nhân hậu, có khí chất của người quân tử, tuyệt đối không bao giờ lấy mạng cho bằng được kẻ địch đã bị thương tích.

Có điều tình thế trước mắt đang nguy cấp, mà tên này cũng tự mình tìm đến cái chết, chẳng thể nào trách được chàng ra tay ác độc được.

Hai người một đao một kiếm đều là thứ binh khí lợi hại quyết đấu dưới con mưa lớn, khiến cho chúng tôi cảm thấy vô cùng căng thẳng.

May mà tên ám vệ này bị thương nghiêm trọng, tốc độ không thể nào sánh bằng Trang Bích Lam, có điều chàng lại phải chịu thiệt vì có Nam Nhã Ý ở phía sau lưng, bắt buộc phải phòng ngự tên kia dương Đông kích Tây, tấn công Nam Nhã Ý.

Có điều Nam Nhã Ý cũng là người thông minh, đã ôm chặt lấy phần thắt lưng của Trang Bích Lam, đặt thân thể mình vào chỗ Trang Bích Lam để chàng có thể thuận tiện che chắn, bảo vệ. Sau một vài chiêu thức, tên ám vệ kia đã chẳng còn là đối thủ, bị Trang Bích Lam đâm một kiếm vào phần bụng, ngã xuống khỏi thân ngựa, lăn lộn trong đám bùn lầy, tình thế trước mắt chín phần chết một phần sống.

Lúc này Trang Bích Lam mới xuống ngựa, Nam Nhã Ý cũng vội vã nhảy xuống, kêu lớn: “Trang huynh, mau đến xem vết thương ở chân Thanh Vũ, lúc nãy muội ấy ngã từ trên ngựa xuống dường như bị tụt, thương tích không nhẹ chút nào”.

Tôi vội vã giữ vững cơ thể, mỉm cười rạng rỡ nói: “Muội không sao cả”.

“Cho dù có chuyện gì thì muội cũng không chịu nói ra đúng không?”

Trang Bích Lam cau chặt đôi mày, quay người rồi bước về phía tôi. Nam Nhã Ý quay sang mặt mày rạng rỡ, cảm thấy chắc đại cục đã định, nhìn tôi nhoeo miệng mỉm cười rồi đi theo sau Trang Bích Lam bước lại phía tôi.

Lúc này con mưa đã nhỏ hơn, sắc trời cũng từ âm u chuyển sang xám lạnh, đứng cách khoảng hai, ba trượng, chúng tôi vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt của nhau. Có lẽ trang phục ướt đầm nặng nề, Trang Bích Lam vừa đi vừa vắt ống tay áo.

Lúc này, đột nhiên lại xảy ra biến cố.

Tên ám vệ vốn dĩ đã ngã xuống đất đột nhiên đứng bật dậy, bàn tay đầy máu tươi vẫn cầm chắc thanh đao, găm giữ chẳng khác nào dã thú, chém nhanh vào phần sau lưng Trang Bích Lam.

“Cẩn thận!”

“Cẩn thận!”

Tôi và Nam Nhã Ý cùng lúc kêu lên, mặt mày thất sắc.

Có trời mới biết được, bọn ám vệ của phủ Nhiếp chính vương này thậm chí không phải là thân tín trong Kinh thành vậy mà sao lại liều mạng vì cha con Nhiếp chính vương đi truy sát một người không quen biết như vậy?

Sự việc diễn ra bất ngờ, Trang Bích Lam né tránh đầy khó nhọc, khó khăn lắm mới tránh được thanh đao tấn công phía sau lưng, nhưng phần áo đã bị đao chém xướt qua, phần da thịt bị rách bắt đầu chảy máu.

Chàng quay mặt sang, không hề do dự rút kiếm ra, chém mạnh xuống, ánh sáng như cắt ngang cảnh mưa gió, mang theo chút mùi vị máu tanh, nhanh chóng chặt đứt đầu tên ám vệ kia.

Chính vào lúc này, phía sau lưng tôi có một bóng đen xuyên qua mưa gió, cùng với tiếng binh khí lướt nhanh trong không khí, thân tốc tấn công về phía Trang Bích Lam đang còn mải giải quyết tên ám vệ kia.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tôi chợt nhớ đến con ngựa bị trúng tên ban nãy liền kêu lên thất thanh: “Mau tránh ra”.

Nam Nhã Ý dường như cũng đã nghĩ ra, vừa nhảy đến đẩy Trang Bích Lam vừa hét lớn tiếng: “Trang huynh, có tên bắn lên”.

Trang Bích Lam nhanh chóng quay đầu lại, thăm nghĩ có muốn tránh cũng chẳng kịp nữa. Còn Nam Nhã Ý thì xông tới từ bên cạnh, đẩy chàng mạnh một cái, bỗng thấy tý tý kêu lên một tiếng, y phục bay trên không còn người thì ngã xuống mặt đất.

“Nhã Ý”.

Trang Bích Lam gọi tên đầy kinh hãi, nhanh chóng kéo tý tý vào cánh tay mình.

Tôi cố gắng đứng thẳng người lên, nhìn về phía mũi tên đang rung rung găm trên lưng Nam Nhã Ý lúc này, dường như cơn mưa trước mặt cũng đều ngưng đọng lại. Một lúc sau tôi mới lấy lại được ý thức tiến về phía trước vài bước, hét gọi tên tý tý: “Nhã Ý tý tý”.

Con đau từ dưới chân truyền lên, nhưng lúc này tôi chẳng còn để tâm được nữa, khắp khiêng tiến nhanh về phía trước.

Mưa gió vẫn chưa ngừng hẳn, một tiếng sét lóe sáng bầu trời, chiếu rọi khuôn mặt trắng bệch của Nam Nhã Ý, đôi môi như cắt không còn giọt máu và đôi mi rung động liên tục vì cô nhìn nhìn nỗi đau.

Sắc mặt của Trang Bích Lam cũng trắng bệch theo, thận trọng từng chút một ôm chặt tý tý trong lòng, kiểm tra thương tích của tý tý.

Cả phần mũi và cán tên đều đã cắm sâu vào phần lưng của Nam Nhã Ý, chiếc tên rung động theo từng cơn đau và hơi thở nặng nề của tý tý. Máu tươi nóng ảm từ từ chảy ra khỏi vết thương, dần dần nhuộm đỏ cả y phục màu tím.

“Nhã Ý, Nhã Ý, đừng sợ, có biết không?”

Trang Bích Lam thì thầm lên tiếng, giọng nói bình ổn nhưng bàn tay cầm mũi tên lại run lên bần bật.

Lúc này tôi đã bước tới phía trước, vén chỗ tóc ướt đầm nước mưa lòa xòa trước mặt Nam Nhã Ý sang một bên, nắm chặt lấy bàn tay tý tý, lắp ba lắp bắp nói: “Tý tý đừng sợ, đừng sợ hãi, không có chuyện gì đâu...”

Ánh mắt của Nam Nhã Ý đã mất đi thần sắc linh động mọi khi, chỉ gật đầu nói: “Ừm, không sao, không sao đâu... mũi tên đó... cắm có sâu hay không?”

“Không đâu, không sâu đâu, không nghiêm trọng quá đâu”.

Trang Bích Lam nhìn trân trân vào đôi mắt tý tý rồi ân cần nói, bàn tay nắm lấy mũi tên rút mạnh ra. Nam Nhã Ý thất thanh kêu lên một tiếng, mũi tên đã được rút ra ngoài, máu từ lưng tý tý phun ra theo, bắn đầy lên mặt Trang Bích Lam.

“Nhã Ý tý tý”. Tôi kêu lên thống thiết, hoang mang dùng tay ấn chặt vết thương của tý tý lại, chỉ hy vọng có thể đẩy số máu đó trở lại cơ thể của tý tý.

Thế nhưng sau cùng tôi vẫn chẳng thể nào làm được.

Mưa vẫn đang rơi, lạnh giá đến mức người đứng dưới mưa ướt đầm, không ngừng run rẩy, vậy mà máu tươi phun vào lòng bàn tay vẫn nóng ảm, nóng ảm đến mức khiến tôi đột nhiên nhớ lại những mùa đông giá rét chúng tôi ôm chặt, sưởi ấm cho nhau trong lãnh cung mà mỉm cười vui vẻ.

“Nhã Ý tý tý, Nhã Ý tý tý, Nhã Ý tý tý...”

Sau khi thấy tý tý hét lên một tiếng rồi đầu gục xuống, tôi liên tục gọi tên, vừa sợ tý tý chỉ đang thiếp đi dưỡng sức, gọi to quá sẽ làm tý tý thức dậy,

nhưng cũng sợ rằng tỷ tỷ ngủ rồi sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại được nữa, gọi nhỏ quá, tỷ tỷ sẽ không biết rằng mọi người muốn giữ tỷ tỷ ở lại.

“Vũ Nhi, mau ôm chặt lấy Nhã Ý, để huynh băng bó, đắp thuốc cho muội ấy đã”.

Trang Bích Lam hít một hơi thật sâu rồi đặt Nam Nhã Ý vào lòng tôi.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ không chết, tỷ tỷ không chết, tỷ tỷ nhất định sẽ không chết, đúng không?”

Tôi nhanh chóng đón lấy thân thể mềm nhũn của tỷ tỷ, đầu gối mềm nhũn khiến thân thể tôi ngã xuống đồng bùn, chẳng khác nào người sắp chết đuối vớ được cọc, hoảng loạn mong nhận được lời đảm bảo từ Trang Bích Lam, cổ họng thét đến mức đau không thốt được nên lời.

Trang Bích Lam không hề trả lời tôi, vừa lấy hai chiếc bình từ trong người ra vừa dặn dò: “Mau quay người lại, hướng phần lưng của mình về phía cây đại thụ kia”.

Tôi lập tức nghĩ tới tên sát thủ đã phóng mũi tên đó, vội vã nhắc nhở: “Chỗ kia có tên ám vệ ở phủ Nhiếp chính vương muốn giết chết chúng ta”.

Trang Bích Lam im lặng một hồi rồi mới nói: “Muốn giết có mình ta thôi. Thế nhưng bây giờ ta nhất định phải cứu sống Nhã Ý, không để cho hán đặc ỷ”.

Tôi run run rẩy rẩy di chuyển được thân thể dưới sự giúp đỡ của chàng, cảm giác được Nam Nhã Ý vẫn còn hơi thở yếu ớt, mới yên tâm hơn đôi chút, chợt nhớ ra ân ý trong câu nói của chàng.

Chắc hẳn chàng đã nghe thấy tin tức Đường Thiên Trọng có ý với tôi từ trước đó, biết rằng đám ám vệ kia sẽ giết chết mình, cũng có khả năng giết chết Nam Nhã Ý, nhưng tuyệt đối sẽ không giết chết tôi. Chính vì thế mà chàng bảo tôi quay lưng lại hướng có tên sát thủ nọ để làm tâm chấn vững chắc trong lúc chàng ứng cứu Nam Nhã Ý.

Nếu như không phải từng có quan hệ rắc rối cùng phủ Nhiếp chính vương thì chắc hẳn bên phía phủ Nhiếp chính vương cũng không mưu mô tính toán cặn kẽ, đối phó với chúng tôi tàn khốc như vậy?

Tôi không biết được, ngoài tên cung thủ đang mai phục phía trước ra, Đường Thiên Trọng liệu có còn sắp xếp mai phục ở chỗ nào khác nữa không? Tôi hoàn toàn không tin rằng đám ám vệ kia chưa đảm bảo chắc chắn thắng lợi mà đã phát động tấn công trước trận mưa to gió lớn khi này.

Mưa vẫn đang rơi, tuy không còn nặng hạt nhưng vẫn đúng là cơn mưa mùa hè, mỗi hạt mưa rơi lên mặt đều khiến cho người ta có cảm giác đau rát. Chỗ máu dính trên mặt Trang Bích Lam rơi xuống dưới theo nước mưa, thấm đẫm lên chiếc áo nhạt màu của chàng, vậy mà vẫn có thể nhuộm đỏ cả màu áo, thật sự chẳng thể phân biệt nổi đó là máu của Nam Nhã Ý hay của chàng nữa.

“Ta bắt đặc đi phải đặc tội rồi”. Chàng chẳng còn để tâm đến nước mưa và máu đọng trên mặt, quỳ trước mặt tôi rồi thềm thì với Nam Nhã Ý, tiếp đó đưa tay nắm chặt lấy phần vải hơi rách ở chỗ vết thương, nhanh chóng kéo một đường, xé một mảnh lớn để lộ một phần da thịt và vết thương đang không ngừng chảy máu.

Nước mưa vẫn tiếp tục vô tình rơi xuống, thậm chí dường như càng ngày càng to hơn, khiến cho máu ở vết thương của Nam Nhã Ý dần mờ đi. Tôi cố gắng hết sức dùng ống tay áo che đi số nước mưa đó, nhưng làm thế nào có thể che nổi?

Trang Bích Lam mở hai chiếc bình kia rồi đưa một bình cho tôi, bảo tôi lấy hai viên thuốc nghiền nát ra cho Nam Nhã Ý uống. Chàng mở chiếc bình còn lại, đổ bột thuốc màu đỏ lên vết thương, tiếp đó cời tấm dây buộc eo của Nam Nhã Ý ra, quấn thật chặt quanh vết thương.

“Như thế... có ổn không?” Tôi nắm chặt lấy bàn tay mềm oặt không còn chút sức lực của Nam Nhã Ý, thất thanh gặng hỏi, vẫn chưa thể nào an tâm nổi.

Tuy rằng dùng khá nhiều bột thuốc, nhưng tôi có thể nhận ra vết thương của Nam Nhã Ý quá đối nghiêm trọng, nhất thời vẫn chưa thể cầm máu nổi. Huống hồ chỉ lúc này mưa quá to, máu lại chảy rất nhanh, chỉ một chiếc dây đai lưng thấm nước liệu có thể ngăn bột thuốc trôi theo nước mưa không?

Đôi môi nhợt nhạt của Trang Bích Lam cũng khẽ rung động, trên khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm trọng khi trị thương cho Nam Nhã Ý dần dần xuất hiện nụ cười. Chàng vuốt nhẹ lên mặt tôi rồi khẽ lên tiếng: “Chúng ta mau đi thôi. Chúng ta phải nhanh chóng tìm đại phu chữa trị cho muội ấy”.

Chàng không hề nói có nghiêm trọng hay không, tôi cũng không dám hỏi, chỉ biết ôm chặt lấy thân thể của Nam Nhã Ý cho tới khi Trang Bích Lam dẫn ngựa tới, đưa hai tay đón lấy tỷ tỷ, tôi mới dám buông ra, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu của tỷ tỷ. Lúc này tôi chỉ mong rằng tỷ tỷ có thể tỉnh lại tiếp tục cười đùa nói chuyện với tôi như mọi khi, tỷ tỷ mỉm cười bảo sẽ đưa tôi đi cười ngựa.

Thế nhưng, rốt cuộc Nam Nhã Ý chẳng hề mở mắt, từ đầu chí cuối vẫn nằm gọn trong vòng tay của Trang Bích Lam mà chẳng động đậy lấy một lần. Sau khi để tỷ tỷ tựa vào phía trước ngực mình, Trang Bích Lam liền đưa tay về phía tôi và nói: “Nào lên đây, ngồi phía sau lưng huynh”.

Trước mắt tôi là một khoảng mờ hồ, dường như đang ấm áp nhưng lại nhanh chóng bị nước mưa làm lạnh giá.

Trang Bích Lam nhìn thấy tôi bất động, liền lên tiếng thôi thúc: “Mau lên đây cùng ta. Con ngựa này đã theo ta suốt ba năm nay, tuy rằng không phải thiên lý hảo mã, nhưng cũng là một con ngựa tốt hiếm gặp, chở ba chúng ta cũng không thành vấn đề đâu”.

Tôi nhanh chóng đồng ý, nắm chặt lấy bàn tay của chàng, vịn vào rồi nhảy mạnh lên, cuối cùng cũng ngồi lên được lưng ngựa. Nỗi đau ở dưới chân chẳng khác nào một mũi tên đồng nhanh chóng truyền đi khắp thân thể, đau đến mức khiến tôi không kìm nén được mà rung mạnh người, suýt chút nữa

là ngã khỏi lưng ngựa.

“Vũ Nhi, chân... chân muội đang rất đau đốn đúng không?” Trang Bích Lam nhanh chóng đỡ lấy tôi, ảo não nói tiếp: “Không ngờ ta lại quên mất. Để ta nhảy xuống coi vết thương của muội xem sao?”

Tôi vội vã mỉm cười đáp: “Không đau, không đau nữa, chỉ có điều dầm mưa lâu quá nên muội cảm thấy hơi chóng mặt thôi”.

Sực nhớ tới kẻ đã bắn mũi tên kia đang ở gần đây, tôi nào dám kéo dài thêm thời gian nữa? Huống hồ thương tích của Nam Nhã Ý càng chẳng thể nào chậm trễ.

Trang Bích Lam nghe thấy tôi nói vậy liền than: “Ta biết rằng... ta biết rằng đã khiến muội phải chịu khổ. Từ nhỏ đến lớn, muội đã bao giờ phải chịu khổ sở thế này chứ?”

“Không đâu, muội không cảm thấy khổ sở”. Tôi đưa tay ôm chặt lấy bụng chàng, mỉm cười hạnh phúc nói: “Từ nhỏ đến lớn, muội chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ như lúc này. Có một người dám liều mạng đối đầu với muội như vậy, dù cho hôm nay có phải chết thì cũng coi như không uổng kiếp này”.

“Vũ Nhi lại ăn nói lung tung rồi”.

Chàng quay sang mỉm cười nhìn tôi, chiếc mũi cao thẳng, khuôn mặt tuấn tú chẳng khác nào tạc từ bạch ngọc, ngay cả nước mưa cũng chẳng thể nào xóa nổi vẻ dịu dàng, ấm áp đó.

Áp sát vào tấm lưng chàng, hơi ấm của chàng từ từ truyền tới.

Trong lúc cảm cương cười ngựa, chàng lại nói thêm một lời khiến cho người ta phải đắm chìm, say mê.

“Chúng ta vẫn còn thời gian cả cuộc đời, mãi mãi ở bên nhau mà”.

Sống cuộc đời bé nhỏ, mong manh, bấp bênh trong thâm cung bao năm nay, tôi gần như đã chẳng còn chút khái niệm nào về cụm từ “cả cuộc đời”.

Mấy chục năm hay là mấy năm? Hoặc giả chỉ ngần ngùi có mấy tháng, mấy ngày?

Không cần biết là bao lâu, không cần biết sống hay chết, chúng tôi đều phải ở bên nhau, không bao giờ xa cách nữa.

Ôm chặt lấy Trang Bích Lam, ngựa phi một mạch năm, sáu dặm đường, cuối cùng trước mắt cũng đã nhìn thấy nhà cửa thôn làng. Tôi vượt hết đám nước đọng trên mặt, vội vã lên tiếng: “Bích Lam, mau vào trong thôn này hỏi xem có đại phu hay không?”

Trang Bích Lam gật đầu, đưa tay sờ lên trán Nam Nhã Ý, lo lắng đến mức than dài một tiếng

Tôi tức khắc cảm thấy không ổn, vội vã nắm chặt lấy bàn tay của Nam Nhã Ý, bàn tay đã lạnh giá như băng vì nước mưa, xương khớp hầu như đã cứng lại. Tôi cảm thấy vô cùng kinh hãi, vội vã đưa tay lên trước mũi của tỷ tỷ, cho đến khi cảm nhận được vẫn còn hơi thở, mới thở phào một tiếng, an tâm hơn đôi chút.

Trang Bích Lam nói: “Nhã Ý đã bắt đầu sốt cao, nếu không nhanh chóng tìm một nơi tĩnh dưỡng, e rằng...”

Trái tim tôi như quặn thắt lại, vội vã nói: “Vậy chúng ta mau tìm một ngôi nhà nào đó ở lại vài ngày thôi”.

Tôi chưa hề bị thương nghiêm trọng như thế, dầm mưa lâu như vậy mà cũng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, chân tay không còn chút sức lực nào, chứ đừng nói là Nam Nhã Ý. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, tôi chưa bao giờ khao khát cơn mưa đáng chết này có thể ngừng ngay lập tức như lúc này.

Trang Bích Lam điều khiển ngựa, chuẩn bị tiến sâu vào trong thôn, đột nhiên thân người rung mạnh, vội vã quay đầu lại xem xét tình hình phía sau lưng chúng tôi.

Tôi cũng ngây người, quay đầu lại nhìn, trong mưa gió mịt mù, nhất thời chẳng thể nào nhìn rõ được gì, chỉ là bỗng nhiên nghe thấy tiếng ngựa hí vang, xuyên qua màn mưa gió dày đặc truyền đến bên tai.

Tôi đang do dự, nghi ngờ do mình nghe nhầm thì Trang Bích Lam đã kéo dây cương mạnh, tiến nhanh về phía trước.

“Có kỵ binh đang đuổi tới”. Giọng nói của Trang Bích Lam có phần lạnh hơn khi hòa theo tiếng mưa. “E rằng phải có tới hai, ba chục người, tất cả đều đang cười ngựa khỏe”.

Cảm giác giống như bị đôi tay vô hình xiết chặt cổ, tôi bất giác nắm chặt lấy bàn tay lạnh giá của Nam Nhã Ý rồi thét lớn: “Vậy chúng ta phải làm sao đây? Nhã Ý tỷ tỷ phải làm sao đây?”

Trang Bích Lam không hề đáp lại, chỉ thúc ngựa tiếp tục lên đường.

Còn tôi một tay ôm lấy người chàng, một tay nắm chặt lấy bàn tay của Nam Nhã Ý, chỉ cảm giác mạch đập của tỷ tỷ càng ngày càng thêm yếu ớt, còn truy binh phía sau đang càng ngày càng đuổi đến gần.

Khi không còn tiếng sấm, tôi có thể nghe thấy tiếng vó ngựa ở phía sau đang ngày càng áp sát.

Lau nước đọng trên mặt vào ống tay áo, tôi nheo nheo mắt quay lại phía sau nhìn, bàn tay ôm lấy Trang Bích Lam bắt giắc càng thêm chặt hơn.

Con tuần mã này đã từng vào sinh ra tử cùng Trang Bích Lam trên khắp chốn xa trường hiểm ác, tuy là một chú ngựa tốt hiếm thấy, cho dù là một thiên lý hảo mã, hãn huyết bảo mã thì cũng chẳng thể nào chở nổi ba người chúng tôi dầm dưới mưa lớn chạy thoát khỏi đám kỵ binh tinh nhuệ kia.

Huống chi, thân hình của người đàn ông kia cho dù cách một lớp mưa mờ ảo vẫn hiện lên quen thuộc đến thế, khiến tôi phải thất kinh khiếp đảm đến thế, cứ như thế... cứ như thế âm hồn bất tán, tên ác quỷ đã ép tôi không còn đường thoát bên hồ sen vào đêm hoa lê rơi rụng đầy ngoài thềm đó.

“Là Đường... Đường Thiên Trọng...”

Tôi chậm rãi thốt ra mấy chữ đó, cách một khoảng xa là thế, tôi vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt đắc ý, lạnh lùng, ác độc của người đàn ông đó.

Trang Bích Lam cũng quay đầu lại, đôi môi càng mím chặt thêm, đôi mắt đen láy chứa đầy nước mưa, mờ mờ ảo ảo.

Vài giây sau, chàng mới rút chiếc roi quất mạnh vào thân ngựa.

Chú tuần mã hí vang một tiếng rồi nhanh chóng tăng thêm tốc độ. Bùn nước bắn tóe hai bên làm cho y phục chúng tôi drenched đầy bùn đất, giày lát sau, ngựa lại dần dần chậm lại, giống như chân nó lúc này đang nhay bùn đất, nặng nề tiến về phía trước.

Trang Bích Lam cúi đầu nhìn Nam Nhã Ý, lại quất mạnh thêm một roi nữa.

Lần này, tiếng hí của chú ngựa có phần thảm thiết, tuy rằng tiến về phía trước nhanh hơn nhưng càng ngày càng mệt nhọc, khổ sở hơn. Thậm chí, lúc này tôi còn nghi ngờ rằng, cứ tiếp tục thêm vài dặm đường, có khả năng nó sẽ hất cả ba chúng tôi ngã xuống mặt đất.

“Đừng quất roi nữa”.

Tôi càng ôm chặt Trang Bích Lam thêm, cảm giác được thân thể ngấm mưa đang lạnh như băng của chàng, vẫn truyền tới đôi chút hơi ấm, ghen ngào nức lên: “Chi bằng... chi bằng chúng ta cùng chết, thế nào cũng được bên nhau. Muội không sợ”.

Trang Bích Lam im lặng, gắng gượng điều chỉnh cánh tay để Nam Nhã Ý dựa sát vào lòng mình thêm nữa.

Qua bờ vai của chàng, tôi có thể nhìn thấy sắc mặt của Nam Nhã Ý, trắng nhợt như trang giấy, sắc môi tím tái, không còn thấy chút sức sống nào nữa.

Nước mắt bắt giắc chọt bật ra khỏi khóe mắt, tôi ra sức nắm chặt lấy bàn tay tí tý, hy vọng mình có thể truyền chút hơi ấm qua lòng bàn tay, để tí tý có thêm sinh lực sống tiếp, ít nhất thì cũng không để cơ thể lạnh đi nhanh đến thế.

Tiếng vó ngựa phía sau lưng đã cận kề, tôi chẳng dám quay đầu lại nhìn, chỉ ôm chặt thêm nữa, chặt thêm nữa người yêu mà tôi đã đợi chờ mãi mòn suốt ba năm nay.

Tôi hoàn toàn không muốn lại mất đi niềm hy vọng khó khăn lắm mới thấy được từ trong tuyệt vọng, không muốn từ bỏ giấc mộng không bỏ không rời, đồng lòng đồng dạ, không muốn bỏ lỡ tình yêu của cả cuộc đời chúng tôi.

Thế nhưng dù thế nào đi nữa tôi cũng chẳng dám nghĩ, cả cuộc đời của chúng tôi lại chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi dưới phong ba bão táp lạnh giá thế này.

Nếu như đây là ý trời đã định, vậy thì tôi đành phải chấp nhận số phận khốn khổ đó thôi.

Bàn tay bỗng chạm vào một vật lạnh giá, cứng cáp, đó chính là thanh đoản đao đã theo tôi suốt ba năm nay. Nếu như ông trời chiều lòng, bạc đầu sinh tử kết duyên ương. Nếu ông trời không cho, thì còn có một hồ sen thanh tao, thơm ngát. Ít nhất, chúng tôi có thể bên nhau đến giây phút sau cùng, hạnh phúc đến giây phút sau cùng.

Đang cố gắng dồn nén hết tất cả mọi bi thương, hoảng sợ và phẫn hận xuống, rồi từ từ tiếp nhận niềm tuyệt vọng đáng sợ, thì Trang Bích Lam liền nói: “Vũ Nhi, Đường Thiên Trọng chắc chắn không hề có ý định lấy tính mạng của muội”.

Tôi tựa sát đầu vào vai chàng rồi thì thầm: “Như thế thì đã sao chứ? Muội nhất định phải ở cùng bên huynh”.

Trang Bích Lam khựng lại trong chốc lát, khuôn mặt dần lộ rõ nỗi đau đớn khôn cùng, nhưng vẫn tiếp tục nói từng câu: “Nhã Ý vẫn còn sống, ta không muốn để muội ấy phải chết”.

“Ừm”. Tôi quay người đáp lại, im lặng nghe chàng nói tiếp. Từng câu từng chữ vẫn là tiếng nói quen thuộc tôi nghe từ thuở nhỏ, có điều quá đỗi lạnh lùng, quá đỗi bình tĩnh, giống như thể khoảng thời gian chúng tôi chia cắt chẳng thể nào xóa nhòa đi được.

“Muội ấy đã cứu mạng huynh đến hai lần. Nếu như không có Nhã Ý, Trang Bích Lam ta không bị giam cầm đến chết ở Thụy Đô thì cũng đã mất mạng dưới mũi tên chí mạng vừa xong”.

“Ừm”.

“Vũ Nhi, ta muốn được ở mãi bên cạnh nàng, dù sống hay chết cũng chẳng quan trọng. Thế nhưng ta không thể nào bỏ rơi Nhã Ý được, ta không thể mang theo món nợ ân tình với muội ấy sang kiếp sau”.

“Muội biết rồi...”

“Con ngựa này thật ra vô cùng khỏe mạnh, chỉ có điều chở cả ba chúng ta thật sự đã quá sức chịu đựng của nó”.

“Đúng... đây là một con ngựa tốt...”

“Đường Thiên Trọng... sẽ không giết muội”.

Chàng lại thốt ra mấy từ này, như thể trùng lặp lại ẩn ý của câu nói ban đầu.

Tôi không đáp lại, chỉ có điều thân thể bỗng nhiên run lên bần bật, nỗi hoảng sợ bị dồn nén đang bùng lên, sinh sôi nảy nở như cây cỏ gặp cơn gió xuân ấm áp, nhanh chóng lan ra toàn thân. Đặc biệt là khi tôi cảm thấy chàng đưa bàn tay ra, lặng lẽ ôm chặt lấy eo của tôi, tôi chẳng thể nào kìm nén thêm nữa thét lên thất thanh: “Xin đừng”.

Chàng ôm chặt lấy tôi, cúi rạp đầu xuống, không nói lời nào. Với sức của mình, chàng chỉ cần nhẹ đẩy một cái, tôi sẽ nhanh chóng rơi ra khỏi thân ngựa, không còn trở thành gánh nặng ngăn cản chàng với Nam Nhã Ý tiếp tục trốn chạy. Thế nhưng tôi đã chờ đợi chàng suốt ba năm ròng rã!

Cho dù trái tim có khô như giếng cạn, chàng vẫn cứ là niềm mong mỏi, hy vọng sau cùng trong lòng tôi.

Chuyện đã đến nước này, tôi cũng chẳng cầu sống kết thành phu thê nữa, lẽ nào cùng nhau bầu bạn trên đường xuống hoàng tuyền giờ cũng chỉ là giấc mộng hão huyền như mò trăng đáy nước hay sao?

Tôi buông lỏng bàn tay ôm lấy thân chàng, ôm chặt lấy cổ chàng rồi thì thầm khóc lóc bên tai: “Muội nhất định phải ở bên cạnh huynh. Nếu như huynh đẩy muội xuống khỏi ngựa, muội lập tức chết trước mặt huynh”.

Bàn tay vừa mới đưa ra đã nhanh chóng thu lại trong khoảnh khắc. Chàng quay đầu nhìn sâu vào ánh mắt tôi, đôi môi khẽ rung động, nhưng chẳng nói bất cứ lời nào.

Một lúc sau, khoe miệng chàng lại nhoen lên nở một nụ cười rạng rỡ. Thanh nhã, dịu dàng, bao dung, độ lượng mà ấm áp như ánh mặt trời, chàng cố gắng cho tôi thấy rõ tình yêu thương, luyện tiếc vô cùng vô hạn dành cho tôi.

Thế nhưng nước mưa đã làm nhạt nhòa đi giọt lệ trong ánh mắt chàng, bất giác để lộ ra nỗi tuyệt vọng vô bờ ẩn giấu trong đó. Đó là nỗi tuyệt vọng ăn sâu vào tận da thịt, giống như hàng trăm ngàn chiếc kim đang xuyên vào chỗ mềm yếu nhất trong tim, khiến tôi nhanh chóng bật khóc thành tiếng.

“Bích Lam, Bích Lam... muội không muốn bỏ cuộc”.

Chân tôi cặp chặt vào thân ngựa, vuốt lên khuôn mặt chàng từ phía sau, để chàng quay lại, áp sát vào khuôn mặt tôi dưới cơn mưa tầm tã, lạnh băng. Nỗi đau nhói lên từ bàn chân khiến toàn thân đang ướt đẫm nước mưa của tôi lại run lên cầm cập, sắp sửa chẳng thể nào chịu đựng thêm được nữa, dường như có thể làm nhòa bớt nỗi đau đớn trong tim lúc này. Tất cả mọi thứ lúc này khiến cho tôi cuối cùng đã có đủ sức lực đứng bật dậy, đưa bờ môi đến hôn lên chiếc cổ, khuôn mặt, vầng trán và bờ mi của chàng.

Khuôn mặt chàng lúc này lạnh giá, không có chút hơi ấm nào. Khi đưa môi đến bờ mi cả chàng, nước mắt ấm nóng tuôn chảy lên đôi môi của tôi, từng giọt từng giọt một, mang theo chút vị mặn, dù nước mưa có to, có nhiều đến đâu cũng chẳng thể xóa nhòa.

Vị mặn đó truyền lên đầu lưỡi, trong khoảnh khắc nhanh chóng lan ra toàn bộ thân thể, ngay cả nước mưa chảy xuống cũng mang đậm mùi vị nước mắt của chàng.

“Muội không muốn rời xa huynh”. Tôi nấc nghẹn cổ họng, dùng sức lực toàn thân để mình được gần chàng hơn nữa.

“Ta biết vậy”. Chàng đáp lại, nhoen miệng mỉm cười rồi nói tiếp: “Ta cũng không rời khỏi muội nữa”.

Tôi hôn lên đôi môi chàng, than thở: “Bích Lam, muội muốn nghe tiếng đàn của huynh”.

Ánh mắt của Trang Bích Lam lúc này bình tĩnh mà dịu dàng, hòa nhã. Chàng đáp lại chiếc hôn trên môi tôi, hơi ấm truyền qua hơi thở, thì thầm truyền lời trong chiếc hôn: “Ừm, ta đánh đàn, muội thổi tiêu, không hợp tấu khúc Nhớ nhung dài lâu nữa, chỉ tấu khúc... Bên nhau mãi mãi mà thôi”.

Không tấu khúc Nhớ nhung dài lâu nữa mà chỉ tấu khúc Bên nhau mãi mãi.

Thế nhưng tiếng vó ngựa đằng sau dường như đang nhắc nhở chúng tôi rằng, nhớ nhung là mộng, bên nhau càng là mộng.

Khi biển cạn đá mòn trở thành điểm vĩnh viễn mà tôi không bao giờ dám mong ước tới, tôi chỉ còn cầu nguyện giây phút này có thể kéo dài thêm chút nữa. Khi giây phút này cũng trở nên quá đổi xa xỉ, nước mưa chảy dài trên đôi môi đều biến thành vị đắng cay, mặn chát mà không tài nào xua đi nổi.

Sau cùng tôi mất lệ đầm nhòa, bật khóc như mưa nhưng vẫn mỉm cười nói: “Bích Lam, nếu như còn kiếp sau, vào mỗi dịp hoa sen nở rộ, hãy nhớ... ngày nào cũng phải ở bên muội, từ lúc hoa nở cho tới khi hoa tàn...”

Trang Bích Lam mỉm cười dịu dàng rồi thì thầm đáp: “Được”.

Tôi dường như trút được gánh nặng. Kiếp này với tôi coi như không sống uống.

“Hãy bảo vệ Nhã Ý tỷ tỷ”.

Tôi nhẹ nhàng nói ra mấy lời sau cùng, nhanh chóng buông chân ra, tham lam cố gắng nhìn vào khuôn mặt quen thuộc khiến tôi lưu luyến mộng mơ bấy lâu nay rồi từ từ buông tay ngã về sau.

Thân thể đột nhiên nhẹ bồng, lâng lâng giữa không trung.

Tiếng gió vi vu, uu tư vang bên tai tôi. Một tia chớp lóe sáng khiến bầu trời như sắp tan ra. Những giọt mưa rơi từ trên trời xuống lấp lánh giống như ông trời đang muốn trút hết nước mắt cả cuộc đời mình xuống vậy.

Lúc lẫn người trong đồng bùn nhơ, trời đất dường như rã nát trước mắt tôi. Tiếng sấm lại rền vang bên tai khiến cho tôi run rẩy, khiến cho tôi chẳng thể nào nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác nữa.

Toàn thân như sắp tan ra, khiến cho tôi chẳng còn cảm thấy đau đớn. Lúc này mái tóc được búi lên vội vã bỗng buông xòa xuống, chiếc trâm ngọc đuôi phượng cùng với mái tóc dài đập mạnh vào đồng bùn. Tôi lẫn trong đồng bùn vài vòng, tay chân lấm đầy bùn đất, cố gắng chống người ngồi dậy nhìn về hướng Trang Bích Lam đang chạy.

Tốc độ phi của con ngựa kia rõ ràng nhanh hơn trước nhiều, Trang Bích Lam đang cho ngựa nhanh chóng tiến lên phía trước, nhưng lại quay đầu về sau, chỉ nhìn về phía tôi đang nằm.

Trong ánh mắt long lanh ấy không chỉ có mỗi nước mưa, khuôn mặt tiều tụy hiện lên nỗi đau như cắt da cắt thịt, môi liên tiếp rung động theo đúng một khẩu hình.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi, Vũ Nhi...”

Bao năm nay, chàng vẫn luôn gọi tôi như vậy, dù trong tiếng sấm sét ầm ầm tôi vẫn có thể nghe thấy rõ mồn một. Đáng tiếc, đáng tiếc là “Tuong tư tựa biển sâu, chuyện cũ tận chân trời. Muôn ngàn hàng lệ rơi, càng khiến lòng đau xót”. Dù vậy cũng chẳng có ai tiếc thương cho chúng ta một chút nào.

“Dừng lại...”

Có người đang vội vã cho ngựa dừng lại, chiến mã đang hà hơi vội vã, hơi thở ấm nóng phả lên khuôn mặt tôi. Tôi không kịp thích ứng nên khẽ co người lại, miễn cưỡng ngồi thẳng người lên nhìn lại đám truy binh ở phía sau.

Quả nhiên là Đường Thiên Trọng, trên người mặc bộ chiến bào màu đen, ngồi trên lưng ngựa nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm đáng sợ không hiện ra bất cứ cảm xúc nào khác.

Sau lưng hắn, ngoại trừ đệ đệ ruột thịt Đường Thiên Kỳ, còn có hai mươi chiến binh tinh nhuệ ngồi trên chiến mã, vừa nhìn là biết ngay đây là đám sỹ tử do phủ Nhiếp chính vương đào tạo, nuôi dưỡng, thân thủ tuyệt đối giỏi hơn đám ám vệ ban này nhiều lần.

Ban đầu chắc đám ám vệ đó định chờ bọn người này đuổi kịp tới rồi mới cùng nhau động thủ chăng? Chắc hẳn do lo lắng cơn mưa bão đột nhiên tràn tới khiến chúng tôi có thể thuận lợi chạy thoát khỏi tầm kiểm soát của mình nên chúng mới quyết định động thủ trước.

Đường Thiên Kỳ đưa tay lên vuốt hết đám nước mưa đọng trên khuôn mặt, nhìn sang huynh trưởng rồi mỉm cười nói: “Chúc mừng đại ca, xem ra tiểu mỹ nhân này không có vấn đề gì cả, hôm nay đã có thể đạt được nguyện ước bấy lâu, chúng ta phải tận hưởng hết lòng thôi”.

Hàng ngày nhìn Đường Thiên Trọng còn thấy được đôi chút bình ổn, thế nhưng lúc này lại chẳng hề trách mắng lời nói đùa cợt quá đáng của Đường Thiên Kỳ, chỉ đưa mắt nhìn về phía Trang Bích Lam trốn thoát, bình thần dặn dò: “Ta không đuổi theo nữa, Thiên Kỳ, đệ dẫn người theo, nhất định phải bắt tiểu tặc họ Trang cùng người phụ nữ đó về đây, có hiểu không?”

Đường Thiên Kỳ nhận lệnh, quả nhiên dẫn người đi vòng qua chỗ tôi nằm tiếp tục tiến lên trước truy đuổi.

Nghĩ tới việc Trang Bích Lam hai người một ngựa, hơn nữa cả người lẫn ngựa đều một nhai, kiệt sức, lại còn phải chăm sóc một Nam Nhã Ý không biết còn sống hay đã chết, làm sao mới có thể địch lại được hơn hai mươi tên truy binh tinh nhuệ của phủ Nhiếp chính vương?

Tôi chẳng thể bận tâm thêm nữa, hét lớn tiếng: “Đội đã!”

Đường Thiên Trọng vốn đã định xuống ngựa, nghe thấy tôi nói thế liền ngồi vững lại, neho neho mắt nhìn về phía tôi.

Cả mái tóc dài đang nhuộm đầy bùn dơ, ngay cả mặt cũng nhoe nhoét đầy bùn đất, tôi không biết lúc này mình có được mấy phần trọng lượng trong lòng Đường Thiên Trọng. Có điều tôi vẫn nhớ rõ ngày hôm đó khi cứu tôi ra khỏi bàn tay độc ác của Thẩm Phụng Nghi, hắn đã nhẫn nại chiều theo ý tôi, nên đành ôm theo tia hy vọng sau cùng, lê thân người đang gần như mất hết sức lực, nhẫn nhịn cảm giác hoa mày chóng mặt, tôi quỳ xuống trước mặt hắn cầu xin: “Hầu gia, xin hãy tha cho bọn họ, có được không?”

“Tha cho bọn họ? Nàng chỉ muốn nói với bản hầu chuyện này sao?” Hắn đột nhiên bật cười lớn tiếng, cảm chiếc roi ngựa chỉ về phía tôi hét: “Ninh Thanh Vũ, nàng liều mạng nhảy xuống khỏi lưng ngựa của bản chỉ vì nghĩ rằng trong lòng bản hầu có nàng, có thể lợi dụng tình cảm của bản hầu dành cho nàng để uy hiếp bản hầu, để cho tình lang của nàng có thể chạy thoát sao?”

Tính kế? Lợi dụng?

Tôi nhếch miệng mỉm cười: “Trong lòng hầu gia, ta thật sự quan trọng đến vậy sao?”

Đường Thiên Trọng nhìn tôi lạnh lùng, quay sang nói với Đường Thiên Kỳ, đồng dạng nói từng chữ một: “Mau mang đầu của Trang Bích Lam về đây gấp ta. Nếu không được thì mang đầu đệ về nộp thay”.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt Đường Thiên Kỳ không còn nét cợt nhả khi nãy nữa, vội vã đáp lời rồi nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, dẫn theo hơn mười tên truy binh đuổi theo phía trước.

Trái tim tôi lạnh giá, không quý trước hắn nữa mà ngồi bệt trên mặt đất lạnh lùng nhìn về phía hắn. Vốn dĩ tôi vẫn nghĩ rằng chỉ cần bắt được tôi là Đường Thiên Trọng đã vừa lòng rồi, có lẽ sẽ không tiếp tục truy đuổi Trang Bích Lam nữa. Thế nhưng hắn nhất quyết muốn dồn chàng vào chỗ chết, với tình trạng lúc này của mình, Bích Lam có cơ hội nào để thoát khỏi cái chết đây?

Nói cho cùng, hắn độc ác hơn Đường Thiên Tiêu rất nhiều lần.

Đường Thiên Trọng dường như không quen bị người khác nhìn lạnh lùng như vậy, hắn cau chặt đôi mày rồi nói: “Nàng không nên oán trách ta, muốn trách thì hãy trách bản thân mình đã không biết điều. Hết lần này đến lần khác, ta chăm sóc, lo lắng cho nàng, vậy mà nàng lại càng ngày càng muốn treo cao, cười lên đầu lên cổ bản hầu”.

Hắn cho ngựa tiến gần lại chỗ tôi, đưa tay về phía tôi rồi nói: “Mau nhảy lên ngựa của ta”.

Tôi nhếch môi mỉm cười, gắng gượng chống người đứng dậy, khắp khễnh từng bước, từng bước đi trong đồng bùn bị đội nhân mã của Đường Thiên Kỳ quần loạn lên, tiến về hướng Trang Bích Lam bỏ đi.

Chàng trốn thoát thành công cũng được, thất bại cũng được, tôi chỉ muốn được càng gần chàng càng tốt.

Tuy rằng... sau cùng chàng vẫn chẳng thể hiểu được tâm ý của tôi. Không ngờ chàng lại tưởng rằng tôi có thể phản bội lại tình yêu, nhẫn nhịn sự sỉ nhục của Đường Thiên Trọng mà tiếp tục sống.

Khi tôi bước đi được năm, sáu bước, phía sau lưng truyền tới tiếng hét đầy tức giận của Đường Thiên Trọng: “Ninh Thanh Vũ, nàng còn dám bước thêm bước nữa, đừng có trách bản hầu không khách khí”.

Cả thân người tôi đều run lên cầm cập, nhưng không phải vì sự uy hiếp của Đường Thiên Trọng. Chiếc giày của tôi đã chìm trong đồng bùn nhơ không rút ra được, bàn chân trái không giày đang dính đầy bùn đất, không nhìn ra đám đất thô ráp dưới chân, vừa mới bước đi đã đau đớn đến mức toàn thân run lên.

Nghiến chặt răng tiến tiếp về phía trước, tôi đau đớn đến mức mắt đen sầm lại, bên tai lúc này ù ù mơ hồ.

Tôi cố gắng đứng vững mới nghe được Đường Thiên Trọng đang sai quân của mình: “Mau đến bắt nàng ấy lại đây, trói lại rồi đưa lên ngựa của bản hầu”.

Tiếng bước chân giẫm trên bùn vang lên, khi quay mặt lại tên hộ vệ kia đã tiến sát đến chỗ tôi. Nổi thống hận dâng trào trong lòng, tôi quay lại nhìn Đường Thiên Trọng cười nhạt: “Ta vô cùng hối hận, hối hận năm đó đã cứu một tên cầm thú đội lốt người như ngươi”.

Đường Thiên Trọng phát nộ, còn hai tên hộ vệ kia nhất thời sựng người, quay đầu lại nhìn Đường Thiên Trọng.

Lặng lẽ nhìn về phía Trang Bích Lam đi mất, tôi không còn do dự nữa, lấy thanh đoản đao giấu trong tay áo, nắm chặt rồi đâm mạnh vào bụng của mình.

“Á”. Bọn hộ vệ hét lên thất thanh.

Một lúc sau mới nghe thấy tiếng Đường Thiên Trọng nhảy xuống ngựa, giẫm lên đồng bùn đất xông nhanh về phía tôi.

Tôi dù có chết cũng mong được chết càng xa khỏi hắn càng tốt, liền cố gắng tiến nhanh về phía trước vài bước, nhưng lại nhanh chóng ngã về phía trước vì không đỡ nổi sức nặng của bản thân.

Thế nhưng sau cùng tôi cũng không được toại nguyện, thân thể ngã vào một cánh tay rắn chắc lạ thường.

Là Đường Thiên Trọng? Bao bọc quanh thân người tôi lúc này là hơi thở của kẻ vô gia kiêu căng, cao ngạo, đáng sợ vô cùng.

Ngay cả khi chết, tôi cũng chẳng thoát khỏi lòng bàn tay của hắn?

Cúi đầu xuống, tôi nhìn thấy đôi bàn tay đỏ lôm đốm máu của mình cùng với thanh đoản đao đang cắm sâu trên bụng, nhanh chóng nhuộm đỏ cả y phục. Tôi lặng lẽ mỉm cười, chẳng thèm nhìn tên đàn ông vô tình vô nghĩa kia lấy một lần, lại đưa đầu nhìn về hướng Trang Bích Lam rồi đi.

“Thanh... Thanh Vũ...”

Đường Thiên Trọng đang gọi tên tôi, giọng nói hơi phiêu linh, nghe như thể hắn đang gặp phải chuyện gì đó vô cùng đáng sợ vậy.

“Bích Lam... Bích Lam...”

Tôi khẽ cất tiếng gọi, quả nhiên giọng nói cũng giống y như hắn, tiếng gọi dịu dàng của tôi nghe yếu ớt như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở. Và lúc này, tôi thật sự nhìn thấy Trang Bích Lam.

Chàng cảm trong tay một quyển thơ, tay áo bay bay trong gió, tiêu điều vừa đứng bên hồ sen, ánh mắt sáng trong, xanh biếc vô ngần: “Vừa mới chớp mắt, Vũ Nhi của ta đã lớn thế này rồi. Cuối cùng, ta đã có thể lấy nàng về làm vợ rồi”.

Tôi liền mỉm cười, đưa tay về phía chàng nói: “Bích Lam...”

Thế nhưng tại sao chàng lại không giờ tay ra nắm lấy tôi chứ?

Đôi tay lững lờ giữa không trung, rất lạnh, rất lạnh, những giọt nước giá băng không ngừng nhỏ xuống.

“Thanh Vũ, Thanh Vũ”.

Chàng hình như đang lớn tiếng gọi tên tôi, nhưng giọng nói lại không giống như mọi khi, tiếng nói trầm ồm đôi phần quen thuộc ấy khiến tôi hãi hùng.

Không phải là chàng sao? Vậy thì ai đang gọi tên tôi chứ?

Tôi cố gắng mở to mắt ra, bóng hình của Trang Bích Lam đã dần dần mờ ảo, bầu trời xanh trong lúc ẩn lúc hiện trước mắt, nước mưa không ngừng rơi trên người tôi, vừa lạnh lẽo lại vừa đau đớn, tôi run rẩy như thể chiếc lá cuối cùng chuẩn bị rời khỏi thân cây khi mùa đông tràn đến. Còn bàn tay mất hết sức lực rơi xuống khỏi khoảng không, một bàn tay to lớn khác đang nắm chặt lấy tay tôi, thật trọng tay đan vào tay, nắm chặt lấy. Vào ngày mưa gió lạnh lẽo đáng sợ thế này, bàn tay của người ấy ấm áp đến mức khiến cho tôi cảm thấy an tâm.

Cùng lúc ấy, tiếng nói khiến tôi bị chìm đắm, mê hoặc kia dần dần tiến đến thì thào bên tai tôi: “Thanh Vũ, cố gắng chịu đựng thêm chút nữa, cố gắng lên, ta sẽ đưa nàng đi tìm đại phu. Ta... ta không phải thật sự muốn làm khó nàng đâu”.

Là Trang Bích Lam sao? Hay không phải là Trang Bích Lam?

Trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hoài nghi, luôn cảm thấy người đó nên là Trang Bích Lam mới đúng.

Chàng biết rằng tôi thà chết đi cũng không muốn rời xa, làm sao có thể bỏ tôi mà đi được chứ? Càng không thể dứt bỏ được, chàng nhất định sẽ quay lại tìm tôi.

Sau cùng chàng đã quay lại, tôi lại có thể nhìn thấy bóng dáng của chàng dưới ánh trăng, áo tung bay trong gió, nụ cười dịu dàng, tươi tắn, tỏa sáng dưới ánh trăng dịu nhẹ lúc đêm khuya, từ từ bước lại gần tôi.

Tôi mỉm cười vui mừng, khẽ tiếng hỏi: “Bích Lam, Bích Lam... muội tiếp tục chờ huynh. Muội sẽ chờ huynh trăm năm nữa, có được không?”

Chàng đưa đôi tay ra ôm chặt lấy tôi, tình yêu chan chứa ôm lấy tôi chẳng khác nào một vật báu quý giá mà cả đời này cũng không chịu để tuột khỏi tay.

“Vũ Nhi...”

Dường như tôi lại nghe thấy tiếng gọi buồn bã mà dịu dàng, khiến tôi bỗng nhiên cảm thấy an lòng, bình tâm nhắm mắt lại.

Giữa trời đất này, cũng chỉ có mỗi mình Trang Bích Lam mới gọi tôi bằng giọng nói dịu dàng, chan chứa tình cảm đến mức đó thôi.

Cuộc đời tôi tuy ngắn ngủi, sau trăm năm nữa, mỗi độ hoa nở, chúng tôi lại có thể tay nắm tay đứng bên hồ sen, đánh đàn thổi tiêu, lặng ngắm sen nở, nhìn đôi uyên ương đậu trên án lá sen rộng khoe đôi cánh bảy sắc tuyệt đẹp của mình:

“Muốn gặp chẳng gặp được, muốn quên chẳng thể quên

Kiếp trước chưa có duyên, chờ kiếp sau như nguyện”.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiếng Dịch Gió Xuân, Ca Biệt Mộng Hàn

Thiên trường địa cửu nợ tương tư, đành gửi theo dưới nắm đất vàng. Thật ra đây cũng chưa chắc đã không phải là một niềm hạnh phúc.

Trăm năm trôi theo dòng nước, vạn sự như thể hoa rơi. Ít nhất trong khoảng thời gian tôi mòn mỏi đợi chờ, cũng có thể không vui không buồn, không hận không oán, lặng lẽ đứng bên dòng nước nhìn hoa nở rồi hoa lại tàn, mây giăng rồi mây lại tan, bình thân sống hết những tháng ngày dài đằng đẵng và chán nản đó.

Thế nhưng từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ ngờ rằng mình lại có thể tiếp tục sống.

Khi giấc mộng thoảng trong đầu, lúc thì Đường Thiên Trọng, lúc thì Trang Bích Lam, lúc lại Đường Thiên Tiêu, tất cả đều nhìn tôi mỉm cười hoặc lạnh lùng, hoặc thê lương, hoặc tức giận, nhưng cách một bờ tường nên tôi chẳng thể nào tiến lại gần phía họ. Thân thể mềm nhũn không chút sức lực, lẳng lẳng như đang bay giữa chín tầng không, làm thế nào cũng chẳng thể tìm được chỗ để bản thân được lưu lại.

Tràn ngập trong tim đều là những cay đắng khổ đau khó diễn tả bằng lời, muốn thoát ra ngoài cũng chẳng được, đôi mắt đang sưng lên đau đớn, dòng nước mắt nóng bỏng mất đi sự không chế tuôn chảy khắp nơi trong thân thể tôi, lặng lẽ bò lên cả khuôn mặt đang khô ráp, cứng đờ.

Nuôi dưỡng giấc mộng suốt ba năm ròng rã, dường như nó vẫn còn đang tiếp diễn, chỉ có điều lúc này lại tràn ngập nỗi bi thương vô vọng.

Lúc đôi mắt đau nhức có thể mở ra được, tôi mơ màng nhìn thấy bóng dáng của Vô Song đi đi lại lại trước tấm rèm, thậm chí tôi còn tưởng rằng mình vẫn còn đang chìm trong giấc mộng. Chỉ có điều, tôi thật sự không hiểu nổi, con người sau khi chết đi rồi mà vẫn có thể nằm mơ được sao?

Một môi đưa tay ra, tôi vén tấm rèm đầy hoa văn trong giấc mộng, nhìn ra bóng dáng mờ nhạt bên ngoài. Đúng lúc đang lẳng người đi thì nỗi đau từ bụng lại truyền lên dữ dội.

“Vô Song?”

Tôi thử cất tiếng gọi tên. Giọng nói yếu ớt, tựa như tấm lụa giữa bão táp, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn đi không còn thấy tung tích đâu nữa.

Vậy nhưng Vô Song vẫn nghe thấy, vút thứ đồ đang cầm trên tay, vội vã chạy vào trong tấm rèm, vừa nhìn vào đôi mắt của tôi vừa vui mừng thét lớn: “Ninh cô nương, cô nương tỉnh rồi sao?”

Trái tim tôi bỗng nhiên lại rộn ràng trống đánh.

Khi gắng sức dựng người dậy, cơn đau từ phía dưới chân cũng theo đó mà truyền lên, khiến cho nửa thân người lúc này chìm trong đau đớn.

Ninh cô nương, chứ không phải là Ninh chiêu nghi.

Căn phòng lạ lẫm này có tấm rèm thêu hoa văn cỏ xanh màu bạc bên dòng suối trong xanh, gần giống như màu sắc mà tôi hay dùng khi còn trong Hoàng cung. Thế nhưng thành giường lại có màu xanh ngọc cao quý, khắc hình các vị tiên đang thư thái dạo chơi trên tiên đảo, nét mặt vui vẻ, quả nhiên toát lên một khí thế sang trọng, quý phái hơn người.

Qua tấm rèm mỏng manh, tôi có thể nhìn thấy rõ cách bài trí, sắp xếp đồ đạc trong gian phòng, tất cả đều được làm từ gỗ đàn hương hoặc gỗ cây hoa lê quý hiếm, đồ đạc sắp xếp gọn gàng, toát lên khí thế uy nghiêm, ngạo nghễ giống như căn phòng ở Phú Liên Các của Đường Thiên Trọng trước kia.

Tôi cau chặt đôi mày, bắt lực tựa người vào chiếc gối rồi nói: “Tại sao ta vẫn chưa chết?”

Vô Song kinh ngạc, nhanh chóng mỉm cười: “Cô nương làm sao mà chết được? Hầu gia đã mang hết tất cả các linh đơn diệu dược quý hiếm trong vương phủ đến ngày đêm ở cạnh bên cô nương, ngay cả Diêm Vương nhìn thấy cũng phải nhường nhịn vài phần, làm sao còn dám đưa cô nương đi được nữa chứ? Hôm qua, các đại phu đã bẩm lại cùng hầu gia, nói rằng cô nương đã không còn nguy hiểm tính mạng, hầu gia mới an tâm được, có điều lại sợ cô nương lo lắng, thấp thỏm đến mức tổn thương thần trí, nên lại cho uống thuốc, để cô nương nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng thêm vài ngày”.

Nghe câu nói của Vô Song, dường như tôi đã mê man nhiều ngày nay rồi.

Thế còn Trang Bích Lam thì sao?

Nam Nhã Ý thế nào?

Tôi gần như chẳng thể thở nổi nữa, cố sức gắng gượng một lúc lâu mới có thể cất tiếng nói: “Nhị gia... của các người đâu?”

“Nhị gia?”

“Đường Thiên Kỳ”.

Tôi nhớ rõ ràng, Đường Thiên Trọng ngồi cao trên lưng ngựa, thao túng tính mạng của những người khác. Hẳn dặn dò Đường Thiên Kỳ phải mang đầu của Trang Bích Lam về, nếu không thì thay bằng đầu của chính bản thân.

Đối xử với đệ đệ ruột thịt của mình mà hấn còn độc ác, tàn nhẫn như vậy, trở mặt vô tình vô nghĩa.

“Ồ”. Vô Song mỉm cười. “Nhị gia đang ở trong phủ, mấy hôm trước tìm được một mỹ nhân, ngài yêu thương vô cùng, mấy ngày rồi chẳng bước chân ra khỏi cửa. Sao thế, cô nương cũng quen biết nhị gia sao?”

Đường Thiên Kỳ đang vô cùng an nhàn, sung sướng, đương nhiên là chiếc đầu của hấn vẫn nằm trên cổ.

Vậy nghĩa là Trang Bích Lam...

Tôi hít một hơi thật sâu, trái tim cảm thấy đau nhói vô cùng, đầu tựa trên gối, đau đến mức rên thành tiếng.

Vô Song vô cùng kinh hãi, nhanh chóng đỡ tôi dậy rồi hỏi: “Cô nương, cô nương, người cảm thấy chỗ nào khó chịu?”

Có lẽ trong giấc mộng kia tôi đã khóc cạn nước mắt, thế nên lúc này sống mũi cay xè, đầu óc thối tim, vậy mà mắt tôi không hề có chút nước mắt nào, có điều vẫn thì thầm cất tiếng hỏi: “Vẫn còn... Trang... Trang...”

Vô Song cực kỳ thông minh, miễn cảm, lập tức hiểu ngay mọi chuyện, vội vã đáp lời: “Cô nương đừng lo lắng, Trang công tử không sao hết, Khang hầu phu nhân... ừm, người phụ nữ ở cạnh bên Trang công tử cũng không sao hết”.

Tôi vội vã thở gấp, nắm chặt lấy bàn tay của Vô Song, đợi nghe cô bé nói tiếp.

Vô Song tỏ ra hơi do dự, đôi mắt lưỡng lự giây lát rồi mới nói: “Nghe nói hầu gia đã hạ lệnh xuống, không được gây tổn thương đến tính mạng của hai người đó, cho nên có lẽ hai người đó sẽ không...”

“Bọn họ... giờ đang ở đâu?”

Tôi vẫn nhìn chằm chằm vào Vô Song, mong rằng có thể nắm được chút tin tức rõ ràng từ trong những câu nói của cô bé.

“Điều này...”

Vô Song đưa mắt ra chỗ khác, trốn tránh tôi, do dự không chịu trả lời.

Lúc này, ngoài cửa mới truyền vào giọng nói trầm ồm của một người: “Bọn họ giờ đang yên lành trốn ở một thôn nhỏ đường thượng. Nếu như nàng sống khỏe mạnh thì bản hầu bảo đảm hai người họ cũng sẽ khỏe mạnh, nếu như nàng muốn tìm đến cái chết, bản hầu đương nhiên cũng sẽ không chỉ giết chết hấn không đâu. Ta quyết không cho hai người được làm đôi vợ chồng mà quý dưới âm tào địa phủ. Ta sẽ bắt Trang Bích Lam đến phủ của mình, giày vò hấn vài ba năm rồi mới vứt cho chó rừng ăn hết xác”.

Thân hình Đường Thiên Trọng ánh lên bởi ánh sáng phía sau lưng hấn, to lớn, đáng sợ, từ từ bước vào bên trong, mãi cho tới khi hấn bước tới trước giường, tôi mới có thể nhìn thấy khuôn mặt của hấn.

Chiếc áo bào màu đen được thêu chỉ vàng điểm xuyết vô cùng thích hợp với bộ mặt cương nghị, lạnh lùng, đáng sợ của hấn, đôi mắt sâu thẳm, huyền bí, kiêu ngạo nhìn xuống, sắc nhọn như lưỡi dao, như thể muốn phanh thân thể tôi ra làm trăm mảnh.

Tôi cảm thấy toàn thân ớn lạnh, bất giác đưa tay ôm chặt lấy thân người, nhất thời không dám đáp lại.

Hấn dường như cảm nhận được nỗi sợ hãi, hoảng hốt của tôi, liền lùi về sau một bước, khoe miệng nhếch lên, hạ giọng nói dịu dàng hơn trước: “Nếu như nàng ngoan ngoãn nghe lời, ta cao hứng có thể sẽ tha cho hai người họ cũng nên”.

“Hãy chăm sóc cho nàng ấy thật tốt”.

Hấn dặn dò một tiếng rồi đi thẳng ra ngoài cửa không nhìn tôi thêm lần nào.

Không còn cảm giác sắc bén, đáng sợ kia nữa, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, bất giác cảm thấy xấu hổ trước sự yếu đuối của bản thân, nhớ lại những lời nói vừa chỉ trích vừa cầu cạnh của mình đối với hấn vào ngày hôm đó, khẽ “hừm” một tiếng rồi nói: “Tại sao không bảo là ta đang dùng tính mạng của mình để uy hiếp người chứ?”

Đường Thiên Trọng liền khựng lại, nhưng không hề quay đầu mà còn bước đi nhanh hơn.

Thật ra lúc nói ra câu này, tôi cũng cảm thấy hối hận vì đã dám như vậy với hấn, cả người lại toát đầm mồ hôi, lạnh lẽo kéo tấm chăn mỏng lên tiếp tục nghỉ ngơi.

Vô Song cũng do dự một hồi rồi quay lại dặn người đi chuẩn bị mấy món canh tối, mỉm cười nói thêm: “Cô nương, người đã ngủ suốt bảy, tám ngày nay, không nên nằm mãi như vậy, nếu không chân tay mất hết sức lực, ngược lại càng khó hồi phục nhanh được. Nếu như cô nương có thể chịu đựng được, thì hãy ngồi dậy uống vài ngụm canh, có được không?”

Tôi đưa tay áo lên thấm mồ hôi trên trán, không nói gì.

Tôi ngược lại tin chắc rằng Đường Thiên Trọng đã toàn tâm toàn ý, dốc hết tâm tư, sức lực để cứu mạng tôi. Rõ ràng đã nhiều ngày rồi không ăn uống

gì, nhưng bụng tôi lại chẳng hề có cảm giác đói khát, cũng không biết trong lúc mê man đã bị trút cho biết bao linh đan diệu dược quý giá trên đời nữa.

Vô Song thấy tôi không nói gì, cảm thấy vô cùng lo lắng, ngồi bên mép giường ra lời van nài: “Ninh cô nương, xin hãy uống vài miếng canh thôi. Nếu như hầu gia nghe nói cô nương không ăn uống gì, không biết sẽ lo lắng đến mức độ nào đâu”.

Tôi mỉm cười khôn khéo: “Ta ăn hay không ăn thì có liên quan gì đến hần? Hần có lo lắng hay không thì có can hệ gì đến ta?”

Vô Song cúi đầu xuống, khề lên lời phản bác: “Không có gì liên quan đến cô nương hết, nhưng tất cả đều can hệ đến hầu gia. Cô nương, người thật sự muốn phụ bạc cả tấm chân tình của hầu gia dành cho mình hay sao?”

Tôi nhếch miệng cười khinh khỉnh: “Nếu như không có gì liên can đến ta hết, vậy thì tấm chân tình của hần cũng can hệ gì tới ta? Lẽ nào mắt nhìn hần chém chết vị hôn phu cùng người tỷ muội thân thiết ngay trước mặt, ta vẫn còn phải cảm tạ vì hần đã tha cho mình, từ giờ trở đi phải tri ân, xúc động trước tâm ý của hần hay sao?”

Vô Song dường như hiểu ra điều gì: “Ồ, thì ra... thì ra Trang công tử với Ninh cô nương đã từng định hôn?”

Từ sau khi nhà họ Trang bị diệt môn, chẳng còn ai nhắc đến chuyện hôn sự giữa tôi và Trang Bích Lam nữa, huống hồ chi, sau đó vật đổi sao dời, triều đại thay đổi, tôi lại trở thành chiêu nghi của Đường Thiên Tiêu, ngoại trừ hai chúng tôi ra, liệu còn có ai nhớ đến hôn ước năm xưa?

Vô Song trầm ngâm lên tiếng: “Nếu như là vậy, thật ra... thật ra hầu gia cũng không thể trách cô nương với Trang công tử quá đối thân mật... sau đó nô tì cũng đã hỏi mấy hộ vệ thân cận theo hầu bên cạnh hầu gia. Ban đầu hầu gia không hề có ý định phải diệt trừ Trang công tử cho bằng được, thế nhưng trong lòng ngài toàn là hình bóng của cô nương, lại nhìn thấy cô nương với Trang công tử quá đối thân mật nên nhất thời nóng giận, mới động đến sát giới...”

Là bởi vì tôi với Trang Bích Lam quá đối thân mật?

Tôi chợt nhớ ra chiếc ôm, chiếc hôn từ biệt với Trang Bích Lam trước khi nhảy xuống ngựa vào hôm đó.

Tôi với chàng vốn dĩ không phải là những con người tùy tiện dễ dãi, giữa thanh thiên bạch nhật, làm sao dám làm những hành động vượt quá lễ nghĩa như vậy? Có điều đối mặt với cuộc phân ly phía trước, cho dù sống hay chết, có lẽ cũng khó lòng gặp lại nhau lần nữa, vậy nên tình cảm dâng trào, tôi hoàn toàn không hề muốn né tránh ánh mắt của bất cứ ai.

Còn hành động đó lại trở thành nguyên nhân hần nhất quyết phải dồn Trang Bích Lam vào chỗ chết mới an lòng?

Tôi phẫn nộ lên tiếng: “Ta thân mật với ai thì hần sẽ bắt người đó phải chết sao? Ta còn là chiêu nghi của Hoàng thượng đấy, tại sao không thấy hần làm gì ngài? Ô, ta quên mất rằng, hần quả thực đã từng muốn hại chết Hoàng thượng, bình rượu độc trong cung Di Thanh đó, suýt chút nữa khiến ta phải chết oan ức, đau đớn trong cung Hy Khánh đấy thôi”.

Vô Song kinh ngạc tiến về phía tôi rồi nói: “Thế nhưng... thế nhưng hầu gia không hề hạ độc Hoàng thượng mà. Tuy rằng ngài quả thực... muốn tất cả những người đàn ông gần gũi bên cô nương phải chết, nhưng cô nương đang được sủng ái, đứng bên bờ sóng gió, làm sao ngài lại không biết ra tay ở cung Di Thanh nhất định sẽ liên lụy đến cô nương chứ?”

Tôi nghe thấy lời phủ nhận của cô bé cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nghĩ ngược lại, Đường Thiên Tiêu với hần vẫn còn quan hệ quân thần, đương nhiên không thể nào thừa nhận việc này được. Trước mặt một người ngoài như tôi, Vô Song đương nhiên cũng biết liệu chừng mực, đương nhiên phải bảo vệ cho chủ nhân của mình, ra sức phủ nhận.

Thời gian Vô Song hầu cận tôi không hề ngắn, nhìn thấy tôi không nói gì, chắc chắn đoán được rằng tôi không hề tin, liền cúi xuống nhìn bát cháo hạt sen nấu đường rồi than: “Quả nhiên, chỉ có hạt sen bỏ tâm đi thì mới không đắng nữa. Hầu gia luôn luôn thật lòng cùng cô nương, vốn luôn cho rằng năm đó cô nương chịu đưa tay ra trợ giúp, lại gặp nhau mấy lần, kiểu gì cô nương cũng đối xử với ngài không giống như người khác. Thật không ngờ... thật không ngờ cô nương lại coi ngài chẳng khác nào người xa lạ, thậm chí... còn coi ngài là kẻ địch. Còn hầu gia lại luôn có lòng, hai năm nay không ngừng nhớ về cô nương, vậy mà sau cùng chỉ nhận được có thế này, e rằng lúc này đang khổ sở, đắng cay vạn phần”.

Cảm giác khổ sở nhớ nhung một người, tôi cũng đã từng trải qua, nhưng thật sự chưa từng ngờ cũng có người cũng nhớ đến tôi giống như Trang Bích Lam vậy. Lòng ngực tôi bỗng nhói đau, trong lòng vẫn chưa kịp cảm thấy dễ chịu lại, liền chợt nhớ đến câu nói của hần trước khi rời khỏi đây.

“Nếu như nàng ngoan ngoãn nghe lời, ta cao hứng có thể sẽ tha cho hai người họ cũng nên”.

Tôi ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nhìn Vô Song mỉm cười rồi nói: “Mau mang chè hạt sen đến cho ta ăn”.

Vô Song nhanh chóng vui vẻ trở lại, vội vã ngồi xuống trước mặt, cầm thìa đút cho tôi.

Tôi đang cảm thấy nhát miệng vô cùng, thật sự ăn gì cũng chẳng cảm thấy ngon, nhưng vẫn cứ tận lực nuốt vào bụng, hy vọng nhanh chóng tỉnh dưỡng, hồi phục sức khỏe, suy nghĩ cho thật kỹ tình cảm Đường Thiên Trọng dành cho tôi, rốt cuộc có thể đổi lại sự bình an vô sự cho Trang Bích Lam hay không.

Đúng vậy, đây chính là thứ để đánh đổi.

Tôi đã từng suy nghĩ nhiều về Đường Thiên Trọng, thế nhưng lúc này thật sự chẳng còn thứ gì nữa, ngoại trừ tính mạng mà Đường Thiên Trọng nghĩ trăm

phương ngàn kẻ mới có thể cứu lại được, cùng với tình cảm hẳn dành cho tôi.

Ăn uống điều độ, uống thuốc đều đặn, tinh dưỡng mấy ngày, tinh thần của tôi cũng đã tỉnh táo lại nhiều. Đại phu đến thăm bệnh nói rằng thương thế của tôi đã không còn nghiêm trọng nữa, có điều nội tạng chịu tổn thương, nhất định phải tĩnh dưỡng thật cẩn trọng. Chân trái bị thương mà vẫn cố sức hoạt động nên vết thương càng nặng hơn, ảnh hưởng đến xương cốt, sau khi bó lại phải nằm nghỉ trên giường một thời gian, e rằng vài ba tháng tới không thể tự mình đi lại được.

Không biết Đường Thiên Trọng do bận rộn quốc sự triều chính hay tức giận trước thái độ ngạo mạn của tôi mà không hề giống như trước kia lúc nào cũng ngồi trong phòng tôi thường trà đọc sách. Hàng ngày đều đặn sáng tối hai lần đến thăm tôi, không nói gì nhiều, hẳn chỉ đứng trước giường nhìn một hồi sau đó bỏ đi ngay. Tôi thì lúc nào cũng giả vờ ngủ, chẳng buồn nói với hắn nửa lời.

Thình thoảng tôi lại thăm dò tình hình của Trang Bích Lam từ Vô Song, cô bé ban đầu thì do dự, sau cùng dường như đã hỏi qua ý của Đường Thiên Trọng, rồi mới dám nói sự thật cho tôi nghe.

Mất nhìn thấy tôi vì Trang Bích Lam mà dùng dao tự vẫn, Đường Thiên Trọng cũng thấy kinh ngạc vô cùng, ngay sau khi gọi người đến cứu tôi, cũng chuyển lời dặn Đường Thiên Kỳ tạm thời chưa động thủ, để mặc cho Trang Bích Lam đi vào một thôn nhỏ gần đó, tìm đại phu trị thương cho Nam Nhã Ý. Sau đó cũng chỉ cho cao thủ lặn lẽ giám sát, bao vây quanh ngôi làng nhỏ đó, không cho bất cứ một ai ra vào.

Thương tích của Nam Nhã Ý vô cùng nghiêm trọng, đại phu chốn thôn quê đương nhiên là bó tay chịu thua, ngược lại Trang Bích Lam xuất thân từ gia đình võ tướng lại hiểu nhiều về phương pháp trị thương hơn. Có điều bị vây khốn ở nơi thôn quê này, ngay cả chút cỏ cầm máu cũng chẳng thể nào tìm được.

Vào buổi sáng ngày thứ ba bị vây khốn trong thôn nhỏ đó, Trang Bích Lam đã vứt bỏ hết kiếm giáp, đích thân tới gặp Đường Thiên Kỳ đang vây khốn mình, bằng lòng buông tay chịu trời, chỉ mong phủ Nhiếp chính vương niệm tình tỷ muội của Nam Nhã Ý với Ninh chiêu nghi, mau chóng tìm thuốc chữa trị cho tỷ tỷ.

Đường Thiên Kỳ không dám làm chủ, sau khi cấp báo tình hình cho Đường Thiên Trọng, lập tức tìm ngay một danh y đến trị thương cho Nam Nhã Ý, nhưng không hề bắt Trang Bích Lam, chỉ tịch thu bảo kiếm và ngựa quý của chàng, vẫn canh phòng nghiêm ngặt như trước, không để chàng rời khỏi đó nửa bước.

Nam Nhã Ý trúng tên bị thương nghiêm trọng, lại không được cứu chữa kịp thời, vết thương lại càng thêm trầm trọng, thậm chí còn nặng hơn của tôi, đến bây giờ mới coi như lấy lại được tính mạng từ tay Diêm Vương.

Tôi nghe thấy Vô Song kể vậy, tuy rằng yên tâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng thể nào kìm nén được nỗi chua xót trong lòng mà hỏi: “Trang Bích Lam... thật sự đã nói như vậy sao?”

Vô Song liền đáp: “Chính là vậy đó, lúc đó hầu gia chỉ lo lắng đến vết thương của cô nương, nhất thời không để tâm đến chuyện của Nam cô nương, sau đó nô tì được hầu gia triệu hồi về phủ chăm sóc cô nương, đứng cạnh nghe rõ mồn một, chính công tử đã tìm đến nhị gia, nói rằng chỉ mong cứu được Nam cô nương, còn công tử sẽ tự nguyện buông tay chịu trời”.

Tôi lắc đầu nói: “Không phải là câu đó. Huỳnh ấy thật sự đã nói... muốn Khang hầu niệm tình tỷ muội giữa Nam Nhã Ý và Ninh chiêu nghi mà cứu lấy tính mạng của Nam Nhã Ý cơ”.

Vô Song gật đầu, sau đó lên nhìn sắc mặt của tôi, thận trọng hỏi lại: “Thế thì có gì không ổn ạ?”

Tôi vội vã quay đầu sang chỗ khác, nhìn về phía trong giường, nhắm mắt nói: “Không có gì”.

Vừa ra khỏi Hoàng cung, Vô Song liền không gọi tôi là chiêu nghi nữa, cho nên câu nói này đương nhiên là xuất ra từ miệng của Trang Bích Lam.

Chàng không những không đoán ra tôi thả chết cũng không chịu rơi vào tay của Đường Thiên Trọng, lại còn đoán chắc khi rơi vào tay phủ Nhiếp chính vương, Khang hầu chắc chắn sẽ sủng ái, yêu chiều tôi hết mức, cho nên mới đem tình cảm tỷ muội giữa tôi và Nam Nhã Ý làm cái cớ, thật sự chàng muốn đánh cược tình cảm Đường Thiên Trọng dành cho tôi.

Cũng không thể nào trách chàng được.

Chưa nói đến tình cảm hai người họ đã ở bên nhau bấy lâu nay, chỉ dựa vào việc Nam Nhã Ý xả thân cứu mạng chàng đến hai lần, báo ân cũng là điều nên làm.

Thế nhưng tôi không phải là ai đó của Đường Thiên Trọng, vậy mà lại cố tình nhắc đến tôi, ý tứ ẩn trong đó, giống như thể chàng nguyện đem tôi ra để đánh đổi lấy tính mạng của Nam Nhã Ý.

Chàng chịu xả thân vì tôi, nhưng vì Nam Nhã Ý, ngay đến tôi chàng cũng chịu từ bỏ.

Hoặc rằng những người đàn ông có máu có thịt có lương tâm xưa nay đều như vậy cũng nên? Ân nghĩa cao hơn trời, càng lớn hơn tư tình nhi nữ.

Thế nhưng chọn lựa này vẫn giống như một con dao sắc nhọn lặn lẽ cửa mạnh lên trái tim tôi, khiến tôi không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Phòng tuyến canh giữ tôi ở phủ Nhiếp chính vương đương nhiên còn cẩn mật, nghiêm ngặt hơn cả trong Hoàng cung, muốn được nắm tay chàng trốn

chạy lần nữa e rằng còn khó hơn lên trời. Hiện nay, tôi cũng chẳng còn mong muốn gì nữa, chỉ mong chàng và Nam Nhã Ý có thể bình an vô sự, hơn nữa sau đó có thể bình an quay về Giao Châu thì tôi đã cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

Tình dưỡng hơn một tháng trời, tuy chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng tôi đã có thể vịn vào Vô Song đi lại được. Bởi vết thương phải tránh gió, cho nên cô bé chỉ để tôi đi lại trong phòng khách, đến cửa sổ cũng không chịu mở ra.

Nghĩ tới việc Nam Nhã Ý cũng mang thương tích nghiêm trọng trong người, bây giờ lại bị vây khốn ở thôn làng bé nhỏ, chắc hẳn cuộc sống vô cùng khó khăn gian khổ, tôi cũng cố gắng dưỡng sức, chờ đợi thời cơ.

Mãi cho tới đầu tháng Bảy, Vô Song hỏi đại phu, nói rằng cho tôi ra ngoài dạo mát cũng không sao cả, thì cửa phòng mới được mở, tôi cũng được ra ngoài đi lại.

Hàng ngày lặng lẽ nằm trong phòng, tôi thường cảm thấy như có tiếng nước chảy, rồi lại ngửi thấy mùi hoa sen thoang thoảng, nên tôi đoán chỗ mình ở gần một nơi có nước. Đến khi bước ra khỏi phòng khách, tôi nhìn thấy chiếc đình nhỏ ra phía trước, ba mặt là nước, ngẩng đầu lên là nhìn thấy lá xanh biêng biếc, sen hồng nở rộ.

Lúc này đã vào xế chiều, ánh hoàng hôn tỏa khắp bầu trời, không khí vẫn nóng bức, nhưng lại càng khiến cho hương sen tỏa ngát khắp nơi, khiến con người phải say đắm. Đưa mắt nhìn sang, nước trên nước dưới, tạo nên một màu xanh biếc, sen hồng khẽ lay, bông thì nở rộ như đèn, bông thì vẫn đang chúm chím ngà mình soi bóng nước, tươi đẹp như đang múa. Cảnh vật thanh nhã tuyệt đẹp khiến tôi mê say, chìm đắm trong đó.

“Hồ sen?”

Tuy biết rằng có nước, nhưng tôi thực tình không thể ngờ rằng ở đây lại có hồ sen lớn đến vậy. Còn nơi mà tôi đang ở không phải xây cạnh hồ nước mà được thiết kế xây dựng đúng phân trung tâm của cả hồ sen, bốn bề đều là nước, chỉ có duy nhất một cây cầu trúc để vào bờ.

Vô Song đứng bên nhanh chóng đáp: “Đúng vậy, ngôi Đình sen này nằm ở phía Đông Bắc của phủ Nhiếp chính vương, là vị trí xa khuất nhất, hàng ngày đều không tiện đến vương phủ hay ngự thư phòng để nghị sự. Thế nhưng lần đầu tiên hầu gia đến đây đã rất thích nơi này, rồi sửa nơi này trở thành chỗ nghỉ ngơi của mình”.

Tôi nhớ lại cách bài trí, trang hoàng trong căn phòng mình đang ở, bèn vội vã hỏi: “Ý người là, nơi đây chính là phòng ở của Khang hầu tại vương phủ hay sao?”

Vô Song mỉm cười nói: “Đương nhiên là thế rồi. Cô nương quan trọng thế nào đối với hầu gia, làm sao ngài có thể an tâm để cô nương ở chỗ khác được chứ? Trong cung thì ở phòng nghỉ của hầu gia, ở vương phủ đương nhiên cũng vẫn là phòng nghỉ của ngài rồi”.

Sau khi tĩnh lại vài ngày, tôi đã từng nghĩ ngờ như vậy, thế nhưng hàng ngày Đường Thiên Trọng ghé qua thăm tôi đúng hai lần, sau đó lại rời đi, khiến cho tôi có cảm giác rằng hẳn đang quay về phòng riêng của mình để nghỉ ngơi. Huống hồ, tôi không cam tâm tình nguyện bị hãm giam cầm tại chỗ này, nên chẳng thèm quan tâm đến việc của hắn.

Tôi chậm rãi bước về một góc, ngồi xuống tựa vào lan can rồi nói: “Tính cách của Khang hầu cũng kì lạ quá, cứ có người khách nào không an tâm là sẽ để cho bọn họ ở trong phòng của mình hay sao?”

Vô Song ngồi xuống, xoa bóp bên chân bị thương của tôi rồi nói: “Xem ra... tính cách của hầu gia quả thực là có đôi chút kỳ lạ. Hai năm trước, khi hầu gia đến vùng Giang Nam này một lần, lúc quay về thường xuyên hồn phách bay bổng, đương yên đương lành lại làm một chiếc hồ lớn trong phủ, trồng hoa sen, nói rằng muốn ăn ngó sen nổi tiếng vùng Giang Nam. Khi đến Nam Triều cũng thế, không có việc gì hầu gia lại chạy tới đây. Thật ra vào đầu mùa xuân, ở đây lạnh vô cùng, trong hồ không nhìn thấy bất cứ một bông sen nào, nhưng hầu gia lại còn đích thân để một tấm biển, tựa là “Liên Úc” (Hoài niệm hoa sen) gì đó, cô nương có nhìn thấy hay không?”

Tôi nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy tấm biển treo giữa đình đề hai chữ vuông vắn “Liên Úc”, nét bút đẹp đẽ, hoàn toàn không nhận thấy chút bả khí ngạo mạn thường có ở Đường Thiên Trọng.

Vô Song tiếp tục nói: “Khang hầu lúc đầu rất khó tính, còn có chứng sợ bẩn, bình thường Thái hậu và các thần tử trong triều tặng ngài không ít mỹ nữ, nhưng ngài thường không để tâm đến nữ sắc, không thích người khác chạm vào người mình, nói rằng sợ bẩn. Thế nhưng hôm đó khi ngài cứu cô nương về phủ, toàn thân cô nương toàn bùn đất, khiến cho mặt đất, đồ đạc chỗ nào cũng dính bùn, vậy mà ngài chỉ trách bọn nô tì hành động chậm chạp, làm nhờ việc thay trang phục trị thương của cô nương. Cô nương nói xem, tính cách của Khang hầu phải chăng là quá kỳ lạ?”

Từ trước đến nay tôi biết rằng Vô Song trung thành tuyệt đối với chủ nhân của mình, thật phục cô bé còn biết thuận theo lời nói của tôi để kể cho tôi biết chủ nhân của mình đã đối xử với tôi tốt như thế nào.

Đối xử với tôi tốt.

Quả thực, hẳn đối xử với tôi rất tốt.

Có điều tốt đến mức độ hẳn phải dồn tình địch và người vợ kết tóc se duyên trên danh nghĩa của mình vào chỗ chết, thật sự khiến cho người khác không dám chấp nhận tình yêu đó.

“Xạ hương thành bại còn thom.

Thân sen bẻ gãy còn vương tơ lòng.” [1]

[1]. Chuyển dịch từ hai câu thơ trong bài Đạt Ma Chi Khúc của nhà thơ Đường Ôn Đình Quân. Nguyên văn: “Đào xạ thành trần hương bất diệt. Nữu liên tác thốn ti nan tuyệt”. Trong hai câu thơ này: “hương” đồng âm với “trương”, “tử” đồng âm với “tư”, ghép lại ý nói dù có thế nào thì nỗi “tương tư” cũng vẫn còn đây, tình ý quán quýt đến chết không thay đổi.

Tôi chậm rãi nghĩ đến mối tâm sự riêng của bản thân, nhìn lá sen xanh biếc dưới mặt hồ, mấy đôi uyên ương đang bình thản bơi lội, liếc nhìn lông vũ của mình dưới mặt nước tĩnh lặng tựa gương.

Đúng lúc đang thất thần, tôi liền nghe thấy tiếng bơi lội trong nước, tiếp theo đó là tiếng tăng ni không ngừng đọc niệm Thánh kinh, giống như trong phủ Nhiếp chính vương đang làm pháp sự gì đó, hơn nữa quy mô không hề nhỏ. Tôi bất giác đứng bật dậy, bước về phía đó vài bước.

Khi sắp sửa bước tới chiếc cầu trúc, Vô Song đã kéo tôi lại, mỉm cười nói: “Cô nương, người nhìn xem mặt trời còn chưa xuống núi, ánh nắng ngoài đó vẫn còn rất gắt, đừng có ra đó. Nếu cô nương thật sự muốn đi tản bộ thì đợi thêm chút nữa, hầu gia tới đây, để hầu gia đưa người đi ngắm phong cảnh trong phủ Nhiếp chính vương, đồng thời cũng không để cho đám binh lính trong phủ Nhiếp chính vương hiểu lầm, có được không?”

Tôi quay đầu lại nhìn cô bé, thấy tôi nhìn cô bé cũng cảm thấy không thoải mái, liền quay đầu nhìn ra hướng khác, nụ cười ngại ngùng, cứng nhắc.

Điểm cuối cùng của cầu trúc, có bốn tên thị vệ ngồi bên cây nghỉ ngơi, thần nhiên như không có chuyện gì uống nước, nói chuyện. Thật không dám tương tượng trong phủ Nhiếp chính vương nổi danh quân uy nghiêm ngặt lại có những thị vệ nhàn nhã thế này, lại còn ở ngay nơi hàng ngày Khang hầu ghé thăm.

Nếu như Vô Song không ngăn tôi lại, khi đi đến đầu cầu trúc kia, chắc hẳn mấy tên thị vệ này sẽ xông tới chặn tôi lại chẳng?

Tôi lùi lại vài bước, mỉm cười nói: “Ồ, chân ta vẫn chưa hồi phục, không muốn đi lại nhiều. Có điều nghe thấy hương đó truyền lại tiếng niệm kinh cho nên cảm thấy tò mò mà thôi.”

Vô Song nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười đáp lại: “Bên đó là Tụng Hiền Đường, ở đó đang làm nghi lễ Thủy Lục Đạo Trang, rất đông các hòa thượng, đạo sỹ đang ngồi trong phòng, chẳng có gì đáng xem cả”.

Tôi bất giác gặng hỏi: “Ai đã qua đời sao?”

Thủy Lục Đạo Trang, tên đầy đủ là “Pháp giới thánh phàm thủy lục phổ độ đại trai thánh hội”, là một nghi lễ của đạo Phật dùng để siêu độ, xóa hết mọi tội lỗi của người chết khi còn sống, cho âm hồn có thể nhanh chóng đầu thai chuyển kiếp. Ở đây mà vẫn có thể nghe thấy tiếng động, chứng tỏ nghi lễ này được tổ chức long trọng, thế nhưng tại sao ngày nào Đường Thiên Trọng cũng tới đây, không hề thấy đôi chút bi thương, ai oán nào giống với bộ dáng mất đi người thân chứ?

Vô Song gọi một tiểu nha đầu bụng chén trà Bích La Xuân đã pha đến trước mặt tôi rồi mỉm cười nói: “Làm gì có ai qua đời đâu. Chẳng qua chỉ là hành động hầu gia làm để che mắt mọi người mà thôi. Lúc này trong đại pháp đường của cung Đức Thọ cũng đang mời cao tăng, đạo sỹ đến làm nghi lễ này đây. Cô nương thông minh chắc có thể đoán ra đang làm pháp sự cho ai rồi chứ?”

Lòng tôi chợt thất lại, đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời lúc này cũng đã dần lạnh đi. Tôi cảm nấp cốc trà trên tay một lúc lâu rồi mới chậm rãi gạt lá trà, nhấp một hớp rồi nói: “Pháp sự trong vương phủ phải chăng được làm cho Khang hầu phu nhân? Còn về pháp sự trong Hoàng cung, đương nhiên... đương nhiên là vì Ninh chiêu nghi đã xảy ra chuyện”.

Vô Song nhoen miệng mỉm cười rồi nói: “Nô tì đã nói rồi mà, chẳng có việc gì giấu được cô nương”.

Đứng giữa tiết trời mùa hè oi bức, mu bàn tay tôi lấm tấm mồ hôi, lòng bàn tay lại cảm thấy lạnh giá vô cùng.

Đã sớm biết rằng, Đường Thiên Trọng tuyệt đối không bao giờ giao tôi cho Đường Thiên Tiêu, còn Đường Thiên Tiêu cũng không thể không để tâm đến tôi. Tôi cũng đang đoán xem Đường Thiên Trọng sẽ dùng thủ đoạn gì để một tay che cả bầu trời đây.

Thì ra cũng chỉ một chữ “chết”. Quả nhiên cắt đứt mọi thứ, vô cùng gọn ghẽ.

Dựa vào khả năng có thể hô phong hoán vũ của mình, Đường Thiên Trọng dễ dàng tìm ra được hai thi thể có dung mạo, hình dáng tương tự như chúng tôi. Mọi người đều sợ chuốc họa chu di cửu tộc, còn Đường Thiên Trọng thì làm mọi chuyện đều dễ dàng, không e sợ bất cứ điều gì. Cho dù Đường Thiên Tiêu có nhìn thấu chuyện này, nếu như không có chứng cứ rõ ràng cũng đành phải mặc cho hắn chỉ hươu nói vượn thôi.

Trong triều đình lúc này, chỉ duy nhất quyền lực là có thể làm điên đảo thị phi, đổi trắng thay đen, cũng duy mỗi quyền lực có thể một tay che cả bầu trời, coi thường mọi thứ.

Tôi chống tay lên trán ngồi lặng bên đình, miệng khẽ nhấp hớp trà, thất thần nhìn về hồ sen quen thuộc trước mặt.

Vô Song ra ngoài đôi lát, lúc quay lại đã dâng một chiếc tiêu ngọc màu tím cho tôi rồi cười nói: “Cô nương, nếu như cảm thấy chán nản, chi bằng thổi một khúc tiêu cho đỡ buồn cũng hay”.

Tôi cầm lấy chiếc tiêu, nói: “Chiếc tiêu ngọc này rất tuyệt, chỉ có điều hơi nặng, để làm vật trang trí thì đẹp, chứ thổi lên tiếng cũng không hay mấy”.

Vô Song khẽ cười nói: “Cô nương đã quên rồi sao? Hôm đó khi Hoàng thượng mời Khang hầu đến cung Di Thanh thưởng thức tài nghệ nấu nướng của cô nương, chính người đã dùng một chiếc tiêu ngọc màu tím thối khúc Ngọc Lâu Xuân. Đây chính là chiếc tiêu mà hôm đó cô nương đã dùng”.

Tôi vội vã nhắc chiếc tiêu đó lên xem kỹ, quả nhiên cảm thấy quen mắt, liền mỉm cười đáp: “Hầu gia đúng là thần thông quảng đại, cho dù là vật ngự dụng trong cung Càn Nguyên, nếu như hầu gia muốn, e rằng cũng dễ dàng lấy được”.

Vô Song không hề phủ nhận, chỉ nói: “Nói đến phủ Nhiếp chính vương, tuy rằng không hùng vĩ tráng lệ bằng Hoàng cung, nhưng bất cứ kỳ trân dị bảo nào trong thiên hạ cũng có, không hề kém cạnh Hoàng cung là bao. Có điều, trong Hoàng cung có một người mà hầu gia ngày nhớ đêm mong, lúc nào cũng nghĩ tới, vậy mà mãi chẳng gặp được, nên đành phải cảm thứ đồ mỹ nhân đã dùng để tiêu đi nỗi sầu tương tư. Với địa vị hiện nay của hầu gia, biết bao giai nhân mong muốn mà còn chẳng được...”

Tôi chẳng buồn nghe cô bé tiếp tục ca ngợi chủ nhân của mình anh minh thần dũng, si tình vô song, liền rút chiếc tiêu ngọc lại cho cô bé, vừa quay lại phòng vừa nói: “Ta chẳng qua chỉ là một con người thấp hèn, bé nhỏ, sao xứng được với chiếc tiêu ngọc quý trọng này chứ? Nếu như có ngọn trúc thích hợp, ta lại muốn làm một chiếc tiêu trúc để thối còn hơn”.

Thật ra, tôi chưa bao giờ đích thân làm chiếc tiêu bằng trúc, cũng chỉ tiện miệng nói vậy, thật không ngờ sáng hôm sau khi thức dậy rửa ráy mặt mũi, lại nhìn thấy trên bàn đặt hơn mười thân trúc trắng, bên cạnh còn có những vật dụng cần thiết để làm tiêu như dao con, dùi khoan.

Khi cầm thanh trúc trắng lên nhìn, tôi mới nhận ra đây đều là những thân trúc đã trồng được hai năm trở lên, hơn nữa cũng đã gia công, hong lửa cho thẳng mà không hề làm phai mất màu ban đầu, rất thích hợp để làm tiêu.

Vô Song nhìn thấy tôi có hứng thú liền vội nói: “Tối qua, nô tì bẩm cùng hầu gia, ngài lập tức sai người chuẩn bị những thứ này tới. Cô nương nhìn xem đã ổn hay chưa?”

Tôi liền rút thân trúc sang một bên, chải tóc rồi nói: “Nếu như hầu gia thật sự muốn làm ta vui vẻ, tại sao không để cho ta bỏ đi cùng Trang Bích Lam? Cho dù để ta phải thờ bái vị của chàng cả cuộc đời này, ta cũng cam tâm tình nguyện”.

Vô Song nghe vậy im lặng lúc lâu không nói được gì, mãi một lúc sau mới nói: “Cái này... cô nương cứ nói thẳng cùng với hầu gia đi”.

Thật ra, tôi cũng biết rõ rằng Đường Thiên Trọng sẽ không bao giờ thả cho tôi đi nữa, ngay cả Trang Bích Lam cũng vì tôi mà bị liên lụy, nói không chừng lúc này đã trở thành con cờ quan trọng để hấn đàm phán cùng họ Trang ở Giao Châu. Chuyện đến nước này, tôi cũng chỉ mong hai cha con họ Trang có thể bình an vô sự bảo toàn được lãnh thổ của mình, đừng để tôi lại lần nữa trở thành hồng nhan họa thủy liên lụy đến họ.

Ngày tháng còn dài, bị nhốt tại nơi bên cạnh hồ sen thế này quả thực là cô liêu, vô vị. Sau cùng, tôi cũng chọn thanh thích hợp nhất trong mấy thanh trúc trắng kia bắt đầu làm chiếc tiêu.

Vô Song đứng cạnh bên trợ giúp, tôi bất giác hỏi thăm: “Con bé Cửu Nhi trong cung, đôi tay khéo léo, linh hoạt, mồm miệng cũng tinh ranh, mỗi khi nói chuyện đều vui vẻ như chú chim chích vậy. Nếu như có nó ở đây nói chuyện chắc sẽ bớt buồn chán hơn”.

Vô Song mỉm cười nói: “Nếu nói về đôi tay khéo léo thì e rằng tìm khắp cả Thụy Đô này cũng chẳng thấy được ai khéo léo hơn cô nương nữa. Nhìn vào các lỗ trên chiếc tiêu này thì biết, đều nhau tằm tấp”.

Tôi bật cười: “Chỉ đều tằm tấp thì được ích lợi gì, phải thổi ra tiếng hay thì mới được”.

Sau khi làm xong các lỗ thổi trên chiếc tiêu, bít một đầu lại, tôi liền đo khoảng cách giữa các lỗ rồi khoét thêm hai lỗ hậu âm nữa. Tiếp đó tôi thổi tiêu, nghe tiếng, đánh giá rồi điều chỉnh độ lớn bé của các lỗ. Chính vì vậy mà không khí trong phòng cũng náo nhiệt hơn mọi khi, ngay cả mấy tiểu nha đầu hầu hạ bên ngoài cũng chạy tới, bình phẩm xem âm nào thanh trong, âm nào trầm ổn.

Đường Thiên Trọng vẫn như mọi khi, mỗi ngày hai lần tới thăm, có điều thời gian ở lại càng ngày càng dài hơn, cho dù tôi giả bộ như không nhìn thấy, hấn cũng không chịu bỏ đi, cứ lặng lẽ ngồi một bên uống trà, nhìn tôi làm tiêu rồi bặt rón điều chỉnh lại âm sắc.

Đám nha đầu thật sự rất sợ hấn, vừa gặp đã im lặng như tờ tránh dạt sang một bên. Thế nhưng không hiểu đám nha đầu này có phải nhận được lệnh không, mà sau khi hành lễ xong, lại tiếp tục chạy đến chỗ làm tiêu bàn luận cười nói về tiếng tiêu.

Không biết bọn chúng có thật lòng hay không, thế nhưng có việc làm giết thời gian, tôi cũng có thể bớt lo lắng đến tình hình của Trang Bích Lam và Nam Nhã Ý hơn. Mấy hôm sau, tôi nhận thấy trong số tiêu mình làm ra, có hai chiếc âm sắc thật sự hay, tôi thậm chí còn mở cửa sổ ra, nhìn vào hồ sen đang nở rộ, thổi một khúc Diêm Giáng Thần.

“Xuân sang hoa nở khắp nơi

Hận sao người ở xa xôi chưa về

Bê cảnh liễu trước phòng khuê

Vì ai nhưng nhớ tái tê gầy mòn

Đa tình một tấm lòng son

Nhưng trời chẳng để ta còn bên nhau

Khi ly biệt, luống sầu đau

Uớt đầm tay áo rượu sầu lệ hoen”. [2]

[2]. Phong dịch bài từ Hoa tín lai thời theo điệu Điểm Giáng Thần của Án Kỳ Đạo.

Khúc nhạc vừa kết thúc, đúng lúc tôi đang cảm thấy thương cảm, sầu muộn thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi vui vẻ của ai bên tai: “Chiêu nghị”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Cửu Nhi đang mặc trên người bộ y phục màu đỏ rực rỡ, vui vẻ chạy lại gần.

Tôi nhất thời không dám đáp lại cô bé, quay đầu nhìn về phía Đường Thiên Trọng đang chậm rãi bước vào.

Hắn hoàn toàn không để tâm đến cách xưng hô của Cửu Nhi, đang đưa mắt nhìn về phía tôi, khóe miệng nhoen lên một nụ cười, thấy tôi đang nhìn về phía mình, hắn lại càng cười tươi hơn trước.

Từ trước đến nay hắn đều trầm lặng, lạnh lùng, đột nhiên mỉm cười tươi tắn thế này, ngược lại tôi cảm thấy không quen. Vứt bỏ chiếc tiêu trên tay sang một bên, tôi đỡ lấy Cửu Nhi đang hành lễ trước mình, rồi khẽ nhéo vào bàn tay của cô bé.

Cửu Nhi nhận ra ngay, lặng lẽ quay sang nhìn Đường Thiên Trọng rồi lập tức thay đổi cách xưng hô: “Bái kiến Ninh đại tiểu thư”.

Tôi còn đang nghĩ xem cách xưng hô của cô bé có thỏa đáng hay không thì Đường Thiên Trọng đã ngồi xuống ghế rồi bình thản lên tiếng: “Cửu Nhi, Ninh chiêu nghị của cung Di Thanh và phu nhân chính thất của bản hầu đều đã qua đời vì bị người xấu ám toán tại am Tây Hoa. Hôm nay vừa làm xong pháp sự, hai người đều đã yên nghỉ dưới đất rồi”.

Cửu Nhi lúng túng nắm lấy tay áo của mình rồi lên lút nhìn sắc mặt của hắn, khẽ tiếng đáp lại, ánh mắt nhìn về phía tôi càng lúc càng bàng hoàng, hoảng loạn.

Thì ra sống hay chết đều do hắn nói là xong cả. Tôi coi như không nghe thấy, ngồi lặng một bên ngắm nghía chiếc tiêu của mình.

Cửu Nhi thăm hỏi tôi: “Vậy nô tì phải gọi người như thế nào ạ?”

Tôi bình thản trả lời: “Tùy người, hầu gia nói ta là ai thì ta là người ấy”.

Ánh mắt của Đường Thiên Trọng đột nhiên tươi tắn và sáng chói hẳn lên. Hắn ngồi cạnh bàn thưởng thức chén trà rồi chậm rãi lên tiếng: “Nàng ấy là... Thanh cô nương, phu nhân Khang hầu trong tương lai”.

Tôi cảm thấy vô cùng bàng hoàng, ngay đến Cửu Nhi cũng sững sờ khó tin, đôi mắt to trừng trừng lên một lúc rồi mới chuyển động nổi, gật đầu nói: “Ồ... thì ra là Thanh cô nương...”

Tâm trạng của Đường Thiên Trọng dường như đang rất vui, cứ ngồi lì ở đó, không hề có ý định bỏ đi. Hơn nữa, hắn còn cầm lấy chiếc tiêu lúc nãy tôi vừa thổi rồi nói: “Nàng thổi tiêu nghe rất hay. Chính vì vậy, ta nghĩ rằng chiếc tiêu do đích thân nàng làm ra chắc hẳn cũng đặc biệt khác thường”.

Hắn đưa chiếc tiêu ra trước mặt tôi rồi hỏi: “Chiếc này đã được coi là hoàn thành hay chưa? Hình như không giống với những chiếc mà ta vẫn thấy thì phải”.

Tôi chỉ đáp lại: “Chỉ cần buộc dây đuôi vào, quét sơn lên thì sẽ giống hệt những chiếc tiêu bình thường hầu gia nhìn thấy thôi”.

Đường Thiên Trọng gật đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng rồi nói: “Nàng thổi thêm một khúc nữa cho ta nghe có được không? Đã lâu ta chưa nghe nàng thổi tiêu rồi”.

Tôi vội vã chối từ: “Hầu gia, cổ họng ta đang rất khô, người cũng thấy mệt mỏi rồi”.

Đôi lông mày vừa đen vừa rậm của Đường Thiên Trọng chau sít lại, sau đó từ từ giãn ra, chậm rãi nói: “Vị tỷ tỷ tốt kia của nàng hình như sức khỏe chưa hồi phục được mấy đâu. Nàng ở đây hầu như đã không dùng đến thuốc nữa nhưng thỉnh thoảng vẫn sốt cao. Ta đang nghĩ, liệu có nên mang đến một ít thuốc không. Có điều thấy nàng cũng chẳng mấy dễ tâm đến bản thân, nên ta cũng chẳng cần phải hao tâm tốn sức vào việc đó làm gì”.

Hắn đang uy hiếp tôi!

Khuôn mặt tôi đột nhiên nóng rực lên, tôi cảm hận đến mức nắm chặt chiếc tiêu, nhìn hắn đầy thù hận, chỉ tức là không thể nào đâm một nhát vào khuôn mặt dương dương tự đắc của hắn.

Hắn phớt lờ ánh mắt căm hờn, sắc bén của tôi, bình thản ngả lưng ra sau ghế, nhìn tôi bằng ánh mắt thách thức, nhắc lại yêu cầu khi nãy của mình: “Nàng hãy thổi thêm một khúc cho ta thưởng thức xem nào”.

Tôi cảm thấy tức giận vô cùng, quay đầu nhìn ra hồ sen ngoài cửa sổ.

Một đôi uyên ương đang đậu trên lá sen, lặng lẽ quán quýt bên nhau khiến người ta có cảm giác xua tan đi được cái nóng bức của mùa hè.

Tuy rằng được con người nuôi, không được tự do bay lượn trên bầu trời, nhưng chỉ ít bọn chúng có thể bình an bên nhau, tránh được phong ba bão táp, nhàn nhả sống hết cuộc đời của mình.

Hít một hơi thật sâu, kìm nén hết mọi bức tức trong lòng, tôi cầm chiếc tiêu lên, vẫn thổi khúc Điểm Giáng Thần khi nãy, có điều không cảm xúc gì hết, chỉ mong qua loa cho xong chuyện.

Khúc nhạc kết thúc, Đường Thiên Trọng quay mặt đi chỗ khác, dường như đang suy ngẫm điều gì đó.

Biết chắc rằng hắn không hiểu âm luật, tôi đang nghĩ có khi nào hắn cũng cảm nhận được tôi không để tâm vào khúc nhạc thì lại thấy hắn mỉm cười: “Ừm, lần này nàng thổi nghe thuận tai hơn lần trước nhiều”.

Tôi đang âm thầm khinh bỉ khả năng thưởng thức âm nhạc của hắn thì lại nghe hắn nói tiếp: “Bất ta nghe nàng nhưng nhớ thiết tha, chi bằng để ta nghe khúc nhạc không có cảm xúc còn hơn. Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Lòng tôi đột nhiên quặn lại, vội vã quay đi chỗ khác không dám nhìn hắn nữa. Tuy hắn chưa nói ra đáng tiếc cái gì, nhưng tôi đã vô cùng thấu hiểu.

Không ngờ hắn lại có thể thấu hiểu được khúc nhạc này. Khúc trước rất chăm chú, nhưng chan chứa nỗi nhớ nhung, có điều lại không phải dành cho hắn. Khúc nhạc sau vô tâm vô tình, nhưng nói cho cùng cũng dành riêng cho hắn. So sánh hai khúc nhạc với nhau hắn cam lòng chấp nhận khúc sau.

Hắn đưa mắt sang nhìn mấy thanh trúc vút chông chơ một bên rồi lại quay sang nhìn tôi hỏi: “Sức khỏe của nàng dạo này thế nào?”

Tôi không hiểu ẩn ý bên trong, trả lời một cách mơ hồ: “Ừm, có danh y diệu dược của hầu gia, đương nhiên là hồi phục rất nhanh”.

Đường Thiên Trọng gật đầu, chậm rãi nói: “Đại phu nói, ngoại thương của nàng đã khỏi hẳn, chỉ có điều vết thương đang lên da non. Còn vết thương ở phổi thì phải từ từ điều trị. Vết thương ở chân cũng không còn nghiêm trọng nữa, có điều một vài tháng nữa đi lại vẫn chưa tiện, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ lành lặn thôi”.

“Cảm ơn hầu gia quan tâm. Thanh Vũ thân phận thấp hèn, được hầu gia ưu ái, cảm thấy vô cùng kính ngạc, mừng rỡ”. Tôi biết điều không còn dám chọc hắn tức giận, đành phải nói lời cảm ơn.

Đường Thiên Trọng mỉm cười, dang đôi tay ra rồi lên tiếng ra lệnh: “Thay đồ”.

Tôi ngây người thờ thẩn.

Vô Song đã dẫn theo tiểu nha đầu vào tháo chiếc trâm ngọc trên mái tóc, hạ bảo kiếm, ngọc bội, đai lưng, thay bộ áo bào màu đen đáng sợ bằng một bộ áo mặc trong phòng màu ghi nhạt, khiến cho bá khí đáng sợ cũng vơi đi phần nào.

Tôi đang cảm thấy thấp thòm bất an, Vô Song liền mỉm cười hỏi: “Bữa tối của hầu gia phải chăng cũng đang chuyển qua đây dùng?”

Đường Thiên Trọng quay sang nhìn tôi rồi gật đầu nói: “Chuyển sang đây. Bên thư phòng nóng bức, kể từ ngày hôm nay, bản hầu sẽ dọn về đây ở”.

Vô Song quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt lo âu rồi đáp: “Dạ, bọn nô tì đi chuẩn bị ngay”.

Nói xong, cô bé liền đưa mắt ra hiệu cho mấy nha đầu trong phòng, rồi dẫn bọn chúng lui xuống, ngay cả Cửu Nhi vừa mới được đưa về hầu hạ cạnh tôi cũng bị áp theo cùng.

Nhìn thấy đám người hầu lui hết ra ngoài, trong phòng đột nhiên tĩnh lặng, bức bối. Gió nhẹ trên mặt hồ thổi vào vậy mà vẫn chẳng thể nào xua đi hết cái nóng nực trong phòng. Ngực lại, từng đợt hương sen thoang thoảng đưa vào khiến tôi nhớ tới Trang Bích Lam đang bị Đường Thiên Trọng bao vây khốn cùng, trong lòng lại cảm thấy đau nhói từng cơn.

Đường Thiên Trọng lúc này đã bước tới, đưa tay trái nhẹ nhàng vuốt lên má tôi.

Tôi chẳng buồn nhìn hắn, liền quay mặt đi chỗ khác nhưng vẫn chẳng thể nào tránh được, chỉ cảm thấy bàn tay đang chạm vào làn da của mình vô cùng thô ráp, mang theo hơi ẩm khiến tôi hãi hùng. Tôi chẳng thể nào nhẫn nại thêm nữa, nhanh chóng đứng bật dậy, đi thẳng ra chỗ khác tránh né hắn.

Bên tai tôi thoát ẩn thoát hiện tiếng cười nhẹ nhàng, cũng không biết Đường Thiên Trọng làm thế nào mà dễ dàng kéo thân người tôi lại, ôm chặt vào lòng mình. Còn bàn tay trái của hắn vẫn còn vuốt ve lên mặt tôi, dường như chưa từng rời khỏi đó bao giờ.

Tôi cố gắng tránh né những cử chỉ thân mật của hắn, cuối cùng chỉ đành quay mặt đi chỗ khác, nhưng thân người lại càng bị ôm chặt lại hơn, lớp trang phục mỏng manh mùa hè chẳng thể nào ngăn được hơi ấm từ cơ thể hắn truyền qua.

Ánh mắt Đường Thiên Trọng nhìn tôi càng nóng bỏng hơn cả nhiệt độ trên cơ thể hắn. Hắn thì thầm bên tai tôi như đang than thở: “Lẽ nào ta thật sự cứ phải dùng vũ lực mới có thể có được nàng sao?”

Tôi miễn cưỡng mỉm cười nói: “Một nhân vật anh hùng cái thế như hầu gia chắc cũng không nỡ dùng vũ lực với một tiểu nữ tử yếu đuối như ta đúng không?”

Đường Thiên Trọng khẽ nhếch miệng lên nói: “Từ trước đến nay, ta không bao giờ dùng vũ lực với bất cứ người phụ nữ nào, đặc biệt ta càng không muốn áp dụng với nàng. Nàng là người vô cùng thông minh, ta không tin nàng thật sự không biết được tâm ý ta dành cho nàng. Thế nhưng sau cùng nàng cũng nhìn tâm nhin người tỷ muội ruột thịt của mình bị Đường Thiên Tiêu gả nhầm đến cho ta, còn nàng thà gả cho Đường Thiên Tiêu cũng quyết không đến nhắc ta một tiếng. Khi ấy, ta mới biết... ta mới biết bản thân mình đã nhầm, nàng thật sự không hề để tâm đến ta một chút nào. Ta chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình lại khiến cho người ta căm ghét như vậy, khiến cho nàng thà chết cũng không chịu theo ta”.

Dường như hần vẫn đang cười, đôi mắt đen láy sâu thẳm đang cận kề ngay trước mặt, tôi có thể cảm nhận rõ ràng được niềm oán hận ẩn chứa trong đó. “Có điều, sau khi tỉnh lại, nàng phát hiện bản thân vẫn còn ở trong phủ Nhiếp chính vương, lại không hề đòi sống đòi chết, trong lòng chắc cũng đã có dự định, toan tính rồi đúng không? Nàng thà chết cũng không chịu theo ta, nhưng lại dự định vì Trang Bích Lam mà theo ta, đúng hay không?”

“Ta...”

Lòng bàn tay tôi toát đầy mồ hôi, nhất thời không đáp lại được gì.

Tham sống sợ chết, đó là bản năng của con người. Ngày hôm đó nhìn thấy Trang Bích Lam chẳng thể thoát khỏi kiếp nạn, Đường Thiên Trọng không bao giờ, không thể nào buông tha tôi, tôi cũng chẳng muốn sống trong khổ nhục, nên mới quyết tâm đi vào con đường chết.

Thế nhưng Trang Bích Lam và Nam Nhã Ý vẫn chưa chết, đồng thời còn bị Đường Thiên Trọng bắt được, nếu như tôi hành động đường đột, khiến Đường Thiên Trọng nổi giận, Trang Bích Lam chắc chắn sẽ bị liên lụy theo.

Tôi từng nghĩ tới khả năng Đường Thiên Trọng sẽ uy hiếp, nhưng không hề có ý định theo hần, có điều từ nay không bao giờ dám có ý định coi thường mạng sống nữa.

Đường Thiên Trọng thấy tôi không trả lời, cau chặt mày lại, đột nhiên cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi tôi.

Đôi môi ấm áp, hơi thở lạ lẫm, lạnh lùng khiến tôi rợn đầy gai ốc, vội vã tránh né. Nhưng tôi nào có thể tránh nổi hần? Vậy nên chỉ còn biết mím chặt môi, không để cho hần xâm nhập vào sâu thêm nữa.

May mà hần không hề có ý định bức ép tôi làm gì, chỉ nắm chặt tay ôm hôn giây lát, hần liền dịu dàng buông tôi ra.

Tôi vùng vẫy đến mức toàn thân toát đầy mồ hôi, vội vã lui lại gần cửa sổ, lúc này dường như đứng cũng chẳng vững nữa, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Đường Thiên Trọng vẫn đứng im chỗ cũ, lạnh lẽo nhìn về phía tôi, thân hình cao lớn, vạm vỡ chẳng khác nào một bức tượng lớn.

Một lúc sau hần mới lên tiếng gọi: “Người đâu, mau dọn bữa tối lên”.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cửu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hoa Rụng Đêm Lạnh, Mộng Đoàn Viên Càng Hiếm

Tôi thấp thỏm lo lắng, thật lòng không biết đến buổi tối sẽ phải ứng phó thế nào. Ngồi bên cạnh hần, nói là dùng bữa, nhưng ngay đến một ngụm canh cũng chẳng có tâm trạng mà uống. Vô Song múc cho tôi một lưng bát cháo nấu táo đỏ, khi cầm thìa lên, bất cẩn làm rơi cả bát cháo lên người, bàn tay cũng bị bỏng rất đỏ lên.

Đường Thiên Trọng ngồi bên lạnh lùng nhìn, cũng không nói bất cứ lời nào. Có điều sau khi dùng bữa xong, hần không nói một lời nào đã lạnh lẽo rời khỏi đó, không nói thêm muốn ở lại đây nữa.

Nhìn thấy đám người hầu đóng cánh cửa lại, tôi lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Nha đầu Vô Song lại thăm thẳm thì thì bên tai tôi liên tục, nói rằng Khang hầu sợ nóng, nhưng thư phòng lại ở hướng Nam, cả ngày chẳng khác nào chiếc lò lửa, ban đêm chắc là chẳng thể ngủ ngon nổi.

Tôi mặc kệ cô bé huyền thuyên bên tai, chẳng hề để tâm chút nào. Ngược lại, Cửu Nhi nghe mãi thấy phiền liền cười đáp: “Vô Song tỷ tỷ, phủ Nhiếp chính vương rộng lớn là thế, lẽ nào chỉ có mỗi nơi này thoáng mát hay sao? Hơn nữa những hộ gia đình lớn ở vùng Giang Nam trong nhà đều tích trữ băng đá, nếu như Khang hầu thật sự sợ nóng, lấy băng đá đặt trong phòng hạ thấp nhiệt độ xuống cũng đâu có gì khó khăn”.

Lúc này Vô Song mới chịu ngậm miệng lại, ngoan ngoãn phục vụ tôi lên giường đi ngủ.

Từ đó trở đi, mỗi ngày Đường Thiên Trọng vẫn đến thăm tôi đều đều, thời gian lưu lại càng ngày càng dài thêm, có lúc ở lại dùng bữa, mang công sự đến ngồi bên bàn, làm việc cho tới tận giờ Hợi, ngay cả đám nha đầu cũng lạnh lẽo ngáp ngáp dài, hần mới chịu thu dọn đồ đạc rời đi.

Nếu như có hôm nào công sự quá bận rộn hoặc phải đi dùng tiệc ở nơi nào đó không thể đến được thì nhất định sẽ có một tên thị vệ đến chuyển lời: “Hầu gia nói rằng, mời Thanh cô nương sớm đi nghỉ ngơi, không cần phải chờ đợi”.

Nói cứ như thế hẳn không đến thì tôi thật sự sẽ nhớ nhưng hẳn vậy.

Cảm thấy chán nản, tôi lặng lẽ gọi Vô Song đến hỏi: “Trước kia không phải hầu gia của người thường xuyên ở trong cung sao? Bây giờ tại sao lại dọn về phủ chứ? Không sợ làm lỡ việc đại sự của triều đình sao?”.

Vô Song bật cười đáp: “Hiện nay lão vương gia đang bệnh, ngày nào cũng uống thuốc nghỉ ngơi, hầu gia là người hiếu thuận, đương nhiên phải ở trong phủ chăm sóc phụ thân hàng ngày chứ. Các triều thần bên ngoài đều biết rõ việc này, hầu hết các việc chính sự đều không đưa đến điện Càn Chính nữa, mà trực tiếp đưa thẳng đến phủ Nhiếp chính vương là xong thôi”.

Xử lý việc triều chính ở điện Càn Chính, ít nhất cũng cho thấy được uy thế của hoàng quyền, ngày nay chuyển hết mọi chuyện lớn bé đến xử lý tại phủ Nhiếp chính vương, không biết thể diện của Thái hậu, Hoàng thượng để vào đâu đây?

Đến bây giờ Đường Thiên Tiêu còn chẳng lo được cho thân mình, dù rằng biết tôi với Nam Nhã Ý chưa hề “chết” cũng chẳng còn tâm tư nào đi điều tra thêm nữa.

Nghe Cửu Nhi nói, Hoàng thượng vô cùng thương nhớ “Ninh chiêu nghi đã qua đời”, không những truy phong thành Thục phi nương nương, sau đó thường ngồi trong cung Di Thanh bản thân cả ngày trời, ai oán nhớ thương đến Thục phi nương nương hồng nhan bạc mệnh.

Có lẽ không thể vui vẻ lên được, ngài vẫn lấy một bình rượu đến giải sầu chăng? Đáng tiếc giờ chẳng còn ai an ủi, càng không có ai đắp tằm chăn mùng, pha bình trà nóng cho ngài mỗi khi ngà ngà men say nữa.

Nam Nhã Ý oán trách ngài không đủ si tình, không đủ chung tình, thế nhưng nếu như ngài không phải là Hoàng thượng Đại Chu cao cao tại thượng thì ngài tuyệt đối sẽ là một người đa tình, phong lưu.

Đầu tháng Tám, thời điểm hoa sen dần tàn úa, thân thể tôi cũng dần khỏe lên.

Lúc này tôi đang ngồi trong đình, tựa vào lan can lặng lẽ ngắm cơn gió nhẹ thổi qua tạo từng gợn sóng trên mặt hồ, lòng bất giác u buồn, sầu muộn, thì Vô Song vội vã chạy từ chiếc cầu gỗ đến, chạy đến mức hơi thở hỗn hân ha ha hỗn hân, đứng trước mặt tôi một hồi lâu mà không nói ra lời.

Tôi bất giác ngồi thẳng người lên, nghi hoặc cất lời hỏi: “Làm sao thế?”.

Vô Song hốt hên trả lời: “Cô nương... không phải cô nương muốn nô tì để tâm đến chuyện của Trang công tử sao? Công tử... công tử xảy ra chuyện rồi”.

Trái tim tôi bỗng quặn thắt lại, nhìn vào bờ môi run run của Vô Song, đầu óc tôi vào giây phút đó bỗng căng như dây đàn, lo lắng vô cùng.

Ánh nắng phản chiếu từ mặt hồ in lên bờ ngực phập phồng của cô bé, ngay cả sắc mặt cũng mơ hồ, khó thấy.

Nghe Vô Song nói, sau cùng Trang Bích Lam cũng không cam tâm bị người ta giam lỏng, đã châm lửa đốt cháy căn phòng của mình, đánh lạc hướng chú ý của đám ám vệ rồi lặng lẽ dắt Nam Nhã Ý trốn thoát theo đường tắt.

Với thân thủ của Trang Bích Lam, nếu như bỏ đi một mình không phải là chuyện gì khó khăn. Đáng tiếc bên cạnh chàng còn có một Nam Nhã Ý không biết võ công, vậy nên hành động cũng chậm hơn bình thường rất nhiều, sau cùng vẫn bị đám ám vệ của phủ Nhiếp chính vương bắt lại. Lần này thực tình không biết hai người họ bị nhốt ở đâu.

Tôi không dám tỏ ra quá đổi lo lắng, chỉ dặn Vô Song đi nghe ngóng thêm, đáng tiếc không được đáp lại, ngay việc hai người đó liệu có bị thương, có bị áp giải về Kinh thành hay không cô bé cũng nói rất mơ hồ. Khi bị hỏi nhiều quá, Vô Song hoảng sợ thốt lên: “Cô nương, thật sự những lời này cô nương cứ trực tiếp nói thẳng với hầu gia thì hơn. Hàng ngày cô nương lạnh nhạt với hầu gia, nếu như chịu hạ mình một chút, pha bình trà, thổi khúc nhạc cho ngài thường thức, chắc là không có việc gì không làm được đâu”.

Khuôn mặt cô bé cứ như thể đang suy nghĩ tận tình cho tôi vậy, ban đầu tôi quyết không hạ mình làm những chuyện ấy, nhưng Cửu Nhi nghe thấy chuyện này cũng đưa lời khuyên nhủ: “Cô nương, cả gia đình họ Trang trung liệt kiên cường, đến nay chỉ còn mỗi mình Trang công tử, nếu như công tử có gì bất trắc, thì Trang đại tướng quân ở Giao Châu chắc cũng chẳng sống tiếp được nữa”.

Tôi hỏi Cửu Nhi: “Người cũng cảm thấy Khang hầu sẽ giết chết Trang công tử hay sao?”.

Cửu Nhi khổ sở vò đầu bứt tai nói: “Cái này... Cửu Nhi thật sự không hiểu. Có điều... Hoàng thượng lúc xưa hình như không có ý định lấy tính mạng của Trang công tử, vậy thì, có khi nào bên phủ Nhiếp chính vương sẽ làm ngược lại không?”.

Đường Thiên Tiêu không muốn lấy mạng của Trang Bích Lam mà muốn dùng công tử làm con tin thu phục họ Trang ở Giao Châu, ít nhất cũng có thể liên minh cùng với bên Giao Châu, cùng nhau đối phó với hai cha con Nhiếp chính vương. Nếu như Đường Thiên Tiêu đã để lộ ý đồ này, Đường Thiên Trọng đương nhiên có khả năng sẽ làm ngược lại, huống hồ vì tôi, hẳn đã muốn giết chết Trang Bích Lam từ lâu rồi.

Cửu Nhi lại than thở: “Đáng thương nhất vẫn là Nhã Ý cô nương, cô nương... thật sự chẳng có lấy một ngày được sống hạnh phúc, an vui”.

Sống mãi tôi cay sè, suýt chút nữa là rơi nước mắt.

Nếu không phải đoạn nghiệt duyên ngăn giữa tôi và Đường Thiên Trọng, tỷ tỷ đã trở thành Hiền phi được Đường Thiên Tiêu sủng ái nhất trong cung hạnh phúc, mãi nguyên cùng người mình yêu sống hết nửa đời còn lại. Tuy bị Thẩm hoàng hậu ghen tị, nhưng với sự thông minh tài trí của mình, cùng với sự bao bọc, bảo vệ hết lòng của Đường Thiên Tiêu, chắc hẳn tỷ tỷ sẽ không thể nào chịu khổ được.

Vậy nên, chính tôi đã khiến tỷ tỷ đánh mất hạnh phúc cả cuộc đời.

Tôi nói muốn đích thân xuống bếp nấu vài món ăn đơn giản cho Đường Thiên Trọng, Vô Song chẳng hề nói rằng tôi không được phép rời khỏi đình sen nữa.

Trên thực tế, cô bé chỉ nói mấy câu với mấy tên thị vệ canh giữ bên cầu trúc, bọn chúng nhanh chóng cung kính đứng sang một bên. Có điều lúc chúng tôi đi qua cầu, bọn chúng liền lặng lẽ đi theo, với danh nghĩa “bảo vệ” cho tôi.

Mấy người đầu bếp nhìn thấy tôi bước vào, tỏ ra vô cùng kinh ngạc, đến khi Vô Song nói cho họ biết tôi chính là Thanh cô nương đang ở trong Đình sen, thái độ của họ nhanh chóng từ kinh ngạc chuyển sang kính hãi, cung kính đứng cạnh bên làm chân sai vặt.

Thật lòng không biết mọi người trong phủ Nhiếp chính vương có bình phẩm thế nào về “Thanh cô nương ở Đình sen” như tôi, nhưng ít nhất tôi cũng cảm nhận được thái độ cung kính của họ thuần túy là do thái độ Khang hầu dành cho tôi.

Hàng ngày mọi nhu cầu ăn uống, đồ dùng thậm chí cả những mong muốn khác của tôi được đáp ứng, tôi thường coi là Vô Song đã theo tôi lâu ngày vậy nên cũng dỗi tâm dỗi sức. Bây giờ nhìn lại đa phần cũng liên quan đến tình cảm, thái độ Đường Thiên Trọng đối xử với tôi.

Phòng bếp ở đây được lập nên để phục vụ cho nhu cầu ăn uống của các phu nhân, tiểu thư vậy nên lúc nào cũng sẵn các loại thức ăn đa dạng. Tôi cố gắng nhớ lại thói quen ăn uống của Đường Thiên Trọng, nấu tầm khoảng bảy, tám món mà lúc dùng cơm hẳn hay gặp nhất, có điều đổi vị thanh đạm hơn.

Khi cho người bê số thức ăn này về đình sen, Vô Song liên tục khen ngợi tài nghệ nấu nướng tuyệt đỉnh của tôi, ngay cả món xào trông cũng thơm ngon, tạo nhiều cảm hứng hơn mấy món do nhà bếp làm nên.

Tôi ngược lại cảm thấy chán nản, ngồi trên chiếc giường trúc bên cạnh cửa sổ, lặng lẽ nhìn bọn họ dọn đồ ăn ra đĩa.

Đậu phụ nắm sốt cùng nước tương, nộm dưa chuột chua ngọt, ngó sen xào thịt, ớt xanh xào nấm hương, thịt Đông Ba, cùng mấy món cá hầm nổi tiếng vùng Giang Nam, coi như cũng thành một bữa ăn thập toàn. Tôi còn nấu thêm một bát canh bí, nguyên liệu chính là bí đao, thịt thăn xắt miếng, thêm đôi chút thái tử sâm, hoa kim ngân khiến cho mùi vị thanh đạm, tiêu độc giải khát, chính là thứ canh thích hợp nhất cho tiết trời từ hạ chuyển sang thu thế này,

Sau khi sắp xếp xong xuôi, bọn họ liền đẩy nắp lên để thức ăn khỏi nguội, Vô Song thì sai người ra khỏi Đình sen, nghe ngóng xem Đường Thiên Trọng đã hồi phủ hay chưa.

Tính ra thì lúc này cũng vừa đúng thời điểm Đường Thiên Trọng hồi phủ.

Theo như mọi khi, nếu như hẳn không hồi phủ dùng bữa, chắc chắn sẽ phái một tên tùy tùng thân cận đến báo một tiếng. Thế nhưng người hầu nữ được phái đi nghe nóng tin tức của Đường Thiên Trọng quay về mà chẳng nghe ngóng được bất cứ tin tức nào, sắc trời cũng đã dần dần sầm xuống.

Vô Song lặng lẽ ngồi bóc vỏ những trái nho đã được rửa sạch, đưa đến chỗ tôi rồi mỉm cười nói: “Cô nương đừng lo lắng, chắc là trên đường hồi phủ hầu gia bất ngờ gặp được người bằng hữu thân thiết nào đó cho nên chưa về đến nơi. Có điều nô tì đoán rằng ngài cũng sắp sửa về đến phủ rồi”.

Mọi chuyện đúng là kỳ lạ, mọi khi mỗi lần Đường Thiên Trọng tới, tôi đều cảm thấy khó chịu, không tự tại như thể đang ngồi trên đồng lửa, hôm nay hẳn về muộn, tôi lại lo lắng gì chứ? Trong lòng tôi cảm thấy không vui, liếc sang lờm Vô Song một cái, vút nho sang một bên, cầm lấy chiếc khăn Cửu Nhi đưa tới lau tay đi rồi tiếp tục tựa vào cửa sổ ngắm hồ sen bên ngoài.

Vào thu, hoa sen dần dần phai sắc hồng tươi tắn, không còn được đáng yêu kiều, diễm lệ của mùa hè nữa. Bát sen màu vàng thanh cao dần dần chuyển thành bầu sen tròn tròn, lấp lờ giữa những lá sen trên mặt hồ sắc màu nhạt nhòa, dưới ánh nắng mặt trời lại càng mờ ảo.

Sau khi thời kỳ rực rỡ trôi qua, hoa sen cuối cùng cũng bắt đầu vào thời kỳ tàn úa. Giữa bầu hoa chứa đầy những hạt sen đã hơi chuyển sắc đen, chỉ duy mỗi tâm sen vẫn còn giữ được sắc màu xanh biếc.

Đáng tiếc chiếc tâm xanh biếc đó lại đáng đến mức không thốt nên lời. Khi đặt vào lưới khiến cho người ta quên đi hết mọi mùi vị ngọt ngào của hoa sen và hạt sen.

Thật không ngờ hồ sen ở đây đã ở bên tôi lâu như vậy, từ khi hoa nở đến lúc hoa tàn, lặng lẽ trải qua quãng thời gian khá dài. Thật lòng tôi không biết tâm sen trong hồ này liệu có đáng hơn so với những nơi khác hay không.

Đang ngồi trầm ngâm thì đột nhiên nghe thấy Cửu Nhi khẽ gọi: “Cô nương, mau... mau... mau nhìn kia, có người tới đây rồi”.

Tôi bất giác ngẩng đầu lên, nhìn về phía cây cầu trúc, thì ra là một bà lão quản sự, dẫn theo hai người hầu gái đang tiến lại. Tôi cau chặt đôi mày, vẫn ngồi im tại chỗ, bỗng nhiên thấy Vô Song nhìn tôi đầy nghi ngại, nên nhất thời cũng cảm thấy trong lòng thật sự có chút lo lắng, muốn Đường Thiên Trọng xuất hiện tại đây.

Tôi bất an đứng dậy, vội vã lấy một quả nho ở chiếc đĩa mã não bên cạnh, thần nhiên như không có chuyện gì, bóc vỏ rồi ăn.

Bà lão kia bước tới, đương nhiên sẽ có Vô Song ra đối phó. Một lát sau, Vô Song liền đẩy họ đi chỗ khác, nhưng lại nói với tôi rằng: “Sắp tới là đến Tết Trung thu, mấy vị phu nhân khác đều may y phục mới, cô nương đương nhiên cũng cần phải có. Vị ma ma vừa xong có lòng, đặc biệt chạy đến đây hỏi cô nương thích loại vải thế nào, hoa văn ra sao, rồi còn bảo nhất định sẽ may mấy bộ y phục thật đẹp để cô nương mặc vào điểm lệ, tuyệt đẹp, xuất thủy phù dung”.

Tôi than thở: “Dù gì ta cũng đâu có ra ngoài, mặc y phục thế nào cũng chẳng quan trọng”.

Vô Song mỉm cười nói: “Cô nương không thấy quan trọng, nhưng đối với hầu gia mà nói lại rất quan trọng. Cô nương chắc hẳn là không nhận ra đúng không? Mỗi lần cô nương mặc những bộ y phục màu xanh nước biển hoặc xanh nhạt, ánh mắt hầu gia nhìn người vô cùng dịu dàng, còn những lúc cô nương mặc đồ màu vàng hoặc hồng phấn thì hầu gia lại tỏ ra vô cùng vui vẻ”.

Cửu Nhi vẫn lém lỉnh như mọi khi, hơn nữa ở đây không có người ngoài, liền ngồi lên giường trúc, bóc nho ra ăn rồi cười hi hi đáp: “Vô Song tỷ tỷ nói quá đôi phần kỳ, lẽ nào ngay đến việc Thanh cô nương mặc trang phục gì hầu gia cũng thường xuyên để tâm hay sao? Nếu như thật sự si tình đến mức ấy, tại sao buổi tối còn nở rời đi? Ngài rời khỏi chỗ này, đương nhiên là đến chỗ những người thiếp khác rồi”.

Vô Song lắc đầu, nhìn về phía tôi rồi trả lời Cửu Nhi: “Tính đến nay, nô tì cũng đã theo hầu gia được bảy, tám năm rồi, tâm tư của ngài, nô tì còn không biết sao? Ngài đâu nở lòng rời khỏi đây chứ? Chi là quá tôn trọng cô nương, không nở lòng bức ép cô nương mà thôi. Các người thiếp khác đương nhiên là có, nhưng đại đa số đều là hữu danh vô thực. Nếu như thật sự có người hầu hạ hằng đêm, hầu gia tuổi trẻ tài cao, thân thể cường tráng, tại sao đến giờ vẫn chưa có con cái?”.

Đúng là càng nói lại càng quá thể. Những việc này của hắn thì có liên quan gì đến tôi chứ.

Tôi ngán ngẩm ngắt đoạn đối thoại đang đến hồi cao trào của bọn họ rồi nói: “Đừng ăn nói linh tinh nữa, mau đi xem xem hầu gia đã hồi phủ chưa. Mấy món ăn trên bàn đều sắp nguội cả rồi, nếu như hầu gia không về, chúng ta mau ăn nhẩn lúc còn nóng thôi”.

Vô Song đáp lời, đứng dậy liền nghe thấy có người nó từ bên ngoài vào: “Đang đợi ta sao?”.

Bước chân trầm ổn, thân hình cao lớn, Đường Thiên Trọng chậm rãi bước vào bên trong, đôi mắt sâu thẳm, huyền bí, trầm tĩnh nhìn qua khuôn mặt của tôi, sau đó mới nhìn đến chỗ thức ăn đặt trên bàn.

Cửu Nhi vội vã đứng bật dậy khỏi giường trúc, Vô Song thì bước tới nghênh đón, cởi áo ngoài ra cho Đường Thiên Trọng. Tôi cũng nhanh chóng đứng dậy, hành lễ với hắn: “Bái kiến hầu gia”.

Đường Thiên Trọng gật đầu, nắm tay tôi cùng bước đến bên bàn, lại còn đưa lời giải thích: “Hôm nay, ta ra khỏi thành, vốn dĩ tính sẽ về đúng giờ dùng bữa, nhưng có vài việc làm chậm trễ, cho nên về muộn. Nếu như nàng thấy đói, sau này không cần phải đợi ta, cứ tự động ăn trước rồi đi nghỉ sớm”.

Tôi định rút tay lại mà chẳng được, đành để mặc cho hắn nắm, sau khi ngồi xuống chỗ, hắn mới chịu buông ra.

Mấy người hầu gái đã bước vào mở hết nắp đậy đồ ăn ra, còn Vô Song và Cửu Nhi thì đứng bên tôi sắp xếp lại đồ ăn.

Vô Song cười nói: “Hầu gia, đồ ăn hôm nay hầu gia phải thưởng thức hết đi đây. Tất cả đều do Thanh cô nương đích thân vào bếp nấu ă”.

Đường Thiên Trọng “Ồ” lên một tiếng, đưa mắt nhìn sang tôi, rồi gấp một miếng ngó sen cho vào miệng.

Tôi cảm thấy hơi ngượng, cảm giác hai má đang nóng rực lên, vội vã cúi đầu uống ngụm canh, nhưng chẳng hề cảm nhận được mùi vị gì cả.

Vô Song thận trọng nhìn sắc mặt của Đường Thiên Trọng rồi nói tiếp: “Hầu gia, nếu như ngài có hứng, nô tì sẽ mang một bình nữ nhi hồng đến”.

“Không cần đâu”. Đường Thiên Trọng chậm rãi thưởng thức đồ ăn, dường như không hề cảm thấy vui vẻ vì tôi đã đích thân xuống bếp nấu ăn, thậm chí thỉnh thoảng còn để lộ ra nét mặt không vui, có điều rất nhanh chóng sau đó lại biến mất, không để lộ bất cứ thái độ gì.

Tôi chẳng thể nào đoán nổi tâm tư của hắn, lo lắng thấp thỏm nên nhất thời không dám nhắc đến chuyện của Trang Bích Lam. Còn Vô Song dường như cảm thấy khó hiểu, lại mỉm cười đưa lời do thám: “Hầu gia, có phải là món ăn nguội rồi nên không hợp khẩu vị chăng? Hay là nô tì gọi người dọn đi, mang những món khác lên?”.

Đường Thiên Trọng cau chặt đôi mày rồi bình thản nói: “Đã ăn gần xong rồi còn dọn cái gì nữa?”.

Vô Song không dám nói thêm lời nào nữa, tôi cũng cảm thấy ách ách, nếu biết từ trước hắn không thích mấy món ăn tôi nấu, thì tôi cũng chẳng phải tốn công tốn sức làm gì. Bây giờ cầu cạnh hắn chuyện của Trang Bích Lam e rằng cũng chẳng ích lợi gì.

Sau khi dùng xong bữa tối, đám hầu gái dọn đồ ăn xuống, mang nước tới để rửa ráy, tôi đang nghĩ bây giờ cũng không còn sớm, Đường Thiên Trọng lại đang không vui, chắc là sẽ rời khỏi đây ngay tức khắc, thì lại nghe thấy hắn nói: “Các người đều lui xuống đi”.

Tôi vô cùng kinh ngạc, còn Vô Song thì mặt mũi tươi tắn, lập tức cùng với mấy người hầu còn lại lui xuống, đóng cửa lại.

Bị hắn giam lỏng khá lâu nhưng thời gian ở bên hắn lại không nhiều lắm. Tôi hoàn toàn không hiểu nổi hắn đang định giờ trò gì, cảm thấy vô cùng căng

thẳng ngồi trước bàn trang điểm, tháo chiếc vòng ngọc trên tay ra rồi lại đeo vào, rồi lại tháo ra, nhất thời chẳng biết phải làm gì khác nữa.

Đường Thiên Trọng đi đến phía trước mặt tôi rồi hỏi: “Nàng rất thích chiếc vòng ngọc này sao?”.

Tôi lặng người đi, lúc này mới nhắc chiếc vòng lên ngắm.

Ngày hôm đó vội vã chạy trốn bằng xe ngựa, tuy rằng có không ít đồ trang sức, nhưng không kịp thu dọn mang theo. Sau khi trọng thương được đưa về phủ Nhiếp chính vương, hầu hết các đồ vật tùy thân đều đã thất tán, ngay thanh đoản đao Trang Bích Lam tặng cũng chẳng biết ở đâu. Có điều miếng ngọc bội cứu long mà hôm đó Đường Thiên Tiêu nhờ tôi chuyển lại cho Nam Nhã Ý thì vẫn còn, sau khi tỉnh lại, tôi liền nhận thấy nó được gói lại bằng chiếc khăn lụa rồi nhét ở dưới gối.

Bản thân tôi đã mất hết tất cả, vậy nên mọi ý phục, trang sức đều là của phủ Nhiếp chính vương. Tôi cứ thế là dùng, chẳng hề để tâm đến mấy thứ đồ này, hàng ngày Vô Song chuẩn bị cho tôi cái gì thì tôi dùng cái đó, không hề kén chọn, lại càng không hề để tâm xem thứ đó có giá trị thế nào.

Bây giờ cúi đầu xuống nhìn chiếc vòng này mới nhận ra đây là bảo ngọc màu xanh biếc như nước, mang lại cảm giác vui vẻ cho người khác, là món đồ quý giá, tinh tế nhất nhì hiện nay. Tôi vội vã mỉm cười nói: “Ừm... màu sắc chiếc vòng này rất đẹp, chắc là rất đắt tiền”.

Đường Thiên Trọng gật đầu nói: “Đáng tiếc chỉ có duy nhất một chiếc mà thôi. Hay là, để hôm nào ta sai người tìm loại ngọc có màu sắc tương tự làm thêm một chiếc nữa nhé?”.

Tôi mỉm cười đáp: “Không cần đâu, thì ra là bảo vật độc nhất vô nhị, hiếm thấy trên đời”.

Sắc mặt của Đường Thiên Trọng khá là cổ quái, hỏi lại: “Có thật không?”.

Tôi không hiểu nổi.

Hắn lại bước tới gần, mở hộp nữ trang ra, lật tìm đồ vật ở ngăn đầu tiên, rồi lấy ra một chiếc vòng giống hệt như thế, rồi đặt ngay cạnh chiếc tôi đang đeo trên tay.

Kích cỡ giống nhau, hoa văn tương tự, thực chất chúng là một đôi vòng ngọc giống hệt như nhau.

Tôi lặng người đi, đành phải miễn cưỡng mỉm cười đáp: “Thì ra là có một đôi. Là ta quá vô tâm, không hề để ý đến mấy thứ này”.

Đường Thiên Trọng bình thản nói: “Không phải nàng vô tâm mà chẳng qua trái tim chưa bao giờ đặt ở đây mà thôi. Lúc Vô Song lấy chiếc vòng ngọc này đưa cho nàng, ta đang ngồi giải quyết công sự ở bàn, ngay cả ta còn nghe thấy Vô Song nói với nàng rằng, đôi vòng ngọc này là do tiên hoàng ban tặng khi cha mẹ ta thành hôn, giá trị liên thành, cũng là thứ đồ mà mẫu thân ta yêu thích nhất, lúc nào cũng đeo trên tay. Mãi cho tới khi mẫu thân ta qua đời, đôi vòng ngọc này mới đưa ta bảo quản”.

Hắn quay sang nhìn tôi, rồi thản nhiên như không có việc gì đặt chiếc vòng còn lại vào trong hộp nữ trang, sau đó lại nói thêm: “Mẫu thân vốn định tặng lại đôi vòng này cho con dâu của mình. Có điều... nàng dâu của mẫu thân dường như chẳng hứng thú gì cho mấy”.

Tôi không nói thêm lời nào, nhanh tay tháo nốt chiếc vòng trên tay mình xuống rồi đặt vào trong hộp nữ trang.

Hắn im lặng nhìn hành động của tôi, đôi mắt lại càng thêm sâu thẳm nhìn chằm chằm vào tôi, lại càng khiến tôi khó lòng đoán biết được tâm tình của hắn. Lúc này, tôi chỉ cảm thấy không khí trong phòng bí bức, thật chẳng biết phải trốn vào chỗ nào để né tránh hắn.

Tôi đã chẳng còn chút hy vọng gì có thể moi thêm chút tin tức về Trang Bích Lam từ miệng hắn vào ngày hôm nay nữa, chỉ mong rằng không khí căng thẳng, ngại ngùng này sớm tan biến. Tôi cố gắng mỉm cười rồi nói: “Hầu gia có khát không? Có cần ta pha cho ngài một bình trà?”.

“Ta không khát”. Đường Thiên Trọng cứng nhắc nói ra câu này, sau đó lại tiếp tục một câu mang đầy ý nghĩa ám muội. “Cho dù là khát thì cũng không phải khát ở cổ họng”.

Tôi đỏ bừng mặt lên, không dám đáp lại gì. Tôi ở trong cung nhiều năm, thậm chí đã từng có danh phận cung phi, nếu như nghe không hiểu câu nói này của hắn thì quả là xuẩn ngốc, đần độn.

Một lúc sau, Đường Thiên Trọng dường như lại chán nản, than dài một tiếng, lấy một vật từ trong ống tay áo ra, đưa đến trước mặt tôi. “Trang Bích Lam nhờ ta chuyển cho nàng”.

Khi nhìn thấy thứ đồ đó, trái tim tôi đập mạnh như thể sắp nhảy bật ra khỏi lồng ngực, đồng thời truyền đến nỗi đau đớn vô cùng.

Chiếc túi thơm quen thuộc, lá sen xanh biếc, hoa sen hồng thắm, thắm đượm tình ý thướt tha mà dịu dàng trên đó. Khi cầm trong tay, chiếc túi không còn tỏa ra mùi thơm của bạch chỉ, xuyên cung, bạc hà như ngày trước nữa, còn vương lại chỉ là mùi hương sen nhẹ nhàng. Lúc này trong tôi dâng trào cảm giác đắng cay, đau đớn quặn lòng.

Tôi thậm chí chẳng nhận ra được hương sen thoang thoảng ngan ngát đó truyền ra từ chiếc túi thơm này hay bên hồ sen ngoài cửa sổ nữa.

“Huynh ấy... huynh ấy đang ở đâu? Ngài có... có làm gì huynh ấy không?” Tôi chẳng thể nào kìm nén thêm được nữa, cố gắng dồn nén mọi xúc cảm, cất tiếng hỏi thăm.

Đường Thiên Trọng cúi người xuống, nheo mắt nhìn thẳng vào tôi, lời nói hơi lạnh lùng: “Vậy nàng muốn ta làm gì hần?”.

Ngón tay tôi đã dần chuyển sang màu tím, không kiềm chế được mà run lên liên tục.

Đường Thiên Trọng muốn giết chết chàng.

Không dám nhìn kỹ thần sắc của hần, nhưng tôi dám khẳng định, Đường Thiên Trọng tuyệt đối không muốn để cho Trang Bích Lam sống sót.

Nắm chặt chiếc túi thơm trong tay, tôi vịn vào chiếc ghế, từ từ quỳ xuống trước mặt hần, nhìn vào thân áo bào màu đen của hần, nắc nghẹn van nài: “Cầu xin hầu gia... hãy tha cho huynh ấy, tha cho Nhã Ý tỷ tỷ”.

Lời còn chưa dứt thì chiếc cầm tôi chột nóng rực lên. Đường Thiên Trọng đưa tay nhắc cầm tôi lên, bức ép tôi nhìn vào khuôn mặt của hần.

Khóe miệng hần khẽ nhếch lên, nhưng chẳng hề nhìn thấy nụ cười nào, ngay ánh mắt cũng trở nên sâu thẳm, huyền bí khó đoán: “Tha cho hần? Thanh Vũ, hãy cho ta một lý do để tha cho hần đi”.

Lý do?

Tôi nhanh chóng trả lời: “Ta đã cầu xin hầu gia, đương nhiên là chẳng nghĩ ra được lý do để ngài tha cho huynh ấy”.

Đường Thiên Trọng gật đầu: “Nếu như nàng đã cầu xin cho hần, thì nó đã trở thành lý do ta phải giết hần rồi”.

Hần không hề che giấu sự tức giận và ghen tuông của mình, khiến tôi không biết phải nói gì thêm liền nhắm mắt lại, nắm chiếc túi thơm kia chặt thêm nữa.

Một lúc sau, tôi mới nghe thấy Đường Thiên Trọng lạnh lùng nói: “Nàng không muốn biết tại sao Trang Bích Lam lại trả chiếc túi thơm lại hay sao?”.

Tôi cúi đầu xuống, nhìn vào chiếc túi thơm trong tay mình rồi khẽ lên tiếng: “Quá nửa giang sơn Đại Chu đều nằm trong tay hầu gia. Hầu gia muốn huynh ấy phải trả, huynh ấy lại dám không trả hay sao?”.

Đường Thiên Trọng bật cười tức giận: “Thanh Vũ, mỗi si tình nàng dành cho hần đúng là đã ngấm sâu vào trong xương cốt. Chẳng lẽ nàng chưa từng nghĩ tới, đến một ngày nào đó, hần sẽ thay lòng đổi dạ, vứt bỏ tín vật định tình giữa hai người hay sao?”.

Tôi nhanh chóng đáp lại: “Huynh ấy không bao giờ làm thế”.

“Hần không bao giờ làm thế ư?”. Đường Thiên Trọng không bắt tôi phải ngẩng đầu lên nữa, nhưng lại ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi với ánh mắt sắc nhọn tựa dao: “Nàng thật sự tin tưởng hần sẽ chung thủy hết lòng với mình, cũng giống như... tuyệt đối không tin rằng chỉ có ta mới là người chồng thích hợp nhất của nàng, đúng không?”.

Thường ngày hần nghiêm nghị, đáng sợ, không hay cười đùa, khác xa so với Đường Thiên Tiêu gần gũi, thân thiết. Chính vì vậy nên tôi cũng khá sợ hãi trước tâm tình cảm sâu sắc mà hần dành cho bản thân mình, vì thế tuy rằng ở bên cạnh hần một khoảng thời gian khá lâu, nhưng tôi chẳng mấy khi nói chuyện tâm tình. Trước đó, từ khi nghe hần nói với người khác rằng tôi là Khang hầu phu nhân tương lai, tôi chỉ coi đó là những lời đường mật, tán tỉnh phụ nữ của những người đàn ông tầm thường, nên không coi là thật.

Thế nhưng lúc này hần sâu muộn, phần uất, thổ lộ ra tâm tư giấu kín bấy lâu nay, tôi không hề cảm thấy chút hơi hột, bạc bẽo nào. Thậm chí lúc này tôi còn đột nhiên cảm thấy, hần nói muốn tôi làm phu nhân Khang hầu, ư... cũng xuất phát từ tận đáy lòng.

Từ trước đến nay, tôi vẫn luôn cho rằng người mà hần yêu thích chính là ân nhân cứu mạng, một mỹ nhân dưới trăng được mỹ lệ hóa, lý tưởng hóa trong đầu hần. Thế nhưng sau hai lần hần cứu tôi từ quỷ môn quan trở về, nhìn thấy hết bộ dạng của tôi lúc tiều tụy nhất, bẩn thỉu nhất, nếu như vẫn nói rằng không hiểu được tâm ý của hần thì bản thân tôi thực quá đồi ngoác ghê tởm, đần độn.

Chỉ là...

Tôi cố gắng khiến cho bản thân bình tĩnh trở lại, khẽ khàng cất tiếng: “May mắn nhận được tình yêu của hầu gia, Ninh Thanh Vũ cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Có điều ta là người thân phận thấp kém, từng liên lụy cả nhà họ Trang gặp họa sát thân, lại từng hầu hạ Hoàng thượng Đại Chu, làm sao có thể xứng với người có danh phận cao quý, uy chấn thiên hạ như hầu gia được chứ?”.

Đường Thiên Trọng nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thẳm, mờ lời mang chút mỉa mai: “Nói như vậy, nàng không phải không muốn ở bên ta mà là cảm thấy không xứng với ta sao? Thế mà từ trước đến nay ta lại không biết, nàng là hạng người thấp hèn vậy đấy”.

Tôi nhất thời nghẹn lời, còn hần dường như cũng không muốn nghe thêm nữa, từ từ đứng dậy, bước ra phía ngoài cửa.

Đúng lúc tôi đang đoán chắc hần cảm thấy chán nản, muốn rời khỏi đây, thì hần đột nhiên lại quay người lại, tiến về phía trước một bước, vén gọn y phục lại rồi nhắc bổng tôi từ mặt đất lên.

“Hầu gia”.

Tôi thất kinh kêu lên một tiếng, cảm thấy thân người nhẹ bẫng, phần đùi bị cánh tay phải của hần kẹp chặt rồi bế gọn trong lòng.

Hắn cúi đầu xuống trầm tĩnh nhìn về phía tôi: “Có xứng với ta hay không, không phải nàng nói là xong. Ngược lại trong lòng nàng vẫn luôn cho rằng ta chẳng thể nào bằng được hai tên đàn ông trước đó của mình hay sao? Mặc cho ta làm bao nhiêu việc, nàng cũng chỉ nhớ nhung Trang Bích Lam, có lẽ còn vị thiên tử Đại Chu mồm miệng ngọt như phết mật kia nữa, chứ không thèm nhìn ta lấy một lần”.

Thân người tôi bị hắn bế rồi đặt nhẹ lên giường, sau lưng cảm thấy hơi đau, lồng ngực đột nhiên cảm thấy khó thở, chỉ muốn nhanh chóng né tránh, trốn thoát khỏi kết cục mà ngay từ ngày đầu tiên rơi vào tay hắn tôi đã dự liệu được.

Thế nhưng lần này, hắn nhất quyết không chịu buông tôi ra.

Khi cố gắng chống người lên, hắn chỉ đưa tay ấn nhẹ một cái, tôi liền bị đẩy xuống mặt giường, tiếp đó lại bị hắn ôm chặt hơn nữa.

“Thanh Vũ”.

Hắn thì thầm gọi tên tôi, phảng phất chút sầu muộn, chút bất lực, lại thêm đôi chút phiền não nữa, đôi môi lại nhanh chóng tiến tới.

Vẫn là sự xâm chiếm cương quyết không lùi bước, có điều khí thế lại mềm mỏng hơn một chút, bàn tay to lớn ôm lấy bờ vai tôi rất mạnh bạo nhưng cũng rất thận trọng, sợ rằng sẽ khiến tôi tan biến thành từng mảnh vụn.

Tôi vùng vẫy, quay đầu sang định né tránh sự thân mật của hắn, thế nhưng trước mặt hắn, chút sức lực của tôi thực chẳng đáng được nhắc đến. Lồng ngực của hắn rắn chắc, giống như hòn nham thạch lớn chẳng thể nào di chuyển được. Thế nhưng bờ môi, ngược lại, cực kỳ mềm mại, mỗi lần tiến tới là lại lưu luyến không thôi, hơi thở gấp gáp, chờ trông.

Tôi mơ màng nhìn lên tấm vải che phía trên.

Trên mảnh gấm màu xanh ngọc, treo rất nhiều đồ trang trí đắt tiền, ánh mắt tôi long lanh, buồn bã.

Nói cho cùng, hắn cũng là đứa con trai kiêu ngạo của trời, là vị anh hùng phương Bắc, còn tôi chỉ là một người phụ nữ yếu mềm tầm thường, vô tài vô đức, trong lòng lại còn mơ mộng đến tình yêu cùng người tình thanh mai trúc mã, sau cùng chẳng qua cũng chỉ là một công cụ để làm tròn giấc mộng xuân chưa thành của hắn mà thôi.

Sinh ra đúng thời loạn lạc, kẻ mạnh làm vương. Những khát vọng đối nghịch lại trời đất, chỉ có thể khiến cho người mình yêu thương lâm vào tình trạng vạn kiếp bất phục.

Tôi thật sự không muốn Trang Bích Lam gặp tai họa gì vì mình nữa, còn về giấc mộng cả cuộc đời mình, cũng đành kết thúc từ đây thôi.

Đai lưng nhẹ nhàng rơi xuống, bàn tay thô ráp từ từ đặt lên da thịt của tôi, hắn dường như đang vô cùng mãn nguyện. Tôi đành nhắm mắt chấp nhận số phận, mặc cho hắn kéo y phục ra, hành động càng ngày càng đáng sợ.

Đường Thiên Trọng dường như rất kinh ngạc trước sự ngoan ngoãn của tôi, khi đôi môi hôn lên gò má, rồi dần dần men xuống dưới cổ tôi, dịu dàng mà tình tứ, hắn thì thầm bên tai tôi: “Thanh Vũ, hãy tin vào ta, có được không? Thanh Vũ, ta thật lòng, nhất định sẽ đối đãi thật tốt với nàng...”.

Tôi mở mắt ra, ánh mắt dường như mơ hồ đi, chớp vài lần, nước mắt từ từ tràn khỏi bờ mi.

Hắn đang vui mặt ở cổ tôi, mái tóc đen thô cứng buông xòa trên làn da của tôi, đôi mắt đen huyền, sâu thẳm mọi khi giờ nhắm nghiền, chỉ còn thấy cặp mi đen dài, cong cong nhưng chẳng mang chút dịu dàng nào hết.

“Hầu gia, xin hãy tha cho mấy người Trang Bích Lam có được không? Ta... ta nhất định sẽ báo đáp ngài từ tể, đem cả đời này hiến dâng cho ngài”. Tôi sụt sịt rồi thì thầm cầu xin.

Thân người Đường Thiên Trọng bỗng cứng đờ lại, tiếp đó trước ngực tôi bỗng nhói đau, phảng phất trong đó là niềm vui lạ lẫm, đột nhiên cùng trào dâng khiến tôi vô cùng kinh hãi.

Hắn cắn một miếng ngay ở bộ phận mềm mại nhất của người phụ nữ, tiếp đó lại dịu dàng dùng móng tay nhéo mạnh vào đó, không chút do dự nào.

“Nàng đang muốn làm nhục chính bản thân mình, hay đang làm nhục ta?”. Hắn lạnh lùng lên tiếng hỏi, giọng nói vô cùng tức giận.

Tôi hoàn toàn không hiểu nổi.

Đại quyền quyết định sống chết của Trang Bích Lam, của tôi đều nằm trong tay hắn, tôi nào dám làm nhục hắn? Chỉ hy vọng thuận theo tâm ý của hắn, khiến hắn nhất thời mềm lòng mà tha cho Trang Bích Lam thôi.

Còn về bản thân mình, tôi cũng hoàn toàn không hề có ý đó, ít nhất tôi biết rõ rằng, trong lòng hắn quả thực yêu thương tôi, chứ không phải hạ giá tiểu nhân bạc tình háo sắc, phong lưu.

Đường Thiên Trọng thấy tôi không trả lời, nổi căm hận trong ánh mắt dần dần chuyển sang chán nản.

Hắn buồn bã than dài một tiếng rồi thì thầm nói: “Thôi bỏ đi, dù cho nàng cố tình làm nhục ta, cũng mặc kệ nàng vậy. Xem ra cả cuộc đời này ta cũng

chẳng thể nào có được trái tim của nàng, thế nhưng con người của nàng, đừng mong rời khỏi ta nửa bước”.

Tôi vẫn còn chưa kịp suy ngẫm lời nói này của hắn có ý gì, thì hai đùi đã bị kéo mạnh sang hai bên.

Thân hình trần trụi của người đàn ông trước mặt lạ lẫm đến đáng sợ, tôi run rẩy cả người, nhắm chặt mắt lại, để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Hắn dường như còn cảm thấy chưa cam tâm, liền xông tới hôn lên bờ mi của tôi, muốn ép tôi phải mở mắt ra.

Tôi vừa then thùng vừa hoang mang, cố gắng hết sức quay đầu đi chỗ khác, mắt lại càng nhắm chặt hơn trước.

“Nàng...”. Không ngờ Đường Thiên Trọng còn sâu não hơn tôi, thì thầm nói: “Lúc nàng ở bên hai người kia, cũng quyết không chịu nhìn họ lấy một lần thế này sao? Hay là, khi ở với ta, trong lòng nàng vẫn nghĩ đến bọn chúng?”.

Bọn chúng?

Lúc tôi kinh hoàng mở mắt ra, thân người bỗng cảm thấy nặng nề, nỗi đau đón truyền đến bất giác khiến tôi cong người lên, phát ra tiếng rên, phần lưng đã ướt đầm toàn mồ hôi.

Đường Thiên Trọng dường như cũng cảm thấy kinh ngạc, dừng động tác lại, thận trọng nhìn về phía tôi.

“Không... không sao, chỉ là hơi đau thôi”. Tôi cố gắng mỉm cười, nước mắt bất giác trào khỏi bờ mi.

Hắn không nói gì, chỉ đưa đôi mắt đen láy nhìn vào cánh tay tôi.

Thù Cung Sa màu đỏ rực như cánh hoa trên tay tôi, vào chính giây phút này, sau khi “gió bão tràn qua” đang dần dần nhạt màu đi.

Ngón tay hắn chậm chậm vuốt ve lên dấu Thù Cung Sa đang dần dần nhạt màu rồi khẽ khàng nói: “Thì ra... thì ra...”.

Sau cùng hắn cũng không nói hết câu, đưa tay ôm chặt lấy phần eo của tôi, để tôi vào tư thế thoải mái nhất khi tiếp nhận hắn.

Tôi không còn cảm nhận được gì ngoài đau đớn, khi niềm khoái cảm lạ lẫm, phức tạp truyền tới, nó nhanh chóng làm nhạt nhòa đi nỗi đau trong tim và trên thân thể.

Tôi không rên rỉ thêm nữa, thậm chí còn cố gắng thả lỏng thân thể, nhẫn nhịn cảm giác khó chịu trong người để phối hợp cùng hắn, thế nhưng sau cùng nước mắt vẫn lăn dài trên má, từ đầu tới cuối liên tục không thôi.

Không biết từ lúc nào, hắn lặng lẽ buông tôi ra, ôm tôi nằm xuống giường, đôi mắt sâu thẳm huyền bí đã giảm bớt vẻ oai nghiêm mọi khi, nhìn sang tôi bằng ánh mắt buồn bã.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên, nhưng tôi có thể hiểu được hắn vẫn chưa tận hết hứng thú, vậy nên bất giác hải hùng thu người về phía sau, tiếp đó nằm quay lưng lại. Hắn cũng không nói gì chỉ ôm lấy tôi từ phía sau, ôm chặt vào lòng quyết không chịu buông ra.

Lần đầu tiên cùng chăn gối với một người đàn ông, vốn dĩ tưởng rằng tôi sẽ cả đêm trần trọc không ngủ được. Thế nhưng có thể vì đã quá mệt mỏi, nên không lâu sau, tôi chìm sâu vào giấc ngủ, ngủ một mạch cho tới khi trời sáng, chẳng hề mộng mị gì.

Lúc tỉnh dậy, Đường Thiên Trọng đã không còn bên cạnh, Vô Song, Cửu Nhi đang cười hi hi tiến lại gần hầu hạ rồi nói: “Hầu gia đúng là tận tâm quá, vừa sáng ra phải đến buổi chiều sớm mà cũng không quên dặn bọn nô tì chuẩn bị nước thơm để khi cô nương tỉnh dậy là có thể rửa ráy được ngay”.

Khi tôi ngồi dậy, Cửu Nhi lấy ra một chiếc hộp bằng bạch ngọc, mỉm cười đầy kỳ quái rồi nói: “Sau đó, ngài còn sai người mang thứ này tới, nói rằng có thể khiến vết thương bớt đau. Cô nương, cái này...”.

Cô bé ghé sát vào bên tai tôi khúc khích thì thầm: “Có phải hầu gia mạnh mẽ quá, nên mới khiến cho cô nương tiều tụy đến nước này không?”.

Tôi đỏ bừng mặt lườm Cửu Nhi, sau đó tự mình đứng dậy đi rửa ráy.

Còn Vô Song thì đang sắp xếp lại giường gối, mỉm cười mắng mỏ: “Cửu Nhi, con nha đầu này càng ngày càng to gan, còn bé thế mà đã dám nói những lời này rồi”.

Đúng lúc đang nói, thân người Vô Song sững lại, vút chăn gối sang một bên rồi bật cười: “Cửu Nhi mau đi giục người dưới mang đồ ăn sáng tới đây, để ta hầu hạ cô nương tắm rửa”.

Cửu Nhi không hiểu, ngu ngơ đáp lời rồi rời khỏi căn phòng, tôi thì đoán được chắc là Vô Song đã nhìn thấy vết máu đỏ trên giường, sợ tôi không ổn nên đích thân hầu hạ, muốn bồi thuốc cho tôi.

Thật ra tôi cũng đâu có ẻo là đến vậy? Đây là chuyện bất cứ người phụ nữ nào cũng phải trải qua, có khác chăng cũng chỉ ở chỗ, người đàn ông cùng tôi lại không phải là người tôi hằng mong muốn mà thôi.

Kể từ khi bị Đường Thiên Trọng bắt về đây, tôi cảm giác thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn nhiều, dù cho cả cuộc đời này của tôi có thể nào, thì giấc mộng đã giúp tôi vượt qua không biết bao nhiêu khổ nạn đã tan theo mây khói. Tôi chỉ mong rằng, người đàn ông đã từng có giấc mộng với mình có thể bình

an vô sự, tiếp tục cuộc sống một cách vui vẻ hạnh phúc mà thôi.

Tôi để mặc cho Vô Song giúp mình tắm rửa, bôi thuốc rồi mặc y phục vào, điều này khiến cho Vô Song không thể nào nén được sự nghi hoặc của bản thân, liền cất tiếng hỏi: “Cô nương, lẽ nào... lẽ nào Hoàng thượng bao nhiêu lâu nay chưa từng cùng với người sao? Hay là Hoàng thượng, ngài ấy... ngài ấy...”.

Nói cho cùng, cô bé cũng là hoàng hoa khuê nữ, chẳng thể nào nói ra khỏi miệng hai chữ “bất lực” được.

Nghe thấy cô bé nói vậy, tôi chợt nhớ đến cái tốt của Đường Thiên Tiêu bấy lâu nay.

Ngài thân là bậc cửu ngũ chí tôn, ở cùng một phòng với tôi trong khoảng thời gian lâu như vậy, ban đầu hoàn toàn không có chút cảm giác nào cùng tôi, vậy mà vẫn chăm sóc tận tình, chưa từng xâm phạm một lần nào, nói ra đúng là hiếm có, đáng quý vô cùng. Nếu như đổi lại, Đường Thiên Trọng ở vào vị trí của ngài, chỉ sợ không chịu dễ dàng bỏ qua cho tôi như vậy.

Nhớ lại mối quan hệ thân thiết, ngang hàng cùng Đường Thiên Tiêu mỗi khi đóng cửa phòng lại, tôi bất giác mỉm cười nói: “Hoàng thượng là một vị Hoàng đế tốt, cũng là một người đàn ông tốt. Nhìn bề ngoài tướng ngài vô lại, cột nhà, nhưng thực chất lại là một chính nhân quân tử”.

Vô Song ngây người trong giây lát rồi vội vã mỉm cười nói: “Ừm, hầu gia của chúng ta cũng là một quân tử. Cô nương xem ngài tôn trọng đến vậy, lúc nào mà chẳng giữ đúng chừng mực với cô nương chứ? Nếu như tôi qua không phải cô nương làm cơm cho ngài bày tỏ tấm lòng, sợ rằng ngài cũng chẳng tiện ở lại đây qua đêm đâu”.

Dám nói bữa cơm hôm qua tôi nấu cho hấn chính là một hành động bày tỏ tấm lòng, có ý mê hoặc hấn sao?

Nhớ lại chiếc ôm, cái hôn đường đột của hấn vào đêm nhận ra tôi, vì tư thù, ghen tuông cá nhân mà hạ độc hại em họ, lại còn chiếm đoạt tôi rồi đòi giết chết Trang Bích Lam, giam cầm chẳng, tôi lại cảm thấy tức giận đùng đùng, lạnh lùng cười nói: “Ừm, hầu gia nhà các người là quân tử. Tiểu nhân trên thế gian này chết hết rồi thì hấn sẽ trở thành quân tử”.

Vô Song vô cùng kinh ngạc.

Tôi tức giận buột miệng, nói xong mới cảm thấy hối hận. Con nha đầu này vốn là tâm phúc của Đường Thiên Trọng, chốc nữa chẳng phải sẽ đem chuyện này bẩm báo lại cho hấn hay sao?

Thế nhưng suy nghĩ kỹ càng, tuy rằng tôi với Đường Thiên Trọng đã thân mật bên nhau, nhưng cuộc sống tương lai, mỗi người một tâm tư riêng, có khi cũng chẳng nói chuyện được mấy câu, cho dù hàng đêm chung chăn chung gối, e rằng cũng chỉ là đồng sàng dị mộng mà thôi. Huống hồ, con người này thường toát lên một bá khí oai nghiêm khiến cho tôi khiếp sợ, có nhiều điều đứng trước mặt hấn, chưa chắc đã dám nói ra.

Nếu như đã vậy, tôi cũng liều mạng nói tâm tư của mình cho Vô Song nghe, để cho hấn thấu hiểu rõ tâm tư ẩn giấu trong lòng tôi cũng được.

Thế là, trong lúc trang điểm, chải đầu, tôi cảm hộp phần, chầm đôi chút phần lên khuôn mặt nhợt nhạt của mình, chậm rãi nói với Vô Song: “Người cũng biết hầu gia không phải người ta yêu thương. Ta tuy chỉ là một người phụ nữ nhưng vẫn còn biết thế nào là xem xét tình thế. Hầu gia giam cầm Trang Bích Lam, e rằng phần lớn là do ta cũng nên? Nếu như ta không chịu thuận theo ý hầu gia, chắc hầu gia sẽ trút giận lên Trang Bích Lam. Nhà họ Trang vì ta mà đã bị diệt môn, nếu như ta lại tiếp tục làm hại đến huynh ấy thì dù cho chết đi, ta cũng chẳng còn mặt mũi nào đi gặp cổ nhân nhà họ Trang”.

Vô Song im lặng không nói gì, tay vẫn hoạt động liên tục, cố gắng chải cho tôi kiểu tóc Linh Xà điểm lệ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ngọa Hồ Tàng Long, Mưu Quyền Đoạt Vị

Ngay chiều hôm đó, Đường Thiên Trọng trở về sớm hơn mọi khi, nhưng sau khi về liền gọi Vô Song đến thư phòng, đến giờ cơm tối mới cùng nhau quay lại.

Nếu như ngài đã không hứng thú gì với những món ăn tôi nấu, tôi cũng chẳng thêm tốn công vô ích, thậm chí còn chẳng thèm nhìn xem có những món ăn gì, lặng lẽ tựa vào bên cửa sổ ngắm người ngắm nhìn sắc trời sang thu u sầu, buồn man mác.

Đường Thiên Trọng không hề kén chọn, vẫn ăn uống như thường lệ rồi dặn dò chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi.

Tất cả mọi thứ đều nằm trong dự liệu của tôi. Tôi không hề ngạc nhiên, đợi đám người hầu lui ra hết, tôi liền bước tới cơi y phục cho ngài.

Ngài vẫn như mọi khi, im lặng, lạnh lùng, nhìn thấy tôi tháo hết trâm ngọc trên đầu, chỉ mặc trang phục mỏng manh ngồi bên giường, mới cất tiếng hỏi:

“Nàng đã cảm thấy dễ chịu hơn chưa?”.

“Vết thương từ lâu đã không đau nữa rồi, không sao cả”. Tôi trả lời xong, mới nhận ra ánh mắt kỳ lạ của ngài, đột nhiên hiểu ra, khuôn mặt đỏ rực như phát sốt, cúi đầu không nói gì.

“Mau lại đây”.

Ngài khẽ khàng lên tiếng, ôm chặt tôi vào lòng, hôn nhẹ lên môi tôi.

Dần dần quen với cơ thể của ngài, tôi cũng không còn căng thẳng như đêm hôm qua nữa, ngài cũng rất nhẫn nại, đôi mắt chứa chan tình cảm, nụ hôn ngọt ngào, ấm áp, chiếc ôm nhẹ nhàng tình tứ. Tất cả mọi thứ khiến tôi đột nhiên cảm thấy hoài nghi, đây liệu có còn là người anh hùng tái thế, lạnh lùng kiêu ngạo trên sa trường bao năm nay nữa không?

Thân thể tôi dần dần nóng bỏng, cùng với hơi người càng ngày càng nóng lên khiến tôi càng lúc càng khó nhẫn nhịn.

“Thanh Vũ...”. Ngài thì thầm gọi tên tôi.

“Hầu gia”. Tôi đỏ mặt nhìn về phía ngài.

Khuôn mặt ngài dường như cũng đang ửng đỏ, nét dịu dàng hiện lên trên khuôn mặt khiến ngài trông chẳng khác gì những người đàn ông thông thường đang thương yêu, nâng niu người phụ nữ trong lòng mình, chứ không còn là một chính khách mưu đồ thâm hiểm nữa.

Ngài nghe thấy tôi đáp lại, thậm chí còn mỉm cười, tiếp tục thì thầm bên tai tôi: “Thanh Vũ... gọi ta là Thiên Trọng nhé”.

Tôi ghen lời, mãi hồi lâu không nói được câu gì.

Ngài nhoen miệng cười, bàn tay vốn đã không an phận bỗng nhiên bùng mạnh, cảm giác kích thích mãnh liệt khiến tôi không nhịn được mà khẽ thét lên, thân thể càng ngày càng nóng hơn, bất giác cử động dưới thân ngài.

Ngài lại đặt môi hôn, đôi môi tôi lúc này khô khan, chẳng thể nào từ chối được nữa, tôi đưa tay ôm lấy cổ ngài, tiếp đó là một nụ hôn nồng cháy, thiết tha.

Thân thể ngài lúc này cũng đang nóng bỏng, nhưng đôi môi chiếc lưỡi vẫn còn ướt át, hai tay không chịu buông tha tôi dễ dàng, chọn đúng những chỗ có thể kích thích cảm xúc trong tôi mà động chạm vào.

Tôi chẳng thể nào kìm nén thêm được nữa, đúng lúc thờ dốc đáp lại tiếng kêu của ngài thì cuối cùng ngài cũng thở gấp, từ từ tiến sâu vào cơ thể tôi.

Vẫn là nỗi đau đón đó, nhưng dần dần chìm đắm trong những động tác dịu dàng của ngài, lúc này tôi chỉ còn cảm thấy từng đợt, từng đợt khoái cảm truyền tới, nhanh chóng làm trái tim nóng rực lên, khiến tôi thờ dốc, ưỡn người lên phối hợp cùng ngài, nhưng lại cảm thấy chóng mặt đến mức muốn trốn tránh trước niềm vui sướng quá độ như thế.

Thần hồn điên đảo, vừa muốn lên tiên lại vừa muốn thành quỳ.

Thì ra trên thế gian này lại có một loại cảm giác như vậy, thậm chí chẳng hề liên quan đến tình yêu.

Vô Song nói Đường Thiên Trọng rất ít khi để những người thấp của mình hầu hạ, e rằng cô bé đã đoán sai rồi. Về phương diện này, ngài quả thực là hàng cao thủ trong số các cao thủ, áp bức khiến cho tôi không thể không thuận phục trước ngài như lúc này, để mặc cho ngài đưa tôi lên thiên đàng rồi lại kéo tôi xuống địa ngục, từ đỉnh núi cao cho đến vực thẳm, dùng sự khác biệt giữa đỉnh núi và vực thẳm để chứng minh ngài có khả năng thao túng tâm trạng của tôi.

Chẳng biết bao lâu sau, lúc ngài hưởng trọn niềm vui chịu buông tôi ra rồi, tôi mới chợt nhận ra mình đang ôm chặt lấy thân thể ngài, trong lòng vẫn còn dư vị sót lại sau khi khoái cảm qua đi.

“Thanh Vũ”. Ngài mỉm cười bùng nhẹ vào mũi tôi, tôi mới chợt bừng tỉnh lại, kéo tấm chăn mỏng lên che thân thể, rồi nằm quay lưng lại với ngài.

Xương cốt toàn thân như vừa bị người ta đánh cho một trận, chẳng còn chút sức lực nào để nhấc nổi tay lên. Lúc này tôi nghĩ chỉ cần nhắm mắt vào là tôi có thể ngủ ngay lập tức.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy Đường Thiên Trọng nói: “Thanh Vũ, nhìn cái này xem”.

Tôi từ từ đưa mắt sang nhìn, một vật gì đó lúc lắc trước mặt, thân thể bỗng nhiên lạnh giá vô ngần.

Vẫn là chiếc túi thơm đêm hôm qua ngài đưa cho tôi.

Một bông sen tĩnh đế đã xuất hiện trong giấc mộng tuyệt đẹp trước kia, tĩnh tế không tí vết, lúc này chẳng khác nào chiếc kim đâm sâu vào trái tim tôi.

Tôi nhìn về phía Đường Thiên Trọng, lúc này ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng hơn trước đó nhiều.

Lúc này ngài đang muốn mĩa mai, cho dù trong lòng tôi đã có chủ thì vẫn không thể không khuất phục trước ngài, cảm thấy khoái cảm, vui sướng dưới thân thể của ngài chăng?

Thấy ánh mắt đỏ của tôi, Đường Thiên Trọng nheo nheo mắt rồi nó: “Đây là thứ Trang Bích Lam nhờ ta chuyển lại cho nàng, ta không có lý gì giữ lại hết”.

Tôi đưa tay giặt lấy túi thơm, nhanh chóng nhét xuống dưới gối, lấy chân chầm qua đầu, chẳng muốn nhìn ngài thêm chút nào nữa.

Đường Thiên Trọng im lặng một lúc lâu rồi mới nói: “Nàng nhất định không muốn hỏi xem tại sao hắn lại trả chiếc túi thơm này cho mình hay sao?”.

Không phải tôi chưa từng nghĩ tới việc tại sao chiếc túi thơm tôi tặng cho Trang Bích Lam lại rơi vào tay của Đường Thiên Trọng. Thế nhưng nếu như Trang Bích Lam đã rơi vào tay Đường Thiên Trọng thì còn thứ gì trên người chàng mà ngài không lấy đi được chứ? Trang Bích Lam tuyệt đối không bao giờ dễ dàng vứt bỏ tấm lòng chân thành của tôi suốt ba năm trời đâu.

Cho dù chàng có thật sự vứt bỏ, thì tôi cũng chẳng thể nào trách cứ được. Trọn đời trọn kiếp này tôi không thể nào trở thành thê tử của chàng được nữa rồi.

Nước mắt ấm nóng chảy ra khỏi bờ mi, tôi vội vã mím chặt môi, vùi mặt vào chiếc gối sâu thêm nữa, quyết không để Đường Thiên Trọng nhìn thấy những giọt lệ của mình.

Một lúc lâu sau không thấy Đường Thiên Trọng có động tĩnh gì, cũng không lại gần ôm lấy tôi, đang đoán rằng chắc ngài đã ngủ rồi, tôi liền lén lút lấy chiếc khăn lụa ra, lau nước mũi thì đột nhiên nghe thấy ngài lên tiếng.

“Nàng cũng làm cho ta một chiếc túi thơm đi. Nếu như đường kim mũi chỉ được tinh tế thế này, ta sẽ thả Trang Bích Lam đi”.

Tôi vội vã quay đầu lại.

Ngài đang lặng lẽ nhìn về phía tôi, ánh mắt sâu thẳm, dường như còn ẩn chứa điều gì thâm kín trong đó mà tôi chẳng thể nào đoán biết được.

Cùng đứng trên đỉnh cao quyền lực, cùng có mối quan hệ phức tạp thế này, Đường Thiên Tiêu sẽ không bao giờ che giấu những ái, ó, hỷ, nộ của bản thân, cũng không che giấu tình yêu và sự bao dung dành cho tôi, tôi đương nhiên cũng không bao giờ che giấu cảm xúc của bản thân. Sự thấu hiểu và thông cảm lẫn nhau này khiến cho tôi, hoặc cả Hoàng thượng không hề cảm thấy cô đơn giữa chốn thâm cung đầy những mưu mô xảo trá.

Mãi cho tới tận bây giờ, tôi mới nhận ra rằng Đường Thiên Tiêu là một người bạn tốt hiếm gặp trong ngần ấy năm cuộc đời của mình, tình cảm bạn bè đó không liên quan đến thân phận, địa vị, bản hàn hay phú quý.

Còn Đường Thiên Trọng, con người này quá đỗi thâm sâu, quá đỗi đáng sợ. Ngay cả khi đối diện với nhau một cách gần gũi nhất, thân mật đến mức hai con người đã hòa thành một thể, tôi vẫn chẳng thể nào đoán biết được ngài đang nghĩ gì, muốn gì.

“Đừng khóc nữa”. Ngài nhìn chằm chằm vào tôi, rồi khẽ lên tiếng: “Ta luôn luôn là người nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy. Chỉ cần nàng thêu một chiếc túi thơm thật đẹp, ta sẽ lập tức thả người”.

Tôi có nên tin không?

Đưa mắt nhìn người đàn ông vừa có quan hệ xác thịt cùng mình, tôi sợ hãi thu người lại phía sau, theo bản năng để mình cách ngài càng xa càng tốt.

Ngài cau chặt đôi mày lại, quay người sang, cũng quay lưng lại phía tôi, một lúc sau liền phát ra tiếng thở đều đặn.

Thân thể tôi mệt mỏi, nặng nề, nhưng đầu óc lại tỉnh táo một cách lạ thường, tôi cảm tưởng như nhìn thấy hồ nước đầy sen, người con trai mặc y phục màu xanh nhìn tôi mỉm cười, liên tục gọi tên tôi: “Vũ Nhi, Vũ Nhi...”.

Tôi liền nắm lấy tay chàng, vui vẻ, hớn hờ chỉ cho chàng xem: “Bích Lam, nhìn xem, bông hoa sen đó đầu chụm đầu, mãi mãi bên nhau”.

“Đúng thế”. Đôi mắt trong sáng của chàng ánh lên mặt nước hồ màu xanh ngọc, lá sen biêng biếc, tràn ngập tình cảm chan chứa, dịu dàng: “Vũ Nhi, người ta gọi bông đó là hoa sen tịnh đế”.

“Hoa sen tịnh đế”.

“Đúng vậy, từ khi hoa nở cho tới khi hoa tàn, chúng luôn luôn bên nhau, ngay cả khi hoa sen nở rộ thì chúng vẫn chụm đầu bên nhau”.

Từ khi hoa nở cho tới khi hoa tàn.

Khoảng thời gian từ khi hoa nở cho tới khi hoa tàn, tôi vẫn chẳng thể nào chờ được chàng.

Chẳng bao giờ chờ được chàng nữa.

Tôi nắm chặt chiếc túi thơm trong tay, ngửi mùi hương nhẹ nhàng, thoát ẩn thoát hiện của Trang Bích Lam, trong lòng quặn thắt từng cơn, tôi chẳng thể nào nhẫn nhịn được nữa, vùi mặt vào gối, lặng lẽ khóc.

Buổi tối hôm đó tôi chẳng thể nào ngủ nổi, mắt nhìn ngoài cửa sổ đã chớp choạng sáng, mới đưa tay lau đi đôi mắt đang nhói đau, nhắm mắt mơ màng thiếp đi.

Canh tư mỗi ngày Đường Thiên Trọng đều vào triều nghị sự, vậy nên thường dậy từ sớm. Tôi mơ hồ cảm nhận được ngài thức giấc, bắt giấc thu người lui lại phía sau, cố gắng đưa mình vào góc không gây sự chú ý của người khác nhất.

Ngài ở bên im lặng một hồi, kéo tấm chăn đang trùm trên đầu, bàn tay thô ráp vuốt ve trên khuôn mặt tôi, rồi lại nhẹ nhàng sờ vào đôi mắt tôi.

Tôi vẫn giả vờ đang ngủ, không động đậy gì cả, còn ngài sau cùng liền đặt tay tôi vào trong chăn, kéo lại chiếc chăn gọn gàng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới có thể ngủ yên được.

Khi tôi tỉnh dậy thì trời đã sáng bừng. Lúc Vô Song tới hầu hạ, tôi chỉ cảm nhận toàn thân rã rời, đau nhức, ngay cả mắt cũng đau tới mức không mở ra được, liền vội vã chạy đến trước gương, mới nhận ra đôi mắt mình đang sưng húp lên như hai hột đào.

Thật ra, Đường Thiên Trọng là người am hiểu chiến thuật tâm lý.

Ngay sau khi tôi và ngài ân ái tình cảm bên nhau, ngài liền nhắc nhở cho tôi biết rằng, tôi với Trang Bích Lam là không thể nào, ép buộc tôi không thể không tuyệt vọng, không thể không từ bỏ giấc mộng trước kia.

Có lẽ, ngay từ ngày đầu tiên bị đưa đến phủ Nhiếp chính vương, tôi đã nên từ bỏ giấc mộng hảo huyền, xa rời đó, chỉ là sau cùng vẫn chưa thể từ bỏ được Trang Bích Lam mà thôi.

Lặng lẽ chải đầu, trang điểm, Cửu Nhi bận rộn dọn dẹp lại giường chiếu. Lòng tôi đột nhiên sững sờ, vội vã nói: “Mau đưa chiếc túi thơm đó cho ta”.

Cửu Nhi ngẩng đầu lên, ngây ngây ngô ngô nói: “Túi thơm nào thưa Thanh cô nương?”.

“Chính là chiếc túi thơm có thêu trên đó bông hoa sen tịnh đế đó, chắc là đang ở dưới chiếc gối của ta”.

Cửu Nhi không nói thêm gì, quay sang nhìn Vô Song.

Tôi cảm thấy có điều gì không ổn, liền hỏi: “Làm sao thế?”.

Vô Song chải đầu cho tôi xong, mới chân chừ lên tiếng: “Chiếc túi thơm đó... hầu gia mang đi rồi”.

Đường Thiên Trọng? Tôi cau chặt đôi mày.

“Không đâu, hôm qua chính tay hầu gia trao lại cho ta mà, sao bây giờ lại mang đi chứ?”.

Sắc mặt Vô Song phức tạp, cũng không nói thêm gì.

Cửu Nhi liền đứng dậy, thì thầm nói: “Thì ra đã đưa lại cho cô nương rồi, vậy ngài hà tất lại phải cắt thành ra thế này chứ?”

Trái tim tôi bỗng nhói lên, hét lớn: “Cắt thành ra thế nào hả?”.

Vô Song quay người lại, kéo ngăn kéo bàn trang điểm lấy ra một gói được bọc lại bằng chiếc khăn lụa rồi khẽ tiếng nói: “Hầu gia... hình như cảm thấy không vui, sáng nay vừa dậy đã cầm trong tay chiếc túi thơm này, lặng lẽ ngắm một hồi, sau đó lấy chiếc kéo cắt thành thế này. Tiếp đó ngài chẳng ăn uống gì đã dùng dùng bỏ đi”.

Mở chiếc khăn bọc ngoài ra, chiếc túi thơm đã bị cắt thành từng mảnh vụn, hoa thêu tan nát, hương liệu rơi tứ tung, chẳng biết được đã bị cắt thành bao nhiêu mảnh nhỏ nữa.

Tính cách của ngài mạnh mẽ, ngang ngạnh, nếu như không thích cái gì, thì chắc chắn sẽ vứt đi, hoặc đốt thành tro, tại sao lại phải làm thế này? Hành động đó khiến tôi cảm thấy vô cùng kinh hãi, hoảng sợ.

Do dự trong giây lát, tôi liền gói gọn đồng mảnh vụn này lại, nhét vào tay Vô Song rồi nói: “Cắt rồi thì mặc kệ nó đi, còn nguyên thì cũng có ích gì. Mau đi lấy cho ta mảnh gấm màu sắc thanh nhã một chút, sau đó chuẩn bị cả chỉ ngũ sắc, ta muốn làm một thứ”.

Vô Song nhìn thấy tôi chẳng cần đắn đo, than vãn điều gì, nhanh chóng đáp lại rồi đi chuẩn bị.

Chắc hẳn Vô Song không biết được tôi muốn mấy thứ đồ kia làm gì nên lấy về một lúc hai, ba chục mảnh gấm khác nhau, mỗi loại tầm nửa tấm lớn, sau đó đưa tôi đi chọn lựa, còn bình phẩm chất liệu, màu sắc cùng tôi: “Cô nương nhìn xem tấm này màu sắc rất trầm, hầu gia mặc vào liệu có cổ điển quá không? Cần phải phối thêm tấm vải màu tím thì mới đẹp được. Nhìn màu xanh lá này, là gấm vóc tốt nhất ở Giang Nam, nhìn từ bên trái hay bên phải, màu sắc đều khác nhau, mặc vào nhất định trông rất sang trọng. Tấm màu này trông cũng đẹp, chất liệu mềm mại, mặc ở nhà sẽ thoải mái, dễ chịu”.

Không ngờ cô bé lại nghĩ tôi định may y phục cho Đường Thiên Trọng?

Tôi nhanh chóng lật mấy tấm gấm lên rồi nói: “Nếu như người đã cảm thấy đẹp như vậy thì cứ làm giúp cho hầu gia đi, bảo mấy tiểu nha đầu cùng làm, đằng nào bọn chúng cũng ngồi rảnh rỗi cả ngày không có việc, hơi tí lại to nhỏ thì thầm, đau hết cả đầu”.

Vô Song ngậy lạng người đi.

Tôi chẳng buồn để ý đến cô bé, cầm chiếc kéo cắt một mảnh gấm màu xanh da trời, lại lấy tấm vải vụn màu tím từ chỗ của mấy tiểu nha đầu để làm viền bao quanh, rồi bắt đầu làm túi thơm.

Buổi tối lúc Đường Thiên Trọng quay về, tôi đã làm xong chiếc túi thơm, phần mặt trước cũng đã khâu xong gần nửa.

Cùng ngày dùng xong bữa tối, thấy ngài ngồi đọc công văn ở một bên, tôi liền sai Cửu Nhi thấp thêm năm ngọn đèn dầu nữa, ngồi bên cửa sổ tiếp tục công việc của mình.

Cửu Nhi khẽ tiếng hỏi tôi: “Cô nương, sức khỏe của người vừa mới hồi phục không lâu, đã ngồi cả ngày trời, liệu có chịu nổi không?”.

Tôi mỉm cười rồi thì thầm đáp lại: “Sắp sửa khâu xong rồi?”.

Quả nhiên là đã ngồi quá lâu, ngón tay tôi cũng bắt đầu không nghe theo lời chủ nữa.

Cửu Nhi khẽ kêu một tiếng, rồi chạy lại nhìn, tôi vội vã xoa xoa tay, rồi đưa ngón tay đang chảy máu của tôi lên ngậm vào miệng, rồi nhổ máu ra, ưỡn thẳng chiếc lưng đau nhức rồi lại tiếp tục khâu.

Cửu Nhi vẫn chưa an tâm lắm, liền đặt chiếc đèn lại gần phía tôi hơn, sau đó ngồi xổm xuống, đảm lưng cho tôi.

Tôi vội vã nói: “Người mau đi làm việc của mình đi, cứ ngồi đây động đậy liên hồi, ta có thể tỉnh tâm khâu thừa được sao?”.

Cửu Nhi bật cười khúc khích: “Không thể tỉnh tâm khâu thừa thì cô nương mau đi nghỉ sớm đi, người sợ mặt trời sẽ không mọc nữa sao?”.

Ngày mai đương nhiên mặt trời vẫn mọc như thường, thế nhưng tôi thật sự muốn biết, nếu như hôm nay tôi khâu xong chiếc túi thơm này, thì Đường Thiên Trọng có giữ đúng lời hứa, ngày mai thả Trang Bích Lam ngay tức khắc không?

Dặn dò Cửu Nhi pha một bình trà thật đặc, tôi nhấp hai hớp định thần lại, lấy đủ tinh thần, tiếp tục khâu thừa. Lúc này, Đường Thiên Trọng đang vui đầu giải quyết việc triều chính bỗng đứng dậy đi về phía tôi, chấp tay ra sau lưng rồi đứng cạnh bên, nhìn tôi khâu thừa, bỗng nhiên cất tiếng hỏi: “Nàng đang khâu cái gì thế?”.

Tôi đưa tay dụi đôi mắt đau nhức rồi đáp: “Ti hưu[1], người ta còn gọi là phúc lộc trời ban, nghe nói có thể trừ tà được”.

[1.] Ti hưu là loài vật tượng trưng cho sức mạnh bất khả chiến bại.

“Ti hưu? Thứ này trông chẳng đẹp chút nào”.

“Đây là thần thú thượng cổ, đầu rồng, thân ngựa, vuốt ưng, trông hình dáng oai phong như sư tử, là con vật uy vũ, mạnh mẽ. Thứ này cực kỳ phù hợp với hầu gia, chỉ có hầu gia mới xứng thôi”.

“Ồ! Thế nhưng ta nhìn trông chẳng thuận mắt chút nào. Làm sao mà tinh tế hơn chiếc túi thơm nàng khâu trước đó được chứ?”.

Mũi kim tôi nhấc lên rất lâu chẳng thể nào hạ xuống, bên tai dường như lại vang lên lời ngài nói tôi qua.

“Nàng cũng làm cho ta một chiếc túi thơm đi. Nếu như đường kim mũi chỉ được tinh tế thế này, ta sẽ thả Trang Bích Lam đi”.

Chỉ cần ngài nhận thấy tôi khâu không tinh tế bằng chiếc túi thơm trước đó, thì sẽ giam cầm Trang Bích Lam mãi, không thả chàng đi.

Tôi hạ mũi kim xuống, đang do dự xem liệu có nên làm lại cái khác thì ngài đã chậm rãi bước đến bên giường rồi dặn dò: “Nàng để cái đó sang một bên đi, lại đây đi nghỉ trước đã”.

Trong lòng tôi cảm thấy khốn khổ, nhưng cũng đành đáp lại: “Vâng”.

Tôi đưa tay cầm lấy chiếc kéo, “xoẹt” một tiếng, cắt chiếc túi thơm vừa bị Đường Thiên Trọng một mực phủ nhận kia thành hai mảnh trong tiếng kêu kinh hãi của Cửu Nhi.

Đường Thiên Trọng vội vã quay đầu lại, kinh ngạc nhìn vào chiếc túi thơm bị cắt thành hai mảnh trong tay tôi rồi phát cáu: “Ninh Thanh Vũ, nàng...”.

Tôi cúi đầu xuống, vội vã nuốt hết nước mắt và cảm giác không cam lòng vào sâu bên trong, tiện tay đẩy cánh cửa sổ ra vớt luôn chiếc túi thơm đó xuống hồ sen bên ngoài, rồi ngẩng đầu lên nhìn ngài cười: “Thiếp sẽ hầu hạ hầu gia đi ngủ”.

Đường Thiên Trọng không nói gì, nhanh chóng bước đến bên cửa sổ, cúi đầu xuống nhìn chiếc túi thơm vừa bị vớt xuống hồ sen.

Thật ra lúc này nó chỉ còn là hai miếng vải vụn mà thôi, dưới ánh nến chập chờn có thể mơ hồ nhìn thấy nó đang trôi nổi trên mặt hồ, lặng lẽ trôi dạt theo

con gió giữa đêm, thật sự không biết sẽ trôi về chỗ bùn lầy bẩn thỉu nào.

Tôi hít thật sâu luồng không khí đang hòa lẫn chút hương sen thanh nhã, mỉm cười rồi nói: “Hầu gia chê cái này không đẹp, cũng không sao hết, ngày mai thiếp sẽ làm một chiếc khác cho ngài”.

Ngài quay mặt lại nhìn tôi rồi hỏi: “Nếu như ngày mai ta vẫn chê, nói không đẹp thì sao?”.

Tôi nhìn vào bàn tay trắng nhợt của mình rồi mỉm cười đáp lại: “Vậy thiếp đương nhiên sẽ tiếp tục làm chiếc khác cho hầu gia”.

Làm cho tới khi ngài cảm thấy đẹp mới thôi, làm cho tới khi ngài thả Trang Bích Lam ra mới thôi.

Hoặc giả, ngài chính là người nói lời chẳng giữ lấy lời, dự định mãi mãi dùng chàng để uy hiếp tôi, vậy thì tôi cũng chỉ có thể chờ đợi giây phút cuộc đời mình kết thúc mà thôi.

Dưới ánh đèn sáng, sắc mặt của Đường Thiên Trọng ngày càng trắng nhợt, đôi mắt sâu thẳm, huyền bí lúc này bùng bùng lửa giận, như thể muốn đốt cháy hết mọi vật trước mắt.

Tôi bất giác lùi về sau một bước.

Đường Thiên Trọng thì không nói câu gì, phát mạnh tay áo rồi nhanh bước đi ra khỏi căn phòng.

“Hầu gia”.

Vô Song thét lớn rồi đuổi theo ngài.

Tôi đứng bên cửa sổ, nhìn thấy Đường Thiên Trọng đi qua chiếc cầu gỗ, lại bị Vô Song chặn lại, nói mấy câu gì đó, nhưng sau cùng vẫn đứng đững bỏ đi, chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần.

Lúc Vô Song quay lại phòng, mặt mày nhăn nhó như thể sắp bật khóc lớn tiếng: “Hầu gia nổi giận rồi, nói tôi nay sẽ quay về thư phòng”.

Thế thì tôi còn gì vui mừng hơn?

Xấn gọn tay áo lên, tôi tự động cầm lấy chiếc đèn rồi dặn dò: “Cửu Nhi, mau ôm mấy tấm gấm kia lại đây”.

“Cô nương, người muốn làm gì?”.

“Còn làm cái gì nữa? Ta phải làm lại một chiếc khác cho hầu gia hài lòng mới thôi”.

Thật lòng, tôi cũng chẳng biết phải làm bao nhiêu cái mới có thể khiến cho Đường Thiên Trọng hài lòng được, thế nhưng cứ kiên trì làm, luôn luôn có tia hy vọng.

Tôi thật sự cảm thấy sợ ngay cả tia hy vọng này cũng sẽ tan thành mây khói, không thể không lấy hành động cụ thể để nói cho Đường Thiên Trọng biết rằng, tôi vô cùng coi trọng lời hứa của ngài.

Nếu như ngài bằng lòng để tôi luôn thấy thất vọng thì tôi cũng đành ôm tia hy vọng nhỏ nhoi đó rồi từ từ thất vọng thôi.

Tối đó tôi đã thức đến tận canh ba, ngay cả Vô Song và Cửu Nhi đều chịu không nổi, đứng cạnh liên tục ngủ gật. Còn tôi thì lúc này đã may xong chiếc túi thơm, cất gọn vào một chỗ rồi mới đi ngủ hai canh giờ, rồi lại thức dậy rửa ráy, tiếp tục thêu thùa.

Vì làm liên tục như vậy, nên đến tầm chiều tối ngày hôm sau chiếc túi thơm cuối cùng cũng đã hoàn thành, thân giữa màu xanh da trời, bao quanh màu tím, tôi thêu lên đó hình tiên thú bạch hổ, điểm xuyết thêm những hoa văn màu đen, nền màu tím, móng vuốt sắc nhọn, ngẩng đầu ngạo nghễ liếc tới, khí thế hơn người, sinh động như thật, tuyệt đối là thứ đồ thượng phẩm trong các thượng phẩm.

Sau khi cho những hương liệu do Vô Song mang tới như long não, bạc hà... rồi luồn chiếc dây màu vàng vào, vậy là đã hoàn thành chiếc túi thơm hoàn hảo, tuyệt mỹ.

Đương nhiên đây chỉ là hoàn hảo, tuyệt mỹ trong mắt tôi mà thôi, còn Đường Thiên Trọng đang muốn thứ gì thì tôi hoàn toàn không thể nào đoán biết được.

Đáng tiếc là ngày hôm nay Đường Thiên Trọng không hề đến đình sen chỗ tôi ở.

Vô Song đã đi hỏi mấy lần liền, nghe nói ngài đã hỏi phủ từ lâu, có điều bệnh tình của Nhiếp chính vương trở nên nghiêm trọng, hầu gia chẳng thể nào an tâm nổi, nên hiện đang ngồi bên cạnh phụ thân, nhất thời không đến đây được.

Tôi không biết trong lời nói này còn ẩn chứa bao điều, nhưng nếu như có liên quan tới Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc, thì đã không còn đơn giản là quan hệ giữa người cha hiền, con thảo nữa. Trên có Thái hậu, Hoàng thượng, dưới có thần dân bách tính, không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn trừng trừng vào những động tĩnh xảy ra trong phủ Nhiếp chính vương. Những chuyện nhi nữ thường tình bị đặt sang một bên cũng là điều hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Tôi đợi đến tận giờ Hợi vẫn không thấy ngài tới, không chịu nổi sự mệt mỏi sau cả ngày vất vả, tôi đặt chiếc túi thơm sang bên gối rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đang lúc ngủ ngon nhất thì tôi cảm thấy bên cạnh dường như có người, vẫn còn cho rằng mình đang ngủ mơ, vội vã đẩy ra thì lại càng bị ôm chặt hơn. Cùng lúc ấy vầng trán tôi chợt cảm thấy ướt át, cảm nhận được chiếc hôn nhẹ nhàng trên đó.

Tôi vội vã mở mắt ra, vừa hay nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm, đen láy của Đường Thiên Trọng.

Ngài đang nhìn về phía tôi, thấy tôi kinh hoàng, đôi mày lập tức giãn ra rồi nói: “Là ta đây, cứ ngủ tiếp đi”.

Tôi chống người dậy, nhìn ra chiếc đèn nhỏ chập chờn trong phòng rồi hỏi: “Bây giờ là canh mấy rồi?”

“Sắp canh tư rồi, ta chợp mắt một lát rồi phải nhập cung luôn”.

Ngài cầm chiếc túi thơm lên rồi hỏi: “Tại sao lại là bạch hổ?”.

Tôi liền đáp: “Những hoa văn hổ có thể trừ tà đón điềm lành, tránh tai cầu phúc. Từ cổ chí kim bạch hổ luôn được tán tụng là thần tượng dũng mãnh, oai phong. Hầu gia địa vị cao quý, lại là người anh hùng lẫm liệt, rất xứng với hình ảnh loài bạch hổ, không còn ai thích hợp hơn ngài”.

“Ồ”. Ngài cầm chiếc túi thơm trong tay ngắm nghía, đột nhiên lại cau mày hỏi: “Vậy tại sao không thêu hoa văn rồng cho ta? Ta ngược lại cảm thấy rồng lượn cửu thiên, uy bá thiên hạ lại càng phù hợp với bản sắc nam nhi đại trượng phu hơn”.

Lúc nói câu này, ngài đang tựa người vào thành giường, sắc mặt hiện lên tươi tắn, hân hoan lạ thường. Ánh mắt lấp lánh, hào hùng, tráng chí, đúng là khí chất của con người có thể đạp cả thiên hạ dưới chân mình.

Từ lâu tôi đã biết ngài có dã tâm không nhỏ, chí tại thiên hạ, nhưng hôm nay ở trên giường nghe ngài nói ra mà không hề đắn đo, sợ hãi, che giấu điều gì, thật sự khiến tôi toát mồ hôi lạnh, chỉ còn biết mỉm cười nói: “Tự cổ, trái thanh long, phải bạch hổ, hai thần thú đồng hàng thiên hạ, không hề phân biệt cao thấp, trên dưới”.

“Thật sao?”. Đường Thiên Trọng chăm chú nhìn tôi rồi chậm rãi cất lời: “Lẽ nào nàng không cảm thấy ta thích hợp trở thành chủ nhân của Đại Chu hơn thẳng nhãi ranh Đường Thiên Tiêu hay sao?”.

Ngài thật sự coi thường Đường Thiên Tiêu, thật sự không cam tâm cúi đầu xưng thần trước Đường Thiên Tiêu.

Tôi theo bản năng định phản bác, nói cho ngài biết rằng Đường Thiên Tiêu không hề vô năng như bề ngoài, mà thật sự là một kỳ tài mưu lược, thân thủ bất phạm không hề yếu thế hơn ngài – Đường Thiên Trọng chút nào.

Thế nhưng suy nghĩ kỹ càng, một là Đường Thiên Trọng chưa chắc đã không nhận ra được Đường Thiên Tiêu thật sự là con người thế nào. Hai là tôi cũng không muốn tiết lộ quá nhiều bí mật của Đường Thiên Tiêu, để tránh làm cho Đường Thiên Trọng cảnh giác, gây nguy hại cho ngài.

Huống hồ chi, tôi chẳng qua chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, có thể tránh cuộc tranh giành hoàng quyền giữa hai huynh đệ họ càng xa càng tốt.

Suy ngẫm một lúc, tôi liền đáp: “Nếu như hầu gia muốn thiếp làm một chiếc túi thơm thêu hình thanh long, thì thiếp sẽ làm lại một chiếc khác”.

“Không cần đâu”. Đường Thiên Trọng dường như đang sợ tôi lại cất đôi chiếc túi thơm đó, vội vã rút tay ra phía sau cất chiếc túi thơm vào dưới chiếc gối của mình rồi nói: “Chiếc này nàng làm rất đẹp, nếu như rảnh rồi thì hay làm giúp ta một chiếc như thế này nữa, nhưng thêu hình thanh long. Ừm, nếu như có thể thêu thêm một chiếc có hình phượng nữa cũng hay, nàng giữ luôn mà dùng”.

Tôi nghe thấy ngài nói một câu rất đẹp, đầu óc đang căng như dây đàn cũng từ từ giãn ra hơn, nhưng sau khi nghe thấy nửa câu sau của ngài, tôi nhất thời lại cảm thấy kinh hãi.

Long phụng bên nhau, vốn dĩ chỉ có Hoàng thượng với Hoàng hậu mới có thể dùng được, những người khác nếu như dám to gan dùng họa tiết đó, chắc chắn sẽ bị khép tội mưu phản, trừng trị nghiêm khắc, cho dù bị chu di cửu tộc cũng không hề quá đáng. Thế nhưng lúc này ngài lại nói ra những lời này một cách tùy tiện, không hề coi việc này ra thế thống gì cả.

Cứ như thể trời sinh ngài đã là rồng, còn tôi vốn dĩ đã là phượng vậy.

Một lúc lâu sau, tôi mới có thể phớt lờ được nửa câu nói sau của ngài, rồi thận trọng hỏi: “Nếu như... hầu gia đã hài lòng với chiếc túi thơm này, vậy thì không biết... không biết hầu gia liệu có...”.

Tôi do dự, mím môi lại quan sát sắc mặt của ngài, hy vọng nửa câu nói sau sẽ không làm ngài nổi giận.

Quả nhiên, ngài lập tức cau chặt mày lại, ánh mắt dần dần lạnh lùng hẳn.

Tôi cảm thấy hơi sợ hãi, có điều vẫn cố gắng không để lộ ra ngoài, vẫn đưa mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt của ngài.

Tuy rằng không mấy tình nguyện, nhưng sau cùng ngài cũng nói: “Nếu như lần này ta không giữ lời hứa của mình, thì sau này còn mong nàng sẽ tin ta hay

sao? Yên tâm đi, nếu như hôm nay bệnh tình của phụ thân ổn định lại, ngày mai ta sẽ đưa nàng đến gặp bọn người Trang Bích Lam. Ta sẽ thả hấn ngay trước mặt nàng”.

Ngài đồng ý một cách sáng khoái, ngược lại tôi cảm thấy không dám tin vào đôi tai của mình, ngây người nhìn về phía ngài.

Lúc này ngài liền mỉm cười, ánh mắt lấp lánh mang theo tình cảm chan chứa, dịu dàng, sau lưng là ánh nến nhỏ, khiến cho ngũ quan cứng lạnh trên mặt mọi khi cũng dần dần mềm mại, hiền dịu hơn.

“Vốn dĩ muốn vào đây nằm nghỉ một lúc, nàng xem nàng làm ta chẳng thể nào chợp mắt dưỡng thần đôi chút, đã phải vào cung giải quyết việc triều chính rồi”.

Tuy nói vậy, nhưng đôi môi của ngài lại tiến sát, nhẹ nhàng đặt lên bờ mi của tôi, sau đó nhanh chóng xuống giường, khẽ gọi một tiếng, liền có người hầu đi vào khẽ khàng rửa mặt, thay y phục cho ngài nhập cung.

Sau khi làm xong, ngài liền lấy chiếc túi thơm tôi vừa mới thêu xong, đích thân buộc lên phần thắt lưng của mình rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Trước khi bước ra khỏi cửa, ngài quay đầu lại, nhìn tôi qua lớp rèm mỏng manh.

Tôi bất giác đưa tay lên vẫy vẫy rồi nhỏ nhẹ nói: “Đi đường cẩn thận”.

Khóe miệng ngài chợt nhướn lên, lộ ra nụ cười tươi tắn, xán lạn, khiến tôi cảm thấy nghi hoặc, không biết liệu có phải mình đã nhìn nhầm hay không.

Nụ cười đó, sáng trong, sáng khoái như con gió nhẹ thổi trên mặt nước hồ thu, mang theo chút hơi nước mát mẻ của mặt hồ.

Ngài, liệu có còn là một Đường Thiên Trọng oai nghiêm, ngạo nghễ, lạnh lùng, mãnh liệt, muốn đạp cả thiên hạ dưới bàn chân mình hay không?

Suy trước nghĩ sau, cuối cùng tôi cũng tin rằng Đường Thiên Trọng chắc hẳn không lừa dối mình.

Tôi và Trang Bích Lam đang nằm trong tay của ngài, nếu như ngài tiếp tục giam cầm Trang Bích Lam thì tôi cũng đành lực bất tòng tâm mà thôi, cũng đành bị ngài nhốt trong đình sen tuyệt đẹp, làm một người thiếp chẳng có chút danh phận nào của ngài mà thôi.

Thật sự, ngài chẳng cần thiết phải lừa dối tôi làm gì cả.

Vậy thì bệnh tình nghiêm trọng của Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc không phải là lời đồn đại, ngài quả thực vì căn bệnh của Nhiếp chính vương nên mới kéo dài thêm hai ngày trước khi thả người.

Sau khi dùng xong bữa trưa, tôi đang nghĩ liệu có nên sai Vô Song đi nghe ngóng tình hình bệnh tật của Đường Thừa Sóc, thì có người đến bẩm báo, nói Nhiếp chính vương muốn gặp tôi.

“Nhiếp chính vương?”. Tôi kinh ngạc hỏi lại người hầu gái đến báo tin: “Liệu người có nghe nhầm không? Ta chưa bao giờ gặp mặt Nhiếp chính vương hết”.

Nhiếp chính vương đang bệnh tình nghiêm trọng tại sao lại biết một phụ nữ Nam Sở không có chút địa vị, chỗ dựa nào như tôi chứ?

Tôi nhanh chóng nghĩ tới Đường Thiên Trọng, lẽ nào ngài đã nhắc đến tôi trước mặt Đường Thừa Sóc?

Người hầu gái liền đáp: “Nô tì nào dám nghe nhầm? Nhiếp chính vương nói muốn gặp Thanh cô nương đang ở Đình sen, ngài còn sợ người hầu không hiểu, cẩn thận dặn thêm một câu, chính là vị Thanh cô nương mà hầu gia hết lòng yêu chiều, thương mến ấy”.

Vô Song sợ rằng tôi căng thẳng nên vừa giúp tôi chuẩn bị trang phục vừa cười nói: “Vương gia đối xử với người nhà vô cùng tốt, ngay cả với người hầu kẻ hạ cũng rất hiền từ, dịu dàng. Dung mạo, tính cách của cô nương còn sợ vương gia không quý mến hay sao?”.

Lời nói của Vô Song cứ như thể tôi sắp sửa đi gặp bố mẹ chồng vậy...

Tôi liếc mắt lờm cô bé, chọn một bộ trang phục màu sắc trang nhã, hài hòa, sau đó dẫn theo Vô Song cùng mấy người kia rời khỏi Đình sen, đến gặp Đường Thừa Sóc.

Phủ Nhiếp chính vương trước kia là phủ đệ của một vương gia nhân rồi suốt ngày chìm đắm trong thơ từ ca phú của Nam Sở, bao gồm cả khu hậu viện với Đình sen hoàn toàn được xây dựng theo phong cách đậm chất Giang Nam, đường đi uốn lượn, xung quanh cây cối xanh tốt, có đình nghỉ chân, vô cùng thanh tao, nhã nhặn. Thế nhưng phía trước chính viện nguy nga tráng lệ, chạm trổ tinh tế, bùng bùng khí thế sang trọng, hùng vĩ của hoàng thất thiên triều. Đường Thừa Sóc ngự trong căn phòng nằm gian ngay chính diện.

Men theo hành lang bao quanh cây cối tươi tốt, tôi bước đến trước cửa chính viện, lập tức có người hầu gái vội vã chạy vào thông báo. Không lâu sau, liền nhìn thấy người đàn ông đến thăm bệnh cùng với người hầu đều lui ra ngoài. Đợi đến khi tôi được đưa vào thì chỉ còn lại mỗi đệ đệ của Đường Thiên Trọng là Đường Thiên Kỳ và mấy người thiếp ăn mặc diễm lệ vây quanh đứng trước chiếc giường trúc đặt bên cửa sổ.

Trên giường trúc có một người đàn ông lớn tuổi, gầy guộc mặc trên người lớp áo lụa màu vàng mềm mại, vẫn còn chưa thất đại lưng, ngay cả mái tóc dài bạc trắng cũng đang buông xõa ra sau lưng.

Nếu như không phải khuôn mặt có mấy phần giống với Đường Thiên Trọng, tôi thật sự không dám tin người đứng trước mặt mình lại là Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc, vị mãnh tướng đã Nam chinh Bắc chiến, thu về cả giang sơn rộng lớn cho Đại Chu.

Đường Thiên Kỳ nhìn thấy tôi bước vào, liền đỡ Đường Thừa Sóc ngồi dậy rồi mỉm cười nói: “Phụ thân, người đã nhìn thấy chưa ạ? Quả thực là một đại mỹ nhân đây, tất cả những thê thiếp đứng đầy trong phòng này cũng đều là những người sắc nước hương trời, nhưng thật sự chẳng thể nào sánh nổi vị Ninh đại tiểu thư nổi tiếng đất Giang Nam này”.

Tôi vội vã bước đến hành lễ, Đường Thừa Sóc đã chống tay ngồi dậy nhìn về phía tôi.

Hai bên má của ngài gầy hóp lại, làn da trắng tái đầy nếp nhăn, đôi mắt quả nhiên giống hệt như những gì Vô Song đã nói, xem ra vô cùng hiền từ dễ gần, hoàn toàn không hề cảm thấy đôi chút khí thế lạnh lùng đáng sợ, khiến người khác nhìn thấy là muốn tránh xa.

Đôi mắt của ngài hơi đục đục, có chút lơ đãng vì đã nằm bệnh lâu ngày, có điều khi nhìn về phía tôi, khóe miệng nở nụ cười, tôi vẫn cảm thấy được sự cảnh giác, nghi ngờ hiện lên trong nụ cười đó.

Hoặc giả, trước con người bé nhỏ, thấp hèn như tôi, ngài hoàn toàn không cần thiết phải che giấu hỷ, nộ, ái, ố của bản thân.

Có điều tôi vẫn không hiểu nổi, lần đầu tiên gặp mặt, tại sao ngài lại phải nghi ngờ, cảnh giác tôi đến vậy. Huống hồ chi Đường Thiên Kỳ đang có mặt, Đường Thiên Trọng không có, lại càng khiến tôi thêm bất an, lo lắng.

“Người tên là gì? Ninh... gì hả?”.

Tôi cúi đầu xuống, ngoan ngoãn đáp lời: “Tiểu nữ tên là Thanh Vũ”.

Ngài khẽ gật đầu rồi chậm rãi nói: “Ừm, quả nhiên là diễm lệ hơn người, chẳng trách Lý Minh Xương không ngần ngại vì người mà tự chặt đi đôi tay đắc lực, tự hủy tiền đồ, chẳng trách mà Trang Bích Lam vì người mang họa diệt môn, sau đó còn đường xa vạn dặm mạo hiểm tới đây chỉ để đưa người ra khỏi Hoàng cung”.

Tôi hoàn toàn thấu hiểu ẩn ý bên trong, chắc chắn ngài đang coi tôi là loại hồng nhan họa thủy, bèn cúi đầu đáp lại: “Tự cổ chí kim, hôn quân luôn coi cả thiên hạ này là của riêng mình, chỉ hận không thể tập trung hết tất cả mỹ nhân trong thiên hạ lại, hưởng thụ đắm say, không tiếc gây ra cảnh máu chảy thành sông, sinh linh lầm than, khiến cho lòng dân không định, triều thần chán nản. Nam Sở diệt vong không phải vì Đại Chu nam phạt mà bởi vì triều đình đã suy tàn, yếu thế, khó tránh khỏi tự diệt vong. Đây chính là do Nam Hôn hầu tự mình chuốc họa vào thân, cũng là phúc của Đại Chu, mong muốn của toàn dân”.

“Hử?”.

Đường Thừa Sóc nheo mắt lại, dường như đang muốn nhìn kỹ lại tôi hơn, không hỏi thêm gì nữa.

Một vị thiếp khá đứng tuổi đứng một bên liền bật cười nói: “Thảo nào mà Thiên Trọng lại yêu thích nàng ta như vậy, quả nhiên là một đứa trẻ khiến người khác phải cảm mến, yêu thương. Nhìn xem, chẳng hề biện giải một câu nào về bản thân trước vương gia, nhưng lại nói một loạt các đạo lý thiên thời, địa lợi, nhân hòa về việc hoán đổi triều đại, đúng là một đứa trẻ hiểu chuyện, thông minh”.

Đến lúc này Đường Thừa Sóc mới gật đầu nói: “Người nói cũng rất có lý. Sinh ra nhan sắc hơn người cũng không phải là lỗi lầm của người. Vua phất cờ hàng trước công thành. Thiếp chôn thân cung nào hay biết? Nam Sở diệt vong là sự thật, nhưng nói người họa thủy hại quốc thì cũng hơi oan uổng”.

Tôi nghe thấy vậy liền biết mình đã đoán đúng, nhất định có ai đó đã nói chuyện thị phi trước mặt ngài, nên bản thân không dám nói thêm gì, chấp tay im lặng đứng sang một bên.

Đường Thiên Kỳ cũng men theo ý của phụ thân nói thêm: “Tất nhiên là vậy rồi, còn mỹ nhân nào mà hoàng huynh chưa từng gặp, trong lòng đương nhiên tự biết cân nhắc. Còn nói về vị Thanh cô nương của chúng ta thì không tâm thường là điều đương nhiên rồi. Con người bình thường sao có thể khiến cho đại ca nhưng nhớ, si mê lâu như vậy?”.

Đường Thừa Sóc nhắm mắt lại rồi than: “Thiên Trọng, đứa trẻ này sinh ra là tính cách đã cương quyết mạnh mẽ vậy, một khi đã gặp được thứ mình thích thì có dùng chín con trâu mộng cũng chẳng kéo lại nổi. Ta chỉ là không thể hiểu nổi, người ẩn thân trong thâm cung lâu như vậy, tại sao lại dính dáng đến Hoàng thượng?”.

Nói xong, ngài lại khẽ mở mắt ra, liếc sang nhìn tôi, cho dù vẫn còn đang bệnh nhưng vẫn sắc bén, đáng sợ chẳng khác gì Đường Thiên Trọng.

Ngài đương nhiên cũng biết rằng tôi chính là chiêu nghi được Hoàng thượng ân sủng nhất trong cung trước kia, chỉ có điều sau cùng vẫn không nói thẳng ra trước mặt mọi người.

Tôi cũng không biết phải đáp lại như thế nào, đành cúi đầu trả lời: “Tiểu nữ cùng Hoàng thượng không hề dính dáng đến nhau. Còn về việc hầu hạ với Hoàng thượng có chuyện gì thì tiểu nữ hoàn toàn không hề hay biết”.

Đường Thừa Sóc đột nhiên trừng mắt, nhìn chằm chằm vào tôi nói: “Ý của người là Thiên Tiêu đã biết người chính là người Thiên Trọng ngày đêm mong nhớ, muốn tìm cho bằng được, sau đó cố ý...”.

Ngài vung tay đập mạnh lên mặt bàn, sau đó ho sặc sụa, dần dần đưa hai tay đặt trước lồng ngực của mình, khuôn mặt nhăn lại, hơi thở hỗn hển, ngồi bệt xuống chiếc giường trúc.

Tất cả những người bên cạnh bao gồm Đường Thiên Kỳ và những thê thiếp khác không ai không kinh hãi, vội vã bước tới, người cầm thuốc, người cầm nước, người vuốt ngực, khó khăn lắm mới thấy Đường Thừa Sốc bình ổn lại, đặt lưng nằm xuống giường rồi lẩm bẩm nói: “Đứa trẻ này, đứa trẻ này...”.

Tôi hoàn toàn không biết giọng nói mang mấy phần ai oán, xót thương này của ngài là đang muốn chỉ trích Đường Thiên Trọng hay Đường Thiên Tiêu. Nếu như xét theo ý nghĩa của câu nói này, cùng với những lời nói trước đó thì có lẽ ngài đang muốn chỉ Đường Thiên Tiêu. Có điều Đường Thiên Tiêu sớm muộn gì cũng phải đoạt lại hoàng quyền, đối chọi kịch liệt cùng với con trai trưởng của ngài. Ngay bản thân Đường Thừa Sốc cũng mượn danh Nhiếp chính vương độc chiếm hoàng quyền suốt mười năm nay, làm sao lại có thể thật lòng đối đãi với Hoàng đế Gia Hòa trẻ tuổi được?

Những người xung quanh không ai dám nhắc lại vấn đề đó nữa, chỉ đứng cạnh bên khuyên nhủ rằng đại phu dặn dò phải bảo trọng sức khỏe. Còn Đường Thiên Kỳ thì đang ngồi cạnh bên vỗ vỗ lên đùi của Đường Thừa Sốc, bắt giấc quay lại lườm tôi.

Đùi của Đường Thừa Sốc vẫn luôn ở trong trạng thái cứng đờ, từ đầu đến giờ chưa hề thay đổi, ngay cả khi phát bệnh mà đùi cũng chỉ hơi động đậy đôi chút, tôi đoán chắc bệnh ở đôi chân không nhẹ, chắc đã không thể nào đi lại được nữa.

Đã bệnh đến mức độ này mà vẫn có thể hô phong hoán vũ điên đảo triều đình, có thể thấy được sự oai nghiêm của ngài trong lòng các văn võ bá quan, cùng với người con trai trưởng đang âm thầm tiếp quản quyền lực của ngài có bản lĩnh lợi hại đến mức nào.

Do dự trong giây lát, trong lúc mọi người hỗn loạn, tôi đã lặng lẽ bước tới bên cạnh đám bốp đôi chân cho Đường Thừa Sốc.

Lúc tôi vẫn còn là đại tiểu thư được yêu thương, chiều chuộng ở phủ họ Ninh, mỗi lần mưa gió, ẩm thấp, phụ thân lại đau nhức phần chân và lưng, nói là vết thương năm xưa tái phát, còn mời hẳn một đại phu già chuyên trị chứng đau khớp về nhà, hàng ngày xoa bóp điểm huyết cho phụ thân. Lúc đó tôi rảnh rỗi không có việc gì làm, nên cũng học được vài chiêu, đến khi đại phu đó cáo lão hồi hương thì tôi cũng tinh thông việc này, mỗi lần xoa bóp lại được phụ thân tán thưởng không tiếc lời. Sau này khi nhập cung, Đồ thái hậu có chứng phong thấp lâu ngày, tôi cũng thường mỗi ngày hai lần xoa bóp, điểm huyết cho người, cảm giác còn có hiệu quả hơn uống thuốc nhiều lần.

Nghĩ tới việc Đường Thừa Sốc cả đời chinh chiến sa trường, vẫn chưa sáu mươi mà đã bệnh đến mức này, chắc hẳn là do vết thương năm xưa tái phát. Xoa bóp điểm huyết cho ngài một lát chắc chưa có tác dụng gì mấy, nhưng có lẽ cũng giúp cho máu huyết lưu thông.

Khi Đường Thiên Kỳ nhìn thấy tôi xoa bóp đùi cho phụ thân thay mình, hình như đang cho rằng tôi cố tình nịnh nọt, lấy lòng, nên chẳng buồn để tâm, đến khi nhìn thấy tôi đám, bốp, ấn, kéo vào những huyết trên đùi liền dần dần tỏ ra ngạc nhiên.

Đường Thừa Sốc dường như đã đỡ nhiều, cúi đầu xuống nhìn tôi đang xoa bóp cho mình liền cau mày nói: “Con nha đầu này, sao ngươi lại biết cả thuật xoa bóp điểm huyết?”.

Tôi nhanh chóng đáp lại: “Tiên phụ cũng là một võ tướng chinh chiến sa trường nhiều năm, mỗi khi thân thể đau nhức, khó chịu, tiểu nữ lại xoa bóp điểm huyết theo những gì một danh y thời bấy giờ truyền thụ”.

“Ồ, vậy phụ thân ngươi là ai? Cũng là một tướng lĩnh của Nam Sở sao?”.

“Dạ vâng, tiên phụ là Ninh Bình Du”.

“Ninh Bình Du, ha ha, ta nhớ ông ấy. Tay cầm thương bạc, vạn người khó địch. Tính ra ông ta đem quân giao chiến cùng với Đại Chu chúng ta không phải một, hai lần đâu, ngay cả ta cũng đã từng giao đấu trực tiếp với ông ta”.

Đường Thừa Sốc chỉ vào phần vai trái của mình rồi nói: “Trận chiến ở Thanh Châu, ông ta cầm thương bạc đâm xuyên qua cả áo giáp bạc trên vai ta, có điều ông ta cũng chẳng chiếm được ưu thế, cũng bị ta chém hai nhát liền. Đó là... chuyện của ba, bốn năm sau thì phải? Nghe nói không lâu sau vì vết thương cũ tái phát, qua đời ngay trong doanh trại? Đúng là... đáng tiếc”.

Nghe chuyện về phụ thân, bàn tay tôi bỗng nhiên mất hết sức lực, hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười đáp: “Nhân sinh tự cổ ai không chết? Thầy rài sa trường đáng trọng phụ”.

“Hay! Nói rất hay!” Đường Thừa Sốc mỉm cười vỗ tay nói: “Quả nhiên là con gái của Ninh tướng quân, khí chất hoàn toàn khác biệt với kẻ tầm thường. Hay cho câu “Thầy rài sa trường đáng trọng phụ”.

Ngài vỗ mạnh lên đùi mình rồi nói: “Làm mạnh tay vào! Con gái nhà anh hùng, làm sao có thể giống như các thiên kim tiểu thư tay chân yếu mềm, khí chất tầm thường khác được?”.

Đường Thiên Kỳ bật cười nói: “Phụ thân, lời này cũng không đúng lắm, lẽ nào vị mỹ nhân này của nhà chúng ta lại không phải là thiên kim tiểu thư sao?”.

Đường Thừa Sốc gật đầu, quay người sang, đổi một tư thế dễ chịu hơn cho tôi xoa bóp, điểm huyết rồi nói: “Nếu như là con gái của Ninh tướng quân, nói chỉ là thiên kim, vạn kim cũng khó cầu được”.

Đường Thiên Kỳ bắt giấc bấu môi rồi nhìn về phía tôi, sau đó đến phụ thân mình rồi nói: “Vị Ninh tướng quân đó đâu phải là tướng quân Đại Chu chúng ta chứ? Phụ thân nên nhớ là vị danh tướng này trên tay đã nhuộm biết bao máu tươi của tướng sỹ Đại Chu chúng ta”.

Đường Thừa Sóc không cho là vậy, đưa tay lên xoa đi rồi nói: “Ta đã nói rồi, con không có được khí chất, độ lượng như hoàng huynh của con. Nam Sở thi sao, Đại Chu thi sao, bây giờ không phải đều là thiên hạ của nhà họ Đường chúng ta sao? Năm xưa thì ai theo chủ nấy thôi. Chỉ cần anh minh thần võ “thây rai sa trường” thì chính là “đáng trọng phu” trong mắt Đường Thừa Sóc ta”.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hương Tàn Biến Thành Tro, Nuối Tiếc Tiến Gió Thu

Tôi hoàn toàn có lý do tin rằng, lúc đầu Đường Thừa Sóc truyền tôi đến gặp không hề có ý định tốt đẹp gì, chắc hẳn đã nghe lời thị phi của ai đó, dự định thanh lý môn hộ thay cho người con trưởng vô tình, đột ngột thay đổi thành đa tình của mình. Thế nhưng từ sau khi nói đến phụ thân của tôi, thái độ của ngài đã thay đổi rõ rệt.

Xem ra ngài đang vô cùng hài lòng, mãn ý, không cần biết là đối với chiến tích lẫy lừng của phụ thân hay là kỹ thuật xoa bóp điểm huyết của tôi, lúc này ngài đang mỉm cười tươi rói, vô cùng thân thiện. Nếu như không phải sức khỏe không ổn, tôi đoán chắc ngài nhất định nói chuyện hai, ba canh giờ với tôi cũng không hề thấy chán.

Nhìn thấy ngài uống thuốc xong ngủ thiếp đi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy.

Vô Song vội vã đỡ lấy tôi rồi mỉm cười nói: “Tuy rằng cô nương không nói nhiều, nhưng quả thực rất có duyên, nhìn xem, vương gia cũng rất yêu quý cô nương đấy.”

Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, tôi mỉm cười nói: “Cũng đến lúc chúng ta nên quay về rồi. Không bao lâu nữa hầu gia sẽ hồi phủ, chúng ta mau đi xem xem hôm nay nhà bếp chuẩn bị những món gì, có hợp với khẩu vị của ngài hay không. Nếu mà ăn không hợp khẩu vị, lại bảo chúng ta phải nấu món khác thì chết. Ta chẳng muốn vào nhà bếp chút nào.”

Giọng nói vừa phải không lớn quá, mang theo chút e thẹn và đặc ý nhưng lại khiến cho những người không biết đang có ý tốt hay ý xấu kia biết rằng, tôi không phải là một phụ nữ bé nhỏ, thấp hèn để mặc cho người khác gây vò, chà đạp, sau lưng tôi còn có Khang hầu Đường Thiên Trọng một lòng một dạ bao bọc, bảo vệ cho mình.

Đã từng sống trong thâm cung, đã từng trải qua những tháng ngày nghiệt ngã nhất, tôi vẫn luôn biết cách tự bảo vệ bản thân.

Lúc bước ra khỏi cửa, Đường Thiên Kỳ cùng với hai vị thiếp đã đứng tuổi cũng ra theo. Lúc này tôi mới biết, sau khi chính thất vương phi của Đường Thừa Sóc qua đời, ngài không lập vương phi khác, chỉ giữ lại một vài người thiếp để hầu hạ, trong số đó người được sủng ái nhất chính là Phó phu nhân và Lục phu nhân đang đứng trước mặt.

Trong đó, vị Lục phu nhân chính là người lúc này đã đỡ lời giúp tôi, dung mạo tuy rằng không phải thập toàn thập mỹ, nhưng nhìn nhanh nhẹn, hào sảng, lúc tiễn tôi ra ngoài cửa chính viện, mới dừng bước lại, nắm lấy tay tôi cười nói: “Bình thường lúc ngủ vương gia cũng cau chặt đôi mày, lúc nào cũng than hai chân đau nhức nhưng lúc này lại ngủ rất ngon giấc, từ đó có thể thấy đôi tay của Thanh cô nương đúng là linh hoạt, khéo léo.”

Đường Thiên Kỳ liếc đôi mắt sáng trong nhìn thẳng vào tôi rồi nói: “Người phụ nữ hoàng huynh tốn bao công sức, bằng mọi giá cũng phải kéo về bên cạnh đương nhiên không phải hạng tầm thường rồi. Có điều Thanh cô nương nói chuyện rất hợp với phụ thân, sau này e là không rảnh rồi được nữa rồi, ngày mai đoán chắc phụ thân lại triệu sang gặp mặt thôi.”

Tôi mỉm cười nói: “Nhiep chính vương đường đường một vị anh hùng tái thế, có thể góp phần công sức cho ngài chính là niềm vinh hạnh của tiểu nữ.”

Đường Thiên Kỳ lắc đầu than thở: “Đúng là một nha đầu biết ăn biết nói! Bây giờ phụ thân ta đã bệnh đến mức này mà vẫn cho là một anh hùng tái thế sao? Tự cô anh hùng tựa mỹ nhân. Không dễ nhân gian thấy bạc đầu. Chỉ e là trong lòng cô nương, trong thiên hạ hiện nay, chỉ duy nhất người đàn ông quyền cao chức trọng, oai phong lẫm liệt như hoàng huynh ta mới xứng với danh xưng anh hùng tái thế, đỉnh thiên lập địa mà thôi.”

Tôi hoàn toàn không rõ ngài đang nghĩ gì tới khoa môi múa mép lấy lòng mọi người hay đang thăm dò địa vị của Đường Thiên Trọng, tôi đành phải khéo léo đáp lại: “Mỹ nhân, anh hùng đều có ngày bạc đầu. Nhưng chúng ta không thể nào thấy mỹ nhân đã già nua mà phủ nhận giai nhân tuyệt thế một thời, càng chẳng thể nào vì thấy anh hùng già đi mà gạt bỏ hết chiến công lẫy lừng của họ trong quá khứ. Ngàn năm trước, Ngô Từ diệt trừ Trần Thái, Tôn Từ vây Ngụy cứu Triệu, cho dù đến nay thân thể họ đã hóa thành tro bụi, chẳng phải vẫn được hậu thế coi là những tấm gương cho bậc anh hùng tái thế hay sao? Tiếp đó còn có Tây Thi, Dương Quý Phi, dù đã ngàn năm trôi qua, vẫn còn không biết bao nhiêu văn nhân chí sỹ coi là giai nhân tuyệt sắc, lấy làm đề tài sáng tác, ai dám nói họ không phải là mỹ nhân?”

Đường Thiên Kỳ dường như trong lòng đã nghĩ ra: “Thanh cô nương nói rất có lý, thì ra ghi danh vào sử sách mới là chuyện quan trọng nhất.”

Tôi quay người ra rồi đáp: “Tiểu nữ cũng không hề có ý này. Ngày nay Nam Sở diệt vong, ngay cả việc phụ thân ta từ trần nơi sa trường cũng chưa chắc được người sau chép vào sử sách, thế nhưng trong lòng của Nhiep chính vương, phụ thân ta chính là một anh hùng. Tuy rằng trước kia phụ thân ta và

Nhiếp chính vương đã từng đối đầu trên sa trường, nhưng trong lòng của phụ thân ta, Nhiếp chính vương cũng là một bậc anh hùng hiếm thấy trong thiên hạ.”

Lục phu nhân mỉm cười nói: “Đúng là như vậy, đây đúng là chuyện anh hùng tiếc anh hùng rồi.”

Tôi mỉm cười hành lễ rồi xin cáo lui.

Khi đi ra hành lang, tôi liền quay lại nhìn, Đường Thiên Kỳ đang day huyệt thái dương, đứng thất thần tại chỗ.

Quả nhiên là anh em họ khuôn mặt tuấn tú, trẻ trung, thật sự rất giống với Đường Thiên Tiêu.

Nếu như Đường Thiên Trọng cũng có thể vui vẻ, hòa nhã được như đệ đệ của mình, thì dù thỉnh thoảng nói mấy câu có đôi cho chạnh lòng, nhưng khi ở cùng nhau cũng không đến nỗi khó xử, ngượng ngùng như thế.

Lúc quay về Đình sen, tôi hỏi thăm Vô Song xem quan hệ giữa Đường Thiên Trọng và Đường Thiên Kỳ thế nào, cô bé liền nói: “Quan hệ giữa hầu gia với nhị gia rất tốt. Tuy rằng hầu gia ít lời nhưng rất biết cách chăm sóc nhị gia, nhị gia cũng rất nghe lời tính tình hòa nhã. Nhiều lúc hầu gia buồn bã, nhị gia còn kể chuyện cười cho hầu gia nghe cơ.”

“Vậy tại sao nhị gia vẫn chưa được phong tước hầu?”

“Nếu như hai vị công tử phủ chúng ta đều muốn phong vương phong hầu thì có gì khó? Chẳng qua chỉ là danh nghĩa mà thôi. Cô nương nhìn hầu gia mà xem, chẳng qua chỉ là một tước hầu nhị đẳng, những vương gia công hầu ở phía trên còn biết bao nhiêu người, nhưng có ai quyền hành hơn người được nữa? Thế nhưng có ai dám coi thường hầu gia chứ? Hơn nữa, xe ngựa hầu gia ngồi là dành cho quan võ quốc công nhất đẳng. Nhiếp chính vương trước kia là Bình Nam đại tướng quân, nắm đại quyền binh mã của Đại Chu, bây giờ vương gia đồ bệnh, những quan binh phía dưới chỉ nghe lệnh của hầu gia mà thôi.”

“Vậy nhị gia có binh lính riêng của mình không?”

“Có ạ. Nhị gia nắm quyền điều động cấm vệ quân trong Kinh thành. Hôm trước... ừm, cô nương có lẽ cũng đã nghe rồi, chính là vì chuyện của cô nương, hầu gia trúng phải kế của phía Thái hậu, đã đem giao một nửa cấm vệ quân trong tay ra. Bởi vì những người điều đi đều là binh dưới quyền nhị gia, cho nên hầu gia đã điều một phần quân lính ở đại doanh phía Đông thành trả cho nhị gia. Cho nên đừng thấy thường ngày nhị gia nhàn rỗi chơi đùa trong nhà, ngài cũng là một đại nhân vật có thể hô phong hoán vũ được đấy.”

Cũng đúng, long sinh long, phượng sinh phượng, nếu đã là con trai của Nhiếp chính vương thì cũng chẳng thể nào yếu thế kém cạnh được.

Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Nghe nói nhị gia không phải là con trai ruột của chính thất vương phi phủ Nhiếp chính vương?”

“Đúng thế, vương gia, vương phi tình cảm sâu đậm nhưng vương phi hồng nhan bạc mệnh, qua đời khi còn trẻ, vương gia đau lòng mà cũng nể mặt Thái hậu, nên cũng chẳng phong thêm phi nữa. Ngay cả mẫu thân ruột của nhị gia cũng phải sau khi qua đời mới được truy phong là nhất phẩm phu nhân. Còn tất cả những người thiếp được vương gia giữ lại, mọi người trong phủ tuy rằng xưng hô một tiếng phu nhân, nhưng hoàn toàn không hề có danh phận gì cả.”

“Thái hậu?” Tôi cảm thấy ngạc nhiên. “Lập hay không lập phi thì có liên quan gì tới Thái hậu?”

“Ừm, cô nương không biết sao? Vương phi Nhiếp chính vương chính là muội muội ruột thịt của Tuyên thái hậu, tính ra, Tuyên thái hậu không chỉ là bác dẫu mà còn là bác gái ruột của hầu gia đấy.”

Thì ra họ lại là những hoàng thân quốc thích thân thiết với nhau như vậy, chẳng trách nào một Đường Thiên Trọng, con trai trưởng của Nhiếp chính vương dù trong vương phủ hay Hoàng cung đại nội có làm việc ngạo mạn đến mức nào, địa vị cũng không hề lung lay.

Tôi chỉ cảm thấy hiếu kỳ, tại sao mối quan hệ này lại chưa từng được Đường Thiên Tiêu hay Đường Thiên Trọng nhắc đến?

Hai con người này, gạt bỏ tấm mặt nạ bên ngoài với tình cảm huynh đệ quân thần tương kính như tân, thật sự chẳng khác nào điều hầu hạ hung tợn, chỉ hận không thể ăn thịt lẫn nhau, làm sao còn nghĩ tới mối quan hệ thân tình từ đời trước nữa?

Quả nhiên vô tình nhất vẫn là nhà đế vương, cái người ta vẫn hay gọi là hoàng thất tôn vinh, ngoại trừ lớp vàng bạc khiến người ta chói mắt ra thì chính là ánh sáng đao thương chém giết đáng sợ vô cùng.

Ngày hôm đó vào lúc trời tối, Đường Thiên Trọng mới vội vã quay về Đình sen, lúc này thức ăn trên bàn đều đã nguội hết.

Ngài phong trần vương đầy, khuôn mặt không che giấu nổi nét mệt mỏi, giống như vừa mới vượt một đoạn đường dài trở về. Khi biết tôi vẫn đang đợi ngài về, ngài liền cau mày nói với Vô Song: “Sau này nếu như ta quay về muộn, để lại một vài món cho ta là được rồi, không cần phải đợi. Thanh Vũ sức khỏe vừa mới hồi phục, để bụng đói sinh bệnh, người có gánh vác được không?”

Vô Song cúi rạp đầu không dám lên tiếng.

Tôi mỉm cười nói: “Chẳng qua là thiếp mệt mỏi, lười ăn thôi. Có điều ăn mấy món điểm tâm kia là thiếp đã no rồi.”

Đường Thiên Trọng quay sang nhìn tôi rồi gật đầu nói: “Ngày mai ta sẽ sai người sắc thuốc khai vị cho nàng uống.” Tôi cau mày, thầm hỏi hận bản thân không nên nhiều lời.

Tiếp đó tôi liền sai người hâm nóng hai bát canh, ăn cho xong bữa, lại có người mang công văn tới nói là những việc phải xử lý xong trong hôm nay. Đường Thiên Trọng cũng không thấy phiền, vội vã tắm rửa, thay y phục thường ngày rồi thấp đèn phê duyệt công văn.

Tôi cảm thấy kỳ lạ không biết ban ngày ngài đi ra ngoài để làm những gì mà lại mang công văn về giải quyết vào buổi tối. Lúc này không tiện làm phiền ngài, quay sang nhìn thấy Vô Song thấp đèn, biết rằng cô bé định pha trà để Đường Thiên Trọng giữ được tỉnh táo, vội vàng qua đó giúp pha trà, sau đó mới ngồi sang một bên. Mượn ánh sáng phát ra từ mấy chiếc đèn trên mặt bàn của Đường Thiên Trọng, tôi cầm một quyển thơ từ, nằm trên giường trực đọc.

Đường Thiên Trọng uống trà, im lặng đọc công văn, sau đó bỗng nhiên nói: “Đừng làm phiền đến ta.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy Vô Song đang đứng cạnh bên ngài mài mực, Cửu Nhi thì đang xoa bóp chân cho tôi, tất cả các người hầu khác đều đã lui ra phía xa, ai nấy đều im lặng như tờ. Nếu nói đến tiếng động thì chính là tiếng tôi thỉnh thoảng lật sách, vậy mà lại có thể làm phiền đến ngài được ư?

Nếu như đã nói là phiền phức, vậy tôi cũng chẳng đọc sách nữa, tôi cùng đành lặng lẽ ngồi thẩn người nhìn lên bức vách bằng gỗ đàn hương khắc đầy các linh vật. Hiếm khi thêu thùa, tay chân tuy cũng linh hoạt hơn nhiều, nhưng nhất thời tôi không muốn làm thêm bất cứ việc gì khác.

Có lẽ là do chẳng còn ai khiến tôi có hứng thú làm gì cả.

Bất giác đưa mắt sang nhìn phần thất lung của Đường Thiên Trọng mới nhận ra, tuy ngài đã thay y phục nhưng vẫn đeo chiếc túi thơm bạch hồ bên người, từ xa cũng ngửi thấy mùi hương thoang thoang của long não.

Cũng không biết tại sao, lòng tôi đột nhiên ấm lên, đưa mắt nhìn lên khuôn mặt của ngài thì vừa hay bắt gặp ngài cũng đang nhìn về phía mình.

Bốn mắt chạm nhau, ngài mỉm cười, đặt bút sang một bên rồi nói: “Ta đã nói nàng làm phiền ta rồi đúng không? Mau lại đây xoa bóp, bấm huyệt cho ta. Nghe bên phụ thân nói, người rất thích nàng.”

Xem ra những việc xảy ra ban ngày, ngài đều biết hết. Vậy thì tôi cũng chẳng cần phải nhắc nhở ngài rằng đang có người muốn gây khó dễ cho tôi.

Vẫn còn chưa nghĩ ra tôi đã làm gì để gây phiền phức cho ngài, nhưng ngài đã gọi tôi lại thì cũng đành phải đứng lên rồi bước tới. Nhìn thấy ngài cúi chân ra, gác lên chiếc ghế bên cạnh chẳng nỡ nhả chút nào, tôi cảm thấy đây quả thực là một tư thế khó, không hiểu ngài sẽ phải nhắc bút viết chữ kiểu gì đây.

Cửu Nhi bê một chiếc ghế thấp hơn đến cho tôi ngồi, để tôi xoa bóp bấm huyệt cho ngài.

Con người này đang độ cường tráng, nhiều năm luyện võ, cơ thể rắn chắc, cũng không biết có phải đang cố tình gây khó khăn cho tôi không, mà cố ý vận lực khiến cho các cơ thịt chắc nịch như hòn đá, sức ở tay tôi vốn đã không mạnh, làm sao có thể xoa bóp, bấm huyệt được chứ? Đành phải đầm nhẹ lên đùi ngài, vô cùng hối hận vì đã không đứng cách xa ngài đôi chút, cho dù ngồi ngoài kia ngắm lá sen còn tốt hơn tình trạng ngài ngừng lúc này.

Đúng lúc đang suy ngẫm, thì nghe thấy người phía trên mình bật cười khúc khích, tôi ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Đường Thiên Trọng đang mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt long lanh, sáng trong tựa như thủy tinh.

“Ta còn làm được việc gì nữa chứ? Tất cả mau lui xuống đi.”

Ngài mỉm cười ra lệnh, nhìn thấy vậy, những người hầu khác biết điều nhanh chóng lui xuống, ngài nhanh chóng kéo tôi vào lòng định hôn tôi.

Tôi quay đầu sang, thì thầm nói: “Thiếp đâu có làm phiền ngài?”

Ngài ôm chặt lấy tôi, rồi bế vào giường, vẻ mặt như thể vô cùng ảo não, nhưng giọng nói lại dịu dàng: “Nàng còn muốn làm phiền ta đến mức nào nữa? Chỉ cần nàng đứng trước mặt là ta đã chẳng thể nào tĩnh tâm được rồi.”

Lúc cời y phục của tôi ra, tôi còn nghe thấy ngài thì thầm bên tai: “Thanh Vũ, từ trước đến giờ nàng không bao giờ biết được... từ trước đến giờ nàng không bao giờ biết được trong lòng ta yêu thương nàng biết mấy.”

Thân thể khẽ thu lại vì bị ngài “tấn công” đột ngột, ngay cả da thịt cũng lạnh tím đầy mồ hôi.

Thế nhưng tôi vẫn ngốc nghếch nhắc nhở ngài về chuyện đã đồng ý với tôi. “Nếu như ngài thả Trang Bích Lam đi, từ nay trở đi, thiếp sẽ mãi mãi chỉ theo mình ngài... một lòng một dạ theo ngài cả đời.”

Ngài cau chặt đôi mày, đưa tay chỉ vào trái tim tôi rồi nói: “Ta không muốn nàng mù mờ như thế, ta muốn trong lòng nàng có ta.”

Do dự một hồi, ngài lại bổ sung thêm một câu: “Chỉ có ta! Chỉ cho phép có mình ta thôi.”

Tôi không nói tiếng nào.

Từ từ thích nghi với hành động ái ân của ngài, trong tình yêu của ngài tôi dần dần mất hết tự chủ, không ngừng run người, hổn hển kêu rên.

Cho dù trong lòng muốn nói hàng ngàn lần ngài nằm mơ giữa ban ngày, nhưng sau cùng tôi chẳng thể nào phát ra khỏi miệng được.

Sáng sớm ngày hôm sau Đường Thiên Trọng nhập cung như mọi khi, nhưng đến giờ Tý đã quay về, thấy tôi ngồi lặng bên cửa sổ ngắm uyên ương, liền quay đầu lại trách Vô Song: “Đã biết là phải ra ngoài, tại sao ngươi không chuẩn bị trước?”

Vô Song kinh ngạc hỏi lại: “Cô nương sắp ra ngoài sao ạ?”

Tôi cũng hoàn toàn không hiểu gì hết, lên tiếng hỏi: “Thiếp á? Mà đi đâu mới được?”

Ánh mắt Đường Thiên Trọng bỗng nhiên lạnh lùng hẳn: “Ta đã nói là sẽ thả Trang Bích Lam, thế nhưng chắc nàng không tin lời ta đúng không? Vậy nên ta đưa nàng đi, đích thân tiễn chân hẳn và Nam Nhã Ý, thế nào?”

Đây chính là điều tôi hằng mong ước bấy lâu nay, nhưng nghe thấy ngài hào sảng chấp nhận như vậy, tôi lại cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Do dự một hồi, tôi bất giác lên tiếng hỏi: “Ngài không định lấy Trang Bích Lam là con tin để trao đổi điều gì đó với Trang Dao sao? Huynh ấy chính là huyết mạch duy nhất của nhà họ Trang ở Giao Châu đấy.”

Đường Thiên Trọng chẳng buồn quay sang nhìn tôi, đưa mắt về phía trước nói: “Chỉ có mỗi một Trang Bích Lam, ta chỉ có thể đem ra trao đổi cùng với Trang Dao hoặc với nàng mà thôi. Trao đổi cùng Trang Dao ta không thiệt hại cái gì hết, còn trao đổi với nàng...”

Ngài quay đầu lại nhìn tôi rồi nói: “Nàng sẽ không để ta mất cả chỉ lẫn chài đấy chứ?”

Không khí bên ngoài Kinh thành thoáng đàng hoàng hơn nhiều, ánh mặt trời bên ngoài cũng sáng chói khiến cho đôi mắt đen láy, sâu thẳm của Đường Thiên Trọng cũng bừng sáng hơn, ngược lại khiến tôi cảm thấy bản thân mình u ám hơn mọi khi.

Nhìn thấy một người đàn ông đa tình như Đường Thiên Tiêu mà cũng có thể vì quyền thế từ bỏ Nam Nhã Ý, tôi thật sự không dám tin một người say đắm quyền lực như Đường Thiên Trọng lại có thể cam nguyện từ bỏ một thời cơ tuyệt hảo như vậy, chỉ vì một lời hứa suốt đời này ở bên ngài của tôi.

Bất an cúi đầu xuống, tôi nắm chặt bàn tay, không biết phải đáp lại ngài thế nào.

Đường Thiên Trọng lại than dài một tiếng, đột nhiên dang tay ôm chặt tôi vào lòng, không cam lòng hôn lên môi tôi mạnh mẽ, lâu đến mức tôi sắp không thở nổi nữa, vậy mà vẫn chưa chịu buông.

“Ngay từ lần đầu tiên gặp nàng, ta đã nhận định rằng nàng chính là người phụ nữ của ta, nàng sẽ ở bên cạnh ta suốt đời suốt kiếp, ta sẽ bảo vệ, yêu thương nàng trọn đời trọn kiếp. Nàng có hiểu không?”

Hiếm khi thấy ngài tình cảm như vậy, lồng ngực rung lên mạnh mẽ, nhịp tim đập thình thịch, chẳng khác nào trống rộn bên tai.

Không biết thần sai quỷ khiến thế nào mà tôi lại ập a ập ứng đáp lại: “Thiếp... thiếp hiểu rồi...”

“Nàng... nàng nói gì cơ?” Ngài bất giác sững người lại, đẩy tôi ra rồi nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm thẳm như thể muốn nhấn chìm cả người tôi trong ánh mắt đó.

Thần trí tôi tỉnh táo hơn, cảm thấy ngài đang nắm đôi vai tôi rất chặt, chăm chú chờ mong lời xác nhận của tôi.

Tôi cảm thấy đôi chút sợ hãi, đôi chút chua xót, đôi chút đắng cay, tất cả hòa lẫn vào nhau, cảm xúc đó chẳng hề vui đi, miệng như thể đang ngậm cam thảo, trong khi mồm miệng đắng ngắt khó chịu, nó tiết ra vị ngọt ngào thanh mát.

Cho dù có phải chính ngài là người kết thúc đoạn duyên phận sau cùng giữa tôi với Trang Bích Lam hay không thì bây giờ tôi cũng đã là người phụ nữ của ngài, chẳng thể nào lặng lẽ đợi chờ Trang Bích Lam được nữa, càng không bao giờ dám huyễn tưởng trở thành thê tử của chàng.

Thế nên, tôi cố gắng kìm nén hết tất cả mọi cảm xúc trong lòng, nhìn Đường Thiên Trọng miễn cưỡng mỉm cười nói: “Thiếp... đành chấp nhận số phận. Có lẽ đây chính là số phận của thiếp.”

“Chấp nhận số phận...”

Đường Thiên Trọng lặp lại cụm từ này, dường như cảm thấy thất vọng, ngài chán nản ôm chặt tôi vào lòng, lại đặt lên môi tôi một nụ hôn.

Đến giờ Ngọ chúng tôi dùng bữa ở một quán ăn, tuy rằng không phong phú lắm, nhưng cũng thanh đạm, dễ ăn hợp với khẩu vị thường ngày của tôi. Tôi thậm chí còn nghĩ ngờ phải chăng ngài đã cho người đi trước dọn đồ người ta nấu theo ý tôi.

Ăn xong, chúng tôi lại tiếp tục lên đường, lúc này không còn đi trên đường cái quan mà tiến vào đường nhỏ khúc khuỷu, rung lắc khó chịu. Lúc này vừa đến giờ tôi nghỉ trưa, sau mấy lần thân mang trọng thương, sức khỏe cũng không được như trước nữa, bốn ba kiểu này càng khiến tôi thêm buồn ngủ, mệt mỏi.

Đường Thiên Trọng thấy tôi không chút tinh thần, liền ôm tôi vào lòng thì thầm nói: “Nàng nhắm mắt nghỉ đi một lát, khi nào đến nơi, ta sẽ gọi dậy. Vốn

đi định để buổi chiều sau khi nàng nghỉ trưa xong rồi mới đi, nhưng lại sợ đến lúc đó có việc gì khẩn cấp không dứt ra được.”

Tôi cũng biết được hiện nay ngài đang quyền cao chức trọng, hàng ngày trăm công ngàn việc, làm sao dám trách cứ ngài?

Thế nhưng nói đến ngủ thì đương nhiên cũng chẳng thể nào ngủ nổi, chỉ là nhắm mắt lại để cho đầu óc đang đau nhức có chỗ dựa dẫm thì cũng cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Suốt dọc đường nghe tiếng xe ngựa, tiếng vó ngựa vang lên hợp thành tiếng động hỗn loạn, thì thoảng lại có tiếng chim chóc hót ca véo von, tôi đoán chắc hẳn lúc này đã càng ngày càng rời xa khỏi Thụy Đô.

Trong mơ màng đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh tĩnh lặng lại, tôi liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngay đôi mắt của Đường Thiên Trọng.

Ngài đang lặng lẽ nhìn về phía tôi, ánh mắt chăm chú, khuôn mặt cương nghị, bởi vì ánh mắt dịu hẳn xuống, không còn vẻ lạnh lùng, đáng sợ như mọi ngày, nên đột nhiên khiến tôi cảm thấy vẻ dịu dàng khó diễn tả bằng lời, cũng không biết ngài đã ngắm tôi được bao lâu rồi.

Thấy tôi ngược mắt lên, ngài dường như cũng ngỡ người đi một lúc rồi mới vội vã quay đầu đi chỗ khác, khuôn mặt đột nhiên ửng hồng, ngay cả giọng nói cũng ngượng ngùng hơn mọi khi: “Đến nơi rồi.”

Không biết xe ngựa đã dừng lại từ lúc nào, có lẽ do nhìn thấy tôi đang nhắm mắt, nên ngài không nỡ gọi dậy.

Khi bước ra khỏi xe, trước mặt là một biệt viện ở vùng quê nhìn trông vô cùng tầm thường, bên trong, bên ngoài đều trồng đình hương. Không biết mùa thu tới sớm, hay mùa hè đi muộn, hoa đình hương trong thành đều đã héo tàn hết, vậy mà ở đây đình hương vẫn từng rặng, từng rặng leo trên bờ tường, dưới ánh nắng trông thật rực rỡ. Tiếng ve lúc này yếu ớt, khi có khi không, giống như thể đang tận hưởng nốt những ngày tháng cuối cùng của mình. Vài ba người nông dân đang ngồi nghỉ bên bờ tường, thô lỗ uống cả bát nước lớn, nhưng không hề quay sang nhìn chúng tôi lấy một lần.

Chiếc xe ngựa chúng tôi ngồi đến đây bề ngoài trông rất bình thường, những tùy tùng Khang hầu mang theo cũng ăn mặc quần áo thương nhân, nhưng ở một vùng thôn quê hoang dã, nhìn thấy chiếc xe ngựa cao to thế này, đúng là cao sang hơn người, cho dù thế nào đi nữa cũng khiến cho người dân không khỏi kinh ngạc một phen.

Tuy vậy, người nào để ý thì chỉ nhìn qua một lần là nhận ra điểm khác lạ.

Tôi cũng nhanh chóng nhận ra, những người này chắc hẳn chính là những ám vệ đang giám sát bên ngoài.

Người tùy tùng đi trước đẩy cửa biệt viện, rồi lặng lẽ đứng sang một bên. Đường Thiên Trọng đỡ tôi bước vào phía trong, phía trong nhanh chóng có người tiếp ứng, cửa lại được đóng vào như trước, rồi ngài đứng lặng một bên.

Trước mặt những thuộc hạ kia của ngài, Đường Thiên Trọng vẫn cứ nắm chặt lấy tay tôi, bàn tay to lớn cũng toát ra mồ hôi ướt át. Tôi cố gắng mấy lần mà chẳng thể nào rút ra được.

Chỉ nghe thấy Đường Thiên Trọng hỏi: “Bọn họ vẫn ổn chứ?”

Người ám vệ đứng đầu liền đáp: “Rất ổn, cả hai đều lặng lẽ ở hậu viện, hoàn toàn không hề có ý đồ trốn đi. Sáng này thuộc hạ còn nghe thấy bọn họ đánh đàn thổi tiêu, dường như rất nhàn hạ.”

Bọn họ? Trang Bích Lam và Nam Nhã Ý?

Có hoa đình hương rụng xuống, cánh hoa mềm mại, thướt tha, mang theo cơn gió lạnh đầu thu, nhẹ nhàng lướt qua gò má.

Bầu trời xanh trong, ánh mặt trời dường như hơi chói mắt, khiến cho đôi mắt tôi cảm thấy hơi đau nhức.

Tôi rất muốn đưa tay phải lên dụi mắt, thế nhưng Đường Thiên Trọng vẫn cứ nắm chặt lấy tay tôi, thậm chí bây giờ còn chặt hơn lúc trước, dường như đang sợ chỉ vừa buông ra là tôi sẽ biến mất không còn tung tích, không bao giờ quay trở lại nữa.

Sau cùng, tôi đành phải nhắm mắt lại, đưa bàn tay trái lên phẩy đi cánh hoa đình hương đang dính lên phần mái tóc trước trán.

Cánh hoa rơi rồi mà vẫn còn màu tím tươi tắn, ánh lên chút màu lam, chứ không hề thấy chút dấu vết của sự tàn héo. Có điều quả thực nó đã rơi xuống không còn gì nín giữ, đợi hoá thành tro bụi.

Đường Thiên Trọng sững người trong giây lát rồi hỏi: “Số cao thủ từ Giao Châu được phái tới đây vẫn đang lặng lẽ giám sát ở chỗ này sao?”

Người ám vệ nọ liền đáp: “Đến tận lúc này thuộc hạ vẫn không thể nào hiểu nổi vì Trang công tử kia làm cách nào mà truyền tin tức mình bị giam cầm nơi đây ra ngoài được. Số cao thủ đến từ Giao Châu đó quả thực đã có mặt ở đây, nhưng vì thiếu chủ của chúng đang nằm trong tay chúng ta, cho nên không dám bứt dây động rừng. Lúc trước, thuộc hạ đã tuân theo đúng mệnh lệnh của hầu gia, đầu chiều đón đường bọn họ ở đường lớn phía Tây thôn này.”

Đường Thiên Trọng gật đầu, vừa đi vào trong vừa nói: “Không được xem thường họ Trang ở Giao Châu. Một thiếu chủ Giao Châu có thể gây náo loạn trong Hoàng cung rồi an lành rút lui tuyệt đối không phải là hạng tầm thường đâu.”

Người ám vệ này liền mỉm cười đáp: “Dạ, cũng là một nhân vật đa tình. Nếu như hần có thể bỏ vị Nam cô nương kia thì nội ứng ngoại hợp với đám cao thủ kia, muốn trốn thoát khỏi đây không phải là chuyện không thể. Nói cho cùng, chúng ta vẫn còn có cảm kị riêng của mình, không thể điều động quá nhiều binh mã đến đây được?”

“Ừm.”

Đường Thiên Trọng tùy tiện đáp lời, nhìn tôi như đang mỉm cười.

Tôi cũng không nói gì, chỉ cảm thấy bước chân tiến lên phía trước càng ngày càng thêm nặng nề.

Thật ra, tôi hiểu hết mọi chuyện.

Trang Bích Lam có thể bỏ tôi mà đi, nhưng lại không bằng lòng bỏ Nam Nhã Ý, nhưng không phải vì coi trọng Nam Nhã Ý hơn tôi. Chẳng không bỏ rơi Nam Nhã Ý được, đương nhiên là vì Nam Nhã Ý đã hai lần xả thân cứu mạng, chẳng không thể nào làm được chuyện vô tình vô nghĩa, bỏ mặc Nam Nhã Ý ở nơi nguy hiểm trùng trùng, thập tử nhất sinh thế này. Chẳng dám bỏ rơi tôi cùng vì biết được tôi sẽ thông cảm cho nỗi khổ của chàng, hơn nữa dù thế nào đi nữa thì Đường Thiên Trọng hay Đường Thiên Tiêu đều có lòng bảo vệ tôi, tuyệt đối không gây tổn thương đến tôi.

Chỉ là không nỡ đoạt đi tính mạng của tôi thôi, còn những thứ khác, với chàng mà nói thực không còn quan trọng nữa sao?

Cũng giống như với tôi mà nói, chỉ cần chàng sống an lành, những thứ khác đều đã không còn quan trọng nữa.

Khi bước vào hậu viện, tôi nhìn thấy một cây đại thụ rất lớn, tạo thành bóng râm mát mẻ, đẩy đi hết thấy mọi oi bức, nóng nực của mùa hè. Gió thổi đưa theo mùi hương hoa đến bên mũi, lạnh đến mức khiến tôi khẽ rung mình.

Bọn ám vệ không hề đi theo, chỉ có mình tôi và Đường Thiên Trọng bước vào trong hậu viện, đứng thất thần trước cánh cửa đóng kín.

Hành lang, một đôi chim yến đang đậu trên thanh sắt nóng ca, dường như đang thỏa thuận điều gì đó cùng gió đông, nhìn thấy người đến cũng không hề né tránh, chỉ vẫy vẫy đôi cánh, nhảy sang một cảnh khác.

Tôi không biết có nên gõ cửa hay không, ngược mắt sang nhìn Đường Thiên Trọng.

Ngài đang nhìn về phía tôi, dường như cũng chờ đợi quyết định của tôi.

Tôi hít một hơi thở sâu, đúng lúc đang định gõ cửa thì bên trong truyền ra một tiếng than thở sầu muộn quen thuộc.

Thế nhưng nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng, quyến rũ của Nam Nhã Ý vang vọng bên tai: “Nói cho cùng, muội vẫn cứ có lỗi với Thanh Vũ.”

Tiếp đó là giọng nói của Trang Bích Lam mà bao lâu nay luôn vang vọng trong những giấc mơ của tôi: “Ta yêu muội, kính muội, có lẽ cũng chẳng mâu thuẫn gì với việc ta xót xa, luyến tiếc muội ấy đúng không? Muội ấy và ta đã từng có hôn ước, ta vẫn luôn coi muội ấy như một muội muội thân thiết nhất, cho nên mới không tiếc mọi thứ để cứu muội ấy ra khỏi cung. Thế nhưng bây giờ... gặp được muội, ta mới nghĩ rằng, có lẽ... hai chúng ta không đến được với nhau, cũng coi như hữu duyên vô phận mà ông trời đã xếp đặt từ trước.”

Cánh tay nhấc lên cứng đờ giữa không trung, tiếp đó thì bất lực hạ xuống.

Cách một cánh cửa dán giấy mỏng manh, tôi hoàn toàn có thể nhìn thấy chiếc đàn đặt bên cửa sổ, hai bóng hình quấn quít ôm chặt lấy nhau.

Người đàn ông thân tựa ngọc tạc, người phụ nữ yếu đuối thướt tha, nương tựa vào nhau tình cảm biết bao, ấm áp biết bao, khiến cho trời thu u ám cũng được chút màu tươi của mùa xuân.

Đường Thiên Trọng không nói tiếng nào, nhưng lại đưa đôi tay rắn chắc ra, ôm chặt tôi vào lòng, dường như sợ tôi nhất thời không chịu đựng nổi, sẽ ngã bệt xuống đất, hoặc xông vào mắng nhiếc hai người kia.

Nam Nhã Ý vẫn còn hỏi Trang Bích Lam: “Bích Lam, huynh nói xem... liệu Đường Thiên Trọng có thật sự tha chúng ta ra hay không?”

Trang Bích Lam trầm ngâm đáp lại: “Có lẽ... là có. Ta thấy hần đối với Thanh Vũ, coi như đã yêu thích đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi, thật sự vì muội ấy mà tha chúng ta ra cũng là điều có thể. Đến bây giờ... Thanh Vũ có thể được người đàn ông si tình đến mức độ ấy chăm sóc cả đời thì ta coi như cũng an tâm.”

Chân tay tôi lạnh toát, cúi thấp đầu xuống, quay người rồi bước ra ngoài.

Đường Thiên Trọng nhíu chặt mày rồi kéo tôi lại, tôi cúi đầu, miễn cưỡng mỉm cười rồi thì thầm nói: “Thiếp sẽ không gặp huynh ấy nữa, sẽ đứng ngoài đợi ngài.”

Đường Thiên Trọng nhìn tôi bằng ánh mắt đầy lo lắng, vẻ mặt dường như đang bất an, nhưng sau cùng cũng không nói thêm lời nào.

Lúc bước ra khỏi cánh cửa vào hậu viện, tôi mới nghe thấy Đường Thiên Trọng đẩy cánh cửa phòng bước vào rồi bình thản nói một câu: “Trang công tử, những người đến từ Giao Châu đang chờ ở bên ngoài đó...”

Trang Bích Lam trả lời như thế nào, tôi không hề nghe thấy, cũng chẳng muốn nghe, chỉ lặng lẽ bước ra ngoài, rồi đứng bên cây đình hương, lặng lẽ đợi chờ.

Gió thổi qua, mấy cánh hoa đình hương màu tím khẽ rơi xuống.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào những cánh hoa đình hương sắc tươi tắn, rực rỡ, trông vô cùng thanh nhã, rung rung theo cơn gió, thoang thoảng tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng.

Thật ra, đây là loài hoa không nên nhìn quá kỹ.

Người đời nói, tương tư khôn khổ đều điểm trên cành đình hương nở đầy rực rỡ. Chen chúc lẫn nhau, mười bông, trăm bông, ngàn bông. Thật ra, đó chính là trăm ngàn nỗi nhớ nhung, sầu muộn của người thiếu nữ.

Không muốn cho người khác cảm thấy tôi sống chẳng sung sướng, vui vẻ gì, tôi đành khoác trên người bộ y phục màu tím hoa văn mẫu đơn, không khoác áo chần gió bên ngoài. Nếu như ngồi bên hồ sen hay trong xe ngựa, mặc y phục màu này thường tạo cho người khác cảm giác nóng bức, khó chịu. Có điều lúc này nhìn vào hoa đình hương, tôi lại cảm thấy lạnh lẽo.

Ôm lấy vai, tôi hơi run run, nhưng vẫn ngẩng đầu lên, sau cùng đã dồn nén hết mọi uất ức và nước mắt vào bên trong.

Lúc này tiếng bước chân nhịp nhàng truyền tới, Đường Thiên Trọng và Trang Bích Lam cùng nhau ra ngoài.

Sắc mặt của Đường Thiên Trọng khá ôn hòa, còn Trang Bích Lam vẫn nho nhã, thanh cao như mọi khi, khoác trên người tấm áo màu trầm, tà áo khẽ bay theo gió, trông vô cùng hào sảng, không thấy chút buồn bã, thất ý nào sau một thời gian khá lâu bị người khác giam lỏng.

Hai người đó vừa đi vừa nói điều gì đó, nhất thời không nhìn về phía bên tôi, nhưng Nam Nhã Ý đi theo phía sau vừa ngược là nhận ngay ra tôi, khuôn mặt thờ bồng nhiên vui vẻ hẳn lên, cất tiếng gọi tên tôi: “Thanh Vũ.”

Mấy người đó đều đứng lại, nhìn về phía tôi.

Mấy cánh hoa đình hương lại nhẹ nhàng rơi xuống, lướt qua bức tường lát gạch màu đen trước mắt tôi rồi từ từ rơi xuống.

Tôi chậm bước lại gần, đưa ánh mắt lướt qua khuôn mặt của Đường Thiên Trọng, rồi chuyển sang Trang Bích Lam. Nụ cười ấy vẫn vô cùng ấm áp, dịu dàng, như thể vừa nhìn thấy tôi là có thể cảm nhận được hơi ấm và tình cảm sâu sắc trước kia của người ấy.

Nam Nhã Ý lúc này vội vã bước đến trước mặt tôi rồi nắm chặt bàn tay tôi, vừa cười, vừa nhỏ nhẹ nói: “Tỷ cứ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại được muội nữa.”

Tôi cũng mỉm cười đáp: “Đúng thế, có thể gặp lại nhau khi còn sống, chính là niềm hạnh phúc của chúng ta.”

Bàn tay của tỷ tỷ khẽ run lên, nhưng lại ấm áp hơn bàn tay của tôi, giọng nói của tỷ tỷ cũng cao hơn mọi khi một chút, có cảm giác đã cố gắng dồn nén sự kích động trong lòng.

“Tỷ sẽ cùng Trang Bích Lam quay về Giao Châu, muội đã biết hết rồi... có đúng không?” Tỷ tỷ thận trọng gắng hỏi tôi, ánh mắt long lanh như sắp khóc. Y phục màu nâu nhạt khiến cho khuôn mặt của tỷ tỷ lại càng thêm nhợt nhạt.

Trang Bích Lam không tiếc hy sinh tất cả, cuối cùng đã có thể cướp lại tính mạng của tỷ tỷ từ tay Diêm Vương về, nhưng sau lần bị thương nghiêm trọng đó, sức khỏe của tỷ tỷ giảm sút đi đáng kể. Tôi chưa từng nhìn thấy Nam Nhã Ý gầy gò nhợt nhạt như lúc này bao giờ.

“Muội đã hiểu.” Tôi mỉm cười môi, nắm chặt bàn tay gầy gò của tỷ tỷ rồi thì thầm nói: “Muội rất ổn, tỷ tỷ hãy giữ gìn sức khỏe.”

Nam Nhã Ý gật đầu, tỷ tỷ nhìn tôi cười trong nước mắt chan hòa đôi bờ mi.

Lúc này, tôi chợt nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên phía ngoài, một chiếc xe ngựa cùng với hơn mười người đàn ông mặc đồ kỵ binh tiến từ phía Tây lại gần. Ánh mắt của bọn họ ngay tức khắc tập trung về phía Trang Bích Lam, khuôn mặt tỏ ra vui vẻ và kinh ngạc.

Những ám vệ âm thầm mai phục bên ngoài lặng lẽ và nhanh chóng tập trung vào trong sân viện, đứng chặn trước mặt mấy người kia.

“Công tử.”

Những người đến đón Trang Bích Lam liên tiếp gọi chủ nhân, nhìn thấy mấy ám vệ kia xông ra chặn đường, mấy môn đệ nhà họ Trang đã theo Trang Bích Lam vào sinh ra từ nhiều năm nay đồng loạt rút kiếm, rõ ràng chuẩn bị xông vào tấn công kẻ địch.

“Khoan đã.”

Trang Bích Lam lên tiếng ra lệnh, đưa tay ra xua nhẹ rồi lặng lẽ quay sang nhìn Đường Thiên Trọng.

Mấy môn đệ nhà họ Trang vẫn chưa an tâm, tiếp tục giữ vững trận thế, thận trọng quan sát từng cử động của đối phương.

Mấy người ám vệ cũng quyết không chịu nhún nhường, nắm chặt binh khí trong tay chuẩn bị áp sát tấn công. Kiểm rút đã khỏi vỏ, họ sẵn sàng xông lên.

Tôi và Nam Nhã Ý nắm chặt tay nhau, cả hai cùng quay sang Đường Thiên Trọng bằng ánh mắt căng thẳng, thật sự không thể lường được nếu như ngài thay đổi ý định lúc này, hai bên xông vào đấu nhau thì sẽ xảy ra cuộc tranh chấp kinh thiên động địa đến mức nào nữa.

Còn Đường Thiên Trọng đang nhúu chặt đôi mày nhìn thế cục diễn ra trước mặt mình, im lặng một hồi lâu.

“Hầu gia.”

Tôi bất giác gọi ngài, giọng nói có hơi khàn.

Đường Thiên Trọng quay đầu lại nhìn tôi, rồi lại cau mày, nhưng dần dần lui về sau một bước rồi nói: “Trang công tử, xin mời.”

Tất cả mọi người đều như trút được gánh nặng, bàn tay của tôi và Nam Nhã Ý đang nắm chặt nhau cũng từ từ buông lỏng.

Trang Bích Lam tiến về phía trước vài bước, đưa tay về phía Nam Nhã Ý rồi nói: “Nhã Ý, chúng ta đi thôi.”

Nam Nhã Ý gật đầu, thì thầm, khẽ khàng nói với tôi. “Tỷ đi nhé, Thanh Vũ, hãy bảo trọng.”

Tôi đáp lời, nhìn Trang Bích Lam đưa tay nắm chặt lấy Nam Nhã Ý, lặng lẽ đưa mắt liếc qua khuôn mặt tôi, rồi từ từ đi về phía trước. Bỗng nhiên tôi chẳng thể nào kiềm chế được, lớn tiếng gọi tên: “Trang Bích Lam.”

Trang Bích Lam quay đầu lại, đôi mày khẽ cau lại nhìn tôi, ánh mắt hơi ửng đỏ.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Đường Thiên Trọng đã bước tới cạnh bên tôi, lặng lẽ ôm chặt lấy đôi vai tôi, hiển nhiên là không cho tôi tiến lại gần.

Tôi sụt sịt rồi mỉm cười nói: “Nhã Ý tỷ tỷ từng nói với muội rằng hy vọng trong hai người bọn muội, ít nhất cũng có một người được hưởng hạnh phúc. Muội hy vọng... tỷ tỷ có thể được hạnh phúc. Hãy chăm sóc tỷ tỷ thật cẩn thận.”

Nam Nhã Ý nhìn về phía tôi, dòng nước mắt lại không kìm nén được mà lăn dài trên má, tỷ tỷ vội vã quay đầu sang chỗ khác, lấy khăn che mặt lại, không để cho tôi nhìn thấy được sự thương cảm của bản thân.

Trang Bích Lam vẫn nắm chặt lấy bàn tay của Nam Nhã Ý, trầm tĩnh nhìn về phía tôi, đôi mắt trong trẻo nhìn thấu tận đáy ánh lên bầu trời xanh biếc, dường như lại là người con trai trẻ tuổi đứng lặng bên hồ sen bao năm trước.

Lòng ngực tôi bức bối, còn tay chân thì mềm nhũn không chút sức lực, cảm thấy vô cùng ngột ngạt, thế nhưng ánh mắt vẫn rung rung nhìn về phía Trang Bích Lam, chờ đợi câu trả lời của chàng.

Trang Bích Lam đưa mắt nhìn về phía hoa đình hương bay ngợp khoảng trời, khẽ mỉm cười đáp: “Ta sẽ chăm sóc Nhã Ý thật tốt, cũng như... đã chăm sóc muội ngày trước vậy.”

Tôi nắc nhen, chẳng thể nào nói thêm được gì nữa.

Đường Thiên Trọng đứng cạnh bên thì dường như lại thờ phào nhẹ nhõm.

Trang Bích Lam kéo tay Nam Nhã Ý đi về phía chiếc xe ngựa đón mình, vừa đi vừa quay sang dặn dò: “Món hạt sen nấu đường Nhã Ý làm thật sự rất ngon. Mỗi một hạt sen đều được bóc vỏ sạch sẽ.”

Nước mắt tôi trào khỏi khóe mắt, chỉ cố gắng kìm nén không để mình bật khóc thành tiếng, cố gắng kiềm chế bản thân, nhìn xe ngựa hai người ngồi lên, dưới sự bảo vệ của mấy môn đệ nhà họ Trang, càng đi càng xa, càng đi càng khuất.

Gió đột nhiên mạnh lên, khiến cho tôi chẳng thể nào mở mắt ra được.

Hoa đình hương vẫn bay ngợp khoảng trời, nhảy múa trong gió.

Người không còn, mộng khó giữ, từ nay chỉ còn ánh nến đơn cô. Oán ly biệt, đến mùa thu, khắp đình muôn ngàn đình hương rơi rụng.

Khi về đến phủ Nhiếp chính vương, liền nghe nói Nhiếp chính vương lại nhắc đến tôi, ý muốn tôi đến xoa bóp, bấm huyệt để ngài gần cốt dễ chịu, khí huyết lưu thông.

Suốt cả dọc đường đi Đường Thiên Trọng luôn nhìn tôi, cũng tâm thần bất định, khó khăn lắm mới nói được: “Nếu như nàng cảm thấy không khỏe, ta sẽ bảo người thông báo một tiếng, ngày mai đến chỗ phụ thân sau.”

Lòng tôi lúc này rối như tơ vò, biết rõ rằng Đường Thiên Trọng không an tâm, hôm nay chắc chắn sẽ phải ở cạnh bên tôi. Có điều tôi lúc này chỉ muốn tránh mặt ngài, nên liền nói: “Thiếp đâu thấy không khỏe gì đâu? Được vương gia thương yêu, tin tưởng, cũng là niềm vinh hạnh của thiếp, làm sao lại dám từ chối được?”

Đường Thiên Trọng cũng đành để mặc tôi đi, một mình quay về thư phòng tiếp tục giải quyết chính sự.

Vì hôm trước đã gặp mặt rồi, Đường Thừa Sóc cũng đã biết đôi chút về tôi, tinh thần tốt hơn mọi khi, liền hàn huyên cùng tôi những chuyện đánh nhau, chém giết trên sa trường ngày trước.

Ngài dường như cũng chỉ muốn tìm một hậu bối hợp với ý mình, lại chịu khó lắng nghe những lời ngài nói mà thôi. Từ xưa đến nay tôi là người ít lời, nhưng xuất thân từ một gia đình võ tướng, tôi thật sự tôn trọng nhất mực với người vương gia tuổi cao nhiều năm xông pha trận mạc, đôi lại được cả đời quang vinh và rất nhiều thương tích trên mình. Mỗi khi nghe ngài nói chuyện tôi thỉnh thoảng lại thêm vài câu bình luận thích hợp, khiến cho ngài vui vẻ vô cùng, còn sai người chuẩn bị bát đĩa, muốn giữ tôi lại cùng dùng bữa tối.

Tôi cũng chẳng để tâm, Vô Song đứng phía sau đưa lời nhắc nhở: “Áy da, vậy thì chắc bữa tối nay hầu gia ăn không ngon miệng rồi.”

Đường Thừa Sóc hỏi lại đầy hoài nghi: “Cái gì cơ?”

Vô Song mỉm cười nói: “Vương gia ngài không biết đâu, từ khi có được cô nương, nếu như cô nương không ở cạnh, hầu gia sẽ ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc. Nó thì nhìn thấy sắc trời cũng đã sẩm tối, đoán chắc hầu gia đang ngồi ở Đình sen chờ cô nương về cùng dùng cơm rồi.”

Cô bé đẩy nhẹ vào vai tôi rồi mỉm cười nói: “Nhìn xem, Thanh cô nương của chúng ta nhân duyên tốt là thế, được hầu gia yêu thích đã đành, bây giờ lại còn được vương gia thương mến nữa.”

Đường Thừa Sóc nghe thấy vậy liền “hừm” một tiếng rồi gõ tay lên bàn nói: “Yêu thích sao? Nếu như đã yêu thích tại sao lại khiến cho người ta suốt ngày khóc lóc ủ dột thế này chứ hả?”

Cả tôi lẫn Vô Song đều kinh ngạc.

Đường Thừa Sóc nheo mắt nói: “Cho rằng ta hoa mắt nên không nhìn thấy sao? Con nha đầu này sau khi vào đây khoé mắt vẫn còn long lanh nước mắt. Đừng nói ta thiên vị, nói đỡ lời cho nha đầu ngốc này. Con trai của ta, ta lại còn không hiểu hay sao? Tính cách không lạnh không nóng, lúc nào cũng khiến cho người khác cảm thấy bí ẩn, cổ quái, nếu như không phải có vài phần tài trí, ta thật sự không dám để cho nó xử lý mấy chuyện triều chính quốc sự rồi. Thế nhưng đối xử với phụ nữ thì phải dịu dàng, ấm áp, tình cảm một chút. Ta thấy tính cách của nha đầu này rất tốt, nếu như không phải vô cùng khó chịu, thì chắc sẽ không tức giận tới mức bật khóc thế đâu.”

Tôi cũng đành phải mỉm cười nói đỡ: “Hầu gia luôn luôn đối xử với tiểu nữ rất tốt, đâu có ăn hiếp gì đâu? Hồi chiều trên đường tới đây, gió thổi to quá, vài hạt bụi bay vào mắt, tiểu nữ dụi một hồi mới ra được, cho nên mắt mới ửng đỏ ả.”

Đường Thừa Sóc im lặng một hồi rồi xua tay nói: “Thôi bỏ đi, nếu không lại bảo ta không thấu hiểu sự vất vả của nó. Thanh Vũ, mau quay về dùng bữa cùng nó đi. Nếu như nó còn đối xử với con không tốt, thì hãy nói cho ta biết. Đừng khinh thường ông lão này già nua rồi, ta vẫn có thể cầm gậy đánh đòn nó được đấy.”

Không biết Vô Song có kể lại mấy lời nói của Đường Thừa Sóc cho Đường Thiên Trọng nghe hay không, nhưng ít nhất tôi cũng biết được, Đường Thiên Trọng lúc đã tức giận thì ngay cả phụ thân mình cũng không coi ra gì.

Đường Thiên Trọng quả thật giữ lời hứa thả Trang Bích Lam, tôi cũng thật lòng giữ lời hứa ở bên ngài suốt đời.

Có điều vào bữa tối, tôi thật sự cảm thấy ngột ngạt, bí bức vô cùng, cả người đều đau nhức mệt mỏi, dù cho món ăn có ngon đến đâu, tôi cũng chẳng thể nào nuốt trôi. Mới húp được vài ngụm canh, tôi đã vội vã đi rửa ráy, chẳng buồn đợi Đường Thiên Trọng mà lên giường nằm nghỉ trước.

Những chuyện diễn ra vào ban ngày từ từ hiện hiện trước mắt tôi, tâm trạng rối bời, vô cùng thê lương, cộng thêm lồng ngực khó chịu bí bức, nên nằm trên giường quay qua quay lại hồi lâu mà không chợp mắt nổi.

Đúng lúc đang khó chịu, liền thấy Đường Thiên Trọng xuất hiện ngay bên giường, tôi còn chưa kịp lên tiếng chào hỏi thì ngài đã lại gần kéo lấy cánh tay tôi, như thể muốn kéo tôi xuống khỏi giường.

“Nàng đã gây chuyện đủ chưa thế? Mau thức dậy, ra ngoài ăn cơm cho ta.” Giọng nói của ngài nghiêm nghị, gương mặt sầm lại dưới ánh nến rực cháy.

Tôi cố gắng tựa vào bên thành giường, giữ vững được thân thể rồi nói: “Hầu gia, ngài sao thế?”

Đường Thiên Trọng nghiêng răng nghiêng lợi phát câu: “Trang Bích Lam đã mang theo niềm vui mới của hắn rồi khỏi đây rồi, ta cũng đã hứa là sẽ chăm sóc nàng thật tốt, nàng còn muốn ta phải làm gì nữa?”

Tôi miễn cưỡng mỉm cười nói: “Thiếp muốn thế nào sao? Từ trước đến nay, thiếp... chưa hề muốn thế nào cả.”

Lời vừa dứt, Đường Thiên Trọng đã thét lên một tiếng, đưa tay xé rách vạt áo của tôi rồi đẩy mạnh ra giường. Tôi cố gắng đẩy ngài ra, nhưng như thể châu chấu đá xe, nào có thể đẩy được ngài ra?

Tiếng hơi thở của ngài bên tai càng ngày càng nặng nề, tôi lại càng mệt mỏi, chỉ thấy ánh nến bên ngoài đột nhiên chớp chờn, lúc to lúc nhỏ, lồng ngực thì ngột ngạt, đau từng cơn, dường như chẳng thể nào hít thở được nữa.

“Thiên... Thiên Trọng...”

Tôi dường như đã gọi tên ngài, dường như lại không, chỉ cảm thấy ánh nền bên ngoài đột nhiên vụt tắt, mọi thứ nhanh chóng chìm vào bóng đêm đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cửu Trùng Xuyên Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hoa Trong Mưa Gió, Cỏ Nào Không Lay Động

Tôi cảm thấy phải rất lâu sau mới tỉnh lại từ cơn mê man, lúc ngẩng đầu lên, Đường Thiên Trọng đang khoác tấm áo trên người ngồi trước giường, đầu tóc rối bời, rõ ràng là vừa mới khoác y phục vào. Có điều ở đầu giường có thêm hai vị thái y chuyên chẩn bệnh, chữa trị cho phủ Nhiếp chính vương, gương mặt hoang mang, lo sợ, đứng bất mạch cho tôi.

Vô Song cầm một chiếc đèn dãi đứng phía cuối giường, đang lo lắng bối phần nhìn về phía thái y, bỗng nhiên quay sang nhìn thấy tôi mở mắt ra, lập tức mặt mày hớn hờ, vội vã hỏi: “Cô nương, người tỉnh rồi sao? Người cảm thấy thế nào?”

Tôi lắc đầu nói: “Ta không sao hết. Có điều cảm thấy lồng ngực bí bách, khó chịu thể nào ấy.”

Đường Thiên Trọng nhíu mày nhìn thái y: “Lần trước các người chẩn trị, không phải nói nàng ấy đã hồi phục sức khỏe rồi sao? Hôm nay là vì nguyên do gì?”

Thái y đưa tay lên lau mồ hôi, thận trọng đáp lại: “Cô nương gan không kịp giải độc, uất khí trong người quá nhiều, khí huyết lại không lưu thông, thêm vào đó tâm trạng không vui, khiến cho lồng ngực tức khí, bức bối khó chịu...”

Đường Thiên Trọng phát câu: “Không cần phải nói với bản hầu nhiều thế. Bây giờ nói luôn rốt cuộc đây là bệnh gì, có nghiêm trọng hay không?”

Thái y mỉm cười đáp lại: “Từ trạng thái lúc này thì có thể thấy uất khí trong người đã giảm bớt nhiều rồi. Chúng thần kê đơn thuốc giải khí mát gan cho cô nương chắc là không sao nữa. Có điều...”

“Có điều cái gì?”

“Có điều cô nương đã suy nghĩ đắn đo, sầu muộn quá nhiều, bất cứ việc gì cũng nên nghĩ thoáng một chút. Cho dù bị thương, sầu thảm đến mức nào, nếu như tích tụ thành bệnh thì sẽ... thì sẽ...”

Còn chưa nói dứt lời thì Đường Thiên Trọng đã xua tay cho họ cáo lui: “Lập tức ra ngoài kê đơn, rồi sắc thuốc mang tới đây. Nếu như điều trị không khỏi, ta sẽ hỏi tội các người.”

Hiếm khi thấy Đường Thiên Trọng phát câu kiểu này, ngay cả Cửu Nhi mọi khi nhí nhanh, nhanh mồm nhanh miệng, giờ cũng im bật, lặng lẽ lau mồ hôi trên trán cho tôi, lén lút nhìn sắc mặt của ngài không dám nói gì nhiều.

Đội thái y rời đi, đám người hầu mang đơn thuốc đi sắc, Đường Thiên Trọng dường như đang rất phiền não, đi đi lại lại trước giường tôi liên tục. Tấm rèm bị gió thổi bùng lên cuốn vào vạt áo của ngài, liền thấy ngài nắm chặt lấy tấm rèm, nghe “xoẹt” một tiếng, cả tấm rèm bị xé rách, rơi xuống sàn.

Ngài lạnh lùng nhìn tấm rèm có thêu hoa văn sông nước rơi trên sàn, lại đi qua đi lại trong phòng, nhìn tôi cất tiếng hỏi: “Là ta đã khiến nàng u sầu thành bệnh sao?”

Tôi nhất thời không thể đáp lại được, còn ngài dường như cũng chẳng cần câu trả lời của tôi, “hừ” một tiếng rồi nhanh chân bước ra khỏi phòng, đóng sập cánh cửa lại.

Lần này, ngay cả Vô Song, nô tì tâm phúc, trung thành với ngài nhất cũng không dám bước lại gần khuyên can, chỉ dặn dò Cửu Nhi và mấy người hầu khác phải chăm sóc tôi thật tốt rồi vội vã chạy theo sau Đường Thiên Trọng ra ngoài.

Tôi uống thuốc xong, nằm trần trọc đến tận sáng mới cảm thấy lồng ngực dần thoải mái, dễ chịu hơn, dần dần mới có thể ngủ ngon được.

Đường Thiên Trọng sau đó không quay về phòng nữa, tôi chỉ nghe Vô Song nói, ngài đã ở lại bên thư phòng.

Đến buổi sáng ngày hôm sau, Đường Thừa Sóc liền bảo Lục phu nhân sang thăm hỏi tình trạng bệnh tật của tôi. Căn bệnh này đến nhanh mà đi cũng nhanh, tôi đã cảm thấy hồi phục nhiều, cũng không dám khiến cho trưởng bối phải lo lắng, nên trả lời là không sao. Buổi chiều lại đến nói chuyện cùng ngài một lúc, sau đó bị ngài đuổi về Đình sen, nói tôi phải tĩnh dưỡng cho khỏe hẳn rồi mới được đến gặp ngài tiếp.

Còn cuộc sống của tôi kể từ hôm đó lại trầm lắng, tĩnh lặng trở lại.

Đường Thiên Trọng không hề quay lại Đình sen một lần nào, nghe nói công việc triều chính bận rộn, hầu hết thời gian đều ở Phú Liên Các trong Hoàng

cung, ban ngày thỉnh thoảng quay về, chẳng qua cũng chỉ muốn thăm hỏi bệnh tình của phụ thân, bàn thảo một vài chuyện triều chính, không lâu sau đó lại quay về cung ngay.

Xưa nay tôi cũng đã quen với việc đơn độc, nếu như ban ngày thường xuyên đến nói chuyện, xoa bóp, bấm huyệt cho Nhiếp chính vương thì cũng chẳng cảm thấy cô đơn gì cả. Có điều mỗi lần đến giờ dùng bữa tối, Vô Song vẫn thường đặt thêm một bộ bát đĩa ở chỗ Đường Thiên Trọng hay ngồi, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón ngài đến. Điều này bỗng nhiên khiến tôi cảm thấy, chỗ ngồi trống trải kia dường như cũng khiến cho trái tim tôi trống rỗng, cô liêu hơn.

Buổi tối không có việc gì làm, tôi thường hay đọc sách, thổi tiêu, thi thoảng lại ngâm người ngắm hồ sen trong sắc đêm thê lương, sau đó thì đi ngủ.

Còn bọn Vô Song, Cửu Nhi... lại không chịu nổi nhàn nhã, rảnh rang quá độ, nên lại lấy số gấm vóc hôm trước may y phục, nói là chuẩn bị dùng danh nghĩa của tôi đem tặng cho Đường Thiên Trọng vào ngày sinh nhật của ngài, hơn nữa còn nói là do tôi đích thân may.

Tôi cũng đến đó nhìn mấy lần, đường kim mũi chỉ nói cho cùng cũng chẳng thể bằng tôi được, nên muốn nhắc kim đến giúp đỡ một tay. Sau đó lại nghĩ đến Đường Thiên Trọng tâm tư sâu thẳm, mưu mô thủ đoạn, cảm thấy hơi buồn lòng, nên đành để mặc bọn chúng, chẳng thêm để tâm đến nữa.

Buổi chiều hôm đó, nghe nói bệnh tình của Nhiếp chính vương đột nhiên trở nặng, tôi cùng Vô Song vội vã chạy tới xem tình hình ra sao, mới bước đến cửa vào sân vườn thì đã bị hộ vệ của Đường Thừa Sóc ngăn lại.

“Thanh cô nương, vương gia đang tiếp khách quý, không thể vào thăm lúc này được. Phiền cô nương quay về, một lúc nữa quay lại.”

Bởi vì tôi thường xuyên tới đây, nên mấy tên hộ vệ đứng canh bên ngoài cũng quen mặt tôi hết, chắc hẳn ngài đang tiếp trọng thần triều đình nên không tiện cho tôi gặp mặt.

Tôi liền đồng ý, đúng lúc quay người bước đi, Vô Song hiếu kỳ liền hỏi thêm một câu: “Khách đến thăm là vị đại nhân nào thế?”

Mấy người hộ vệ mím môi chặt lại, làm một động tác im lặng rồi khẽ tiếng nói: “Khách đến thăm lần này không phải là mấy vị đại nhân đâu. Mà là vị thiên tử nhân hạ của chúng ta, nghe nói bệnh tình Nhiếp chính vương trở nặng cho nên tới hỏi thăm thôi.”

Đường Thiên Tiêu?

Lòng tôi bỗng run lên, nhớ lại những lời nói ngọt ngào, ấm áp đầy tin tưởng của ngài với tôi trước khi tới am Tây Hoa, bắt quay đầu lại, nhìn về phía căn phòng của Đường Thừa Sóc, rồi mới cúi đầu xuống, tiếp tục cất bước quay về.

Vô Song lại tỏ ra bất an hơn cả tôi, chạy lại gần rồi nói: “Điều này đúng là kỳ lạ, trong phủ không hề thấy nghênh giá, chắc hẳn Hoàng thượng mặc áo thường phục tới đây, không biết ngài tìm lão vương gia có việc gì, cũng chẳng biết hầu gia của chúng ta có biết chuyện hay không?”

Tôi liền nhiu mày nói: “Ngài đến hay không thì có liên quan gì đến việc hầu gia biết chuyện không?”

Vô Song ngẩng người đi, bỗng ngoảnh miệng cười rồi nói: “Cô nương nói vậy cũng đúng. Có điều hầu gia cả ngày hao tâm tổn sức giải quyết chính sự, luôn luôn để tâm đến Hoàng thượng, nếu như ngay cả việc Hoàng thượng đến thăm phủ đệ của mình mà không biết thì chắc là không vui đâu.”

Không vui là chuyện đương nhiên rồi, thậm chí còn suốt ngày theo dõi, giám sát Đường Thiên Tiêu là vì mục đích gì thì e là chỉ có mình Đường Thiên Trọng thấu hiểu mà thôi.

Khoảng thời gian gần đây, tôi cũng thường xuyên nói chuyện cùng Nhiếp chính vương, nên cảm thấy Đường Thừa Sóc không hề có bất cứ thành kiến gì với vị thiên tử trẻ tuổi này, ngoài việc oán trách vì ngài quá lười nhác, phớt lờ thì không hề nhận thấy bất cứ ác ý nào cả.

Nếu như Đường Thiên Tiêu đến đây để gặp Đường Thiên Trọng, thì tôi hoàn toàn nghi ngờ không biết ngài có thể an lành mà bước ra khỏi phủ Nhiếp chính vương hay không nữa.

Tôi đã dần dần đi vào hậu viện, hồ sen với những phiến lá úa tàn dần hiện lên trước mắt.

Bởi vì trời đã sang thu, bọn Vô Song sợ trông hồ sen quá đổi thê lương, nên nói với bên quản sự trồng thêm mấy loại hoa nở vào cuối thu như phù dung, kim quế ở một góc hồ, sau đó còn đặt rất nhiều chậu hoa cúc quanh khu đình, tất cả đều đang sắp nở rộ.

Vô Song dù được tin tưởng đến mức nào cũng chỉ là một tiểu nha đầu, lời nói làm sao có khiến cho mấy người bên phòng quản sự làm theo răm rắp được, chắc hẳn đây là do Đường Thiên Trọng dặn dò.

Đúng lúc đang suy nghĩ, thì phía sau truyền lại tiếng chân bước vội vã, tiếp theo đó là tiếng nói hỏn hển của một người hầu gái: “Vô Song tỷ tỷ, Vô Song tỷ tỷ.”

Hai chúng tôi liền đứng lại, khi quay đầu ra sau đã nhìn thấy người hầu gái đó đang vội vã chạy tới, hành lễ với tôi rồi nói cùng Vô Song: “Hầu gia đang ở cửa ngoài kia, đứng đợi gặp tỷ tỷ để nói chuyện, thấy bảo ngài đang có chuyện gấp.”

Vô Song vốn dĩ đang cảm thấy ảo não, lo lắng cho Đường Thiên Trọng, nghe thấy vậy liền đáp lại rồi nhìn sang phía tôi nói: “Cô nương hãy về phòng trước đi, nô tì phải qua đó xem sao.”

Đường Thiên Trọng gọi Vô Song gấp như vậy nhất định đang có chuyện gì cần kíp, tôi cũng vội vã lên tiếng: “Người mau đi đi, đừng để hầu gia phải đợi lâu.”

Thế là Vô Song vội vã đi theo người hầu gái kia rời khỏi, tôi một mình chậm rãi bước về phòng.

Vào những ngày thu nhàn hạ, ngô đồng khê roi, hoa lá tung bay, tôi đơn độc bước đi, cánh nhạn cô đơn trên trời khiến cho tôi càng thêm cô liêu. Thật lòng không biết được Đường Thiên Trọng đang âm thầm sắp đặt mưu kế ra sao, còn Đường Thiên Tiêu liệu có nghĩ ra đối sách gì để cùng cố gắng hay không.

Đúng lúc đang cảm khái, tôi đột nhiên nghe thấy có ai đó đang gọi mình: “Nha đầu Thanh Vũ.”

Tôi quay đầu lại, suýt nữa la lên thất thanh: “Hoàng...”

Người đó như thể đã tiên đoán được từ trước liền đưa tay bịt miệng tôi lại, còn tay kia nhẹ nhàng vòng qua đường eo, ôm tôi vào lòng, nhanh chóng kéo tôi ra phía sau hòn non bộ ở cạnh bên hồ sen, cười hi ha một lúc mới chịu buông tôi ra.

Ngài nhìn tôi bằng ánh mắt vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, nắm tay tôi rồi hỏi: “Nàng vẫn khỏe chứ?”

Tôi thật lòng không hiểu nổi vị Hoàng đế chí tôn vô thường này đã làm thế nào mà tránh né được tai mắt của người khác chạy được tới đây, nhìn ngài một hồi lâu mới cất tiếng đáp lại: “Thiếp... thiếp vẫn khỏe.”

“Ồ.” Đường Thiên Tiêu nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ: “Có thật là khỏe không? Thế tại sao hôm trước trẫm lại nghe thấy nàng bị bệnh, lại còn cãi nhau cùng hầu gia, đến nay vẫn còn chưa lành?”

Tôi cảm thấy hơi kinh ngạc. “Ngài... làm sao mà ngài biết được?”

Rất nhanh sau đó tôi cảm thấy câu hỏi này của mình quá đỗi ngốc nghếch. Đường Thiên Trọng có thể sắp xếp tai mắt của mình khắp Hoàng cung thì Đường Thiên Tiêu cũng không phải hạng người vô năng, ngu ngốc, làm sao lại không sắp xếp một số tâm phúc của mình trong phủ Nhiếp chính vương chứ?

Đường Thiên Tiêu nhìn tôi một cách kỹ càng rồi than thở: “Ta vẫn luôn cho rằng Đường Thiên Trọng một lòng một dạ thích nàng, nhất định sẽ đối xử rất tốt với nàng. Thế nhưng ta nhìn bộ dạng của nàng sao lại gầy guộc, nhợt nhạt hơn hồi còn ở trong cung thế? Chiếc cằm này gầy đến mức nhọn hoắt ra, sắc mặt thì nhợt nhạt... có điều hình như cao hơn trước đó một chút, trông cũng tươi tỉnh, xinh xắn hơn trước kia.”

Rời khỏi Hoàng cung, đang ở nơi nguy hiểm trùng trùng mà ngài vẫn không đổi được cái tật đùa cợt của mình. Ngài đưa tay ra vuốt lên mặt tôi, giọng điệu đùa giỡn: “Nhìn thấy nàng thành tâm thành ý muốn rời khỏi trẫm, rời khỏi Hoàng cung, lẽ nào thật sự cho rằng Đường Thiên Trọng đối xử với nàng tốt hơn trẫm hay sao?”

Tôi hoang mang tránh khỏi bàn tay của ngài, khê khằng nói: “Hoàng thượng, xin ngài hãy tự trọng. Chỗ này... không phải là Hoàng cung.”

Đường Thiên Tiêu gật đầu rồi nói: “Chỗ này không phải là Hoàng cung, nàng cũng không còn là chiêu nghi của trẫm nữa. Trẫm dù không cam tâm tình nguyện, Đường Thiên Trọng cũng có thể tìm ra hàng vạn lý do để chứng minh thi thể đó là của nàng. Nha đầu chết tiệt...”

Ngài than thở đầy oán trách nhưng không hề nghe thấy chút uất ức, ảo não sau khi bị người khác lừa gạt, ức hiếp.

Có điều tôi vẫn cảm thấy áy náy nên cúi đầu nhận lỗi: “Hoàng thượng, việc ở am Tây Hoa trước đó... là thiếp đã lừa gạt ngài.”

Đường Thiên Tiêu hoàn toàn không có ý trách móc, chỉ than thở: “Trẫm đâu phải không nghĩ tới việc nàng đang lừa trẫm? Thế nhưng trẫm luôn lo lắng nàng và Nhã Ý bị kẹt giữa trẫm và Đường Thiên Trọng mãi, e rằng không tốt, cho nên chỉ muốn nàng có thể giải tỏa tâm trạng trong tầm kiểm soát của mình. Đáng tiếc... trẫm tự nhận là đã quản lý khá chặt chẽ, vậy mà các nàng vẫn có thể thừa cơ trốn thoát. Trẫm không thể tìm được nàng lại còn để tên khốn kiếp Đường Thiên Trọng đắc ý.”

Tôi chợt nhớ lại mùa hè trước đó mấy lần suýt nữa bị đẩy đến đường cùng, đôi mắt bỗng nhiên đỏ bừng lên, tựa vào hòn núi giả phía sau, lặng lẽ ngồi xuống ôm đùi.

Đường Thiên Tiêu vỗ nhẹ lên đầu tôi, mỉm cười rồi nói: “Lần này thì hối hận rồi đúng không? Không sao, trẫm nhất định sẽ nghĩ cách đón nàng hồi cung.”

Nói cho cùng ngài vẫn nhớ đến tôi, vẫn sợ tôi chịu khổ chịu nạn.

Giọng tôi bỗng khản đặc lại, miễn cưỡng mỉm cười lên tiếng: “Thiếp... cũng chẳng có gì hối hận cả. Nếu như có thể chọn lại lần nữa, có lẽ thiếp vẫn làm như vậy, vẫn mong có kết quả như vậy. Hoàng thượng không cần phải lo lắng đâu. Thiếp đã không còn là một Ninh Thanh Vũ trong lòng vẫn còn hy vọng, chờ trông như trước kia nữa rồi. Đây có lẽ... chính là số phận của thiếp.”

Đôi mắt Đường Thiên Tiêu bỗng nhiên trầm lắng, nhưng rất nhanh sau đó ngài bật cười nói: “Được rồi, có điều gì mà trẫm không biết chứ. Nàng cho rằng, Đường Thiên Trọng cũng có tính tình tốt bụng, dễ chịu như trẫm hay sao, nhìn thấy nàng nước mắt ngấn dài kẻ dao bên cô đơn sống đời chết là sẽ buông tha cho nàng hay sao? Có mà nằm mơ giữa ban ngày! Bây giờ hoàng thúc vẫn còn, dù có khoa trương đến mức nào Đường Thiên Trọng cũng không dám có hành động gì quá đáng, một khi Nhiếp chính vương mất đi, đến lúc đó, binh đao loạn lạc, phúc họa khó lường, đời người vô biên, chẳng biết thời thế sẽ ra sao nữa. Nếu như trẫm bại, có thế nào cũng chỉ có thể chấp nhận số phận mà thôi, còn nếu hấn thất bại, trẫm... sẽ không bao giờ để

nàng phải uất tức nữa.”

Từ xưa đến nay tôi không bao giờ thích hỏi chuyện chính sự, nhưng bản thân tôi lại bị cuốn vào chuyện này, muốn dứt ra mà chẳng được. Tôi bèn ảo não hỏi: “Hoàng thượng và Đường Thiên Trọng thật sự phải như nước với lửa, nhất định phải gây một phen người sống kẻ chết mới được hay sao?”

Ánh mắt Đường Thiên Tiêu nhanh chóng phùng phùng lửa hận, trầm giọng nói: “Câu này nàng phải mang đến hỏi Đường Thiên Trọng mới đúng. Gần đây, hần bắt đầu tăng cường phòng bị trong quân, ý đồ muốn giảm bớt binh lực trong tay tướng quân Phiêu Kị, Phiêu Quốc. Nếu như không phải mẫu hậu âm thầm cảnh cáo, lại nói chuyện cùng Nhiep chính vương thì e là hần đã sớm chỉ mũi kiếm về phía trẫm rồi.”

Tôi lâm bầm than thở: “Tại sao... tại sao phải khổ thế chứ?”

Đường Thiên Tiêu cảm nhận được nỗi bất an trong tôi, lập tức mỉm cười, thu lại hết ánh mắt tràn đầy căm giận và sát khí khi nãy, cố tỏ ra thoải mái nói thêm: “Thật ra nói cho cùng đây cũng là chuyện của đàn ông. Trẫm chỉ lo nàng ở đây chịu khổ sở, không kiếm chế được, nên mới tới chỗ hoàng thúc thăm hỏi, vừa này mượn cớ ra ngoài tản bộ dạo mát, nói là đi vệ sinh rồi chuẩn tới đây, nói chuyện cùng nàng, khuyên nàng vài câu. Cũng muộn rồi, trẫm phải rời khỏi đây luôn. Tự mình bảo trọng đấy.”

Nhìn thấy ngài vẫy vẫy tay, ngắt ngọn cỏ cạnh bên hòn non bộ quay người bước đi, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, gọi ngài đứng lại: “Nhã Ý tỷ tỷ... có lẽ cũng đau lòng lắm, miếng ngọc bội cửu long này... tỷ tỷ nhờ thiếp trả lại cho ngài.”

Đường Thiên Tiêu quay đầu lại, khuôn mặt hiện rõ nét sầu muộn, bi thương. Ngài khẽ lên tiếng: “Vây... vậy thì bỏ đi. Sau này, nàng gặp phải chuyện khó khăn gì muốn trẫm giúp đỡ, thì cứ cầm miếng ngọc bội này đến tìm người họ Trương làm tạp vụ ở trong phòng bếp nhờ chuyển lời, trẫm sẽ nghĩ cách giúp nàng bằng được.”

Tôi đành nghe theo lời của ngài, lại không kìm được nỗi buồn trong lòng mình, tiến lên trước một bước, nói: “Hoàng thượng, ngài cũng cần phải... bảo trọng đấy.”

Người họ Trương đó chắc hẳn là tai mắt của Đường Thiên Tiêu sắp đặt trong phủ Nhiep chính vương. Tôi đã từng lừa ngài một lần, vậy mà ngài vẫn tin tưởng đem chuyện này nói cho tôi biết mà không sợ tôi sẽ bầm lại cho Đường Thiên Trọng nghe.

Ngài đối với tôi, cũng coi như thành tâm thành ý.

Có lẽ do nghe thấy tôi nói nghiêm túc, Đường Thiên Tiêu quay người qua, khóe miệng khẽ nhếch lên, trên khuôn mặt hiền hòa bỗng thêm vài phần thương cảm, xót xa. Thế nhưng ngài vẫn trêu chọc tôi: “Ninh đại mỹ nhân đã dặn dò vậy, trẫm lại dám không bảo trọng sức khỏe hay sao? Có điều, Thanh Vũ nha đầu, Nhã Ý tức giận trẫm, không làm nữa, nhưng nàng đừng quên làm cho trẫm một chiếc. Hai người chẳng ai làm, bảo trẫm lấy đâu ra để dùng đây?”

Không thèm đợi tôi trả lời, ngài đã khom người lướt qua một cành cây thấp, vừa chớp mắt đã biến mất tông mất dạng.

Tôi ngây người một lúc, đang chán nản bước ra khỏi hòn non bộ, liền nhìn thấy Cửu Nhi và mấy người hầu gái mặt mày hoang mang, hoảng loạn chạy trên chiếc cầu trúc. Vừa nhìn thấy mặt tôi, bọn chúng đều lộ rõ vẻ hân hoan, vui vẻ nói: “Cô nương đang ở đằng này, ở đằng này này.”

Tôi định thần lại, liền đáp lại: “Làm sao thế? Tại sao ai nấy đều hoang mang, hoảng hốt vậy?”

Cửu Nhi lau đi lớp mồ hôi dày trên trán rồi nói: “Cô nương vừa mới đi đâu thế? Lúc bọn nô tì đang ngồi trong phòng thêu thùa, nhìn qua cửa sổ thấy cô nương đang bước lại gần, vậy mà đợi bao nhiêu lâu vẫn không thấy cô nương về đến phòng. Thế nên nô tì mới báo con tiểu nha đầu ra đầu cầu trúc nghênh đón, không ngờ nó lại bảo chẳng nhìn thấy cô nương đâu hết, khiến bọn nô tì lo sốt vó lên. Cô nương vừa mới đi đâu về thế?”

Chỗ ban này tôi đứng chính là góc chết mà đứng ở trong cửa sổ ngó ngang ngó dọc cũng chẳng tài nào ngó nổi, xem ra đây chính là chỗ mà Đường Thiên Tiêu đã tính toán từ đầu.

Tôi tiện tay chỉ về phía hòn non bộ rồi nói: “Vừa này có một chú chim có đôi cánh rất đẹp đậu trên cây ngô đồng, ta nhìn thấy hiếm có nên bước lại gần ngắm. Ai ngờ đến gần quá, khiến con chim kinh động mà bay đi mất.”

Mấy người đó nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm.

Cửu Nhi mỉm cười nói: “A, nô tì cũng thấy chỗ Đình sen của chúng ta quá đổi tĩnh mịch, tuy rằng cá trong hồ rất nhiều, nhưng đều chẳng biết nói chuyện. Chi bằng bảo Vô Song tỷ tỷ kiếm một vài chú anh vũ, son ca đến đây cho nhộn nhịp hơn.”

Tôi nhân cơ hội chuyển hướng nói chuyện: “Vô Song đâu rồi, lúc này hầu gia sai người tìm cô bé có việc sai bảo, bây giờ vẫn quay về sao?”

Cửu Nhi liền đáp: “Chắc không thể nào nhanh thế được đâu? Hay là chúng ta cứ quay về trước thôi.”

Tôi đồng ý, rồi cùng mấy đứa quay về Đình sen. Một lúc sau Vô Song cũng quay về, khuôn mặt hiện đầy vẻ mơ hồ, hoài nghi.

“Việc này đúng là kỳ lạ, thì ra không phải hầu gia gọi nô tì, mà có người nhờ một tùy tùng bên cạnh hầu gia chuyển cho nô tì vài món đồ thêu của Giang Nam, nói là chút lòng thành của người nhà. Năm mười tuổi nô tì đã bị bán vào vương phủ, người nhà cũng đã chết hết cả rồi, lấy đâu ra người nhà, thân thích nữa chứ? Đáng tiếc là khi đi hỏi thăm cận kề thì tất cả mọi người đều nói là không biết, thật sự không hiểu nổi ở đâu ra chuyện ngớ ngẩn, mơ hồ này thế chứ?”

Tôi biết rõ đây là kẻ điều hổ li sơn của Đường Thiên Tiêu, cũng hàm hồ đáp cho qua chuyện. Ngược lại đám người Cửu Nhi trẻ tuổi, hoạt bát, thấy đồ thù thù tinh tế, đẹp mắt, liền đoán phải chăng là người âm thầm ái mộ, yêu thích Vô Song tặng cho, bắt đầu bịa đặt, thù dệt câu chuyện lung tung loạn xạ ca lên, ồn ào, âm ỉ suốt cả một buổi sáng.

Buổi tối tôi vẫn dùng bữa như mọi ngày, nhìn thấy Vô Song mang bộ bát đĩa của Đường Thiên Trọng ra, tôi cũng chẳng buồn để tâm. Đúng lúc đang cầm đĩa bát, định ăn một mình thì nghe thấy tiếng bước chân chắc nịch bên ngoài truyền vào, hơn nữa tiếng động ngày càng tiến lại gần hơn.

“Hầu gia.”

Vô Song vui vẻ kêu lên rồi hớn hờ chạy ra ngoài cửa nghênh đón chủ nhân.

Đường Thiên Trọng chậm rãi bước vào, đôi mắt sâu thẳm liếc vào phía trong phòng, ngồi xuống ghế cúi đầu dùng bữa.

Ngài dường như không hề chú ý gì đến tôi, cũng chẳng buồn nhìn tôi lấy một lần.

Tôi cũng không nói gì, đứng dậy hành lễ trước ngài rồi ngồi xuống dùng bữa tiếp.

Vô Song liền ním cười bước lại gần phía tôi nói: “Cô nương, liệu có nên bảo nhà bếp dâng thêm món canh nấm như hồi trưa không? Không phải cô nương nói mùi vị món đó ngon sao? Chắc hẳn hầu gia cũng thích ăn.”

Tôi do dự một lát rồi đáp: “Thì ra hầu gia cũng thích ăn món đó hả, ta không hề biết đấy. Vậy mau bảo nhà bếp mang lên đi.”

Vô Song đáp lại, nụ cười có phần hơi gượng gạo.

Đường Thiên Trọng liền đặt mạnh bát xuống bàn, khuôn mặt hầm hầm nhìn về phía tôi.

Không khí trong phòng lúc này bỗng nhiên trở nên căng thẳng, bọn Cửu Nhi đã căng thẳng đến mức không dám thở mạnh, còn món ăn trong miệng tôi lúc này chẳng còn chút mùi vị nào, có điều vẫn gấp thức ăn vào miệng.

Sau cùng ngài chẳng làm bất cứ điều gì, chẳng nói bất cứ câu nào, lại cúi đầu xuống, cầm chiếc bát lên rồi tiếp tục dùng bữa.

Tôi tự đoán trong lòng, chắc hẳn ngài vô cùng bất mãn trước thái độ của tôi, tuy rằng không làm gì cả, nhưng đa phần sẽ lại dùng dằng tức giận bỏ đi.

Thực tế, sau khi dùng bữa xong, ngài nhanh chóng rời khỏi đó, từ đầu đến cuối không nói lấy một lời. Tôi cũng chẳng nói năng gì, trong lòng đột nhiên lại cảm thấy khó chịu một cách vô cớ, thậm chí còn bức bối, bí bách hơn cả lúc bị bệnh. Cầm cây sáo trúc, tôi ngồi bên khung cửa sổ, nhìn mặt hồ lấp lánh đầy ánh sao đêm, thổi một khúc Thủy Diệu Ca Đầu, mong rằng nhịp điệu trong khúc nhạc có thể nhanh chóng xóa tan mọi khó chịu trong lòng.

Khúc nhạc còn chưa dứt, tôi liền nghe thấy Cửu Nhi ngồi trong phòng thốt lên một câu: “Đúng là khúc Bốc Toán Tử hay quá.”

Tôi ngây người một lúc, vội vã để tâm đến nhịp điệu khúc nhạc, quả nhiên không biết từ lúc nào đã chuyển sang khúc Bốc Toán Tử. Tôi bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Đường Thiên Trọng bên hồ sen, lại càng cảm thấy buồn bã, thật sự chẳng thể nào xác định nổi lần tương ngộ năm ấy cho đến bên nhau lúc này rốt cuộc là duyên hay là nghiệt.

Chán nản hạ cây sáo xuống, tôi đang chuẩn bị vào đi nghỉ, thì đột nhiên thấy Vô Song chậm rãi bước lại, đôi mắt to thông minh lạnh lợi kia nhạt nhòa đầy nước mắt.

Tôi vội vã gượng hỏi: “Vô Song, làm sao thế?”

Cô bé bước lại gần rồi quỳ sụp trước mặt tôi, nghẹn ngào nói: “Cô nương, nếu như hầu gia có điều gì còn chưa chu đáo, chưa quan tâm đến người, thì Vô Song xin cúi đầu thay ngài tạ lỗi trước cô nương. Trong lòng mình, lúc nào ngài cũng muốn làm cho cô nương vui vẻ, chỉ có điều là không nói ra miệng mà thôi. Cô nương... nó thì xin người, người đừng giận đối với hầu gia nữa.”

“Giận... giận đối?”

Tôi không thể nào ngờ được trong lòng của mấy đứa Vô Song, sự mâu thuẫn giữa tôi và Đường Thiên Trọng lại được quy thành nghĩa đó.

Tôi đang giận đối với Đường Thiên Trọng hay sao?

Cửu Nhi chạy đến trước khung cửa sổ thò đầu ra nhìn, sau đó thè lưỡi nói: “Cô nương, hầu gia đang ngồi ở chiếc cầu trúc bên ngoài, vẫn còn chưa rời khỏi đây. Ngài... ngài đang ngồi nghe cô nương thổi sáo sao?”

Vô Song gạt nước mắt nói thêm: “Người bên ngoài có lẽ sẽ rõ ràng hơn, nó thì đã đi theo hầu gia tám năm rồi, chẳng lẽ lại còn không thấu hiểu tâm sự của ngài? Ngài đang tức giận vì cô nương lạnh nhạt với ngài, cố gắng nhẫn nhịn không đến thăm mấy ngày gần đây. Hôm nay cuối cùng cũng đành phải gạt thể diện sang một bên đến đây ghé thăm, vậy mà cô nương vẫn cứ lạnh nhạt như vậy. Tính cách của ngài xưa nay ngạo nghễ, không chịu đựng được nhưng lại càng không nhẫn nhịn được nổi tương tư, không nỡ rời khỏi đây, cho nên mới ngồi bên cầu trúc uống rượu giải sầu.”

Tôi nghe vậy liền ngây người lặng thinh.

Lẽ nào tôi thật sự quá lạnh nhạt?

Còn ngài... từ trước đến nay đối xử với tôi không bạc chút nào. Tôi vốn dĩ chỉ là người phụ nữ mà ngài cướp về, nếu như ngài thật sự chỉ tham thú sắc đẹp của tôi chứ không phải thật lòng yêu thích, thì ngay từ ngày đầu tiên rơi vào tay ngài, tôi đã chẳng thể nào được nâng niu, chiều chuộng đến vậy, ngay từng tiểu nha đầu cũng đều hành xử theo sắc mặt của tôi, lúc nào cũng sợ tôi có điều gì đó không thoải mái, khó chịu.

Có điều con người ngài trước nay lạnh nhạt, bá đạo, lúc nào cũng khiến cho tôi cảm thấy kính trọng mà lạnh xa, không muốn lại gần ngài, càng không muốn thấu hiểu nỗi đau và bí ẩn thâm kín của ngài, cũng chẳng muốn tìm hiểu xem tình cảm ngài dành cho mình rốt cuộc sâu đậm đến mức độ nào.

Thế nhưng, nói cho cùng tôi cũng không còn là một tiểu cô nương không hiểu chuyện, ngây ngô, gỗ đá nữa.

Sự đau đớn thâm sâu nhất trên đời này là nỗi đau khổ vì tình, là sự tổn thương do tình yêu gây ra. Nó chính là một chiếc kim sắt găm trong thịt, lẫn trong da, lúc nào cũng đau đớn, lúc nào cũng nhức nhối.

Để chôn vùi đoạn tình cảm trước kia, tôi cũng đã từng sống như một xác chết, không chút cảm xúc trong cung ba năm trời, sau cùng, khi Trang Bích Lam tới, vẫn cứ như một con thiêu thân liều mình lao vào đồng lửa, vào sinh ra tử, quyết không hối tiếc.

Vậy còn Đường Thiên Trọng thì sao?

Vô Song liền níu lấy vạt áo của tôi, nức nghẹn, lệ hoen đầy hai bên má: “Cô nương, người mau đến xem hầu gia thế nào đi. Cho dù trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng người cứ lặng lẽ ngồi cạnh bên ngài cũng được mà. Có điều, người đừng cho hầu gia uống rượu nữa, uống nhiều rượu như vậy có hại đến cơ thể lắm. Nô tì đã theo hầu gia bao năm nay... chưa bao giờ nhìn thấy ngài như thế này cả.”

Tôi cúi đầu xuống, khẽ tiếng nói: “Thật ra... ngài muốn ta làm gì, ta đều sẽ thuận theo hết thảy. Ta nào dám ngăn cản ngài làm điều gì chứ?”

Vô Song vội vã nói: “Cô nương, thứ ngài cần, không phải là sự quy phục của cô nương mà chính là sự thật lòng, quan tâm, đối đãi với ngài cơ.”

Muốn tôi thật lòng quan tâm đối đãi?

Đầu tôi bắt đầu ong ong đau nhức, lồng ngực dần bí bách, khó chịu.

Thì ra từ lâu tôi đã không còn lạnh nhạt như mình vẫn tưởng, chỉ có điều khối tình si trước kia bị gầy vò đến khốn khổ, giờ chỉ còn đọng lại nỗi bi thương và tuyệt vọng, cho nên tôi không dám tìm hiểu xem bản thân có còn tình không, có còn trái tim không nữa.

Sự dịu dàng và phục tùng ngoài mặt có thể lấp đầy ánh mắt của một người nhưng chẳng thể thỏa mãn trái tim của họ.

Tôi đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài.

Thời tiết không đẹp chút nào, trời đang mưa lất phất. Nước đọng trĩu trên lá sen, thì thoảng lại nhỏ nước xuống mặt hồ.

“Cánh sen giờ đã úa tàn

Sắc thu trong trẻo sau làn mưa đêm.”

Tách bầu sen cứng ra là những hạt sen đã thâm đen. Đó là thượng phẩm nhân gian, nhưng lại chứa tâm đắng nhất trên đời.

Đường Thiên Trọng đang ngồi bên chiếc cầu trúc, tựa lưng vào lan can cầu gỗ, cầm bình rượu uống, đôi chân gàn chạm đến mặt nước. Cả thân người mặc y phục màu đen, đầu tóc chưa hề tháo trâm cài đã bị nước mưa thấm đẫm buông xòa đằng sau lưng, trên khuôn mặt như tượng tạc kia hiện lên đầy vẻ lạnh nhạt, mõi mệt.

Cho dù lúc này ngài là người đàn ông toàn thân ướt đẫm nước mưa, cho dù ngài đang ảo não ngồi uống rượu giải sầu dưới mưa, nhưng toàn thân vẫn toát lên cốt khí oai nghiêm, lạnh lẽo, khiến cho người khác chỉ dám đứng nhìn mà không dám lại gần.

Do dự một lúc, tôi vẫn bước tới cạnh bên ngài, ngồi xuống mặt cầu, tựa lưng vào lan can, đưa mắt nhìn về hồ sen tàn úa trước mặt.

Lúc ban đầu ngài chẳng buồn để tâm đến tôi, cầm bình rượu uống vài ngụm rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, lạnh nhạt nói: “Nàng ra ngoài này làm gì? Trời đang mưa đấy, mau về đi.”

Cho dù là muốn tốt cho tôi, nhưng lời nói của ngài vẫn chẳng hề cho người khác bất cứ không gian nào để thương thảo.

Tôi im lặng, tiếp tục ngồi đó nghe tiếng mưa tí tách rơi trên những phiến lá sen trên mặt hồ.

Phiến lá sen gần chỗ tôi nhất đang tích đầy nước mưa, lúc này long lanh phát ra thứ màu sắc tựa như thủy ngân, lặng lẽ rung rinh theo nhịp nước mưa rơi xuống. Bỗng nhiên có cơn gió nhẹ thổi qua, lá sen khẽ rung, khiến số nước tích tụ trong đó đổ hết xuống mặt hồ.

Cảnh lá sen dường như chẳng thể nào chịu được mưa gió nữa, kêu rắc một tiếng rồi lìa khỏi cành, rơi xuống mặt hồ.

Cả một hồ sen đầy, cuối cùng ngay đến lá sen cũng đã đi vào đoạn cuối cùng của sinh mệnh trong năm.

Tôi không kìm nén được cảm xúc, khẽ cất tiếng thở dài, chiếc khăn dài mỏng manh khoác trên cổ bị gió thổi ra phía hồ sen, không ngừng tung bay trong gió.

Đường Thiên Trọng đưa tay lên, nắm lấy chiếc khăn dài, kéo tôi lại gần, cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào tôi, nhưng giọng vẫn cứ trách mắng: “Tại sao nàng còn chưa quay về?”

Tôi chán nản nhìn ngài rồi nói: “Ngài đừng uống nữa. Nếu thật sự muốn uống, quay vào trong phòng, thiếp sẽ uống cùng ngài vài ly.”

Ánh mắt của Đường Thiên Trọng bỗng sáng lên, rồi lại nói: “Hình như nàng không biết uống rượu.”

Hôm đó, khi còn ở cung Di Thanh, tôi từng chối từ nói rằng không biết uống rượu, Đường Thiên Tiêu cố tình muốn trêu chọc tôi trước mặt ngài, nên cố ý ép tôi phải uống rượu. Thật không ngờ ngài vẫn còn ghi nhớ rõ đến vậy.

Tôi liền đáp: “Thiếp biết uống.”

Tôi nhanh chóng đoạt lấy bình rượu trong tay ngài, trong ánh mắt kinh ngạc của ngài, tôi uống một ngụm, rồi đưa lời bình phẩm: “Nữ nhi hồng Nhiêu Thành thượng hạng, không hề thua kém gì so với những công phẩm trong cung đình. Có điều rượu này lại chưa được ủ lâu, chắc chắn chưa quá ba năm, uống vào vị ngọt, nhưng lại chẳng đọng được lâu.”

Đưa bình rượu lại cho ngài, tôi mỉm cười nói thêm: “Con gái nhà võ tướng, làm sao có thể không biết uống rượu được chứ?”

Ngài nhận lấy bình rượu, nhìn bộ dạng của tôi như thể một quái thai vậy.

Tôi lại hỏi ngài: “Vậy ngài có vào trong phòng hay không?”

Khóe miệng ngài khẽ nhếch lên, thật chẳng hiểu đây có được xem là nụ cười hay không, nhưng giọng nói của ngài vẫn rất lạnh nhạt: “Trong lòng nàng, ta xưa nay vẫn là một người xấu, không điều ác gì không làm, vô cùng đáng căm hận, vậy việc ta có uống rượu hay không thì liên can gì đến nàng chứ?”

Tôi chẳng nói thêm gì nữa, nhắc chân vẩy đứng dậy chuẩn bị bước vào trong phòng.

Ngài dường như lại bắt đầu âu sầu, mắt nhìn thấy tôi bước đi, liền đưa tay nắm chặt lấy tôi, kéo mạnh một cái, khiến cả người tôi ngã vào ngài.

“Hầu gia.”

Tôi vùng vẫy muốn đứng dậy, nhưng bàn tay mạnh mẽ của ngài ấn mạnh tôi ngồi xuống cầu, làm thế nào cũng chẳng thể thoát nổi, trong tiếng gió rì rào, mưa rơi lộp bộp, tôi nghe thấy ngài cất giọng nói buồn phiền gặng hỏi: “Quả thực là ta đã cưỡng ép nàng, những thứ mà bản hầu muốn có, xưa nay ta đều không dễ dàng buông tha, từ bỏ. Thế nhưng nàng luôn dễ dàng tin theo lời nói đặt điều của người khác về ta như vậy sao? Đường Thiên Tiêu nói ta đã hạ độc hần, nàng liền cho rằng ta chính là một tên tiểu nhân độc ác, hèn hạ? Đường Thiên Tiêu nói ta mưu đồ bất chính, nàng cũng cho rằng ta lòng lang dạ sói, độc địa, tàn nhẫn? Ngay cả khi hần muốn mượn nàng để sỉ nhục ta, nàng cũng ngoan ngoãn phối hợp cùng? Thật sự không biết hôm nay hần lạng lẽ đến gặp nàng, lại gán cho ta tội ác chết trăm lần cũng không đủ đền tội gì đây? Tất cả những chuyện đó, nàng đều nghe rồi, đều tin cả sao?”

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng kinh hãi. Làm sao mà ngài có thể biết được chuyện hôm nay tôi bí mật gặp Đường Thiên Tiêu? Hoặc giả, chỉ là thấy nghi ngờ, đang muốn tôi tự lên tiếng thú nhận?

Đường Thiên Trọng nhìn thấy tôi nghi ngờ liền nói tiếp:

“Đường Thiên Tiêu tự nhiên chạy đến chỗ ta, có thể đột nhiên mất tích lúc đã ly kỳ lắm rồi, vậy mà Ninh đại tiểu thư thường ngày chẳng để tâm đến bất cứ việc gì, cùng thời gian đó cũng bỗng nhiên có hứng thú đi ngắm chim chóc gì đó, nếu như nói hai người không gặp mặt nhau thì ta thật lòng chẳng thể nào tin được.”

Hai người bọn họ đã hiểu rõ động tĩnh, hành tung của nhau như vậy, tôi cũng chẳng có ý định chối cãi, liền ngược mặt lên nhìn bầu trời đêm đen tối, khẽ cất tiếng nói: “Đúng vậy, ngài ấy không an tâm, nên tới đây thăm thiếp.”

“Chỉ có vậy thôi sao?”

“Những gì thiếp nghe được, cũng chỉ có vậy mà thôi. Thế nhưng chắc là hầu gia không tin đâu.”

Đường Thiên Trọng lại buông tôi ra rồi nói: “Ta tin.”

Tôi kinh ngạc ngồi thẳng người lên, lại nghe thấy ngài nói thêm: “Nếu như ta không chịu tin nàng, thì làm sao nàng có thể tin ta? Ta sẽ tin nàng một lần này. Ít nhất, lúc ta quay về, nàng vẫn còn ở đây.”

Tôi lặng người đi, thảo nào hôm nay ngài lại vội vã trở về, thì ra là sợ tôi gặp mặt Đường Thiên Tiêu, sẽ lại giống như ngày trước, trốn khỏi Hoàng cung, lần này sẽ tiếp tục trốn ra khỏi phủ Nhiếp chính vương của ngài.

“Thiếp còn có thể đi đâu về đâu nữa chứ?” Tôi cười mỉa máo ôm đầu rồi than dài: “Hầu gia, ngài hãy nói cho thiếp biết, thiếp còn có thể đi đâu về đâu?”

“Những nơi nàng có thể đi còn nhiều lắm. Đừng nói Đường Thiên Tiêu không chịu từ bỏ, ngay đến Trang Bích Lam...”

Ngài đột nhiên không nói nữa, cầm bình rượu tiếp tục uống.

Tôi liền thay ngài nói tiếp: “Thật ra, Trang Bích Lam cũng chưa từng từ bỏ, đúng không? Câu chuyện hoạn nạn gặp chân tình giữa huynh ấy và Nam Nhĩ Ý chẳng qua là để thoát khỏi sự kìm kẹp của hâu gia thôi, nên đành phải diễn một màn kịch trước mặt thiếp, có đúng không? Biết rõ rằng lúc đó thiếp có thể sẽ tới, vậy mà còn đóng kín cửa, chàng chàng thiếp thiếp tình tứ bên trong, vốn dĩ điều này đã chẳng hợp tình hợp lý chút nào rồi.”

Đường Thiên Trọng đặt bình rượu xuống, nhìn chăm chăm vào tôi rồi nói: “Nàng đang tìm lý do để giải thích cho sự thay lòng đổi dạ của Trang Bích Lam sao? Vốn dĩ trong lòng nàng ta đã là một người xấu, bây giờ tiếp tục xấu thêm cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa cả.”

Nước mưa lọt vào trong mí mắt, khiến tôi cảm thấy mọi vật trước mắt mơ mơ hồ hồ. Cay đắng mỉm cười, tôi nói tiếp: “Hậu gia có còn nhớ, trước khi rời khỏi, Trang Bích Lam đã nói những gì không?”

Đường Thiên Trọng liền đáp: “Hắn nói, món chè hạt sen Nam Nhĩ Ý làm rất ngon, hạt sen cũng được bóc sạch sẽ.”

Tôi nuốt nước miếng rồi mỉm cười đáp: “Thế nhưng từ nhỏ Trang Bích Lam đã không ăn đồ ngọt, càng không ăn chè hạt sen. Đó là món chè mà thiếp từ nhỏ thích ăn nhất, ngay cả khi thiếp đích thân làm cho, huynh ấy cũng sẽ dọn hết hạt sen cho thiếp ăn.”

Tôi nheo mắt lại, trong sắc đêm tối đen như mực, tôi dường như lại nghe tiếng cười nói hân hoan của người thiếu niên năm xưa vang vọng bên tai.

“Sen xanh che mặt nước trong

Phù dung rạng rỡ sắc hồng đẹp tươi

Tình lang muốn hái về thòi

Cành sen thiếp cũng bồi hồi ấp ôm.”

Khoảng thời gian tươi đẹp đó chứa đầy những cơn gió hiền hòa, ánh mặt trời ấm áp.

Sắc mặt của Đường Thiên Trọng dần dần sa sầm lại. Ngài ngai ngừng quay mặt đi chỗ khác, rồi nói: “Ồ, điều đó thì ta hoàn toàn không biết.”

Tôi lại nói thêm: “Thứ được bỏ ra hết chính là tâm sen, hạt sen được nấu không còn tâm nữa.”

Đường Thiên Trọng như thể tỉnh ngộ, mỉm cười mỉa mai: “Thì ra... thì ra ngay lúc đó nàng đã biết đây là mưu kế của ta. Thế tại sao nàng lại không vạch mặt ta?”

Tôi gắng hỏi lại: “Tại sao thiếp lại phải vạch mặt ngài? Giờ thiếp đã là người của hâu gia rồi, biết rõ dụng tâm của hâu gia, hà tất gì phải khiến hâu gia cảm thấy không vui chứ? Thiếp không bao giờ có thể trở thành thê tử của Trang Bích Lam được nữa, làm gì có tư cách đứng ra ngăn cản hai người họ đến với nhau? Nếu như Trang Bích Lam có thể tiếp nhận Nhĩ Ý tỷ tỷ thì cũng coi như một đôi trai tài gái sắc, nhất định là một cặp trời sinh đẹp đôi nhất trên thế gian này.”

Đường Thiên Trọng lườm tôi rồi nói: “Cho nên, nàng cho rằng hai người họ có thể hạnh phúc? Còn nàng lại không thể nào? Nàng nhất định không tin tưởng ta, nàng cho rằng đi theo ta, cuộc đời nàng sẽ chỉ toàn đau khổ, đắng cay sao?”

Tôi than ngắn thở dài nói thêm: “Thiếp chỉ là một người phụ nữ bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Còn hâu gia... trái tim của hâu gia quá rộng lớn, quá sâu thẳm, thiếp chẳng thể nào thấu hiểu hết được.”

“Thế sao? Nhưng mà ta lại không cảm thấy vậy.” Ngài nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định. “Trong trái tim ta từ trước đến nay chỉ có mỗi mình nàng. Ngay từ buổi đêm hôm đó, khi nhìn thấy nàng một mình đứng khóc dưới ánh trăng, ta đã biết mình không bao giờ có thể từ bỏ nàng được.”

Dưới ánh nến chập chờn, ánh mắt ngài hiện lên sáng bừng như ngôi lưu ly, in rõ hình ảnh khuôn mặt ướt đẫm nước mưa cùng đôi mắt thuần khiết của tôi.

Nếu như Đường Thiên Tiêu nói với tôi câu này, tôi chỉ mỉm cười cho qua, thế nhưng người nói ra lại là Đường Thiên Trọng, một Đường Thiên Trọng tha dùng binh đao và máu tươi chứ quyết không dùng lời nói để biểu thị ý muốn của mình.

“Thanh Vũ.”

Ngài đột nhiên thốt lên đầy chán nản, vung tay vứt bình rượu xuống dưới hồ sen, rồi dang rộng đôi tay ôm chặt tôi vào lòng.

“Được rồi... ta thừa nhận ta không phải là người tốt, từ trước đến nay ta đều là kẻ xấu. Ta đã dùng binh đao, vũ lực chia cắt nàng và người tình trong mộng, ta dùng thủ đoạn không quang minh chính đại để có được nàng, ta dùng mưu kế ngu xuẩn nhất để ly gián hai người... tất cả những gì không phải, ta đều nhận hết. Thế nhưng nàng cũng không nên dồn nén tất cả những chuyện đó ở trong lòng. Thà rằng những lúc không vui, nàng cứ chỉ trích, mắng nhiếc ta, ít nhất còn có thể thấy nàng coi ta là người thân hay bạn hữu có thể nói chuyện được với nhau. Xưa nay ta không bao giờ ngờ rằng mình lại ép bức, dồn nàng tới mức sinh bệnh cả. Ta... ta cảm thấy rất đau khổ. Những ngày hai ta không gặp nhau, thật ra ta rất muốn gạt hình bóng nàng ra khỏi trí não mình, coi như... coi như ta chưa bao giờ tìm gặp được nàng, thà rằng như vậy còn tốt hơn là tình trạng lúc này. Thế nhưng ta lại chẳng thể nào từ bỏ

được... vừa nghe thấy Đường Thiên Tiêu bí mật đến gặp nàng, ta lập tức quay về, chỉ sợ nhất thời không cẩn thận, sẽ không bao giờ gặp lại được nàng nữa. Thanh Vũ...”

Ngài đột nhiên sát lại gần, hôn lên môi tôi, đôi môi lạnh giá vì nước mưa, chiếc lưỡi nóng bỏng, ấm áp, không hề ngại ngần, tiến thẳng vào trong tôi.

Toàn thân tôi bỗng nhiên mềm nhũn ra, cổ họng bắt đầu phát ra tiếng nấc nghẹn, nước mắt ấm nóng chẳng thể kiềm chế nổi mà lăn dài trên má.

Thật ra tôi mong rằng ngài cứ lạnh nhạt như trước, lạnh lùng, ngạo nghễ để cho tôi có thể giữ lấy ý niệm cố chấp trong lòng, lặng lẽ sống nốt phần đời còn lại của mình. Vậy thì dù sau này tương lai của ngài, của Đường Thiên Tiêu có thể nào, tôi cũng không cần phải trải qua những đắng cay đau khổ của chuyện sinh ly tử biệt nữa, không còn vui buồn, đau khổ, hạnh phúc, sầu bi, hận thù, như vậy cũng đã là chút an ủi cuối cùng cho cuộc đời tôi.

Thế nhưng ngài lại gạt bỏ tất cả mọi khí thế oai nghiêm, ngạo nghễ và lạnh lùng, bi ai thừa nhận tất cả sai lầm, tất cả tình yêu, tất cả sự yếu mềm, tất cả những được mất của bản thân.

“Thanh Vũ...”

Ngài lại thì thầm gọi tên tôi, vừa lau nước mắt trên mặt tôi, vừa ôm tôi vào lòng chặt thêm, đôi mắt dường như cũng mờ màng hơn.

Nhất định ngài đã say rồi. Thế nhưng lần này, tôi lại tin vào những lời nói sau khi say của ngài, đây mới chính là những suy nghĩ chân thực nhất xuất phát từ tận đáy lòng.

Lặng lẽ ôm chặt lấy cổ ngài, tôi thận trọng đáp lại chiếc hôn của ngài.

Ngài cứ như thể bị bóng vậy, khẽ rên lên rồi bỗng nhiên bế bổng tôi lên, đi nhanh vào trong phòng.

Ánh nến trong phòng sáng hơn, đột nhiên chói lóa khiến cho tôi không kịp thích ứng, nhắm chặt mắt lại, bên tai còn nghe thấy tiếng nói của Cửu Nhi: “Cô nương phải thay trang phục trước...”

Nửa câu nói sau dường như bị ai đó dùng tay chặn mất, tiếp đó đám người hầu khẽ khàng lui hết ra ngoài, ngay tiếng đóng cửa cũng thận trọng vô ngần.

Mưa không hề to, nhưng đứng bên ngoài lâu như vậy, trang phục bị ướt hết, vì thế, làn da tôi lạnh giá.

Đôi mắt đen huyền của Đường Thiên Trọng dường như cũng ấm áp hơn nhiều, ngay cả động tác cời y phục của tôi cũng nhẹ nhàng, không giống như những võ tướng chinh chiến sa trường lâu năm nữa.

Thế nhưng thân hình của ngài vẫn cứ rắn chắc như đá, làn da ấm nóng khiến tôi cảm thấy khẽ run lên.

Ngài mỉm cười dịu hiền, yêu thương lướt nhẹ trên làn da của tôi, dịu dàng, nâng niu, nhìn ngắm khiến tôi đỏ ửng mặt lên, bất an khẽ cử động dưới thân hình của ngài rồi dần dần mới thích ứng được.

“Thanh Vũ...” Ngài dường như lại thì thầm tên tôi.

“Hầu...hầu gia...” Tôi cũng khẽ gọi ngài.

“Gọi ta là Thiên Trọng.”

“...”

“Ngày hôm đó, nàng bị ta ép gấp gấp quá, đã từng gọi ta là Thiên Trọng.”

“...”

Hồi đáp lại tôi là động tác kịch liệt hơn nữa, vì ngài không cam tâm, còn tôi cuối cùng cũng chẳng thể nói thêm được bất cứ câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cửu Trùng Xuyên Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lặng Cười Tiêu Diêu, Nhìn Thấu Hồng Trần

Cuộc đời tôi lại dần trở nên náo nhiệt, sôi động.

Đường Thiên Trọng không những khôi phục thói quen hàng ngày đều ở lại Đình sen, mà thời gian ở lại càng ngày càng lâu thêm, đến mức các đại thần bên ngoài dần dần đều phải người đến Đình sen báo muốn cầu kiến ngài. Có nhiều lúc còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, đã lại có người đến cầu kiến, ngài đành vội vã quay về thư phòng tiếp khách.

Tôi thật lòng không hiểu ngài lấy đâu ra nhiều việc chính sự đến vậy, than thở nói: “Kẻ có tài thường phải chịu khổ, người có trí thường hay ưu tư, người vô năng không có mong muốn gì, chỉ muốn ăn no mặc ấm, gia đình sum vầy mà thôi. Hầu gia, tại sao ngài không nhìn thoáng một chút, chia bớt một phần nhỏ chính sự cho nhị gia và Thừa tướng xử lý chứ?”

Đường Thiên Trọng hiếm khi thấy tôi quan tâm đến việc đại sự của ngài, liền sáng khoái đáp lại: “Nói cho cùng Thiên Kỳ tuổi vẫn còn trẻ, nhiều lúc hành sự chưa biết chừng mực, còn về đám thần tử kia... tuy rằng có một vài kẻ trung thành, nhưng hầu hết bọn còn lại đều không thật dạ, trước mặt bản hầu nói một đằng, đến trước mặt Thái hậu lại nói theo kiểu khác. Nếu như bản hầu có chút lơ là, bọn chúng sẽ không còn cảm thấy sợ hãi, kính cần nữa, thật lòng không hiểu sẽ xảy ra chuyện gì khác nữa.”

Tôi than dài: “Anh em như thể tay chân, rách lành đùm bọc, dở hay đỡ đần. Điều này cũng chẳng thể trách cứ bọn họ gió chiều nào xoay chiều ấy được, lòng trung thành của bọn họ là dành cho giang sơn Đại Chu của họ Đường mà thôi.”

Đường Thiên Trọng ngay tức khắc chau mày lại, nói: “Nàng không cần phải âm thầm ám chỉ điều đó, ta biết rằng nàng và Đường Thiên Tiêu trước nay vẫn có quan hệ ám muội, nàng không muốn ta đoạt mất giang sơn của hãn đấng không? Muốn bắt ta phải dập đầu cúi lạy, chấp nhận xưng thần trước lão tiện nhân họ Tuyên và thẳng nhóc miệng còn hơi sữa Đường Thiên Tiêu ư? Chỉ có nằm mơ giữa ban ngày mà thôi. Hôm nay ta cũng nói rõ cùng nàng luôn, giang sơn Đại Chu này, cũng giống y như Ninh Thanh Vũ nàng, ta chắc chắn phải có được.”

Tôi thật sự chẳng thể nào hiểu nổi hùng tâm tráng chí của những bậc nam nhi đại trượng phu, thế nhưng nếu như ngài đã dám mắng nhiếc Thái hậu bằng những lời lẽ đó, tôi cũng chẳng buồn khuyên giải khúc mắc giữa ngài với Đường Thiên Tiêu nữa, chỉ lạnh lẽo nói: “Nếu như ngài cứ chấp mê bất ngộ, nhất quyết làm cho chúng sinh lâm than thì cũng mặc ngài thôi.”

Đường Thiên Trọng mỉm cười lạnh lùng: “Một khi thành công, lưu danh thiên cổ, xưa nay các bậc đế vương đều là như vậy, có bao giờ thấy các sử quan viết về lỗi lầm của họ đâu? Huống hồ chi nợ máu phải trả bằng máu, đây cũng là công đạo giữa trời đất này.”

Nợ máu phải trả bằng máu?

Tôi nghi hoặc, điều này phải bắt đầu nói từ đâu?

Đường Thiên Trọng dường như nhận ra mình đã lỡ lời, không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi, đôi mày đang cau chặt bỗng nhiên giãn hãn ra, vẫy tay ra lệnh: “Mau mang một bộ đồ đàn ông tới đây.”

Vẫn như mọi khi không để cho tôi kịp đưa ý kiến, trong giây lát, tôi liền biến thành thư đồng thân cận của Đường Thiên Trọng.

Cửu Nhi đi qua đi lại ngắm nghía tôi rồi bất giác lên tiếng: “Có người đàn ông nào xinh đẹp thế này không? Theo nô tì thấy thì cô nương... thật sự chẳng giống đàn ông chút nào cả.”

Thế nhưng Đường Thiên Trọng chẳng buồn để tâm có giống tay không, gật đầu nói: “Trông rất được đấy, sau này khi nào ta đến thư phòng thì nàng đi theo, còn vào cung thì không cần thiết.”

Kể từ buổi tối hôm đó, ngài dường như càng ngày càng thích tôi quần quít bên cạnh mình, bây giờ lại càng thích đem theo tôi ra ngoài.

Tôi nhìn vào khuôn mặt dễ dàng bị nhận ra là phụ nữ trong gương, tuy cảm thấy buồn cười, nhưng không muốn làm trái tâm ý của ngài. Huống hồ lúc nào cũng được ở cạnh bên ngài, dường như cũng chẳng có gì không hay, dù gì cũng tốt hơn là một mình ngồi ngáy trong phòng cả ngày.

Trước đây tôi luôn cho rằng mình có thể chịu đựng cô đơn, thế nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, lúc ngài không ở bên, tôi cũng cảm thấy cô đơn, buồn chán vô cùng.

Có lẽ, bởi vì ngay cả lá sen trong hồ cũng đã tàn úa hết, bị người ta cắt sạch sẽ, mặt nước đã trống trải đến mức cô liêu, đơn độc.

Khi ở thư phòng, Đường Thiên Trọng lúc thì phê duyệt công văn, khi lại tìm đại thần bàn luận đại sự, thì thoảng lại gọi thống lĩnh quân lính đến điều động. Ngài hoàn toàn không hề bắt tôi phải tránh đi, cũng không quá thân mật với tôi, làm như thể tôi thật sự là một thư đồng chuyên mài mực dâng giấy cho ngài vậy.

Tôi quá quen với bộ dạng lạnh lùng, uy nghiêm trước mặt người khác của ngài, cũng chẳng bận tâm mấy. Ngược lại mấy trọng thần, tướng lĩnh cảm thấy khá muộn phiền trước một thư đồng da trắng môi hồng như tôi, có điều Đường Thiên Trọng quá đối oai nghiêm, lạnh lùng không ai dám hỏi thẳng trước mặt, còn sau lưng nói những gì thì thật sự chỉ có trời mới biết được.

Tôi thường xuyên ở cạnh Đường Thiên Trọng, vậy nên mắt thấy tai nghe rất nhiều chuyện mà những phụ nữ bình thường không nên biết, không nên tham dự.

Chẳng trách mà cứ nhắc tới Đường Thiên Trọng là Đường Thiên Tiêu lại căm hận đến thấu xương thấu tủy như vậy, quả thực Đường Thiên Trọng đã chuyên cả điện Kim Loan về nội đình trong điện Cần Chính hoặc đại thư phòng trong vương phủ.

Phải đến bảy phần các đại sự triều chính, từ điều động binh mã đến phong nhiệm, bãi miễn quan viên, từ việc tu sửa thành trì cho tới lưu thông đường

thủy, tất cả đều phải nhận được chỉ thị của Đường Thiên Trọng rồi mới tấu lên triều đình. Bất cứ khi nào trên triều có người không tán đồng, thì mấy vị thần tử trung thành cùng Đường Thiên Trọng sẽ cất lực phản đối, ngài không cần thiết phải đích thân ra mặt, tất cả đều đã được sắp đặt chặt chẽ, đâu vào đấy.

Nếu như ngài thật sự có chỉ hươu nói ngựa giữa điện Kim Loan thì e rằng cũng chẳng có mấy người dám đứng ra nói là sai.

Trên thực tế, lúc này ngài đã trở thành Nhiếp chính vương, một Nhiếp chính vương chỉ lớn hơn vị Hoàng đế trẻ có vài tuổi.

Có lẽ những dự định của ngài cũng đều có lý cả. Nếu như ngài nhất quyết không chịu giao quyền lực, mẹ con Đường Thiên Tiêu tuyệt đối không buông tay chịu thua, thế nhưng nếu ngài giao hết mọi quyền lực, với uy danh của cha con hai người trong triều đình, công cao uy chấn giang sơn, lại thêm đã từng nắm giữ đại quyền lớn mạnh trong tay, chắc chắn là điều cảm kích của bậc đế vương, đãi ngộ tốt nhất cũng chỉ có thể để ngài làm một tôn thất an nhàn, rảnh rỗi.

Còn Đường Thiên Trọng làm sao có thể cam tâm chịu sự kìm kẹp của người ta?

Bởi vì suốt ngày quần quanh bên cạnh Đường Thiên Trọng nên thời gian tôi tới thăm nom, chăm sóc Đường Thừa Sóc ngày càng ít hơn.

Hôm nay lúc đến thỉnh an, ngài liền than ngắn thở dài: “Vốn dĩ tưởng rằng tìm được một nàng dâu tốt thì sẽ có thêm một người ở bên bầu bạn. Thật không ngờ thằng tiểu tử Thiên Trọng lại còn tranh giành với một lão già đã gần đất xa trời như ta. Con nói xem, ta đã sinh ra một đứa con trai tốt đến mức nào đây.”

Tôi mỉm cười nói: “Hầu gia công việc bận rộn, quả thực vô cùng vất vả, mệt mỏi, cho nên con mới đi theo hầu hạ, chăm sóc. Thật ra ngài cũng thường xuyên nhớ đến vương gia, khi này biết con sắp tới đây liền dặn con phải thay ngài tận hiếu. Nếu như vương gia đã thích Thanh Vũ đến bầu bạn, khi quay về con sẽ nói với hầu gia, sau này không cùng ngài tới tiền viện nữa.”

Đường Thừa Sóc xua xua tay nói: “Thôi bỏ đi, ta già rồi nhưng vẫn chưa hò dô. Nghĩ kỹ đứa trẻ này cũng rất đáng thương, nhất biết bao tâm tư mới có thể đưa con về bên mình, ta đột nhiên lại phá hỏng chuyện tốt của hai đứa, như vậy gọi là hò dô, vô lý.”

Lục phu nhân liền mỉm cười nói: “Vương gia đương nhiên cũng xót xa con trai mình chứ. Nhưng thật sự muốn tốt cho Thanh cô nương thì cũng mau chóng lo đại sự cho hai người thôi.”

Đường Thừa Sóc nhủ mảy mai rồi trầm ngâm: “Ừm... việc này cần bàn bạc lại, nhưng kiểu gì cũng phải làm.”

Tôi vội vàng đáp: “Hầu gia đang độ cường tráng, Khang hầu phu nhân lại vừa qua đời, chuyện của chúng con... cũng chưa vội.”

Đường Thiên Trọng tuy rằng chưa từng nhắc tới, nhưng tôi hoàn toàn có thể đoán được, ngài mong muốn được cưới tôi về đến mức nào. Có điều tôi đã từng là chiêu nghi trong hậu cung, những người từng gặp mặt nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, sau khi thành thân khó tránh phải đi lại với trong cung, sẽ dễ bị người ta nhận ra. Đoán chắc ngài không hề sợ người khác đàm tiếu gì hết, nhưng ít nhiều cũng lo lắng đến thể diện của tôi và hoàng tộc.

Đường Thừa Sóc gật đầu nói: “Đương nhiên là không cần phải vội vàng. Thiên Trọng tính cách giống hệt như mẫu thân của nó, cái gì cũng vô cùng tuyệt đối. Hãy, đã xác định rằng yêu ai thì cả đời không bao giờ thay đổi. Con ở bên nó, cả đời này nó sẽ chẳng bao giờ phụ bạc con đâu.”

Tôi chợt nhớ ra vương phi Nhiếp chính vương đã chết sớm vẫn được mọi người đồn thổi, cùng với mối tình si của Nhiếp chính vương, liền mỉm cười đáp: “Vương phi nhất định là một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, trọng tình trọng nghĩa.”

Ánh mắt của Đường Thừa Sóc đột nhiên sầm lại, sâu nào than thở: “Có điều tính cách quá đối cường nghị, cứng cỏi. Con thấy tính cách của Thiên Trọng ngày nay thế nào thì tính cách của mẫu thân nó ngày xưa cũng y như vậy. Cần phải biết rằng quá cứng thì dễ gãy!”

Ngài nhẹ vỗ lên đôi vai tôi rồi nói: “Ta vẫn cứ quý mến tính cách của đứa trẻ như con, thi thoảng cũng cứng cỏi, ngang ngạnh, nhưng nói cho cùng cũng biết chừng mực, tiến lui đúng lúc, không hò dô mà xông lên bừa bãi. Nếu như... nếu như Thiên Trọng có thể học được đôi chút chừng mực ở con thì ta cũng an tâm nhiều hơn.”

Sự cương nghị, cố chấp của Đường Thiên Trọng tôi đã từng lĩnh giáo qua, có điều thật khó tưởng tượng vị vương phi si tình trong lời đồn thổi của mọi người, người chị chính là Tuyên thái hậu mẫu nghi thiên hạ trước kia, chồng là Nhiếp chính vương quyền thế khuy nh đảo thiên hạ, khi còn sống tính cách cũng giống như Đường Thiên Trọng thì sẽ làm ra những việc thế nào.

Có điều Đường Thừa Sóc đối xử với mọi người ôn hòa, dịu dàng, dù có mưu đồ tranh quyền, nhưng chưa từng lập thêm phi, cũng chẳng có mấy người thê thiếp sùng ái. Nghĩ ra vương gia cũng là một người chung tình, cuộc sống của vương phi Nhiếp chính vương cũng khá thuận lợi, bình yên chẳng?

Thật lòng không hiểu Đường Thừa Sóc tại sao lại cảm khái trước việc quá cứng cỏi sẽ dễ gãy?

Vừa bước ra khỏi chỗ của Đường Thừa Sóc, tôi liền hỏi Vô Song: “Vương phi Nhiếp chính vương qua đời năm nào?”

Vô Song nghĩ một hồi rồi đáp: “Cũng sắp được mười năm rồi. Hình như nhập thổ trước khi nô tì vào vương phủ một năm, nô tì chưa từng gặp người trước đó. Hầu gia là một người vô cùng hiếu thuận, lúc đó tuy rằng mới có mười bốn, mười lăm, vậy mà đã cùng vương gia xông pha khắp chôn chiến trường. Có vài lần bị thương, phát sốt, miêng lúc nào cũng lầm bầm gọi mẫu thân, hàng ngày cũng thường xuyên đến bái tế phần mộ. Năm nay dời đô đến Giang Nam, cách xa khu mộ của vương phi, vậy mà vẫn không quên nhắc nhở kẻ dưới thường xuyên thắp hương, dâng lễ.”

Sắp mười năm rồi, cũng chính là khoảng thời gian không lâu sau khi Đường Thiên Tiêu lên ngôi, mẫu thân của Đường Thiên Trọng cũng qua đời.

Nhớ tới việc Đường Thiên Trọng vô cùng căm ghét người bác gái của mình, cùng với những lời bình giá vô thường vô phạt ban nãy của Đường Thừa Sóc, tôi đoán chắc trong chuyện này có điều uẩn khúc gì đó. Đúng lúc này hai con nha đầu không biết chạy từ đâu tới, trêu đùa chọc ghẹo nhau, không ngờ lại đâm sầm vào người tôi.

Tôi ngạc nhiên kêu “à” một tiếng, cau chặt mày đang định tránh thì đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay mình đầy áp, không biết con nha đầu kia đã nhét thứ gì tròn tròn vào giữa lòng bàn tay tôi.

Vô Song vội vã đẩy con tiểu nha đầu kia ra khỏi, rồi mắng: “Ngươi là nha đầu ở phòng nào hả? Chẳng hiểu chuyện gì hết, hấp ta hấp tấp, bình thường quản sự không dạy dỗ sao?”

Hai con nha đầu sợ quá, quỳ rạp sang một bên, không dám nói thêm lời nào nữa.

Tôi vội vã mỉm cười nói: “Đều là mấy cô gái còn trẻ tuổi ấy mà, khó tránh được hoạt bát, trêu đùa lẫn nhau. Có điều lần sau phải cẩn thận một chút, trong phủ có biết bao nhiêu quan khách đi lại, nếu như đâm sầm vào ai khác lần nữa, e rằng người trong phủ sẽ không tha được cho hai ngươi đâu. Mau lui ra đi.”

Hai tiểu nha đầu gật đầu lia lịa rồi nhanh chóng lẩn đi mất.

Vô Song đột nhiên ngẩng ra rồi nói: “Hai tiểu nha đầu này trông lạ quá, không biết là nô tì của ai?”

Tôi lặng lẽ giấu thứ đồ tròn tròn trong tay vào trong tay áo, thản nhiên như không có việc gì rồi nói: “Tất cả các chủ tớ, nô tì trong phủ Nhiếp chính vương cộng lại cũng phải hơn ngàn người, làm sao mà nhìn ai cũng quen được? Chúng ta lại suốt ngày ở trong Đình sen, chẳng mấy khi ra ngoài gặp gỡ mọi người.”

Vô Song liền than thở thay tôi: “Cô nương, người lúc nào cũng chẳng quan tâm đến chuyện gì thế này là không ổn đâu. Tâm tư của hầu gia, người đâu phải không biết, cả phủ Nhiếp chính vương rộng lớn này, sớm muộn gì cũng do một tay cô nương quản lý, đến lúc đó không phải cứ không gây chuyện là có thể tránh được mọi thứ đâu.”

Nghĩ một hồi, cô bé lại cười nói: “Nếu như trái tim của hầu gia chúng ta còn rộng lớn hơn cả phủ Nhiếp chính vương, cô nương làm chủ mẫu của cả một gia tộc lớn đương nhiên sẽ càng phải quản lý nhiều hơn nữa.”

Tôi nhớ lại sự huy hoàng và tàn lụi của Hoàng cung Nam Sở năm xưa, mỉm cười rồi nói: “Vẫn còn xa lắm, qua vài năm nữa... có trời mới biết được tình hình thế sự sẽ ra sao?”

Vô Song lại cực kỳ tin tưởng vào chủ nhân của mình, đôi mắt thông minh kia đột nhiên hiện rõ vẻ tôn sùng, mê mẩn lạ thường: “Qua vài năm nữa, hầu gia của chúng ta có thể không còn là hầu gia nữa.”

Hầu gia của cô bé có thể không còn là hầu gia nữa, mà là một Hoàng đế oai nghiêm.

Thế nhưng trong mắt tôi thì cũng có khả năng thành dân thường, thành một tù nhân bị giam giữ, thậm chí thành một bộ hài cốt vùi sâu dưới ba tấc đất.

Thần dân của Nam Sở năm đó vẫn còn tưởng rằng Giang Nam sẽ mãi mãi chìm ngập trong ca hát, đàn múa, vinh hoa, phú quý, phồn thịnh đời đời kiếp kiếp, thế nhưng vừa mới chớp mắt Hoàng đế Nam Sở đã đầu hàng, triều đại tàn vong, suy kiệt.

Năm xưa tôi cùng trẻ tuổi vô tri, luôn nghĩ rằng mình với Trang Bích Lam trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, nhất định sẽ trọn đời bên nhau. Thế nhưng Sở đế nhất thời hăm sắc, cả nhà họ Trang chìm trong biển máu, nhà tan người chết, tôi trở thành hồng nhan họa thủy, bị giam lỏng trong Hoàng cung, sau cùng ngay đến mong muốn được an lành, lặng lẽ sống nốt phần đời còn lại cũng không thành.

Vinh hoa phú quý, danh vọng, nhan sắc chẳng thể nào địch lại nỗi sợ vô tình của tạo hóa, chớp mắt cái đã biến thành tro bụi, thành đất cát, bay trong không trung không để lại chút tung tích, dấu vết nào.

Lúc quay về Đình sen, tôi giả vờ mệt mỏi, bảo đám nô tì ra ngoài hết, nằm trên giường trúc tĩnh thần, lấy thứ đồ mà con tiểu nha đầu ban nãy nhét trong tay ra.

Đó là một ống trúc nhỏ được phong kín.

Tôi thận trọng phá bỏ lớp phong bên ngoài, mở ống trúc ra, bên trong rơi ra một bao giấy nhỏ và một trang thư được gấp lại.

Mở trang thư kia ra, vừa nhìn nét chữ, trái tim tôi đột nhiên rung lên loạn xạ.

Nét bút có thần, ung dung tự tại, chính là bút tích của Trang Bích Lam.

Tính từ ngày chia tay khi hoa đình hương tua tua kết hoa, thời gian cũng hơn một tháng rồi, đến nay chắc hẳn chàng cùng với Nam Nhĩ Ý đã an toàn về tới đất Giao Châu.

Trang Dao đại tướng quân đã nhiều năm chinh chiến trên sa trường, đương nhiên phải nắm rõ đạo công thủ, luôn cho trọng binh mai phục quanh vùng

ranh giới giữa Giao Châu và Đại Chu, nên hoàn toàn có khả năng tự bảo vệ mình. Đường Thiên Tiêu và Đường Thiên Trọng đang bận rộn đối phó lẫn nhau, tạm thời chưa có thời gian, tâm sức đối phó với nhà họ Trang.

Nếu như không có gì bất ngờ, lúc này Trang Bích Lam chắc hẳn đã khôi phục thân phận thiếu chủ cao quý ở vùng Giao Châu rồi.

Đợi nhịp tim dần lắng xuống, tôi cũng bình tĩnh hơn nhiều, để tâm đến nội dung của bức thư.

Thanh Vũ yêu quý!

Biết muội chịu khổ, trái tim huynh cũng đau đớn vô cùng. Theo như hẹn ước cùng với Hoàng đế Đại Chu, sau này sẽ hợp binh cùng tấn công Khang hầu. Khang hầu thế lực lớn mạnh, nếu như thuận tiện, muội hãy hạ độc hắn đi.

Không ngờ chàng lại muốn tôi nhân cơ hội ở bên Đường Thiên Trọng, âm thầm giết chết ngài.

Bên dưới còn có dòng chữ nhỏ, nhưng là đề chú thích thứ đựng trong gói giấy kia là chất kịch độc Nam Cương có thể lấy đi tính mạng con người, không mùi vị, không màu sắc, chỉ cần cho vào trong món canh, khẽ chạm đầu lưỡi, không lâu sau độc phát buồn ngủ, nội tạng ba ngày sẽ chết.

Kế hoạch vô cùng hoàn mỹ, điều kỳ diệu nhất là sau khi độc phát, ngoại trừ hôn mê ra sẽ không có bất cứ hiện tượng dị thường nào khác, tôi có thể nhân cơ hội người khác chưa phát hiện ra chuyện Khang hầu trúng độc, rời khỏi Đình sen. Chỉ cần đi tới đình Nghênh Huân phía Bắc Đình sen là sẽ có cao thủ đến đưa tôi đi.

Sau khi vội vã xem xong tờ giấy này, tôi liền lấy bao giấy kia lên, lật đi lật lại trên bàn tay, trong lòng cảm thấy vô cùng nhức nhối, lúc nóng rực, lúc lại lạnh giá, trên tay đều như thể không còn chút sức lực nào khác.

Trang Bích Lam

Đường Thiên Trọng.

Ai khiến cho người ta thất vọng hơn?

Đến chiều tối, lúc nghe tôi nói sẽ đích thân vào bếp nấu vài món cho hầu gia, Vô Song hẳn hoan hỉ hơn hẳn đáp lời, dắt theo Cửu Nhi đi theo giúp đỡ. Đến khi Đường Thiên Trọng quay trở về, coi như chúng tôi cũng đã chuẩn bị xong vài món ăn đơn giản hàng ngày.

Đường Thiên Trọng biết vậy, đương nhiên vô cùng cao hứng, thậm chí còn sai người đun nóng rượu, cùng tôi nhấp vài ly.

Ngài đã biết tôi có thể uống rượu, nên tôi cũng chẳng tiện thoái thác, lặng lẽ uống cùng ngài vài ly, nhìn thấy ngài uống hết một bình, người dưới liền dâng món ăn lên. Tôi liền lấy một chiếc bát, múc món canh cá nóng hổi rồi đưa tới trước mặt ngài, rồi cười nói: “Đây là món canh cá tươi do đích thân thiếp nấu, rất thơm ngon. Hầu gia, ngài nhìn xem nước canh trong veo, mùi thơm phưng phức, vị chắc cũng ngon lắm.”

Đường Thiên Trọng gật đầu đón lấy, nếm thử một ngụm rồi mỉm cười nói: “Món canh do nàng đích thân làm, quả nhiên là rất thơm ngon. Nàng cũng dùng một bát đi, nhìn nàng gầy guộc như thế này, cũng chẳng chịu ăn uống từ tẻ gì hết. Người nào không biết lại cho rằng người phụ nữ của Đường Thiên Trọng ta sống không thoải mái, dễ chịu chút nào.”

Sống thoải mái, dễ chịu?

Tôi liền mỉm cười đáp lại: “Cuộc sống giống như hiện nay... cứ kéo dài mãi mãi, cũng coi như là thoải mái, dễ chịu rồi.”

“Có thật không?” Đường Thiên Trọng khẽ nhún mày lại, quay đầu sang dặn dò Vô Song: “Tại sao vẫn chưa múc canh cho cô nương dùng?”

Tôi lắc đầu nói: “Lúc này khi nấu, mùi cá nồng quá, nên giờ thiếp không muốn ăn.”

“Ừm.”

Đường Thiên Trọng không nói gì thêm, lại cúi đầu xuống ăn canh tiếp.

Sau đó tuy rằng Vô Song cũng múc một bát canh đặt trước mặt tôi nhưng tôi cũng không uống hớp nào. Có lẽ bởi vì do đích thân tôi nấu, đích thân tôi múc cho nên Đường Thiên Trọng vô cùng thích thú, uống hết sạch bát canh không để thừa lại một giọt.

Món canh cá này thật ra mùi vị rất thơm, tôi quả thực cũng muốn uống một ngụm.

Sau bữa ăn, Đường Thiên Trọng vẫn như mọi khi ngồi bên bàn phê duyệt tấu chương, nhưng tinh thần không tốt như mọi khi, mới xem được vài bản tấu chương đã hạ bút xuống, đưa tay chống trán nói: “Thanh Vũ, nàng mau pha cho ta một bình trà đặc nóng ra đây. Có lẽ do mấy ngày nay bận rộn xuất thành tuần tra, nên mỗi một, buồn ngủ quá.”

Tôi đáp lời, sai người đi lấy nước sôi và lá trà, đích thân pha một bình trà nóng mang tới, mỉm cười hỏi: “Trước kia những việc này không phải đều do mấy người như Lục tướng quân, Ôn tướng quân làm hay sao? Tại sao bây giờ ngài lại phải đích thân đi tuần tra?”

Nếu là mọi khi, Đường Thiên Trọng nhất định sẽ ngẩng đầu lên nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thẳm, huyền bí một hồi lâu rồi lạnh nhạt trả lời qua loa vài câu.

Nói cho cùng tôi cũng chẳng mấy khi hỏi đến chuyện triều chính, nên mỗi khi mở miệng hỏi chuyện chính sự là khiến cho người khác cảm thấy lạ lùng, đường đột.

Thế nhưng lần này, Đường Thiên Trọng dường như đã buồn ngủ đến mức hồ đồ, không ngờ lại thần nhiên đáp: “Đường Thiên Tiêu điều chuyển một bộ phận quân lính ở phía Giang Bắc, nói là muốn thay phiên, có điều vẫn mãi chưa thấy có thêm động tĩnh gì. Ngược lại phía nhà họ Trang bên Giao Châu lại đang tập kết binh mã ở vùng phía Bắc, không biết đang có ý đồ gì.”

Những gì ngài nói hoàn toàn trùng khớp với những gì viết trong tờ giấy tôi nhận được hồi chiều.

Lẽ nào tất cả mọi thứ đều là sự thật?

Ngay cả việc Đường Thiên Trọng ngáp ngắn ngáp dài buồn ngủ lúc này tất cả cũng chỉ vì mệt mỏi thật hay sao?

Thần trí tôi bắt đầu cảm thấy hốt hoảng, đi tới cạnh Đường Thiên Trọng, đưa tay vuốt lên mái tóc của ngài.

Ngoại trừ đêm mưa hôm đó do ngấm nước, mái tóc của ngài có vẻ mềm mại ra đôi chút, còn lúc bình thường vừa cứng vừa thô, khi đưa tay lên vuốt cảm giác hơi tê tê do ngọn tóc chọc vào tay.

Ngài ngẩng đầu lên, mỉm cười vô cùng mơ màng. Ngài hỏi tôi: “Nếu như ta đối địch cùng với Trang Bích Lam hoặc Đường Thiên Tiêu, nàng sẽ đứng về bên nào?”

Tôi liền đáp: “Đứng về bên ngài.”

Ánh mắt của Đường Thiên Trọng bỗng sáng rực lên, không biết là vui mừng hay tức giận: “Có thật không?”

“Đúng vậy, thiếp sẽ đứng về bên ngài nhưng hy vọng ngài thua.”

“Ha ha.” Ngài bật cười rồi nói: “Nàng mong ta thua, lại còn nói sẽ đứng ở bên ta sao?”

Tôi lắc đầu đáp lại: “Thiếp không hiểu tráng chí hùng tâm của bậc nam nhi đại trượng phu. Thiếp chỉ hy vọng Đại Chu bây giờ có thể hòa bình, yên ổn, nếu như còn có việc thay đổi Hoàng đế, người chịu lầm than đương nhiên sẽ là bách tính. Cho nên thiếp mong rằng ngài bại, mong rằng ngài thua. Thế nhưng cho dù ngài thua rồi, bại rồi, thiếp vẫn cứ đứng ở bên ngài.”

Đường Thiên Trọng neho mặt lại, nét nghiêm nghị trên đường như đẩy hết mọi sự buồn ngủ mệt mỏi trong ngài, ngay cả giọng nói cũng cao hơn mọi khi: “Lẽ nào nàng chưa hề nghĩ rằng, nếu như ta thua rồi, có thể sẽ bị chết? Ta chết rồi, nàng có có còn ở bên ta được sao?”

Tôi do dự giây lát rồi đáp: “Nếu như thiếp đã có cốt nhục của ngài, thì sẽ giúp ngài sinh con, dưỡng dục thành người, nếu như không có, thì sẽ cùng chết với ngài.”

Đường Thiên Trọng nhìn thẳng vào tôi, đột nhiên mỉm cười lạnh lùng: “Nàng đừng có mơ tưởng hão huyền. Nếu như ta chết, nàng đương nhiên là phải chết theo. Cho dù có con, cũng sẽ có người khác chăm sóc, nuôi nấng thay. Còn về phần nàng, sống là người của ta, chết là ma của ta. Đừng mong ta sẽ buông tha cho nàng.”

Tôi im lặng, sau đó nhìn ngài mỉm cười đáp: “Ngài mắng thiếp lại chẳng thấy buồn ngủ gì nữa nhỉ?”

Đường Thiên Trọng ngây ra, ôm trán đứng dậy rồi nói: “Lại còn không phải do nàng chọc tức hay sao, trên đời này tại sao lại có một người phụ nữ như nàng chứ?”

Ngài bước tới chiếc giường trúc ở gần đó nằm xuống, nhắm mắt rồi lại tiếp tục lẩm bẩm: “Tại sao ta lại gặp phải người phụ nữ như nàng? Thực đúng là đáng hận, đáng hận...”

Nhìn thấy giọng nói của ngài càng ngày càng nhỏ đi, không lâu sau liền truyền tới tiếng hơi thở đều đặn, quả nhiên là đã ngủ say.

Ít nhất, ngài cũng không khác mấy so với lúc ngủ mọi khi, càng không nhận ra bất cứ hiện tượng phát độc nào khác.

Bọn người Vô Song dường như chán nản, liền lặng lẽ thì thầm với tôi: “Hàng ngày tinh thần của hầu gia tốt lắm, tại sao hôm nay lại thế này nhỉ? Hay là hầu gia đã thật sự quá mệt mỏi?”

Tôi lạnh lùng nhìn qua rồi đáp: “Ngày mai gọi thái y đến kê một vài thang thuốc bồi bổ cho ngài uống vài ngày là không có chuyện gì đâu.”

Vô Song đáp lời, nhưng lại chạy vào trong tìm xem liệu có còn mấy loại thuốc đại bổ khi tôi còn bệnh tật, định để khi ngài thức dậy sẽ cho dùng luôn.

Lúc này cánh cửa sổ phía Bắc đang mở to, gió từ bên hồ thổi vào khiến tôi cảm thấy hơi lạnh. Tôi liền bảo Cửu Nhi đóng cửa sổ lại, bản thân ôm một chiếc chăn đến đắp lên người Đường Thiên Trọng đang nằm trên giường trúc, người đàn ông này khi ngủ say trông dịu dàng và ngoan ngoãn hơn mọi khi rất nhiều.

Đáng tiếc là, ngao khí oai phong trên người, e là cả đời này cũng chẳng bao giờ tan biến.

Tôi than dài một tiếng rồi quay đầu dặn dò: “Vô Song, ngươi hãy chăm sóc hầu gia thật thận trọng. Ta cảm thấy hơi bí bách, chắc phải ra ngoài dạo mát một vòng cùng với Cửu Nhi.”

Thời gian gần đây tôi thường xuyên đi đi về về cùng với Đường Thiên Trọng, cũng thường xuyên quanh quẩn trong tiền viện, cho nên chẳng còn ai quản thúc việc đi lại của tôi nữa. Vô Song cũng chẳng nghi ngờ gì, đáp một tiếng rồi nhanh chóng đưa nhân sâm cho người khác đi nấu.

Tôi dắt theo Cửu Nhi đi dạo một vòng quanh hồ sen, rồi từ từ tiến về phía Bắc của hòn non bộ. Phía trước, phía sau hòn bộ đều có lối đi, đi thẳng là sẽ tới đình Nghênh Huân. Tôi nhanh chóng bước lại gần, ngồi lặng trong đình, dặn dò Cửu Nhi tới nhà bếp lấy vài thứ cho tôi. Sau khi bảo cô bé đi chỗ khác, tôi mới thận trọng nhìn ngắm xung quanh.

Mây mù giăng đầy trời, nước hồ xanh trong, ánh trăng thuần khiết, sáng trong, gió thu lộng thổi miên man. Hậu viện, tiền viện trong phủ Nhiếp chính vương trùng trùng điệp điệp, dưới ánh trăng tạo thành những bóng đen rõ ràng. Đình sen dưới ánh trăng lại càng thêm sáng chói, tuyệt đẹp.

Trước sau hòn non bộ trồng nhiều cây cối, thi thoảng lại nghe tiếng chim kêu, tiếng lá rơi xào xạc xuống thềm.

Không phải không có người nào tới đây tiếp ứng, bỗng nhiên tôi thấy vài bóng đen xuất hiện ở phía sau lùm cây.

Một hồi lâu sau, trên cây cầu trúc bên phía Đình sen, cuối cùng một bóng đen quen thuộc bước tới. Khi bước qua cây cầu, bước chân người này bỗng khựng lại, nhìn về phía tôi ngồi. Đứng cách một khoảng xa là vậy, tôi vẫn có thể cảm nhận được nỗi căm hận và ảo não ẩn trong đôi mắt của người ấy.

Tôi cũng mỉm cười, tựa đầu vào cột đình lạnh lẽo, chỉ nhận thấy cảm giác lạnh giá thấu xương không ngừng dâng trào trong cơ thể trong giữa tiết thu này, sống mũi đột nhiên cảm thấy cay cay.

Không nên cảm thấy thương xót mới đúng, tất cả đều nằm trong dự liệu từ trước, chẳng phải sao?

Bóng đen đó cuối cùng cũng hành động, người đang nhanh chóng tiến lại chính là tùy tùng thân cận của Đường Thiên Trọng, mặc trên người bộ y phục hiệu úy lục phẩm màu xanh thẫm.

Tôi nhớ rằng người này họ Trương, hàng ngày vô cùng cung kính trước tôi, không đợi người này lên tiếng, tôi đã mỉm cười hỏi: “Hiệu úy Trương, là Trang công tử phái ngoại đến hay sao?”

Hiệu úy Trương bỗng ngẩng người ra, dẫn theo mấy tên lính đứng ngay trước mặt tôi, cung kính nói: “Không phải. Là hầu gia lệnh cho thuộc hạ đưa cô nương lại đó.”

Tôi khẽ cười: “Là ra lệnh cho ngoại đưa ta lại hay là bắt trời ta lại?”

“Điều này...” Hiệu úy Trương không dám trả lời, chỉ mỉm cười hồi tiếu: “Từ trước đến nay cô nương đều là người thông minh tuyệt đỉnh, thấu tình đạt lý, nhất định sẽ không làm khó cho bọn thuộc hạ chúng tôi.”

Tôi đập tay lên lan can rồi quát: “Ta không làm khó các ngoại, ngoại chỉ cần quay về nói với Đường Thiên Trọng, nói rằng ta không muốn xuống, muốn bắt ta xuống thì tự ngài đến đây mà bắt.”

Hiệu úy Trương nhìn thấy tôi tức giận, lại càng do dự không dám tiến lại gần, có điều mệnh lệnh của Đường Thiên Trọng cao như núi, vững như đồng, đương nhiên càng không dám quay về báo lại với Đường Thiên Trọng.

Đứng vào lúc không khí đang vô cùng căng thẳng, phía dưới truyền đến giọng nói lạnh lùng của Đường Thiên Trọng: “Ninh Thanh Vũ, mau ngoan ngoan đi xuống cho ta. Nếu như để ta lên, nhất định sẽ đánh gãy hai chân của nàng rồi vứt xuống đây.”

Tôi vừa tức giận lại vừa bức bối, liền đứng bật dậy hét lớn cùng người đàn ông cao to đang đứng phía dưới: “Được, ta đứng ở đây chờ, chờ hầu gia lên đánh gãy hai chân của ta rồi vứt xuống dưới.”

Đường Thiên Trọng phát cáu, ánh mắt lạnh lùng mọi khi rùng rục lửa hận, nhìn về phía tôi sắc nhọn không khác gì mũi dao.

Còn tôi hoàn toàn cảm thấy đau đớn, ngay trái tim cũng quặn thắt rung lên từng đợt vì đau, tức giận nắm chặt tay vào lan can, cũng nhìn lại ngài bằng ánh mắt đầy căm hận, quyết không lùi bước.

Hiệu úy Trương tiến lại gần, khẽ tiếng nói: “Hầu gia đang vô cùng tức giận, cô nương nếu như đã làm sai thì mau chóng xuống nhận lỗi, để hầu gia người giận mà tha cho. Nếu không hầu gia không giữ được thể diện, người chịu khổ chỉ có cô nương mà thôi.”

Tôi mỉm cười lạnh lùng nói: “Ngoại đúng là rất hảo tâm. Ta muốn hỏi ngoại, ta đã làm sai cái gì chứ? Tại sao lại phải nhận sai? Tất cả chỉ vì ta ra ngoài dạo mát trong lúc hầu gia nằm ngủ, đợi xem vở kịch hay của các người hay sao?”

Hiệu úy Trương liền nói: “Bà cô tổ của tôi ơi, đừng có ngang ngạnh nữa. Việc này ngay từ ban đầu đã nằm trong dự liệu của hầu gia rồi, cô nương muốn chối cãi cũng không xong đâu.”

Tôi gật gật đầu rồi nói: “Rõ ràng hầu gia không hề trúng độc.”

“Nàng mong ta trúng độc thật sao?”

Đường Thiên Trọng thật sự không còn chút nhẫn nại nào, bực dọc tiến lại gần, nắm chặt lấy bàn tay của tôi, kéo mạnh một cái, lôi tôi theo không chút thương tiếc, khiến tôi suýt mấy lần liền ngã xuống. Vậy mà ngài vẫn chẳng thêm để tâm, cứ kéo tôi xềnh xệch xuống dưới.

Tôi chẳng thể nào theo kịp nổi bước chân thần tốc của ngài, bị ngài lôi kéo không thương tiếc, kéo xuống phía dưới, bàn tay trái chẳng khác nào chiếc kim kẹp chặt lấy cổ tay tôi.

Tôi đau tới mức nước mắt tuôn rơi, vừa tức giận lại vừa căm hận, há miệng cắn mạnh vào tay của ngài.

“Nàng...”

Đường Thiên Trọng đau quá rút tay lại, giờ tay lên tát một cái thật mạnh lên khuôn mặt tôi.

Tôi chẳng thể nào đứng nổi, bỗng nhiên bị đánh liền ngã bệt xuống đất, nắm lấy cổ tay bị ngài nắm đau đến mức không chịu nổi, bỗng cảm thấy hoa mày chóng mặt, nước mắt không kiềm nén nổi lăn dài trên má, lúc này chỉ có thể kim nén để bản thân không khóc thành tiếng, ngồi trên mặt đất lạnh lùng lườm ngài dăm dăm.

Ngài bước lại gần, dường như định đỡ lấy tôi, nhưng lại đứng sững lại, giọng nói vô cùng thương cảm, trầm trầm: “Ta thật sự rất thất vọng.”

Tôi lau sạch nước mắt, mỉm cười rồi nói: “Ta cũng rất thất vọng. Ta vốn dĩ không nên có bất cứ hy vọng gì với loại người như hầu gia.”

Đường Thiên Trọng hiển nhiên không hiểu gì, neho mắt lại, suy nghĩ một hồi rồi hỏi lại: “Nàng nói vậy là có ý gì?”

Tôi vẫn còn chưa kịp trả lời thì nghe thấy tiếng thét truyền lại, Cửu Nhi một tay bưng khay đồ ăn, một tay ôm con chó con rồi nhanh chóng chạy tới phía tôi: “Cô nương người mau đứng dậy, mặt đất đang lạnh lắm, sức khỏe cô nương đã không tốt, làm sao mà chịu được chứ?”

Đường Thiên Trọng khẽ “hừm” một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác không nói chuyện.

Tôi ngồi thẳng người lên, hỏi Cửu Nhi đang thờ hồn hèn: “Canh ta bảo người mang đến đâu rồi?”

Cửu Nhi vội vã bưng bát canh cá tới rồi nói: “Lúc vừa tới nhà bếp tuy rằng vẫn còn lại đôi chút, nhưng đã nguội rồi, bởi vậy nô tì bảo họ nấu một bát canh cá mới, nên bây giờ nô tì mới quay lại được. Cô nương đói rồi đúng không, muốn ăn canh cá à?”

Tôi lắc đầu, nhận lấy bát canh cá đặt xuống mặt đất rồi lại hỏi thêm: “Vậy con chó con lúc này đâu rồi?”

Cửu Nhi vội vã bế chú chó Tiểu Hoàng ngồi trên bãi cỏ lên rồi nói: “Mấy người bên Trương ma ma đều thích chú chó này lắm, có điều vừa nghe thấy cô nương thích nó, lập tức cho nô tì đem về, nói rằng con chó nhỏ này được cô nương yêu thích ầu cũng là cái phúc của nó.”

Tôi liền mỉm cười lạnh lùng: “Có phúc hay không thì ta không biết, trước tiên xem tối nay nó có còn mạng không đã.”

Lấy ống trúc nhỏ trong lòng, tôi lấy bao bọc giấy ra, thế nhưng chỗ Đường Thiên Trọng nắm chặt khi nãy đau đến thấu tim, dưới ánh trăng tôi có thể nhìn thấy chỗ đó đã sưng to lên như chiếc mần thầu. Phần má bị tát khi nãy cũng đau nhức nóng ran lên, nhưng trái tim vẫn là đau đớn nhất. Tôi đưa ống trúc cho Cửu Nhi rồi nói: “Mau lấy thứ ở bên trong này ra, đổ vào trong canh, cho con chó kia ăn xem thế nào.”

Cửu Nhi chẳng hiểu gì hết, sợ hãi nhìn sang phía Đường Thiên Trọng, đáp một lời rồi lấy bao giấy từ bên trong ống trúc ra, đó vẫn là một bao giấy được phong kín mít. Cửu Nhi run run rẩy rẩy một hồi lâu mới bóc ra được, đổ số bột trong đó vào trong canh.

Biểu hiện của Đường Thiên Trọng bắt đầu trở nên kỳ lạ, ngài bước lại gần, nhìn bao giấy trong tay của Cửu Nhi, khóe môi rung động, nhưng không hề nói gì.

Tôi dùng bàn tay không bị thương để vào trong bát canh nóng ngóáy vài lần, khiến Cửu Nhi hét lên thất thanh, vội vã rút tay của tôi ra ngoài.

Thật ra tôi cũng chẳng còn cảm thấy nóng rát, đau đớn gì nữa, thân thể ngược lại cảm thấy lạnh đến mức phát run. Tất cả mọi tức giận đều dâng trào lên, tắc nghẽn ở cổ họng, nuốt vào trong không được mà thốt ra cũng chẳng xong. Ngửi thấy mùi máu tanh nồng phảng phất trong không khí, muốn ho nôn ra nhưng đầu lưỡi lại đắng chát vô cùng.

“Mau... mau bế con chó lại cho nó uống canh đi.” Tôi nhìn chằm chằm vào bao giấy trên mặt đất rồi lại nói thêm: “Hôm nay ta phải xem xem, con chó này liệu có bị trúng độc hay không, liệu có chết hay không? Tuy rằng Trang Bích Lam không thể nào anh minh thần võ, hào hùng cái thế như hầu gia, nhưng chắc cũng không vô dụng đến mức chuyển nhảm thuốc độc, đưa loại thuốc ngay đến con chó nhỏ cũng chẳng chết được cho ta để hạ độc chứ?”

Lần này, Cửu Nhi chẳng dám lên tiếng nữa, cúi đầu xuống bế Tiểu Hoàng đến bên chiếc bát. Chú chó vừa mới ngửi thấy mùi, còn chưa kịp liếm thì đã bị Đường Thiên Trọng đá bay chiếc bát, nước canh phía trong tung tóe ra ngoài, rơi trên mặt cỏ xung quanh.

“Cái đó...” Ngài khẽ ho một tiếng, thần sắc có phần lúng túng rồi nói: “Nếu như nàng không nghe theo lời của hần ta, thì việc này chúng ta không cần phải suy xét thêm nữa. Trời cũng đã tối rồi, chúng ta mau về phòng thôi.”

Chú chó con đã ngửi thấy mùi canh thơm lừng, đang vẫy đuôi mừng rỡ, liếm sạch số nước canh đổ ra mặt đất.

Đường Thiên Trọng nhanh chóng ra lệnh: “Hiệu úy Trương, con chó này bẩn quá, mau mang nó về trả cho nhà bếp đi.”

Hiệu úy Trương quan sát tình hình, nhận thấy ở đây đã không còn việc gì cho mình, nhận được mệnh lệnh, ôm chú chó con, cả một đoàn bảy, tám người đàn ông cao to lực lưỡng lập tức mượn cớ “hộ tống” chú chó con về nhà bếp, nhanh chóng biến mất tăm mắt dạng.

Nhìn thấy không còn người ngoài, sắc mặt của Đường Thiên Trọng càng ngày càng dịu dàng, hiền hòa, ngai ngồi xồm xuống đỡ tôi dậy, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Chúng ta mau quay vào phòng thôi, ở đây gió lớn, lạnh lắm.”

Tôi cảm thấy trong lòng vô cùng tức giận, nắm chặt bàn tay, vung lên tát vào mặt Đường Thiên Trọng một cái thật mạnh trước sự kinh ngạc, hãi hùng của Cửu Nhi.

Đường Thiên Trọng không hề né tránh, tiếng “bộp” vang lên rất mạnh, cứ để mặc tôi đánh vào khuôn mặt ngài, sau đó vẫn ngồi im tại chỗ, ôm mặt không nói thêm bất cứ lời nào.

Tôi nắm lấy tay của Cửu Nhi, cố gắng đứng thẳng dậy, nhanh bước tiến vào trong phòng.

Cửu Nhi vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Đường Thiên Trọng vẫn ngây người đứng sững ở phía sau, bất an lên tiếng hỏi: “Cô nương, người đã đánh hầu gia.”

Tôi nhếch miệng cười lạnh lùng: “Ta đánh hầu gia thì sao chứ? Nếu như có thanh đao trong tay, nói không chừng ta còn đâm cho vài nhát ấy chứ.”

Cửu Nhi không dám nói thêm lời nào, một lúc lâu sau mới nói: “Hầu gia... nghi ngờ cô nương liên thủ cùng với Trang công tử muốn hạ độc ngài sao? Có điều... trong canh hoàn toàn không có độc mà? Thật ra... việc này cũng hoàn toàn không phải Trang công tử có ý muốn hại ngài, đúng không?”

Lúc này đã đi trên chiếc cầu trúc, tôi đưa tay vịn vào lan can, nhìn vào mặt nước phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo như băng tuyết, âu sầu mỉm cười nói: “Có lẽ... đây chính là số phận của ta. Ta chẳng thể nào trốn tránh khỏi nó được, vẫn cứ phải tiếp tục sống từng ngày từng ngày buồn chán như hiện nay. Nhiều lúc thầm nghĩ... thà rằng gieo mình xuống mặt hồ kia, chết đi cho rảnh nợ.”

Ngay từ khi nhìn thấy bức thư đó, tôi đã biết ngay rằng đây hoàn toàn không phải là kế hoạch của Trang Bích Lam. Thế nhưng tôi vẫn hy vọng, vẫn hy vọng rằng, chỉ ít việc này cũng không hề liên quan đến Đường Thiên Trọng.

Con mưa vào buổi tối hôm ấy tôi những tưởng đã có thể gột rửa đi mọi ân oán, nợ nần trước kia, tôi những tưởng rằng hai chúng tôi sẽ hòa hợp lại như lúc ban đầu, sẽ có thể như thế này sống hết quãng đời còn lại. Cho dù là ngài thành hay bại, nếu như tôi không thể nào lay chuyển được ngài, thì tôi sẽ đứng ở đứng đằng sau lưng ngài, chấp nhận sự thành bại của ngài, để nó ảnh hưởng đến cuộc đời còn lại của tôi, phú quý hay bán tiện, cái chết hay sự sống.

Tôi có thể chấp nhận được số phận bi thảm nhất của cả ngài lẫn bản thân. Thế nhưng hoàn toàn không thể ngờ rằng, vào lúc tôi đã cắt đứt hết mọi ý niệm về mối tình trước đó, muốn lặng lẽ ở bên thì ngài vẫn còn nghi ngờ tôi, thậm chí còn lập ra âm mưu này để do thám tôi.

Trước đó thì hạ độc thủ với Đường Thiên Tiêu, sau đó thì bức ép Trang Bích Lam phải từ bỏ tôi, đến nay lại còn làm ra những chuyện hoang đường này để thử thách tôi. Con người này không hiểu đa nghi, sâu xa đến mức độ nào nữa?

Nước mắt lăn chả rơi đầy trên má, rơi xuống mặt nước, tiếng nước nhỏ xuống khe vang lên, tạo nên từng gợn sóng nhỏ.

Thật ra tôi chỉ nên cảm thấy thất vọng thôi, còn nỗi đau thấu tim lúc này chắc hẳn chỉ là ảo giác mà thôi.

Tôi đã biết ngài là người như thế này từ lâu rồi, tôi cũng đã dự liệu ngài bi ối, bá đạo, vô si đến mức nào.

Tôi không nên cảm thấy đau lòng vì ngài.

Vô Song nhìn thấy tôi quay về, vừa để ý sắc mặt, cảm thấy vô cùng kinh hãi rồi vội vã hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế? Cô nương vừa ra ngoài, hầu gia đã tỉnh lại ngay, nhìn thái độ vô cùng tức giận, căm hận.”

Cửu Nhi khẽ lên tiếng lầm bầm: “Còn không phải do mấy chuyện mà hầu gia đã làm hay sao, nhìn xem ngài đã giầy vò cô nương đến mức độ nào? Tỷ nhìn cổ tay của cô nương mà xem. Nhìn y phục xem, đã rách bần hết cả rồi, thật sự không biết có bị thương ở chân không nữa.”

Vô Song không biết nói gì thêm, chỉ vội vã chạy đi lấy thuốc chống sưng lại bôi lên cho tôi. Tôi đang cảm thấy vô cùng tức giận, giật lấy lọ thuốc cao trên tay cô bé, ném mạnh xuống dưới hồ rồi nhanh chân bước vào giường ngủ.

Nhấn nhện một hồi lâu tôi mới có thể nuốt hết nước mắt vào bên trong, ép bản thân không được nghĩ tới sự đau đớn ở cổ tay và trái tim đang nhói lên từng cơn, từng cơn một. Đúng lúc đang cố gắng bình ổn tâm trạng đi ngủ, tôi bỗng nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới, ánh nến thì khẽ lập lò, hình như đang bị bóng dáng cao to của ai đó che mất một phần ánh sáng.

Tôi thừa biết Đường Thiên Trọng đã quay về phòng nhưng lại chỉ co người trong chăn, không thêm nhìn ngài lấy một lần.

Đường Thiên Trọng do dự một hồi, sau cùng vẫn cời áo nằm xuống giường, quay sang ôm chặt lấy lưng tôi, nhẹ nhàng xoa lên đôi vai tôi rồi nói: “Tay nàng còn đau không?”

Tôi mau chóng giấu bàn tay vào sâu trong chăn, không thèm để ý đến ngài.

Ngài lại hỏi tôi: “Chân nàng còn đau không? Lúc đó ta cả giận mất khôn, không hề có ý làm nàng bị thương đâu.”

Nhìn thấy tôi vẫn không phản ứng gì, ngài liền ngồi dậy, vén phần y phục ở dưới lên kiểm tra chân tôi xem có bị thương hay không.

Tôi vừa bực tức lại vừa ngượng ngùng, đưa chân ra đập mạnh vào ngực ngài.

Ngài cũng chẳng tránh né, lặng lẽ nhìn về phía tôi, để mặc cho tôi đập hơn chục cái, sau đó mới một tựa vào sau gối hờn hển thờ. Lúc này ngài mới nắm sát lại gần tôi rồi hỏi: “Trong lòng nàng đã cảm thấy dễ chịu hơn chưa?”

Tôi trợn mắt lên lườm ngài rồi nói: “Ta có dễ chịu hơn hay chưa, hầu gia cần gì phải quan tâm? Nếu như Trang Bích Lam thật sự muốn ta hạ độc hầu gia, nói không chừng ta cũng làm thật đấy. Hầu gia cần gì phải quan tâm đến người phụ nữ ác độc như ta? Ngộ nhờ lúc này ta thật sự hạ độc, hầu gia nổi giận giết chết ta, sau này hầu gia vẫn sống tốt như thường, vẫn oai phong lẫm liệt làm một Khang hầu, tiếp tục giấc mộng đế vương thiên thu vạn tải của mình.”

Nói cho cùng tôi cũng đã hơi quá lời, khuôn mặt của Đường Thiên Trọng bắt đầu ửng đỏ lên, sờ quanh chiếc gối, lấy ra một thanh đoản kiếm, rút ra khỏi vỏ.

Sắc nhọn đáng sợ, lạnh giá như băng.

Đúng lúc tôi đang cảm thấy sợ hãi, ngài đã nhét thanh đoản kiếm đó vào tay tôi rồi nói: “Nghe nói nàng muốn đâm ta vài nhát thì mới có thể hết giận được, vậy thì nàng cứ đâm đi, ta sẽ không tránh né.”

Tôi nhìn thanh đoản kiếm trong tay, lại nhìn sang ngài, nhất thời lặng người đi.

Ngài thật sự không sợ tôi vẫn còn ghi hận trong lòng, thật sự đâm một nhát vào tim mình hay sao?

Đường Thiên Trọng nhìn tôi bằng ánh mắt mơ màng, trên mặt hiện rõ nét đau đớn, xót xa mà tôi không thể nào thấu hiểu. Sau đó ngài đột nhiên than dài một tiếng, sà vào ôm hôn tôi, hai tay chạm vào làn da của tôi.

Tôi đang cảm thấy bực bội, lại không mong muốn, hai tay nhanh chóng đẩy ra, đột nhiên cảm thấy thân người ngài run run, vậy nhưng vẫn không hề ngừng lại hành động ban nãy, đôi môi chiếc lưỡi nóng bỏng, nhiệt tình vô cùng.

Bàn tay trái của tôi vẫn còn chưa buông thanh đoản kiếm xuống dường như đã quệt nhẹ lên một chỗ nào đó, nước dịch nóng chảy dài lên cổ tôi.

Tôi kinh hãi, vội vã vứt thanh đoản kiếm trong tay ra, định thần lại nhìn cho thật kỹ, lúc này mới nhận ra thanh đoản kiếm sắc bén kia đã cứa lên cánh tay ngài, làm rách lớp áo bên ngoài, máu tươi đỏ hồng chảy ra, không biết vết thương có nặng không nữa.

“Hầu gia...” Tôi kêu lên đầy kinh hãi, đang quay sang định gọi người, ngài liền đưa tay che miệng tôi lại, không để tôi nói thêm bất cứ lời nào.

“Thanh Vũ, Thanh Vũ...” Ngài đã cởi áo ngoài của tôi, xâm phạm tôi không chút khoan nhượng, thỏa hiệp, vừa thì thầm gọi tên tôi, lại vừa khẽ nói: “Ta biết rằng trong lòng nàng ta là một kẻ ác, một đại ác nhân lúc nào cũng áp bức, bày mưu hãm hại nàng. Ta là người đàn ông đầu tiên của nàng, nhưng trong lòng nàng chỉ có mỗi Trang Bích Lam, có lẽ cũng có cả Đường Thiên Tiêu, còn ta chẳng là gì hết. Thế nhưng ta thật sự muốn biết, trong lòng nàng rốt cuộc ta có vị trí như thế nào, liệu nàng có nhẫn tâm đến mức... đẩy ta vào chỗ chết hay không...”

Rõ ràng là người chủ động, ngài kẹp chặt tôi lại rồi hết lòng ân ái yêu thương, nhưng ánh mắt của ngài tràn đầy sự uất ức đáng thương: “Mắt nhìn thấy nàng tận tay bụng canh cá cho ta, bản thân lại không chịu uống lấy một ngụm, ta thật sự muốn chết... muốn bóp chết nàng sau đó tự bóp chết bản thân mình... Thanh Vũ, nàng sẽ không bao giờ hiểu được...”

Máu tươi nóng ầm ầm không ngừng rỏ trên cổ tôi, nóng đến mức khiến tôi sợ hãi. Ngài lúc này hoàn toàn khác với vẻ mặt lạnh lùng vô tình, oai vệ nghiêm nghị mọi khi, lúc nào cũng không nề tình mà đẩy tôi đến giới hạn chịu đựng sau cùng. Tất cả máu tươi lúc này dường như đang chảy ra theo cảm xúc dâng trào của ngài.

Lại một cơn sóng lớn trào dâng trong lòng.

Khi tất cả mọi tâm trí đều tập trung vào vòng xoáy do chính ngài tạo ra, tôi khẽ rên rồi co gợn người lại, trong đầu chỉ còn là một khoảng không trống trải.

Trong hoảng hốt, giọt nước long lanh khẽ nhỏ trên mặt tôi, tiếng rên khẽ khàng vang bên tai tôi.

Ngài dường như đang nói với tôi bằng giọng nói khẽ khàng nhất, dịu dàng nhất, tình cảm nhất: “Nàng mãi mãi không bao giờ biết được, ta còn yêu nàng nhiều hơn những gì nàng có thể tưởng tượng.”

Chương 20: Sương Lạnh Đêm Dài, Đường Về Dấu Tích Nào Đâu

Ngày hôm sau, tôi vẫn còn hiện tượng lồng ngực bí bách, đau nhói, thân thể mỏi mệt, cố gắng lắm mới thức dậy được nhưng cũng lại nằm bệt trên chiếc giường trúc. Bảo Cửu Nhi mở cửa sổ ra, tôi ngắm bầu trời xanh thẳm bên ngoài, thì thoáng lại có một vài cánh nhạn bay qua.

Bản thân Đường Thiên Trọng cũng rất bất an, vào cung không bao lâu là quay về phủ, nhìn thấy cổ tay tôi vẫn sưng vù, lại không chịu bôi thuốc, liền quay sang trách mắng Vô Song: “Nếu ở đây không còn thuốc nữa thì kêu người đi lấy về cũng đâu có gì khó khăn?”

Vô Song uất ức, nhìn tôi rồi quay sang nói: “Nô tì đã sai người đi lấy thuốc khác về, có điều cô nương không muốn dùng.”

Cửu Nhi thì chu miệng lên nói: “Một khi cô nương tức giận, e là những bệnh trước đây sẽ tái phát, sáng nay cũng chỉ ăn có mấy miếng cháo rồi thôi.”

Đường Thiên Trọng không còn vẻ ôn hòa, thương xót, thậm chí còn quỵ lụy hối hận như khi hai chúng tôi đơn độc vào buổi đêm hôm qua nữa, ngài cầm chén trà đặt trên bàn uống một ngụm rồi nhũn chặt đôi mày, nhìn tôi nói: “Mau dùng thuốc, xong rồi lại đây ăn chút gì đi.”

Tôi nhanh chóng đáp lại: “Ta thấy không khỏe, mau gọi giúp ta một thái y đến đây xem bệnh.”

Vô Song quay sang nhìn Đường Thiên Trọng với ánh mắt ngần ngại.

Tay, chân tôi có vết tích rõ ràng bị người khác gây thương tổn, gọi thái y tới, tin đồn truyền ra ngoài, đương nhiên Khang hầu cũng chẳng còn thể diện gì nữa.

Đường Thiên Trọng nhìn vết thương trên tay tôi, rồi quay đầu sang nói: “Mau đi truyền thái y tới.”

Lúc Vô Song nhận lệnh đi mời thái y, Đường Thiên Trọng nháy mắt ra hiệu, cô bé nhanh chóng hiểu ra, lặng lẽ dắt bọn Cửu Nhi ra ngoài hết.

Đợi sau khi bọn người hầu ra hết, Đường Thiên Trọng bước tới chiếc giường trúc rồi ngồi xuống, trầm ngâm giây lát mới mỉm cười nói: “Ta là người xấu, vậy nên nàng nhất định phải để cho tất cả mọi người biết được ta là người xấu, đúng không hả?”

Tôi mỉm cười đáp: “Thiếp chưa bao giờ nói hầu gia là người xấu cả.”

Đường Thiên Trọng than ngắn thở dài: “Nàng không nói còn lợi hại hơn cả nói ra, không chịu dùng thuốc mà bắt phải gọi thái y tới, chính là muốn mượn miệng của bọn họ để truyền tin tức này đến chỗ phụ thân. Tốt nhất là phụ thân sẽ tức giận mà đánh cho ta một trận nên thân, thay nàng trút giận, đúng không?”

Miệng tôi khẽ nhếch lên để lộ nụ cười hứng thú, sau đó liền nói: “Hầu gia đã lo xa rồi. Vương gia dù thế nào đi nữa thì cũng không thể vì một người phụ nữ hèn kém như thiếp mà nổi tay đánh người con ruột thịt đường đường là một hầu gia như ngài được. Nếu như hầu gia sợ thái y ăn nói tùy tiện ảnh hưởng tới danh tiếng của mình, thì có thể sai người dặn dò một tiếng, với oai danh của hầu gia, thách bọn họ cũng chẳng dám tiết lộ ra ngoài một chữ nào.”

Đường Thiên Trọng “hừm” một tiếng rồi cười nhạt nói: “Nàng cho rằng, ta thật sự sợ người ngoài bàn tán thị phi hay sao? Chỉ có điều ta thật sự không phục, tại sao trong lòng nàng, ta lại có thể xấu xa tới mức độ đó?”

Tôi đành phải đáp lại: “Thiếp chưa từng cảm thấy hầu gia xấu xa đến mức độ nào.”

Chỉ là ngài mắc phải căn bệnh dã tâm quá lớn của kẻ mạnh, xưa nay không thoát khỏi mà thôi.

Lòng dạ sâu xa, mưu mô xảo quyệt, tính toán từng bước, để đạt mục đích của mình thì không từ bất cứ thủ đoạn nào. Cho dù là liên quan đến tình yêu hay quyền thế.

Đôi mắt sâu thẳm, huyền bí của Đường Thiên Trọng nhìn chăm chăm vào tôi rồi nói: “Ta thừa nhận có nhiều lúc thủ đoạn của ta không được quang minh lỗi lạc cho lắm. Nhưng chỉ ít ta không làm những chuyện độc ác, ngớ ngẩn, hèn kém như hạ độc Đường Thiên Tiêu trong tấm cung của nàng. Ta không ngu ngốc đến mức đẩy nàng vào khổ nạn chỉ vì sự đố kỵ và căm hận của bản thân.”

Tôi cảm thấy hơi bất ngờ.

Vô Song cũng từng giải thích chuyện này thay cho chủ nhân của mình, nhưng tôi chưa bao giờ tin vào điều đó. Nói cho cùng với tình hình hiện nay, ngoại trừ ngài ra, còn ai vừa có động cơ lại có cơ hội để hạ độc thủ với Đường Thiên Tiêu?

Đường Thiên Trọng thấy tôi trầm tư liền cười nhạt nói tiếp: “Thanh Vũ, nàng là người thông minh, lẽ nào chưa từng nghĩ tới việc chính người hầu thân cận bên cạnh mình cũng có khả năng ra tay hạ độc hay sao? Nếu như nàng thật sự không hề biết gì, tại sao khi đến phủ Nhiếp chính vương lại chỉ đích danh muốn Cửu Nhi tới đây hầu hạ? Nếu như không phải Cửu Nhi âm thầm thông báo, làm sao mà nàng biết được sự việc tối qua chính do ta sắp xếp?”

“Cửu Nhi?”

Lần này, tôi thật sự cảm thấy kinh ngạc.

Đường Thiên Trọng cau chặt đôi mày: “Nàng thật sự cho rằng bản hầu không biết chuyện gì hay sao? Ngay cả Đường Thiên Tiêu, có lẽ sau đó cũng biết rõ không phải ta hạ độc thủ. Lúc đó, tuy rằng chưa thể điều tra rõ ngọn ngành, nhưng sau đó, lúc Trang Bích Lam vào cung định cứu nàng ra khỏi cung không thành, Thiên Tiêu chắc hẳn cũng điều tra đến đám nội ứng của Trang Bích Lam, phân định rõ đây là nhóm người thân tín của Tín vương Nam Sở trước kia. Đường Thiên Tiêu từng có ý định điều tra đến ngọn nguồn sự việc, nhưng mấy người bị khai ra đều rất trung thành, thà chết không chịu khai ra đồng lõa. Người đưa đường dẫn lối cho nàng tới gặp Trang Bích Lam không phải là Cửu Nhi hay sao? Làm sao lại không liên quan đến những nội ứng kia? Bởi vì nàng nhất quyết bao bọc, bảo vệ, Đường Thiên Tiêu lại thương xót nàng, tìm ra được chân tướng, nhưng sau cùng cũng chẳng làm gì Cửu Nhi hết.”

Ngài nhìn tôi rồi lại nói thêm: “Ta thật sự chẳng nhớ được nhiều, có điều người hầu thân cận bên cạnh, chắc hẳn nàng cũng phải biết được ít nhiều chứ? Nàng chỉ cần nhớ lại xem, lúc ta với Đường Thiên Tiêu uống rượu, Cửu Nhi có rót rượu cho Đường Thiên Tiêu hay không là rõ ngay thôi.”

Tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Chọn Cửu Nhi làm cung nữ thân cận từ rất nhiều người là sau khi tôi thoát khỏi kiếp nạn rượu độc nọ. Hôm đó khi nhìn thấy tôi bình an quay về cung, cô bé còn suýt nữa vấp té, sau đó cố gắng làm mọi chuyện để gây sự chú ý của tôi. Sau đó lại biết được cô bé là cung nữ từ triều Nam Sở, hoạt bát, lanh lợi, dễ gần, thân thiết. Ngay cả khi đến phủ Nhiếp chính vương, muốn tìm một người hầu không có mưu mô gì nhất, người đầu tiên tôi nghĩ tới cũng là Cửu Nhi.

Vào hôm đó, trong số những cung nữ rót rượu cho Đường Thiên Tiêu và Đường Thiên Trọng chắc hẳn là có cả Cửu Nhi.

Tín vương mà Đường Thiên Trọng nhắc tới, chính là hoàng đế của Lý Minh Xương, Hoàng đế cuối cùng của Nam Sở, là bạn bè thâm giao với đại tướng quân Trang Dao và phụ thân của tôi là Ninh Bình Du, trong triều đình có uy danh rất lớn. Nghe nói khi nhà họ Trang xảy ra chuyện, ngài không giúp được gì, tức giận bỏ về vùng đất phong của riêng mình ở phía Đông Hải. Đến khi Nam Sở đầu hàng Đại Chu, ngài kéo theo gia quyến cùng hơn một vạn thuộc hạ đầu quân cho Bắc Hách. Vương thái hậu của Bắc Hách chính là chị ruột của ngài, cũng vô cùng căm tức trước sự diệt vong của Nam Sở, có ý định trợ giúp em trai để phục hưng nhà Nam Sở.

Lẽ nào Cửu Nhi chính là người của Tín vương? Tín vương có mối thâm giao cùng với nhà họ Trang, Cửu Nhi đầu độc Hoàng đế Đại Chu rồi giả họa cho người khác, sau đó lại ra tay giúp đỡ Trang Bích Lam cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Tuy rằng trong lòng cảm thấy hoài nghi, nhưng khi ngược mắt lên nhìn ánh mắt lấp lánh, toát ra khí thế ép người quá đáng của Đường Thiên Trọng, trong lòng tôi lại cảm thấy tức giận, liền đáp: “Thiếp chẳng hiểu mấy chuyện quốc gia đại sự này, cũng không biết Cửu Nhi có phải là người của Tín vương hay không? Thế nhưng hôm qua chỉ nhìn qua mảnh giấy đó, thiếp đã biết luôn có người âm thầm gài bẫy. Bích Lam và thiếp đã kết giao mười mấy năm trời, huynh ấy chưa bao giờ coi thiếp như một quân cờ để lợi dụng. Nếu như đã có thân tín tiềm phục trong phủ Nhiếp chính vương thì huynh ấy đã đưa thiếp ra khỏi nơi này từ lâu rồi, chứ tuyệt đối không bao giờ sai khiến thiếp làm những chuyện nguy hiểm như hạ độc giết người.”

Đường Thiên Trọng than thở: “Nàng luôn luôn giữ niềm tin tuyệt đối với hắn vậy sao?”

Sống mũi tôi cay sè, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Nếu như huynh ấy cũng lợi dụng thiếp như thế, thì đã không còn là một Trang Bích Lam mà trước kia thiếp yêu thương, nhưng nhớ.”

Đường Thiên Trọng sầm mặt lại, không nói thêm gì.

Tôi chỉ tiếp tục nói thêm: “Huống hồ còn rất nhiều điểm sơ hở khác nữa, chỉ e là hầu gia có nghĩ thế nào cũng chẳng ra được. Trong khuê danh của mẫu thân Bích Lam có một chữ ‘Thanh’, vậy nên khi viết chữ ‘Thanh’, huynh ấy luôn luôn né tránh bằng cách viết thêm một dấu chấm bên cạnh, hoặc bớt đi một dấu chấm[1]. Chính vì thế mà dù có mô phỏng nét chữ giống đến đâu, cũng không phải là bức thư do huynh ấy viết ra. Hơn nữa, thường ngày, huynh ấy không bao giờ gọi thiếp là Thanh Vũ mà chỉ gọi là Vũ, hoặc Vũ Nhi.”

[1]. Chữ “Thanh” trong tên của Ninh Thanh Vũ có bộ “Thủy” gồm ba dấu chấm.

“Vũ! Vũ Nhi!” Đường Thiên Trọng dường như đang vô cùng tức giận, bàn tay cầm chén trà nắm chặt lại, ánh mắt tràn đầy ngọn lửa tức giận, đáng sợ vô cùng.

Chuyện đến nước này, tôi không muốn thêm dầu vào lửa nữa, đành day day mũi rồi nói: “Mùi chua nồng quá. Không biết là đám đã được ủ bao nhiêu năm rồi [2]?”

[2]. Trong tiếng Trung, ghen tuông được gọi là “ăn dấm”, vì vậy Thanh Vũ nói có mùi chua, ý nói nàng cảm nhận được cơn ghen của Thiên Trọng.

Ngọn lửa trong ánh mắt của Đường Thiên Trọng đột nhiên dịu hẳn xuống, trên khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị của ngài dần dần hiện lên sự rầu rĩ, chán nản không thích hợp chút nào.

Lúc này, liền nghe thấy giọng nói của Vô Song truyền vào từ ngoài cửa: “Bẩm hầu gia, thái y đã tới.”

Đường Thiên Trọng nhanh chóng gạt bỏ hết mọi cảm xúc, lui lại sau một vài bước rồi lạnh lùng nói: “Cho vào.”

Hai vị thái y cùng Vô Song bước vào, sợ đến mức không dám thở mạnh, bước lại gần khẩu kiếm Đường Thiên Trọng, đợi ngài xua xua tay về phía tôi, họ mới dám bước lại gần bắt mạch cho tôi.

Nhìn thấy phần cổ tay sưng lên, hai vị thái y quay sang nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc, nhưng lại không dám tỏ bất cứ thái độ nào, lấy gối kê tay tôi lên rồi bắt mạch như không có chuyện gì.

Tôi nhìn thấy sắc mặt của Đường Thiên Trọng sẫm lại, bèn cười nói: “Tôi qua ta cùng hầu gia ra ngoài vườn hoa thưởng nguyệt, lỡ chân ngã từ trên núi giả xuống, hầu gia lo lắng kéo ta lên, lúc kéo dùng sức hơi mạnh nên khiến cổ tay ta bị sưng lên. Hai vị thái y thử xem xem ta có thể dùng được thuốc làm tan máu bầm không?”

Một vị thái y khi bắt mạch, thân hình giật nảy lên như sờ vào lửa, sau đó lại bắt mạch tay bên phải của tôi rồi đánh mắt ra hiệu với vị thái y còn lại, thái độ cũng tỏ ra thoải mái hơn trước nhiều.

Đường Thiên Trọng bắt đầu mất kiên nhẫn, nhận lấy chén trà Vô Song bung tôi, gạt lá trà nổi trên mặt nước rồi nói: “Bắt mạch ra sao rồi? Mau kê đơn thuốc đi chứ?”

Thái y lập tức quỳ xuống nói: “Khỏi bầm hầu gia, Thanh cô nương đã có thai rồi, hoàn toàn không thể dùng thuốc làm tan máu bầm được. Ngay cả thuốc điều dưỡng tim mạch cũng phải dùng rất thận trọng. Nếu như cô nương cảm thấy không khỏe, vẫn cứ phải tự mình tĩnh dưỡng lại thôi.”

“Choang” một tiếng, chén trà trong tay Đường Thiên Trọng rơi xuống đất. Ngài chẳng buồn để tâm đến việc nước trà dây bẩn lên áo, đứng bật dậy hỏi lại: “Người nói cái gì? Nàng... đã có thai rồi sao?”

Thái y dập đầu nói thêm: “Theo chuẩn đoán của hạ thần, Thanh cô nương đã có thai gần hai tháng. Chỉ có điều cô nương bệnh tật, thương tích liên miên, thân thể yếu đuối, cần phải tĩnh dưỡng bồi bổ nhiều, thêm vào đó phải thường xuyên dùng thuốc an thai thì hai mẹ con mới có thể bình an, mạnh khỏe được.”

Bọn Cửu Nhi đứng ngoài nghe thấy, liền vội vã tiến vào khấu đầu chúc mừng: “Chúc mừng hầu gia! Chúc mừng hầu gia!”

Đường Thiên Trọng ngậy người nhìn tôi một hồi rồi mới nói: “Sau này phải gọi nàng ấy là... phu nhân. Khang hầu phu nhân.”

Trong phòng huyền ảo một hồi lâu rồi mọi người mới rút lui.

Đường Thiên Trọng cũng chẳng còn tâm trạng nào vào cung hay đến thư phòng nữa, lặng lẽ ngồi bên giường trúc cùng tôi một hồi lâu, rồi mới bực bội lên tiếng: “Nàng đã biết mình có thai từ lâu rồi có phải không? Thế mà đáng ghét vậy không biết, cũng chẳng nói với ta tiếng nào! Nếu như tôi qua...”

Chắc hẳn nhớ lại tôi qua vì tức giận quá đổi mà động tay động chân với tôi, đôi mày của ngài ấy cho thấy rõ nỗi lo sợ thoáng qua, ngài bất an đứng lên ngồi xuống rồi đột nhiên quay lại nói tiếp: “Sau này không cho phép nàng trèo lên núi ngắm trăng ngắm sao gì nữa, cũng không được ra khỏi phòng lúc nửa đêm, không được theo ta đến thư phòng đứng chờ nữa, phải lặng lẽ, sinh đứa con này ra cho ta rồi tính tiếp.”

Tôi bình thản đáp lại: “Dạ, thiếp sẽ tuân theo mệnh lệnh của hầu gia.”

“Nàng...” Ngài lại cảm thấy nổi tức giận tuôn trào, đi đến trước mặt tôi, nắm chặt bàn tay lại, sau cùng cũng đành ngậm ngùi nghiêng răng nói: “Sớm muộn gì ta cũng bị nha đầu nàng làm cho tức chết. Thật sự không biết từ sáng đến tối nàng suy nghĩ những gì nữa.”

Ngài lại nghĩ quá nhiều rồi.

Tôi vuốt ve chiếc bụng hơi nhô ra đôi chút, than ngắn thở dài.

Tôi nào dám có ý chọc tức ngài? Thực ra trước đó tôi cũng chỉ cảm thấy hơi nghi ngờ mà thôi. Sống trong cung khá lâu, tôi cũng nghe các cung nữ lớn tuổi bàn luận nhiều về việc này, quan sát thấy kinh nguyệt chậm hơn mười ngày, buổi sáng thức dậy lại cảm thấy không thoải mái, nên mới đoán mình đã mang bầu.

Mấy đứa Vô Song hay Cửu Nhi đều là con gái mới lớn, tuy nhận thấy chu kỳ của tôi thất thường, nhưng cũng chưa nghĩ đến việc này. Nếu không phải bọn họ cứ mang mấy loại thuốc có khả năng làm nguy hại đến thai nhi ép tôi phải dùng, thì lúc này e là tôi vẫn chưa mở miệng nói với ai hết.

Nói cho cùng đây có được xem là hi sự hay không?

Không lâu sau nữa, tôi sẽ có một đứa trẻ, cũng có thể coi là có một gia đình rồi.

Tôi bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía Đường Thiên Trọng.

Ngài đã không còn nộ khí, lặng lẽ ngắm nhìn tôi. Thấy tôi ngẩng đầu lên, ngài liền mỉm cười, sau đó đưa môi lại gần, hôn nhẹ lên trán tôi một cái.

“Chắc là mùa hè nhỉ?” Bàn tay nhẹ nhàng, dịu dàng đặt lên bụng tôi, thì thầm nói, dường như ngài đang sợ tiếng nói to quá sẽ kinh động đến thai nhi bé nhỏ đang ngủ say trong bụng tôi.

Tôi cũng bất giác mỉm cười nói: “Đúng thế. Chắc là vậy... mùa hè năm sau. Hai chúng ta sẽ có một đứa trẻ.”

Ngài liền nhắc bổng tôi khỏi giường trúc, thận trọng ôm vào lòng, rồi thì thầm nói khe khẽ bên tai tôi: “Có một đứa con của riêng hai chúng ta. Rất tốt.”

Vào giây phút này, cánh tay của ngài ấm áp mà mềm mại, vững chãi mà dịu dàng.

Ghé đầu bên lồng ngực của ngài, tôi nghe được nhịp tim của ngài thỉnh thoảng như trống dồn.

Rất lâu, rất lâu sau, nhịp tim đó vẫn đập rất mạnh, rất nhanh.

Tôi vốn dĩ không phải là người chẳng có việc gì cũng ra ngoài chạy nhảy, cùng lắm cũng chỉ dạo mát, tản bộ quanh mấy con đường nhỏ ven Đình sen mà thôi, cho nên sắc lệnh cấm đoán của Đường Thiên Trọng với tôi cũng không cần thiết lắm. Có điều mỗi ngày không còn phải đến thư phòng cùng ngài, cuộc sống thật sự cũng trở nên vô vị, nhàm chán hơn đôi chút.

Tôi ở trong thâm cung Nam Sở hơn ba năm, trải qua không biết bao sóng gió bão tố, sau khi biết chuyện mang thai, tôi vẫn giữ thói quen ngủ sớm thức sớm như trước kia, lặng lẽ, ngoan ngoãn dưỡng thai. Bởi vì không bị ghen quá khổ sở, ăn uống tôi cũng không quá kén chọn, nên cũng khiến cho mọi người xung quanh an tâm hơn ít nhiều.

Bọn người Vô Song cũng thấy rảnh rỗi, buồn chán liền vài mấy bộ y phục cho Đường Thiên Trọng, lại tìm mấy mảnh gấm màu sắc tươi tắn đến, nói là muốn may mấy bộ quần áo cho tiểu công tử sắp ra đời.

Lúc tôi lại gần ngắm nghía, mấy đứa đang bàn luận xem nên may mấy chiếc yếm, rồi thêu lên những hình ảnh hoan hỉ thường dùng cho trẻ nhỏ như bách tử nghìn phúc, bách tử du xuân, như ý vạn tự, ... nói rằng những điều này mang đến cát tường, may mắn cho đứa bé sắp chào đời. Tất cả những hình ảnh thêu này từ nhỏ tôi đã từng học qua, thế nên liền chọn mấy tấm vải mềm mại, tự mình thêu mấy chiếc yếm cho con.

Hôm nay lúc Đường Thiên Trọng quay về, tôi đang cầm một chiếc yếm màu xanh biếc, thêu hình hoa cỏ trên đó.

Ngài cầm chén trà bước lại gần chỗ tôi rồi nói: “Nàng đang thêu lá sen sao?”

Tôi mỉm cười đáp: “Đương nhiên, còn phải thêu thêm hai đóa hoa sen nữa. Đôi hoa đôi lá lại đôi cảnh, ngụ ý rất thâm sâu.”

Đường Thiên Trọng liền hỏi: “Có ngụ ý gì trong này?”

Tôi do dự vài giây rồi mỉm cười đáp: “Tính ngày tháng thì con chúng ta sẽ ra đời vào đúng lúc hoa sen nở rộ, vậy nên thêu một chiếc yếm hoa sen cho con, không phải rất cát tường sao?”

“Hoa sen...” Nụ cười của ngài càng lúc càng dịu dàng, đặt chén trà sang một bên, ngài ôm tôi từ phía sau, thì thầm nói: “Đứa trẻ này chắc chắn là có duyên với hoa sen. Cha mẹ nó kết duyên bên hồ sen, cùng nhau chung sống trong Đình sen, sau này đương nhiên cũng sinh ra đứa bé trong Đình sen. Chúng ta hãy lấy tên thường ngày là Liên Nhi đi, cho dù là trai hay gái cũng dùng cái tên này hết.”

“Có duyên với hoa sen, Liên Nhi...”

Tâm trạng tôi rồi bời, hình như lại nhìn thấy người thiếu niên mặc bộ trang phục thanh cao trên người đang cầm cuốn sách, nụ cười sáng trong đứng bên hồ sen đang nở rộ rõ nhìn về phía tôi.

Vội vã gạt hình ảnh của chàng ra khỏi tâm trí, nhưng bất giác lại nghĩ, nếu như là chàng, nhất định sẽ không hỏi tôi rốt cuộc câu “đôi hoa đôi lá lại đôi cảnh” có ngụ ý gì.

Câu hỏi mất hứng này cũng chỉ có mình Đường Thiên Trọng, người đàn ông ngang ngược suốt ngày để tâm vào chuyện tranh giành quyền lực mới cất lời mà thôi.

Thế nhưng nói cho cùng ngài đối với tôi vẫn rất ôn hòa, dịu dàng.

Lúc này, ngài dịu dàng hôn lên khuôn mặt tôi, khe khẽ tiếng than mang theo chút ưu phiền: “Đáng tiếc là... đáng tiếc là thái y nói sức khỏe nàng yếu ớt, khuyên ta mấy tháng này không nên đụng đến nàng... đúng là khó chịu quá...”

Nghe thấy những lời này thốt ra từ miệng Đường Thiên Trọng, tôi thật sự không biết nên cười hay nên khóc, tiện miệng nói: “Vậy thì hầu gia có thể đi đến chỗ các phu nhân khác.”

Lời nói vừa dứt, bên tai liền truyền đến cảm giác đau nhói.

Không ngờ ngài cắn một cái lên vành tai tôi.

Nhìn thấy bọn Vô Song, Cửu Nhi chạy tới xem có chuyện gì, Đường Thiên Trọng thần nhiên như không có chuyện gì quay về chỗ ngồi của mình trước bàn, lật giờ những báo cáo quân tình đặt trên đó.

Tìm cơ hội, tôi lặng lẽ tra hỏi Cửu Nhi. Cô bé vô cùng sợ hãi, vừa nghe đến Tín vương, lập tức quỳ xuống, khai tất cả mọi chuyện ra.

Cô bé không phải nội ứng của Tín vương, mà chính người anh họ của cô bé mới là người luôn trung thành nhất mực cùng Tín vương.

Cũng giống như tôi và Trang Bích Lam, Cửu Nhi và người anh họ của mình cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên bên nhau. Có điều gia đình người anh họ dần dần lụn bại, bố mẹ Cửu Nhi không đồng ý chuyện hôn sự giữa hai người. Sau này khi Cửu Nhi nhập cung, người anh họ tức giận cũng theo đến Kinh thành, nhận được lòng tin của Tín vương, sau đó trở thành tai mắt của ông ta ở trong cung.

Sự việc hạ độc chính là chuyện do Tín vương sắp xếp, mục đích muốn hạ độc Hoàng đế, để gây đại loạn trong triều đình Đại Chu. Dù cho không hạ độc chết được Đường Thiên Tiêu, thì Đường Thiên Trọng cũng trở thành người bị tình nghi đầu tiên, hai huynh đệ họ Đường nhất định sẽ mâu thuẫn lớn, sớm muộn cũng gây nên chiến tranh nội loạn. Còn Tín vương cũng nhân cơ hội này mà phát lá cờ phục hưng Nam Sở, xây dựng lại đất nước Nam Sở năm xưa.

Loại độc được mà Đường Thiên Tiêu trúng phải được giấu trong móng tay của Cửu Nhi, nhân lúc đổ rượu, cô bé liền hạ độc. Lúc đó cả hai huynh đệ họ Đường đều đang dồn sự chú ý về phía tôi, nên không phát hiện ra hành động dị thường của Cửu Nhi.

Phi tần mà Cửu Nhi hầu hạ chính là một trong những vị cung phi trước kia của Lý Minh Xương, vô cùng thống hận Đại Chu nam tiến xâm chiếm Giang Nam, vậy nên Cửu Nhi cũng chịu ảnh hưởng lớn, hoàn toàn không cảm thấy việc hạ độc Đường Thiên Tiêu có gì không thỏa đáng. Mãi cho tới khi nhận ra rằng vì chuyện này mà tôi suýt chút nữa mất mạng, Cửu Nhi mới hoảng hốt bất an trong lòng. Cho nên đến khi khó khăn lắm tôi mới giữ lại được sinh mệnh, cô bé liền dốc lòng hầu hạ tôi, hi vọng có thể bù đắp được sai lầm trước đây.

Tôi thật sự không biết liệu có nên trách mắng Cửu Nhi không, chỉ đành than dài: “Cửu Nhi, những việc của đàn ông, phụ nữ chúng ta không nên tham dự.”

Đôi mắt long lanh của Cửu Nhi bắt đầu tuôn rơi nước mắt, nấc nghẹn nói cùng tôi: “Vốn dĩ nô tì cũng chẳng hiểu gì mấy chuyện này, thế nhưng anh họ lại vô cùng kích động, nói rằng trắng sí thà chết không lùi bước, nhất định bắt nô tì phải làm, thế là nô tì đành làm theo. Thật ra trong lòng cũng cảm thấy hối hận vô cùng, nhiều lúc muốn nói cho cô nương biết, nhưng thật sự lại không dám. Nô tì cũng biết đây là tội đáng chết trăm lần. Kể từ sau buổi tối đưa cô nương đi gặp Trang công tử, Hoàng thượng đã chú ý đến nô tì, hàng ngày khi gặp mặt nô tì tuy rằng vẫn cười đùa hi hã, nhưng sau lưng đã sai Cận Thất đi điều tra thân thể của nô tì vài lần rồi. May mà gia thế của nô tì đơn giản, không có chút liên hệ nào cùng Tín vương hay nhà họ Trang, người nhà hàng ngày cũng sống đạm bạc, hiền hòa, lại là hộ thương nhân đầu tiên cống nạp vật phẩm cho quân đội Đại Chu ngày mới công thành. Không tìm ra chút sơ hở gì, lại được cô nương hết lòng che chở, nên mới yên thân đến được lúc này.”

“Vậy lúc Khang hầu điều người ra khỏi cung, Hoàng thượng có biết không?”

“Sau khi cô nương rời đi, Hoàng thượng vẫn thường xuyên đến cung Di Thanh, nhưng chỉ triệu Ngưng Sương và Tầm Nguyệt vào hầu hạ, không còn ai chú ý đến nô tì nữa. Khang hầu sai người điều nô tì đến làm việc tại cung khác vài ngày sau đó mới đưa đến đây, nên cũng chẳng có mấy người để tâm. Hoàng thượng... chắc cũng không còn nhớ ra nô tì nữa.”

Như vậy cũng có nghĩa là, Đường Thiên Tiêu hình như đã nhận ra rằng chuyện đó không phải do Đường Thiên Trọng làm, nhưng cũng chưa nghi ngờ đến Cửu Nhi. Nói cho cùng thì hôm đó cung nữ hầu rượu cho hai người không chỉ có một, gia đình Cửu Nhi trong sạch, nhất thời ngai cũng không nghi ngờ đến cô bé. Ngay cả đêm đó khi Cửu Nhi đưa đường dẫn lối cho tôi đi gặp Trang Bích Lam, cũng lắm cũng chỉ chứng minh rằng tôi tin tưởng Cửu Nhi hơn những người cung nữ khác mà thôi.

Tôi trầm ngâm một hồi rồi hỏi thêm: “Vậy thì, trong phủ Nhiếp chính vương có người của Tín vương không?”

Cửu Nhi lắc đầu đáp: “Điều này thì nô tì không biết. Vào lúc Hoàng thượng quyết định truy quét toàn bộ vệ binh trong cấm cung, anh họ của nô tì đã tìm cơ hội xin điều chuyển ra ngoài, cho đến khi đến phủ Nhiếp chính vương, nô tì vẫn chưa gặp lại huynh ấy. Có điều... nếu như có cơ hội gặp mặt, nói không chừng huynh ấy lại có chuyện gì muốn nô tì giúp sức chăng? Bây giờ nô tì cũng thường xuyên gặp mặt hầu gia, chắc ít nhiều gì cũng có thể giúp đỡ được cho huynh ấy thôi.”

Câu nói sau cùng của Cửu Nhi mang theo chút ý mỉa mai, tự chế giễu bản thân. Tôi thì đoán chắc người anh họ đó hẳn chẳng để tâm đến mối tình si người em họ đã dành cho mình.

Con nha đầu này thường ngày hoạt bát, nhanh nhẹn, không có việc gì cũng cười vui hoan hỉ, khiến người khác nhìn thấy là vui lây, thật không ngờ trong lòng cũng chất chứa đầy sầu muộn, buồn chán như vậy.

Quả nhiên có tâm là khổ nhất, vô tâm thì mới vui vẻ, bình thản sống qua ngày được.

Nếu như đã rời khỏi Hoàng cung, đối với tôi và cô bé mà nói như được hồi sinh lần nữa, tôi cũng chẳng muốn truy cứu chuyện dĩ vãng làm gì, chỉ khẽ than thở: “Cửu Nhi, mọi chuyện cứ tùy duyên thôi, không nên cưỡng cầu.”

Cửu Nhi gật đầu đáp: “Nô tì hiểu rồi. Ngay cả cô nương trải qua không biết bao nhiêu khổ cực cũng chẳng câu được, huống hồ là nô tì?”

Tôi bất giác trầm ngâm, lúc lâu sau mới mỉm cười đáp: “Có lẽ đây chính là số phận của ta.”

Cửu Nhi lại hỏi thêm: “Vậy thì, cô nương chấp nhận số phận sao?”

Tôi vuốt ve chiếc bụng của mình, cảm nhận được một sinh mệnh bé nhỏ đang dần dần lớn lên, lại nhớ đến người đàn ông thường ngày lạnh lùng, nghiêm nghị, nhưng khi dịu dàng, hòa nhã thì khiến người khác vô cùng hạnh phúc, liền than dài rồi nói: “Chấp nhận số phận... cũng chẳng có gì không tốt cả.”

Hai ba tháng Mười chính là ngày sinh nhật của Đường Thiên Trọng. Bọn người Vô Song rất có lòng, đã chuẩn bị mỹ thực, rượu thụy, cùng rất nhiều loại

hoa quả từ sớm, đồng thời đem những bộ y phục chúng may gần đây đặt hết trên mặt bàn, chuẩn bị cả nệm.

Đường Thiên Trọng quyền cao chức trọng, tuy không có tình tổ chức sinh nhật gì cả, lại thường nói mọi chuyện đều phải tiết kiệm, đơn giản, nhưng những ngày này người đến chúc tụng nhiều vô kể. Trong sân bày hơn mười bàn tiệc, ngay cả Đường Thừa Sốc cũng cảm thấy sức khỏe tốt hơn, bảo người đỡ ra ngoài ngồi một lúc, uống vài chén rượu mừng rồi mới chịu quay về phòng.

Sau khi tiếp đón hết khách quý, ngài quay về Đình sen trời cũng đã sắp qua giờ Hợi.

Ngài đưa tay lật giờ mấy bộ y phục trên bàn rồi hỏi: “Đều do các người làm à?”

Vô Song quay sang nhìn tôi rồi mỉm cười nói: “Dạ, cô nương cũng góp sức không nhỏ đâu ạ.”

Ngài liền gật đầu, đặt mấy bộ y phục sang một bên, cầm chiếc túi thơm đeo bên thắt lưng rồi nói: “Mấy đứa các người cũng rất tỉ mỉ, chu đáo, có điều con bạch hổ trên chiếc túi thơm này cũng sắp sửa thành con hắc hổ rồi, cũng chẳng có ai nhớ làm cho ta một cái mới nữa.”

Ngài đang nói người khác, nhưng lại đưa mắt sang nhìn tôi.

Tôi chớp mắt rồi thản nhiên như không có chuyện gì: “Đáng lẽ ngài phải tháo xuống đem đi giặt rồi thay mấy hương liệu trong đó từ lâu rồi chứ?”

Vô Song mỉm cười nói: “Lúc hầu gia ngủ, nô tì cũng đã lấy ra thay mấy hương liệu trong đó rồi. Có điều hầu gia ngày nào cũng đeo túi thơm trên người, nên nô tì không hề có cơ hội đem đi giặt.”

Nói về mấy thứ đồ này, ngài muốn bao nhiêu mà chẳng có, vậy mà cứ nhất định phải dùng đúng chiếc do tôi làm. Tôi thực cũng chẳng biết phải nói gì, chỉ có điều bị ngài nói như vậy, ngay cả ánh mắt cũng mang chút ý trách móc, nên chuyện này dường như lại thành ra tôi có lỗi.

Lúc nào rảnh có lẽ cũng phải làm thêm vài chiếc túi thơm nữa cho ngài, đây cũng chẳng phải việc gì to tát lắm.

Tuy rằng đang mang thai, nhưng tôi cũng không có mấy triệu chứng ốm nghén, chỉ mỗi tội là ham ngủ hơn thường ngày đôi chút.

Đêm nay vừa mới mơ màng chợp mắt, Đường Thiên Trọng nằm phía sau bỗng đưa tay chạm vào sau gáy tôi, sau đó tôi liền nghe thấy tiếng gõ cửa vội vã, gấp gáp.

“Hầu gia, hầu gia, có người đến chuyển lời nói vương gia không ổn rồi.”

Tôi kinh ngạc ngồi bật dậy, Đường Thiên Trọng cũng nhanh chóng mặc y phục xuống giường. Ngài đưa tay vỗ nhẹ lên vai tôi rồi nói: “Nàng cứ đi ngủ trước đi, nếu như có chuyện gì, ta sẽ sai người đến gọi sau.”

Tôi đáp lại, mắt nhìn ngài vội vã rời khỏi phòng, cũng chẳng thể nào ngủ thêm được nữa. Ngược lại tôi cảm thấy toàn thân ướt đẫm mồ hôi, sau đó cảm thấy hoa mắt chóng mặt, toàn thân không có chút sức lực nào cả.

Thời gian gần đây tôi cũng thường xuyên đến thăm Đường Thừa Sốc, tuy biết bệnh tình của ngài không tốt lắm, nhưng hôm trước ngài vẫn còn ra ngoài tiếp khách, trông tinh thần rất tốt, thật không hiểu tại sao đột nhiên lại thành ra như vậy.

Bọn người Vô Song cũng nghe thấy chuyện này, thấy tôi ngủ không yên, nên cũng không dám đi nghỉ, liền ở lại trong phòng, thỉnh thoảng lại sai người đi nghe ngóng tình hình của vương gia.

Không lâu sau, Đường Thiên Trọng liền sai người nói rằng bệnh tình Nhiếp chính vương đã ổn định lại, tôi đang mang thai, lại giữa đêm khuya, không cần phải tới đó, cứ an tâm nghỉ ngơi mới là quan trọng nhất.

Tôi biết rõ ngài nói vậy chỉ vì thương xót tôi, trong lòng cũng bất an, làm sao có thể an tâm được chứ? Đến tận lúc tờ mờ sáng tôi mới chợp mắt được giây lát.

Ngày hôm sau, khi dùng xong bữa sáng, tôi liền cùng với Vô Song, Cửu Nhi sang chỗ Đường Thừa Sốc.

Hai bên, phía trước cửa phòng Nhiếp chính vương toàn người là người, chắc hẳn họ là gia quyến hoặc vương công đại thần đang đến thăm hỏi tình hình bệnh tật của ngài. Thế nhưng phía trong lại không nghe thấy bất cứ tiếng người nói nào, ngay cả những người hầu đi lại bên hành lang cũng im lặng tấp, không nói bất cứ lời nào.

Nghe nói tôi tới thăm, có người nhanh chóng đón tôi vào, nhưng lại không trực tiếp dẫn tôi đi gặp Đường Thừa Sốc, chỉ để tôi đứng chờ bên phòng ngoài rồi mời Đường Thiên Trọng ra gặp.

Thần sắc của Đường Thiên Trọng trông hơi tiêu tụy, nhưng bước đi vẫn rất nhịp nhàng, ổn định. Ngài kéo tôi đứng sang một bên rồi khẽ tiếng nói: “Đêm qua phụ thân đã ho ra rất nhiều máu, thần sắc không ổn lắm, vừa mới ngủ thiếp đi, nàng có lòng như vậy là được rồi, không cần phải vào làm phiền người nữa đâu.”

“Dạ”.

Tôi đáp lời, nghĩ tới việc thường ngày Nhiếp chính vương đối xử với tôi nhẹ nhàng, ôn hòa, trong lòng cũng cảm thấy buồn bã, nên chẳng nhẫn nhịn được

liền kiễng chân lên nhìn vào phòng trong

Cách cả một tấm rèm, nên tôi cũng chẳng thấy gì hết.

Đường Thiên Trọng lại tiếp tục nói: “Mấy ngày nữa, có lẽ ta sẽ đưa nàng tới một nơi khác dưỡng thai. Bây giờ nàng hãy quay về thu dọn đồ đạc, có thứ gì yêu thích thì mang hết đi, để tránh đến lúc gần đi vội vã quên mất, sau này muốn dùng lại không có.”

Tôi nghi ngờ hỏi lại: “Tại sao phải đưa thiếp đi chỗ khác?”

Đường Thiên Trọng còn chưa kịp trả lời thì trong phòng đã truyền ra tiếng than dài, tiếp đó là giọng nói ồm ồm, yếu ớt của Đường Thừa Sốc: “Là... nha đầu Thanh Vũ tới đây sao? Mau gọi... vào đây.”

Tuy rằng giọng nói yếu ớt, ngài vẫn nói rõ từng từ một, rõ ràng thần trí vẫn tỉnh táo.

“Là con đây à.” Tôi liền nhớ tới khuôn mặt hiền từ của người, đôi mắt bỗng nóng rực, nhanh chóng đáp lời, rồi vội vã bước vào.

Đường Thiên Trọng lại nhíu chặt đôi mày, đứng phía sau định đưa tay kéo tôi quay lại, vào lúc này tôi đã nhanh bước ra chỗ cửa vào, nhấc tấm rèm lên, vừa hay tránh khỏi bàn tay của ngài.

Tôi nhìn ngài với đôi mắt nghi ngờ, sắc mặt ngài hơi lả lùng, sau đó lại xua xua tay, để cho tôi bước vào trong, rồi mới chậm rãi bước vào cùng.

Đường Thiên Kỳ, Lục phu nhân, Phó phu nhân... đang đứng một hàng dài, mặt mày ai nấy đều vô cùng lo lắng, nhìn thấy tôi bước vào đều gật đầu thay cho lời chào.

Đường Thừa Sốc đang nằm trên giường nhìn về phía tôi, ánh mắt rất sáng, tuy khuôn mặt nhợt nhạt. Tôi càng tới gần, lại càng nhìn thấy đôi chút hỗn loạn hiện lên trong đôi mắt của ngài, mất đi thần thái khiến người khác hoảng sợ cho dù vẫn đang nằm trên giường bệnh như trước kia.

“Vương gia.”

Tôi lại gần hành lễ, Đường Thừa Sốc hắt hắt cằm, ra hiệu cho tôi ngồi vào chiếc ghế gỗ sáu chân chạm khắc tinh xảo được đặt bên cạnh giường.

Quay lại nhìn mấy người Đường Thiên Trọng, Đường Thiên Kỳ... vẫn đang đứng gọn một bên, tôi nào dám ngồi xuống, liền mỉm cười nói: “Vương gia cảm thấy đỡ hơn chưa ạ? Có cần con xoa bóp, bấm huyệt chân không ạ?”

Đường Thừa Sốc lắc lắc đầu, đột nhiên đưa tay chỉ về phía sau rồi nói: “Các người... ra ngoài hết đi. Ta có chuyện... muốn nói với con dâu trưởng nhà họ Đường.”

Đường Thiên Kỳ cùng mấy vị phu nhân, người hầu khác đều tỏ ra kinh ngạc, chỉ mình Đường Thiên Trọng vẫn tỏ ra trầm tĩnh, ánh mắt sâu thẳm lướt nhìn tôi với Đường Thừa Sốc, sau đó quay sang khẽ nói cùng mấy người Đường Thiên Kỳ: “Chúng ta mau ra ngoài thôi.”

Đường Thiên Kỳ do dự không hiểu mấy, lúc bước ra khỏi cửa vẫn còn quay lại nhìn tôi.

Bản thân tôi cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhìn thấy cửa phòng đóng chặt lại, trong phòng chỉ còn lại mỗi tôi và Đường Thừa Sốc. Trong hơi thở nặng nề, hỗn hển, không khí được đặc mùi thuốc nồng nặc và mùi hương thoang thoang, khiến cho căn phòng trở nên vô cùng bí bách.

“Vương gia.”

Tôi biết rõ ngài đã không thể dùng cơm được nữa, tôi liền bê chậu nước sạch trên bàn, dùng khăn bông thấm ướt rồi chấm lên đôi môi khô của ngài.

Ngài liền nở nụ cười dịu dàng, cảm khái hỏi tôi: “Con đường cả cuộc đời ta phải chăng đã đi đến điểm cuối?”

Tôi liền mỉm cười đáp: “Vương gia cũng giống hệt như phụ thân của con, đều là những người anh hùng tái thế.”

Đường Thừa Sốc gật đầu nói tiếp: “Tuy rằng ta không chết trên chiến trường, nhưng cũng vì... cũng vì bản thân, vì Đại Chu, cố gắng đến tận những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Ta... đã tận tâm với Thái hậu, cũng đã tận lực với Thiên Tiêu.”

Đường Thiên Tiêu từng nói, Đường Thiên Trọng do dự mãi chưa làm phản chính là vì Nhiếp chính vương. Lúc đó, tôi vẫn chưa thật sự tin vào điều này, nói cho cùng thì Đường Thiên Trọng có được ngày hôm nay, nguyên nhân lớn nhất chính vì ngài là con trai trưởng của Nhiếp chính vương tài năng trác tuyệt.

Thế nhưng đến những thời khắc thế này, tôi không cho rằng Đường Thừa Sốc còn cần thiết phải nói dối làm gì cả. Ngài thật sự trung thành với hai mẹ con Tuyên thái hậu.

Tôi cũng đành phải phụ họa theo những lời nói của Đường Thừa Sốc: “Toàn bộ dân chúng trong thiên hạ này đều biết rằng, không có vương gia thì không thể có được thiên hạ của Đại Chu ngày nay. Vương gia chính là công thần số một của Đại Chu.”

Đường Thừa Sốc hơi nheo đôi mắt lại, đôi mắt lại sáng bừng lên, dường như đang quay trở về những ngày tháng huy hoàng vẫy vùng trên thân ngựa, cùng với vạn lý giang sơn mỹ lệ đang hiện hữu trước mắt.

Rất lâu sau, ngài từ từ nói tiếp: “Ta hi vọng... khi chết đi, triều đình Đại Chu này vẫn vững như thái sơn. Ít nhất thì... không đến mức huynh đệ trở mặt thành thù, thù tặc tương tàn.”

Trái tim tôi đột nhiên đập loạn xạ, ngây lạng ra nhìn một người già sắp chết, không nói được bất cứ lời nào.

Nếu như ngài đã sớm biết con trai mình có dã tâm, tại sao lại còn giao lại quyền lực của mình, đồng thời để mặc cho thế lực của Đường Thiên Trọng ngày càng lớn lên trong triều đình? Hoặc giả, trong thâm ngài vẫn cứ cho rằng, hậu nhân của Nhiếp chính vương đương nhiên cũng phải giống như bản thân mình, có thể nắm trọn trong tay quả nửa giang sơn Đại Chu?

Đường Thừa Sóc thấy tôi không nói gì liền than: “Nha đầu con là người thông minh... chắc hẳn cũng không thể nào không hiểu, có nhiều lúc tình thế ép người, không tiến phải lùi... Thiên Trọng... cũng đang đứng bên bờ vực thẳm, cô đơn, lạnh lẽo vô ngần. Ta dạy dỗ thằng bé hơn hai mươi năm, nói cho cùng cũng chẳng thể nào dạy cho nó biết rút lui đúng giờ, giữ an toàn cho bản thân.”

Nếu như ngài đã nói trắng hẳn ra, tôi cũng chẳng muốn giả vờ ngu ngơ nữa, khẽ cất tiếng đáp: “Hầu gia ngày nay... e là cười trên lưng hổ, muốn xuống cũng khó.”

“Cũng không trách được Thiên Trọng...” Ánh mắt của Đường Thừa Sóc lại trầm xuống, “Lúc ta còn trẻ... còn ngang ngược, ngạo mạn hơn Thiên Trọng nhiều... sau cùng cũng có người có thể khuyên nhủ được ta. Thực tình không biết được, có ai có thể khuyên được Thiên Trọng hay không?”

Trước ánh mắt tràn đầy hi vọng hướng về phía mình, tôi im lặng một lúc rồi đáp: “Con không thể khuyên được ngài ấy.”

“Không thể khuyên được...” Ngài thờ dãi, rút từ trong túi ra một túi màu vàng nho nhỏ rồi đưa cho tôi, nói tiếp: “Vậy thì, đợi đến lúc Thiên Trọng bình bại như núi đổ, con hãy dùng cái này để khuyên nó.”

Bình bại như núi đổ?

Tôi nhất thời không dám tin vào những lời mình vừa nghe thấy.

Đã từng đến thư phòng nghe Đường Thiên Trọng xử lý triều chính một thời gian, tôi cũng khá thấu hiểu ngài đang nắm trong tay bao nhiêu quyền lực. Phủ Nhiếp chính vương nắm trong tay quá nửa số binh mã của toàn bộ triều đình Đại Chu, Định Bắc vương nắm quyền phía bắc bộ, trong tay có tám tám vạn binh mã, nhưng lại là chiến hữu vào sinh ra tử cùng với Nhiếp chính vương, tuy rằng không tới mức làm phản Đường Thiên Trọng, nhưng nếu Đường Thiên Trọng có hành động gì, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn cuộc tranh giành quyền lực giữa hai huynh đệ nhà họ Đường.

Còn đội binh lực Phiêu Kị, thuộc hạ của Phụ Quốc tướng quân mà bản thân Đường Thiên Trọng nắm trong tay đã bị Đường Thiên Trọng âm thầm làm suy yếu đi, trước mắt chưa đủ lực để cân bằng cùng lực lượng của Đường Thiên Trọng được.

Hai mẹ con Đường Thiên Trọng dựa vào cái gì khiến cho Đường Thiên Trọng bình bại như núi đổ?

Tôi nghi hoặc nhận lấy chiếc túi màu vàng nhỏ từ tay Đường Thừa Sóc, bên ngoài được buộc chặt lại bằng sợi dây, bên trong đựng thứ gì đó hình tròn, lúc này chưa tiện mở ra, nên tôi cũng đành lên tiếng hỏi: “Trong này... đựng thứ gì thế ạ?”

Đường Thừa Sóc âu sầu lên tiếng: “Nếu như có một ngày như thế... con mở ra nhìn thấy rồi, tự nhiên sẽ hiểu cả. Ta chỉ mong rằng ngày đó sẽ không bao giờ đến.”

Ngài nói nửa úp nửa mở, tôi nghe thấy cũng mơ mơ hồ hồ, đang suy nghĩ không biết có nên truy hỏi thêm vài câu nữa không thì bên ngoài liền truyền vào tiếng bước chân vội vã, tiếp đó là tiếng nói của Đường Thiên Kỳ bẩm báo từ ngoài: “Phụ thân, Thái hậu đã tới rồi.”

“Thái hậu...” Đường Thừa Sóc bỗng nhiên thất thần, ánh mắt mơ màng nhìn về phía trước, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Ta cứ tưởng rằng... cứ tưởng rằng nàng nhất định phải đợi ta chết rồi mới chịu tới thăm.”

Tôi không dám đáp lại, đúng lúc định cáo lui thì Đường Thừa Sóc chỉ vào bức bình phong phía sau giường rồi ra hiệu cho tôi: “Con hãy... tránh mặt đi một lúc, không cần phải ra ngoài đâu...”

Tuyên thái hậu tới thăm Nhiếp chính vương sắp sửa qua đời, chắc hẳn cần phải thương lượng nhiều đại sự cơ mật, tôi thật không hiểu Đường Thừa Sóc cho tôi đứng trong phòng này để làm gì.

Sau khi bước ra phía sau tấm bình phong, tôi mới ần ần hết thân người mình, liền nghe thấy Đường Thừa Sóc ho nhẹ một tiếng, hắng giọng rồi chậm rãi lên tiếng: “Kính mời Thái hậu... vào phòng.”

Cửa phòng mở ra, huynh đệ Đường Thiên Trọng, Đường Thiên Kỳ đích thân dẫn Thái hậu vào trong, rồi im lặng đứng sang một bên.

Tuyên thái hậu nắm lấy tay của một cung nữ già, chậm rãi bước vào trong phòng.

Người không hề mặc đồ lông lấy như mọi khi, thần thái tuy rằng vẫn cao sang quý phái, nhưng đã tiêu tụy đi nhiều, phía dưới mắt dù đã dặm rất nhiều phấn nhưng chẳng thể nào che đi được quầng thâm. Hôm nay người ăn mặc rất đơn giản, y phục màu nâu in hoa văn viền bạc, chiếc trâm dài cài trên mái tóc vấn, trên chiếc trâm có đính một hạt minh châu to bằng ngón tay cái.

“Nàng đã tới rồi...” Đường Thừa Sóc không hề khách khí, chỉ khẽ khàng lên tiếng than thở.

“Ta đã đến rồi.”

Tuyên thái hậu mỉm cười, thần thái có phần tươi tỉnh hơn, lúc bước đến gần giường Đường Thừa Sóc, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Đường Thừa Sóc than dài nói: “Hôm trước ta lại mơ thấy Tĩnh Nhu rồi. Ta nằm mơ... khi chúng ta vừa mới quen biết, cười ngửa trên thảo nguyên bao la, Tĩnh Nhu muốn phi lên đầu tiên nhưng lại bị ngã khỏi ngựa. Hai chúng ta cùng gọi nàng ấy, Tiểu Tuyên...”

“Tiểu Tuyên...” Tuyên thái hậu lâm bâm gọi tên: “Đúng thế, lúc đó mọi người đều gọi ta là Đại Tuyên, gọi muội muội là Tiểu Tuyên... Bầu trời trên thảo nguyên xanh trong hơn, cao rộng hơn, tươi mát hơn cả Bắc Đẩu. Ta vốn dĩ cho rằng... vốn dĩ cho rằng chúng ta có thể sống trọn cuộc đời bên nhau hạnh phúc, vui vẻ như vậy.”

“Tĩnh Uyển...” Ánh mắt của Đường Thừa Sóc cũng bắt đầu phủ lên một lớp sương, nghẹn ngào gọi tên bà: “Nếu như năm đó ta đánh trận ở Bắc Hách không truyền tin từ trận về, chúng ta sẽ như thế nào nhỉ?”

“Sẽ thành ra như thế nào...” Tuyên thái hậu ngồi trên chiếc ghế sáu chân mà tôi ngồi trước đó, nắm lấy bàn tay khô ráp của Đường Thừa Sóc, rồi nói: “Có lẽ ta sẽ không trở thành Thái hậu, ngài cũng không trở thành Nhiếp chính vương.”

Nghe thấy lời nói của hai người càng ngày càng thân mật, tiếp đó, vị cung nữ già đi theo Tuyên thái hậu bước lại gần đưa tay ra hiệu cùng hai huynh đệ Đường Thiên Trọng đi ra ngoài.

Đường Thiên Trọng bình thần đứng ở phía sau, đối mặt với cảnh hai vị trưởng bối mất lệ đầm nhòa vì sắp phải sinh ly tử biệt, ánh mắt của ngài vẫn thản nhiên như không, chẳng nhìn thấy chút cảm xúc gì cả. Có điều khi nhớ tới trước kia ngài đã từng buông lời mắng nhiếc người bác gái của mình một cách thậm tệ, sự bình tĩnh này khiến cho người khác phải ớn lạnh cả người.

Lúc gần ra khỏi cửa, ngài bỗng đưa ánh mắt liếc về phía tôi đang đứng.

Ngài đương nhiên biết rằng tôi vẫn còn ở trong phòng, mà trong phòng muốn đi thì chỉ có đứng bức bình phong ở phía sau giường của Nhiếp chính vương mà thôi.

Người cung nữ già đóng cửa lại, rồi đứng cạnh cánh cửa, nhìn thấy hai người khóc lóc đỏ ửng cả đôi mắt, liền mang khăn đến.

Tôi thật sự không biết Đường Thừa Sóc giữ tôi lại đây là muốn nói điều gì, nên cũng đành phải im hơi lặng tiếng, tận tâm nhìn cảnh vật bên ngoài qua khe hở nhỏ. Tuy rằng không biết rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này tôi cảm thấy căn phòng này chứa đầy không khí bi thương, sâu nặng, giống như một cảm xúc đã được giấu kín bao năm nay, đã được kìm nén đến mức độ cao nhất, cuối cùng đã bùng phát trời dậy mạnh mẽ.

Lại nghe thấy Đường Thừa Sóc than dài: “Tĩnh Uyển, nói cho cùng ta vẫn chẳng thể cam lòng nổi. Chính tin tức từ trận ấy, rõ ràng là do hoàng huynh sai người loan báo, còn nàng, không ngờ lại vội vã xuất giá như vậy. Tuy rằng cha mẹ nàng có dự định riêng của mình, nhưng bản thân nàng cũng chưa từng... suy nghĩ thật kỹ hay sao? Nàng chỉ trách ta sau khi lên Nhiếp chính ép uống nàng, mà lại không biết... mà lại không biết ta đã sầu muộn, ảo não biết bao năm nay...”

Tuyên thái hậu đưa ống tay áo lên che miệng, dường như đang cố giấu đi tiếng khóc nức, nghẹn ngào lên tiếng: “Ta hiểu... ta vẫn luôn thấu hiểu... thế nhưng sau khi tiên đế băng hà, ngài có thân phận thế nào? Ta lại có thân phận ra sao? Huống hồ... còn có Tĩnh Nhu nữa. Nếu như không phải ngài thường xuyên nhập cung, làm sao mà muội ấy lại đi vào tuyệt lộ cay nghiệt như vậy?”

“Tĩnh Nhu...” Đường Thừa Sóc lại than. “Người ta muốn lấy không phải là nàng ấy. Nàng ấy cũng hiểu thấu được tâm tư của ta, cho dù ta có đối xử tốt với nàng ấy thế nào, cũng chẳng tránh được sự mâu thuẫn trong lòng. Ta có lỗi với nàng ấy, có lỗi với Thiên Trọng... Hầy, Tĩnh Uyển, Thiên Trọng, thẳng bẻ đổ, ta lo lắng cho nó biết bao.”

“Thiên Trọng...” Tuyên thái hậu dường như cũng có suy nghĩ gì đó, lại dường như thấy phần nộ, giọng điệu có phần cứng rắn hơn vài phần: “Thật ra... ta lại mong thẳng bẻ có thể bao bọc, che chở cho hai mẹ con ta hơn.”

Đường Thừa Sóc bật cười, nhưng vừa cười lại vừa ho dữ dội, thậm chí nói: “Nàng không tin ta. Từ trước đến nay, nàng đều không tin ta. Nếu như có cơ hội, liệu nàng có xử sự cực đoan như Tĩnh Nhu đã làm hay không? Thật ra... bao nhiêu năm nay, nàng cũng luôn chờ cơ hội để giết chết ta, có phải không?”

“Không phải.” Tuyên thái hậu cuối cùng cũng chẳng thể nào kiềm chế được nữa, bật khóc thành tiếng. “Thê nguyên sinh tử, cùng chàng thành sữ. Năm bàn tay chẳng, cùng nhau bạc đầu. Lời thề trên thảo nguyên bao la năm xưa, chẳng cho rằng ta đã quên hay sao? Thế nhưng vật đổi sao dời, ta đã có chồng, có con, nhà họ Tuyên cũng theo đó mà hưng thịnh, phát đạt hẳn lên, thế nhưng trước khi Tĩnh Nhu xảy ra chuyện, chàng vẫn luôn ép người quá đáng, chàng muốn ta phải làm sao đây?”

Sắc mặt của Đường Thừa Sóc càng ngày càng nhợt nhạt, ánh mắt bỗng giãn ra, vừa ho vừa gật đầu nói: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, trước nay ta vẫn luôn nghi ngờ nàng, huống hồ nàng chỉ là một cô gia quả phụ, làm sao có thể không nghi ngờ ta được chứ? Có điều... hôm nay ta chết, chắc nàng cũng an tâm hơn nhiều rồi đúng không?”

Lời còn chưa dứt, thân thể ngài đã đổ mạnh về phía trước, trong tiếng hét thất thanh, thê thảm của Tuyên thái hậu, người ho ra rất nhiều, rất nhiều máu, bắn đầy khắp người Thái hậu.

Tôi đứng sau tấm bình phong che miệng chặt lại, nuốt chút nữa cũng hét lên thành tiếng, chỉ có điều thân phận đặc biệt nên không dám bước lại gần thêm.

“Thừa Sóc, Thừa Sóc”. Tuyên thái hậu không hề ngại bẩn, ôm chặt Đường Thừa Sóc vào lòng, hoảng loạn dùng tay che miệng ngài lại, như thể muốn dùng tay che đi để ngài không còn nôn ra máu nữa.

Người cung nữ già theo hầu cận cũng hoảng hốt, vừa đứng cạnh giúp đỡ lau máu trên người Thái hậu, vừa quay về phía sau hét lớn: “Người đâu, mau truyền thái y... mau truyền thái y...”

Bên ngoài thái y luôn túc trực sẵn sàng, vừa nghe thấy tiếng gọi, liền vội vã đi theo hai sau huynh đệ Đường Thiên Trọng bước vào trong.

Đường Thiên Kỳ không hề lạnh nhạt như người anh của mình, vừa nhìn thấy bộ dạng của phụ thân, lập tức nước mắt đầm đìa, xông lại gần, ôm chặt lấy Đường Thừa Sóc.

Tuyên thái hậu không hề tránh qua một bên, vẫn ôm chặt lấy cổ Đường Thừa Sóc, lấy tay áo của mình lau sạch số máu đọng trên miệng ngài.

Đường Thừa Sóc nhắm mắt lại, lồng ngực rung mạnh, lúc này chẳng thể nào nói thêm được lời nào nữa.

“Thừa Sóc, mau tỉnh lại đi, Thừa Sóc...”

Tuyên thái hậu trước kia vẫn luôn nho nhã, cao sang, không dễ gì mất đi kiểm soát, lúc này ôm chặt lấy người vừa là bạn vừa là địch đã cùng phối hợp và để phòng nhau hơn mười năm nay, chẳng thêm đề tâm đến ánh mắt của những người xung quanh, bật khóc thành tiếng, nhất quyết không chịu buông ra.

Nỗi tuyệt vọng mà bị thương đó dường như đã lột bỏ tất cả mọi lớp mặt nạ khô cứng mà đẹp đẽ bên ngoài, thể hiện rõ nỗi đau đớn, xót xa ẩn giấu sâu thẳm trong trái tim người bấy lâu nay. Nước mắt nóng ẩm, bị ai liên tục trào ra, tiếng khóc vang vọng cả căn phòng.

Không biết từ lúc nào, Đường Thiên Kỳ đã quỳ trước mặt cha, mím môi thật chặt, nước mắt lã chã, mấy vị phu nhân khác không dám lại gần, cảm khăn khóc lóc thảm thương. Mấy vị thái y đưa tay dụi mắt, nhưng lại không dám lại gần kéo Tuyên thái hậu ra để chặn trị cho Nhiếp chính vương.

Lúc tôi đang ngậm miệng khóc lóc thì Đường Thiên Trọng vốn dĩ đang im lặng đứng cạnh Đường Thiên Kỳ bỗng nhiên đi ra trước mặt Thái hậu, đưa tay đỡ lấy Đường Thừa Sóc ra khỏi vòng tay của Tuyên thái hậu, ôm vào lòng rồi lễ phép, xa lạ nói với người: “Thái hậu, trước tiên hãy để thái y chặn trị cho phụ vương đã.”

“Thiên Trọng...”

Tuyên thái hậu gọi tên ngài với vẻ bất lực, sau cùng đành miễn cưỡng ngồi lại trên ghế với sự giúp đỡ của người cung nữ, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Đường Thừa Sóc đang dần dần mất đi sức sống. Đôi mắt người mê man, thần thờ, trông chẳng khác nào một người phụ nữ đáng thương sắp sửa mất đi người chồng thân yêu của mình, không còn chút oai nghiêm, tôn quý nào của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Đường Thiên Trọng dường như chẳng hề để tâm trước bộ dạng đáng thương của Tuyên thái hậu, lạnh lùng quay sang nói với thái y: “Còn không mau tới đây chặn trị?”

Mấy vị thái y đáp lời, lần lượt thay nhau bắt mạch, mặt mũi ai nấy đều tái nhợt, lặng lẽ lui về phía sau, quay sang nhìn nhau không dám nói lời nào.

Đường Thiên Trọng cau chặt đôi mày, trầm giọng cất tiếng: “Làm sao rồi?”

Tất cả mấy thái y đều hoang mang, quỳ rạp xuống đất, đưa tay lau sạch mồ hôi đầm đìa trên trán rồi nói: “Hầu gia... vi thần vô năng, vi thần đáng chết.”

Đường Thiên Kỳ đứng bật dậy, giơ chân đá mạnh vào vị thái y quỳ gần đó nhất rồi quát lớn: “Các người có thể chết đi. Nhưng trước khi chết phải chữa khỏi bệnh cho phụ vương của ta đã.”

Vị thái y bị đá ngã lăn ra đất, vội vã quỳ rạp xuống đất, không dám nói thêm bất cứ lời nào.

“Thôi được rồi. Mấy người họ... cũng đã tận tâm tận lực rồi.”

Đường Thiên Trọng ngăn cản đệ đệ của mình, quay đầu lại nhìn mấy vị phu nhân đứng phía sau.

Mấy vị phu nhân nhận được hiệu lệnh, liền vội vã tiến tới, có mấy người đi lấy nước nóng, chuẩn bị lau rửa sạch sẽ thân thể cho Nhiếp chính vương.

Đường Thừa Sóc dường như bị tiếng động xung quanh làm cho tỉnh lại, ngón tay hơi co giật.

Đường Thiên Trọng vội vã quỳ xuống, thì thầm gọi cha: “Phụ thân.”

Đường Thừa Sóc từ từ mở mắt ra, con ngươi khẽ đưa lên, đưa tay về phía Đường Thiên Trọng rồi thì thầm gọi tên: “Tĩnh Nhu...”

Đường Thiên Trọng vội vã nắm lấy bàn tay của phụ thân, áp người lại gần nói: “Phụ thân, con là Thiên Trọng.”

Khóe miệng Đường Thừa Sóc hơi nhếch lên, nở một nụ cười hiền hậu, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Tĩnh Nhu... nói cho cùng... ta vẫn có lỗi với nàng.”

Đường Thiên Trọng cuối cùng cũng chẳng thể nào lạnh lòng thêm được nữa.

Ngài khép bờ mi xuống, nghẹn ngào lên tiếng: “Phụ thân, mẫu thân không bao giờ hận người đâu.”

Đường Thừa Sóc không đáp lại, buông tay của Đường Thiên Trọng ra rồi lại đưa tay về phía bên cạnh.

Cả người Tuyên thái hậu run lên bần bật, bàn tay khẽ động nhưng lại chẳng dám đưa ra, chỉ đưa lời dò hỏi: “Thừa Sóc?”

Đường Thừa Sóc nhanh chóng đáp lại, chậm rãi nói: “Tình Uyên...ta biết rằng nàng đang đợi ta. Khi từ phương xa quay về, ta vẫn sẽ nghe nàng ca hát...nàng nói sẽ hát cho ta nghe.”

Bàn tay Tuyên thái hậu run run nắm chặt lấy bàn tay của Nhiếp chính vương, Đường Thừa Sóc an tâm thở phào một hơi, thì thầm nói: “Là nàng, Tình Uyên. Ha ha, ta đã nghe thấy rồi, ta nghe thấy rồi, nàng đang hát...”

Đường Thừa Sóc nắm lấy bàn tay của Tuyên thái hậu, sau đó buông ra, ngài trút hơi thở cuối cùng.

Cả căn phòng khóc lớn thành tiếng, chỉ có người phụ nữ tên gọi Tình Uyên vừa mới mất đi người yêu là không hề bật khóc. Nàng nghẹn ngào hát một khúc ca [3]:

“Vĩnh lan can ngóng tin chàng

Rượu say oán hận vội vàng tình duyên

Chờ hoa nở, báo gió đêm

Cảnh xuân khó giữ buồn phiền nhớ nhung

Chẳng thà chưa được tương phùng

Trăng bên cửa sổ ai cùng chờ mong

Ngóng trông nào chốn quy hồng

Nhu tình muôn vạn thành không một ngày

Tiếng đàn như vẫn đâu đây

Luyến lưu vì kiếp như ngày mới quen.”

[3]. Phòng dịch từ bài từ theo điệu Giang Thần Tử của Lý Chí Nghi.

Năm đó nhất định có một người đàn ông anh tuấn, rần rờ từ phương xa quay về, đứng bên cửa sổ nhà người tình trong mộng lặng lẽ nghe cô gái hát khúc ca này.

Lúc đó, bầu trời nhất định rất cao, rất xanh, ánh mắt người đàn ông đó nhất định sáng trong mà dịu dàng.

Trên mặt người đàn ông nở nụ cười chan chứa yêu thương, đi về phía người yêu của mình, khẽ khàng, khẽ khàng gọi tên cô gái: “Tình Uyên, Tình Uyên...”

“Oán ly biệt, hận gió đông

Yêu thương nhưng nhớ thành không một ngày!”

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuyên Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Người Giờ Nơi Nao, Phụ Lòng Mong Đợi

Những việc diễn ra sau đó, sử quan ghi lại như sau:

Ngày hai ba tháng Mười một năm Gia Hòa thứ mười một, Nhiếp chính vương Đại Chu Đường Thừa Sóc qua đời. Hoàng đế vô cùng thương tiếc, ra lệnh toàn dân để quốc tang ba ngày. Cùng tháng đó, Thái hậu cũng mắc bệnh nặng, nằm liệt trong cung Đức Thọ. Hoàng đế sớm tối thăm hỏi, ngồi bên giường chăm cho mẫu hậu, lại nhận được tin cấp báo, con trai trưởng của Nhiếp chính vương là Đường Thiên Trọng mưu phản, đã đem quân bao vây nội thành, ép Hoàng đế phải nhường ngôi.

Đúng vào hôm đại liệt Đường Thừa Sóc, tôi được đưa ra khỏi Thụy Đô, sau đó đưa đến sống ở một phủ nhỏ tại nơi có tên là Nhiều Thành, cách Thụy Đô khoảng hơn trăm dặm.

Trước khi lên đường, cuối cùng tôi cũng có thể tìm cách đến nhà bếp một lần, đưa miếng ngọc bội cừu long cho người họ Trương, đồng thời nhờ bà chuyển cáo bốn chữ cho Đường Thiên Tiêu: “Hãy tự bảo trọng.”

Trên miếng ngọc bội có buộc một sợi dây kết màu vàng mà tôi đã lạng lẹ làm riêng cho ngài, trên đó thêu nhìn song long đoạt châu.

Đường Thiên Tiêu đã biết anh họ mình có dã tâm từ lâu, thật ra cũng chưa chắc đã cần đến lời nhắc nhở của tôi, có điều về phần mình, tôi cũng muốn làm trọn hết lòng cùng ngài.

Từ nay trở đi mỗi người sẽ đi con đường riêng của mình.

Không cần biết đúng hay sai, thắng hay thua, tôi đều không thể không đứng bên Đường Thiên Trọng với danh nghĩa là người đàn bà của ngài, cùng gánh chịu tất cả mọi hậu quả dù tốt hay xấu.

Buổi tối cuối cùng ở trong phủ Nhiếp chính vương, đến tận giờ Tý, Đường Thiên Trọng mới vội vội vàng vàng quay về.

Tôi chẳng thể nào biết được ngài đã bài binh bố trận, điều binh khiển tướng vất vả mệt nhọc thế nào, nhưng lúc nằm bên cạnh, hơi thở tràn đầy mưu toan sách lược, đao gươm sát khí vẫn cứ lạng lách thăm thuyên tới.

Khí thế oai hùng đáng sợ này từng khiến tôi sợ hãi như ở bên hổ dữ, nhưng sống chung lâu ngày, tôi cũng chỉ còn cau mày, quay người vào phía trong để tránh né mà thôi.

Còn ngài lại tuyệt đối không cho phép tôi tránh xa hơn, nhanh chóng tiến lại gần, ôm chặt cả thân người tôi vào lòng rồi thì thầm: “Sau này, e là phải một khoảng thời gian dài chúng ta không thể gặp nhau được. Liệu nàng có nhớ đến ta không?”

Tôi liền than dài: “Nếu như hầu gia bằng lòng thì hai chúng ta có thể sớm tối bên nhau.”

Đường Thiên Trọng ngửi mùi hương trên tóc tôi, bàn tay thô ráp lại nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt tôi, ngài nói: “Sớm tối bên nhau... đợi đến khi ta đưa nàng đến vị trí tốt đỉnh cao quý của cả thiên hạ này, lúc đó hai ta có thể sớm tối bên nhau. Những gì Đường Thiên Tiêu có thể cho nàng, ta cũng có thể cho, những gì hắn không thể cho, ta vẫn có thể cho hết.”

Tôi mỉm cười khổ sở, không nói gì thêm.

Đường Thiên Trọng nhìn thấy sắc mặt của tôi, đột nhiên lại hỏi: “Ngày hôm đó phụ thân gọi nàng vào trong phòng, ngài đã nói những gì?”

Ngài đứng thật biết là nhẫn nhịn, đến tận lúc này mới hỏi tôi về chuyện ngày hôm ấy. Tôi đã suy nghĩ đắn đo trong lòng mấy ngày nay, nhân cơ hội này cũng nói luôn: “Vương gia... cũng đoán biết được tâm tư của hầu gia, có điều ngài dường như không muốn nhìn thấy hai huynh đệ ngài vì hoàng vị mà thù tặc tương tàn, trở mặt thành thù. Vương gia cho rằng ngài sẽ không thành công, muốn thiếp khuyên ngài. Có điều... e là hầu gia sẽ không nghe theo lời khuyên của thiếp đúng không?”

Đường Thiên Trọng nhìn chằm chằm vào tôi, không hề trả lời câu hỏi mà lại tiếp tục hỏi thêm: “Còn gì nữa không?”

Tôi do dự một hồi rồi nói: “Ngài dường như còn muốn nói một vài chuyện gì nữa với thiếp, nhưng lúc đó Thái hậu tới... hai người có nhắc tới vương phi, nhưng rất mơ hồ. Vương phi... hình như không phải mắc bệnh qua đời đúng không?”

“Mắc bệnh qua đời?” Đường Thiên Trọng bật cười lạnh lùng. “Năm đó, ta đã mười bốn tuổi, đâu còn là một thằng nhóc con khù khờ để hai người họ tùy ý lừa gạt chứ. Buổi sáng mẫu thân còn khỏe mạnh nhập cung, đến buổi tối trả lại cho ta một chiếc quan tài lạnh lẽo. Phụ thân có tình cảm từ xưa với Thái hậu, bất cứ chuyện gì cũng bảo vệ cho bà ta, không hề cho ta được mở nắp quan tài nhìn mặt mẫu thân lần cuối.”

Thình thoảng tôi cũng nghe đôi chút tin đồn về tình cảm ám muội giữa Nhiếp chính vương và Tuyên thái hậu, nhưng vẫn luôn coi đó là chuyện đồn thổi vô vắn. Đến nay tôi mới hiểu ra, tất cả mọi chuyện đều là sự thật. Không chỉ thời trẻ đã từng là người yêu, sau khi tiến đế băng hà, Đường Thừa Sóc cũng từng dùng chức vị Nhiếp chính vương để bức ép Thái hậu, thậm chí còn ở lại trong Hoàng cung.

Nếu như vương phi tính tình cũng cương liệt, si tình hệt như Đường Thiên Trọng, đối diện với mối tình bất luân giữa tỷ tỷ ruột thịt và người chồng của mình, gây ra những chuyện quá khích, kích động cũng không phải là chuyện gì kì lạ.

Quả nhiên, Đường Thiên Trọng lại nói tiếp: “Trước khi mẫu thân ta xảy ra chuyện thường xuyên thất thần, buồn bã, thậm chí có một lần người còn nói với ta rằng, nếu như một ngày nào đó người chết đi thì nhất định là do Thái hậu hãm hại. Cho nên ta đã lập tức sai người đi nghe ngóng điều tra về tình hình trong cung ngày hôm đó. Bọn họ đã tranh cãi rất lâu trong cung Đức Thọ, ngay cả thái giám đứng bên ngoài cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mẫu thân, sau đó trong cung liền tuyên triệu thái y, thế nhưng đến lúc quan tài của mẫu thân được đưa về, tất cả những thái y được tuyên triệu vào chữa trị ngày hôm ấy đều chết bất đắc kì tử, người hầu cận đi theo mẫu thân ta cũng mất tích lạ thường. Ta đã nghe ngóng rất lâu, chỉ có thể đoán định mẫu thân

ta đã bị người khác hãm hại, lúc chết đầm máu toàn thân...”

Nhớ lại những day dứt, ân hận của Đường Thừa Sóc và Tuyên thái hậu khi nhắc đến vương phi, tôi cũng có thể đoán được phần nào, ngày hôm đó chắc hẳn vương phi đã tới cung Đức Thọ, lý luận cùng tỷ tỷ, chắc hẳn sau đó đã xảy ra xung đột, rồi chết thảm ngay tại chỗ.

Thảo nào mà Đường Thừa Sóc tuy không hài lòng trước việc Đường Thiên Trọng càng ngày càng vượt mặt vua, nhưng cũng không nhẫn tâm ngăn cản hành động của Đường Thiên Trọng, không tiếc mọi thứ mờ rộng thế lực của bản thân, mãi cho tới khi đế vương thật sự chẳng thể nào cự mình được nữa.

Nhắc tới cái chết của mẫu thân, ánh mắt của Đường Thiên Trọng sầm hẳn lại, nỗi bi thương, uất hận dồn nén trong lòng lâu nay khiến cho bàn tay của ngài đang nắm lấy tôi nổi đầy gân xanh, sau đó ngài càng ôm chặt tôi vào lòng, thận trọng để sức lực của mình không làm tôi bị thương, bị đau.

“Phụ thân đối xử với mẫu thân không tệ, nhưng trong thâm tâm lại chỉ có mỗi mình muội nhân Tuyên thái hậu kia, mẫu thân ta... đã sống rất khó khăn. Thanh Vũ, nàng có biết không? Một, hai năm đầu sau khi mẫu thân ta bị hại, chẳng có đêm nào ta có thể ngon giấc được, cứ nhắm mắt lại là nhìn thấy mẫu thân toàn thân đầm máu nhìn ta than khóc. Ta thường xuyên ra mộ phần bái tế mẫu thân, mong rằng người có thể sớm được yên nghỉ. Ta đã thề nhất định sẽ báo thù cho mẫu thân, hai mẹ con Đường Thiên Tiêu đã lợi dụng phụ thân ta để bước lên địa vị tôn quý nhất, cũng sẽ mất đi tất cả sau khi phụ thân ta qua đời.”

Nhịp tim của ngài đang đập rất nhanh, có điều ánh mắt không hề toát ra khí thế đáng sợ trước những lời nói cay độc, mà hiện lên nỗi bi thương, cô đơn khiến người khác phải thương xót.

Tôi bất giác đưa tay ra, vuốt lên đôi mày đen rậm, đôi mắt sâu thẳm của ngài rồi than dài: “Thế nhưng báo thù rồi, đập lên thi thể của bác gái và em họ mình bước lên ngôi cao có thể khiến ngài vui vẻ được không?”

“Vui vẻ?” Đôi mày của Đường Thiên Trọng dưới bàn tay tôi lại cau chặt lại, khiến cho ngón tay hơi ngứa. “Mỗi lần từ chiến trường trở về thân đầm máu tươi, mỗi lần nhìn thấy hai mẹ con họ bắt đết dĩ phải giao cho ta nắm ngày càng nhiều binh mã và quyền lực hơn, ta lại cảm thấy sáng khoái. Vui vẻ... chỉ có mỗi đêm khi tỉnh dậy nhìn thấy nàng nằm trong vòng tay của mình, ta mới cảm thấy vui vẻ và cũng cảm thấy an tâm.”

Bàn tay của tôi cứng lại trước đôi mắt tràn đầy sinh lực và khí thế của ngài, tôi chẳng biết phải nói gì thêm.

Một lúc lâu sau, tôi mới có thể kìm nén được luồng khí nóng bùng trào dâng trong cơ thể, dịu dàng mỉm cười đáp: “Vậy thì, liệu ngài có thể vì sự an tâm này mà đừng theo đuổi sự sáng khoái kia được không?”

“Ồ.” Đường Thiên Trọng dường như đã nghĩ ra được điều gì đó, nhưng thái độ nhanh chóng dịu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm. “Thật ra... nàng vẫn không muốn ta làm hại đến Đường Thiên Tiêu có phải không? Từ trước đến giờ hẳn chưa bao giờ ép buộc nàng giống như ta, cũng không bày mưu tính kế với nàng như ta, có đúng không?”

Hơi thở của ngài nóng hổi, thổi vào cổ khiến tôi cảm thấy không thoải mái.

Tôi rút đầu lại rồi than: “Tại sao không phải là thiếp đang lo lắng sợ ngài xảy ra chuyện gì bất trắc? Ngài tin chắc rằng tất cả đều nằm chắc trong tay mình hay sao, ngay cả thiên hạ của Đại Chu cũng nằm cả dưới chân ngài rồi sao?”

Trong mắt của ngài dường như hiện lên cả vòng nước xoáy, như thể muốn hút tôi vào trong. Đúng lúc tôi đang cảm thấy bất an, ngài đã đưa người áp lên người tôi, đặt chiếc hôn lên bờ môi tôi.

Đúng lúc tôi bất giác đưa tay bảo vệ chiếc bụng của mình, mới nhận ra mọi lo lắng của mình đều là dư thừa.

Ngài thận trọng dịu dàng nằm bên tôi, đưa tay ấm áp, dịu dàng vuốt ve chiếc bụng của tôi, rồi dần dần dịch người về chỗ cũ.

“Hơn ba tháng rồi.” Giọng nói trầm trầm của ngài khẽ vang lên, mang theo đôi chút khát khao. “Thái y nói, sức khỏe của nàng càng ngày càng tốt hơn rồi.”

Hơi thở của tôi bắt đầu gấp gáp hơn, cảm nhận được hơi thở ấm nóng của ngài đang truyền trên da thịt mình, khiến làn da cũng ấm áp hẳn lên.

Đôi môi của ngài không hề đẹp, trông hơi giống hình vuông, cô độc không mềm mại, nhưng lại rất hợp với khuôn mặt cương nghị, mạnh mẽ của ngài, tất cả hòa thành một thể, tạo nên một kiểu...khí khái nam nhi khiến người khác phải đắm say, mê mẩn.

Tôi ngước mắt, hôn nhẹ lên bờ môi của ngài, dịu dàng đặt nụ hôn lên đó.

Ngài dường như đang rên lên, hành động cũng trở nên mạnh mẽ hơn, đôi môi bắt đầu tiếp nhận, như thể muốn hút hết thấy không khí trong miệng tôi ra vậy. Còn bản thân tôi quả thực chẳng thể nào hít thở nổi, khó khăn lắm mới đợi đến lúc ngài buông mình ra, vội vã hít một hơi thật sâu, đầu óc vẫn còn đang đắm say, mê mẩn trong chiếc hôn thấm thiết kia.

Lúc này, tôi liền nghe thấy giọng nói ồm ồm của ngài vang bên tai: “Thanh Vũ, ta chịu không nổi.”

Lời nói này mang đầy sự mê nheo của đứa trẻ mới lớn.

Tôi đỏ bừng cả mặt, lặng lẽ cúi đầu lưng cho ngài.

Đường Thiên Trọng đang trong độ tuổi sung mãn, nhưng chỉ ít từ sau khi đưa tôi về phủ Nhiếp chính vương, ngài chưa hề động đến bất cứ người phụ nữ nào khác. Thật ra...tôi cũng không hi vọng ngài gần gũi người phụ nữ nào khác giống như với tôi, kể cả những ngày tôi không ở bên ngài sắp tới.

Ngài thâm nhập vào thân thể tôi từ bên cạnh, thận trọng mà mạnh mẽ.

Tôi nhắm mắt lại, đưa tay vuốt ve trên bờ vai chắc nịch của ngài, lắng lẽ tận hưởng cảm giác chân thực mà an tâm này.

Tuy rằng ngài bất mãn trước việc tôi nói đỡ cho Đường Thiên Tiêu, nhưng vẫn đặt cảm giác của tôi và sự an toàn của đứa trẻ của hai chúng tôi lên vị trí hàng đầu.

Hoa văn hình cảnh lan trôi dạt trên mặt nước thêu trên tấm rèm, kèm theo đó là một đôi bướm sắc sỡ đang bay lượn đùa giỡn quanh trăm hoa khoe sắc, thắm tươi. Tiếng rên tình tứ thì thấm bên tai, khiến ngay cả ngọn nến trên bàn cũng được phủ lên màu sắc diễm lệ, đắm say.

“Thiên...Thiên Trọng...”

Khi đắm say lên đến cực đỉnh, tôi bất giác thì thầm gọi tên ngài, Đường Thiên Trọng cũng phát ra tiếng rên đầy tình tứ, sau đó nắm chặt lấy bàn tay tôi, ôm chặt tôi vào lòng một hồi lâu vẫn chưa chịu buông ra.

Khi định thần lại, tôi nghiêng đầu qua, nhìn thấy khuôn mặt lấm tấm đầy mồ hôi của ngài, đôi mắt đen láy, sâu thẳm mà sáng rực, dịu dàng mà đắm say, khiến cho người ta nhìn thấy không kìm lòng nổi mà cũng đắm say theo.

Tôi đưa tay lau mồ hôi cho ngài rồi mỉm cười nói: “Hầu gia, mau đi nghỉ sớm đi thôi. Ngày mai vẫn còn nhiều việc phải làm đấy.”

Ngài “ừm” một tiếng, không vui đáp lại: “Lúc này ngài vẫn còn gọi ta là Thiên Trọng, tại sao bây giờ lại đổi thành hầu gia rồi?”

Tôi lặng người đi, hoảng hốt nhận ra trong khi bị ngài dẫn dắt, chìm đắm trong khoái lạc, hạnh phúc, dường như tôi đã thật sự gọi tên ngài.

Thế nhưng, bình thường mỗi khi đối mặt cùng ngài, ngài luôn luôn ở tận trên cao, như thể là chủ nhân điều khiển, không chế hết thảy mọi việc trong cuộc sống của tôi, chứ không phải người bạn hay người yêu bình đẳng với tôi.

Vậy nên trong tiềm thức, tôi cảm thấy, gọi ngài là hầu gia có lẽ càng phù hợp với thân phận và địa vị giữa hai chúng tôi hơn.

Do dự một hồi, tôi liếm mỉm cười rồi đáp: “Lúc này là do thiếp đắm say quá. Tên hũy của hầu gia, thiếp không nên gọi ra mới đúng.”

Đường Thiên Trọng nhanh chóng buông tôi ra, sắc mặt không còn được vui vẻ như lúc trước. Ngài nói: “Nàng lúc nào cũng cố ý xa cách với ta. Mặc cho ta tìm mọi cách lấy lòng, mua vui, dù cho nàng đã mang trong bụng cốt nhục của ta, thì trong lòng nàng, trong mắt nàng vẫn chỉ tràn đầy hình bóng của Trang Bích Lam mà thôi. Nếu như có một ngày Trang Bích Lam cũng được phong hầu, phong vương, ta không tin là nàng cũng có thể gọi hần ta là hầu gia, vương gia được.”

Tôi đã chủ động thân mật cùng ngài, vậy mà còn trách tôi xa cách? Lại còn muốn tôi gọi ngài một cách thân thiết là Thiên Trọng, lại chỉ trích bằng thái độ của kẻ bề trên cứ như tôi là người không chung tình vậy, ngài đúng thật là khó hầu hạ.

Tôi chán nản chớp đôi mắt trĩu nặng rồi khẽ tiếng nói: “Hầu gia, mau đi nghỉ sớm thôi.”

Đường Thiên Trọng im lặng, đôi mắt đã không còn sáng trong như lúc này nữa, thay vào đó là vẻ thâm sâu khó đoán, hiện lên vẻ mặt mệt mỏi của tôi trong đó.

Một lúc lâu sau, ngài lạnh lùng nói: “Bất luận là ta thua hay thắng, nàng đừng có mong quay lại bên cạnh bất cứ người đàn ông nào khác. Cho dù ta có chết, đời nàng sinh đứa trẻ ra, cũng sẽ có người tiễn nàng xuống địa ngục để ở cùng với ta.”

Tôi nhìn chăm chăm vào tấm vải che đầu giường, mỉm cười khổ sở. Tấm vải đó được thêu hình bầu trời xanh biếc, trên đó còn có một con thần quỳ [1] ngẩng đầu bước đi, đang kêu rống như chỗ không người, đơn độc một mình chạy bên bờ biển.

[1]. Thần quỳ: rồng có một chân được gọi là quỳ.

Giống bão từ phía âm âm nổi lên, không tiến thì phải lùi.

Đến sau cùng tôi cũng chẳng thể nào khuyên nhủ nổi ngài.

Sau khi Đường Thiên Trọng ngủ say, tôi chỉ đành lặng lẽ lấy một chiếc túi thơm vừa thêu xong lúc sáng đặt dưới gối, để thay đổi cùng chiếc túi thơm thêu hình bạch hổ lúc trước.

Trên túi thơm vẫn cứ thêu hình một chú gấu trắng.

Tôi rất thích loài mãnh thú tính tình hung dữ, mạnh bạo này, nghe nói nó có thể giúp cầu bình an, trừ tai giải nạn cho người đeo.

Đường Thiên Trọng thức dậy lúc nào, tôi hoàn toàn không hay biết.

Có điều tôi biết rằng, ngài đã mang theo chiếc túi thơm thù hình gấu trắng mà tôi đặt trên y phục của ngài đêm hôm trước.

Sau khi được đưa tới Nhiều Thành nơi chỗ nào cũng toàn là các ám vệ phòng thủ ngày đêm, Vô Song mới có thời gian đem giặt sạch chiếc túi thơm thù hình bạch hổ nọ, rồi cho hương liệu mới vào.

“Cô nương, người nhất định không biết được đâu.” Cô bé bật cười vui vẻ cầm chiếc túi thơm hình bạch hổ rồi nhìn tôi. “Ngày hôm đó lúc rời đi, hầu gia vô cùng vui vẻ, cầm chiếc túi thơm thù hình gấu trắng trong tay một hồi lâu, lật lên lật xuống, ngắm qua ngắm lại mãi rồi mới lưu luyến đeo bên thắt lưng. Sau đó còn đứng ngây trước giường như kẻ ngốc một hồi lâu, ngắm nhìn cô nương, mãi cho tới khi có người vào thúc giục ngài mới chịu rời khỏi, hơn nữa cứ ba bước lại quay lại nhìn một lần.”

Tôi cầm lấy chiếc túi thơm, đưa lên mũi ngửi. Nói cho cùng đây cũng là thứ đeo trên người ngài một thời gian dài, tuy đã giặt rồi, nhưng mùi vị mạnh mẽ, cương nghị chỉ thuộc về riêng ngài vẫn thoang thoảng trong mùi thơm của long nhãn, lan chi.

Vô Song lại tiếp tục nói thêm: “Lúc ra khỏi cửa, ngài lại gọi nô tì ra, sai bọn nô tì thay phiên nhau hàng đêm ở cạnh trông cô nương ngủ, chăm sóc cô nương thật chu đáo, tránh để cô nương nửa đêm bị chuột rút lại chẳng có ai ở bên.”

Không ngờ ngài vẫn còn nhớ đến điều này.

Thật ra, đây cũng chẳng phải chuyện gì nghiêm trọng lắm. Thái nhi dần dần lớn lên, tuy tôi không kén ăn, nhưng vẫn có những triệu chứng thường gặp của phụ nữ mang thai.

Chân tôi bắt đầu bị phù, mấy hôm trước giữa đêm còn tỉnh giấc vì chân bị chuột rút. Đường Thiên Trọng thức dậy vì nghe thấy tiếng tôi kêu, vừa bóp nắn chân giúp tôi, vừa gọi thái y vào chẩn trị. Thái y khám rồi nói thời kì mang thai bị chuột rút là chuyện bình thường, cần phải ăn nhiều canh xương hầm, hàng ngày ra ngoài hưởng chút ánh nắng mặt trời thì triệu chứng này sẽ giảm bớt.

Tuy nói vậy, nhưng Đường Thiên Trọng vẫn không an tâm. Tôi còn nhớ bàn tay to lớn của ngài nhẹ nhàng nắn bóp trên bàn chân, bấp dùi cho tôi. Cho tới tận lúc ngủ thiếp đi, trong mơ tôi vẫn cảm nhận được hơi ấm và sự dịu dàng truyền qua bàn tay ngài, hết lần này đến lần khác, khiến tôi cảm thấy an tâm, khiến thăm sâu trong trái tim tôi cũng cảm thấy hạnh phúc, sung sướng.

Bờ môi bất giác nở nụ cười, tôi đưa tay vuốt lên bụng mình rồi hỏi: “Mấy miếng gấm màu sắc tươi tắn có mang tới đây không? Một lúc nữa mang tới đây, ta làm thêm một vài bộ y phục nữa cho người bạn nhỏ trong bụng.”

Vô Song “ai da” một tiếng rồi cười nói: “Cô nương vẫn còn muốn làm sao? Nô tì thấy cô nương mới mang thai tầm ba, bốn tháng, vậy mà đã làm ba chiếc yếm, hai chiếc quần, không cần phải vội vã vậy đâu, số gấm kia cũng chẳng biết đựng trong chiếc rương nào rồi. Có điều vài đề may y phục cho hầu gia thì còn một ít. Tuy mấy người thợ may trong vương phủ cũng rất nhiều, nhưng nô tì thấy hầu gia cũng kén chọn lắm, gần đây chỉ toàn mặc y phục bên chỗ chúng ta may thôi.”

Tôi vẫn còn chưa kịp định tâm lại, Vô Song đã nói tiếp: “Nếu như cô nương cảm thấy nhàn rồi quá, chi bằng đem số vải này may vài bộ y phục cho hầu gia coi như để giết thời gian cho đỡ buồn chán? Khi hầu gia quay về nhà, nếu như biết cô nương may áo cho mình, nhất định sẽ vô cùng yêu thích đấy.”

“Ồ”. Nghe thấy cô bé nói vậy, tôi mới cảm thấy ở đây thật sự buồn chán, vô vị, trong lòng trống trải vô cùng.

Dường như, tôi đã quen với việc mỗi ngày chờ đợi Đường Thiên Trọng, hết ngày này sang ngày khác, cho dù hôm đó ngài bận việc không về được, sớm muộn gì cũng nghe thấy tin tức do ngài sai người truyền tới là có về hay không.

Nhà.

Tôi khẽ lạng người đi, nhìn thấy phong cách bố trí ở đây rất giống với khu Đình sen trong phủ Nhiếp chính vương, hoảng hốt nhận ra rằng, có lẽ tôi cũng nên may vài bộ y phục cho ngài.

Cho dù làm xong chỉ đành treo ở đây, nhìn ngắm, thì cũng có thể nghĩ tới việc sớm muộn gì ngài cũng sẽ quay về thôi.

Nơi nào có ngài, nơi ấy sẽ khiến tôi cảm thấy an tâm, và rồi... đó cũng trở thành nhà của tôi.

Tôi bất giác mím chặt môi, mỉm cười nói: “Vậy thì... mang mấy tấm vải đó đến để ta chọn lựa, xem có tấm nào thích hợp không?”

Tôi vô cùng nghi ngờ phải chăng Vô Song chỉ còn chờ đợi mỗi câu nói này của tôi mà thôi?

Rõ ràng đang ở một tòa thành nhỏ bé, hoang dã, xa xôi, vậy mà Vô Song vẫn có thể nhanh chóng tìm ra mấy súc gấm đủ các loại màu sắc, hoa văn để tôi chọn lựa, như thể sợ tôi không chọn được, lại hối hận không may y phục cho Đường Thiên Trọng nữa vậy.

Xem ra, tôi cũng là người khiến bọn họ không mấy an tâm. Cho dù, cuộc sống hàng ngày của tôi đều nằm trong tầm mắt của họ, dù cho họ đang dốc toàn sức bảo vệ cho tôi và cốt nhục trong bụng tôi.

Cuộc sống vẫn cứ lặng thầm trôi qua như dòng nước. Lại quen dần với sự yên tĩnh, nhưng chẳng thể nào quen được với sự cô đơn, dần dần đường kim mũi chỉ trên tay, chiếc tiêu trên miệng đều cho thấy rõ nỗi đơn độc trong bất lực của tôi.

Thu qua đông tới, khi đón cơn tuyết đầu mùa trong tòa thành nhỏ bé, lạ lẫm này, tôi đã tận tay may được ba bộ y phục cho Đường Thiên Trọng. Từ áo trong, quần trong đến áo bảo, áo bông, áo khoác, khăn quàng, tất cả đều đầy đủ không thiếu thứ gì.

Vô Song liền bàn bạc cùng tôi: “Liệu có nên cho người mang dâng hầu gia trước không? Thời tiết càng ngày càng lạnh hơn, bây giờ mang tới cho ngài quả là thích hợp vô cùng.”

Tôi trầm ngâm đáp: “Chiến tranh loạn lạc, muốn mang thứ gì cho ngài... chắc cũng không dễ dàng gì đâu.”

Vô Song mỉm cười đưa lời khuyên như: “Nếu như đã có thể chuyển lời thì chuyển đồ vật chắc cũng không quá khó khăn. Cho dù đang đánh trận ác liệt thì cũng chỉ mất thêm vài ngày thôi, cô nương cứ an tâm.”

Nhiều Thành này xem ra cũng chỉ là một ngôi thành bé nhỏ, tầm thường, nhưng Vô Song đã từng nói với tôi, thành trì ở đây được xây quanh nhiều vòng, vô cùng kiên cố, cộng thêm ba mặt là núi, lại có rất nhiều ám vệ tiềm phục, ngoài ra còn có sự tương trợ của hơn hai ngàn tinh binh của Đường Thiên Kỳ, thủ dễ công khó. Cách đây khoảng ba mươi dặm chính là doanh trại trọng binh của Đường Thiên Trọng, nếu như có gì lạ thường, có thể phái người đến trợ giúp.

Có điều nơi này tin tức không thể tinh thông như ở phủ Nhiếp chính vương trong Kinh thành, Vô Song chỉ sai người báo tin bình an, cũng phải mất mười ngày sau mới có người chuyển lại lời của Đường Thiên Trọng, cũng chỉ báo mỗi hai chữ “bình an”.

Còn rốt cuộc lúc này thiên hạ Đại Chu bị ngài gây loạn đến mức độ nào, tôi hoàn toàn không nghe thấy bất cứ tin tức nào khác. Ngay cả Vô Song cũng mơ mơ hồ hồ, không hề hay biết điều gì cả, chỉ có điều đoán chắc Đường Thiên Trọng hiện nay cầm binh không mấy thành công, chắc hẳn đang đối đầu với Đường Thiên Tiêu, tạm thời vẫn chưa phân định được thắng bại.

Tôi cảm thấy nghi ngờ phải chăng Đường Thiên Trọng đang cố tình che giấu tình hình chiến cuộc lúc này, để tránh tôi không an tâm đường thai, hoặc giả lo lắng nhất thời ngài không chiếm được thế thượng phong, biết đâu tôi sẽ lại rời bỏ ngài mà đến với Trang Bích Lam.

Chẳng thể nào thay đổi được tính đa nghi của ngài, tôi cũng đành nhận ý tốt đó mà thôi. Chỉ biết âm thầm mong rằng ngài sớm nhận được mấy bộ y phục tôi sai người gửi tới, cũng nhận được tấm lòng của tôi, ít nhất sẽ không động một chút là lại nghi ngờ tôi sẽ bỏ ngài mà đi.

Vô Song liền nói: “Cô nương không viết bức thư cho hầu gia hay sao?”

Tôi cắt một chiếc túi thơm mới thêu cùng với chiếc túi thơm hình bạch hổ trước đó vào tay nải, rồi nói: “Có cái gì để viết đây, ngài thần thông quảng đại, tự nhiên sẽ biết được ở đây mọi thứ vẫn bình yên, tốt đẹp thôi.”

Vô Song cười nói: “Nếu như hầu gia nhìn thấy cô nương bụng lớn thế này rồi, lại thấy cô nương vì ngài mà hao tâm tổn sức, chắc hẳn sẽ vui sướng vô cùng. Ngài bị tình hình chiến sự bên ngoài quân lấy không về được, chỉ sợ còn không an tâm hơn cả cô nương, ngày đêm lo lắng không biết cô nương có gặt ngài ra khỏi trí não không.”

Tôi im lặng, sau đó liền nhắc bút, lấy một tờ giấy trắng, viết mấy câu từ của người xưa.

“Cửu trượng cơ, đôi hoa đôi là lại đôi cành. Bạc tình lang, tự cô lăm biệt ly. Từ đầu chí cuối, muốn dùng sợi tơ ngọt ngào, nối liền trái tim một mối.”

Thật ra ngụ ý vô cùng dễ hiểu, nhưng Đường Thiên Trọng xưa nay chỉ đọc binh thư, văn chương chỉ hiểu đôi chút, về phần thơ từ ca phú hoàn toàn không để tâm, chẳng hiểu nổi ngài đọc rồi có hiểu không nữa.

Khi sai người đem bức thư cùng y phục đến cho Đường Thiên Trọng, trong lòng tôi trống trải vô cùng, lại bảo bọn người Vô Song mang mấy tấm vải thích hợp may đồ cho trẻ con, bảo bọn họ ngồi quanh lò sưởi chọn hình, may áo.

Thật ra vào giữa mùa đông giá rét thế này, có thể ngồi may áo cho trẻ con trong căn phòng ấm áp, cảm nhận đứa trẻ nghịch ngợm thỉnh thoảng đập bụng, tưởng tượng hình dáng của nó, đôi mày tôi bất giác cũng giãn ra được vài phần.

Chẳng thể hiểu nổi dung mạo của đứa trẻ này sẽ thanh tú dịu dàng như tôi, hay là cương nghị, rõ nét, anh tuấn như Đường Thiên Trọng. Tính tình không biết sẽ yên tĩnh, ôn hòa như tôi hay là thâm trầm, ổn định như phụ thân của nó?

Sang năm vào mùa sen nở rộ, tôi sẽ có thể nhìn thấy dung mạo của đứa trẻ này rồi.

Nếu như lúc đó, Đường Thiên Trọng có thể bình an quay về, nhìn thấy bảo bối bé nhỏ, đáng yêu của hai chúng tôi, khuôn mặt nghiêm nghị, cau có thường ngày chắc hẳn sẽ dịu dàng, ôn hòa ra nhiều, nụ cười mê say nhất định sẽ nảy nở, thuần khiết như một đứa trẻ nhỏ.

Ngài cũng có những điểm đáng yêu của riêng mình khiến người khác trân trọng, chỉ là những người có cơ hội cảm nhận được điều này thật sự quá ít.

Đường Thừa Sóc vô cùng yêu thương người con trai trưởng của mình, đáng tiếc, tuy cũng thấu hiểu tâm tư của Đường Thiên Trọng, mà lại không gắng sức uốn nắn lại ngài. Sự dung túng mang theo niềm ân hận với người vợ đã khuất chỉ có thể khiến cho mối hận trong lòng Đường Thiên Trọng càng ngày càng thêm sâu đậm, càng ngày càng khó quay đầu lại được.

Khi rảnh rỗi đem bọn Vô Song, Cửu Nhi ra ngoài tản bộ, bước ra phía ngoài cánh cửa thứ hai cũng chẳng có ai ngăn cản. Vô Song e rằng tôi ở trong phòng bí bách lâu ngày sẽ không có lợi cho thai nhi, thậm chí còn khuyên tôi đi lại nhiều hơn.

Chỉ có điều có bước ra bên ngoài tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh đao gươm dữ dằn của đám ám vệ, như thể lúc nào cũng sẵn sàng nghênh chiến vậy.

Thỉnh thoảng đi ven bức tường đầy hoa leo, nhìn ra bên ngoài, những nhà lân cận cũng toàn lầu cao cửa kín, sâu thẳm khó lường.

Xem ra, người ngoài nhìn vào ngôi biệt viện không mới không cũ này cũng chỉ nghĩ đây là một trong những biệt viện của các hộ giàu có trong tòa thành nhỏ này, chứ không hề gây sự chú ý, nhưng phía trong lại được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, hoàn toàn vượt xa tường tượng của người khác.

Vô Song từng nói rằng, trong thành nhỏ này đều là người của phủ Nhiếp chính vương, Đường Thiên Trọng lúc này tuy bị quân sự quán lý, nhưng cứ cách vài ngày, Đường Thiên Kỳ lại đích thân đi xem xét tình hình phòng thủ xung quanh.

Nghe nói, để đảm bảo an toàn không tổn hại chút nào, vào đêm trước khi dụng binh cùng Đường Thiên Tiêu, Đường Thiên Trọng đã thận trọng chuyển hết mọi thân thích, gia quyến ra khỏi Thụy Đô, một nửa số đồ được sắp xếp đến ở Nhiều Thành, không ít người là gia đình hoặc người nhà thân thích của bạn bè thân hữu đều được sắp xếp ở cùng nhau. Bởi vì phòng tuyến phía trong thành vô cùng nghiêm ngặt, cho nên chỉ phải thêm mấy ám vệ bảo vệ ở đây thôi. Còn một mình tôi đã độc chiếm căn biệt viện lớn, việc phòng thủ rất kỹ càng, còn có thêm hàng trăm ám vệ thân thủ bất phẩm luân phiên túc trực bảo vệ. Tất cả bọn họ đều vô cùng thận trọng, không gây ra bất cứ sai sót nào, qua đó có thể thấy tình yêu thương, sự lo lắng mà Đường Thiên Trọng dành cho tôi và đứa trẻ lớn đến mức nào.

Nơi đây hoàn toàn là thiên hạ của huynh đệ họ Đường, Cửu Nhi từng có liên hệ với nhà họ Trang, chỗ Tín vương cũng nằm trong tình trạng không biết chút tin tức gì bên ngoài.

Gặng hỏi Vô Song rất nhiều lần, mãi đến cuối tháng, mới nghe ngóng được tin tức đã qua từ rất lâu rồi.

Đường Thiên Trọng phát chiếu văn chỉ trích Đường Thiên Tiêu hoang dâm vô đạo, đưa quân bao vây Hoàng thành, ép ngài phải thoái vị nhường ngôi. Còn Đường Thiên Tiêu trước đó đã có chuẩn bị từ lâu, trước đó đã đem theo Tuyên thái hậu an toàn rút khỏi kinh sư, đồng thời truyền thánh chỉ xuống, hiệu triệu thiên hạ cần vương, định Khang hầu Đường Thiên Trọng tội mưu phản, tiệt nòi vì đã hủy đi thanh danh trung trinh tiết liệt cả đời của Nhiếp chính vương. Đại tướng quân Thẩm Độ, Phiêu Kị tướng quân Tạ Dực, Phụ Quốc tướng quân Chu Thiệu Thụy nhanh chóng giong cao lá cờ bảo vệ Hoàng đế, đứng về phía Đường Thiên Tiêu.

Với sức mạnh của bọn họ, vốn chẳng thể nào địch lại được hai mươi vạn binh mã trong tay Đường Thiên Trọng, nhưng lúc này Định Bắc vương Vũ Văn Khởi, người bạn chí cốt với Nhiếp chính vương đột nhiên cũng giương cờ cần vương, đồng thời điều một nửa đại quân chống Bắc Hách về Giang Nam, hiệp lực cùng Đường Thiên Tiêu.

Trước tiên chưa nhắc tới ảnh hưởng to lớn của bốn vạn binh mã này đối với thế lực hai bên, chỉ nói đến oai danh anh hùng chi dưới mỗi Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc của Định Bắc tướng quân đã đủ khiến lòng người dao động. Lúc đầu các vị lão thần đều viện lý do trung thành tuyệt đối cùng tiên đế, một bộ phận thần tử trước kia trung thành với phủ Nhiếp chính vương cũng bắt đầu dao động. Đường Thiên Trọng vốn nắm chắc được phần thắng trong tay, cho dù đã chiếm được Thụy Đô, nhưng cũng chẳng chiếm được thế thượng phong, bị bức ép phải lập con trai thứ của tiên đế là Phúc Xương lên làm Hoàng đế, lại đích thân lãnh binh bên ngoài, với ý đồ phải tiêu diệt bằng được Đường Thiên Tiêu mà trước giờ ngài vô cùng căm ghét.

Thế nhưng thế lực của Đường Thiên Tiêu không hề yếu như ngài vẫn tưởng tượng, bản thân Đường Thiên Tiêu cũng thông minh, anh dũng hơn so với dự liệu của ngài nhiều. Cuộc chiến tranh phân định giữa hai người e là khó lòng phân định thắng thua trong một sớm một chiều được.

Xem ra, dịp Tết này Đường Thiên Trọng khó lòng đến gặp tôi một lần rồi.

Đi đôi ủng băng da cừu chậm rãi bước trong sân vườn ngập đầy tuyết trắng, tôi liền nhìn lên bầu trời âm u, hỏi Vô Song: “Hầu gia trước kia có đắc tội với Định Bắc vương không?”

“Không hề.” Vô Song do dự một lúc rồi nói thêm: “Vũ Văn vương gia vẫn luôn quý mến hầu gia, nô tì còn nghe nói rằng, vị vương gia này hết lòng khen ngợi hầu gia với Nhiếp chính vương, nói rằng muốn nhận hầu gia làm con nuôi. Chẳng hiểu nổi vị vương gia này có phải giả rồi nên hồ đồ không, lần này không ngờ lại giúp đỡ Hoàng thượng đối phó với hầu gia của chúng ta. Hầy.”

Tôi dường như đã đoán ra được nguyên nhân đột nhiên Định Bắc vương lại trở mặt thành thù như vậy.

Định Bắc vương vô cùng quý mến, yêu thích Đường Thiên Trọng, thế nhưng ngài cũng là bằng hữu chí cốt vào sinh ra tử cùng Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc. Nếu khi còn tại thế Đường Thừa Sóc đã dặn dò, nhất định ngài sẽ làm theo di nguyện của người bạn đã khuất.

Về việc công là vì Đại Chu, vì muôn dân, về việc tư là vì mẹ con Tuyên thái hậu, Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc đành đưa tay đẩy con trai ruột của mình ra khỏi hoàng vị.

Thế nhưng tình hình lúc này cũng không đến mức độ binh bại như núi đổ mà ngài đã nói!

Tôi đưa tay sờ lên vật tròn tròn đặt trong lòng, rồi lại sờ lên chiếc bụng to của mình, đột nhiên cảm thấy chỉ cần ngài được bình an, còn việc lúc này có thể về thăm tôi được hay không cũng không còn là chuyện gì quan trọng nữa.

Thế nhưng chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, tôi lại mong ngóng ngài sớm về bên mình như vậy, chỉ hy vọng ngài có thể lặng lẽ ở cạnh tôi, bảo vệ, che chở, chăm sóc cho tôi và đứa con của chúng tôi.

Nếu như có thể tận tay nuôi lớn đứa con của hai chúng tôi, tôi nhất định sẽ nói với ngài rằng, binh đao chém giết suốt ngày, chẳng bằng bình thân nắm tay

nhau đi hết cuộc đời, mỉm cười lặng ngắm hoàng hôn.

Ở chốn thôn quê vắng lặng, thời gian cứ âm thầm trôi qua, bình lặng mà an lành, khiến con người chẳng hề dễ tâm.

Chớp mắt, cũng chỉ còn bảy, tám ngày nữa là tới đêm giao thừa.

Tuy rằng tôi đã có thể coi là phụ nữ có gia đình, nhưng e là vẫn phải giống như năm trước đó, một mình lạnh lẽo chốn lãnh cung, cô đơn đón Tết mà thôi. Đưa mắt nhìn chiếc yếm bách tử nhỏ bé đặt bên đầu giường, đứa trẻ trong bụng cũng đập một cái vào bụng tôi, như thể đang muốn nhắc nhở về sự tồn tại của nó. Tôi bất giác nhoen miệng mỉm cười.

Dùng chiếc yếm mềm mại vuốt ve phần bụng đứa trẻ đập nhô lên, tôi khẽ khàng lên tiếng: “Ngoan nào, cùng mẹ ngủ thôi, lớn thêm chút nữa, mẹ sẽ sinh ra con, cho con mặc rất nhiều y phục đẹp.”

Đứa trẻ quả nhiên thu chân lại, tôi dường như có thể cảm nhận được hình dáng đáng yêu của đứa nhóc đang nằm ngủ trong bụng mình, bất giác bật cười thành tiếng.

Tiếp theo đó, Vô Song cười hi hi nói: “Nếu như hầu gia có ở đây, nhìn thấy bộ dạng của cô nương lúc này, không hiểu ngài sẽ thích thú đến độ nào?”

Vuốt ve chiếc bụng, tôi cảm nhận được nhịp tim khỏe mạnh của đứa trẻ, dịu dàng thì thầm nói: “Ngài chẳng hề nghe theo lời ta, ta cũng chẳng quan tâm ngài có thích hay không nữa. Ta chỉ mong đứa nhóc này thích là được rồi.”

Vô Song mỉm cười nói: “Tuy cô nương nói vậy, nhưng nô tì biết nếu như hầu gia quay về lúc này, cô nương không hiểu sẽ vui mừng đến mức nào đâu.”

Ừm, cô bé đã trở thành một trong những người hiểu tôi nhất rồi.

Chẳng buồn suy nghĩ, lo lắng nhiều để ảnh hưởng đến sức khỏe, tôi ôm chặt lấy chiếc yếm bách tử, dường như cảm nhận được làn da mềm mại, mịn màng của đứa con, bất giác mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Khi nghe thấy tiếng gươm đao càng ngày càng truyền đến gần, tôi cứ tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Sau khi nhà họ Trang bị diệt toàn môn, sau khi Thụy Đô bị Đại Chu chiếm đóng, tôi đã rất nhiều đêm trải qua giấc mơ như vậy.

Nếu không phải bị binh lính truy đuổi đến sức cùng lực kiệt thì lại thảm thiết kêu gào khi nhìn thấy máu châu thành sông trước mắt, sau cùng dường như bị ai đó chẹn vào đường thở, toàn thân nứt nát mồ hôi, tôi hoảng loạn tỉnh lại, cổ họng tắc nghẹn đến mức nói không ra tiếng.

Thế nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi đã không còn nằm mơ thấy ác mộng nữa.

Có lẽ, bắt đầu từ khi nằm cạnh người đàn ông từng là ác mộng của mình, tôi đã bắt đầu ngủ trong an lành, không còn mộng mị.

Đúng lúc còn đang mơ màng chưa tỉnh hẳn, tôi bị Vô Song hoảng loạn, vội vã gọi dậy.

“Cô nương, cô nương, mau dậy thôi, hình như có người tấn công vào đây đó.”

Trước nay Vô Song là con người rất lí trí, nhưng lúc này kêu lên thảm thiết, dưới ánh nến, khuôn mặt cô bé hiện lên nhợt nhạt, tiếng nói cũng biến điệu.

Tôi kinh hãi ngồi dậy, nghe thấy tiếng đao kiếm giao tranh từ xa vọng lại bên tai, rồi cả tiếng gọi cửa rầm rầm phía trước khiến tôi chẳng thể nào hít thở bình thường nổi.

“Vô Song cô nương, mau gọi cô nương dậy đi! Có kẻ địch tấn công vào đây. Mau, mau lên...”

Thân tôi nay mang thai năm tháng không còn được nhanh nhẹn, linh hoạt như xưa. Khó khăn lắm tôi mới ngồi dậy được, bọn Cửu Nhi nhanh chóng lao tới, vội vàng vàng mặc y phục vào cho tôi, chẳng buồn chải chuốt đầu tóc, đã nhanh chóng đỡ tôi xông ra ngoài.

“Có...có chuyện gì xảy ra thế?”

Tuy rằng ở cách xa ngài, nhưng ở một nơi phòng tuyến vững chắc thế này, tại sao lại dễ dàng bị tấn công đến vậy. Lúc run run đưa lời hỏi, tôi để tâm nhìn vào đài lửa được đặt giữa thành, ngọn lửa bốc lên nghi ngút.

Điều này có nghĩa là ngay cả quân lính canh thành cũng vừa mới phát hiện ra kẻ địch mà thôi.

Vậy thì những kẻ địch tấn công vào đây rốt cuộc là chui ra từ đâu? Không ngờ bọn chúng lại như thể từ trên trời rơi xuống, xuất hiện tại biệt viện ẩn khuất, được canh phòng nghiêm ngặt nhất trong Nhiều Thành này!

“Không...không rõ nữa...”

Vô Song run đến mức răng đập vào nhau, vừa trả lời tôi lại vừa nhìn sang phía Cửu Nhi.

Những việc trước kia Cửu Nhi làm đương nhiên chẳng thể nào giấu được Vô Song, ngoại trừ cô bé ra, những người ở đây đều là tâm phúc mà Đường

Thiên Trọng vô cùng tin tưởng.

Cửu Nhi lập tức xua tay thét lên: “Không phải nô tì, không phải nô tì đâu.”

Tôi vội vã nói: “Không phải cô bé đâu, chúng ta mau rời khỏi đây đi.”

Nếu như là Cửu Nhi, thì lúc này đã trốn đi mất tăm mất dạng rồi, đâu ngu ngốc gì ở lại bên cạnh tôi nữa?

Sau khi nói xong tôi mới nhận ra trong tay mình vẫn còn cầm một thứ đồ. Đưa lên trước mắt nhìn mới nhận ra đó chính là chiếc yếm bách tử mà lúc trước khi ngủ tôi ôm vào lòng.

Trong lòng bỗng cảm thấy ấm hân lên, tôi liền giấu chiếc yếm trong người, nhanh chóng tiến về phía trước.

Những người ám vệ phòng thủ bên phía ngoài lúc này chẳng thể bận tâm đến lễ nghi giữa nam nữ, bốn, năm người đi trước dẫn đường, năm, sáu người đi sau bảo vệ, vội vã đưa tôi cùng mấy người hầu thân cận lặng lẽ chạy trốn khỏi đây qua cửa sau.

May mà đám tuyết mấy hôm trước đã tan hết, tuy không dám châm đèn đốt đuốc, nhưng tôi vẫn bước đi bình ổn, an lành dưới sự trợ giúp của bọn Vô Song.

Nơi này nói cho cùng cũng nằm trong phạm vi thế lực của Đường Thiên Trọng, xem ra cứu binh cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện trợ giúp. Chỉ cần thoát khỏi nơi này, khả năng được ứng cứu là vô cùng lớn.

Tôi đã từng tản bộ dạo mát ở đây rất nhiều lần, một lúc lâu sau mới nhìn thấy cánh cửa bên đi ra ngoài. Màu sắc của cánh cửa rất giống với màu bức tường, bên ngoài còn để cho cây cỏ leo bừa, chổ ra vào kín đáo, không giống với những cánh cửa bình thường, nên người khác khó lòng nhận thấy được.

Mấy người ám vệ mở cánh cửa ra, chặt sạch đám cây cỏ xung quanh, dắt chúng tôi vào một con ngõ nhỏ. Đúng lúc tôi vừa thở phào nhẹ nhõm thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng thét thảm thương truyền tới. Tôi vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy ánh sáng đáng sợ, khiếp hồn, đao kiếm giao tranh kịch liệt, đinh tai nhức óc, khắp không gian ngập ngụa mùi máu tanh lờm khiến người khác buồn nôn.

Khi mang thai, tôi rất ít khi nôn mửa, nhưng mùi máu tanh lờm cùng với tình thế nguy nan trước mắt, thi thoảng lại nhìn thấy những chiếc đầu không chủ phi qua thân người mình, đập vào tường rồi rơi xuống dưới chân, sắc mặt tôi nhợt nhạt, cong người xuống nôn mửa đầy sợ hãi.

“Cô nương, cô nương, người sao thế?” Cửu Nhi vội vã hỏi tôi: “Những người này... những người này đã biết được thông đạo này từ trước, nên mai phục chúng ta ở đây.”

Tôi đã nhìn thấy. Chúng tôi bị chặn lại ở trong một con đường chật hẹp, tiến thoái lưỡng nan, chỉ biết đứng đó chờ người ta đến bắt.

Vô Song nheo nheo mắt nhìn sang hai bên rồi nghi ngờ nói: “Những người này... hình như đều là cao thủ đại nội.”

Là người của Đường Thiên Tiêu?

Thế nhưng Vô Song lại nhanh chóng lắc đầu: “Thế nhưng bọn họ không thể nào biết được chỗ này, tuyệt đối không thể nào.”

Những chuyện không thể nào trên thế gian này nhiều vô kể.

Ngay bản thân tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại không thể trở thành thê tử của Trang Bích Lam, không thành chiêu nghi của Đường Thiên Tiêu mà sau cùng thành người phụ nữ của Đường Thiên Trọng. Đến tận lúc này chưa có được bất cứ danh phận nào, nhưng lại muốn sinh con, nuôi con thành người cho ngài.

Số người mai phục ở chỗ này nhiều gấp ba, bốn lần số ám vệ bảo vệ cho chúng tôi. Đúng lúc đang cảm thấy hoảng sợ, hoang mang, tôi bỗng nghe thấy tiếng nói vọng ra từ trong đám giao tranh kịch liệt: “Ninh đại tiểu thư đừng sợ hãi, Trang công tử bảo thuộc hạ đến đón cô nương về Giao Châu.”

Cả người tôi bỗng cứng đờ lại.

Ngay cả Vô Song cũng chết lặng một bên, ngay người quay sang nhìn tôi, đôi môi mấp máy, nhưng sau cùng chẳng nói lời nào.

Những giọt máu tươi theo làn gió bay lên khuôn mặt, nhưng rất nhanh sau đó bị cơn lạnh khiến cho đông cứng lại.

Tôi liền nói: “Nếu như là người của Trang Bích Lam thì hãy nghe theo lời ta, đừng giết người nữa.”

Người đó liền đáp: “Chúng tôi thật sự không muốn giết người, nhưng cũng không muốn để cô nương kéo dài thời gian, đợi người của Đường Thiên Kỳ kéo đến đây, chắc chắn sẽ giết chết chúng tôi không tha. Cô nương, xin đặc tội.”

Có rất nhiều bóng đen phi tới, vượt qua tất cả những người đang đánh nhau, lướt tới như thể một cơn dơi lớn.

“Đừng có động vào cô nương của bọn ta.”

Lúc Vô Song im lặng đứng cạnh tôi không động đậy, Cửu Nhi đã dang hai tay ra, đôi bàn tay gầy guộc che chở cho tôi, rồi thét lớn vào mặt bọn người kia.

Người đầu tiên xông tới, chẳng thèm nghĩ nhiều, đưa đao đâm mạnh vào, nghe tiếng rất nhỏ, cũng chẳng thấy Cửu Nhi kêu rên thảm thiết, đã thấy thân người cô bé ngã xuống.

“Cửu Nhi.”

Tôi kêu lên thất thanh, vội đưa tay đỡ lấy cô bé, ôm đầu cô bé vào lòng mình.

Đôi mắt của Cửu Nhi vẫn rất linh động, đưa mắt nhìn xung quanh, rồi mới từ từ trằm xuống.

Cửu Nhi thì thầm nói: “Cô nương, Cửu Nhi không đợi được anh họ của mình nữa.”

Tôi liền nói: “Cửu Nhi đừng lo lắng, anh họ của ngươi nhất định sẽ quay về tìm ngươi thôi.”

Cô bé mỉm cười, đôi má lúm hiện lên rất đáng yêu. “Nô tì cũng nghĩ vậy... cho dù chàng lại không về, cho dù chàng không phải là người tốt, hoặc giả chàng đã coi nô tì là kẻ xấu thì nô tì vẫn không hối hận. Nô tì sẽ mãi mãi đợi chàng.”

Tôi gật đầu nói: “Ta biết rằng Cửu Nhi vẫn luôn mong ngóng anh họ của mình mà.”

Cô bé than dài, giọng nói càng ngày càng yếu ớt đi. “Cô nương, nô tì biết được mình đang đợi ai, cô nương có biết không?”

Tôi đương nhiên biết được. Cho dù là lúc trước không biết, thì bây giờ tôi cũng đã biết được rồi. Tôi không muốn đi, tôi không còn là người phụ nữ chung tình nữa. Người tôi muốn đợi chờ đã không còn là người trước kia nữa.

Dường như kinh ngạc trước tư thế ôm lấy Cửu Nhi của tôi, mấy người kia cũng im lặng trong giây lát, nhưng nhanh chóng sau đó lại xông lên, kéo tôi đi.

“Cô nương.”

“Cô nương.”

Lần này là Vô Song và hai người hầu khác xông về phía trước.

Máu huyết của người phụ nữ tung lên bay trong không trung theo đường đao mũi kiếm sắc nhọn lạnh lùng.

Không để cho ánh đao sắc nhọn kia kịp hạ xuống, tôi thét lớn tiếng: “Nếu như các người còn giết thêm người, ta sẽ không bao tha thứ cho huynh ấy.”

Đao kiếm liền hạ xuống, mấy người kia quay sang nhìn nhau, đột nhiên thu kiếm lại, rồi nhanh chóng xuất chiêu, đập mạnh vào phía sau gáy đánh ngất bọn người Vô Song.

Tôi còn chưa kịp nhìn xem bọn họ có việc gì không, thì người kia đã nhanh chóng xông đến, không để cho tôi vùng vẫy, lấy một chiếc khăn ướt bịt vào mũi tôi.

Mùi hương nồng nặc sục lên, nhanh chóng khiến tôi chìm sâu vào giấc ngủ. Đương nhiên tôi cũng nhanh chóng chìm sâu vào hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cửu Trùng Xuyên Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Trả Người Minh Châu, Bách Tử Quy Giấc Mộng Tàn

Tôi cảm giác như nghỉ lại một đêm ở Đình sen hoặc căn phòng trong Nhiều Thành, cảm thấy vô cùng thoải mái. Lúc sắp tỉnh lại, tôi thậm chí còn bắt gặp nắp máy cơ miệng, như muốn gọi Cửu Nhi hay Vô Song đến giúp mình rửa ráy, mặc trang phục.

Lúc này, tôi nghe thấy giọng nói đàn ông quen thuộc đang lo lắng lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì thế? Tại sao nàng ấy vẫn chưa tỉnh dậy? Có phải các người đã dùng thuốc quá liều không?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, chúng... thuốc hạ đã dùng chiếc khăn tẩm thuốc mê theo đúng lượng thuốc theo đơn của thái y kê ra trước đó, chắc là không việc gì đâu. Có lẽ do cô nương đang mang thai trong người, sức khỏe yếu ớt, nên mới ngủ nhiều hơn một chút.”

“Mang thai...” Người đàn ông tỏ ra sầu thảm, dịu dàng đưa bàn tay đặt lên bụng tôi rồi nói: “Không ngờ bụng đã to đến mức này. Tên Đường Thiên

Trọng đúng là đáng chết.”

Tôi bắt giác mở to mắt ra nhìn.

Trước mắt là một gian phòng được sắp xếp gọn gàng, bàn ghế, bình phong được khắc hình hoa lê, nửa mới nửa cũ, vừa nhìn cũng biết đó là cách bài trí của người quyền quý cao sang.

Người đàn ông trẻ tuổi đứng trước giường, mắt phụng khê nhếch, khuôn mặt thanh tú, thân người khoáng đạt, đó chính là Hoàng đế Đại Chu Đường Thiên Tiêu vẫn luôn đối kháng một mất một còn với Đường Thiên Trọng.

Hoàn toàn không phải Trang Bích Lam!

“Hoàng... Hoàng thượng?”

Tôi khẽ ho vài tiếng rồi lên tiếng gọi ngài.

“Thanh Vũ.” Ngài liền hoan hỉ đáp lại, ánh mắt long lanh, hiền dịu.

Ngài xua tay ra hiệu mọi người lui xuống, nghiêng người vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt cho tôi, mỉm cười tươi tắn rồi nói: “Nàng cảm thấy sao rồi? Nghe nói lúc được đưa tới đây nàng đã vô cùng tức giận, không vui?”

Tôi dần lấy lại thần trí sau khi thuốc mê tiêu tan, trong đầu rõ ràng hiện lên cảnh tượng trước khi ngất đi, ánh đao kiếm lóe sáng, Cửu Nhi im lìm ngã xuống đất.

Cửu Nhi nói, cô bé không hối hận, cô bé sẽ mãi chờ đợi người anh họ của mình. Đến chết cũng vẫn kiên tâm đợi chờ.

Dòng lệ chưa kịp rơi trước nỗi đau xót xa kia, lúc này đã dâng trào lên mí mắt.

Ngước mắt lên, tôi nhìn chăm chăm vào Đường Thiên Tiêu ghen ngào nói: “Tại sao ngài lại giết chết Cửu Nhi?”

“Cửu Nhi?” Ngài tỏ ra nghi hoặc, xem chừng chắc không còn nhớ nữa.

Tôi đành phải nhắc lại cho ngài nhớ: “Người hầu của thiếp, cô bé có đôi mắt rất to, hay nói đùa bảo ngài là một Hoàng thượng tốt ấy.”

Đường Thiên Tiêu dường như sực nhớ lại, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc. “Trẫm... cũng không biết... trẫm đã bảo bọn chúng phải hành động thận trọng, không được làm nàng bị thương, càng không được kinh động đến đứa trẻ trong bụng nàng. Thế nhưng, những người khác... trẫm cho rằng đều là người của Đường Thiên Trọng, cho nên không bảo chúng thủ hạ lưu tình.”

Tôi cố kìm nén nước mắt: “Thiếp hoàn toàn không biết rằng, Hoàng thượng lại thuần thực ném đá giấu tay với chiêu gấp lừa bỏ tay người đến vậy. Nếu như Hoàng thượng không bắt được thiếp, chẳng phải đã khiến thiếp cả đời này oán hận Trang Bích Lam hay sao?”

Đường Thiên Tiêu tỏ ra buồn bã, dịu dàng nói: “Ai có ý lừa gạt nàng chứ? Chẳng qua trong lòng nàng chỉ có mỗi mình Trang Bích Lam, nếu nói là do hấn phái người tới đón, nghĩ rằng nàng sẽ ngoan ngoãn, tự nguyện đi theo. Ai ngờ nha đầu như nàng đầu óc u mê kiêu gì, chẳng hề chịu thuận theo.”

Tôi quay đầu sang thì thầm nói: “Lẽ nào Hoàng thượng quên mất rằng, giờ đây thân thiếp đã là người của Đường Thiên Trọng... hơn nữa cũng mang trong mình cốt nhục của ngài ấy?”

“Như thế thì đã sao chứ?” Đường Thiên Tiêu không hề phiền lòng. “Tuy Đường Thiên Trọng mưu đồ tạo phản, đại nghịch bất đạo, đáng chết trăm lần, nhưng trẫm vẫn nhớ công lao hiển hách, tấm lòng trung trinh của Nhiếp chính vương, không hề ngại thay ngài ấy giữ lại huyết mạch sau cùng, không hề ngần ngại...”

Ánh mắt của ngài dần dịu dàng lại, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt tôi, khóe miệng nhếch lên để lộ nụ cười, nhưng lại mang theo niềm cảm thương sâu sắc: “Lúc nào trẫm cũng không bảo vệ được nàng, những ngày tháng trước đó luôn cảm thấy uất ức, chỉ hận không thể đưa nàng về cạnh bên mình. Lần này bản tính mưu kế rất lâu, cuối cùng cũng đã thành công.”

Tôi vội vã quay đầu sang tránh né hành động thân mật của ngài, nụ cười trên mặt ngài liền trở nên mỉa mai: “Thanh Vũ... trước kia nàng... hoàn toàn không né tránh trẫm như thế này.”

Tôi lặng người đi, mới nhớ lại quãng thời gian trước kia khi ở cùng với ngài, biết được ngài đã quen việc đùa cợt chọc ghẹo, tuy không thích những hành động đùa cợt đó của ngài, nhưng lâu ngày thành quen, hiểu được rằng nói cho cùng ngài vẫn là một đấng quân tử, nên cũng không tránh né gì.

Ôm lấy chiếc bụng đã nhô lên rõ ràng, tôi lại hạ giọng nói tiếp: “Hoàng thượng, thiếp nay đã là người của Đường Thiên Trọng rồi.”

“Bây giờ nàng lại không còn là người của hấn nữa.” Đường Thiên Tiêu bực bội lên tiếng, bỗng dừng khựng lại, nhìn chăm chăm vào tôi bằng ánh mắt sắc bén: “Ý nàng muốn nói... nàng đã bằng lòng trở thành người phụ nữ của Đường Thiên Trọng rồi, cho nên không muốn bị người đàn ông khác chạm vào người?”

Ngay cả bản thân tôi cũng không muốn thừa nhận, tôi lúc này đã cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của Đường Thiên Trọng, thậm chí còn

chẳng cầu mong một danh phận, một lòng một dạ muốn sinh ra đứa con ruột thịt cho người đàn ông đáng sợ, lạnh lùng như băng tuyết, sắc bén tựa gươm đao đó mà thôi.

Thế nhưng tôi im lặng một hồi lâu, cuối cùng lên tiếng đáp: “Vâng.”

Sắc mặt của Đường Thiên Tiêu nhanh chóng sầm lại, vô cùng chán nản: “Nàng... lẽ nào muốn nàng hết lòng hết dạ lại đơn giản đến thế? Chỉ cần làm cho nàng mang thai là được sao? Biết sớm như vậy, trăm nên cho nàng uống xuân dược vài lần rồi, tuy nàng đòi sống đòi chết, nhưng tìm cơ hội để nàng mang thai cốt nhục của trăm trước khi tìm đến cái chết là được hả?”

Tôi không biết nói gì, một hồi sau liền đáp: “Cho dù không có đứa trẻ... thiếp nghĩ, mình cũng bằng lòng trở thành người phụ nữ của ngài ấy thôi. Ngài ấy đối với thiếp... rất tốt.”

“Lẽ nào trăm đối xử với nàng chưa đủ tốt sao?”

Con ghen rõ rệt khiến cho tôi càng thêm bất an. Thế nhưng nếu tôi đã biết người mình chờ đợi là ai, mình muốn cái gì, thì sẽ không giấu kín trong lòng nữa, tôi tiếp tục nói thêm: “Ngài ấy đối với thiếp một lòng một dạ, chung thủy không thay đổi.”

Đường Thiên Tiêu nhất thời im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Được, riêng điều này... trăm không bằng hấn. Thế nhưng Trang Bích Lam đối với nàng không phải cũng một lòng một dạ, chung thủy không đổi thay sao?”

Bích Lam.

Tôi thất thần.

Đường Thiên Tiêu tiếp tục nói: “Thật ra... trăm cũng không hề lừa gạt nàng. Trang Bích Lam có lẽ cũng sắp tới đây rồi.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nói: “Ngài với Trang Bích Lam...”

Đường Thiên Tiêu đứng bật dậy, chấp tay ra sau lưng, tấm áo màu nâu nhạt dần đã khẽ bay theo nhịp chuyển động của ngài, lộ rõ bước chân hỗn loạn, vội vã.

Ngài mỉm cười nói: “Nhà họ Trang đang ở tình thế nguy nan, cũng phải chọn đất lành mà đậu, đây là chuyện sớm muộn mà thôi. Không biết trăm có nên cảm ơn Đường Thiên Trọng không? Nếu như không phải hấn cưỡng ép nàng, si nhục Trang Bích Lam thì nhà họ Trang cũng không nhanh chóng quyết định hợp tác cùng trăm như vậy. Trang Dao... ha ha, đại danh của ông ta vang danh bốn biển. Nếu được hai cha con nhà họ Trang tương trợ, Đường Thiên Trọng...”

Nhà họ Trang.

Ngay cả bản thân Đường Thừa Sóc cũng liệu tới việc này chăng? Nếu như ngài vẫn còn sự sắp xếp nào khác, cộng thêm việc Đường Thiên Tiêu bắt tay liên thủ cùng nhà họ Trang ở Giao Châu, Đường Thiên Trọng... e là sẽ gặp phải rắc rối lớn.

Lòng tôi loạn như tơ vò, miễn cưỡng lên tiếng: “Đường Thiên Trọng... đã si nhục Bích Lam lúc nào? Nếu như nói đến việc si nhục, không phải ngài cũng đã từng muốn truy bắt huynh ấy, ép tới mức huynh ấy phải ôm hận chạy trốn sao?”

Đường Thiên Tiêu mỉm cười nói: “Thế nhưng trăm không hề động đến người phụ nữ mà Trang Bích Lam yêu hơn cả bản thân, lại càng không ép hấn phải đóng kịch thừa nhận mình đã thay lòng đổi dạ, rồi đẩy người trong lòng vào vòng tay kẻ địch. Nếu như đổi lại là trăm, trăm sẽ tức đến ói máu mất.”

Tôi đột nhiên sực nhớ ra một điều. “Xem ra... đối với thiếp, Hoàng thượng và Trang Bích Lam cũng đã có giao hẹn từ trước rồi chăng?”

Thân người Đường Thiên Tiêu bỗng cứng đờ lại, ngay cả nụ cười cũng trở nên miễn cưỡng, một lúc lâu sau mới ngẩng ngài nhìn về phía tôi nói: “Con nha đầu này, giả ngốc một chút không được sao?”

Tuy đã dự liệu nhưng trái tim tôi vẫn cảm thấy chán nản, sau đó mỉm cười khổ sở. “Giang sơn của Hoàng thượng mới là thứ quan trọng nhất. Còn về thân thiếp hay Nhã Ý... vớt cho kẻ khác cũng chẳng sao, đợi giang sơn của Hoàng thượng vững chắc rồi, tự nhiên sẽ có nhiều người phụ nữ tốt hơn cho ngài tha hồ lựa chọn”.

“Nhã Ý...” Đường Thiên Tiêu cuối cùng chẳng thể nào cười thêm được nữa, buồn bã ngồi xuống chiếc giường trúc, nhìn ra bầu trời âm u ngoài cửa sổ, thì thầm nói: “Trăm biết rằng nàng ấy với Trang Bích Lam thật ra mỗi người một mối tương tư riêng. Có điều nói cho cùng, nàng ấy cũng không còn là Nam Nhã Ý của trăm nữa rồi. Trăm sai người đem tặng nàng ấy một viên minh châu, có điều nàng ấy đã cho người đem trả lại”.

“Trà ngọc chàng, lệ như mưa

Giận không gặp gỡ khi chưa có chồng” [1].

[1]. Đây là hai câu cuối bài thơ Tiết phụ ngâm của Trương Tích, bản dịch của Ngô Tất Tố.

Đường Thiên Tiêu cũng biết ý, nhả nhận dùng viên minh châu để thăm dò tâm ý của tỷ tỷ, tỷ tỷ chẳng những biểu hiện rõ ý đoạn tình, mà còn ám chỉ rằng mình đã là của người khác rồi.

Đường Thiên Tiêu khiến cho Nam Nhã Ý đau lòng, tỷ tỷ lại coi trọng tấm tình si nhất mực của Trang Bích Lam, hai người lại ở cạnh nhau, đồng cam cộng khổ bao ngày tháng qua, tình bạn thuần khiết giản đơn ban đầu đã biến thành tình cảm nam nữ sâu đậm. Đây cũng là điều có thể đoán biết trước được.

Nói cho cùng, Trang Bích Lam cũng là một trong những người đàn ông tốt nhất trong thiên hạ hiện nay. Trước nay đều như vậy cả.

Trong lòng tôi bỗng dâng lên chút xót xa, khổ sở, dường như lại có đôi chút ân ối. Tôi thì thầm nói: “Hoàng thượng, có lẽ rất nhiều năm sau, ngài mới biết được rốt cuộc mình đã đánh mất những gì”.

“Thật sao? Nha đầu, lẽ nào nàng cho rằng bản thân trẫm không biết mình đã đánh mất thứ gì sao?”

Đường Thiên Tiêu dựa vào thành giường, chán nản lắc đầu than thở. Mái tóc rơi tả tơi trước bờ mi của ngài, khiến ngài trông chẳng khác nào một thiếu niên chưa trưởng thành.

Tôi thật sự không nhẫn nại được, cũng giống như trước kia khi còn hầu hạ ngài trong cung, đưa tay ra vén tóc sang bên tai, nhất thời quên mất rằng, tuy ngài còn trẻ tuổi, nhưng giống hệt như Đường Thiên Trọng, trong lòng ẩn chứa hùng tâm tráng chí, với biết bao âm mưu xảo quyệt, mới có thể hành động tự do theo ý mình giữa lúc binh đao loạn lạc thế này. Hơn nữa, ngài còn có thể đối phó một cách dễ dàng, bình thản với Đường Thiên Trọng đã nhiều năm chinh chiến trên sa trường.

Đường Thiên Tiêu lại im lặng trước hành động của tôi, ngay cả ánh mắt cũng dần dần sáng lên.

Sau khi tôi vén tóc cho ngài xong, ngài liền nắm lấy bàn tay của tôi, mỉm cười nói: “Được rồi, đánh mất Nhã Ý là lỗi của trẫm. Nhưng trẫm hoàn toàn không muốn lại để mất cả nàng nữa. Nếu như nàng đồng ý ở bên trẫm, đợi trẫm bình định lại thiên hạ, chắc chắn sẽ sắc phong quý phi, bảo đảm quyền thế vững chắc, cho dù là Hoàng hậu làm chủ tam cung lục viện cũng không thể nào ăn hiếp được nàng. Nàng... có chịu hay không?”

Tôi mỉm cười nói: “Hoàng thượng đã biết rõ tâm ý của thiếp, hà tất phải hỏi nhiều như vậy?”

Đường Thiên Tiêu mỉm cười khổ sở: “Trước kia trẫm nắm rõ, còn giờ thì hoàn toàn không hiểu gì cả. Trẫm vốn luôn cho rằng... nàng sẽ rất vui sướng nếu trẫm đưa nàng về cạnh bên Trang Bích Lam”.

Tôi cúi đầu xuống nhìn vào chiếc bụng của mình, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Nếu như Hoàng thượng đưa thiếp về bên Đường Thiên Trọng, Thanh Vũ sẽ thật lòng cảm kích ngài”.

“Đường Thiên Trọng!” Đường Thiên Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi. “Hắn căn bản không phải là người đàn ông tốt, càng không phải là người chồng tốt để nàng có thể gửi gắm cả đời, nàng có hiểu không?”

“Thiếp hoàn toàn hiểu”. Tôi cúi đầu đáp lại. “Ngài không phải là người đàn ông tốt, thậm chí không phải là người tốt. Nhưng ngài là người cha tốt của con thiếp, cũng là người chồng tốt của thiếp”.

Đường Thiên Tiêu hít một hơi thật sâu, đứng bật dậy lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tôi, đôi mắt đan phụng với hàng lông mi dài đen nhánh quắc lên tức giận.

“Nàng sẽ phải hối hận”.

Ngài chỉ nói có mấy chữ đó rồi phất áo bỏ đi.

Ánh mắt sau cùng của ngài, không ngờ lại có mấy phần tương tự như đôi mắt thâm sâu khó đoán của Đường Thiên Trọng mỗi khi xử lý chuyện triều chính, khiến tôi cảm thấy vô cùng thấp thòm bất an.

Nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc, hậu chứng của thuốc mê cuối cùng cũng tan hết, tôi dần dần có chút tinh thần, nhanh chóng xuống khỏi giường, đẩy cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài. Bên ngoài chẳng qua chỉ là một khu vườn tâm thường, trước sân có một cây ngọc lan, cảnh trơ trụi không còn chiếc lá nào, hiện lên vẻ thê lương giữa nền trời u ám. Ngược lại nhánh mai vàng mọc nghiêng nghiêng ở một góc đình trúc ngạo nghễ, rung rinh trong gió, đưa theo mùi hương dịu nhẹ, cao sang, khiến cho người ngắm thấy được chút phong nhã của mùa đông.

Tuy không nhìn thấy cảnh vật ở ngoài kia, nhưng lúc này đã gần giờ Ngọ, phía Đông khu nhà tọa lạc khói nghi ngút, mùi vị lạ thường, tuyệt đối không phải cột khói của những gia đình dân thường bách tính.

Nơi này có lẽ là một biệt viện của người dân chốn thôn quê, nhưng nhất định cũng là đại bản doanh tập trung binh mã của Đường Thiên Tiêu. Những cột khói kia chính là những người binh lính của ngài đang đốt lửa nấu cơm, khói tỏa nghi ngút khắp nơi, chốn doanh trại này, chắc cũng phải có tới trên năm vạn binh lính.

Trong Nhiều Thành, Đường Thiên Tiêu phái một đội cao thủ đến, có thể thuận lợi cướp tôi ra khỏi vòng bảo vệ của hai ngàn binh lính cùng gần trăm ám vệ, khiến tôi đến bây giờ vẫn chẳng thể hiểu nổi rốt cuộc Đường Thiên Tiêu đã dùng cách gì để địch lại từng đó người.

Còn Đường Thiên Trọng chắc lúc này vẫn còn chưa biết việc tôi bị cướp đi mất.

Tôi cảm thấy tuyệt vọng mà nghĩ, cho dù ngài có cao minh, tài giỏi đến đâu, muốn đưa tôi lành lặn ra khỏi doanh trại có hơn năm vạn binh lính này, e rằng

không phải chuyện dễ dàng gì.

Đứa trẻ trong bụng dường như cảm nhận được nỗi bất an trong tôi, căng thẳng đập mấy cái khiến tôi cảm thấy ngấm ngấm đau đớn. Tôi bất giác mỉm cười, vuốt ve, an ủi con: “Bảo bối đừng sợ. Ngai ấy... không đến mức hại mẹ, hại con đâu”.

Rút chiếc yếm vô tình mang theo trong đêm chạy loạn, bách tử vui đùa, tình tế, vui tươi, vô cùng đáng yêu, khiến cho bầu trời thê lương, ảm đạm hôm nay cũng sáng ngời lên mấy phần.

Thật tiếc số y phục tôi đã vất vả may vá còn lại trong Nhiều thành, thật lòng không biết có còn cơ hội lấy lại để cho đứa con của tôi mặc nữa không.

Có người hầu nữ mang cơm đến, xem ra cũng rất phong phú, thơm ngon.

Tuy tin chắc Đường Thiên Tiêu sẽ không hại tôi, nhưng sau khi người hầu nữ kia rời đi, tôi vẫn lấy chiếc trăm bạc mang theo bên người ra, thử từng món ăn một, xác định không có độc, mới ngồi xuống bàn, chọn mấy món canh và thức ăn bổ dưỡng nhất, cố gắng ăn càng nhiều càng tốt. Lúc này tôi chỉ mong có thể tỉnh dưỡng cho bản thân và thai nhi thật khỏe mạnh, nếu như có bất cứ động tĩnh gì, cũng không đến mức độ không chạy nổi.

Suốt cả buổi chiều, Đường Thiên Tiêu không hề xuất hiện.

Hiện nay ngài đã không còn là Hoàng đế hữu danh vô thực, nhân hạ, rảnh rỗi như trước kia nữa, bình hùng tướng mạnh trong tay cũng cần phải sắp xếp, điều khiển đầu vào đây, làm gì được tiêu điều tự tại như trước được nữa? Nếu như là trước kia khi còn trong cung, ngài lượn lờ quanh Thảm hoàng hậu, vui cười hi ha trước mặt Nhiếp chính vương, cũng chẳng thể coi là tiêu điều tự tại thật sự được.

Đứng trên cao, không tránh khỏi cô đơn, lạnh lẽo.

Ngay từ lúc chín tuổi, ngồi lên địa vị cửu ngũ chí tôn cao quý nhất mực, nhưng mọi quyền hành lại không nằm trong tay của ngài. Cho dù ngài thật sự nhu nhược đến mức cam tâm tình nguyện làm một Hoàng đế hư danh thì cũng chưa chắc đã bảo toàn được tính mạng cho bản thân, cho mẫu hậu.

Còn Đường Thiên Trọng thì sao?

Nếu như ngài không nhớ tới cái chết thê thảm của mẫu thân, không nghĩ tới việc đoạt lại tất cả mọi thứ cha mẹ mình đã dâng cho hai mẹ con Đường Thiên Tiêu, thật ra ngài vẫn còn nhiều con đường khác để lựa chọn.

Thế nhưng bây giờ, tên đã trên cung, cười lên lưng cọp, không phải người chết thì sẽ là ta.

Tôi bất đắc dĩ phải chọn lựa đi theo ai, hoặc chết cùng ai trong cuộc chiến tranh một mất một còn, vô cùng ác liệt giữa hai người bọn họ.

Thật ra cũng chẳng cần phải lựa chọn nữa.

Rõ ràng, tôi đã chẳng còn bất cứ lựa chọn nào khác.

Sau khi trời tối, có người hầu vào trong phòng châm đèn, thêm than vào lò sưởi, sau cùng mang đồ ăn nóng hôi hổi đến.

Đúng lúc tôi đang thấy kỳ lạ sao lại mang nhiều đồ ăn như vậy thì Đường Thiên Tiêu đã đẩy cửa vào phòng, vút chiếc áo khoác ngoài cho người hầu, chấp tay sau lưng đi tới chỗ lò sưởi, mỉm cười nói: “Ồ chỗ này vẫn là ấm áp nhất”.

Tôi chán nản đáp: “Hoàng thượng có ý định dùng bữa tối ở đây luôn?”

Đường Thiên Tiêu nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái, cười đáp: “Đây là doanh trại tạm thời của trẫm, trẫm không ở đây thì còn có thể đi đâu được nữa?”

Tôi im bật, ngược mắt nhìn những đồ dùng sắp đặt trong căn phòng, lại nhớ đến Tĩnh Nghi viện năm xưa chúng tôi ở còn hào hoa, tráng lệ hơn nơi này gấp bội, tôi bất giác nhủ thầm lại.

Đường Thiên Tiêu lại không cho rằng như vậy, vừa ngồi xuống bàn dùng bữa vừa nói: “Ở một nơi như thế này cũng không phải việc không hay, ít nhất người ta cũng có thể biết rằng vị Hoàng đế thiếu niên bị người đời đồn thổi là vô năng, lười nhác kia không những có thể tận hưởng vinh hoa phú quý mà cũng có thể chịu đựng được đắng cay khổ sở. Không những biết thưởng thức thơ từ ca phú, mỹ nhân hát múa, sơn hào hải vị, mà cũng có thể bài binh bố trận, điều binh khiển tướng, hành quân dặm trường”.

Lời nói đơn giản nhưng ý nghĩa vô cùng rõ ràng.

Ngài không những muốn đoạt lại hoàng vị của mình trong cuộc giao tranh ác liệt giữa hai đội quân, mà còn có thể tạo nên tiếng thơm muôn thuở thông qua cuộc chiến máu chảy thành sông, xương chất thành núi này.

Ngài muốn người đời ghi nhớ mình là minh quân, là hiền đế sẽ để lại câu chuyện thần thoại văn võ toàn tài, trí tuệ vô song trong sử sách ngàn thu.

“Hoàng thượng sẽ là một trong những vị Hoàng đế anh minh nhất trong sử sách”. Tôi thành tâm thành ý đưa lời tán thưởng.

Ngài lại bật cười nói: “Thanh Vũ, nàng lại chọc cho trẫm vui đúng không? Trong lòng nàng, dù cho trẫm có tài giỏi, lợi hại đến đâu cũng chẳng thể nào so bì với Đường Thiên Trọng được đúng không?”

Tôi lắc đầu: “Luận về hành binh đánh trận, xử sự quyết đoán, Hoàng thượng quả thực không bằng được Khang hầu. Luận về chừng mực độ lượng, thần thiết, hòa nhã, Khang hầu không bằng được Hoàng thượng. Lại luận đến tuổi tác, kinh nghiệm chinh chiến, Hoàng thượng lại không bằng Khang hầu. Thế nhưng Khang hầu tính tình quá đối cương liệt, không thể nhẫn nhịn được việc nhỏ, e là không có phúc làm đế vương”.

Đường Thiên Tiêu nheo mắt, khóe miệng nhoen lên nói: “Con nha đầu này, không ngờ lại dám bình phẩm về trẫm với Khang hầu như vậy, cũng không biết lúc bình thường rảnh rỗi đã so đo trong lòng bao lần rồi. Nhưng trẫm không biết liệu nàng đã từng nghĩ tới hoàn cảnh của bản thân lúc này hay chưa? Đã ở bên cạnh trẫm rồi, cũng không chịu tuân theo ý của trẫm đôi chút, lúc này cũng chẳng muốn đi theo Trang Bích Lam nữa, còn dám mơ mộng sẽ được đoàn viên, hạnh phúc cùng với Đường Thiên Trọng hay sao? Cho dù nàng không hề xem trọng tiền đồ của Đường Thiên Trọng, thì ít nhất cũng phải nghĩ đến tương lai của bản thân chứ?”

Tôi bình thản đáp: “Thiếp đã nghĩ rồi. Tương lai tốt nhất chính là có thể tìm một nơi yên bình, tình mạch, lặng lẽ sinh đứa con này ra, sau đó lặng lẽ nuôi nó trưởng thành nên người. Hậu quả xấu nhất chính là, hai bên giao chiến, đao kiếm vô tình, một xác hai mạng, đến cầu Nại Hà cũng không quá cô đơn”.

Đường Thiên Tiêu bật cười nói: “Nha đầu, lúc này nàng đang nói dối đúng không? Lẽ nào nàng dám nói là chưa từng nghĩ tới việc Đường Thiên Trọng sẽ chém đầu trẫm xuống, đập lên thi thể của trẫm để bước lên ngôi vị Hoàng đế, còn nàng sẽ trở thành Hoàng hậu Đại Chu, mẫu nghi thiên hạ? Nghe nói hình dáng nàng đội mũ phụng khoác áo bào còn đẹp gấp trăm lần so với vị nương nương “gà trống cõ đại” trong cung Hy Khánh của trẫm?”

Tôi nhìn ngài bật cười đáp: “Nếu như Hoàng thượng thất bại, sẽ cam tâm tình nguyện giao lại thiếp toàn vẹn cho Đường Thiên Trọng sao?”

Đường Thiên Tiêu ngây ngời, nhìn tôi bằng ánh mắt trẫm lắng một hồi lâu rồi đáp: “Có lẽ... không cam tâm đâu. Trẫm thật sự không thể nào hiểu nổi, một người con gái như nàng, đã quen với sự dịu dàng, nho nhã của những bậc tài tử từ Giang Nam như Trang Bích Lam, tại sao lại có thể chấp nhận được người đàn ông như Đường Thiên Trọng chứ?”

Tôi thất thần, lúc lâu sau mới đáp: “Có lẽ, vì ngài ấy đã nói với thiếp rất nhiều lần, thiếp là người phụ nữ của ngài ấy”.

Đường Thiên Tiêu không nói gì thêm, dùng bữa qua loa, nhìn sang bát cơm của tôi, cố gắng dùng thêm hai bát canh nữa rồi mới nói: “Thanh Vũ, chúng ta hãy đánh cược với nhau nhé”.

Tôi thấy kỳ lạ nên hỏi lại: “Ngài muốn cược cái gì?”

Ánh mắt của ngài thể hiện sự do dự, nhưng rất nhanh sau đó, ngẩng đầu lên, lười nhác tựa vào sau ghế, đưa bàn tay năm ngón để gần vào lò sưởi, chậm rãi nói: “Trẫm muốn cược cùng nàng, nếu như nàng ngoan ngoãn ở lại bên cạnh trẫm, nàng sẽ sinh đứa con trong bụng ra một cách bình an vô sự, nếu như nàng chấp mê bất ngộ, nhất quyết muốn quay về bên cạnh Đường Thiên Trọng, tai họa giáng xuống, chẳng kịp trở tay đâu”.

Dù giọng nói của Hoàng thượng bình thản đến đâu, câu nói sau cùng của ngài cũng thể hiện rõ thái độ lạnh lùng, quả quyết, khiến tôi bất giác ớn lạnh cả sống lưng.

Tôi có thể đoán được ẩn ý trong lời nói trên của ngài, đưa lời do thám: “Ý của Hoàng thượng là nếu như thiếp nhất quyết muốn quay trở về bên cạnh Đường Thiên Trọng, ngài lập tức sẽ ban tặng cho thiếp tai họa không kịp trở tay? Không biết Hoàng thượng định dùng trượng dài đánh thiếp cho đến chết, hay là ban cho tấm lụa trắng?”

Đường Thiên Tiêu đứng bật dậy, hai tay đặt lên bàn, đôi mắt sáng rực lên.

Ngài nhìn tôi chăm chăm, từ từ nói: “Ngay sáng ngày mai, trẫm sẽ sai người đưa nàng an lành, nguyên vẹn về doanh trại của Đường Thiên Trọng. Trẫm muốn nhìn xem, thậm chí cũng muốn cho nàng thấy, ở ngay trong địa bàn của Đường Thiên Trọng, liệu hán có khả năng để bảo vệ người phụ nữ của mình hay không?”

Lời nói của ngài lạnh lùng, đáng sợ, khiến cho tôi cảm thấy căn phòng đặt lò sưởi này trở nên lạnh giá như băng, khiến thân thể tôi run rẩy, rợn cả tóc gáy, làn da nhanh chóng sần đầy gai ốc.

Đường Thiên Tiêu cũng nhận thấy sự khác thường của bản thân, vội vã đứng thẳng người lên, day day chiếc mũi có phần đỏ hồng của mình, rồi nờ nụ cười xán lạn nói: “Ừm, nàng có thời gian một đêm để suy nghĩ. Trẫm hy vọng... nàng sẽ lựa chọn ở lại đây. Cho dù từ giờ trở đi nàng sẽ đi theo Trang ca ca của mình cao chạy xa bay, trẫm cũng quyết không ngăn cản”.

Nhà họ Trang nói là sẽ quy thuận theo ngài, cho nên ngài cũng nghĩ thoáng hơn rất nhiều.

Chấp nhận làm phi tần hậu cung của ngài đương nhiên sẽ thỏa đúng ước nguyện của ngài, hoặc để ngài làm người tốt đem tôi ban cho Trang Bích Lam, một trong hai kết quả này đều có lợi cho việc thu phục nhà họ Trang của Hoàng thượng.

Hoặc toại nguyện mong ước riêng tư, hoặc toại nguyện cho giấc mộng đế vương của bản thân, cho dù là lựa chọn nào cũng chẳng hề gây khó khăn cho ngài.

Còn về việc ngài có tình ý với tôi hay không, tôi liệu còn yêu Trang Bích Lam hay không, đều không còn quan trọng nữa.

Tôi lạnh lùng đưa mắt nhìn ngài, ôm chặt đôi vai, rồi quay về giường, cầm lấy một chiếc lò sưởi bé nhỏ, nằm vào trong chăn, không thèm nói thêm bất cứ câu gì với ngài nữa.

Đường Thiên Tiêu đi qua đi lại phía trước giường mấy lần liền, đột nhiên tiến lại gần, kéo vai tôi, khuôn mặt ửng đỏ lên rồi hét lớn: “Nàng không tin tưởng trầm đến mức độ này sao? Nàng có thể tin tưởng Đường Thiên Trọng đến vậy hả?”

Tôi mệt mỏi nhắm mắt không nói thêm gì.

Từ trước đến nay ngài luôn đối xử với tôi rất tốt, điều này tôi rất rõ. Có điều Đường Thiên Trọng tuyệt đối không bao giờ dùng tôi để đổi lại sự quy thuận của nhà họ Trang, nếu không, ngay từ khi Trang Bích Lam rơi vào tay của ngài, nhà họ Trang chắc chắn đã bị ngài thu phục gọn gàng rồi.

Nếu như mọi chuyện là như vậy, dù tương lai có bất cứ chuyện gì xảy ra, trong lòng tôi chắc chắn mãi mãi chỉ khắc ghi duy nhất hình bóng của Trang Bích Lam mà thôi. Tôi nhất định sẽ không động lòng trước tám chân tình của Đường Thiên Trọng, cũng giống như chưa từng động lòng trước Đường Thiên Tiêu.

“Ninh Thanh Vũ”. Đường Thiên Tiêu vô cùng tức giận, đột nhiên áp sát người xuống, đôi môi đặt lên khuôn mặt tôi.

Tôi vô cùng kinh hãi, vội vã lui về phía sau, cảm thấy bụng đau nhói, không biết liệu có phải động tác kịch liệt của tôi đã làm kinh động đến thai nhi, khiến nó nằm trong bụng cũng cảm thấy bất an chưa quây liên hồi không. Điều này khiến tôi xây xẩm mặt mày, chóng mặt, trước mắt tối sầm lại.

“Thanh... Thanh Vũ...” Đường Thiên Tiêu vội vã buông tay ra, hoang mang nhìn về phía tôi.

“Thiếp... không sao cả...” Tôi miễn cưỡng mỉm cười rồi nói: “Hoàng thượng, thiếp vẫn luôn nhớ... ngài đã từng nói, chúng ta có thể trở thành người bạn có thể dốc bầu tâm sự thầm kín trong lòng. Hoàng thượng, lúc này chúng ta có còn là bạn bè nữa không?”

“Bạn bè...” Sắc mặt Đường Thiên Tiêu dần dần chuyển sang trắng nhợt, ngài lùi lại sau một bước rồi chậm rãi nói: “Đối với một đế vương mà nói, bạn bè và người thân đều là thứ xa xỉ”.

Tôi im lặng.

Ngài chán nản buông ống tay áo xuống, thả thẳng xuống mặt đất, lững thững đi ra ngoài cửa.

“Hoàng thượng, xin ngài hãy khoác chiếc áo này vào...”

Có người hầu cầm chiếc áo lông màu trắng ra muốn khoác lên cho ngài nhưng bị ngài đẩy ra.

Cánh cửa cũ kỹ được mở ra, con gió lạnh giữa đêm lại thổi mạnh vào tường, tạo nên những tiếng gió rít đáng sợ.

Người hầu kia vội vã đóng cánh cửa lại, nhưng con gió lạnh kia đã tràn vào trong phòng, thổi đến trước ngực và bụng tôi, khiến tôi chẳng cảm nhận được hơi ấm của chiếc lò sưởi trong tay nữa.

Lúc này lại nghe thấy giọng nói của Đường Thiên Tiêu truyền từ ngoài vào: “Hâm nóng vài bình rượu rồi mang đến thư phòng cho trầm”.

Người hầu nữ đáp lời, rất lâu sau không còn thấy bất cứ động tĩnh gì khác.

Đúng lúc tôi đoán phải chăng ngài đã rời khỏi đây, thì đột nhiên lại nghe thấy tiếng ngài ra lệnh cho người khác ở bên ngoài: “Mau cho người đi chuẩn bị cỗ xe ngựa, ngay sáng sớm mai đưa người phụ nữ trong phòng đến đại doanh của bọn phản nghịch dưới chân núi. Trầm... không muốn nhìn thấy người phụ nữ đó nữa”.

Bọn phản nghịch trong miệng của ngài chắc chắn nhằm ám chỉ binh mã của Khang hầu Đường Thiên Trọng.

Thai nhi cựa quậy trong bụng bấy lâu lại đập mạnh vào bụng tôi một cái, tôi cúi đầu vuốt nhẹ lên bụng, mỉm cười an ủi đứa trẻ: “Không sao đâu, ngày mai... có lẽ có thể gặp được phụ thân của con rồi”.

Tuy vẫn còn bốn tháng nữa mới chào đời, nhưng tôi vẫn tin rằng thai nhi trong bụng có thể nghe hiểu lời tôi nói, ít nhất thì có thể cảm nhận được những cái vuốt ve dịu dàng, ấm áp của người mẹ.

Lúc nằm lại vào chăn, thai nhi đã ngoan ngoãn hơn nhiều, như thể đang chìm vào giấc ngủ sâu.

Nghịch ngợm, hiếu động thế này, chắc hẳn là con trai. Sau này tôi nhất định phải dạy dỗ đứa trẻ này tri thư đạt lễ, anh dũng giống như phụ thân nó, khoáng đạt, ôn hòa như ông nội. Vì thế nhân mà nhìn thoáng đi đôi chút, có lẽ cũng tốt hơn cho người nhà, cho bản thân chẳng?

Nhớ lại những lời Đường Thiên Tiêu nói, nếu quay về bên cạnh Đường Thiên Trọng thì tai họa giáng xuống, không kịp trở tay, tôi đột nhiên cảm thấy bất an. Đường Thiên Tiêu hoàn toàn không có lý do gì thả tôi về, ít nhất cũng có thể dùng tôi làm con tin để đe dọa, kiềm chế hành động của Đường Thiên Trọng mới phải.

... Tôi tin rằng, nếu như tình thế cấp bách, Đường Thiên Tiêu hoàn toàn có khả năng làm ra những chuyện này.

Thế nhưng lúc này tôi thật sự chẳng thể nào hiểu nổi, với mưu lược tài trí và quyền uy tuyệt đối của Đường Thiên Trọng trong doanh trại, làm gì có chuyện người khác có thể làm tôi bị thương ngay trong địa bàn của ngài?

Ở nơi lạ lẫm, tình hình nguy nan, tôi chẳng thể nào ngủ ngon giấc nổi, nhưng càng không dám không nhắm mắt lại tỉnh đường.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Thiên Tiêu quả nhiên không xuất hiện, người hầu đã tắm rửa, mặc trang phục cho tôi, mang lên mấy loại cháo bổ dưỡng, hợp khẩu vị mà trước nay tôi vẫn yêu thích.

Nếu như có thể tạm thời được sống yên ổn thế này, cho dù sau đó phải đối mặt với sự bức ép của Đường Thiên Tiêu, tôi cũng tình nguyện ở lại.

Tuy rằng rất muốn quay về bên cạnh Đường Thiên Trọng, nhưng tôi không thể nào phớt lờ đi sự uy hiếp tiềm ẩn trong câu nói của Đường Thiên Tiêu, càng không thể đoán biết được ẩn ý sâu xa trong lời nói của vị Hoàng đế trẻ tuổi, cao thâm khó lường này.

Nhớ lại Đường Thiên Tiêu nói mấy ngày nữa, Trang Bích Lam có khả năng sẽ tới đây, tôi đột nhiên cảm thấy do dự, liệu có nên đợi chàng đến, bàn bạc cùng chàng rồi mới quyết định xem liệu có nên gặp Đường Thiên Trọng hay không.

Cho dù đã lấy người khác làm chồng, nhưng tôi tin rằng Trang Bích Lam vẫn đối xử thật lòng, chân thành với tôi như trước kia.

Tình yêu của chúng tôi đã đi đến điểm tận cùng, nhưng chúng tôi vẫn là thanh mai trúc mã, vẫn là những người bạn yêu quý, thấu hiểu lẫn nhau.

Thế nhưng Đường Thiên Tiêu không hề để cho tôi được ở lại đây thêm nữa.

Vừa dùng xong bữa sáng, bỗng nhiên có người hầu đến mời: “Cô nương, xe ngựa đã chuẩn bị xong, Trần tướng quân đang đợi đưa cô nương về”.

Tôi do dự nói: “Liệu ta có nên đi cáo biệt Hoàng thượng một tiếng không?”

Người hầu liền đáp: “Tâm trạng Hoàng thượng dường như không tốt lắm, tối qua uống rượu đến nửa đêm, bây giờ say mềm, sợ là đến quá trưa mới tỉnh dậy được”.

Tôi lặng người đi, đang cúi đầu xuống định chối từ, người hầu kia liền mỉm cười nói: “Cô nương phải chăng cũng nhận thấy Khang hầu chẳng thể nào bảo vệ nổi người phụ nữ của mình sao?”

Bỗng nhiên nghe thấy một người hầu nhỏ bé nói Đường Thiên Trọng như vậy, tôi cảm thấy khí huyết toàn thân sộc lên mặt, không thềm suy nghĩ gì thêm nữa, nhắc chân nhanh chóng bước ra khỏi cửa.

Mãi cho tới khi ngồi lên xe ngựa, trên đường gấp ghe, khúc khuỷu tiến về phía trước, tôi mới chợt cảm thấy lời nói của người hầu ban nãy có điều gì đó lạ thường.

Chẳng qua chỉ là một người hầu tầm thường, thấp hèn mà thôi, tại sao lại biết tôi sẽ được đưa về chỗ Khang hầu, lại còn dám cười nhạo Khang hầu đang nắm trong tay đại quyền mà không thể bảo vệ được người phụ nữ của mình?

Rõ ràng, Đường Thiên Tiêu đã viện cớ bị say không đến gặp tôi, lại phái người hầu đó đến khích tướng tôi.

Ngài dùng trăm phương ngàn kế bắt tôi đến đây, làm sao lại dễ dàng thả tôi đi như vậy được? Xem ra ý đồ của ngài ban đầu là muốn thu nạp tôi thành phi tần trong hậu cung lần nữa. Nếu như tôi không chịu, thì sẽ lợi dụng tôi lấy lòng Trang Bích Lam, củng cố địa vị. Nếu như tôi vẫn không chịu, sẽ đưa tôi về bên cạnh Đường Thiên Trọng.

Đương nhiên là ngài sẽ bày ra một cái bẫy đáng sợ nào đó.

Thế nhưng tôi hoàn toàn không đoán ra nổi, rốt cuộc bọn họ muốn dùng tôi để đối phó với Đường Thiên Trọng thế nào?

Thừa cơ ám sát ngài hay là muốn uy hiếp ngài?

Chắc hẳn không hề đơn giản chỉ muốn Đường Thiên Trọng thấy rõ ngài chẳng thể nào bảo vệ được tôi.

Đúng lúc đang suy nghĩ miên man, xe ngựa đã dừng lại, tôi loáng thoáng nghe thấy phía trước đang có tiếng người la hét, kèm theo tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ.

Lúc này, Trần tướng quân hộ tống tôi đến đây liền nói: “Trong xe là Khang hầu phu nhân họ Ninh, ta phụng mệnh đưa phu nhân về đây. Đến nay chức trách đã tận, mời các vị đưa phu nhân vào gặp tướng quân của các người”.

Vừa nói dứt lời, tôi đã nghe thấy tiếng vó ngựa truyền bên tai, vội vã vén rèm lên, tất cả đội binh mã hộ tống tôi lẫn người đánh xe cũng chạy mất tung tích. Đội lính phía trước mười người ngo ngoe quay sang nhìn tôi, dường như cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Tôi đoán bọn họ nhất định là những kỵ binh được Khang hầu sai tới để do thám tình hình quân địch, vội vã nói: “Liệu có thể phiền mấy vị dẫn đường cho ta đến gặp Khang hầu?”

Vị đội trưởng của đội lính này liền tiến lên hỏi: “Người là... Khang hầu phu nhân sao?”

Tôi gật đầu nói thêm: “Chồng của ta chính là Khang hầu”.

Mấy kỵ binh liền nghi hoặc: “Nghe nói vào mùa thu Khang hầu phu nhân đã qua đời rồi, bây giờ lại chui đầu ra một Khang hầu phu nhân nữa đây?”

Tôi cảm thấy ngán ngại, đành phải nói: “Vậy thì phiền mấy vị đưa tôi về doanh trại trước, sau đó thông báo cho Khang hầu, chỉ cần nói Thanh cô nương tới là được”.

“Thanh cô nương...”

Chuyện Khang hầu vô cùng yêu thích, sủng ái Thanh cô nương cũng đã lưu truyền rộng rãi ra bên ngoài, mấy người kỵ binh này lập tức giãn hân khuôn mặt ra, phái một người đánh xe ngựa, tiền hô hậu ủng đưa tôi vượt qua vô số các sơn động giăng lều bạt, rồi dừng lại ở một chiếc miếu sơn thần có treo cờ chủ soái phía trước.

Thế nhưng mấy người này không hề mời tôi xuống ngay tức khắc, thậm chí còn đi vào bẩm báo rất lâu, cũng chẳng thấy ai nghênh tiếp.

Trong lòng tôi chợt cảm thấy nghi ngờ, tự kéo thân người nặng nề, phù nề của mình xuống khỏi xe ngựa, vừa bước đến trước cửa miếu sơn thần, hai người lính canh còn chưa kịp chặn lại, thì nghe thấy người bên trong cười lạnh lùng nói: “Thanh cô nương với Đục cô nương gì chứ? Có ai mà không biết hai ngày trước hầu gia đã lặn lội rời khỏi doanh trại, muốn quay về đoàn tụ cùng Thanh cô nương thật sự rồi chứ.”

“Bây giờ lại chạy đầu ra một Thanh cô nương nữa?”

Lập tức lại nghe thấy lời phụ họa của người xung quanh: “Đúng vậy, đúng vậy, lại còn là người do tiểu Hoàng đế kia đưa tới, có thể nào không? Không phải là gian tế mới là chuyện kỳ lạ đấy”.

“Có điều, người phụ nữ này trông thật sự vô cùng xinh đẹp, cử chỉ, lời nói cao quý, nhìn không giống chút nào”

“Hừm, tên gian tế này xinh đẹp lắm sao?”

“Rất xinh đẹp, thuộc hạ lớn từng này rồi nhưng chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào có đôi mắt đẹp đến thế, chỉ cần lặn lội nhìn thuộc hạ một lần, đã cảm thấy vô cùng sung sướng, đây quả thực là một mỹ nhân tuyệt thế”.

“Vậy thì...”

“Có điều người phụ nữ này đang mang thai, xem bụng chắc cũng được năm, sáu tháng rồi”.

Đường Thiên Trọng... không hề ở trong doanh trại mà đến Nhiều Thành tìm tôi?

Vậy thì Đường Thiên Tiêu chọn đúng lúc này đưa tôi đến đây cũng là cố ý cả sao?

Đang cảm thấy luồng gió lạnh lẽo trong sơn động khiến tôi ớn lạnh, thì phía trong cửa miếu bỗng thò ra hai cánh tay cường tráng, to khỏe thần tốc kéo tôi vào trong, suýt chút nữa khiến tôi vấp vào thềm cửa mà ngã.

Tôi đang định đưa tay bảo vệ chiếc bụng của mình thì liền cảm thấy đôi tay của mình đang bị kẹp chặt lại, đau đến mức nhói tim.

Hai người lính kia đã tóm gọn tôi lại.

Tôi cố gắng nhịn đau, vội vã biện giải cùng họ: “Ta thật sự là Thanh cô nương luôn ở cạnh bên Khang hầu. Đường Thiên Tiêu cố tình chọn thời điểm này đưa ta đến đây nhằm làm hỗn loạn quân tình, điên đảo trắng đen, mọi người đừng có mắc lừa Hoàng thượng”.

Lúc này phía sau lưng tôi liền truyền tới tiếng cười đùa là lướt của ai đó: “Mọi người đừng có mắc lừa con hồ ly tinh này. Nói không chừng nó bày ra âm mưu gì để đối phó với hầu gia đây”.

Tôi nghe thấy giọng nói này khá quen thuộc, dường như đã từng nghe thấy trong phòng nghị sự của Đường Thiên Trọng ngày trước, đang định quay đầu lại nhìn rõ ràng thì bỗng mọi thứ trước mắt đen sẫm lại. Dường như tôi bị ai đó che mắt lại bằng một tấm vải, tiếp đó, miệng cũng bị nhét giấy vào, rồi bị đưa đến một nơi hoang vắng.

Tôi mơ hồ kêu lên, nhưng chẳng thể nào nói được như trước nữa, cánh tay bị vịn đến mức như thể sắp lìa khỏi cơ thể, sau đó bị trói lại bằng một đoạn dây thừng chắc.

Cánh cửa bên ngoài cũng bị đóng sầm lại, dường như hai tên áp giải tôi đến đây đang đứng ngoài giám sát.

Người đứng phía trước liền hỏi: “Ngộ nhớ à ta thật sự là vị Tĩnh cô nương mà hầu gia nhất mực sủng ái, yêu thương thì sao đây?”

Tên lính phía sau liền lạnh lùng mỉm cười nói: “Người sợ cái gì, có người nói à ta là giả, thì đương nhiên à ta sẽ là giả. Có điều sắc đẹp của à ta... quả thực là vô cùng diễm lệ. Thân thể này...”

Bàn tay thô ráp thừa cơ du ngoạn lên trên, đặt vào phần ngực tôi, dừng lại một hồi lâu, bắt đầu nắn bóp theo con thú tính dâng lên trong người của hân.

Hoảng hốt nhớ lại buổi chiều giữa hè đáng ghét năm đó, con ác mộng suýt chút nữa bị Hoàng đế Nam Sở làm nhục, tôi vừa tức giận vừa sợ hãi, vừa vội vã lại vừa phẫn nộ, cảm thấy phần bụng đau dữ dội, tất cả những thứ ăn ban sáng liền dâng hết lên miệng. Có điều lúc này miệng đang bị nhét giấy, muốn

nôn mà cũng chẳng thể nôn ra được, chỉ cảm thấy được nước chua truyền lên mũi, khó chịu đến mức khiến tôi hoa mày chóng mặt, toàn thân mướt mát mồ hôi, dường như sắp sửa ngất lịm đi.

Đoán chắc sắc mặt của tôi lúc này vô cùng đáng sợ, người đứng phía trước dường như sợ hãi, liền lên tiếng ngăn cản: “Là phụ nữ đang mang thai đấy, nhìn thân thể yếu mềm thế này, đừng có làm ả ta chết”.

Người phía sau bỗng mỉm cười kỳ quái: “Huynh đệ, ý của huynh là trước tiên phải dẹp cái bụng của ả ta rồi hãy chơi thiếp hả? E là... đến lúc ấy cô ta đã chịu không nổi mà ra đi rồi”.

Người này nói xong, liền đưa tay ra xé rách y phục trên người tôi.

Tôi mơ hồ kêu lên, sợ đến mức tim gan thất lại, không thể nào chịu thêm nỗi nhục nhã, uất ức này nữa, cúi thấp đầu xuống, ra sức đập mạnh vào cột gỗ phía sau.

Tôi không hề cảm thấy đau đớn, nhưng lại có cảm giác chất lỏng nóng nóng gì đó bắn lên cổ, thân thể cũng dần mất hết sức lực ngã rạp xuống đất.

Trong mơ màng, tôi dường như nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, mùi máu tanh nồng tràn lan từ phía.

“Tướng... tướng quân!”

Người lính giám sát tôi không hề thất lễ với tôi run rẩy hành lễ, còn tên khốn kiếp lợi dụng tôi này giờ không còn chút hơi thở nào nữa.

Tôi liền nghe thấy có người ra lệnh: “Tướng quân nói cần phải giữ lại mạng sống, các ngươi còn dám ép ả ta đi vào con đường chết sao? Nếu như ả ta gặp bất trắc gì vào lúc này, lấy mạng cả nhà các ngươi đền vào cũng không đủ”.

Tôi đã từng nghe thấy giọng nói này, chỉ có điều gặp mặt chưa nhiều, nên cũng chẳng thể nhớ ra tướng mạo của người này.

Trong điện rõ ràng vẫn còn một người đàn ông nữa, đứng cách chỗ tôi không xa, dùng giọng nói khê khàng ra lệnh gì đó. Sau đó liền có người lên phía trước, cầm thứ thuốc gì đó bôi lên chỗ tôi bị thương, sau đó lại dùng vải buộc lại.

Thế nhưng tôi không cho rằng bọn họ có ý tốt gì.

Mũi tôi đang dâng trào vị chua chua nhưng vẫn có thể ngửi được mùi thuốc ngửi tỏa khói trước mặt mình.

Nếu như tôi ngửi không nhầm thì trong này có chứa vị thuốc ô đầu, hùng hoàng, mã tiền từ... những thứ chỉ có trong thuốc phá thai.

Đây là thuốc... phá thai?

Quả nhiên, có người bỏ chiếc giẻ nhét trong miệng tôi ra, bóp miệng rồi đổ bát thuốc đó vào miệng tôi.

Tôi ra sức chống trả, khó khăn lắm mới phun hết ngum thuốc trong miệng ra, nhân cơ hội họ chưa kịp đổ thêm thuốc vào, tôi liền hét lớn: “Đường Thiên Kỳ, Nhiếp chính vương đang ở trên đầu nhìn người đó. Nhiếp chính vương đang ở trên đầu nhìn người bán rở huynh trưởng, hãm hại con cháu nhà họ Đường”.

Người đổ thuốc vào miệng tôi đã bóp mạnh khuôn miệng tôi ra, nhưng vẫn chưa đổ xuống, thậm chí ngay cả bàn tay đang bóp miệng tôi cũng giãn hẳn ra.

Tôi biết chắc mình hoàn toàn đoán đúng.

Trong Nhiều Thành, trên dưới đều là người của Đường Thiên Kỳ. Chỉ khi được hấn dung túng, thì người của Hoàng đế Gia Hòa mới có thể lặng lẽ, nhanh chóng ra vào được vùng đất trọng yếu đó, hơn nữa hấn còn nói ra chỗ ở bí mật của tôi, vì thế tôi mới dễ dàng bị bắt đi như thế.

Còn Đường Thiên Kỳ là đệ đệ ruột thịt của Đường Thiên Trọng, địa vị và quyền hành chỉ dưới mỗi mình huynh trưởng, nếu Đường Thiên Trọng không có đây, người đưa ra quyết định cao nhất chính là hấn.

Hấn nói tôi không phải là Thanh cô nương thì đương nhiên tôi sẽ không phải, hấn nói tôi là gian tế, thì tôi chính là gian tế.

Từ trước đến nay hai huynh đệ hấn yêu thương, đoàn kết với nhau, sẽ không có bất kỳ ai nghi ngờ Đường Thiên Kỳ đang nói dối.

Có điều tôi thật sự không hiểu nổi, Đường Thiên Kỳ và tôi chưa từng kết oán thù gì hết, tại sao lại phải hại tôi đến mức này?

Hoặc giả điều này đơn giản chỉ vì muốn trợ giúp cho người anh họ mà bán rở huynh trưởng của mình chăng?

Tôi nghĩ không ra, liền rướn người về phía trước, đối mặt với người đàn ông chỉ đứng cách chỗ tôi vài bước chân, chưa từng lên tiếng bấy lâu.

Một hồi lâu sau, tấm vải che mắt cũng được tháo xuống.

Trước mắt tôi hiện lên hình ảnh một người đàn ông trẻ tuổi, chấp tay sau lưng, thân mang chiến bào màu trắng, sắc mạo tuấn tú, thần dũng, đôi mắt đen

láy như màn đêm, không nhìn thấy chút linh động của người thanh niên mới lớn nào hết. Người này chính là Đường Thiên Kỳ.

Trên tay hắn cầm kiếm, vẫn còn thấm đẫm máu tươi. Bên cạnh tôi có một thi thể đàn ông vạm vỡ, bị người ta dùng kiếm đâm từ sau lưng, đây chính là tên đàn ông khốn kiếp, ăn hiếp tôi trước đó.

Đôi môi tôi khẽ run run, một hồi lâu sau mới cất tiếng hỏi được: “Tại sao lại thế?”

Khóe miệng của Đường Thiên Kỳ miễn cưỡng nhô lên một nụ cười lạnh lùng, chỉ vào bát thuốc trong tay của người tùy tùng rồi nói: “Uống bát thuốc này đi, ta sẽ nói cho cô biết”.

Tiểu bảo bối trong bụng tôi nhất định đã thức giấc, tôi cảm nhận rõ ràng đứa trẻ đang vươn vai ưỡn người, lập tức lên tiếng trả lời: “Đây là đứa con của ca ca ngươi đó. Đây chính là cốt nhục của nhà họ Đường các ngươi”.

Đường Thiên Kỳ không thêm nói chuyện cùng tôi nữa, liếc mắt nhìn sang tên tùy tùng rồi ra lệnh: “Mau chuốc cho ả ta”.

“Đừng... không được...”

Tôi ra sức vùng vẫy, cố gắng nôn hết số thuốc sẽ hại chết đứa bé của tôi ra ngoài, nhưng bị sặc mấy lần, đã nuốt không ít thuốc vào trong, nên sợ hãi, hoảng loạn vô cùng. Tôi liền cúi đầu xuống cố gắng ho mạnh, chỉ mong có thể nôn được số thuốc kia ra khỏi miệng.

Cả miệng cả lưỡi đang thấm đầy mùi vị của bát thuốc phá thai kia, bên tai liền truyền đến tiếng thét tức giận của Đường Thiên Kỳ: “Cô tưởng rằng làm vậy là có thể thoát được sao?”

Ánh mắt mơ hồ, tôi nhìn thấy một bóng đen vụt tới, nhanh chóng đập lên bụng tôi.

Chân hắn hạ nhanh xuống, đập trúng vào bụng tôi.

Tôi thậm chí còn nhìn thấy chiếc bụng nhô lên của mình, sau cái đập mạnh của hắn, đã nhanh chóng xẹp xuống.

Tiếp đó, tôi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bản thân, vang vọng trong ngôi miếu cũ kỹ rất lâu, một thứ nóng nóng chuôi ra khỏi phần dưới của người mình.

Nỗi đau đớn thất tim quặn ruột, như vạn tiễn xuyên tâm, mồ hôi đổ ra như tắm.

Trước mắt mọi thứ đều đen sẫm, bầu trời đêm u ám, những ánh sao mờ xa.

Lúc này trong đầu tôi trống rỗng, không còn bất cứ suy nghĩ gì nữa.

Linh hồn dường như đã tan theo khói mây, không phân rõ được mọi thứ phía trước lớn hay nhỏ, ngắn hay dài, vô hình hay hữu hình, tôi chỉ muốn biến thành tro bụi, bay theo gió mây.

Không biết sẽ bay về nơi đâu.

Trong tiềm thức sâu cùng của bản thân, tôi cảm thấy mình được đặt xuống, giữa một vũng máu lớn.

Chiếc yếm trong người bỗng bay ra, rơi trên đồng máu kia, hình bách tử hiển hiện sinh động, rõ nét.

Đôi môi đứa bé trai đỏ thắm, đang nói, mẹ, nhìn xem, con bắt được một chú bướm lớn này.

Đứa bé gái đang mặc trên người bộ trang phục màu đỏ hoan hỉ nói, mẹ, nhìn xem chiếc điều có hình đôi yến của con đi.

Đứa bé trai nắm tay tôi rồi hỏi, mẹ ơi, lúc nào thì cha sẽ cùng con đi bắt ếch?

Đứa bé gái mỉm cười nhìn tôi nói, mẹ ơi, cánh điều đứt dây, liệu có thể nào bay đến được chỗ cha không?

Những đứa trẻ thêu trên tấm yếm bách tử đó đều mỉm cười tươi tắn, dường như đứng bật dậy, vây quanh tôi vui đùa nô nức, gọi tôi, mẹ ơi, mẹ ơi.

Trong giấc mơ, tất cả bọn trẻ đều đang hân hoan gọi tôi, mẹ ơi, mẹ ơi.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đùng Oán Gió Xuân, Hồng Nhan Một Minh Than Thở

Rất lâu sau, khi mở mắt ra, trước mắt tôi vẫn là khoảng không đen tối. Thân thể lúc này đã không còn cảm nhận thấy đau đớn, có điều cảm giác tê dại như thể không còn là của bản thân mình nữa vậy. Lúc này tôi đã không còn ở trong miếu sơn thần nữa.

Có lẽ, đó là nơi các tướng lĩnh bàn bạc chiến lược trong doanh trại. Còn tôi, sau khi bị chủ tướng của bọn họ chà đạp xong, chắc hẳn đã bị vứt vào một góc sơn động hoang vu, bần thiêu nào đó.

Có ánh lửa chập chồn phía trước, cả sơn động lại càng u tối hơn.

Nằm trong một chiếc chăn bông cũ rách, tôi chớp mắt mấy lần liền mới nhận ra người bước vào chính là Đường Thiên Kỳ.

Hắn mang theo một khay thức ăn, lặng lẽ đứng cạnh quan sát tôi.

Tôi cũng im lặng ngược mắt lên nhìn hắn, nằm đờ ra như người đã chết, chẳng thèm cảm hận, mắng nhiếc, chửi rủa nữa.

Một lúc lâu sau, hắn khom người xuống, bê bát canh gà lớn cùng với bát thuốc bổ dưỡng từ trên khay thức ăn xuống, đặt bên cạnh tôi, khẽ tiếng nói: “Đã cầm máu rồi, đại phu trong doanh trại nói cô sẽ không chết đâu. Mau ăn đi. Ăn xong còn có sức lực. Đến lúc đó ta sẽ cho cô đánh, đá thoải mái cho hả giận”.

Hắn đã nói sai. Thật ra, tôi còn muốn đâm hắn vài kiếm, chém hắn vài đao nữa.

Thế nhưng sau cùng tôi cũng chỉ tê dại nhìn hắn rồi nói: “Nhị gia, nhìn đằng sau lưng đi”.

Đường Thiên Kỳ quay đầu lại. Trông trái không có gì, chỉ có mỗi vách núi lạnh lẽo với những bụi rêu ướt át mà thôi. Trong sơn động này, từng ngọn cây sợi cỏ đều tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

Tôi nhẫn nại nói tiếp cùng hắn: “Nhị gia, lưng không nhìn thấy gì sao? Đứa bé trai đang đứng ngay sau lưng lưng, gọi lưng là thúc phụ đấy”.

Đường Thiên Kỳ vội vã cúi đầu xuống nhìn, phần nộ nhử chặt đôi mày lại quát: “Cô đừng ăn nói linh tinh. Cái thai đó...”

Hắn lại cúi thấp đầu hơn, thân người khẽ run lên rồi tiếp tục nói: “Lúc thai nhi bị bật ra vẫn còn đang sống, có điều một lúc sau không động đậy gì nữa. Ta đã gói nó vào trong một chiếc yếm nhỏ, đặt trong một chiếc hộp gỗ thơm, đưa tới chỗ của hoàng huynh rồi”.

Tôi dường như chỉ muốn thét lớn, nắm chặt chỗ tóc trước ngực mình, ra sức giứt, rồi lại giứt. Trong tay cầm không ít sợi tóc bị giứt đứt mà da đầu vẫn chẳng thấy đau chút nào.

Tôi nhìn hắn mỉm cười, giọng nói lạc hẳn đi: “Sẽ có báo ứng đấy, Đường Thiên Kỳ. Sẽ có một ngày, cũng có người dùng hộp gỗ thơm đặt đứa con của lưng trong đó rồi gửi đến cho lưng thôi. Nhất định ngày đó sẽ đến”.

“Ngày đó đến từ lâu rồi”. Đôi mày của Đường Thiên Kỳ lại cau chặt. “Đây chính là... báo ứng của Đường Thiên Trọng”.

Tôi nheo nheo mắt, đầu đau như búa bổ.

Đường Thiên Kỳ đứng bật dậy, đi đi lại lại trong sơn động một hồi rồi phiền não nói: “Ta biết cô cảm hận ta vô cùng, thế nhưng chỉ ít ta cũng đã gọi đại phu trong doanh trại đến giữ lại mạng sống cho cô. Cô có biết mẫu thân của Đường Thiên Trọng đã làm như thế nào không?”

Chính là vị vương phi Nhiếp chính vương tính tình cương liệt, chết trong bí ẩn đó sao?

Tất cả mọi ấn tượng của tôi về vị vương phi này đều có được nhờ đoạn đối thoại giữa Đường Thừa Sóc trước lúc chết với Tuyên thái hậu.

Một người phụ nữ vô cùng yêu chồng, một người phụ nữ tự tôn và cương liệt, một người phụ nữ không có được tình yêu thì quyết đập đổ cho bằng được.

Đường Thiên Kỳ nghiêng răng ken két, tiếp tục nói: “Đường Thiên Trọng vì cái chết của con tiện nhân ấy khi tranh giành, đánh ghen với Tuyên thái hậu trong cung mà cảm hận hai mẹ con Tuyên thái hậu trong hơn mười năm nay. Thế nhưng huynh ấy không thử suy nghĩ xem, vị mẫu thân đó của mình lúc còn sống đã làm bao điều ác? Thế thiếp của phụ thân lúc còn trẻ không hề ít, tại sao tất cả đều không giữ lại được cốt nhục của mình? Phá thai, hạ độc, phục quý, dùng trượng dài đánh cho đến chết, con tiện nhân ấy không biết đã hại chết bao nhiêu mạng người. Mẫu thân của ta thông minh, sau khi mang thai ta liền quay về nhà mẹ đẻ, gần đến ngày sinh mới hồi phủ, nên mới có thể giữ được tính mạng cho ta. Thế nhưng ba năm sau, người lại mang thai, bị con tiện nhân kia dùng một bát thuốc phá thai hại chết, một xác hai mạng. Bọn họ hiếp đáp ta còn nhỏ không hiểu chuyện, bắt ta phải nhận con tiện nhân đó làm mẫu thân, gọi Đường Thiên Trọng là ca ca, nhưng hoàn toàn không biết nhũ nương đã nói cho ta biết mọi chân tướng từ lâu. Đường Thiên Trọng đợi chờ thời cơ trả thù đã mất hơn mười năm trời, ta từ khi hiểu chuyện cũng luôn đợi chờ ngày này”.

Ta hại người, người hại hắn, hắn lại hại ta.

Loảng ngoảng, rắc rối, không ngờ trong gia đình đế vương này lại ẩn chứa biết bao nhiêu ân oán oán.

Đường Thiên Trọng không thể trốn thoát, Đường Thiên Kỳ cũng chẳng thể rũ bỏ.

Bọn họ chỉ nghĩ tới trung hiếu tiết nghĩa, khí khái nam nhi của bản thân, những gì họ nhận được là tự chuốc lấy.

Thế còn tôi thì sao? Còn đứa con của tôi thì sao?

Tại sao mỗi hận thù của bọn họ lại bắt chúng tôi phải gánh chịu?

Tôi nở nụ cười thê lương, khe khẽ tiếng nói: “Tốt nhất người hãy đâm ta một nhát cho chết luôn, còn không, nếu ta lại có con, nói không chừng khi nó trưởng thành sẽ lại nhớ đến người mẹ và ca ca đã bị người hại mà tìm đến vị thúc phụ như người đề báo thù đấy”.

Đường Thiên Kỳ ngây người ra rồi nói: “Ta không hề muốn giết chết cô. Thế nhưng Thiên Trọng...”

Hắn do dự một lúc rồi nói tiếp: “Thật ra, huynh ấy đối với ta không hề bạc. Thế nhưng chuyện này sớm muộn gì huynh ấy cũng sẽ biết, đến lúc đó huynh ấy nhất định sẽ không buông tha cho ta. Huống hồ chỉ trước khi qua đời, phụ thân dặn dò ta nhiều lần phải trợ giúp Thiên Tiêu ca ca bảo toàn hoàng vị, nên cũng đành phải có lỗi với huynh ấy mà thôi”.

Tôi đã hoàn toàn bình tĩnh. Thì ra một nước cờ khác của Đường Thiên Sóc chính là Đường Thiên Kỳ.

Cho dù Đường Thiên Trọng có thể dự liệu trước Định Bắc vương Vũ Văn Khởi có thể trở mặt thành thù, nhưng không bao giờ ngờ được chính người đệ đệ ruột thịt mà mình hết mực thương yêu cũng quay lưng phản bội.

Trong sơn động không có gió, nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Cảm giác lạnh lẽo dâng trào trong cơ thể, lạnh lẽ truyền tới mọi tế bào, ngóc ngách trong thân thể tôi, đau đớn như cắt da cắt thịt, ngay cả xương cốt cũng như đông cứng thành băng tuyết.

Tôi miễn cưỡng nhếch miệng cười: “Người cảm thấy có lỗi với ngài, chắc không chỉ mỗi chuyện đã giết chết đứa con của ngài thôi đúng không?”

Đường Thiên Kỳ im lặng một hồi lâu, không hề đưa lời phủ nhận. Tiếp đó hắn nói: “Ta đã lấy danh nghĩa của Thiên Tiêu ca ca chuyển lời đến huynh ấy, nếu như mừng một đầu năm không nhìn thấy huynh ấy xuất hiện trên đỉnh Khốn Long, huynh ấy sẽ nhanh chóng nhận được một đại lễ mừng xuân mới”.

Tuy rằng trong mắt người khác, Đường Thiên Trọng là con người lòng dạ sắt đá, thì tôi cũng không dám tưởng tượng, lúc nhận được thai nhi năm tháng đã thành hình của chính mình, ngài sẽ đau đớn đến độ nào.

Hoặc giả, ngài chẳng còn bất cứ biểu hiện nào nữa, chỉ lạnh lùng đứng ở đó với thân hình cao lớn, cô đơn của ngài, sẽ lặng im nghĩ tới hồ sen của chúng tôi, Đỉnh sen nơi chúng tôi ở và cả Liên Nhi chẳng thể nào gọi cha mẹ nữa.

Năm sau khi hồ sen rực rỡ nở hoa, chúng tôi cũng chẳng thể nào nhìn thấy Liên Nhi của chúng tôi được.

Có lẽ, ngài cũng chẳng thể nào nhìn thấy tôi được nữa.

Tôi miễn cưỡng ngồi dậy, gật đầu nói: “Đại lễ mừng xuân mới mà ngài nhận được chắc hẳn chính là thi thể của ta đúng không?”

Đường Thiên Kỳ nhìn tôi, sắc mặt tái nhợt. Do dự một hồi hắn lại nói thêm: “Huynh ấy... chắc chắn sẽ tới thôi. Đối với huynh ấy mà nói người... quá là khác biệt. Ta chưa bao giờ ngờ rằng một con người như huynh ấy lại có thể yêu thương một người phụ nữ đến mức cuồng dại như vậy. Trong mắt mình, huynh ấy luôn luôn chỉ nhìn thấy quyền lực, ngay cả người đệ đệ ruột thịt là ta cũng chỉ là một công cụ áp chế với huynh ấy mà thôi. Thật không ngờ, huynh ấy lại vì người mà chịu bỏ ra một nửa binh quyền trong Thụy Đô, lại còn bỏ lỡ mất cơ hội thu phục nhà họ Trang đáng giá ngàn vàng kia”.

Ánh mắt của hắn bắt đầu mờ mịt đi: “Nếu như tất cả cảm vệ quân vẫn còn nằm trong tay của huynh ấy, Hoàng thượng chưa chắc đã có cơ hội trốn khỏi Thụy Đô. Nếu nhà họ Trang hàng phục trước huynh ấy, cho dù Hoàng thượng có sự tương trợ của Định Bắc vương cũng chẳng thể nào cứu vãn được tình thế. Hồng nhan họa thủy mà người đời vẫn nói chắc chính là ám chỉ những người phụ nữ như người. Nhà họ Trang vì người mà toàn gia chết thảm. Đường Thiên Trọng cũng vì người mà rơi vào cảnh khốn cùng... Ha ha, nếu như không phải người, e là lúc này Đường Thiên Trọng đã oai nghiêm ngồi lên ngai vàng trong điện Kim Loan, thực hiện được giấc mộng đế vương bao năm nay của mình rồi”.

Tôi im lặng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

Dù có là hồng nhan họa thủy tệ hại đến mức này, tôi cũng chưa bao giờ làm hại hắn, nhưng lại bị hắn hại đến mức sống không được mà chết cũng chẳng xong, có lẽ như vậy mà sống nốt phần đời thê thảm còn lại của mình.

Nói cho cùng hắn vẫn bất an, ho khan mấy tiếng rồi nói: “Người cứ yên tâm, chỉ cần hôm đó Đường Thiên Trọng xuất hiện, ta sẽ giao lại người cho Hoàng thượng, không để người phải chịu uất ức đâu”.

Đợi đến khi Đường Thiên Trọng xuất hiện trên đỉnh Khốn Long gì đó, đợi đến khi ngài bị bọn họ bày mưu giết chết, tôi sẽ bị giao lại cho Đường Thiên Tiêu.

Tôi gần như muốn cười bật thành tiếng.

Mục đích duy nhất Đường Thiên Tiêu đưa tôi đến nơi này chính là lợi dụng tôi để đoạt lấy tính mạng của Đường Thiên Trọng.

Lợi dụng xong rồi, trong bụng tôi thậm chí cũng chẳng còn nghiệt chủng khiến cho bọn họ churóng mắt, nên có thể được giữ lại bên ngài, hoặc ban tặng cho một thần tử nào đó. Mưu toan thật tuyệt hảo, như ý biết bao!

Tình yêu của đế vương không những rẻ mạt, mà ngay đến tình bạn của đế vương cũng chẳng đáng một xu.

Tôi liền hỏi Đường Thiên Kỳ: “Tại sao phải hao công tốn sức chuyển ta đến chỗ ngươi để động thủ? Đường Thiên Tiêu trực tiếp đem ta uy hiếp Đường Thiên Trọng không phải càng tốt hơn sao? Ngươi tiếp tục có thể làm nội gián cho Hoàng thượng, thừa cơ đoạt đi tính mạng của ngài ấy, không phải càng tuyệt diệu hơn sao?”

Đường Thiên Kỳ cúi đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng lên, phần nộ lớn tiếng: “Cô không cần phải nghĩ chúng ta vô tình vô nghĩa đến mức độ đó. Hoàng thượng hoàn toàn không thể ra tay với cô được. Đinh Khôn Long... ta cũng sẽ không tới”.

Cuối cùng, tôi cũng bật cười thành tiếng.

Quả nhiên là có tình có nghĩa.

Đường Thiên Tiêu thích tôi cho nên không nhẫn tâm ra tay, bèn chuyển tôi cho Đường Thiên Kỳ để hắn có thể báo thù Đường Thiên Trọng, để rửa hận cho người mẹ và đệ đệ đã chết của mình.

Đường Thiên Kỳ hại chết đứa con của hai chúng tôi, mối căm hận đáng sợ khắc ghi trong tim hắn bao năm nay giải trừ được quá nửa, lại niệm tình huynh đệ bao năm, cho nên chỉ để Đường Thiên Tiêu đem quân đi sát hại huynh trưởng của mình.

Tôi bật cười rồi nói với Đường Thiên Kỳ: “Các ngươi đâu có vô tình vô nghĩa chứ? Đợi đến khi Đường Thiên Tiêu ngồi vững trên ngai vàng của mình, bảo hắn thưởng cho ngươi lá cờ “nghĩa trọng tình thâm” treo giữa phòng khách nhà ngươi, để mọi người ngày ngày thấy được ngươi đã giữ đạo nghĩa tình thâm với vị huynh trưởng của mình như thế nào. Ta cũng sẽ tặng Hoàng thượng một bức thêu mấy chữ... “tình vững như vàng”, ngươi nói xem có tốt không? Đợi khi nào phần mộ của ta và Đường Thiên Trọng mọc cỏ xanh, mỹ danh “tình thâm nghĩa trọng” của hai ngươi chắc cũng truyền đi khắp thiên hạ rồi cũng nên”.

Đôi môi của Đường Thiên Kỳ khẽ run lên, một lúc sau mới nói: “Đường Thiên Trọng cũng chưa chắc đã chết. Chỉ cần huynh ấy không xuất hiện ở đình Khôn Long, lúc đó vẫn khó lòng phân định được thắng thua”.

Tôi mỉm cười nói: “Vậy làm sao được. Nếu như ngài không tới đó, lại khiến ngươi phải uất ức gánh thêm tội danh giết chết chị dâu, không phải sẽ làm hỏng mất danh tiếng có tình có nghĩa của ngươi sao?”

Đường Thiên Kỳ cuối cùng không nói thêm bất cứ lời nào nữa, cau chặt đôi mày rồi quay người bước nhanh ra khỏi sơn động.

Đợi hắn đi khuất, nụ cười của tôi cũng tan biến vào không khí lạnh lẽo phía trong động, khuôn mặt lạnh giá như thể đang kết mấy tầng băng vậy.

Đưa tay lên sờ, nước mắt đầm đìa đầy mặt.

Tôi đã khóc rồi sao?

Đau đớn như đứt từng khúc ruột, lâm vào hiểm cảnh, lại còn liên lụy đến oan gia tiền kiếp mà dù thế nào cũng quyết không từ bỏ, tôi bất đắc dĩ phải đi vào cạm bẫy đã được chuẩn bị để đẩy ngài vào chỗ chết.

Tương lai phía trước mịt mù, lại càng không biết được sống chết ra sao.

Thế nhưng dù đau lòng đến đâu thì bây giờ cũng không phải là lúc để khóc lóc.

Nói cho cùng tôi vẫn chưa chết, Đường Thiên Trọng cũng vẫn chưa chết.

Tuy rằng chắc hẳn không sống được lâu nữa, nhưng tôi cũng không thể giương mắt nhìn ngài vì chết vì mình.

Tôi khẽ nhích thân thể nặng trĩu của mình, nhìn vào bộ y phục được nhét trong tấm chăn bông rách nát. Tôi lờ mờ nhớ lại sau khi phá thai nhi của tôi, Đường Thiên Kỳ đã gọi một người phụ nữ đến giúp đỡ lau rửa thân người cho tôi. Thế nhưng y phục của tôi vẫn còn dính đầy vết máu, chỉ thay cho tôi mỗi chiếc quần trong cùng đã bị ướt đầm máu tươi. Trong doanh trại phụ nữ cực kì ít, chắc rằng chẳng dễ dàng gì tìm y phục cho tôi thay đổi.

Huống hồ chi, đối với Đường Thiên Kỳ mà nói, có thể mang được bát canh gà với bát thuốc bổ tôi đây đã là có lòng lắm rồi. Có lòng làm một nhị công tử nhà họ Đường có tình có nghĩa.

Dạ dày lúc này trống rỗng, nhưng tôi mỗi mạt, đau đớn đến mức không còn chút cảm giác nào. Mới trong khoảng thời gian ngắn, bụng tôi đã không còn cảm giác thai nhi cựa quậy hân hoan như trước đó, toàn thân lạnh giá như người đã chết.

Thế nhưng tôi vẫn bóp chặt mũi, uống hết sạch bát thuốc bổ Đường Thiên Kỳ mang tới, sau đó cũng uống cạn hết bát canh gà. Chỉ hận số nước xương

đó không thể nhanh chóng biến thành dinh dưỡng để tôi hồi phục ngay tức khắc.

Một canh giờ sau, cuối cùng hai chân tôi đã có thể cử động được, tựa vào vách đá chậm chạp đi ra ngoài cửa.

Đúng như tôi dự liệu, bốn tên thị vệ mà Đường Thiên Kỳ sai giám sát vẫn còn đứng canh ngoài động.

Tôi hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn sơn cốc và cả những lều trại dựng trong sơn cốc này, đồng dạng nói với bọn người kia: “Nói với Đường Thiên Kỳ rằng, nếu như không muốn ta chết đi trước ngày mừng một Tết, thì mau chuẩn bị thức ăn, thuốc, nước nóng, củi khô, chăn màn khô ráo và cả y phục để ta thay đổi nữa”.

Tên thị vệ đường như vô cùng kinh ngạc, liền nói: “Ngươi yêu cầu nhiều thế?”

Tôi ngược mắt lên, nhoen miệng nhìn bọn chúng cười nói: “Nhị gia các ngươi là người có tình có nghĩa nhất mà, hấn sẽ không cảm thấy ta yêu cầu nhiều đâu”.

Nhìn thấy tôi cười, tên lính canh nhất thời thất thần, lặng đi một lúc, sau đó quả nhiên đi bằm báo. Đến tầm chiều tối, ngoại trừ củi khô, hấn mang đến một bao đồ lớn tướng.

“Nhị gia nói, ở đây là trên núi, lại giữa doanh trại binh lính, có nhiều đồ không tiện chuyển đến. Mấy thứ như nước nóng thì mời cô nương tự mình làm”.

Lúc mở ra xem, bên trong quả nhiên có chăn màn khô ráo, áo bông ấm áp, hai chiếc nồi nhỏ, một nồi sắc thuốc, mấy bao thuốc và một vài thực phẩm như gạo trắng, táo đỏ.

Với những kẻ luôn tự coi mình là người thuộc chính phái như Đường Thiên Kỳ, một khi đã cảm thấy có lỗi với ai, trong lòng chắc chắn không vui vẻ gặp mặt quá nhiều, để tránh bất cứ lúc nào cũng có thể nhớ tới tội ác của mình.

Mẫu thân của Đường Thiên Trọng tuy đã hại chết mẫu thân và người huynh đệ tỷ muội chưa kịp ra đời của Đường Thiên Kỳ, thế nhưng Đường Thiên Trọng vẫn luôn đối xử với hấn rất tốt, tôi lại càng chẳng có oán thù gì với hấn, vậy mà bị hấn giày vò đến mức độ này, lại còn làm một quân cờ sống dở chết dở trong tay hấn, nếu như những yêu cầu đưa ra không quá đáng, đương nhiên hấn sẽ nỗ lực đáp ứng coi như bù đắp một phần.

Mấy tên lính canh nhìn thấy chủ nhân của chúng đối xử với tôi khá kính trọng, nên cũng không dám ngạo mạn, hung dữ, cũng ra tay giúp tôi nhóm lửa, lấy một thùng nước lớn vào cho tôi dùng dần.

Dùng nước nóng rửa qua thân thể, giặt sạch y phục, rồi quay vào nằm trong chiếc chăn ấm áp, dày dặn kia, tôi quả nhiên cảm thấy con lạnh trong sơn động này cũng giảm đi phần nào. Còn điều tôi muốn chính là nhanh chóng hồi phục sức khỏe, để có thể thừa cơ trốn thoát ra ngoài.

Nồi, bếp đương nhiên được đặt ở trong sơn động.

Tôi chỉ giả vờ vô tình, mỗi lần dùng củi khô nấu cháo, sắc thuốc, để vương đôi chút nước lên đồng củi, củi ướt khi cháy sẽ tạo ra làn khói mịt mù làm cho sơn động trở nên mờ ảo.

Sơn động này nằm ở sườn núi, xung quanh toàn là rừng núi, thường ngày không dễ để ý, nhưng nếu có hiệu lệnh phát ra, binh mã tập trung quanh núi sẽ tập trung lại không để cho một con ruồi thoát khỏi vòng vây. Đây chính là nguyên nhân mà Đường Thiên Kỳ giam lỏng tôi tại đây.

Nhìn từ phía trên xuống, thỉnh thoảng cây cối xuất hiện một vài cột khói không có gì kỳ lạ, nhưng nếu như nhiều ngày liền nhìn thấy khói bốc lên ở cùng một chỗ, người có lòng nhất định sẽ nhận ra điều bất thường.

Tôi đã biết rõ đa số binh lính ở Ly sơn này đều là thân tín của Đường Thiên Kỳ. Thường ngày Đường Thiên Trọng đều đích thân điều động, thống lĩnh hơn mười vạn đại quân ở cách đây khá xa. Đường Thiên Tiêu đưa tôi về bên kẻ địch, nhưng lại đưa đến chỗ của Đường Thiên Kỳ, đương nhiên là đã biết tôi sẽ bị “tai họa giáng xuống, không kịp trở tay” này từ trước.

Từ trước đến nay Đường Thiên Trọng hành xử mọi việc đều thận trọng, cũng chưa chắc không đề phòng trước người đệ đệ ruột thịt của mình. Hiện nay, tôi chỉ mong trong doanh trại này có kẻ thân tín của Đường Thiên Trọng, chú ý đến điều bất thường, có thể cứu tôi ra ngoài trước hôm giao thừa, vậy thì cạm bẫy ở đỉnh Khốn Long không công tự bại.

Tôi cố gắng ăn thật nhiều những loại canh khác nhau, ra sức bồi bổ lại sức khỏe cho bản thân, quả nhiên thân thể cũng hồi phục đôi chút, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy trống trải, buồn chán vô cùng.

Những y phục mà Đường Thiên Kỳ sai người tìm về cho tôi đều là những chất vải tầm thường, nhưng cũng khá mềm mại. Hằng ngày, ôm chân tựa vào vách sơn động nhìn mặt trời mọc lên từ phía Đông, sau đó từ từ chuyển động sang phía Tây, dần dần tôi quay trở về với bóng đêm đáng sợ kia, tôi lại lặng lẽ ngồi trong bóng đêm, không dám nghĩ tới thai nhi đã mất, lại càng không dám nghĩ tới nỗi bi thương Đường Thiên Trọng không tìm được tôi, liệu mình lao vào cạm bẫy nguy hiểm kia.

Còn bản thân tôi sẽ lâm vào tình trạng thế nào, tôi lại chẳng hề để tâm.

Tôi cảm thấy vô cùng, vô cùng trống trải.

Cho dù ở nơi nào, cho dù là sống hay chết, cho dù là già nua hay xấu xí cũng chẳng quan trọng với tôi nữa.

Tôi chỉ cần... ngài có thể sống một cách vui vẻ, hạnh phúc.

Đường Thiên Trọng có thể sống vui vẻ, hạnh phúc, sẽ không vì tôi mà chết.

Nếu như số phận đã định sẵn, tôi thật sự là hồng nhan họa thủy, người duy nhất tôi muốn bị tai họa giáng xuống chính là bản thân mình.

Tôi hoàn toàn không có cơ hội lấy được chút tin tức nào từ miệng những tên lính canh ngoài kia. Thế nhưng sau cùng tôi cũng biết, cái ngày bầu trời ngập đầy những đám mây đen chính là ngày giao thừa.

Giao thừa.

Đám binh lính gần đó ôm lấy nhau, run rẩy toàn thân, than thở: “Không biết cuộc chiến còn kéo dài đến lúc nào, năm nay lại phải đón Tết ở nơi rừng sâu núi thẳm này rồi”.

Những ngày tháng sống không ánh mặt trời thế này, tôi chỉ còn biết nằm gọn trong chăn bông, run rẩy thân người.

Không có ai đến cứu tôi hay sao?

Đường Thiên Trọng... sau cùng sẽ bị người đệ đệ ruột thịt ngoài mặt ôn hòa, khiêm nhường lừa phỉnh, mà vẫn chưa nghi ngờ hấn chẳng?

Chỉ dựa vào bản thân, tôi làm sao có thể trốn thoát khỏi doanh trại thiên binh vạn mã này để đến nói với ngài rằng, đừng có tới đỉnh Khốn Long, tuyệt đối không được tới đỉnh Khốn Long.

Thiên Trọng, Thiên Trọng, thiếp không muốn ngài chết!

Đã vậy còn chết một cách oan ức vì bị người khác giăng bẫy!

Con gió lạnh trong nơi rừng sâu núi thẳm này rít lên mạnh mẽ, lạnh giá, lá cây kêu lên xào xạc, mang tới cho người ta cảm giác thê lương, ảm đạm tột cùng.

Hôm nay chính là giao thừa sao?

Hôm nay chính là giao thừa thê lương, ảm đạm, đáng sợ nhất mà tôi đã từng trải qua trong cuộc đời.

Nuốt hết nỗi niềm vào trong, tôi cố gắng hít thở thật sâu, thật đều đặn, bình ổn lại cảm xúc thê lương dâng trào trong người.

Lúc này, tôi đột nhiên nhớ đến lời nói của Đường Thiên Trọng. Ngài nói, tôi sống là người của ngài, chết cũng là ma của ngài. Nếu như ngài chết, cũng tuyệt không quên từ bỏ tôi.

Con người này háo thắng, bá đạo, chẳng cần biết đến người khác, chỉ cho phép tôi được ở bên đúng một mình ngài, sống ở cùng bên nhau, chết cũng phải gần liền, không bao giờ xa cách.

Thật ra như vậy cũng chẳng có gì không hay.

Trước kia tôi cũng đã từng nói, nếu như ngài chết đi, tôi sẽ cùng chết theo ngài.

Cho dù ngài chết thật oan uổng, nhưng có tôi ở bên, chắc cũng không đến mức cô đơn, khó chịu lắm đâu.

Nghĩ vậy trong lòng tôi cũng cảm thấy thanh thản hơn nhiều, trái tim đang quặn thắt cũng dần dần thoải mái hơn, bỗng tôi lại ngửi thấy mùi hương hoa mai từ đâu truyền tới.

Thật sự không biết giữa chốn doanh trại hoang vắng này lấy đâu ra hoa mai.

Một con người phiêu linh, lòng dạ đã chẳng còn bất cứ hy vọng, mong mỏi gì nữa, tuy miệng không than thở thảm thiết, nhưng vẫn cứ âu sầu ảo não tột cùng.

Trên thế gian này, mười người có đến tám, chín là không được như ý, không được như mơ. Trước kia, tôi được Trang Bích Lam hết lòng yêu thương, giờ đây lại có Đường Thiên Trọng đồng sinh đồng tử, còn gì hối tiếc nữa chứ?

Chỉ có điều không thể gặp mặt Đường Thiên Trọng một lần sau cùng.

Không biết người thô kệch không hiểu thơ từ ca phú như ngài rốt cuộc có hiểu được bài từ mà tôi gửi cho ngài hay không nữa?

Cầm một đôi dưa trúc trong tay, tôi gõ tinh tinh vào chiếc bát tạo nên tiếng tấu, sau đó khẽ cất tiếng ngân nga:

“Cửu trường cơ, đôi hoa đôi lá lại đôi cành. Bạc tình lang, tự cô lăm biệt li. Từ đầu chí cuối, muốn dùng sợi tơ ngọt ngào, nối liền trái tim một mối...”.

Đôi hoa đôi lá lại đôi cành, chưa chắc đã có thể thành đôi ý. Không muốn biệt li, nhưng không biết rằng sợi tơ nhưng nhớ kia có náu chặt trái tim của hai người hay không.

Từ đầu chí cuối, trái tim chúng tôi vẫn gắn kết với nhau.

Trời đã vào khuya, rất lạnh. Con gió bắc lạnh lẽo không thổi bay được mùi hương thanh đậm thoang thoảng của hoa mai, ngược lại tiếng tinh tinh có nhịp phách kia lại quá lạc lõng, tiếng ngân nga mềm mại, êm dịu truyền đi, xé rách màn đêm lạnh lẽo, cô đơn này.

Bên ngoài vọng vào tiếng thì thầm của mấy người lính, dường như đang kinh ngạc trước hành động khác thường của tôi.

Thật tiếc cho khúc nhạc hay của tôi, không thể cho Đường Thiên Trọng nghe được, ngược lại những phẩm phụ tục tử thô tục này lại được tận hưởng.

Tôi chán nản, mất hứng than dài một tiếng, vứt chiếc đuốc trúc sang một bên, ôm chặt chiếc áo màu trắng vào lòng, làm ấm lại đôi tay lạnh đến đỏ rực lên.

“Rất lạnh sao?”

Bên tai dường như truyền đến giọng nói của Đường Thiên Trọng, ngài đang xót xa, thương tiếc hỏi han tôi. Tôi ngược mắt lên đầy kính ngạc.

Bốn bề trống không, ngọn nến bé nhỏ nhấp nháy trong gió in hình thân mình lên vách núi, gầy guộc đến mức chỉ một cơn gió nhẹ là có thể thổi bay được.

Tiếng nói vọng bên tai tôi chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Thế nhưng lẽ nào tiếng giao tranh, đánh nhau bên ngoài truyền vào cũng là ảo giác hay sao?

“Phía bên đó không phải xảy ra chuyện rồi sao?”

“Cháy rồi, bốc cháy rồi. Kho lương thực bốc cháy rồi”.

“Nhìn xem, nhìn xem, phía Tây có cảnh báo, có kẻ địch tấn công doanh trại. Bọn họ đang muốn dương Đông kích Tây, ngoài mặt muốn đốt cháy kho lương thực của chúng ta, thực chất là muốn tấn công vào doanh trại của chúng ta”.

“Kẻ địch tràn tới xem ra không ít đâu, liệu chúng ta có nên áp giải cô ta về doanh trại không?”

“Điều này... có lẽ sẽ do bề trên sắp xếp chứ”.

“Bên đó hỗn loạn rồi, ai còn thời gian mà nhớ tới chỗ chúng ta? Nếu như có ai đó thừa cơ tới đây cướp người thì chúng ta không gánh vác nổi đâu”.

Một người khác lại bật cười nói: “Muốn cướp cô nương này đi chỉ có Khang hầu mà thôi. Bên Hoàng thượng đã tìm một người giả làm Thanh cô nương rồi, chỗ này tra xét mấy lần rồi, ai ngờ được cô ta bị nhốt ở đây?”

Bây giờ tôi mới biết, không phải Đường Thiên Trọng không muốn cứu tôi ra, thoát khỏi cảnh nguy hiểm bị người khác khống chế, mà do Đường Thiên Tiêu quá đỗi giao hoạt, âm thầm đưa tôi đến đây, rồi dùng một người phụ nữ tương mạo gần giống tôi để đánh lạc hướng chú ý của Đường Thiên Trọng.

Một người quan tâm tất loạn, một người hết mong muốn tất sẽ trở nên cứng rắn.

Cuộc chiến kéo dài bao lâu nay, e là sẽ kết thúc sau hàng loạt những hành động, mưu mô khiến người khác kinh ngạc của Đường Thiên Tiêu.

Bất luận thắng thua, Đường Thiên Kỳ chưa hề bị Đường Thiên Trọng nghi ngờ, tuyệt đối sẽ không trở thành đối tượng bị tấn công của bất cứ bên nào.

Vậy thì lúc này, giữa đêm giao thừa, là ai lại tấn công Đường Thiên Kỳ chứ?

Tôi tựa sát vào vách đá, lắng nghe thật kỹ động tĩnh bên ngoài, cau mày suy nghĩ thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng lính canh thét bên ngoài: “Người là ai? Mau đứng lại”.

Trong tiếng bước chân loạn xạ, có người thét lớn đáp lại: “Nhị gia không yên tâm chỗ này nên bảo chúng ta đến, nhân giữa đêm tạm thời áp giải phạm nhân về trung tâm doanh trại”.

“Ồ”. Đám lính canh thờ phào nhẹ nhõm, tiếp đó lại tỏ ra nghi hoặc: “Việc này chỉ có mấy người tùy tùng thân cận của nhị gia biết, các người là... á, các người...”

Bọn chúng còn chưa hỏi dứt lời, thì đã kêu lên thảm thiết, ngán ngùi, tiếng bước tạp loạn kia nhanh chóng tiến vào phía sơn động.

Tôi căng thẳng đến mức sắp thở không ra hơi, chẳng kịp suy nghĩ, liền xông ra cửa động thét lớn: “Thiên Trọng”.

Người dẫn đầu ngớ ngàng dừng bước chân lại, đứng ở nơi cách tôi tầm mười bước chân, lặng lẽ nhìn về phía tôi.

Mặc dù cách ăn vận giống như các binh lính bình thường nhưng cũng chẳng thể nào che đi được khuôn mặt tuấn tú thuần khiết tựa trăng sao của chàng.

Màn đêm bỗng bớt u tối bởi ánh đèn đuốc dưới chân núi, lúc này thần thái anh tuấn của chàng khiến cho ánh sáng kia cũng mờ ảo đi ít nhiều. Đường như lúc này chàng mới chính là tia sáng duy nhất giữa đêm đen, ngay cả mấy cây gỗ lạnh giá, âm u cũng trở nên dịu nhẹ, gần gũi ra nhiều.

“Vũ Nhi”. Chàng nhẹ nhàng cất tiếng gọi tôi, trong đó chứa chút xót xa, chút yêu thương, lại thêm đôi chút không cam lòng.

Ngày nay dưới khoảng trời, có lẽ chỉ mỗi mình Trang Bích Lam mới gọi tôi như vậy thôi.

Tính tình Đường Thiên Trọng kiêu ngạo đến mức quá đáng, dù có muốn thân mật, gần gũi với tôi thế này, nhưng đã biết Trang Bích Lam gọi tôi như vậy, sẽ quyết không chịu dùng cách xưng hô của Trang Bích Lam để gọi tôi đâu.

“Bích... Bích Lam...”

Tôi cảm thấy lúng túng, cũng cảm thấy áy náy, cúi đầu, chậm rãi đi về phía chàng.

Sắc mặt chàng tái nhợt, đôi mày chẳng thể che giấu nỗi sự mệt mỏi, tiều tụy vì phải lặn lội đường xa đến đây. Thế nhưng chàng vẫn dịu dàng nhìn tôi mỉm cười, nắm lấy bàn tay tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Có phải ta đến quá muộn không?”

“Không muộn... không muộn đâu...” Tôi mỉm môi mỉm cười, nước mắt đã lăn chã bên mi.

Hôm nay mới là giao thừa, chưa sang mừng một tháng Giêng.

Đường Thiên Trọng vẫn chưa tới đình Khôn Long, có lẽ vẫn còn kịp ngăn ngại lại.

Thế nhưng lúc này tôi dường như cảm thấy chuyện gì đó khác thường. Bàn tay của chàng rất lạnh, thậm chí còn lạnh hơn cả tay tôi, ngay đến ngón tay cũng cứng đờ lại, kết thành băng trắng rất đáng sợ. Nhìn vào đôi mắt dường như đã mất hết sức sống, tôi mới chợt nhận ra, thật ra tôi đã trả lời sai. Không biết bắt đầu từ lúc nào chúng tôi không còn thấu hiểu lẫn nhau như xưa nữa. Câu trả lời của tôi không phải thứ chàng muốn hỏi. Chàng quả thực đã tới muộn rồi. Tôi chẳng thể nào thay đổi được quyết định mình đã lựa chọn.

Tôi muốn giải thích, thế nhưng trăm câu ngàn từ dường như đều tắc nghẹn nơi cổ họng, chẳng thể thốt lên thành lời. Còn chàng lại mỉm cười ấm áp: “Không muộn thì tốt. Bây giờ ta sẽ đưa muội rời khỏi đây”.

Chàng quay người đưa lưng đối lưng với tôi, lấy chiếc dải lưng buộc tôi chặt vào người mình rồi nhẹ nhàng dặn dò: “Chúng ta đang mặc trang phục binh lính trong doanh trại của Đường Thiên Kỳ, hy vọng có thể trà trộn vào giữa bọn chúng, nhân lúc đêm tối và chiến loạn thuận lợi trốn thoát khỏi nơi này”.

Chàng quay đầu lại nhìn tôi mỉm cười dịu dàng nói: “Có khi sáng sớm ngày mai, chúng ta có thể cùng nhau đốt pháo chúc mừng năm mới rồi đấy. Ta còn nhớ Vũ Nhi rất dũng cảm, tiếng pháo dù to đến đâu cũng chẳng sợ, trong khi mấy đứa trẻ gần nhà sợ đến mức trốn vào trong lòng người thân, Vũ Nhi vẫn cứ xông lên trước đùa vui”.

Nhớ lại những tháng ngày vô ưu vô lo khi cha mẹ còn tại thế, tôi âu sầu than thở: “Lúc đó... muội đúng là không biết trời cao đất dày gì cả”.

Trang Bích Lam dẫn theo hơn mười thuộc hạ cũng cải trang giống hệt như chàng, vừa nhanh chóng chạy xuống núi, vừa mỉm cười nói: “Tính cách của muội đã thay đổi bao giờ chưa? Theo như ta thấy thì tính cách của muội vẫn như vậy, luôn luôn tiến về nơi nguy hiểm nhất”.

Tôi ở trên lưng chàng, ôm chặt lấy cổ chàng giống hệt như thời thơ ấu, khẽ tiếng giải thích: “Muội nào có muốn đi về chỗ nguy hiểm nhất chứ? Muốn tránh còn chẳng được nữa là”.

Trang Bích Lam im lặng trong giây lát rồi mỉm cười nói: “Ừm, thì ra ta đã nhầm. Là những người kia, những việc kia cứ thích dồn đẩy muội vào chỗ nguy hiểm”.

Ánh mắt của tôi dường như mơ hồ đi nhiều. Chàng nói không hề sai, là tôi đã lãnh hội sai ý của chàng. Thì ra điều chàng muốn nói chính là Đường Thiên Trọng, Đường Thiên Tiêu, những người mà bất cứ lúc nào cũng có thể đem lại hiểm nguy cho tôi.

Người khác thì thôi không nói, chỉ ít tôi quả thực muốn ở gần Đường Thiên Trọng, một lòng một dạ muốn ở bên ngài.

Trên chiến giáp của Trang Bích Lam có mảnh giáp cứng, vậy nên cảm giác được cồng không còn mềm mại như ký ức, nhưng những sợi tóc khẽ vương trên mũi vẫn toả ra mùi hương dịu nhẹ, thanh nhã, không hề cảm giác thấy bất cứ sát khí đáng sợ nào của người điều khiển ngàn binh vạn mã. Mùi hương dịu nhẹ, thanh nhã này khiến cho tôi cảm thấy an lòng.

Cả người Đường Thiên Trọng toát lên bá khí oai phong, lạnh lùng băng giá, cho dù rất yêu ngài, hoặc được ngài yêu thương, tôi cũng có thể chuốc hoạ vào thân.

Kho lương thực gần đó cùng với doanh trại kỵ binh vẫn đang hỗn loạn, tiếng giao tranh, gào thét văng vẳng bên tai. Con gió lạnh giữa đêm mang tới mùi máu tanh nồng nặc, sương mù giăng khắp nơi, ánh đèn đuốc trong đêm hiện lên mờ ảo, kỳ quái, chẳng khác nào những vì sao di chuyển, giống như những đôi mắt của ai đó đỏ hồng vì khóc lóc.

Đêm giao thừa vốn dĩ phải đoàn tụ cùng người thân, thật lòng không biết có biết bao mẹ già, vợ hiền đang mỏi mòn chờ trông, sẽ mất đi người thân của mình, ngay trong đêm giao đoàn tụ này cũng đành tuyệt vọng, xót xa.

Tôi khẽ cất tiếng hỏi: “Bích Lam, những người đó... là do huynh sắp xếp à?”

Trang Bích Lam gật đầu, than dài: “Ta cũng tới đây được hai ngày rồi. Lúc đầu muốn cứu muội ra thật sớm, nhưng số người ta mang theo không nhiều, nghĩ mọi cách mới mượn được chút binh mã, nên mới kịp nhân lúc đêm khuya lại là dịp giao thừa, kẻ địch lơ là cảnh giác mới tấn công vào đây. Thật ra... cũng chỉ có thể kéo dài thêm chút thời gian, đợi đến khi Đường Thiên Kỳ nhận ra điều kỳ quái, chút binh mã quen của ta đương nhiên không thể nào là đối thủ của hắn được”.

Nhà họ Trang tuy là đã quy thuận Đường Thiên Tiêu, nhưng nói cho cùng chàng vẫn không giống như bọn họ. Không còn sự bông bột thời niên thiếu, chàng giờ đã biết đắn đo đến an nguy của bản thân và thuộc hạ, nhưng tuyệt đối không bao giờ giương mắt nhìn tôi đi vào con đường cùng, cho dù là vì Đường Thiên Trọng.

Tôi chợt dâng trào cảm xúc nhưng đã vội vã kiềm chế lại, than thở nói: “Lúc nào muội cũng liên lụy đến huynh... cũng không biết... cũng không biết Đường Thiên Tiêu liệu có trách huynh đã làm hỏng kế hoạch của hắn không?”

Nhớ đến người đàn ông đã mở miệng nói yêu thích tôi, rất muốn tôi trở thành phi tần hậu cung của ngài nữa, sau đó thì mãi mãi ở bên nhau, tôi cảm thấy đôi chút chán nản, lạnh giá. Con gió đêm băng giá tràn đến khiến tôi rùng mình, muốn thở cũng khó khăn.

Tôi có lẽ cảm thấy may mắn cho Nam Nhĩ Ý.

Tỷ tỷ là người thông minh, đối mặt với vực sâu không đáy lấp ló ánh cầu vồng, sau cùng tỷ tỷ vẫn biết rút lui bảo toàn, bỏ cuộc đúng lúc.

Trang Bích Lam không hề trả lời tôi, cả người bỗng cứng đờ lại, chẳng khác gì phiến đá.

Chàng thì thầm dặn dò: “Vũ Nhĩ, cúi đầu xuống, ôm chặt lấy ta”.

Tôi còn chưa kịp nhận biết chuyện gì đang xảy ra, cánh tay Trang Bích Lam đã vung trái vung phải, ánh đao kiếm chạm nhau lóe sáng, máu tươi tung tóe khắp nơi.

“Chỗ này, chỗ này có gian tề”.

Có người đang hét lớn.

Mượn ánh đao kiếm chạm nhau, tôi nhìn thấy xung quanh bốn bề nhưng nhúc nháy người, cùng với những đóm lửa đuốc đang dần tiến tới.

Trong chốc lát, luồng sát khí đáng sợ bắt đầu tỏa ra, không chỉ đến từ kẻ địch của Đường Thiên Kỳ mà còn đến từ Trang Bích Lam và đám thuộc hạ của chàng.

Thân thể tôi nói cho cùng vẫn yếu ớt, những động tác mạnh mẽ của Trang Bích Lam khiến tôi hoa mảy chóng mặt, sắp thờ không ra hơi.

Lúc này tôi liền nghe thấy tiếng nói dịu nhẹ của Trang Bích Lam bên tai: “Vũ Nhĩ đừng sợ, phía trước ta đã sắp xếp người đến tiếp ứng, sẽ không xảy ra sai sót gì đâu. Nếu như không thoải mái, thì mau nhắm mắt lại”.

Tôi đáp lời xong mới nhận thấy bàn tay của mình ôm vào ngực của Trang Bích Lam đã căng thẳng đến mức nắm chặt lấy y phục của chàng.

Bên cạnh có người đang dùng đao chém về phía tôi.

Khi ánh đao sáng lóa, sắc lạnh tiến gần về phía cơ thể tôi, Trang Bích Lam đã rút thanh bảo kiếm Thái A từ lồng ngực của kẻ địch ra, nhanh như tia chớp. Lưỡi đao chưa hề chạm lên người tôi, máu tươi từ người đó nhanh chóng bắn về phía tôi.

Tôi cảm thấy xây xẩm mặt mày, vội vã áp mặt vào lưng của chàng, không dám nhìn sang đám binh sỹ tràn đầy sát khí chỉ cách mình có gang tấc nữa.

Cơ thể Trang Bích Lam không hề giống như vẻ ngoài nho nhã của chàng, trong lúc đối kháng với kẻ địch hùng mạnh, cả người chàng toát lên khí thế oai phong, thần dũng, không kém cỏi bất cứ một danh tướng nào trên sa trường.

Thế nhưng không biết tại sao, vào giây phút này, tôi lại đột nhiên nhớ tới Đường Thiên Trọng. Ngài có võ công cao cường hơn, mưu đồ anh minh hơn, bờ vai vững chắc hơn, thân thể rắn rỏi hơn, hoàn toàn đáng sợ, lợi hại hơn so với Đường Thiên Tiêu, Trang Bích Lam. Ngài mới chính là kẻ mạnh thời nay, vô cùng oai dũng.

Tại sao cứ nhớ tới tính tình kiêu ngạo, mạnh mẽ của ngài, tôi lại cảm thấy đau xót đến vậy?

Nghĩ tới việc ngày mai ngài nhất định sẽ vì đứa con và người phụ nữ mà mình không thể bảo vệ nổi mà xuất hiện tại đỉnh Khốn Long, tôi chẳng còn xem trọng những hiểm nguy trước mắt nữa.

Tôi đã không còn đứa con của ngài nữa.

Tôi đang nằm trên lưng Trang Bích Lam, người tôi yêu thương hơn mười năm qua.

Trang Bích Lam vì tôi mà đại khai sát giới, thế nhưng tôi chẳng còn màng gì nữa, chỉ mong rằng ngài không thể đến đỉnh Khốn Long, ngài nhất định

không được xảy ra chuyện.

Cuộc giao chiến vẫn đang tiếp tục, tôi thậm chí còn cảm nhận được thân thể của Trang Bích Lam đã rung lên mấy lần, dường như đã bị thương. Thế nhưng động tác của chàng vẫn vô cùng nhanh nhẹn, ngay cả khi nhảy lên ngựa cũng kéo mạnh được cả thân người tôi lên cùng một cách nhẹ nhàng, thoải mái. Trong tiếng giao tranh đinh tai nhức óc, chàng đã mở được con đường máu, nhanh chóng xông lên phía trước.

Giữa cơn gió đêm lạnh lẽo, âm u, làn da tôi dường như kết thành băng đá, tê dại mất hết mọi cảm giác. Tôi động ngón tay cứng đờ, ngược mắt nhìn ra xung quanh.

Trước sau đi theo chỉ có hơn mười thuộc hạ, hoàn toàn không biết những binh mã giương đông kích tây, đánh lạc hướng chú ý của Đường Thiên Kỳ đã đi đâu mất. Hoặc giả, bọn họ đã không có cơ hội rời chân khỏi Ly sơn?

Sắc trời đã khuya, tôi thậm chí còn không nhìn rõ được khuôn mặt của những người đi ngay phía sau mình, chỉ có thể đoán biết thông qua giọng nói trầm ngâm của họ, biết rằng, ngay cả những người thuộc hạ khó khăn lắm mới thoát ra khỏi doanh trại e là cũng chẳng lành gì cho cam.

Tôi càng ôm Trang Bích Lam thêm chặt hơn, khẽ khàng hỏi chàng: “Bích Lam, huynh bị thương có nghiêm trọng không?”

Chàng khẽ nghiêng mặt qua, trong bóng đêm khuôn mặt chàng dịu dàng, hòa nhã nói: “Ta không sao hết, chỉ là chút vết thương ngoài da thôi. Chắc hẳn... muội không bị thương chứ?”

Chàng nắm chặt bàn tay tôi, ngón tay thon dài dịu dàng, ấm áp vỗ vỗ lên tay tôi.

“Muội không bị thương”.

Tôi đáp lại, lặng lẽ cảm nhận hơi ấm truyền qua từ đôi tay của chàng.

Trong cuộc giao tranh một mất một còn này, chàng tuy võ nghệ cao cường, nhưng đã bị thương, tôi lại đang bệnh tật, yếu ớt, đi lại không thuận tiện, lại có thể bình an vô sự.

Chàng đã tổn biết bao tâm tư để bảo vệ tôi, dù không nói ra nhưng tôi cũng thấu hiểu.

Còn Trang Bích Lam sau khi nghe thấy câu trả lời của tôi liền thở phào nhẹ nhõm, khẽ tiếng hỏi: “Muội không bị thương là tốt. Ta sợ rằng...”

Chàng nắc nhen, nhưng sau cùng vẫn mỉm cười.

Tôi cúi đầu xuống nói: “Bích Lam, cảm ơn huynh”.

Chàng gật đầu đáp lại: “Ta vẫn tưởng rằng từ xưa đến nay muội không bao giờ cần nói lời cảm ơn với ta. Có điều... cảm ơn thì cảm ơn, nói cho cùng ta... đã không còn là người mà muội gửi gắm cả cuộc đời nữa, đúng không?”

Đường Thiên Tiêu nhất định đã nói cho chàng biết, tôi không những không chịu làm phi tử của Đường Thiên Tiêu ngài mà cũng chẳng còn muốn trở thành thê tử của Trang Bích Lam chàng nữa.

Tôi im lặng một hồi lâu, chỉ biết nói: “Chúng ta đã bỏ lỡ mất cơ hội, hữu duyên vô phận”.

“Bỏ lỡ cơ hội, hữu duyên vô phận?” Chàng nhắc lại câu nói của tôi, ngữ điệu vô cùng thê lương, lạnh giá như một lớp băng dày.

“Là lỗi của muội. Muội đã... không còn là Ninh Thanh Vũ của trước kia nữa”. Sống mũi tôi cay sè, vẫn luyến lưu vùi mặt vào lưng của chàng.

Chàng ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm.

Sống mũi tôi càng thêm cay sè, những giọt lệ nóng ẩm bị gió thổi lạnh giá, thu lại trong cơn mưa. Ngoại trừ bờ mi hơi ướt át, khóe mắt se lạnh, tôi chẳng hề cảm thấy nước mắt tuôn rơi.

Lúc này tôi liền nghe thấy Trang Bích Lam nói: “Muội không hề sai, ta cũng không hề sai. Cả hai chúng ta đều đã rất thận trọng, nhưng ông trời... vẫn cứ để chúng ta bỏ lỡ nhau kiếp này. Thế nhưng muội vẫn cứ là Ninh Thanh Vũ, một Vũ Nhi mà Trang Bích Lam ta từ bé đến lớn đều luôn luôn mong mỏi để muội được vui vẻ, hạnh phúc cả cuộc đời”.

Nước mắt long lanh trong khóe mắt chẳng thể nào kiềm nén được thêm nữa, tuôn rơi lã chã khỏi bờ mi.

Cơn gió đêm lại càng thêm buốt giá.

Cứ tiếp tục lạnh giá thế này, chỉ sợ cho dù sắp sửa đón Tết, trời cũng sẽ đổ một trận tuyết lớn.

Tiến về phía trước tầm mười dặm, tay chân tôi đã tê dại hết, ngay cả đầu óc cũng xây xẩm, u mê, nếu như không phải được cột chặt vào người của Trang Bích Lam, tôi e rằng mình đã ngã khỏi ngựa từ lâu rồi.

Đúng lúc này, con ngựa đang phi nhanh bỗng chậm bước chân lại.

“Bích Lam...”

Tôi dường như nghe thấy tiếng gọi hân hoan, vui mừng của một người phụ nữ. Tôi cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy doanh trại nhỏ đang thấp sáng đèn ở phía trước, trong đó chẳng tầm hai đến ba chục lều trại.

P phía trước chiếc lều lớn nhất, một thân hình quen thuộc khoác trên người y phục màu xanh nhạt đang vội vã chạy lại phía chúng tôi.

P phía sau lưng còn có mấy người hầu cầm đèn chạy theo, ánh đèn chớp chớp ánh lên khuôn mặt diêm lệ, gầy guộc của người phụ nữ này.

Người này chính là Nam Nhã Ý.

Chính chiến ngàn dặm, Trang Bích Lam vẫn mang theo tỷ tỷ bên cạnh, để tỷ tỷ ở nơi có thể nhìn thấy đầu tiên ngay sau khi thoát khỏi hiểm nguy.

Cảm giác xót xa, lại thêm chút ảo não, tôi lặng lẽ buông đôi tay đang ôm lấy Trang Bích Lam ra. Trang Bích Lam cúi đầu xuống, tháo chiếc dây đai buộc người tôi lại, nhưng vẫn chưa xuống ngựa ngay tức khắc.

“Bích Lam, Nhã Ý tỷ tỷ đang đợi huynh đó”.

Tôi ghen ngào lên tiếng, chiếc lưỡi dường như sắp đông cứng lại thành băng đá, chẳng thể nào cử động được.

“Ừm...”

Trang Bích Lam đáp lại, nhưng vẫn chẳng hề cử động.

Lúc này, Nam Nhã Ý đã chạy đến trước con ngựa, mỉm cười gọi tên: “Bích Lam! Thanh Vũ”.

“Nhã Ý...”

Trang Bích Lam cuối cùng đã chịu cử động. Chàng đạp lên bàn đạp từ từ nhảy xuống ngựa, vừa mới chạm đất, thân người đã ngã xuống mặt đất.

“Bích Lam”.

Một người trên ngựa, một người dưới đất, cả tôi và Nam Nhã Ý đều đồng thanh gọi tên chàng, sau đó quay sang nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vòng Xoáy Mưu Mô, Tìm Nhau Trong Giác Mộng

Lúc tôi được Nam Nhã Ý và người hầu đỡ xuống, Trang Bích Lam đã được đám thuộc hạ đưa vào trong trại.

Nam Nhã Ý nắm lấy tay tôi, khi cùng tôi chạy vào phía trong xem tình hình của Trang Bích Lam, bàn tay tỷ tỷ thậm chí còn lạnh hơn cả tôi.

“Ta không sao hết...”

Trang Bích Lam nằm trên giường, mỉm cười lên tiếng an ủi chúng tôi.

Dưới ánh nến rực sáng, cuối cùng tôi đã có thể nhìn rõ khuôn mặt anh tuấn của chàng đã trắng nhợt không còn giọt máu, đôi môi thâm tím, rõ ràng vết thương không hề nhẹ.

Khắp người chàng đều là vết máu, mờ chiến bào ra, tôi mới phát hiện ra phần vai, phần đùi của chàng đều bị thương, quả thực chỉ là những vết bên ngoài, không hề nghiêm trọng. Thế nhưng sau khi cởi bỏ lớp áo trong, lớp vải cuốn quanh lồng ngực hiện hiện trước mắt.

Đó là những vết máu đã khô, thêm vào những vết máu tươi mới bật ra.

Sắc mặt của Nam Nhã Ý trắng nhợt, tím tái chẳng khác gì Trang Bích Lam.

Tỷ tỷ vừa đứng nhìn đại phu điều trị vết thương cho Trang Bích Lam vừa khẽ tiếng nói với tôi: “Hoàng thượng truyền tin nói ngài chuẩn bị bắt muối về, Bích Lam mới đánh trận với Nam Cương, tuy chiến thắng, nhưng cũng bị thương không nhẹ, thân thể rất yếu. Thế nhưng hai chúng ta chẳng thể nào an tâm, cho nên đã chuẩn bị xe ngựa nhanh chóng quay về đây. Đáng tiếc sau cùng vẫn đến không kịp. Hoàng thượng, ngài...”

Mí mắt tỷ tỷ sụp xuống, đôi mi dài chẳng khác nào cánh bướm đẹp xinh, khẽ run run thể hiện rõ nỗi xót xa, thê lương trong lòng.

Tôi biết ngay Trang Bích Lam do dự mãi không động thủ chính là vì thương tích trên người chàng.

Bị thương nghiêm trọng như vậy mà còn dám xông vào giữa doanh trại kẻ địch để cứu tôi, rõ ràng chàng đã lấy tính mạng mình ra đánh cược.

Tôi chưa xót lên tiếng: “Tại sao huynh lại không biết tự bảo trọng như vậy chứ? Huynh nhớ quên đi trên mình còn Trang bá bá kỳ vọng, thương yêu, phía dưới còn có ngàn vạn binh sỹ thuộc hạ dựa dẫm sao?”

“Ta nào dám quên. Thế nhưng con người sống trên đời, cũng phải biết chừng mực, tiến lui đúng lúc”. Trang Bích Lam hỏn hển nói, mỉm cười dịu dàng.

Đại phu đang chữa trị vết thương cho chàng, cùng với hơi thở mạnh bạo, máu tươi lại tiếp tục trào ra ở vết thương.

Tôi cúi đầu xuống, cảm thấy bản thân không hề xứng với hành động đó của chàng.

Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành kẻ phụ bạc, nhưng lúc này, tôi quả thực đã phụ lòng chàng.

Trang Bích Lam vẫn mỉm cười nói: “Muội có thể bình an vô sự quay về, ta cũng chưa chết, coi như ta đã thắng cược. Thanh Vũ, mạng của chúng ta cũng cứng lắm chứ”.

Tôi mỉm chặt môi, cố gắng nheo miệng lên cười đáp: “Hy vọng... chúng ta có thể may mắn thêm chút nữa. Có lẽ, chúng ta có thể đánh cược thêm... cược rằng sau khi bỏ lỡ cơ hội, hữu duyên vô phận, liệu có thể tìm được người có duyên có phận với mình cả cuộc đời này được không”.

Đôi mày của Trang Bích Lam khẽ giật lên, không nói thêm gì.

Nam Nhã Ý vẫn ung dung như trước kia, lặng lẽ nhìn về phía tôi.

Nhìn thấy vết thương của Trang Bích Lam đã được băng bó đầu vào đấy, thầm nghĩ với sự chăm sóc của đại phu chắc chắn không có nguy hiểm gì hết. Tôi ngồi nghỉ một hồi, đã lấy lại được chút tinh thần, liền đứng dậy nói: “Bích Lam, muội nhất định phải tới đình Khốn Long”.

Trang Bích Lam không hề ngăn cản.

Chàng ngược mắt nhìn bầu trời đêm, âm u bên ngoài chiếc lều, miễn cưỡng nhắc người dậy, dặn dò mấy tùy tùng thân thuộc của mình: “Mau đi xem còn bao nhiêu huynh đệ chưa bị thương, bảo họ đi theo hộ tống Ninh đại tiểu thư đến đình Khốn Long”.

Trái tim tôi bỗng quặn thắt lại, bất giác hỏi: “Huynh... huynh chịu giúp muội đi tìm ngài ấy sao?”

Tuy nhỏ nhả, ôn hòa, nhưng tôi biết rằng chàng căm hận Đường Thiên Trọng, là người đã giam cầm, si nhục, lợi dụng chàng để chiếm hữu lấy tôi đến nhường nào. Ngay cả việc nhà họ Trang quy thuận Hoàng đế Gia Hòa Đường Thiên Tiêu chắc cũng nằm trong ý đồ muốn báo thù Đường Thiên Trọng của chàng.

Trang Bích Lam nhanh chóng đáp lại: “Ta căm hận con người đó, thế nhưng ta đương nhiên phải giúp muội rồi. Chỉ hy vọng... muội cũng biết chừng mực hành động, bất cứ việc gì cũng phải nghĩ đến an nguy của bản thân trước thì mới không phụ ta đã liều mạng vào chốn nguy hiểm cứu muội ra”.

“Muội ghi nhớ rồi”. Tôi gần như sắp bật khóc thành tiếng, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười: “Ngay đến con kiến còn ham sống, muội làm sao lại tự tìm vào đường chết chứ? Đến lúc đó nhất định sẽ tùy cơ ứng biến, linh động đối phó, sớm quay về để ăn được món ăn, chén trà do Nhã Ý tỷ tỷ tận tay pha”.

Trang Bích Lam gật đầu, nhìn tôi rồi xua xua tay: “Vậy thì muội mau đi đi, xe ngựa bên ngoài chắc đã chuẩn bị ổn thỏa rồi, thức ăn, áo bông đều đủ cả, tuy rằng hơi thô kệch đôi chút, nhưng muội cứ dùng tạm đi. Thời gian không còn sớm nữa, nhớ là phải mau đi mau về đấy”.

Không ngờ chàng còn liệu tính đến cả chuyện này.

Kể từ khi tôi vẫn còn là một cô bé không hiểu chuyện, chàng đã luôn lo lắng tận tình, chu đáo cho tôi, đến tận bây giờ, tôi trở thành thê tử của người khác rồi, chàng vẫn cứ chăm sóc tận tình, dịu dàng như vậy.

Tuy đã không còn là người bạn đời trọn kiếp bên nhau, nhưng chàng vẫn cứ là người bạn, người huynh trưởng thân thiết nhất, tốt bụng nhất của tôi.

“Cảm ơn huynh”.

Tôi đáp lại chàng, tạ ơn thêm lần nữa, đôi mắt cũng đỏ hồng lên.

Lần này Trang Bích Lam không hề nói thêm gì, chỉ tựa người vào chiếc gối, âm trầm nhìn về phía tôi.

Nam Nhã Ý cũng bước đến dặn dò: “Muội phải thận trọng đấy. Nếu như tình hình nguy cấp thì hãy rút lui về đây rồi mọi người cùng bàn tính mưu lược, tuyệt đối không được liều mình xông lên, có biết không?”

Tôi cúi đầu đồng ý và đi về phía xe ngựa ở bên ngoài chiếc lều. Còn trong chiếc lều truyền ra tiếng thở dài của Trang Bích Lam.

“Nhã Ý...”

Chàng thì thầm gọi tên Nam Nhã Ý, âu sầu, thương cảm, uất ức cùng với niềm hạnh phúc vì cuối cùng đã tìm được người cùng chia ngọt sẻ bùi với mình.

Tôi có thể tưởng tượng được, người đàn ông có thể xả thân cứu tôi chẳng khác nào huynh trưởng này, bây giờ lại giống như một đứa trẻ lạc lối, mỗi một, tựa đầu vào bờ vai Nam Nhã Ý.

Cũng giống như đêm mưa phùn đó, bên cạnh hồ sen, Đường Thiên Trọng suốt đời ngao ngễ, đã từng gào thét mắng mỏ, hiếp đáp tôi, cũng giống như một đứa trẻ ngây thơ, lạc lối.

Có duyên có phận.

Hai người họ có lẽ chính là một đôi có duyên phận với nhau chăng?

Nam Nhã Ý có thể lặng lẽ ở cạnh Trang Bích Lam, không cần phải chờ đợi chàng, không cần phải càng ngày càng thêm thất vọng, càng ngày càng thêm bị thương.

Vậy còn tôi với Đường Thiên Trọng thì sao?

Chiếc xe ngựa đưa tôi đến đỉnh Khốn Long không hề xa hoa, tráng lệ, nhưng vô cùng chắc chắn, các bộ phận trên xe đều vững chãi, được bọc bằng sắt, khung xe cũng được làm chắc chắn hơn những chiếc khác, không sợ bất cứ uy hiếp nào hết.

Có điều số tùy tùng thân tín nhà họ Trang đi theo hộ tống tôi lại không nhiều, chỉ có tầm mười người, trong đó thậm chí còn có tới hai, ba người bị thương.

Không biết đội quân đột kích vào doanh trại của Đường Thiên Kỳ giữa đêm đã bị tiêu diệt hết hay vẫn chưa kịp quay về.

Tôi khoác lên người chiếc áo lông chồn màu đỏ mà bọn họ chuẩn bị cho, chậm rãi xoa hai bàn tay ửng đỏ, đông cứng vì giá rét lại, nhất thời không dám cất tiếng hỏi. Chỉ vì cứu một mình tôi, Trang Bích Lam rốt cuộc đã phải hy sinh bao nhiêu binh mã, sau này còn gặp phải biết bao phiền phức.

Người tùy tùng thống lĩnh thấy tôi trầm ngâm, do dự mãi chưa lên xe, liền tiến lên an ủi: “Ninh đại tiểu thư, xin hãy an tâm, chỉ cần chúng ta có thể nhanh chóng tìm kiếm được binh mã của Khang hầu, người tuy rằng hơi ít nhưng cũng không làm lỡ chuyện đâu”.

Tôi đáp lời, đang định bước lên xe thì bỗng nhiên nghe thấy Nam Nhã ý gọi mình từ phía xa: “Thanh Vũ”.

Tôi vội vã quay đầu lại, Nam Nhã Ý đang ôm chiếc lò sưởi nhỏ trên tay chạy ra khỏi chiếc kiệu, vội vã tiến về phía tôi.

Tỷ tỷ đưa chiếc lò sưởi cho tôi rồi thì thầm: “Tuy trong xe đã có lò sưởi, nhưng e là vẫn lạnh. Muội ôm lấy chiếc này, chắc sẽ thấy đỡ hơn”.

Môi của tỷ tỷ lạnh đến mức trắng nhợt, sau một hồi chạy tới đây, hồng hồng thở ra làn hơi trắng trắng, ấm nóng.

Cúi xuống tôi nhìn thấy người hầu gái cầm chiếc đèn lồng phía sau lưng tỷ tỷ, rồi lại nhìn chiếc lò sưởi bé nhỏ được chạm khắc tinh tế trong lòng bàn tay mình.

Những thứ đồ tinh xảo, tuyệt đẹp thế này rất khó nhìn thấy ngoài Hoàng cung, chắc chắn là thứ đồ tỷ tỷ thường đem theo người để dùng.

Từ trước đến nay tỷ tỷ rất sợ lạnh, lại chịu vết thương nặng vào mùa hè trước, thân thể không còn được như xưa, sắc mặt cũng không còn hồng hào, khỏe mạnh như trước nữa. Tôi nắm chặt lấy bàn tay tỷ tỷ, cảm thấy hơi ấm trên bàn tay tỷ tỷ dần dần biến mất, sắp sửa lạnh giá như băng.

Đưa chiếc lò sưởi lại cho tỷ tỷ, tôi mỉm cười nói: “Trong lều kia chưa chắc đã ấm áp được hơn trong xe. Huống hồ chỉ Bích Lam đang bị thương nặng, càng cần được chăm sóc hơn, không thể chịu giá lạnh được. Muội đã mặc đồ rất dày dặn, không việc gì đâu. Hai người cứ giữ lại chiếc lò sưởi này mà dùng”.

Ánh mắt của Nam Nhã Ý sáng rực lên, giống như hai ngọn lửa bùng cháy, lại dịu dàng, thút tha tựa dòng nước, long lanh, nhưng tay nắm chặt bàn tay tôi hơn, hít một hơi thật sâu mỉm cười nói: “Từ trước đến nay, sức khỏe của tỷ luôn tốt hơn muội. Bích Lam lại là thân nam nhi, có đại phu chăm sóc, sợ cái gì chứ? Ngược lại muội ấy, vừa mới... vừa mới trải qua biết bao khổ nạn, người bình thường phải ở cử tránh gió trong nhà đến một, hai tháng, làm gì có chuyện không sao? Tỷ... tỷ thật sự không biết phải khuyên muội bảo trọng thân thể mình thế nào đây. Nếu như Bích Lam vẫn khỏe mạnh, tỷ nhất định sẽ cùng muội đi tìm Đường Thiên Trọng”.

Tỷ tỷ nói, thất thần giây lát rồi than dài: “Nếu như Bích Lam khỏe mạnh... đương nhiên sẽ không nỡ để muội phải chịu khổ, chắc hẳn sẽ đích thân đưa muội đi”.

Tôi nhìn về chiếc lều Trang Bích Lam đang ở.

Ánh nến chập chồn lay động, trong bóng đêm đen chiếc lều hiện lên ấm áp, tĩnh lặng mà bình yên.

Tôi dường như lại nhìn thấy đôi mắt sáng tựa sao Khuê, tràn đầy mỗi một, vẫn mỉm cười dịu dàng, luyến tiếc xót xa khi nhìn tôi.

Nếu như không phải vì tôi, cho dù ở Nam Sở hay Bắc Chu, chàng đều có thể nhàn nhã vui đùa hát ca, làm một tướng quân canh giữ vùng biên thủy. Luận văn luận võ chàng đều xứng đáng nhận được sự yêu thương, quý mến của trưởng bối, sự kính trọng của mọi người, lập nên được đại nghiệp hiển hách.

Ngày nay, chàng thân là một tướng lĩnh mới quy thuận triều đình nhưng lại dám đối đầu với Đường Thiên Kỳ cứu tôi ra khỏi doanh trại, phá hỏng kế hoạch của Đường Thiên Tiêu, cũng không biết sẽ khiến cho binh mã họ Trang chưa ổn định địa vị trong triều sẽ nhận được đãi ngộ thế nào.

Tuy lúc này Đường Thiên Tiêu vẫn cần sự tương trợ của đồng minh, nhưng đợi đến khi ngài cũng cố được địa vị của mình, nhớ lại chuyện hôm nay, không biết sẽ xử lý nhà họ Trang theo cách nào.

Đối với Nam Nhã Ý, Đường Thiên Tiêu vẫn còn tình cảm yêu thương, luyến tiếc, chỉ cần không ảnh hưởng đến giang sơn và hoàng vị trong tay mình, ngài nhất định sẽ dùng đôi cánh quyền lực của mình hết lòng bảo vệ tỷ tỷ và gia quyến.

Nam Nhã Ý lại đẩy chiếc lò sưởi sang tay tôi, chiếc lò sưởi với hoa văn tinh tế, tỏa hơi ấm nóng nằm trong bàn tay, là một nguồn ấm đáng quý giữa đêm giao thừa lạnh lẽo, dài vô tận này.

Tôi khê khàng lên tiếng: “Cả cuộc đời này, muội đã liên lụy huynh ấy đủ rồi. Đáng tiếc... muội chẳng có bất cứ cơ hội nào để báo đáp. Nhã Ý tỷ tỷ... liên lụy tỷ phải chăm sóc cho huynh ấy thay muội”.

Nam Nhã Ý ngay người trong giây lát: “Chăm sóc huynh ấy thay cho muội?”

Tôi mỉm cười rồi đáp: “Con người muội từ trước đến nay đều rất ích kỷ. Thiếu nợ huynh ấy lời thề trọn đời trọn kiếp bên nhau, nhưng lại không muốn trả, chỉ đành giao huynh ấy lại cho tỷ tỷ mà thôi”.

Ánh nến chiếu lên khiến khuôn mặt của Nam Nhã Ý chuyển sang màu vàng, nhưng lúc này đôi má tỷ tỷ lại ửng đỏ, tất cả phản ứng của tỷ tỷ đã nói rõ lên mọi điều.

Tỷ tỷ khê ho một tiếng, quay đầu lại nhìn chiếc lều phía sau, bất an lên tiếng: “Thanh Vũ, Trang Bích Lam là một người quân tử, cũng là một người si tình. Hôm đó tuy huynh ấy vì ta mà bỏ muội lại, nhưng trước nay chưa bao giờ có ý từ bỏ muội”.

Tôi mỉm môi, khê thờ dài: “Một chén trà nóng mới pha cần phải uống ngay mới ngon, nếu như để lâu rồi mới uống thì dù cho lá trà có ngon đến mấy, nước sôi có ngọt đến đâu, cũng chỉ còn đọng lại vị đắng chát mà thôi. Thay vì cứ miên cưỡng, khổ sở kiếm tìm hương vị trước đó, chi bằng hãy pha một bình trà mới. Nhã Ý tỷ tỷ, bây giờ huynh ấy đã không còn là bình trà của muội nữa”.

Ánh nến lại chập chồn nháy nhót giữa màn đêm, đôi mắt tựa hạt châu của Nam Nhã Ý bỗng trở nên linh động, lúc sáng rực lúc lại âm đạm, thoát ần thoát hiện chút hy vọng, sượng vui. Tỷ tỷ chậm rãi nói: “Tỷ hiểu rồi. Cũng giống như... Đường Thiên Tiêu đã vứt bỏ cảm giác trước kia của mình. Chỉ là... bình trà hiện nay của muội thật sự là chiếc mà muội yêu thích sao?”

Chợt nhớ đến tính cách dữ dằn, hung bạo của Đường Thiên Trọng, tôi bật cười nói: “Bình trà đó rất đáng, nhưng muội cam tâm tình nguyện”.

Ôm chặt chiếc áo lông chồn trên người, tôi bước lên xe, dặn dò mấy người đi theo hộ tống: “Mau lên đường thôi, xem chúng ta có kịp đến đỉnh Khôn Long trước khi trời sáng hay không?”

Nam Nhã Ý vội vã bước theo chiếc xe ngựa bắt đầu di chuyển, vội vã nói cùng tôi vài lời sau cùng: “Thanh Vũ, cho dù có chọn loại trà nào, thì nhất định phải sống mới thưởng thức được nó đây. Muội nhất định phải nhớ, tỷ với Bích Lam chờ muội ở đây, đợi muội bình an vô sự quay lại, cùng hai chúng ta sống hết cuộc đời vui vẻ hạnh phúc, có biết không?”

Chiếc lò sưởi ở góc xe khiến cho cả thân người tôi đều ấm nóng cả lên.

Tôi khê vén rèm cửa lên mỉm cười đáp: “Dạ, muội nhất định sẽ bình an vô sự quay về, cùng hai người sống hết cuộc đời vui vẻ, hạnh phúc”.

Còn cả Đường Thiên Trọng nữa.

Mặc cho biết bao ân oán trước đó, rồi bao khổ nạn, vất vả sau này, chúng tôi đều sẽ phải tiếp tục sống, vui vẻ, hạnh phúc hưởng nốt cuộc đời còn lại.

Còn việc có cần phải sống cùng một chỗ với Trang Bích Lam hay không thì chẳng còn quan trọng nữa.

Nếu như đã biết hết mọi việc, tôi làm sao lại không nhận ra sự ăy năy, thấu hiểu không cần quá nhiều lời giữa hai người bọn họ chứ?

Chỉ có điều tôi chính là nút thắt, ngăn giữa hai người họ, nếu như không cởi ra được, e là cả đời này cũng đánh vô danh vô phận sống bên nhau, khó lòng mà tìm được bất cứ ai khác thay thế.

Còn tôi lại thật sự hy vọng hai người được hạnh phúc, cũng giống như niềm hạnh phúc mà tôi với Đường Thiên Trọng đã từng có.

Hạnh phúc.

Thân thể vừa mới mất đứa con vẫn yếu ớt vô cùng, tôi tựa tấm thân rã rời, mỗi một của mình vào thành xe, nhưng vẫn mỉm cười sung sướng.

Tôi không thể nào phủ nhận, chúng tôi đã từng hạnh phúc.

Sáng nay khi mới đến giờ Sứu, cơn gió giá rét đến từ phương Bắc cuối cùng cũng tạo nên trận tuyết lớn.

Bầu trời tuyết rơi giống hệt như sa mạc hoang vu toàn cát, chẳng biết bao giờ mới thôi, muốn biến cả khoảng trời, mảnh đất này thành một màu trắng vô ngàn vô tận.

Người hộ vệ họ Trần thống lĩnh mọi người cũng đã bị thương, đáng lẽ phải là người đốc dụng bên cạnh Trang Bích Lam, lúc này lại chập vật, mỗi mồn đi trước xe ngựa. Người này liền nói với tôi: “Ninh đại tiểu thư hãy ngồi cho vững, nếu không thì nằm xuống nghỉ ngơi một lúc cũng được. Trận tuyết này... e là sẽ ngày càng lớn hơn, một lúc nữa đường kết đầy băng tuyết, chắc sẽ vô cùng khó đi”.

Tôi lo lắng thấp thỏm, hỏi thêm: “Ngày mai, lúc nào chúng ta mới có thể tới được đỉnh Khốn Long?”

Hộ vệ Trần liền đáp lại: “Vốn dĩ sáng sớm là có thể tới nơi. Thế nhưng nếu trời cứ đổ tuyết lớn thế này, thì cũng khó nói trước lắm. Mong rằng những trận tuyết ở Giang Nam không ghê gớm như ở vùng phương Bắc của chúng tôi, đừng có ụ thành đồng lớn, cản trở đường đi lại”.

“Vậy thì, sáng sớm mai liệu có thể đến đó được không?”

“Có khả năng phải trưa hoặc chiều mai mới tới được...”

Hộ vệ Trần hơi do dự đưa tay vuốt mồ hôi, chán nản nhìn lên bầu trời đêm.

Tôi cũng ngẩng đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Trời sắp sáng rồi, sắc trời vẫn tiếp tục âm u đen tối, từng bông tuyết trắng vô tình rơi xuống, khiến tôi đau lòng vô cùng.

Xem ra, trận tuyết này rất lớn và cũng không dễ gì ngưng lại.

Đến muộn rồi liệu có kịp nữa không?

Đường Thiên Trọng, hy vọng rằng trận tuyết lớn này không những ngăn cản lộ trình chiếc xe ngựa của thiếp mà còn làm đội binh mã của ngài chậm bước lại.

Thân thể chưa hồi phục hẳn, tôi bất đắc dĩ lôi chiếc chăn bông đã được chuẩn bị từ trước, nằm vào một góc trên xe ngựa nghỉ ngơi.

Tôi nhắm mắt nghỉ ngơi trong thấp thỏm lo âu.

Đường Thiên Trọng, Đường Thiên Tiêu, Trang Bích Lam và cả đứa con bị đạp ra khỏi bụng tôi dường như đều đang vây quanh, cười nói không dứt.

Mấy lần tỉnh mộng, tôi lại cố ép bản thân ngủ tiếp, không nghe tiếng tuyết rơi vù vù bên ngoài.

Nếu như tôi tìm được Đường Thiên Trọng, đồng thời có thể cùng ngài trốn thoát khỏi đỉnh Khốn Long chết chóc kia, con đường gian khổ phía trước, e vẫn còn dài lắm.

Tôi không thể để cho thân thể yếu đuối của mình làm liên lụy đến ngài được.

Khi đến được chân núi dưới đỉnh Khốn Long, trời đã chuyển sang giờ Ngọ.

Bên ngoài tuyết đã rơi ít hơn, cả ngọn núi khổng lồ phía trước đều khoác lên mình tấm áo tuyết trắng dày dặn, chói lóa.

Ngựa đã mệt đến mức thở hồng hộc, phun hơi nóng liên tục. Chiếc xe ngựa nặng nề phía sau như minh chứng cho gánh nặng của chú ngựa kia.

Nhà của mấy người trên núi thì thoảng lại vang lên tiếng pháo chào đón năm mới, khiến tôi sực nhớ hôm nay chính là mừng một đầu năm.

Điều này không phải là chuyện tốt lành gì.

Đã vào tháng Giêng, coi như là đầu xuân, tuyết trắng ngập trời thế này, thật lòng càng khiến tình hình thêm thảm hơn. Huống hồ chỉ mới đầu năm tuyết đã ngập tràn khắp nơi, không tốt lành chút nào.

Tôi ôm chiếc lò sưởi nhỏ trong tay, vén tấm rèm nhìn ra bên ngoài.

P phía trước tuy rằng cũng phủ tuyết trắng xóa nhưng lại có thể nhìn thấy vết chân, bánh xe ngựa vừa mới đi qua, có lẽ một đội binh mã lớn vừa mới qua đây không lâu. Phía trước nữa, tôi lại nhìn thấy những đỉnh núi cao vút, địa hình hiểm trở, lúc này cũng đã phủ đầy tuyết, càng khiến cho không gian nơi đây trở nên thêm lương, lạnh lẽo, sát khí trùng trùng, nguy hiểm rình rập khắp nơi.

Hộ vệ Trần nghe thấy động tĩnh gì đó, vội vã chạy tới gần cửa sổ, hốt hốt nói với tôi: “Ninh đại tiểu thư, phía trước đã là đỉnh Khốn Long rồi”.

Tôi lặng người đi.

Phía Đông đỉnh núi là Liên Bình, An Châu, phía Tây tiếp giáp với Phong Đô, địa hình hiểm trở, đường núi ngoằn ngoèo, đáng sợ. Khôn Long chính là một trong những đỉnh núi hiểm trở nhất ở nơi đây, nếu như bị kẻ địch mai phục, e rằng chẳng có bất cứ cơ hội trốn thoát nào.

Đường Thiên Kỳ đã chọn cho huynh trưởng của mình một nơi hiểm trở thế này, quả thật là có tình có nghĩa.

Tôi khẽ nín thở nhìn về phía trước, ngọn núi cô liêu, phủ đầy tuyết trắng, chẳng hề có một bóng người nào hết.

Hộ vệ Trần hoài nghi lên tiếng hỏi: “Có thể mọi thứ đang ở phía trước. Đại tiểu thư cứ trở vào nghỉ ngơi một lát nữa đi, nếu tuyết rơi lớn quá... e là xe ngựa sẽ chẳng thể nào đi tiếp được”.

Tôi cũng chợt nhận ra. Tuyết rơi càng lớn, con đường càng đi càng hiểm trở, xe ngựa càng ngày càng chậm lại.

Những người đi theo hộ tống không ngừng cầm đao kiếm gạt bỏ chỗ tuyết bám trên xe ngựa xuống, chiếc mũ đội trên đầu họ cũng tích đầy tuyết trắng. Xe ngựa tiến lên phía trước, tiếng tuyết rơi vù vù bên ngoài.

Tôi lặng lẽ quay vào trong xe, nghe thấy tiếng bọn họ thay phiên đẩy đi, trong xe lại còn thêm một chiếc lò sưởi, đồng than củi, chiếc chăn bông đang giữ nóng cho thức ăn, tôi lấy bát canh sâm ra, uống không còn một giọt.

Mới có vài ngày sau khi sảy thai, thân thể tôi vẫn chưa thể hồi phục được, lại trải qua cả đêm dài đường xa vất vả, khiến cho toàn thân tôi mỏi mệt, rã rời.

Thế nhưng tôi không còn thời gian nghỉ ngơi, thậm chí có thể phải đối mặt với trận giao tranh quyết liệt phía trước.

Đường Thiên Trọng.

Ngài nhất định đang ở đâu đó quanh đây.

Có phải chúng tôi sẽ nhanh chóng gặp lại nhau không?

Sức nóng của canh sâm khẽ dâng trào trong dạ dày, dường như dù cho tương lai phía trước gió tuyết có lớn đến đâu, mùi máu tanh nồng thế nào, chỉ cần có thể nằm gọn trong vòng tay vững chắc, rộng lớn của ngài là tôi có thể an lòng, bỏ mặc tất cả mọi thứ.

Đưa tay vén tấm rèm bên ngoài, tôi chú ý đến bàn tay của mình. Mặc dù rất trắng trẻo, nhưng lại thâm thâm xanh tím, ngay cả móng tay cũng thâm tím lại không còn chút màu hồng nào cả. Khớp xương ở cổ tay đã nhô cao lên, hiện rõ vẻ tiêu tụy, gầy yếu của bản thân.

Đưa tay lên sờ khuôn mặt mình, tôi nhận thấy gò má cao, nhô ra.

Đã lâu rồi không soi gương, tôi chẳng thể biết được hình dạng của mình lúc này tiêu tụy, xơ xác đến độ nào. Tôi mím chặt đôi môi hy vọng có thể khiến nó đỏ thắm lên đôi chút, mong rằng bát canh sâm khi nãy có thể khiến tôi không quá đổ nhọt nhọt.

Đúng lúc đang suy tư, tôi chợt nghe thấy tiếng kêu của mấy hộ vệ bên ngoài, tiếp đó, chiếc xe ngựa rung mạnh, giống như đã mắc phải vật gì đó, dừng hẳn lại.

Tôi vội vã bước xuống khỏi xe ngựa, bất giác chết lặng người đi.

Phía trước mặt, đường tụ đầy tuyết. Thế nhưng đám tuyết trước mắt thấm đẫm màu đỏ. Chỗ này chỗ khác, hoặc đậm hoặc nhạt, hoặc ít hoặc nhiều giống như ai đó bất giác làm vương vãi mực màu đỏ tạo nên cảnh tượng khiếp đảm trước mắt.

Vừa mới cảm nhận được chút ám áp thì đã bị cảnh tượng khiếp đảm, tàn khốc phía trước xua tan đi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Một người tùy tùng chạy đến đỡ tôi chập choạng xuống xe, mới bước về phía trước được hai bước, bỗng nhiên tôi cảm thấy chân mình đang dẫm lên một thứ gì mềm mềm, quái lạ, vội vã lui về phía sau, định thần nhìn lại, thân thể tôi mềm nhũn chẳng thể nào đứng vững thêm nữa.

Đó là xác chết của một người lính, lại còn không toàn vẹn được phủ bởi một lớp tuyết mỏng. Vết thương trên người đó tuôn máu nhuộm đỏ cả mảng tuyết trắng quanh đó.

Cả con đường tiếp theo phủ đầy thi thể và những mảng tuyết màu đỏ.

Tôi đứng lặng người ra đó, tựa vào thành xe, không nói được lời nào, cảm thấy đầu óc xây xẩm, mặt mày tối mù.

Lẽ nào tất cả mọi chuyện đã xảy ra rồi?

Tôi đã đến muộn rồi sao?

Không ngờ tôi đã đến muộn, chẳng thể nào gặp lại Đường Thiên Trọng một lần sau cùng sao?

Người tùy tùng đứng bên vội đỡ lấy thân người tôi, còn hộ vệ Trần đang xem xét thi thể phía trước vội tiến lại gần, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Ninh đại tiểu thư yên tâm, tuy rằng ở đây vừa xảy ra cuộc giao tranh, có điều... Khang hầu chắc không hề tổn thất gì đâu”.

Tôi nhìn thăm cảnh đáng sợ phía trước, thờ phào nhẹ nhõm, con gió lạnh giá thổi tận vào trong xương tủy, tôi mệt mỏi đến mức thở không ra hơi, một lúc lâu sau mới nghẹn ngào hỏi lại: “Bọn họ đã đánh... đánh xong rồi sao?”

Hộ vệ Trần nhìn về phía trước, đáp lại: “Tạm thời vẫn chưa nhận ra tình hình thắng thua. Có điều nhìn vào, màu y phục những thi thể ở đây có thể thấy Khang hầu không hề chịu lép vế. Số người chết có tới bảy phần là binh mã của Hoàng thượng”.

Người bày ra cạm bẫy là Đường Thiên Tiêu, Đường Thiên Trọng vẫn có thể chuyển bại thành thắng, uy hiếp quân đội của Đường Thiên Tiêu sao?

Tôi thấp thỏm bất an nhìn về vùng tuyết đỏ phía trước, hộ vệ Trần lại nói tiếp: “Ninh đại tiểu thư, tình hình hiện nay vẫn chưa rõ ràng, con đường phía trước cũng tắc nghẽn đầy thi thể, xe ngựa không thể tiến thêm được nữa. Thân thể của đại tiểu thư lại yếu ớt, chi bằng chúng ta quay về chỗ công tử, đợi tin tức xác thực rồi tính sau, được không?”

Tôi cau chặt mày lại rồi chậm rãi nói: “Chiến trường còn chưa được dọn dẹp, điều này cho thấy bọn họ chưa đánh nhau xong. Ta... muốn đi tìm ngài ấy”.

Dường như ứng với lời nói của tôi, phía không xa truyền lại tiếng động lớn, như sét đánh ngang tai.

Còn chưa kịp ngẩng đầu lên, tiếng động không ngừng liên tục truyền tới, đinh tai nhức óc.

Trận tuyết này đã dần dần nhỏ lại, lúc tôi ngược mắt lên, nhìn thấy rõ ràng phía trước đang cuộn đầy khói bụi.

Từ xa có thể nghe thấy tiếng kêu thét đáng sợ, tôi hét lên thất thanh: “Mau đưa ta đi, mau đưa ta đi. Thiên Trọng... Thiên Trọng ở chỗ đó”.

Hai chân tôi mềm nhũn, không còn chút sức lực nào cả, có điều lúc thét lên thất thanh, cả người đã vuron về phía trước, chân tay nhanh nhẹn như bay. Ngay cả khi vấp ngã vào vô số thi thể phía trước ngã đến hai lần, tôi cũng có thể đứng dậy thần tốc, nỗ lực hết sức tiến về hướng phía trước.

Hộ vệ Trần ở phía sau thét lớn tiếng nói: “Ninh đại tiểu thư, người làm vậy không ổn đâu”.

Tôi chẳng thèm nghe theo, trái tim đang đập lên thình thịch loạn xạ trong lồng ngực, như thể sắp nhảy ra ngoài, tôi tự nhủ với bản thân, Đường Thiên Trọng ở đó, Đường Thiên Trọng đang ở phía trước.

Cho dù biết bao âm mưu, cạm bẫy nguy hiểm đang rình rập chờ đón ngài ở phía trước, tôi vẫn tin ngài không có chuyện gì bất trắc cả.

Tiếng nổ lớn đó không hề động được đến ngài, nhất định là như thế.

Lúc sau tôi được hộ vệ Trần kéo lại, lôi lên ngồi trên một thân ngựa, để bọn họ dắt về phía trước.

Tôi chẳng còn để ý đến vô số những thi thể đang nằm dưới chân ngựa và những người tùy tùng kia, ra sức thu gọn người trong chiếc áo lông chồn, mỉm cười nói: “Khang hầu nhất định sẽ không sao cả, ngài lợi hại, oai phong đến thế... Đường Thiên Tiêu không thể tổn thương đến ngài được, có đúng không?”

Đám người kia không hề đáp lại.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới chuyện Trang Bích Lam bị Đường Thiên Trọng giam lỏng một thời gian, cũng đoán ra cho dù là Trang Bích Lam hay thuộc hạ của Trang Bích Lam thì đều cầm hạn Đường Thiên Trọng vô cùng.

“Thật ra, ta cũng biết ngài không phải là người tốt”. Tôi lặng người nhìn về đám khói bụi phía trước, mỉm cười đầy gượng gạo nói: “Từ trước đến nay ngài đều không phải là người tốt, có điều ta vẫn mong ngài sống, sống thật khỏe mạnh, vui vẻ”.

Một người đàn ông mạnh mẽ, cường tráng như vậy, theo lý phải sống đến trăm tuổi, với ngạo khí oai phong như chim ưng trên trời, mãi mãi cô độc, ngạo nghễ tiến về phía trước.

“Người tốt sống không lâu, kẻ xấu lại trường thọ”. Câu tục ngữ cổ xưa này, tôi muốn nó ứng nghiệm trên người ngài.

Thật ra tôi luôn cố gắng tin rằng, cho dù chỉ cần nhìn được ngài lần sau cùng, thấy ngài sống thật hạnh phúc, vui vẻ theo đúng cách của bản thân ngài là được.

Ngài không nên vì tôi mà bị người ta chặt đứt đôi cánh.

Ngài phải giống như con đại bàng khổng lồ giương đôi cánh lớn bay rất cao, rất xa trên bầu trời, không thể vì một người phụ nữ mà từ bỏ cả trời đất của riêng mình được.

Không biết đã giẫm lên thi thể của biết bao người, tôi mới thoát ra khỏi trận địa đó, chỗ này không còn là địa phận của đỉnh Khốn Long nữa, thế nhưng mùi máu tanh trong không khí càng ngày càng thêm nồng nặc, ngay cả bông tuyết bất giác hít vào trong mũi, cũng mang đầy mùi vị máu tươi, giá lạnh khiến cho dạ dày tôi bất giác co giật mạnh, muốn nôn mà chẳng được.

Địa thế phía trước đã rộng rãi hơn nhiều, không còn thấy đâu nữa chiến trường đáng sợ trên đỉnh Khôn Long phía trước, thế nhưng tiếng đao guom lại càng ngày càng gần hơn.

Tôi đang dụi đôi mắt bị tuyết tạt vào đến đau nhức, muốn hỏi mấy người hộ vệ xem còn bao xa nữa thì ngựa đã chuyển sang một con đường núi khác. Tôi chưa kịp nhìn rõ tình thế trước mặt, một bóng đen không biết từ đâu bay tới, tiến nhanh về phía người tôi.

Tôi còn chưa kịp thốt lên hoảng hốt, thì hộ vệ Trần phía trước vội vã đưa chân lên đá mạnh bóng đen đó sang một bên, rồi xuống đất lộn đúng hai vòng mới dừng lại.

Đó là một thi thể bay từ phía trên núi xuống, toàn thân bầy nhầy máu tươi.

Đám hộ vệ phía sau dường như đã bừng tỉnh hẳn sau cơn mơ màng, nhanh chóng tiến lên phía trước bảo vệ tôi, đao kiếm rút ra lóe sáng, sắc nhọn, phản quang xuống tuyết.

Ngọn núi thấp trước mặt chính là chiến trường hai bên đang giao chiến mà tôi muốn tìm kiếm, nhưng lại không hề giao tranh đối địch thiên binh vạn mã mà tôi hằng tưởng tượng.

Trên mặt đất lẫn đầy những hòn đá, to có nhỏ có, cả những xác chết đầm máu khiến tôi nghĩ tới tiếng động to lớn trước đó. Thì ra ở đây có mai phục, âm thanh ban nãy chính là việc cho nổ đám đá dùng để đối phó với kẻ địch.

Binh mã của Đường Thiên Trọng sau khi xông ra khỏi đỉnh Khôn Long lại chiến đấu tiếp hay sao?

Vậy thì bọn họ đáng lẽ phải nhanh chóng rút ra khỏi nơi này, rời khỏi vùng đất không hề có được thiên thời, địa lợi lại lâm vào cục diện bị kẻ khác kìm kẹp thế này mới đúng.

Tôi nheo mắt, cố gắng ngẩng đầu quan sát tình hình trên đỉnh núi, thế nhưng tuyết trắng rơi dày khiến tôi chẳng thể nào mở mắt được.

“Là ai?”

Ngay gần đó truyền tới tiếng nói của người đang giao đấu, tiếp đó hộ vệ Trần liền thét lên: “Chúng ta phụng mệnh Trang công tử ở Giao Châu, hộ tống Thanh cô nương đến gặp Khang hầu”.

Tiếng binh đao giao chiến bất giác tĩnh lặng.

Tiếng gió xào xạc thổi qua núi, tuyết trắng không ngừng bay bay trong gió, lướt qua khuôn mặt mà tôi chẳng hề cảm nhận nổi.

Tôi hoảng loạn phui động tuyết đọng trên mũi, nỗ lực mở mắt ra nhìn về phía trước, tiếng bước chân phía trước càng thêm hỗn loạn, tiếp đó lại nghe thấy tiếng đá bị đập sang một bên, hoặc giả có người ngã lên mặt tuyết.

Dường như những người giao tranh trên núi đang rút xuống dưới, một bóng đen lớn bay về phía tôi.

Có một giọng nói quen thuộc, ồm ồm vang lên trước đầu ngựa: “Giúp ta chuyển lời đa tạ Trang công tử”.

Trước mắt tôi dường như rõ ràng, lại dường như mơ hồ đi nhanh chóng.

Có một khoảnh khắc nào đó, tôi nhìn thấy Đường Thiên Trọng.

Trên người áo khoác bào đen bóng, ngay cả chiến bào bên ngoài cũng có màu đen. Đôi mắt sâu thẳm, đen huyền, bí ẩn, vội vã xông tới, sát khí đằng đằng, thậm chí sắc máu xung quanh cũng chỉ là màu đỏ nhạt nhợt, ngay cả trời đất này cũng chẳng thể nào sáng ngời hơn nữa.

“Thiên... Thiên Trọng...”

Tôi vội vã cất tiếng hỏi, thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, nhanh chóng được đón vào một vòng tay vững chắc như sắt, ấm áp, bình an.

“Thanh Vũ, Thanh Vũ...” Giọng nói của Đường Thiên Trọng vô cùng trầm lắng, dường như khó khăn lắm ngài mới có thể kiềm chế được nỗi xúc động trong mình lúc này.

Bàn tay ngài ấm nóng, có mùi vị mà tôi hằng quen thuộc... sự dịu dàng trong ngang tàng, ấm áp trong máu tanh, quán quýt trong lạnh lùng, mềm mòng trong bất kham, thương xót trong hào sảng, áy náy trong oai nghiêm.

Đó là tất cả những gì tôi cảm nhận được.

Phía trước mắt tôi ngày càng thêm mơ hồ, nước mắt lăn chả cùng với hơi ấm của ngài hóa giải hết những giá lạnh trên khuôn mặt tôi.

Ngẩng đầu khỏi chiếc áo giáp khiến tôi đau nhói, tôi nhoèn miệng, miễn cưỡng nở nụ cười tươi tắn nhất nói: “Hầu gia... thiếp không sao cả”.

Khuôn mặt phủ đầy tuyết trắng của Đường Thiên Trọng khẽ run lên, ngũ quan oai dũng, nghiêm nghị bỗng giãn ra nhiều. Ngài vuốt lên khuôn mặt tôi,

chẳng màng đến chiến trận nguy cấp xung quanh, trước mặt tất cả đám binh sỹ, cúi đầu xuống hôn tôi.

Trước tiên là vàng trán, rồi chiếc mũi, sau cùng là đôi môi.

Từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng chuồn chuồn đập nước, ầm ập, mềm mại, tràn đầy tình yêu thương.

Tất cả mọi tình cảm đó đều thâm nhập sâu vào trái tim tôi.

Bàn tay to lớn đặt lên thân thể tôi, chậm rãi lướt qua chiếc bụng phẳng lì của tôi.

Trái tim của tôi đau nhói như bị ngàn vạn mũi kim châm vào đột nhiên cảm thấy khí huyết toàn thân dâng trào, chỉ hận không thể đâm mạnh vào lồng ngực ngài, bật khóc thành tiếng, cuộn gọn người trong vòng tay ấm áp của ngài, để xót thương cho đứa con chưa ra đời đã khiến tôi mỉm cười ngay trong lúc nằm mơ, trách móc tham vọng quyền lực của ngài đã hại chết cốt nhục ruột thịt của chúng tôi, oán hận mầu thân đồ kị, độc ác của ngài, khiến cho đệ đệ ruột thịt của ngài trút hết mọi thù oán lên người tôi.

Nước mắt tuôn như mưa, còn chưa kịp biến thành băng đã nhanh chóng bị ngài lau khô.

Trong trận tuyết dày đặc đó, bàn tay của ngài mới ấm áp làm sao.

Sau cùng tôi chỉ nhìn đôi mắt đau đớn của ngài mỉm cười rồi nói: “Hầu gia, thiếp không sao cả”.

Ngài gạt đầu, thì thầm nói: “Ừm, ta biết rồi. Từ trước đến nay lúc nào nàng chẳng nói không sao cả”.

Trương hiệu úy tùy tùng thân cận bên ngài liền đi tới, vội vã bẩm báo: “Hầu gia, nếu như Thanh cô nương không ở trên đỉnh núi, chúng ta mau chóng rút lui vẫn hơn, mau chóng quay về đại doanh Phong Đô thôi”.

Đường Thiên Trọng cau chặt đôi mày lại, lúc này mới buông lỏng tôi ra đôi chút, cảm hận nhìn lên đỉnh núi, bật cười: “Đường Thiên Tiêu giảng lược lớn để bắt ta tại đỉnh Khốn Long, muốn tiêu diệt toàn quân ta, nhưng không ngờ bị ta chuyển bại thành thắng, đánh cho đội quân của hắn tan tác không còn mảnh giáp. Bất đắc dĩ phải làm một Ninh Thanh Vũ giả trên đỉnh núi để dụ ta lên. Lần này lại thất bại nữa, không biết liệu còn cạm bẫy nào khác đợi chờ ta nữa không?”

Lúc này mấy người hộ vệ Trang Bích Lam sai hộ tống tôi tới đây liền lại gần xin cáo biệt, đồng thời dâng lên một bộ áo giáp nhỏ,

“Đây là áo giáp Nam cô nương thường mặc mỗi khi theo công tử Nam chinh Bắc chiến, Nam cô nương nói, nếu như Ninh đại tiểu thư có thể tìm được Khang hầu thì đem thứ này tặng lại cho Ninh đại tiểu thư”.

Tôi đưa tay đón lấy, sờ lên bộ áo giáp tinh tế khác hẳn so với những áo giáp thô kệch của những đàn ông khác, vội vã mở ra mặc vào.

Đường Thiên Trọng vừa cài áo giáp vào cho tôi, vừa quay đầu hỏi: “Vậy thì, Nam cô nương nhà các người có nói nếu như nàng ấy không tìm được ta thì sẽ làm sao không?”

Hộ vệ Trần nhìn người đàn ông hỷ nộ thất thường trước mặt, do dự một hồi rồi đáp: “Nếu như không tìm thấy... đương nhiên phải đưa trở về bình an vô sự”.

Đường Thiên Trọng bật cười lạnh lùng: “Giúp ta chuyển lời cho Trang Bích Lam, Ninh Thanh Vũ dù sống hay chết, đều là người của bản hầu hết, không đến lượt hắn sắp đặt, an bài. Còn về việc ngày hôm nay, bản hầu ghi khắc trong tim, sau này nhất định sẽ báo đáp từ tể”.

Mấy người hộ vệ nhanh chóng đáp lời, quay sang nhìn tôi một lần rồi vội vã rời khỏi vùng đất thị phi, tràn đầy hiểm họa này.

Nhìn ánh mắt của bọn họ, dường như hiện rõ ý tiếc nuối cho tôi.

Tôi cũng cảm thấy Đường Thiên Trọng đã ngang ngược, bá đạo quá mức.

Rõ ràng người tặng tôi áo giáp và dặn dò là Nam Nhã Ý, vậy mà ngài lại nhất định chữa mũi nhọn về phía Trang Bích Lam, ngay cả cách cảm ơn người ta cũng ngạo mạn, đáng ghét như vậy, thật sự chẳng biết ngài có ý gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Binh Dao Loạn Lạc, Hương Thầm Trong Gió Tuyết

Đường Thiên Trọng ôm tôi trên con ngựa Thanh Truy, tôi ngồi vững chãi phía sau lưng ngài, lại được buộc chắc bằng một sợi dây trên lưng. Sau đó ngài mới nhanh chóng cho ngựa đuổi theo đám thuộc hạ đã đi trước. Vừa đi ngài vừa nói với tôi: “Nàng... có oán hận ta không? Nàng nhất định... vô cùng mong ta đến cứu đúng không? Sau cùng ta vẫn vô dụng, để cho hấn cứu nàng ra ngoài”.

Bây giờ tôi mới nhận ra, trong mấy câu chuyện lời khoa trương cho Trang Bích Lam thật ra có ẩn chứa rất nhiều sự áy náy, hối tiếc của bản thân ngài.

Ngài bất an, đồng thời... cũng ghen tuông.

Chỉ có điều lúc này không nổi thể hiện nổi tức giận, ghen tuông của mình trước tôi mà thôi.

Tôi đưa hai tay ôm chặt lấy người ngài rồi thì thầm: “Thiếp không oán hận”.

“Ừm”.

Ngài chỉ đáp mỗi một tiếng, rõ ràng không mấy tin tưởng vào câu nói của tôi.

Tôi lại tiếp tục nói: “Bởi vì nói cho cùng ngài cũng không thể ngờ rằng, người ngăn cản ngài trở thành bậc cứu ngũ chí tôn chính là phụ thân, mẫu thân và cả đệ đệ ruột thịt của mình. Có lẽ... còn có cả thê tử của ngài nữa”.

“Nàng...” Ngài lại nhenh lời, nắm chặt lấy bàn tay tôi ôm lấy phần eo mình, sau cùng vẫn không nổi dùng lực mạnh, nhanh chóng buông ra, giọng nói cũng mềm mại, dịu dàng hơn nhiều: “Nàng đã thừa nhận nàng là thê tử của ta rồi sao?”

Tôi mỉm cười đáp lại: “Nếu như ngài không thừa nhận thì thiếp sẽ không phải nữa”.

Ngài bật cười rồi nhenh ngào đáp: “Nàng đừng có nằm mơ. Ta đã nói từ trước đó, cho dù nàng có chạy đến chân trời góc biển, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu. Cho dù ta thất bại thảm hại, có chết đi, nàng cũng đừng nằm mơ có thể trốn thoát. Nếu như ta chết rồi, trước khi chết nhất định sẽ kết liễu cuộc đời của nàng, để nàng và ta xuống âm tào địa phủ tiếp tục làm phu thê ma quỷ, để tránh việc ta sống cũng mòn mỏi chờ mong, chết rồi vẫn phải đêm ngày thương nhớ”.

Những lời nói ác khẩu, độc đoán như vậy, tôi nghe rồi lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào, tình cảm.

Tôi than dài: “Thiếp không nằm mơ. Đi theo ngài, dù sống hay chết, thành hay bại, thiếp cũng đành chấp nhận số phận”.

Dựa vào tấm lưng ngài, tôi nghe thấy rõ nhịp đập trái tim trong lồng ngực của ngài.

Một lúc lâu sau, nhịp tim loạn xạ vẫn cứ tương phản hoàn toàn so với khuôn mặt lạnh lùng, khí thế ngang tàng, oai hùng bên ngoài của ngài.

Trước sau chúng tôi có hơn trăm kỵ binh hộ giá, tất cả đều toàn thân nhuốm máu, giống như thể vừa quay về từ địa ngục.

Đất này vô cùng nguy hiểm, binh mã nhiều chưa chắc đã chiếm được ưu thế, theo tính toán của tôi về những thi thể binh lính trên quảng đường tới đây, số lượng binh sỹ ngài mang theo chắc khoảng hơn hai ngàn, được trang bị kỹ càng, thân thủ cao cường, đồng thời vô cùng trung thành. Chính vì vậy nên tất cả bọn họ mới có thể sát cánh bên nhau, chung vai chống địch để chiếm thế thượng phong... đây không còn là dùng binh đánh trận nữa mà dùng sinh mệnh của mình để đi đoạt về người phụ nữ bé nhỏ mà chủ tướng yêu thương.

Tình thế ở trên núi kia nhất thời tôi cũng không nhìn rõ, binh mã của Đường Thiên Trọng đột nhiên rút lui, khiến cho những kẻ đột kích trên đỉnh núi mãi mà không hồi tâm lại được. Có lẽ lại nghĩ Đường Thiên Trọng đang có mưu kế gì, chứ không biết rằng ngài đang thống lĩnh binh sỹ nhanh chóng rút lui, vậy nên một lúc lâu sau mới tấn công xuống dưới. Đáng tiếc là trước khi rời khỏi Đường Thiên Trọng đã lệnh cho giết hết sạch ngựa chiến còn lại của kẻ địch, như vậy chúng dù muốn truy đuổi cũng không thể nào theo kịp.

Đường núi khó đi, chiến trường lại càng hỗn loạn, xem ra binh mã Đường Thiên Tiêu bố trí trên núi cũng không nhiều quá.

Liệu lúc này chúng tôi đã được coi là thoát khỏi cái chết được chưa?

Tôi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời để cho đầu óc mình được thoải mái hơn, mọi mệt mỏi cả người vào lưng Đường Thiên Trọng.

Nhịp thở của Đường Thiên Trọng đã bình ổn lại, lúc này mới tiếp tục hỏi tôi: “Thiên Kỳ... có phải đã âm thầm câu kết cùng với Đường Thiên Tiêu?”

Tôi âu sầu đáp lại: “Hắn nói, nẫu thân của chàng đã hại chết mẫu thân và người đệ đệ ruột thịt của hắn, phụ thân chàng trước khi qua đời cũng căn dặn hắn phải ngăn cản ngài tranh vương đoạt vị, cho nên hắn sai người ép thiếp uống thuốc phá thai. Thiếp không chịu, hắn liền đập mạnh vào bụng thiếp, con chúng ta liền bật ra ngoài, tất cả còn lại chỉ là máu, rất đau đớn...”

Cả thân người của Đường Thiên Trọng run lên, nghiêng rầm nghiêng lợi đầy căm hận: “Thảo nào mà... thì ra chính là hắn! Tên súc sinh này. Ta nhất định sẽ chém hắn thành trăm mảnh, báo thù cho Liên Nhi và nàng”

Liên Nhi.

Ngài quả nhiên coi trọng đứa con của hai chúng tôi không khác gì bản thân tôi, còn nhớ cả hai chúng tôi đã mong ngóng, chờ trông đứa con ra đời đến mức nào, thậm chí còn chọn trước cho con một cái tên.

Liên Nhi, Liên Nhi, là mình chứng ghi nhớ cha mẹ nó đã quen biết bên hồ sen, chung sống trong Đình sen, thậm chí... còn ân ái trong Đình sen.

Đúng vậy, chính là ân ái.

Sau khi gặp lại Trang Bích Lam lần nữa, nhận ra trái tim cả hai đã không còn dạt dào cảm xúc, tràn đầy yêu thương như năm nào nữa, càng khiến tôi ý thức được rõ ràng hơn, tình yêu mà tôi từng cho là cao hơn núi, sâu hơn biển, sau nhiều năm xa cách cuối cùng cũng đã tan dần theo khói mây.

May mắn một điều, tôi không còn là một cánh nhạn đơn độc bên trời, chàng cũng chẳng phải cánh bèo cô liêu trên nước. Hai bên mất nhau nhưng cũng không quá đổi bi thảm.

Nếu như mất đi Liên Nhi là báo ứng mà hai mẹ con Đường Thiên Trọng đáng phải nhận thì tôi cũng đành phải chấp nhận báo ứng này, nuốt hết uất ức cùng huyết lệ vào trong.

Tôi khề khàng thì thầm phía sau ngài: “Oan oan tương báo biết bao giờ mới hết? Bỏ qua được cho người ta thì cứ bỏ thôi. Hầu gia, ngài hận hấn làm tổn thương đến thiếp, hại đến Liên Nhi, hấn cũng hận mẩu thân ngài hại chết mẩu thân và đệ đệ của mình. Đúng và sai, ngài có thể phân biệt được không?”

Đường Thiên Trọng trầm ngâm, sau đó bật cười lạnh lùng: “Thanh Vũ, nếu như ta cũng giống như nàng từ bi, độ lượng, vậy thì bao nhiêu năm đấu tranh, chắc ta đã chết cả chục lần rồi”.

Tôi cũng im lặng.

Quả thực, nhà đế vương vô tình nhất. Cứ suốt ngày tranh đấu một mất một còn, thật sự là thứ mà tôi chẳng thể nào chấp nhận.

Gió tuyết dường như lại nhiều hơn, mạnh hơn, khuôn mặt vừa lấy lại được hơi ấm, giờ tuyết thổi liên hồi cảm giác lạnh giá vô cùng.

Đường Thiên Trọng thấy tôi không nói gì, dường như cảm thấy bất an, liền vỗ nhẹ lên tay tôi rồi dịu dàng nói: “Nếu như ta tha cho người ta mà thật sự có thể hóa giải được oán thù, thì lùi một bước cũng không sao. Chỉ sợ là ta vừa lùi một bước thì lập tức binh bại như núi đổ, đừng nói là Liên Nhi, ngay cả nàng, e rằng ta cũng chẳng thể nào bảo vệ nổi”.

Tôi chợt ớn lạnh cả thân người, đột nhiên nhớ lại những lời Đường Thừa Sóc nói trước khi lâm chung, bất giác đưa tay lên, cảm chiếc bao đặt trong người mình.

Tuy lưu lạc bên ngoài lâu như vậy, nhưng cũng không có ai nghĩ đến việc khám xét thân người tôi nên thứ đồ Đường Thừa Sóc giao cho tôi giữ trước lúc qua đời vẫn còn vẹn toàn không mất mát.

Nhắc tới cốt nhục của chúng tôi, thần sắc của Đường Thiên Trọng bỗng nhiên âm trầm mà đau khổ: “Thanh Vũ, ta không thể nào nhẫn nhịn được... ngay cả cốt nhục của mình mà ta cũng không bảo vệ được. Đường Thiên Tiêu được Định Bắc vương và nhà họ Trang ủng hộ thì đã sao chứ? Thiên Kỳ âm thầm phản bội ta thì đã sao chứ? Thụy Đồ vẫn nằm trong tay ra, binh mã tinh nhuệ, tài giỏi nhất Đại Chu vẫn nằm trong tay ta. Bây giờ nàng cũng đã trở lại bên cạnh, ta càng chẳng có bất cứ điều gì phải bận tâm nữa, nàng cứ đợi phu quân của mình chuyển bại thành thắng, tạo nên cơ nghiệp muôn đời đi”.

Tôi ghen lời, biết rằng dù có khuyên đến mức nào, cũng chẳng có ích lợi gì, hướng hồ sức khỏe của tôi đã không được như xưa, đầu óc quay cuồng, mặt mày xây xẩm, tay chân cũng mềm nhũn vô lực. Tôi chỉ đành nhắm mắt nhẫn nhịn đường núi ngoằn ngoèo khó đi, cố gắng ngồi vững trên lưng ngựa, không để cho Đường Thiên Trọng nhận ra sức khỏe yếu đuối của tôi, tránh việc ngài phải phân tâm, lo lắng.

Đường Thiên Trọng dường như lại rất thích thú khi được tôi ôm chặt như vậy, thi thoảng quay đầu lại nhìn tôi, đôi mắt sáng trưng, còn chói lóa hơn cả khoảng trời tuyết trắng tung bay lúc này.

Nhìn thấy sắp sửa thoát khỏi dãy núi nguy hiểm, hai bên đường cũng đỡ hiểm trở hơn, tất cả đều trôi qua nhanh chóng. Lớp tuyết dày tích trên chiếc mũ giờ cũng tung bay trong gió.

Muru kế của Đường Thiên Trọng cũng vô cùng thâm hiểm, không hề dưới tầm Đường Thiên Tiêu, cho dù Đường Thiên Tiêu có tính toán đến mức nào thì cũng chưa chắc đã chiếm được thế thượng phong.

Ngài cảm roi da chỉ về phía trước nói với tôi: “Khi vượt qua ngọn núi này, sẽ có tám ngàn kỵ binh tiếp ứng chúng ta. Đợi sau khi hội hợp cùng bọn họ, Đường Thiên Tiêu có phải nhiều binh mã truy đuổi theo đến mức độ nào, cũng chẳng thể nào đuổi kịp được chúng ta”.

Tôi gật đầu nói: “Doanh trại của Đường Thiên Tiêu hình như ở phía Đông Bình An Châu, muốn điều đại quân đến đây không phải là chuyện dễ dàng”.

Tôi chỉ tùy tiện nói ra câu này, nhưng nghe vậy cả người Đường Thiên Trọng bỗng cứng đờ lại, cho ngựa phi chậm lại, gân guốc trên tay nổi lên cuộn cuộn.

Có lẽ ngài lại nghĩ đến điều gì đó, nên mới cảm thấy căng thẳng đến vậy.

Tôi do dự đưa lời hỏi: “Thiếp nói gì sai sao?”

Đường Thiên Trọng cho ngựa phi về phía trước, dẫn dó hai người tùy tùng thân cận: “Các người mau đến doanh trại phía trước do thám động tĩnh, nếu như tất cả đều bình thường, lập tức bắn hai phát báo hiệu cho bản hầu, còn nếu có điều gì dị thường, chỉ cần phóng một phát là được, sau đó nhanh

chống tìm cơ hội thoát thân về bẩm báo lại mọi việc cho ta”.

Hai người này nhanh chóng nhận lệnh, vội vã phi ngựa đi trước, ngài mới dịu giọng trả lời tôi: “Từ Bình An Châu đến Phong Đô, ngoại trừ con đường vượt qua ngọn núi này là ngắn nhất, còn có thể đi vòng qua Lý Sơn, chỉ mất khoảng ba ngày hành quân, đường đi rộng rãi, binh mã hoàn toàn có thể hành quân thuận lợi”.

Lý Sơn?

Tôi liền thét lên: “Doanh trại của Đường Thiên Kỳ.”

Đường Thiên Trọng ra lệnh cho Đường Thiên Kỳ đóng doanh trại ở quanh vùng Lý Sơn đương nhiên là có dụng ý, đến lúc này, ít nhất ngài cũng có thể dùng binh mã của Đường Thiên Kỳ ngăn cản đường hành quân của Đường Thiên Tiêu.

Nhưng nếu như Đường Thiên Kỳ có lòng phản bội, không những chẳng chặn được địch mà ngược lại còn trở thành thanh đao kề ngay sát cổ Đường Thiên Trọng.

Thời gian hành quân ba ngày không ngắn, nhưng tính từ lúc tôi bị Đường Thiên Kỳ bắt cho tới khi quay lại bên Đường Thiên Trọng cũng đã được sáu, bảy ngày rồi. Đường Thiên Tiêu hoàn toàn có thời gian điều động binh mã, lặng lẽ đi vòng qua Lý Sơn nhờ sự tương trợ của Đường Thiên Kỳ.

Đường Thiên Trọng dường như nghe ra được nỗi hoảng sợ của tôi, liền quay lại nhìn tôi mỉm cười rồi nói: “Đừng sợ, ta chỉ rời khỏi một, hai ngày thì Đường Thiên Tiêu đã thật sự liên thủ cùng Đường Thiên Kỳ, với dạ dày của hân, có thể nuốt trọn được tám ngàn binh mã của ta đóng ở phía Đông ngọn núi này đã giới lắm rồi. Còn về hơn mười tám vạn tinh binh của ta ở Phong Đô, có mấy người Phó tướng quân, Thịnh tướng quân thống lĩnh, bọn họ muốn động đến thì chỉ là nằm mơ giữa ban ngày mà thôi”.

Tôi vội vã nhoen miệng, nhìn ngài mỉm cười rạng rỡ nói: “Đã ở cạnh hầu gia, thiếp đương nhiên không sợ gì hết”.

Ngài gật đầu rồi giảm tốc độ của ngựa lại, tiếp tục tiến về phía trước, chán nản than rằng: “Ta đã thừa nhận nàng là thê tử của ta rồi, tại sao nàng vẫn xưng hô xa lạ thế, luôn mồm luôn miệng gọi ta là hầu gia. Mỗi lần nghe thấy ngoài miệng nàng nói cho ta vui, nhưng trong lòng người thân thiết nhất, yêu thương nhất vẫn cứ là Trang công tử đã ba, bốn lần vào sinh ra tử vì nàng đúng không? Lần này gặp lại nhau không biết đã gọi hân là Bích Lam thân thiết bao lần rồi”.

Tôi liền ôm chặt ngài hơn nữa, mũi khẽ hít hít thật sâu rồi nói: “Trời hôm nay lạnh quá”.

“Hả?” Đường Thiên Trọng cau chặt mày rồi nói: “Trong tháng kiêng mà đề thân thể lạnh là sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe sau này đấy, nàng mau né vào trong chiếc áo lông của ta, cố chịu đựng thêm khoảng một thời gian nữa, khi nào ổn định ta sẽ tìm đại phu điều trị cho nàng đâu vào đấy”.

Tôi tiếp tục nói thêm: “Hôm nay trời lạnh quá mức, ngay cả bông tuyết cũng có mùi chua chua. Người không biết có khi lại cho rằng trời không phải đang đổ tuyết xuống mà là dấm cũng nên”.

Đường Thiên Trọng lúc này mới tỉnh ra, ảo não quay đầu lại lườm tôi: “Nha đầu nàng thật là, dám cười nhạo ta ghen tuông sao?”

Tôi bình thản như không có chuyện gì nói: “Thiếp đâu dám. Là mũi thiếp thính quá nên ngửi thấy mùi chua chua thôi”.

Đường Thiên Trọng lườm yêu tôi thêm một cái, nhìn thấy tôi vẫn ôm chặt lấy thân người mình, dù giận cũng đành phải nuốt vào trong, ngậy người không nói thêm tiếng nào.

Không những không nói tiếng nào, một lúc sau, tôi thậm chí còn nghe thấy tiếng cười khúc khích của ngài, liền đưa đầu ra phía trước nhìn, quả nhiên thấy khuôn mặt hiền hòa, dịu dàng, nở nụ cười âm ỉ. Ngay cả đôi mắt cũng sáng trong, tươi sáng như làn nước mùa xuân, xua tan hết tất cả ngạo khí lạnh lùng, tràn đầy sát khí mọi khi.

Một lúc lâu sau, ngài mới nói: “Sang năm sinh cho ta một đứa con nhé. Chúng ta vẫn gọi nó là Liên Nhi, có được không?”

Khuôn mặt tôi nóng rực lên, nhưng vẫn mỉm cười đáp: “Được”.

Đường Thiên Trọng lại chưa thấy mãn nguyện, trầm tư giây lát rồi nói thêm: “Một đứa vẫn chưa đủ. Sang năm sinh trước một bé trai, năm sau sinh thêm một bé gái. Nếu như lúc đó nàng béo hơn đôi chút, khỏe mạnh hơn, thì phải tính sinh thêm vài đứa nữa”.

Ngài tính tròn tuột, may mà chưa coi tôi như heo nái là may, lại còn tính hết cả bé trai, bé gái vào đó.

Tôi ngại ngùng không đáp, chỉ tựa vào sau lưng ngài giả vờ ngủ, bỗng nhiên ngửi thấy mùi hoa mai thoang thoảng, phảng phất trong tuyết trắng, ngọt ngào, tràn sâu vào tận trong trái tim.

Từng bông tuyết trắng bay qua mắt, ngợp cả bầu trời, trở thành những bông hoa thanh tú đang nở rộ đón mùa xuân, ngay cả dáng bay cũng mềm mại, tuyệt đẹp.

Thế nhưng tôi cũng chưa ngờ nghe đến mức coi những lời an ủi của Đường Thiên Trọng là thật.

Tuy ở Phong Đô có hơn mười tám vạn tinh binh hùng tướng mạnh, nhưng một khi Đường Thiên Trọng cùng với tám ngàn tinh binh ngài mang theo xảy ra

chuyện, đối mặt với sự thật rần không đầu, binh không chủ soái, lại thêm Đường Thiên Kỳ đột nhiên phản bội, lòng quân bất ổn, mất đi oai phong ban đầu cũng là điều khó tránh. Đường Thiên Tiêu thân là Hoàng đế, kiêu gì cũng sẽ oai phong, uy vũ hơn một Đường Thiên Trọng dấy binh làm loạn, soán ngôi đoạt vị, đến lúc đó thét một tiếng là quá nửa số quân trong mười tám vạn tinh binh đó sẽ không đánh mà hàng.

Cho nên, Đường Thiên Tiêu hoàn toàn không cần phải đối phó với mười tám vạn tinh binh đó, chỉ cần đối phó với một mình Đường Thiên Trọng là được rồi.

Ngựa ngày càng phi chậm lại, đi tới một chân núi khác, tôi đã nhìn thấy lều trại nối tiếp nhau ở phía xa.

Khói lửa mịt mù, bắt đầu ngút lên từ lều trại lớn nhất, trung tâm nhất.

Tất cả đường như vẫn bình thường, không có bất cứ điểm gì đáng nghi.

Đang nghĩ phải chăng tôi và Đường Thiên Trọng đã quá đa nghi, thì chợt nghe thấy tiếng nổ chói tai truyền tới thông qua lớp tuyết dày đặc, hòa lẫn tiếng gió vũ vũ, nhanh chóng bắn lên bầu trời bao la phía trên.

Ngước mắt lên, một tia pháo sáng đơn côi được bắn lên bằng tốc độ kinh hồn, bay qua vô số những bông tuyết trắng, lóe sáng cả một góc trời.

Còn tia pháo thứ hai mãi không chịu lóe lên.

Quân tình có biến?

Hơi thở của Đường Thiên Trọng đột nhiên lặng lại, thân người căng thẳng, cứng đờ, đột nhiên cả người tỏa ra khí thế ngạo nghễ lạ thường, mạnh bạo như hổ xông chuồng, chim ưng đột kích, ngay cả những sợi tóc cũng tỏa ra sát khí lạnh giá, sắc bén đáng sợ vô cùng.

“Quay lại tiến về Sơn Nam”.

Ngài trấn tĩnh đưa ra mệnh lệnh, giọng nói không to, nhưng hơn trăm kỵ binh phía sau đồng thanh nhận lệnh, khiến cho đám tuyết đọng trên cành cây cũng rung rung rơi xuống.

Tôi căng thẳng đến mức toàn thân đầm mồ hôi, càng ôm chặt thân người của ngài hơn, không để cho ngài cảm nhận được sự mềm yếu, sợ hãi của mình.

Nếu như đã lựa chọn cùng ngài đối mặt với mọi chuyện, thì việc tôi phải làm lúc này chính là cố gắng hết sức giảm đến mức tối đa gánh nặng cho ngài.

Tôi không thể liên lụy đến ngài được.

Tất cả mọi người đều quay đầu ngựa lại, men theo đường núi tiến về một hướng khác, thì núi đá, cây cối hai bên đột nhiên chuyển động.

Nói một cách chính xác thì đây là những binh sĩ mai phục giả trang thành cây cối và núi đá đã bắt đầu tấn công.

Dưới lớp tuyết là những chiếc bẫy sập khiến cho mười chú ngựa phía trước liên tiếp ngã xuống, tiếp đó phục binh mang theo gươm đao giáo mác xông tới giết chết những kỵ binh ngã xuống kia.

Những người kỵ binh được Đường Thiên Trọng lựa chọn đồng thời có thể xông ra khỏi vòng vây trùng trùng khi này đương nhiên là những tử sĩ thân thủ nhanh nhẹn phi phàm.

“Hầu gia mau chạy đi”.

Những kỵ binh phía trước tuy rằng bị ngã từ trên ngựa xuống, nhìn thấy có người công kích, chuyện đầu tiên làm chính là phá hỏng những chiếc bẫy chân ngựa, mở đường máu cho Đường Thiên Trọng và những người phía sau xông lên, tiếp đó mới cầm đao tự vệ.

Bọn họ không hề lo đến an nguy của bản thân, nên mất đi thời cơ tấn công trước. Huống hồ chỉ những người mai phục kia nên gọi là thích khách thay vì hai tử binh lính, thân thủ nhanh nhẹn, võ công cao cường, những kỵ binh khi này lâm vào thế hạ phong, gươm đao chém xuống, kêu thét gầm trời, khắp cả bãi tuyết trước mặt đều phủ màu đỏ tươi tang tóc.

Chân ngựa đạp lên tuyết đầm không chỉ là máu của kẻ địch mà còn của cả quân mình.

Thế nhưng vào lúc này, chẳng còn ai có tâm trí phân biệt địch ta nữa.

Có thể tiếp tục sống, đặc biệt hơn là bảo vệ Đường Thiên Trọng toàn vẹn mới là điều quan trọng nhất mà họ cần phải làm.

Phía trước có kẻ phi chiếc đao tới, Đường Thiên Trọng lạnh lùng thét một tiếng rồi vung tay lên, thanh ngân thương treo bên thân ngựa đã nằm trong tay, vung lên sáng lóa trong trời tuyết trắng, nhanh chóng đánh văng thanh đao kia sang một bên.

Kẻ địch kêu lên thảm thiết mà ngăn ngui, vết thương máu tuôn xối xả, nhanh chóng đông lại trong tuyết trắng, ngay cả những bông tuyết rơi xuống cũng mang sắc đỏ máu, bay loạn trên khuôn mặt.

Tối hôm trước lúc Trang Bích Lam cứu tôi ra, cũng phi ngựa trong đao gươm biển máu, trùng trùng hiểm nguy thế này, có điều là vào đêm khuya u tối,

chứ không phải giữa thanh thiên bạch nhật như lúc này. Ngay cả màu máu cũng chói lóa, nhức mắt, khiến cho người ta nhìn thấy mà khiếp đảm, hải hùng.

“Mau nhắm chặt mắt lại”. Đường Thiên Trọng cất giọng dặn dò tôi, lúc này tôi mới ý thức được cả thân thể mình đang run lên cầm cập.

“Đạ”. Tôi khẽ cất tiếng, cố gắng nép mình sau lưng ngài, lặng lẽ cảm nhận được sức mạnh lớn lao bùng phát trong thân thể rắn chắc như đá mỗi khi giao tranh quyết liệt của ngài. Có điều tôi vẫn mở to đôi mắt, quan sát tình hình chiến cục.

Thân thủ của mấy tên thích khách này tuy cao cường, nhưng số lượng lại chẳng thể nào so bì được với đội tinh binh của chúng tôi. Vào những ngày tuyệt lớn thế này, ngồi trên lưng ngựa tấn công từ trên xuống vẫn chiếm được ưu thế thiên thời địa lợi. Bởi vậy mà sau khi nổi hoảng loạn bị đột kích qua đi, đám thuộc hạ của Đường Thiên Trọng nhanh chóng xoay chuyển được cục diện, dần dần kiểm soát được thế trận.

Lúc này, một tia pháo bay lên trời cao, xuyên qua những bông tuyết trắng, sau đó nổ vang trên trời.

Pháo trắng vô cùng điểm lẹ, tia lửa đỏ ánh lên, rực rỡ chói mắt, giống như ai đó đang giờ móng vuốt sắc nhọn, cất tiếng cười tà ác, đắc chí.

Kể này tiếp kể kia, cam bẫy này lồng trong cam bẫy khác, Đường Thiên Tiêu thận trọng tới mức đã tính toán hết mọi khả năng, chặn mọi đường lui của Đường Thiên Trọng, quyết chí đẩy ngài vào đường chết.

Đường Thiên Trọng neho mắt lại, ánh mắt lộ rõ nộ khí, bùng bùng lửa hận, quay phía sau nhìn về doanh trại chứa hơn tám ngàn tinh binh của mình.

Hai người tùy tùng thân cận đi do thám động tĩnh vẫn chưa quay về.

Có lẽ cũng chẳng bao giờ quay về được nữa.

Tiếng pháo báo hiệu của bọn họ không những báo cho Đường Thiên Trọng biết rằng doanh trại có biến, đồng thời cũng nhắc nhở binh mã của Đường Thiên Tiêu rằng Đường Thiên Trọng đã tới đây.

Xem ra bọn chúng đã dự liệu, bây giờ lại nhận được thêm phương hướng chuẩn xác của đám thích khách mai phục, đại binh của kẻ địch sắp sửa tiến tới.

Trong gió tuyết vù vù, tôi vẫn nghe thấy rõ tiếng vó ngựa truy kích từ doanh trại phía sau.

“Tốc chiến tốc thắng”.

Đường Thiên Trọng nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra bốn chữ đó, cây ngân thương trong tay ngài chẳng khác nào con rắn, tiếp tục xuyên qua lồng ngực của kẻ địch.

Người đó kêu lên thảm thiết, trước khi chết vẫn còn gơ tay cầm một ống bắn tiễn, nhắm thẳng về phía Đường Thiên Trọng.

Đường Thiên Trọng nghiêng người về sau, dễ dàng tránh khỏi đường tiễn, tiếp tục cho ngựa phi nhanh về phía trước.

Cùng với chuyển động của chú ngựa, cây ngân thương văng thân xác bất động của tên thích khách nọ sang một bên, để lại vết máu đỏ lôm, chảy xuống mặt đất, tạo thành một vệt đỏ dài, thê thảm giữa ngày đầu xuân mới.

Nhìn thấy Đường Thiên Trọng dự định đột kích vòng vây thần tốc, bên cạnh lại có người không thèm bận tâm đến đám kỵ binh xung quanh, cầm ống phóng tiễn về phía trước.

Đường Thiên Trọng vung thanh ngân thương hất tung số tiễn bay tới, nhìn thấy ống tiễn rơi trên tuyết, ngài liền quay lại phía sau ra lệnh: “Tiểu Trương, A Trần, mau chặn hậu giúp ta”.

Con ngựa Thanh Truy này chính là bảo mã quý giá ngoài Trung nguyên ngài chọn được vào hôm Đường Thiên Tiêu lấy cơ đi thuần phục ngựa đã tách ngài ra khỏi cung Di Thanh. Tính tình con ngựa này tuy cương liệt, nhưng sau khi được Đường Thiên Trọng thuần phục, lại trở thành một con chiến mã ngày phi vạn dặm, dù cho có phải tải sức nặng của tôi và Đường Thiên Trọng, nhưng vẫn có thể phi về phía trước nhẹ như không, nhanh như tia chớp. Chỉ cần những thuộc hạ kia có thể giữ chân được đám thích khách, với thân thủ của mình, một mình một ngựa xông ra khỏi vòng vây là chuyện không khó. Sau khi ra lệnh cho hai tâm phúc cực kỳ thân thiết chặn hậu cho mình, nhất định là ngài đang bảo đảm cho an toàn của tôi.

Quả nhiên, đám phục binh nhìn thấy Đường Thiên Trọng thoát khỏi vòng vây, liền bằng mọi giá xông lên, thoát khỏi sự níu giữ của kẻ địch, dựa vào võ công của mình, liều mạng xông tới.

Nhìn thấy Đường Thiên Trọng quan tâm đặc biệt đến an nguy của tôi, những nam nhi đại trượng phu đường đường chính chính này coi tôi như điểm yếu của Đường Thiên Trọng, không tiếc mình tấn công về phía tôi.

Hiệu úy Trương và hiệu úy Trần đằng sau đã đỡ thay tôi trăm ngàn đường guom mũi kiếm, đồng thời gạt phát hai mũi tiễn bắn về phía tôi và Đường Thiên Trọng, giải được nỗi lo lắng phía sau cho Đường Thiên Trọng.

Trong lúc giao tranh dữ dội, cảm giác giá lạnh xướt qua mặt, tôi chẳng thể nào phân rõ là băng tuyết hay máu tươi của kẻ địch nữa.

Tiếng vó ngựa của đám truy binh ngày càng tiến gần, thế nhưng địch thủ phía trước đã càng ngày càng ít đi.

Ngay khi đánh bay tên địch thủ sau cùng chặn đường phía trước, Đường Thiên Trọng dường như đã yên tâm hơn, thở phào nhẹ nhõm.

“Bọn chúng muốn giết chết bản hầu ư, nằm mơ đi!”

Ngài bật cười lạnh lùng, quát roi lên lưng ngựa, chú ngựa Thanh Truy hí lên một tiếng dài rồi xông về phía trước như chớp giật.

Ngay khoảnh khắc ngựa phi nhanh về phía trước, phần lưng của tôi bất giác ngã về phía trước. Bất giác, tôi ngoảnh lại phía sau, gần như cùng lúc, phần lưng tôi bị trúng thứ gì đó.

Tôi nghe thấy tiếng mũi tiễn xuyên qua áo giáp hộ thân, thậm chí còn nghe thấy cả tiếng động nhỏ mũi tiễn găm vào da thịt.

Nỗi đau đớn nhanh chóng lan ra, tôi nhẩn nhẩn không rên thành tiếng, cau chặt đôi mày, mím chặt môi, quay sang bên cạnh nhìn, thấy khuôn mặt hiệu úy Trương hoang mang, sợ hãi, chém mạnh một đao vào tên thích khách tấn công Đường Thiên Trọng khi này.

Tên thích khách nay bỗng nhiên đầu một nơi, mình một nẻo, bàn tay trái cũng dần thả lỏng ra, tôi vẫn có thể nhìn thấy rõ ông tiễn rơi ra khỏi tay hắn.

Tiếp đó, hiệu úy Trương và hiệu úy Trần đều phát hiện ra tôi bị thương, vội vã tiến lên phía trước, tôi vội vã đánh mắt ra hiệu với họ quay về đại quân truy đuổi đang âm âm kéo đến phía sau lưng.

Thần sắc hai người nhột hắt đi, quay sang nhìn nhau, căng thẳng bám theo phía sau, cuối cùng cũng không dám lên tiếng kinh động đến Đường Thiên Trọng.

Bọn họ nhanh chóng hiểu ra, nếu như lúc này để cho ngài phát hiện tôi bị thương, cũng chẳng có thời gian băng bó, trị liệu cho tôi, ngược lại còn khiến cho Đường Thiên Trọng phân tâm, bất an.

Tôi mệt mỏi, tựa sát, ôm chặt lấy người của Đường Thiên Trọng, ngài dường như cũng cảm nhận được, hơi nghiêng nghiêng đầu quay lại hỏi: “Nàng mệt rồi sao? Cố gắng chịu đựng thêm một, hai canh giờ nữa, là có thể về đến phần địa giới của chúng ta rồi. Đường Thiên Tiêu dù lợi hại đến mức nào, sau khi chiếm được tám ngàn tinh binh của ta, cũng chẳng thể nào động được mười tám vạn đại quân kế tiếp của ta nữa”.

Vừa thoát khỏi vòng vây, phía sau vẫn truyền lại vô số tiếng vó ngựa của truy binh, vậy mà ngài vẫn không thay đổi ngạo khí cương nghị, nét mặt tự tin, mạnh mẽ nhìn tôi mỉm cười. Đôi mắt sáng trong như nước suối, rực sáng như đóa trẻ, ngoài bóng hình của tôi ra, không còn nhìn thấy bất cứ tạp niệm nào khác.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt của mình hiện lên trong đôi mắt của ngài, sắc mặt tái nhợt, đôi gò má gầy guộc nhô lên, cho dù trước kia có là quốc sắc thiên hương, xinh đẹp đến mức nào, thì lúc này cũng đã nhợt nhạt, vô hồn, nhìn thế nào cũng chỉ là một người phụ nữ bệnh tật, yếu mềm bình thường như những người phụ nữ khác mà thôi.

Vậy mà chính người phụ nữ tầm thường đã đem tai họa cho ngài hết lần này đến lần khác như tôi, lại có thể chiếm trọn trái tim và tình yêu của ngài sao?

Tôi bất giác nhìn ngài mỉm cười, người phụ nữ hiện lên trong mắt ngài cũng cười theo, tràn ngập niềm hạnh phúc, sung sướng.

“Cho dù thế nào đi nữa, hầu gia cũng luôn luôn là người anh hùng của thiếp”.

Tôi nói rồi, chỉ hận ngài cao to hơn Trang Bích Lam quá nhiều, còn thân thể của tôi không theo mong muốn càng ngày càng nặng nề, chẳng thể nào ra sức ôm lấy cổ ngài mà chủ động hôn lên môi ngài được.

Nghe thấy lời tôi nói, khuôn mặt Đường Thiên Trọng bỗng ửng đỏ lên, nhanh chóng quay đầu lại, cho ngựa phi nhanh về phía trước, miệng vẫn không ngừng lầm bầm: “Nhà đầu nàng đúng là muốn chọc ta tức chết mà, vẫn còn gọi ta là hầu gia”.

Tôi tựa vào lưng của ngài, cách một tấm áo giáp dày cộp, vẫn nghe rõ nhịp đập con tim của ngài, khẽ nhoén miệng cười.

Hầu gia là ngài, Đường Thiên Trọng cũng là ngài, gọi là gì có khác biệt sao?

Nếu như đã bước vào trái tim của nhau, cho dù chân trời góc bể hay xa tận chân trời cũng gần ngay trước mắt.

Tôi hoàn toàn không biết vết thương sau lưng mình rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào, nhưng ngựa càng phi nhanh về phía trước, tôi lại càng không cảm thấy nỗi đau nhói tim như trước đó nữa, toàn thân tê dại, cứng đờ bắt đầu lan đi khắp mọi tế bào trên cơ thể.

Nhớ đến màu lam kỳ quái ánh lên ở đầu mũi tiễn, trái tim tôi lại càng đập mạnh hơn.

Đường Thiên Tiêu nhất quyết muốn lấy cho được tính mạng của Đường Thiên Trọng, ngay cả binh khí, ám khí cũng đều tầm kích động.

Vết thương đằng sau dường như đã ngưng chảy máu.

Tôi thầm nghĩ, lúc này tôi vẫn cảm thấy sợ hãi, có điều nhiều hơn chính là cảm giác không cam lòng, lưu luyến vô cùng.

Những ngày chúng tôi ở cạnh bên nhau không nhiều, khúc mắc giữa hai bên thậm chí khiến chúng tôi chưa từng thành thật bày tỏ tấm lòng của mình cho người kia.

“Thiên Trọng...”

Tôi khẽ khàng gọi tên ngài.

Giọng nói rất bé, mang theo chút dịu dàng, chút mệt mỏi, lẫn khuất trong tiếng gió rít vù vù bên tai.

“Ừm...”

Không ngờ ngài vẫn nghe thấy, rồi đáp lại bằng giọng nói dịu dàng, ấm áp, chan chứa tình yêu.

Chiếc áo lông chồn màu đỏ tung bay theo làn gió mạnh, trông giống như một ngọn lửa rực rỡ, sinh động giữa ngày tuyết trắng âm đạm, giá băng.

Thi thoảng, có thể cảm nhận qua lớp lông vũ tung bay, tôi nhìn thấy một vài giọt máu tươi bay ra, nhỏ trên mặt tuyết, sau đó bị đạp loạn dưới chân ngựa.

Những giọt máu đó mang màu đen đáng sợ, không lành.

Tôi liền nói: “Thiên Trọng, truy binh hình như đã bị bỏ lại phía xa rồi”.

Đường Thiên Trọng liền đáp: “Đúng thế, Thanh Vũ của ta không cần phải sợ, con ngựa này là thượng hạng đã theo mấy huynh đệ chúng ta vào sinh ra tử không biết bao lần, bọn chúng đuổi không kịp đâu”.

Tôi mỉm cười đáp: “Thiếp không sợ. Lần cá cược này, nếu như ngài thắng, sẽ có giang sơn vạn lý của Đại Chu trong tay, nếu như ngài bại, lão vương gia ở dưới kia coi như cũng có chuẩn bị từ trước”.

Đường Thiên Trọng ngây ra trong chốc lát rồi quay đầu sang hỏi: “Phụ thân?”

Chỉ vờn vờn hai chữ ngắn ngủi, giọng điệu vô cùng lạnh lùng, không phải hoài niệm mà là căm hận.

Nếu như không phải trước khi lâm chung, Đường Thừa Sóc để lại biết bao cản trở, thì lúc này e rằng ngài đã đã giẫm lên xác của hai mẹ con Tuyên thái hậu mà bước lên ngai vàng tôn quý nhất của Đại Chu, đâu cần phải vất vả奔波 cùng người yêu trong cơn gió mưa bão tuyết nữa?

Thế nhưng nói cho cùng, tôi cũng thấu hiểu tấm lòng của Đường Thừa Sóc.

Đường Thiên Trọng không phải là người bạc tình bạc nghĩa như trong suy nghĩ của người đời, cho dù có thật sự giết chết người thân báo thù cho mẹ, thì cũng không thể nào dễ chịu, thanh thản sống hết cuộc đời còn lại.

Cũng giống như Đường Thiên Kỳ sau khi hãm hại mẹ con tôi báo thù cho mẹ ruột, cũng không dám đối mặt với tôi, với huynh trưởng của mình.

Cả tấm lưng phía sau đầm đìa máu, tôi đã hoàn toàn mất hết mọi cảm giác, ngay cả nhịp tim cũng ngày càng chậm lại. Tôi cố gắng hít thở không khí lạnh giá trong tuyết trắng, hy vọng không khí lạnh giá đó có thể khiến tôi tỉnh táo hơn trong giây phút này.

Ôm chặt lấy người ngài hơn nữa, tôi dường như tham lam muốn tận hưởng thân hình rắn chắc như sắt đá của ngài, rồi chậm rãi lên tiếng: “Lão vương gia trước khi qua đời có đưa cho thiếp một thứ, thiếp vẫn luôn mang theo bên người, không dám bỏ ra tùy tiện. Vương gia nói, nếu ngài bình bại như núi đổ thì giao nó cho ngài”.

Cả người Đường Thiên Trọng bỗng rung lên, giống như một chú chim ưng tung vuốt nhọn tấn công, cuối cùng cũng phát hiện được con mồi mà mình truy tìm bấy lâu.

Ngài liền nói: “Một lúc nữa nàng hãy giao nó cho ta, có biết không? Thứ đó bây giờ ta rất cần”.

Đây là việc nằm trong dự liệu, nhưng lòng tôi vẫn cảm thấy hơi giá lạnh.

Tôi khẽ lên tiếng: “Nếu như ngài cần, một lúc nữa xuống ngựa, thiếp sẽ đưa. Lão vương gia và ngài tuy là cha con, nhưng nói cho cùng vẫn chẳng giống nhau. Vương gia qua đời rồi vẫn mong rằng người phụ nữ mình yêu thương và đứa con trai thân yêu của mình đều có thể tiếp tục sống khỏe mạnh, hạnh phúc”.

Đường Thiên Trọng tỏ ra không vui, lạnh lùng đáp: “Cho nên, cả cuộc đời này, phụ thân đều sống vì người khác, chết đi rồi cũng chỉ được truy phong như một thân vương”.

Tôi gật đầu nói: “Còn ngài thì luôn muốn người mình yêu quý phải sống vì mình”.

Đường Thiên Trọng liền nói: “Điều đó là đương nhiên. Cũng giống như nàng, ta không bao giờ an tâm để nàng đến chỗ khác. Nếu như đứa trẻ đã mất, sau này ngay cả khi lâm trận ta cũng mang nàng đi theo, ngày nào nàng cũng phải ở cạnh ta, nếu như ta chết trên chiến trường, thì nhất định sẽ mang nàng theo cùng. Nếu không... ngay cả lúc chết cũng cô độc, đơn côi, vô cùng đáng thương”.

Cách suy nghĩ của ngài từ trước đến nay luôn luôn ngang ngược như vậy, chẳng hề quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Tôi đã không thay đổi được ngài nên cũng đành than ngắn thở dài: “Thiếp lại quá quen với đơn côi rồi. Trong cô đơn nhìn thấy người thân hoặc người mình yêu thương sống thật vui vẻ, hạnh phúc là thiếp đã cảm thấy mãn nguyện. Nếu như thiếp chết đi, ngài nhất định phải sống thật vui vẻ, hạnh phúc, như vậy thiếp mới an lòng”.

“Có ta đây, nàng không thể chết được”. Đường Thiên Trọng tức tối quay lại lườm tôi một cái, tôi cố gắng uốn thẳng người, mỉm cười, nhìn ngài rục rờ như ánh mặt trời chói lóa giữa mùa hè.

Khi ngài an tâm quay lại phía sau, hiệu úy Trương vội vã cho ngựa tiến lên định nói điều gì đó.

Tôi nhìn thấy sự lo lắng, bất an trong đôi mắt của hiệu úy Trương, liền lắc đầu ra hiệu.

Khi yêu một người, đương nhiên phải hy vọng người đó sống thật hạnh phúc, chứ không phải trở thành họa thủy liên lụy đến người ta.

Ánh mắt của hiệu úy Trương long lanh, vội vã quay đầu đi, bình thần như không óc chuyện gì, dụi mắt như thể bị tuyết bay vào mắt vậy.

Tuyết vẫn tiếp tục rơi không hề ngừng nghỉ.

Một ngày đầu năm thế này quả nhiên không phải ngày lành tháng tốt gì hết.

Tiếng pháo lúc lúc vang lên, truyền trong gió cũng trở nên thê lương, ảm đạm.

Cái được gọi là mưa sương bão tuyết, băng giá căm căm cũng chỉ là trời đất khoác lên mình một chiếc áo tang màu trắng, khóc thương cho sự ra đi của ai đó mà thôi.

Bàn tay ôm chặt lấy thân người ngài đã dần dần lỏng ra, tê dại, mất hết cảm giác, tôi chỉ biết dựa vào tưởng tượng của bản thân, nhớ lại thân hình mà tôi đã nằm cạnh biết bao đêm trước kia, cao lớn thế nào, to rộng đến đâu và mạnh mẽ ra sao.

Tôi cảm khái than dài: “Thiên Trọng, thiếp thật sự muốn sinh một bé trai, một bé gái nữa cho ngài”.

Đường Thiên Trọng liền nói: “Đợi khi nào sức khỏe nàng hồi phục, chúng ta sẽ nhanh chóng có những đứa con khác thôi. Sinh ra đứa bé trai phải giống như ta, sinh đứa bé gái... ừm, cũng phải giống như ta mới được. Nếu mà giống nàng yếu ớt, bệnh tật suốt ngày thế này tương lai nhất định sẽ phải chịu uất ức, ta không yên tâm được”.

Lòng ngực tôi tức khí, vô cùng bí bách, tôi nỗ lực hít không khí vào trong, vậy mà cảm giác lá phổi của mình chẳng nhận được chút khí nào. Mấy sợi tóc rơi xuống khỏi chiếc mũ lông, bay bay trong gió, càng ngày càng khiến đôi mắt tôi thêm mơ hồ, ngay cả tâm thần cũng trở nên hoảng loạn, bên tai tiếng gió lúc ào ào réo rắt, lúc lại im lìm vô thanh.

Tôi vội ôm lấy ngài, hai tay từ từ rơi xuống, tựa sát vào lưng ngài nói: “Thiên Trọng, thiếp mệt quá, muốn ngủ một lát”.

Đường Thiên Trọng liền vội vã nói: “Đừng ngủ. Trời lạnh giá thế này, cẩn thận không nhiễm phong hàn đó. Hơn nữa ngồi trên lưng ngựa rất sóc, làm sao mà ngủ được”.

Tôi thì thầm lên tiếng: “Mấy ngày nay, thiếp không được ngủ an lành chút nào. Thiếp phải ngủ một lát, chỉ một lát thôi”.

Đường Thiên Trọng dường như đang nói gì đó, nhưng tôi chẳng thể nào nghe rõ được nữa.

Từ từ cúi đầu xuống, hai tay chẳng còn chút sức lực nào buông xuôi hai bên.

Trong màu trắng tang thương, chiếc áo lông vẫn không ngừng bay bay trong gió.

Chiếc đai lưng vẫn buộc chặt tôi lại với thân thể ngài, vẫn ghé sát thân thiết vô cùng, khiến tôi cảm thấy an tâm hơn lúc nào hết.

Tôi hoảng hốt nhớ lại một câu nói của Đường Thiên Trọng.

Ngài nói: “Thanh Vũ, nàng mãi mãi không bao giờ biết, ta còn yêu nàng nhiều hơn những gì nàng có thể tưởng tượng được”.

Thật ra, ngài đã làm.

Tôi hoàn toàn thấu hiểu.

Đường Thiên Trọng, ngài mãi mãi không bao giờ biết, thiếp còn yêu ngài nhiều hơn những gì ngài có thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cửu Trùng Xuyên Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Sinh Tử Phù Dân, Mỉm Cười Ứng Phó Cùng Thâm Ý

Từ trước đến nay chưa từng có ai nói mạng tôi vững. Thế nhưng khi mở mắt, nhận ra mình đang nằm trong cung Di Thanh, nhìn thấy Ngưng Suong, Tầm Nguyệt hầu hạ mình, tôi mới sực nhớ ra câu nói về tai họa hơn ngàn năm trước.

Hồng nhan họa thủy.

Lần này, tôi lại gây họa cho ai đây?

Cảm giác tê dại khiến tôi mê man đã tan biến, dưới tấm vải lụa cuốn quanh lưng, vết thương vẫn không ngừng nhói đau.

“Chiều nghi, người mau uống thuốc đi”.

Ngưng Suong bê bát thuốc đến, dùng thìa bón những thìa thuốc đen ngòm đến trước miệng tôi, vẫn là nụ cười dịu dàng trước kia, vẫn vô cùng thận trọng chăm sóc cho chủ nhân.

Tôi mơ màng suy nghĩ, có cảm giác như mình vẫn đang mơ.

Lẽ nào tôi vẫn còn trong giấc mộng?

Hoặc giả, từ việc bị Đường Thiên Trọng cướp đi, sau đó bắt giết đánh mất trái tim, rồi việc Đường Thiên Kỳ, Đường Thiên Tiêu liên thủ ám toán, tương phùng cùng Đường Thiên Trọng ở chiến trường khốc liệt đầy tuyết trắng mới thật sự là một giấc mộng dài.

Khi tỉnh mộng, tôi vẫn ở trong Hoàng cung Đại Chu, vẫn là phi tử của Đường Thiên Tiêu, vẫn là một Ninh chiêu nghi mà Đường Thiên Trọng không từ thủ đoạn, tìm mọi cách để đoạt được về mình hay sao?

Tôi liền hỏi: “Đây là thuốc gì?”

Ngưng Suong mỉm cười đáp lại: “Chất độc đã giải trừ, đây đều là những vị thuốc bồi bổ lại sức khỏe cho chiêu nghi thôi. Nghe thái y nói, chiêu nghi vừa phá thai đã phải bỏn ba khắp chốn, sau đó lại trúng độc bị thương, nếu như không chữa trị, tình đường cẩn thận chắc chắn sẽ để lại di chứng sau này”.

Vị đắng nơi đầu lưỡi lan tỏa đi khắp toàn thân, tôi hoảng loạn nhìn ra xung quanh.

Cung Di Thanh lúc này càng tinh tế, thanh cao hơn so với tưởng tượng.

Tấm che giường màu xanh da trời, tấm rèm xanh ngọc, ngay cả tấm bình phong ở phía sau cũng được thêu rất tinh tế, thanh nhã.

Một đóa sen hồng lớn, bên cạnh là những phiến lá, yếu điệu soi mình trên mặt nước, thướt tha đượm tình. Trên phiến lá sen, uyên ương từng cặp, quần quýt bên nhau, hạnh phúc thanh nhàn.

Trên tấm bình phong có thêu câu thơ bằng chỉ đen:

“Sen xanh che mặt nước trong

Phù dung rạng rỡ sắc hồng đẹp tươi

Tinh lang muốn hái về thời

Cành sen thiếp cũng bồi hồi ấp ôm”.

Nhịp điệu khúc ca Giang Nam sinh động, rộn ràng văng vẳng bên tai, trong khúc ca ấy, tôi chỉ nhớ đến mỗi Đường Thiên Trọng.

Đôi mắt ngái dịu dàng, ăm ắp thì thầm nói những lời bá đạo, ngang ngược: “Chúng ta nếu sinh ra một bé trai, sẽ phải giống như ta, nếu sinh bé gái, cũng phải giống ta, như vậy mới không bị người khác ăn hiếp”.

“Đường Thiên Trọng... đang ở đâu?”

Tôi thẳng thắn đưa ra câu hỏi này.

Một con người bất luận tôi sống hay chết cũng không cho phép rời khỏi mình, vậy thì tại sao lại có thể giao tôi cho Đường Thiên Tiêu chứ?

Hơn nữa... lại là trong Hoàng cung, nơi vốn dĩ đang bị binh mã của Đường Thiên Trọng chiếm đóng.

Ngưng Suong do dự, quay sang nhìn Tầm Nguyệt, không dám đáp lại.

Nổi bức bách sau khi trúng độc lại dâng trào, tôi hít thở nặng nề, nhưng vẫn chẳng thể nào cảm thấy thoải mái hơn.

“Ngài ấy đã chiến bại rồi... bị thương rồi? Hay là... có phải là đã...”

Chữ đó tôi không dám nói ra, lại càng không dám tưởng tượng.

Tôi chỉ vừa mới ngủ một giấc, một giấc ngủ không có hy vọng tỉnh lại được mà thôi. Cho dù tôi sống hay chết, thì tất cả cũng phải phát triển theo đúng hướng vốn có của nó mới đúng.

Ngài đã đột phá vòng vây rồi. Trong tay ngài nắm giữ hơn mười tám vạn tinh binh. Thậm chí ngài còn có được thứ để trong chiếc túi tôi luôn mang bên người, nhận được sự tương trợ to lớn đó nữa.

Ngài không có lý do gì thất bại, không có lý do gì chết, cũng giống như tôi không có lý do gì lại quay về Hoàng cung đã giam lỏng tôi suốt ba năm trời này.

Thế nhưng khi tôi đưa tay sờ vào người, vật cứng đung trong chiếc bao kia vẫn còn nguyên vẹn. Đó chính là miếng hồ phù, đại diện cho một cánh tinh binh mà Nhiếp chính vương đã âm thầm nuôi dưỡng bao năm nay.

Trên đường chúng tôi chạy trốn, ngài vẫn còn tâm niệm niệm nhớ tới miếng hồ phù có thể khiến ngài ngay tức khắc chiếm được thế thượng phong.

Trái tim tràn đầy tham vọng của ngài, ngay cả khi nằm mơ cũng muốn báo thù được cho mẫu thân, trở thành bậc cửu ngũ chí tôn, thế nhưng sau đó tại sao lại không lấy đi nữa?

Ngưng Surong, Tầm Nguyệt vẫn cứ không dám trả lời, còn sau tám bình phong bỗng truyền lại tiếng cười hóm hờ của vị Hoàng đế trẻ tuổi.

“Thanh Vũ”.

Ngài bước ra từ sau tám bình phong, vẫn khoác trên người bộ y phục màu vàng giản dị, còn chẳng buồn thất đai lưng, đôi mắt đan phụng khẽ nhướng lên, lười nhác đi về phía tôi.

Đôi môi tôi run một hồi lâu, khó khăn lắm mới thốt ra được vài từ: “Hoàng thượng...”

Đường Thiên Tiêu bước lại gần, ngắm nghía tôi chăm chú, đôi mắt càng hiện rõ ý vui vẻ, hân hoan.

“Ừm, không tệ đâu, cái mạng nhỏ của nàng cuối cùng cũng được trầm nhật về rồi”.

Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt hân hoan của ngài, chẳng buồn nói lời chào hỏi giả dối, khách sáo mà thẳng thắn đi vào vấn đề: “Đường Thiên Trọng đâu rồi?”

Ngài quả nhiên cau chặt đôi mày trả lời: “Con nha đầu này đúng là vô lễ quá. Trước kia lúc nào cũng nhớ nhung Trang Bích Lam, trẫm cho rằng thanh mai trúc mã, nàng mãi mãi si tình không hối hận. Đến nay trẫm có lòng muốn cho nàng toại nguyện thì nàng lại dự định có mối nói cũ, quyết tâm đi theo tên loạn thần tặc tử đó sao?”

Tôi tức giận đáp lại: “Hoàng thượng, thần thiếp là người có mối nói cũ, không chung thủy, vốn dĩ không phải là người phụ nữ tốt đẹp gì. Tên loạn thần tặc tử đó vốn cũng chính là anh họ của ngài. Ngài ấy và phụ thân cũng đã từng chinh chiến khắp nơi để giành được giang sơn Đại Chu rộng lớn như hôm nay cho ngài”.

Đường Thiên Tiêu tức đỏ bừng mặt lên, đột nhiên nhíu chặt đôi mày chỉ vào bọn Ngưng Surong rồi quát: “Cút hết ra ngoài”.

Đáng thương cho hai nha đầu kia đúng thật là tự dung chuốc đắng vào người. Từ sau khi tôi rời khỏi cung Di Thanh này, chúng không biết bị đối xử lạnh nhạt tới mức độ nào, có lẽ cũng chịu khổ nhiều, đến nay tôi quay về rồi, chúng cũng phải chịu đựng vui buồn thất thường của Hoàng thượng.

Hiện nay, e là chẳng còn ai có thể quyền lực hùng mạnh, hỷ nộ bất thường được như Đường Thiên Tiêu nữa. Đến khi cung nữ người hầu lui hết ra ngoài, Đường Thiên Tiêu lại tỏ ra phiền não, âu sầu.

Ngài đi đi lại lại mấy vòng trước chiếc giường tôi nằm rồi ngược nói: “Đừng nhớ nhung đến Đường Thiên Trọng nữa. Hắn đã giao lại nàng cho trẫm rồi”. Tôi nắm chặt bàn tay, không hề do dự mà đáp: “Thiếp không tin”.

“Trẫm cũng không tin”.

Đường Thiên Tiêu dùng bước chân bất an, nhanh chóng đáp lại câu nói của tôi.

Tôi lặng người đi.

Đường Thiên Tiêu nhìn tôi bằng ánh mắt không cam lòng rồi nói: “Trận này trẫm đã thắng, nhưng thắng một cách lạ lùng, khác thường. Trẫm thật sự không thể nào hiểu nổi, một anh hùng tái thế như hắn lại nguyện buông tay chịu trôi chỉ để cứu một người phụ nữ”.

Tôi nín lặng hơi thở, nhưng lại cảm thấy đau đớn như cắt ruột cắt gan. Một lúc lâu sau, tôi mới nghẹn ngào lên tiếng: “Ngài ấy... sẽ không làm như vậy đâu”.

Đường Thiên Tiêu nheo mắt nhìn vào hoa văn trên tấm bình phong rồi chậm rãi nói: “Trẫm cũng nghĩ vậy... hắn ta đáng lý ra sẽ không làm như thế, trẫm lúc đó nghĩ ngờ hắn đang giờ ám mưu quỷ kế gì khác, nên trẫm đã sai người cứu chữa cho nàng, lại dùng roi da đánh hắn một trận toi bời trước đám đông, máu tươi nhuộm đỏ cả tuyết trắng. Không ngờ hắn... chẳng hề nói một câu nào hết”.

Chính là sau khi tôi nói muốn ngủ một lát sao?

Chắc hẳn ngài đã phát hiện tôi có gì đó bất ổn, sau đó chẳng thêm để tâm đến đám truy binh phía sau, dừng lại để cứu tôi, thậm chí còn giao lại tôi cho Đường Thiên Tiêu cứu chữa, không tiếc thân mình, buông tay chịu trôi?

Từ đó.

Từ một kẻ cao trên vạn người, ngài trở thành một tử tù hạ đẳng, bị người khác đánh đập, sỉ nhục, rồi... chết đi?

Cho dù chết đi, cũng không được bình an.

Theo quy tắc trò chơi, thắng làm vua thua làm giặc, ngài sẽ trở thành loạn thần tặc tử dưới ngòi bút của sử quan, để lại tiếng xấu ngàn đời.

Bức họa điêu khắc từng hạc vạn niên trên cánh cửa vẫn còn nhìn thấy dấu vết đao đâm vào rõ rệt khi Đường Thiên Tiêu nhắc đến mối hận bị Đường Thiên Trọng đoạt mất người trong lòng. Phần cổ của hạc tiên bị đao găm vào dường như đã báo trước mọi chuyện diễn ra của ngày hôm nay.

Nước mắt lã chã, tôi vẫn quyết mở miệng nói: “Hoàng thượng quả là một người thâm sâu khó lường, mưu toan sách lược, không những hiểu thấu tình người lòng người, mà đưa luôn cả một thái nhi chưa kịp chào đời vào trong tính toán của mình, quả thật là đạo của bậc đế vương, mưu lược của một thiên tử, quả nhiên là không gì không có lợi, vô địch giữa chốn thiên hạ”.

Đường Thiên Tiêu trầm ngâm một lúc rồi nói: “Trẫm biết rằng nàng đã chịu rất nhiều khổ sở khi rơi vào tay của Đường Thiên Kỳ, trẫm cũng đã từng khuyên nhủ nàng, một khi quay về bên cạnh Đường Thiên Trọng, tai họa giáng xuống, muốn tránh không được. Thế nhưng nàng vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ, lẽ nào lại trách trẫm sao?”

Tôi lau khô nước mắt rồi mỉm cười đáp: “Làm sao lại dám trách Hoàng thượng được chứ? Người xưa đã bảo những bậc đế vương nếu như không làm đến mức tuyệt tình tuyệt nghĩa thì chẳng thể nào ngồi vững trên long ý. Hoàng thượng là thánh quân, là hiền đế, sau này sẽ càng ngày càng anh minh, càng ngày càng hiền đức, đương nhiên sẽ không làm mấy chuyện xuân ngọc như Khang hầu. Thái nhi mới hơn năm tháng tuổi của thần thiếp có thể trở thành bước đệm đưa Hoàng thượng quay lại hoàng vị, coi như cũng là phúc phận ba đời của nó”.

Sắc mặt Đường Thiên Tiêu tái nhợt lại, lùi lại phía sau rồi nói: “Nàng không cần phải chỉ gạ mắng chớ. Những gì trẫm làm với Đường Thiên Trọng là điều hợp với thánh đạo, thế nhưng với nàng và Nhà Ý... trẫm quả thực thiếu sót, phụ lòng. Nếu như nàng oán hận, chỉ thẳng vào mặt trẫm mắng nhiếc cũng không sao, nếu như nàng có thể nghĩ thoáng, trẫm bằng lòng bù đắp cho hai người”.

Tôi mỉm cười hỏi: “Hoàng thượng định bù đắp thế nào?”

Đường Thiên Tiêu dường như thở phào nhẹ nhõm, thì thầm nói: “Vậy nàng muốn được bù đắp thế nào?”

Tôi đáp: “Ngài hại chết đứa con của thiếp, thì phải bảo toàn mạng sống cho phu quân của thiếp. Cho dù có đầy ải hai chúng thần ra ngoài biên cương, cả đời nghèo đói khổ sở, thiếp cũng can tâm tình nguyện”.

Đường Thiên Tiêu lập tức hất tay nói: “Không thể nào! Tội mà Đường Thiên Trọng phạm phải đáng chu di cửu tộc, phải xử lăng trì còn chưa đến hết tội. Nể tình hoàng thúc và nàng, cùng lắm trẫm cho hắn được chết toàn thây”.

Tôi vốn dĩ chẳng dám mong chờ ngài sẽ nghe theo lời cầu khẩn của tôi mà tha cho Đường Thiên Trọng, thế nhưng sau cùng cũng lấy được chút tin tức của Đường Thiên Trọng qua lời nói của ngài, coi như cũng an lòng được đôi chút.

Ít nhất tôi có thể khẳng định rằng, ngài vẫn chưa chết.

Thế nhưng lo lắng trước quyền lực và oai danh của ngài trong triều đình, Đường Thiên Tiêu chắc chắn phải dồn ngài vào chỗ chết mới an lòng.

Tôi mỉm cười lạnh lùng nói: “Hoàng thượng, cửu tộc của Thiên Trọng... hình như không những bao gồm cả thiếp và Đường Thiên Kỳ mà còn có cả Thái hậu và Hoàng thượng đấy”.

Đường Thiên Tiêu liền nói thêm: “Vậy nên trẫm cũng không muốn đại khai sát giới... Có điều, Đường Thiên Trọng cũng chưa được coi là phu quân của nàng đúng không? Người có hôn ước với nàng từ nhỏ là Trang Bích Lam, có danh phận phu thê thì lại là với trẫm. Còn hắn chưa cho nàng bất cứ một danh phận nào, vậy thì nàng là thê tử của hắn khi nào chứ?”

Tôi đặt đầu vào chiếc gối, từ từ nhòe mi mắt cười: “Thế nhưng trong lòng thiếp, chỉ có ngài ấy mới là phu quân. Cũng giống như trong lòng Thiên Trọng, chỉ có thiếp mới là thê tử. Còn về chuyện người khác nhìn nhận thế nào, thì đó là chuyện của bọn họ”.

Đường Thiên Tiêu sầm mặt lại không nói thêm gì.

Tôi lại tiếp tục nói: “Hoàng thượng cũng có vô số phi tần, thế nhưng không biết trong trái tim của mình, người nào mới là thê tử mà Hoàng thượng coi trọng? Là “gà trống” nương nương ở cung Hỷ Khánh, hay là Hiền phi nương nương, Đức phi nương nương mà ngài chẳng buồn nhìn lấy một lần?”

Đường Thiên Tiêu quay người ra phía ngoài lạnh lùng nói: “Nàng cố gắng tỉnh dưỡng đi, đừng suy nghĩ mấy chuyện linh tinh nữa. Đường Thiên Trọng đã biến chiêu nghi sống của trăm thành người chết, trăm cũng có thể biến một Thục phi đã chết thành một Ninh Thục phi ở bên trăm suốt nửa đời còn lại”.

Tôi liền nhớ đến chuyện Ninh chiêu nghi ở cung Di Thanh sau khi chết đi được sắc phong thành Thục phi, cũng bật cười lạnh lùng rồi nói: “Trước kia, Ninh chiêu nghi vẫn còn là một người bạn của Hoàng thượng, thế nhưng bây giờ Thục phi của ngài thật sự đã chết rồi. Một mình chủ như Hoàng thượng số trời đã định sẵn là cả đời cô độc, ngay đến một người bạn cũng không có”.

Trước lời nguyên rủa ác độc của tôi, thân người Đường Thiên Tiêu run lên, phần nộ nhìn tôi chăm chăm, có điều không hề trách mắng, cũng không hề biện giải, mà chỉ lặng lẽ rời đi.

Còn tôi sau khi ngài rời khỏi, cả thân người bắt đầu run lên, rất lâu sau vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Đường Thiên Trọng, Thiên Trọng.

Không phải ngài vẫn nói rằng, cho dù thiếp có chết, cũng nhất định không để thiếp rời khỏi ngài hay sao?

Ngài đã phải tuyệt vọng đến mức nào mới chấp nhận trao thiếp vẫn còn sống vào tay kẻ địch, vứt bỏ tất cả mọi thứ bản thân đã gây dựng bao năm nay, đi vào tuyệt lộ không có lối thoát như bây giờ?

Mũi tên sau lưng tuy không làm tổn thương chỗ yếu hại, có điều sau bao ngày tháng chịu đủ mọi giày vò, gian khổ, sức khỏe tôi đã suy sụp đi rất nhiều. Tôi không dám nghĩ đến cảnh nguy khốn lúc này của Đường Thiên Trọng và cả cái chết đang rình rập ngài, đó đều là những yếu tố có thể phá hủy toàn bộ ý chí, lòng tin của con người, khiến tôi đau đớn đến ruột đứt gan. Thế nhưng trong đầu tôi bất cứ lúc nào cũng hiện hiện hình bóng của ngài. Khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị, đôi mắt sâu thẳm, huyền bí, đôi mày đen sậm, cau chặt, và cả những lời nói lạnh lùng, độc địa mà bây giờ nghĩ lại thấy đáng yêu biết chừng nào.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bóng dáng của con người mà tôi vừa nhìn đã muốn tránh xa, lại in đậm trong trái tim tôi, quấn quanh trong tâm trí tôi đến mức này. Tôi không thể nào giương mắt ngồi nhìn ngài đi vào tuyệt cảnh, càng không chịu được sự thật ngài vì tôi mà chịu cảnh khốn cùng như hiện nay.

Có lẽ cái chết chính là phương thức giải thoát lý tưởng nhất cho tôi lúc này, thế nhưng tôi chết đi thế này, cho dù theo đúng như nguyện vọng trước kia của Đường Thiên Trọng, được cùng ngài làm một đôi phu thê ma quỷ, thì tôi vẫn cứ không can tâm.

Miền cường vực thân thể yếu đuối của mình, tôi bảo Ngưng Surong và Tầm Nguyệt bằng mọi cách phải liên hệ được với Cận Thất và Nam Nhã Ý.

Bên cạnh tôi đã không còn người hầu nữ nhanh nhẹn, tài giỏi như Vô Song nữa, thế nhưng Ngưng Surong và Tầm Nguyệt nói cho cùng cũng đã từng trải qua hoạn nạn cùng tôi, vậy nên nếu chuyện nằm trong phạm vi cho phép, họ vẫn vui vẻ giúp đỡ tôi.

Cận Thất thường xuyên đi lại trong cung, mỗi lần đến cung Di Thanh đều hầu cận bên cạnh Đường Thiên Tiêu, nhưng tôi hoàn toàn không tìm được cơ hội để nói chuyện riêng. Thế nhưng nói cho cùng Cận Thất đã từng nhận ân huệ của tôi, nên khi nghe thấy mấy người cung nữ thì thầm, vào tầm chiều nhân lúc Đường Thiên Tiêu dùng bữa tại cung Hỷ Khánh đã âm thầm đến thăm tôi.

Cận Thất đi theo Đường Thiên Tiêu đã lâu, rất biết cách quan sát nét mặt của chủ nhân, nhìn qua có lẽ cũng biết được dụng ý của tôi, sau khi hành lễ, tôi còn chưa kịp mở miệng, Cận Thất đã nói: “Nương nương, người muốn nô tài làm gì cũng được, nhưng riêng chuyện của Khang hầu, thật sự nằm ngoài khả năng cho phép của nô tài, cũng không phải là chuyện mà nô tài có thể nói xen vào”.

Tôi âm trầm hỏi: “Khang hầu... hiện nay đang ở thiên lao?”

“Thiên lao”. Cận Thất gật đầu, thậm chí nhìn sắc mặt tôi còn thận trọng nói thêm hai từ: “Tử lao”.

Tôi than thở: “Hoàng thượng hận ngài ấy thấu xương”.

Cận Thất bèn đáp: “Nếu như nói là hận... thì cũng chưa đến mức đó. Hôm trước, Hoàng thượng một mình dùng bữa ở điện Càn Nguyên, một mình ngắm trăng thưởng nguyệt, cao hứng còn nhắc lại chuyện hồi nhỏ của ngài... nhắc tới Nhã Ý cô nương, còn nhắc tới cả Khang hầu... có điều rất nhanh sau đó ngài liền chuyển sang chuyện khác. Nghe nói, khi vương phi Nhiếp chính vương còn sống đã dặt theo Khang hầu vào cung, lúc đó Hoàng thượng và Khang hầu rất hợp nhau”.

Đường Thiên Tiêu cũng không phải người vô tình, thậm chí còn đa tình hơn những người khác. Có điều cho dù ngài có tình sâu nghĩa nặng đến đâu, cũng không thể nào địch lại nổi mê lực tuyệt đối của ngôi vị cửu ngũ chí tôn, địch không nổi chiếc ngai vàng tỏa ánh hào quang, lấp lánh quý giá kia của ngài được.

Tôi khựng người trong giây lát rồi hỏi thêm: “Có nghe nói lúc nào sẽ xử quyết không?”

“Có người dâng tấu nói đề qua tháng Giêng rồi mới xử quyết, thế nhưng Thẩm đại tướng quân khuyên Hoàng thượng nên giải quyết nhanh chóng để tránh đêm dài lắm mộng, vậy nên đã định sau Tết Nguyên tiêu sẽ hành hình”.

Sau Tết Nguyên tiêu.

Cũng chẳng còn mấy ngày nữa. Tôi miễn cưỡng mỉm cười nhìn Cận Thất nói: “Cận công công, ta biết công công thường xuyên đi lại chỗ cũng Đức Thọ, có thể phiền công công chuyển một câu cho Thái hậu nương nương được không?”

“Thái hậu? Là câu gì?”

“Phiền công công nói với Thái hậu rằng, Nhiếp chính vương cả đời vất vả, cả đời tình si, xin đừng để tất cả mọi tâm tư của ngài sau cùng trở thành trống rỗng, hư vô cả”.

Cận Thất không hiểu, tôi cũng chẳng đưa thêm lời giải thích.

Tuyên thái hậu, Tuyên Tĩnh Uyển, người không thể không biết Nhiếp chính vương khổ sở xếp đặt mọi chuyện như vậy là vì ai, cũng không thể không biết muối muội ruột thịt của mình Tuyên Tĩnh Nhu đã chết vì ai, Đường Thiên Trọng lại báo thù vì ai.

Tôi thật lòng không biết một câu nói ngắn ngủi như vậy liệu có thể đã động được một Tuyên thái hậu đã lăn lộn nửa cuộc đời trong biết bao mưu mô tranh đoạt quyền thế đến mức độ nào?

Thế nhưng tôi không thể để người có cơ hội quay mặt làm ngo, giả vờ không nhìn thấy cốt nhục của người muối muội ruột thịt và người tình xưa cũ đang bị người và con trai yêu quý của người đẩy vào chỗ chết.

Nam Nhã Ý cũng đến rất nhanh.

Lúc đó, tôi đang sốt cao, nằm mê man trên giường bệnh. Lúc tỷ tỷ đỡ dậy, toàn thân tôi mướt mát đầy mồ hôi, một lúc lâu sau mới mỉm cười nói: “Vết thương đang bị nhiễm trùng nên thi thoảng muối vẫn phát sốt. Vừa mới uống bát thuốc hạ sốt xong, cho nên người lúc này ướt đầm đầy mồ hôi”.

Nam Nhã Ý im lặng rồi sau đó lại than dài: “Sắp đến Nguyên tiêu rồi”.

Nguyên tiêu?

Nghe nói đây là một ngày đại cát đại lợi mà cả nước chờ trông.

Nhiếp chính vương đã qua đời, Khang hầu dấy binh làm loạn đã bị bắt, đệ đệ của Khang hầu là Đường Thiên Kỳ dẫn theo thuộc hạ, binh mã quy thuận Hoàng đế Đại Chu, tiểu Hoàng đế không chút thế lực nào lại bị phế hồi về ngôi vị Phúc Xương Vương.

Cây đồ chìm bay mất.

Mười tám vạn tinh binh của Đường Thiên Trọng như rắn mất đầu, sau thời gian đối kháng ngắn ngủi nhanh chóng quy thuận Đường Thiên Tiêu, sau đó nhanh chóng bị chia nhỏ rồi điều vào các đội quân thân thuộc của Hoàng thượng.

Khang hầu một thời hiển hách oai danh, quyền lực khuynh đảo triều chính trong một thời gian ngắn đã trở thành kẻ bại tướng.

Đường Thiên Tiêu ngày nay đã trở thành thiên tử thật sự của Đại Chu trong tiếng tán tụng, ngợi ca không ngớt của con dân, triều thần. Ngài vẫn lười nhác như trước kia, lại có thêm biết bao triều thần bị ngài âm thầm giáng chức, giảm quyền, đã kích mạnh mẽ, đến mức không còn đường rút lui.

Tôi cảm tấm khăn ướt do Tầm Nguyệt mang đến lau sạch hết mồ hôi rồi hỏi: “Phía Bích Lam giờ sao rồi?”

Nam Nhã Ý nhũn mày đáp: “Vẫn ổn thôi, Hoàng thượng đối với huynh ấy rất tử tế... ngay cả việc cướp người khỏi doanh trại của Đường Thiên Kỳ ngài cũng không truy cứu nữa. Binh mã ở vùng Giao Châu trước mắt vẫn nằm trong tay của Trang đại tướng quân. Bọn Nam Di không ít lần đem quân sang gây gỗ, nhất thời chưa thể điều chuyển được. Có điều Bích Lam lại được sắc phong thành Phiêu Kị tướng quân, lại kiêm thêm chức Binh bộ Thượng thư, tạm thời không cách nào quay về Giao Châu được”.

Tỷ tỷ nói rất mơ hồ nhưng tôi thấu hiểu hết. Tuy trên danh nghĩa nhà họ Trang đã quy thuận triều đình, nhưng vẫn nắm binh mã trong tay. Phía Nam Giao Châu tiếp giáp với Nam Di hay có chiến sự, tình hình hỗn loạn, thói quen của binh lính cũng khác so với trong Trung Nguyên, là nơi mà triều đình với tay không tới. Đường Thiên Tiêu hậu đãi họ Trang, phong chức quan cao cho Trang Bích Lam, nhưng lại bắt chàng ở trong phạm vi Kinh thành, coi như làm một con tin.

Tôi khẽ than dài: “Đối với chuyện của Khang hầu, chắc hẳn Bích Lam cũng không tiện nói gì đúng không?”

Ánh mắt Nam Nhã Ý bỗng sầm lại, đưa mắt nhìn sang đám người Ngưng Sương đứng cạnh bên, do dự một hồi rồi mới nói: “Bích Lam sao?... Huynh ấy rất khâm phục sự anh minh thần toán của Hoàng thượng, cũng tán thành sự quyết định của ngài”.

Tôi hiểu ý, liền quay sang bảo bọn Ngưng Sương: “Ta với Nhã Ý tỷ tỷ thì thăm chuyện riêng tư của phụ nữ, các người không cần phải đứng hầu trong này nữa”.

Bọn Ngưng Sương, Tầm Nguyệt tuy rằng do dự đôi lát, nhưng sau cùng vẫn lui ra ngoài, lặng lẽ đóng cửa lại.

Đám cung nữ rút ra ngoài, cả căn phòng đột nhiên tĩnh lặng hẳn. Trầm hương ngan ngát tỏa ra, dường như đến lúc này mới tỏa hết cái hương vị khiến

người ta phải say đắm, thoảng bên mũi, cuộn trong lòng, khiến tôi từ từ tỉnh tâm lại.

Nam Nhã Ý đỡ tôi tựa vào gối, tỷ tỷ cũng tháo giày ra, đưa chân vào trong chăn, cùng nằm trên giường với tôi rồi mới thì thầm “Bích Lam bảo tỷ hỏi muội xem muội có dự định gì?”

“Muội còn có thể có dự định gì nữa?” Tôi cay đắng mỉm cười. “Ngài đã xả thân tương cứu, muội cũng sẽ liều mình ở bên ngài”.

“Tình yêu sâu đậm, sống chết bên nhau”. Nam Nhã Ý dường như đang suy nghĩ gì đó, nhưng lại không đưa lời ngăn cản, chỉ nói: “Muội muốn tỷ giúp đỡ muội thế nào đây?”

Với tình yêu của Đường Thiên Trọng dành cho mình, tôi dù có phải tan xương nát thịt cũng không tiếc nuối, thế nhưng Trang Bích Lam chưa từng nhận ân huệ của ngài, ngược lại còn chịu si nhục. Nỗi nhục đó, đổi lại là bất cứ ai cũng ghi khắc trong tim, khó lòng nhàn nhai.

Tôi do dự một hồi mới nói: “Trang Bích Lam chịu giúp Khang hầu sao?”

“Huynh ấy không giúp Khang hầu, nhưng sẽ giúp muội”. Nam Nhã Ý bật cười rồi nói: “Nếu như huynh ấy không giúp muội, thì đó mới là chuyện kỳ lạ bậc nhất trong thiên hạ”.

Tôi mỉm cười cay đắng: “Nhã Ý, muội đã phụ huynh ấy, tỷ tỷ cũng biết mà”.

Nam Nhã Ý lắc đầu nói: “Muội cho rằng muội đã phụ huynh ấy, nhưng huynh ấy luôn nghĩ chính bản thân đã phụ muội. nếu không vì muội, nhà họ Trang chưa chắc đã phải đi đến bước đường này, không phải huynh ấy, muội cũng không lâm vào tình cảnh hiện nay. Còn theo cách nhìn của ta, chẳng ai phụ ai hết cả, chẳng qua là... ông trời trên người mà thôi”.

Tỷ tỷ quay sang nhìn tôi nói: “Thật ra, Hoàng thượng cũng từng có ý định lấy muội để vỗ về hai cha con nhà họ Trang, cho nên Bích Lam bảo tỷ nói với muội rằng, nếu như muội không muốn ở lại trong cung, huynh ấy sẽ nghĩ cách đưa muội về phủ họ Trang, làm bạn cùng tỷ, như vậy sẽ không quá đơn côi... Hoàng thượng đã ban trả lại hết mọi gia sản của nhà họ Trang trước kia, phủ họ Trang bây giờ vẫn y như trước kia. Bích Lam nói lúc nhỏ muội thường xuyên ngắm cảnh và câu cá dạo mát ven hồ sen nhà họ Trang”.

Hồi tưởng lại người thiếu niên tuyệt mỹ khoác tấm áo nâu nhạt bên hồ sen rực rỡ năm xưa, tôi cảm giác như đang ở trong mộng ảo, một lúc lâu sau mới mỉm cười nói: “Huynh ấy là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này, thế nhưng... muội bất cẩn lại phải lòng người đàn ông xấu xa nhất trên đời”.

Nam Nhã Ý thấu hiểu được tâm ý của tôi bèn nói: “Nhà họ Trang tuy tay nắm trọng binh, thế nhưng muốn bảo vệ cho Khang hầu không phải chuyện dễ dàng. May mà Định Bắc vương cũng có ý muốn bảo vệ Khang hầu, chỉ bằng bảo Bích Lam đi bàn thảo sách lược cùng vương gia, nếu như hai người họ liên thủ, phía Hoàng thượng cũng không thể không cân trọng vài phần”.

Tôi vô cùng kinh ngạc hỏi lại: “Định Bắc vương?”

“Đúng vậy”. Nam Nhã Ý nhanh chóng đáp lại. “Ai mà ngờ được, Định Bắc vương, công thần số một trong lần bình định phản loạn này lại là người dâng tấu chương nói, Khang hầu mưu phản, tội không thể tha, nhưng đã từng lập nhiều công lao hiển hách, cũng là hoàng thân quốc thích, không nên chết dưới lưỡi đao vô tình, khẩn cầu Hoàng thượng miễn tội chết cho ngài. Từ trước đến nay, thế tình toàn gió chiều nào xoay chiều ấy, vốn dĩ có rất nhiều triều thần dâng tấu phải xử Khang hầu tội lăng trì, nhưng sau khi vương gia dâng tấu chương, những người này cũng im lặng hẳn đi”.

Tôi dường như thấu hiểu được đôi chút. Đây chắc chắn cũng là lời dận dò bạn hữu chí cốt của Nhiếp chính vương khi còn tại thế.

Ngài muốn bảo vệ hai mẹ con Tuyên thái hậu, nhưng cũng không nỡ để người con trai yêu dấu của mình vào chỗ chết.

Tôi lấy thứ đồ Đường Thừa Sóc đưa cho trước lúc qua đời trong người ra, đưa cho Nam Nhã Ý rồi nói: “Định Bắc vương, nhà họ Trang, cộng thêm thứ này nữa, có lẽ... Đường Thiên Tiêu cũng không thể không cân nhắc lại quyết định của mình”.

“Đây là...”

“Hồ phù. Dựa vào nó có thể điều động mười vạn tinh binh đang đóng doanh trại tại Hoa Ly”.

Năm năm trước, một nước chư hầu ở phía cực Bắc của Đại Chu nổi loạn, Nhiếp chính vương Đường Thừa Sóc định dựa vào đất nước này để kiềm chế thế tấn công của Bắc Hách, đã phái mười vạn tinh binh đến Hoa Ly bằng đường biển để bình định lại tình hình, đồng thời sáp nhập nước này thành một tỉnh lớn của Đại Chu. Mười vạn binh mã này sau đó liền đóng doanh trại tại Hoa Ly, vừa để kiềm chế thế tấn công của Bắc Hách, để giải trừ mối họa tiềm tàng của Đại Chu, lại có thể dễ dàng tấn công Nam Sở, sau cùng thống nhất Trung Nguyên.

Sau khi Nhiếp chính vương qua đời, bất luận là Tuyên thái hậu, Đường Thiên Tiêu hay Đường Thiên Trọng, Đường Thiên Kỳ đều muốn truy tìm chiếc hồ phù này.

Đường Thiên Tiêu nhất định đoán rằng Nhiếp chính vương đã giao lại chiếc hồ phù này cho con trai, còn Đường Thiên Trọng cũng cho rằng hồ phù đã rơi vào tay Thái hậu bởi chuyển ghé thăm ngay trước khi phụ thân qua đời.

Tất cả bọn họ dù có nằm mơ cũng không ngờ rằng, Đường Thừa Sóc lại bất ngờ có thể giao hồ phù cho một người phụ nữ yếu đuối, không hiểu binh pháp, không trọng quyền thế, không can thiệp triều chính như tôi.

Cung Di Thanh lúc này còn náo nhiệt hơn khi tôi làm chiều nghi, hàng ngày thái y nhiều lần đến thăm bệnh, Đường Thiên Tiêu thì thỉnh thoảng lại ban thưởng rất nhiều ngọc ngà châu báu, tơ lụa thượng phẩm. Sau đó, ngay cả Thái hậu cũng ban thưởng một số đồ dùng, quả thực là khiến cho người khác phải chú ý để tâm. Trong cung lại truyền miệng vô số những lời đồn đại bàn tán, vô cùng sôi nổi. Có người nói người đang ở trong cung Di Thanh là một cô gái đến từ nhân gian có diện mạo giống với Ninh chiêu nghi năm xưa, cũng có người nói chính là Ninh chiêu nghi, tin tức báo chết hôm đó chỉ là nhầm lẫn.

Đám phi tần hậu cung của Đường Thiên Tiêu chắc hẳn cũng vô cùng nghi hoặc trước lai lịch của tôi, có điều Đường Thiên Tiêu vô cùng cẩn mật, ngay cả vị Hoàng hậu mà ngài nhất mực yêu chiều kia cũng chưa từng ghé tới làm phiền.

Thế nhưng bản thân Đường Thiên Tiêu lại không hề cẩn mẫn, đến tận buổi tối Tết Nguyên tiêu, ngài mới sầm mặt tới cung Di Thanh.

Sức khỏe của tôi đã hồi phục đôi phần, có thể đi lại được, tiến lại gần hành lễ, ngài không hề đỡ lấy tôi, chỉ lạnh lùng nhìn tôi rồi chậm rãi nói: “Trẫm quả thực đã xem nhẹ khả năng của nàng. Các triều thần bên ngoài đã đành, không ngờ nàng có thể khiến cho Thái hậu đích thân đưa lời xin tha cho Đường Thiên Trọng”.

Trong khi nói có thể nghĩ thấy mùi rượu thoang thoang truyền tới, còn sắc mặt của ngài cũng đỏ hồng một cách bất thường.

Tôi không hề lạ gì với biểu hiện này. Biết bao nhiêu đêm trắng, âu sầu, căm hận vì thân là đế vương mà vô năng trong quá nhiều chuyện, ngài vẫn luôn mượn rượu giải sầu, để lộ ra biểu hiện của mình khi say.

Tính giờ giấc, lúc này chắc hẳn ngài vừa rời khỏi yến tiệc ở cung Đức Thọ ra về, nhất định Tuyên thái hậu đã nhân cơ hội này xin ngài thủ hạ lưu tình.

Tôi quỳ trên mặt đất, nhìn chăm chăm vào đôi hài màu vàng của ngài, khẽ cất tiếng: “Thần thiếp không dám. Thần thiếp chẳng qua chỉ muốn biết người đàn ông hoặc phụ nữ ở trong gia tộc đế vương, phải chăng ai cũng có thể như Hoàng thượng lòng rộng tựa thiên hạ, lấy giang sơn làm trọng”.

Đường Thiên Tiêu không phát lộ mà ngược lại bật cười: “Cái gì mà lòng rộng tựa thiên hạ, lấy giang sơn làm trọng? Nàng chẳng phải đang muốn chửi ngược trẫm là hạng vô tình vô nghĩa, điên loạn đã mất sao?”

Tôi cúi đầu đáp: “Hoàng thượng không phải hạng vô tình vô nghĩa, điên loạn đã mất. Có điều thân làm đế vương, ngài không thể không đoạn tuyệt tình nghĩa mà thôi. Nói cho cùng, người có thể thật sự đoạn tuyệt tình nghĩa không hề nhiều, cho nên Nhiếp chính vương cả đời vẫn cứ là một thân vương. Thái hậu sau cùng cũng không cách nào giúp Hoàng thượng đoạt lại vương vị, Khang hầu thì tự mình đoạn tuyệt tương lai mạng sống của bản thân. Hoàng thượng có thể bước đến ngày hôm nay, xoay chuyển căn khôn, nắm thiên hạ trong tay chính bởi vì ngài có tâm tình và thủ đoạn cần có ở một đế vương. Hoàng thượng... giờ đã trở thành một đế vương thật sự”.

“Đoạn tuyệt tình nghĩa?” Đường Thiên Tiêu lâm bâm lại mấy chữ này, ánh mắt mơ màng, dường như vẫn chưa thể hiểu hết ý nghĩa của bốn chữ này.

Thật ra, ngài không cần phải hiểu triệt để, chỉ cần làm được là đủ rồi.

Tôi mỉm cười lên tiếng: “Tất cả mọi người đều quá dối cổ chấp, chỉ mỗi Hoàng thượng... độc nhất vô nhị”.

Đường Thiên Tiêu tự cười nhạo bản thân: “Trẫm độc nhất vô nhị cho nên Nhã Ý thà rằng ở cạnh Trang Bích Lam đã trở thành thần tử của trẫm, cũng quyết không chịu về bên trẫm. Còn nàng thì tổn hao tâm sức vì một kẻ tù tội sắp chết, chỉ còn thiếu nước coi trẫm như quân thù mà thôi”.

Tôi than dài: “Độc nhất vô nhị, cao cao tại thượng, ai mới xứng được chứ?”

Đường Thiên Tiêu nhíu chặt đôi mày, đôi mắt phùng phùng ngọn lửa rực rỡ như muốn thiêu rụi tất cả.

Ngài nói tiếp: “Cho nên nàng mới cho rằng, trẫm muốn yên ổn ngồi địa vị này thì chắc chắn sẽ cô độc cả đời, ngay một người bạn chân tình cũng không có?”

Tôi mỉm cười rồi nghẹn ngào đáp: “Là thần thiếp đã quá lời. tất cả những phi tần hậu cung như Thẩm hoàng hậu, Tạ Đức phi, Đỗ Hiền phi, Chu chiêu nghi, Trương tiếp dư mới nhập cung đều sẽ coi ngài như trời, cho nên Hoàng thượng... có lẽ cũng không cả đời cô độc đâu”.

“Bọn họ... nàng có tình muốn chọc trẫm tức chết sao?” Ngài lại than dài: “Nàng biết chắc rằng bọn họ ở bên cạnh trẫm, tìm mọi cách lấy lòng, mua vui cho trẫm, chỉ bởi vì trẫm là Hoàng đế, trẫm có thể ban cho họ và gia tộc của họ vinh hoa phú quý suốt đời suốt kiếp”.

“Thế nhưng Hoàng thượng đối xử tốt với bọn họ cũng chỉ vì tuổi trẻ sắc đẹp cùng với gia tộc có thể trợ lực cho Đại Chu của bọn họ mà thôi. Tất cả mọi hy sinh của Hoàng thượng đều sẽ đổi lại được sự báo đáp tương ứng”.

“Sự báo đáp tương ứng...” Đường Thiên Tiêu âm trầm bước lên vài bước, hai tay đập mạnh vào bàn, lạnh lùng nhìn tôi nói: “Còn các nàng thì cho rằng tình cảm đặt vào chỗ trẫm, sẽ không thể nào đổi lại được sự báo đáp tương ứng, đúng không?”

Tôi không cho rằng cần thiết phải trả lời câu hỏi này. Tất cả mọi hành động của ngài đã cho người ta biết được đáp án đó từ lâu rồi.

Nam Nhã Ý một lòng một dạ yêu ngài, khổ sở chờ trông bao nhiêu năm, lại trở thành nước cờ để ngài tương kế tựu kế báo thù anh họ của mình. Tôi coi ngài là người bạn chân thành, trước khi Đường Thiên Trọng khởi binh đã âm thầm thông báo, vậy mà ngài lại giao tôi cho Đường Thiên Kỳ, để hắn nhẫn tâm đạp thai nhi ra khỏi bụng tôi, để tôi giằng co giữa sự sống và cái chết.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt của ngài rồi khẽ đáp: “Nếu như Hoàng thượng có thể như Đường Thiên Trọng mà xả thân cứu mạng thiếp, thần thiếp cũng sẽ liều mạng ở cạnh bên ngài thôi”.

“Liều mình ở bên?” Đường Thiên Tiêu dường như nghe thấy một điều gì cực cười, bật cười khoái trá. “Vậy thì, để thử xem xem, nàng làm cách nào có thể liều mạng ở cạnh Đường Thiên Trọng được đây?”

Ngài không ngại trời lạnh, lấy bình trà trên bàn rót một chén trà nguội tanh, uống cạn rồi tức giận nói: “Chắc hẳn nàng rất muốn gặp Đường Thiên Trọng? Ngày mai, trẫm sẽ ban rượu độc cho Đường Thiên Trọng và nàng sẽ là người đưa rượu đến. Trẫm sẽ chuẩn bị hai ly rượu, một ly có độc, một ly không, nàng hãy chọn một ly đưa cho hắn uống, ly còn lại... sẽ do nàng uống”.

Ngài thở phào nhẹ nhõm như thể vừa giải quyết xong một việc vô cùng quan trọng, vẫn như mọi khi nhẹ bước tiến ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Coi như trẫm vừa giải quyết được một mối tâm sự. Mẫu hậu à mẫu hậu, người đừng trách nhi thần không nghe theo lời của người, con đường này... là do bọn họ tự chọn lấy”.

Cánh cửa bị ngài mở tung ra, gió lạnh thổi ùa vào, khiến cho cây nến đang chiếu sáng của căn phòng bỗng vụt tắt.

Đèn tắt rồi.

Xung quanh là một khoảng tối đen lạnh lẽo. Trong khoảng không tối đen lạnh lẽo đó, tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, một mối nghi ngờ bệt dưới sàn, khoe miệng bất giác nhô lên, tôi mỉm cười.

Lúc Cận Thất đến truyền khẩu dụ của Đường Thiên Tiêu, trời đã đến giờ Ngọ.

Người sắp bị giết là Khang hầu Đường Thiên Trọng, người từng nắm trong tay quyền lực có thể khuynh đảo triều chính, thế nhưng Đường Thiên Tiêu đã miễn hết mọi trình tự tuyền chỉ chính thức, trực tiếp sai người dùng kiệu đưa tôi đến thiên lao.

Suốt dọc đường đi, Cận Thất đi bên kiệu, nhắc đi nhắc lại liên tục: “Chiều nghị phải nhớ kỹ, rượu trong ly mã não có độc, còn trong ly bạch ngọc thì không. Lúc Hoàng thượng dặn dò nô tài nghe thấy rõ ràng, chắc chắn không lầm được đâu”.

Tấm rèm quanh kiệu không chặn được gió, ánh nắng yếu ớt cũng len lỏi cho rèm lụa chiếu lên thân người tôi. Sắc trời xán lạn ấm áp, xem ra sắc mặt tôi lúc này cũng tốt hơn mọi khi đôi chút.

Đáng tiếc, Đường Thiên Trọng không thể nhìn thấy hình dáng của tôi dưới ánh mặt trời.

Khi đến thiên lao, Ngưng Sương, Tâm Nguyệt đi theo liền chạy lại đỡ tôi xuống, chăm lo tận tình, tử tế, không giống như kiểu đối đãi với một người sắp chết chút nào.

Lại nhìn trước sau cổ kiệu, ngoại trừ kiệu phu ra còn có thêm tám mươi vệ đi theo.

Cận Thất cho dù nhận được ân huệ của tôi lớn đến cỡ nào, nếu như không phải nhận được mệnh lệnh ngầm từ trước, cũng chẳng dám trước mặt bao nhiêu người chỉ cho tôi biết ly nào chứa rượu độc, ly nào không.

Trong thiên lao đương nhiên là nơi không nhìn thấy mặt trời, ngay cả vào giữa ban ngày thì vẫn cứ âm u, tối mịt, vì tôi đang tiến vào nên mới được châm mấy ngọn nến. Rệu rã bước trên con đường vừa dài vừa hẹp trong thiên lao, nhìn thấy bóng dáng của mình in trên tường, biến đổi hình dạng, nhưng vẫn có thể nhận thấy nét gầy guộc, héo hon.

Tuy đã đánh phấn thoa son, nói cho cùng tôi vẫn chẳng thể lấy lại được sắc thái hồng hào, khỏe mạnh như mọi khi.

Còn Đường Thiên Trọng... có lẽ cũng không để ý đến những điều này?

Tôi nghĩ vậy, nhìn sang thấy bọn ngục tốt đang mở cánh cửa sau cùng của phòng giam, liền chậm rãi bước vào trong.

Mùi ẩm mốc, tanh nồng máu tươi ở đây còn nồng nặc hơn ngoài kia. Trong phòng giam bằng gỗ chắc chắn, trải một lớp cỏ khô, một thân hình to lớn đang nằm trên đó, lặng lẽ quay mặt vào phía trong.

Đầu tóc của ngài rối bù, vẫn mặc trên người chiến bào hôm cùng tôi đột phá vòng vây, chỉ có điều áo giáp đã bị tước mất, không biết đã chịu đựng bao nhiêu hình phạt tàn khốc, rách tả tơi mất hết mọi khí chất cao quý vốn có trước kia.

Vào giây phút đó, tôi thậm chí nghi ngờ phải chăng ngài đã chết, nên mới không nhận biết được tiếng bước chân tạp loạn tiến tới gần thế này.

Tên tiểu thái giám đã tiến lên phía trước, đưa cho tôi chiếc khay gỗ, phía trên quả nhiên đặt hai chiếc ly rót đầy rượu, một ly đỏ như máu, phát quang rực rỡ, một ly trắng trong tựa tuyết, sáng chói thuần khiết. Rượu ngon rót trong ly rung động nhịp nhàng theo bước chân của tiểu thái giám không hề phát ra bất cứ sát khí đáng sợ nào hết.

Cận Thất bước lên phía trước, lớn tiếng tuyên cáo: “Hoàng thượng ban rượu cho Khang hầu, Khang hầu mau lĩnh chỉ tạ ân”.

“Ừm”.

Đường Thiên Trọng dường như vừa mới bị kinh động, giọng nói vang lên ồm ồm, cũng chẳng vội vã quay người lại mà còn bình thản vươn tay vuốt chân cho thoải mái.

Tôi tự cho rằng mình đã nhìn thoáng mọi việc, có thể bình thản đối diện với mọi sinh ly tử biệt. Thế nhưng lúc này khi nhìn thấy xiềng xích to nặng đang gồng cùm tay chân ngài lại, tôi không kiềm lòng được mà khẽ rên một tiếng.

Cả người Đường Thiên Trọng cứng đờ, vội vã quay lại nhìn tôi.

Đôi mắt sâu thẳm, huyền bí của ngài vẫn mang nét sắc bén, oai vệ như xưa, dưới cằm lún phún đầy những sợi râu, khuôn mặt có mấy vết tím xanh cùng với vô số những vết sẹo vừa liền.

Từ trước đến nay, ngài chưa bao giờ đẹp trai tuấn tú bằng Đường Thiên Tiêu hay Đường Thiên Kỳ, càng chẳng thể so bì với vẻ đẹp thoát trần của Trang Bích Lam, nhưng lúc này nụ cười trên khuôn mặt ngài xán lạn, rạng rỡ, ngay cả những vết sẹo kia cũng mang nét tươi tắn lạ thường.

“Thanh Vũ! Lại đây”.

Ngài lên tiếng gọi tôi, rồi đưa tay lên vẫy.

Tôi liền bước lại gần rồi ngồi cạnh ngài, thận trọng ôm lấy cánh tay của ngài. Dưới ánh nến chập chờn, tôi nhìn thấy những vết thương hiển hiện dưới bộ trang phục rách rưới. Đại đa số đều đã liền sẹo, nhưng không hề được rửa sạch, có chỗ thậm chí còn dính chặt với lớp y phục bên ngoài.

“Đừng khóc nữa”. Ngài nhẹ nhàng nói.

“Dạ”.

Tôi đáp lại, đúng lúc muốn đưa lời giải thích mình không hề khóc, thì bàn tay to lớn của ngài đã đưa tới, vuốt lên khuôn mặt tôi.

Quả nhiên ướt đầm nước mắt.

Nói cho cùng tôi vẫn vô dụng, đến lúc này rồi vẫn chẳng thể nào kiềm chế được cảm xúc của bản thân. Đường Thiên Trọng lại không để cho tôi được khóc, vỗ nhẹ lên vai nói: “Mau chải lại đầu giúp ta, chắc là có chấy rận rồi đấy, đầu ta ngứa vô cùng”.

Tôi đáp lời, vội vã kim nước mắt, lấy chiếc lược nhỏ mang theo người, thu gọn tóc của ngài ra phía sau, thận trọng chải từng lọn, từng lọn một.

Cận Thất dường như đang vội vã, bước lại gần nói: “Liệu Khang hầu có thể nhanh hơn chút được không? Việc có chải đầu hay không cũng không còn quan trọng nữa, Hoàng thượng còn đang chờ nô tài về phụng mệnh”.

Đường Thiên Trọng lạnh lùng thần nhiên đáp: “Vậy thì cứ để cho hần chờ đi”. Cận Thất nghẹn lời không biết nói thêm gì, quay đầu sang nhìn mấy người thị vệ cầm đao ở phía sau, không dám bảo họ xông lên ép buộc, do dự quay sang nhìn tôi.

Tôi vô cùng thận trọng, chậm rãi gỡ từng chút, từng chút những lọn tóc đã kết bờ lại rồi từ từ nói: “Cũng may mà tóc của hầu gia vừa dày vừa cứng, nên miễn cưỡng có thể gỡ ra được, chứ nếu mà mềm mại, mỏng manh thì chắc là vô vọng rồi”.

Còn nhớ ba năm trước, cũng trong thiên lao này đã từng giam cầm một người đàn ông khác khiến cho tôi hồn xiêu phách tán, tóc của chàng vô cùng mềm mại, thế nhưng sau cùng tôi vẫn chẳng thể nào chải lại tóc cho chàng.

Đến nay nghĩ lại đúng là đã lâu lắm rồi. Đường Thiên Trọng dường như không vui lắm, nhướn chặt đôi mày nhìn tôi rồi nói: “Tại sao lại thay đổi cách xưng hô rồi?”

Tôi ngẩng người giãy lắt, rồi lấy chiếc khăn lụa màu xanh nhạt, bao lại mái tóc của ngài một cách tinh tế rồi cười đáp: “Thật ra chỉ là thuận miệng gọi thôi. Thiên Trọng, hầu gia thì có gì khác biệt chứ? Chỉ cần... chính là ngài... là ngài là đủ rồi”.

Thân người bị kéo lấy, tôi nhanh chóng ngã vào vòng tay của ngài.

“Nói rất có lý, là ta đã nhỏ nhen so đo quá”. Ngài nhìn tôi mỉm cười nói tiếp: “Cũng giống như Trang Bích Lam gọi nàng là Vũ Nhi, ta lại gọi là Thanh Vũ, thế nhưng điều đó không có nghĩa là hần yêu nàng nhiều hơn ta”.

Có rất nhiều lời tôi chưa từng nói bao giờ, nhưng bây giờ không nói, e là sẽ không còn cơ hội nữa.

Tôi mỉm cười nói: “Đúng vậy, ngài yêu thương thiếp hơn bất cứ ai, cũng giống như thiếp yêu thương ngài hơn bất cứ ai trên đời này”.

Ngài dường như rất kinh ngạc, sau đó liền mỉm cười rạng rỡ nói: “Tên tiểu tử Đường Thiên Tiêu cũng không bạc đãi ta lắm, vào lúc này còn chịu cho nàng đến bên ta”.

Ngài nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, đặt lên môi nụ hôn say đắm, thiết tha.

Vẫn là những hành động ngang tàng, kiêu ngạo đến cực độ, nhưng không hề khiến tôi cảm thấy đau đớn, chỉ là ân ái, yêu thương trong phạm vi tôi chịu đựng được, ngài chỉ tận hết sức lực đoạt hết không khí trong miệng của tôi.

Đó là một nụ hôn chan chứa yêu thương, quyến luyến không rời, ý đậm tình sâu.

Cho dù đã đưa ra quyết định, từ nay không cần phải chịu đau khổ của nỗi tương tư, trái tim tôi vẫn quặn thắt đau đớn từng đợt, dường như cảm thấy một giây sau khi chúng tôi buông tay ra, sẽ không thận trọng mà đánh mất hồn phách của nhau, cùng tất cả niềm tin đối với cuộc đời và cả mọi hy vọng về tình yêu nữa.

Tôi ôm chặt lấy ngài, chỉ muốn tận hưởng thêm nữa bờ vai vững chắc, đem tất cả hơi ấm và sức lực bản thân để hồi đáp tình yêu cuồng nhiệt, thiết tha ngài dành cho.

Tôi vô cùng hối hận, trong những tháng ngày sống bên nhau, trước giờ tôi luôn bị động tiếp nhận tình yêu của ngài mà chưa từng hồi đáp, để ngài có thể cảm nhận được tình cảm của tôi.

“Hai người... hai người...”

Cận Thất dường như đã mất hết bình tĩnh, đi đi lại lại trong nhà lao, còn tất cả các thị vệ, thái giám khác đều cúi đầu lặng thinh, không dám nhìn về phía chúng tôi.

Đường Thiên Trọng cuối cùng cũng chịu buông tôi ra, nhìn bọn họ mỉm cười rồi dịu dàng nói với tôi: “Mau mang rượu lại cho ta”.

Cận Thất nhanh chóng ra hiệu cho tiểu thái giám bước lại gần, rồi ra hiệu cho tôi phải chọn ly rượu mã nào.

Cận Thất nói, ly mã nào có độc còn ly bạch ngọc thì không.

Tôi liền cầm lấy ly rượu bạch ngọc, nhìn thấy rõ ràng Cận Thất thờ phào nhẹ nhõm như vừa hoàn thành được nhiệm vụ khó khăn.

Tôi mỉm cười, bê cả ly rượu mã nào lên, đưa đến trước mặt Đường Thiên Trọng rồi nói: “Thiên Trọng, ngài vẫn còn thiếu thiếp một hôn lễ đấy”. Đường Thiên Trọng nhận lấy ly rượu, mỉm cười tươi tắn mang theo chút vô lại: “Vậy thì cứ thiếu nàng mãi vậy. Ta không trả nổi đâu”.

Tôi liền vòng tay qua bàn tay ngài cầm ly rượu mỉm cười nói: “Vậy thì cứ bù đắp trước một ly rượu hợp cần đi, như vậy chắc không có gì khó khăn chứ?” Đường Thiên Trọng bật cười thành tiếng, liên tục nói: “Không khó khăn, không khó khăn gì cả”.

Lúc hai tay quàng nhau, ly rượu chạm môi, tôi liếc sang nhìn nét mặt của Cận Thất. Tôi lặng lẽ mỉm cười rồi uống cạn hết rượu trong ly.

Mọi chuyện thực mà hư, hư mà thực.

Đường Thiên Tiêu nhất định đoán chuẩn, tôi nhất định không để cho Đường Thiên Trọng chết, nên mới có ý bảo Cận Thất chỉ điểm ngược cho tôi, thế nhưng sau cùng tôi không hề mắc bẫy. Làm ngược lại với chỉ dẫn của ngài, tôi vẫn đi trên con đường mà mình dự định trước đó.

Tuy rằng sống chưa chắc đã thoải mái hơn là chết, thế nhưng tôi vẫn hy vọng ngài có thể sống, tiếp tục sống vui vẻ, hạnh phúc.

Lúc đưa ly rượu lên mũi tận hưởng mùi hương, tôi nghe thấy Đường Thiên Trọng thì thầm bên tai: “Thanh Vũ, ta thay đổi ý định rồi. Ta không cần nàng phải chết cùng ta nữa. Ta hy vọng nàng có thể sống, tiếp tục sống vui vẻ, hạnh phúc”.

Nghiêng đầu, mỉm cười, nhìn vào người đàn ông cương nghị trước mặt với ánh mắt ấm áp, say đắm nhìn tôi trước khi uống rượu, tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Vào giây phút này, với từ lượng ngàn ly không say của mình, chắc hẳn ngài cũng đã say rồi.

Ngài đưa mắt sang nhìn tôi đắm đuối, vút ly rượu mã nào qua một bên. Đôi mắt huyền bí, đen láy chớp chớp mỉm cười, khoan dung vỗ nhẹ lên vai tôi nói: “Thôi bỏ đi, ta biết rằng còn trẻ mà phải thủ tiết thì khó chịu lắm, con người Trang Bích Lam cũng được lắm, Đường Thiên Tiêu... cũng không hề đơn giản, nàng lựa chọn rồi sống nốt quãng đời còn lại với bọn họ đi. Ta không so đo tính toán được nữa rồi”.

Phản bực đã cuộn lên nỗi đau đớn như lửa đốt, tôi nghĩ mình đã đặt cược đúng. Rượu đựng trong chiếc ly bạch ngọc mới chứa độc. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, cố gắng ôm chặt lấy cổ ngài, khế cắn vào vành tai ngài rồi thì thầm “Thiếp không cần ai hết. Thiếp chỉ muốn sinh cho ngài một bé trai, một bé gái thôi. Nếu như thân thể thiếp khỏe mạnh, sẽ sinh cho ngài thêm nhiều đứa trẻ nữa”.

“Được, được”. Ngài mỉm cười rạng rỡ, vầng trán lấm tấm mồ hôi, lỗ chân lông chảy xuống. “Kiếp sau, cho dù có phải lật tung trời đất này lên, ta nhất định phải tìm ra nàng, cùng nàng sinh ra những đứa con xinh đẹp, khỏe mạnh”. Nỗi đau kịch liệt dâng trào, tôi chẳng thể nào chịu đựng nổi nữa, ngã ngay vào cánh tay ngài, cố gắng thốt ra: “Đạ... được, được, kiếp sau... thiếp sẽ đợi ngài”.

Sắc mặt của ngài tái nhợt đi, vội vã ôm chặt tôi vào lòng rồi nói: “Không ngờ... không ngờ hẳn ta, ngay nàng mà cũng không tha?”

Cũng?

Ngài đã dùng từ “cũng”?

Tôi nhìn thấy ngài rõ ràng đang cố gắng nhẫn nhịn nỗi đau mà nghiêng chặt răng lại, trong đầu ảo não, mỉm cười khổ sở: “Thì ra... cả hai ly đều chứa rượu

độc”.

Ngài im lặng giây lát, dường như cũng không chịu đựng được nữa, ngã xuống mặt đất, nhưng vẫn ôm chặt lấy tôi.

“Được thôi, ta thừa nhận ta đã nói dối. Thật ra trong lòng ta là người vô cùng nhỏ nhen, ta không muốn để Trang Bích Lam động đến nàng, càng không muốn Đường Thiên Tiêu có được nàng”. Đôi môi ngài giả băng, run rẩy hôn lên trán tôi. “Ta muốn nàng chỉ là của một mình ta, trọn đời trọn kiếp này chỉ được là người phụ nữ của Đường Thiên Trọng mà thôi”.

Dường như tôi đáp lại, dường như lại không. Giọng nói the thé cao vút của Cận Thất thật sự càng ngày càng mờ ảo.

Không biết là thật hay giả, lúc này Cận Thất vẫn còn hét lên trong hoảng loạn: “Làm sao mà thế này được? Làm sao lại thế này chứ? Rõ ràng chỉ một ly có độc thôi mà... Người đâu mau lại đây...”

Tôi chẳng thèm nghe những lời nói của bọn họ nữa, vui đầu vào sâu trước ngực Đường Thiên Trọng, nghe nhịp tim ngài ngày càng chậm lại, hoảng hốt mà cũng cảm thấy ngọt ngào.

Chúng tôi yêu thương lẫn nhau, đến ngay cả lúc chết đi cũng vẫn yêu thương lẫn nhau.

Tôi nghĩ, chúng tôi đang vô cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đoạn Kết

Sau này tôi từng hỏi Đường Thiên Trọng, nếu như thật sự chỉ có một ly chứa độc, đồng thời người uống ly rượu độc đó là tôi thì ngài sẽ như thế nào.

Tôi vốn cho rằng, ngài sẽ thẳng thắn thừa nhận sự yếu đuối của bản thân khi mất đi người yêu.

Trên thực tế, ngài thật sự không hiểu thế nào là yếu đuối.

Ngài cau chặt đôi mày rậm của mình, lạnh lùng nhặt mấy viên đá ven đường ném xuống mặt hồ rồi trả lời: “Nếu như nàng chết rồi, ta nhất định sẽ đuổi theo đến tận chỗ Diêm Vương cướp nàng về bằng được. Ta đã từng nói rồi, cho dù sống hay chết, nàng đều là của một mình ta”.

Tôi hoàn toàn không biết nói gì trước sự bá đạo, ngang ngược của ngài, chỉ đưa tay vuốt ve chiếc bụng nhô to của mình mỉm cười nhìn về phương Nam.

Nơi đây là Hoa Ly, còn cách Trung Nguyên xa hơn cả Bắc Hách.

Thế nhưng tôi không hề cô đơn, chỉ có điều nhung nhớ tới sông núi Giang Nam, Nam Nhã Ý, Trang Bích Lam ở Giang Nam, cũng luôn có Đường Thiên Trọng vút bỏ mười vạn tinh binh của mình, luôn luôn ở bên tôi không rời nửa bước, cùng tôi thương nhớ.

Hai ly rượu Đường Thiên Tiêu sai người đưa đến thiên lao quả thực có một ly độc, một ly không.

Thế nhưng đúng như những gì tôi đã nói, người duy nhất có thể tuyệt tình đoạn nghĩa chỉ có mỗi mình ngài mà thôi.

Tuyên thái hậu sau cùng cũng chẳng thể nào khoan tay làm ngơ được. Người đã cho trao đổi hai ly rượu độc kia, thay vào đó là loại thuốc giả chết, khiến cho con người ta ngừng thở như thể đã chết.

Những sự việc sau đó đều diễn ra vô cùng thuận lợi. Nam Nhã Ý đến nhận xác tôi về, còn Định Bắc Vương sau khi viếng bái Nhiếp chính vương, người bạn chí cốt, cũng dùng thân phận thâm giao cùng Nhiếp chính vương để đưa thi thể của Đường Thiên Trọng về.

Nhận được ý chỉ của Thái hậu, bọn họ đương nhiên không thật sự an táng chúng tôi.

Thế nên, khi tỉnh lại, hai chúng tôi đã nằm trên con thuyền tiến về vùng đất Hoa Ly, bên cạnh có mười người lính thị vệ hầu cận, trong lòng cảm chiếc hồ phù có thể điều động được mười vạn tinh binh.

Vốn dĩ uy danh của Đường Thiên Trọng trong lòng quân đã vô cùng cao, thân thủ lại phi phàm, cầm được hồ phù, thống lĩnh mười vạn tinh binh, trong khoảng thời gian ngắn lấy được ngôi vị vương tướng ở vùng Hoa Ly này là chuyện hoàn toàn có thể đoán trước được.

Thế nhưng sau cùng tôi vẫn có nhiều điều khúc mắc không hiểu nổi. Tôi hỏi Đường Thiên Trọng: “Với tài trí của Đường Thiên Tiêu, liệu ngài ấy thật sự tin rằng chúng ta đã chết hay sao?”

Đường Thiên Trọng cởi chiếc áo ngoài ra khoác lên người tôi rồi nói: “Có lẽ... là không tin đâu”.

“Không tin? Không tin tại sao còn thả chúng ta đi?”

“Có lẽ... hần không hề tuyệt tình như chúng ta vẫn tưởng”.

“Ngài ấy không tuyệt tình?” Tôi cảm thấy nghi hoặc nói: “Sao ngài lại nghĩ vậy?”

Câu trả lời của ngài một lần nữa lại khiến tôi không còn biết nói gì trước sự ngạo mạn, tự đại của ngài.

Ngài bình thản đáp: “Ngay bản thân ta còn không tuyệt tình đoạn nghĩa nổi, thì làm sao hần có thể làm được?”

“Hà?” Tôi đưa tay lên sờ đôi tai mình, cố tỉnh tò về như không nghe rõ.

Đường Thiên Trọng nhìn thấy biểu hiện của tôi, vô cùng ảo não nói: “Nàng vẫn còn không tin sao?”

“Thiếp tin, thiếp tin...”

Tôi mỉm cười đầy ẩn ý, đứng dậy, nhìn về phía biển xa, vờn vai ưỡn ngực, từ từ bước vào trong biệt viện chúng tôi dựng bên bờ biển.

Đường Thiên Trọng vẫn không hài lòng trước thái độ của tôi, liền đuổi theo nói: “Hần có thể tuyệt tình đoạn nghĩa là bởi vì hần chưa gặp được người con gái khiến hần yêu đến mức khắc cốt ghi tâm. Trước khi ta gặp được nàng, thù đoạn của ta còn thâm sâu, hiểm độc hơn hần gấp trăm ngàn lần ấy chứ”.

Tôi mỉm cười nói: “Ngay cả người con gái tốt như Nhã Ý tỷ tỷ ngài ấy cũng đành lòng buông tay, liệu còn có thể nào gặp được người con gái tuyệt sắc nào khác có thể khiến ngài ấy rung động được đây?”

Đường Thiên Trọng lắc đầu: “Điều này thì nàng không hiểu được đâu. Núi cao còn có núi cao hơn, Đường Thiên Tiêu ấy mà... nói thật lòng, ta thật sự mong hần gặp được người phụ nữ khiến hần dù thế nào cũng không thể từ bỏ. Tốt nhất là người phụ nữ này lại vút bỏ hần giống như hần đã từng từ bỏ Nam Nhã Ý, khiến cho phần đời còn lại, hần phải sống không được chết chẳng xong, đắm chìm trong nỗi nhớ. Được như vậy dù cho không trả được thù ta cũng cảm thấy sướng khoái”.

Tôi cứ nghe thấy ngài nhắc đến báo thù là lại thấy đau đầu, vội vã mỉm cười nói: “Ây da, không biết đứa trẻ trong bụng lần này là trai hay gái nữa? Tại sao lại nghịch ngợm thế, đập mạnh đến mức thiếp sắp không đi lại được nữa rồi”.

Đường Thiên Trọng quả nhiên mắc lừa, ngồi xuống đặt tay vào bụng tôi, đôi mày giãn hần ra.

“Hai chúng ta đã có một đứa con trai rồi, nếu sinh một bé gái nữa thì tốt quá”.

“Dạ”.

“Có điều hiếu động thế này, đa phần là bé trai rồi”.

“Vậy thì chờ mong bé trai thôi, cũng không tệ chút nào”.

“Vậy thì sang năm nàng lại mang thai tiếp đi”.

“Hà...”

“Không được phép mang thai nhằm nữa, bào thai sau nhất định phải là bé gái đấy”.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: ㄸ Ngoại Truyện 1 Đường Thiên Trọng: Cứu Trương Cơ, Đôi Hoa Đôi Lá Lại Đôi Cành ㄸ

Cứu trương cơ, đôi hoa đôi lá lại đôi cành.

Bạc tình lang, tự cổ lắm biệt li. Từ đầu chí cuối, muốn dùng sợi tơ ngọt ngào, nối liền trái tim một mối.

Thanh Vũ vẫn luôn cho rằng ngài không hiểu, thế nhưng ngài đã thấu hiểu từ lâu.

Đôi hoa đôi lá lại đôi cành, chứ không hề muốn thành đôi ý.

Thế nhưng, dù cho được thêu trên chiếc yếm mà đưa con gái tương lai của hai người sẽ mặc thì Đường Thiên Trọng vẫn nghĩ rằng, câu thơ đó vì ai mà ngâm, vì ai mà dệt?

Sau cùng, ngài vẫn cứ thấp thỏm bất an.

Thủ đoạn đoạt lấy Thanh Vũ của ngài thật sự chẳng quang minh chính đại chút nào. Nhất là sau khi phát hiện Thanh Vũ vẫn còn là một cô gái trinh trắng, ngài lại càng ân hận trước sự vội vã của bản thân, chỉ sợ cả cuộc đời này, Thanh Vũ đều cho rằng nhân phẩm của ngài hạ tiện, không thể nào so sánh được với Trang Bích Lam hay Đường Thiên Tiêu của nàng.

Thế nhưng ngài đã tìm nàng, đợi nàng suốt ba năm, ngài làm sao mà biết được, nếu như không chủ động xuất kích, sau bao lần ba năm nữa, nàng vẫn cứ khóa chặt cửa trái tim, lạnh đậm, lạnh nhạt với ngài, không bao giờ để ngài bước vào được trái tim nàng.

Buổi tối lần đầu gặp nhau trong Hoàng cung, Đường Thiên Trọng vẫn luôn tự phụ trước thân thù cao cường của mình, lại có thêm nhiều ám vệ đi theo nên mới đích thân thâm nhập vào Hoàng cung Nam Sở. Hoàn toàn không ngờ được trong đám ám vệ kia có tai mắt của Tuyên thái hậu, bà muốn thừa cơ mượn đao giết người, đã tiết lộ hành tung của ngài cho người Nam Sở.

Đêm đó, ngài gặp rất nhiều gian nan, hiểm họa. Sau này mỗi lần nhớ lại, trong lòng lúc nào cũng chỉ nhớ tới người thiếu nữ tuyệt sắc, phiêu linh đứng trên chiếc cầu đá bắc qua hồ sen đó.

Tiếng sáo của nàng trong trẻo tựa nước suối, khiến người nghe cảm giác như đang lơ lửng giữa trời mây, khiến ngài biết rõ phía sau còn truy binh, nhưng vẫn chẳng kim lòng mà chạy trốn theo hướng nàng đứng.

Người thiếu nữ lặng thầm rơi lệ, khoác trên người trang phục cung nữ giản dị, toát lên vẻ nhu mì, ôn hòa tựa ánh trăng, khuôn mặt thuần khiết, thơ ngây, khí chất thanh cao, bình dị, khiến cho ngài đứng ngây trên cầu, nhất thời quên mất đằng sau vẫn còn truy binh ráo riết.

Khuôn mặt của nàng, đến tận khi ngài không kiềm chế được mà ôm chầm vào lòng mới có thể nhìn rõ.

Thật ra khuôn mặt nàng trông như thế nào, cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Một người con gái phiêu dạt tựa tiên tử như vậy, sau này đã trở thành tiêu chuẩn để ngài đo lường xem có phải là mỹ nhân hay không. Thế là, cả thiên hạ này chẳng còn bất cứ một mỹ nhân nào khác có thể lọt vào mắt ngài được nữa.

Ngài hoàn toàn không muốn thừa nhận mình lại có thể si tình, đắm đuối đến độ ấy, càng không chịu thừa nhận bản thân trúng tiếng sét ái tình với một người con gái mà chẳng hề biết tên ngay trong lần gặp đầu tiên. Thế nhưng ngài tin chắc rằng, người con gái này đã khắc ghi sâu đậm trong trái tim của ngài từ kiếp trước, chỉ có điều vào khoảnh khắc gặp lại nhau, thì nỗi thương nhớ, xót xa sâu thẳm trong tim mới trào dâng.

Nàng là nghiệt duyên từ kiếp trước của ngài, số phận định sẵn ngay khi nhìn thấy nàng, thì cả đời sẽ chẳng bao giờ thoát nổi.

Bỏ lỡ, lại bỏ lỡ, nỗi hối hận thấu xương luôn đồng hành cùng nỗi nhớ da diết, khiến cho ngài sau khi có cơ hội có được nàng, tuyệt đối không thể nào chịu nổi nỗi đau đớn mất đi nàng lần nữa.

Thế nhưng cho dù có được nàng, ngài vẫn chẳng thể nào an tâm.

Ngài không những muốn có được thân xác của nàng, mà càng cần có được trái tim, linh hồn của nàng, cũng giống như... nàng đã từng đối đãi với Trang Bích Lam trong quá khứ, ngay cả trong mơ cũng chỉ được nhớ đến ngài, không cho phép nhớ tới người thứ hai.

Điều khiến ngài khổ sở chính là ngay cả mưu kế ngài nghĩ ra để thử tâm lòng của nàng cũng trở thành trò đùa ngớ ngẩn trong mắt của nàng. Trong lúc ngài tự cho rằng mình thông minh xem nàng biểu diễn, nàng lại lặng lẽ tương kế tựu kế, biến ngài thành một chú hề diễn trò nực cười, ngượng ngùng đến mức không còn biết giấu mặt vào đâu.

May mắn thay nàng đã có thai.

Ngài có thể nhìn thấy rõ ràng, một Vũ Nhi lặng thầm giấu nhem tin vui của mình, để cho nàng có thể tiếp tục giấc mộng về hạnh phúc, về tương lai.

Những gì ngài có thể làm được chính là nỗ lực cho nàng cảm giác được, nàng chính là độc nhất vô nhị, đồng thời kỳ vọng, rồi đến một ngày, ngài cũng có thể trở thành độc nhất vô nhị đối với nàng.

Không muốn chia xa, nhưng không thể không chia xa.

Mối hận thù trong lòng bao năm nay, cùng với khao khát quyền lực nhen nhóm trong mối thù hận kia, ngài không thể nào vùng thoát nổi.

Tinh thần có thể tạo nên quyền lực nghiêng ngả đất trời, nhưng quyền lực lại có thể hủy diệt được tinh thần. Không tiến thì ắt phải lui. Nếu không, sẽ chết mà không có đất chôn thân.

Huống hồ, ngài rất muốn chứng minh cùng Thanh Vũ rằng, ngài không chỉ là người thích hợp nhất với nàng, cũng chính là người có khả năng đưa nàng lên địa vị vinh hoa phú quý, chí cao vô thượng nhất.

Thế nhưng Thanh Vũ vừa mới rời khỏi đó, đối mặt với tình cảnh như mũi tên đã nằm trên dây cung không thể không bắn đi, ngài lại cảm thấy vô cùng hối hận. Có lẽ, không cần thiết phải động thủ vội vã, gấp gáp như vậy. Có lẽ, ngài nên đợi Liên Nhi của mình chào đời rồi hãy hành động.

Đêm nay cô độc đứng bên thềm, một tiếng nhận vang, nửa vầng trăng khuyết bên cửa sổ là nước mắt của kẻ biệt ly.

Không ngờ ngài cũng có lúc anh hùng khí đoản, nhi nữ thường tình.

Khi mùa đông cận kề, ngài nhận được mấy thứ đồ Thanh Vũ gửi, nhìn thấy nàng đích thân viết câu thơ kia, trái tim ngài chẳng thể nào bình yên nữa. Từ đầu chí cuối, người ở lại luôn luôn nhung nhớ, tiếc thương, mòn mỏi đợi chờ. Thì ra, nếm trọn nỗi khổ tương tư không chỉ một mình ngài.

Vậy là ngài muốn vứt hết tất cả mọi chiến sự trong tay, quay về bên cạnh nàng, thưởng thức chén trà do nàng pha, nghe nàng thổi tiêu, kể từ nay mãi mãi bên nhau, không bao giờ xa nữa.

Ngài cũng đã thật sự làm như vậy. Vợ và sắp xếp ổn thỏa mọi công việc trong tay, ngài nhanh chóng trở về ngôi nhà ở Nhiều Thành mà ngài đã xây cho nàng, nhưng chẳng thấy bóng hình nàng đâu.

Khắp cả gian phòng nàng ở hỗn loạn, bừa bãi, tất cả đều là hơi thở, bóng dáng của nàng. Những bộ y phục bé xinh nàng may cho đứa con của hai người, tinh tế, tuyệt đẹp đến mức khiến người cầm không nỡ rời tay. Có điều, lúc này vì nàng đã bị người khác bắt đi, nên tất cả đều phủ một màu thê lương, ảm đạm.

Đường Thiên Trọng tỏ ra vô cùng hoảng loạn, tức giận vì sự thất trách của đám thuộc hạ, đồng thời nghi ngờ trong đám ám vệ bảo vệ cho Thanh Vũ có gian tặc, ngài đại động can qua, bắt giữ rất nhiều người, tra xét kỹ càng địa bàn của mình.

Lúc này, ngài mới đột nhiên nhận ra trái tim mình trống rỗng.

Lúc chưa có được nàng, ngài còn có nỗi nhớ, sau cùng khi đã có được rồi, ngài tham lam muốn có được nhiều hơn nữa. Từ trước đến nay chưa từng có ai nói với ngài rằng, sau khi có được lại mất đi thì cảm giác chẳng khác nào bị đoạt mất trái tim. Khi mất trái tim rồi, cả con người trở nên trống rỗng, mất đi hết mọi điểm tựa.

Khi kẻ địch gửi đến thai nhi bầy nhầy đầy máu, ngài không dám nhìn lấy một lần, cũng giống như hết lần này đến lần khác, ngài cố gắng đoạt lại Thanh Vũ từ tay Đường Thiên Tiêu, ngài hoàn toàn không dám nghĩ tới nỗi đau khổ và tuyệt vọng mà Thanh Vũ đang phải gánh chịu.

Quân sư khuyên ngài phải bình tĩnh, ngài cũng cố gắng ép buộc bản thân phải bình tĩnh, ép buộc bản thân phải tập trung tinh thần, trí lực ứng phó với trận ác chiến trên đỉnh Khôn Long sắp tới.

Vào đêm giao thừa, trời vô cùng lạnh, vô cùng âm u, đen tối.

Ngài đứng trong đại bản doanh ngược nhìn về hướng Đông.

Doanh trại của Đường Thiên Tiêu đóng ở phía đó, Thanh Vũ của ngài chắc cũng đang ở phía Đông.

Trên núi tràn về những trận gió lạnh đến thấu xương, cảm giác như cả thân người đều có thể đóng thành băng.

“Thanh Vũ...”

Ngài thầm gọi tên nàng.

Tiếng gió vẫn vù vù thổi bên tai, bỗng nhiên ngài nghe thấy tiếng nhạc vang trong đêm.

Không phải tiếng sáo, cũng không phải tiếng tiêu, nhịp điệu lúc dừng lúc vang, giống như một người phụ nữ đang âu sầu ngân nga.

“Cửu trượng cơ, đôi hoa đôi lá lại đôi cành.

Bạc tình lang, tự cô lăm biệt li. Từ đầu chí cuối, muốn dùng sợi tơ ngọt ngào, nối liền trái tim một mối”.

Là Thanh Vũ sao?

Có một giây phút nào đó, ngài như đã nhìn thấy Thanh Vũ mặt mày nhợt nhạt, thân người héo hon, đang ngồi bên chiếc đèn dầu nhỏ bé, bàn tay đỏ hồng vì lạnh đang cầm chiếc đu, gõ từng nhịp, từng nhịp lên chiếc bát sứ tằm thường, tạo nên những âm thanh nhạc điệu vang vọng giữa trời khuya.

Biến thứ tầm thường thành thần kỳ, ngài không thể nghi ngờ Thanh Vũ thông minh tuyệt đỉnh của mình có thể làm được điều đó.

Thế nhưng ngài chẳng thể nào cảm thấy an ủi đôi phần.

Nhìn thấy tấm chăn bông thô ráp, xấu xí khoác trên người nàng, đôi tay đang đỏ hồng vì giá rét, nhìn thấy giọt lệ âm thầm của nàng, ngài chỉ cảm thấy đau lòng, xót xa, đến mức chẳng thể nào nhẫn nhịn nổi, vừa mở miệng đã hỏi: “Thanh Vũ, nàng rất lạnh sao?”

Ngài tiến lên trước một bước, gió lại càng thêm dữ.

Thế nhưng ngài muốn tin rằng tất cả cảnh vật vừa rồi là thật.

“Thân không cánh phượng tung bay

Linh tê nhất điểm lòng này tương thông.”[1]

[1]. Dịch từ hai câu: “Thân vô thể phụng song phi dục/ Tâm hữu linh tê nhất điểm thông” trong bài thơ Vô đề (kỳ nhất) của Lý Thương Ẩn.

Ngài và Thanh Vũ chính là như vậy.

Sau khi trải qua nạn kiếp, gặp lại nhau, không ngờ mọi thứ lại có thể đẹp đẽ đến vậy. Ngay cả ngàn vạn bông tuyết trắng đang bay ngập bầu trời cũng trở nên tuyệt đẹp, thướt tha vô ngần.

Không ngờ Thanh Vũ là do Trang Bích Lam liều mạng cứu ra, điều này khiến cho ngài cảm thấy vô cùng không thoải mái. Thế nhưng cứ nghĩ tới Thanh Vũ rời bỏ Trang Bích Lam, liều mình xông tới chiến trường, tấm lòng sắt đá như thành đồng của ngài bỗng chốc lại mềm mại như hồ nước mùa thu.

Tuyết trắng bay ngập bầu trời, Thanh Vũ ngồi tựa vào lưng ngài, dịu dàng thì thầm bên tai ngài rằng: “Thiên Trọng, thiếp thật sự muốn sinh một bé trai, một bé gái nữa cho ngài”.

Đúng vậy, sau khi trải qua nạn kiếp thập tử nhất sinh, bọn họ sẽ mãi mãi sống bên nhau, sinh thêm một bé trai, một bé gái, nếu như nàng không còn yếu ớt, gầy guộc như bây giờ, hai người sẽ còn sinh thêm rất nhiều, rất nhiều đứa trẻ nữa.

Ngài mỉm cười, ngay cả những bông tuyết bay vào trong mũi cũng tỏa ra hương thơm ngọt ngào, tuyệt diệu.

Thế nhưng Thanh Vũ của ngài nói nàng mệt mỏi, muốn ngủ một lát.

Khi nàng im lặng người mềm nhũn tựa vào sau lưng ngài, quả thực giống như một mồi quạ, muốn ngủ đôi lát.

Lúc trong lòng ngài trào dâng nỗi bất an, lo lắng trước nay chưa từng có, vô duyên vô cớ, chỉ là lo lắng đến mức đáng sợ.

“Thanh Vũ, Thanh Vũ, đừng có ngủ. Mau nói chuyện cùng ta, có biết không?”

Ngài vỗ tay lên bàn tay nàng buông xuống, gọi nàng một cách kiên định, quả quyết.

Thế nhưng nàng không hề đáp lại.

Ngài quay đầu lại, nhìn không rõ khuôn mặt của Thanh Vũ đang ẩn giấu sau tấm lưng mình, nhưng lại phát hiện ra ánh mắt né tránh, kinh hoàng của hiệu úy Trương và hiệu úy Trần.

Trái tim của ngài như quặn thắt lại.

Lúc xuống ngựa, thân hình gầy guộc của Thanh Vũ lặng lẽ ngã vào cánh tay ngài, nhẹ đến mức như không còn chút trọng lượng nào, mềm nhũn như không còn chút sức sống nào nữa.

Mũi tiến thẳng sau lưng hiển hiện trước mắt, tấm áo lông chồn màu trắng giờ đã nhuộm màu máu đỏ thẫm.

Ngài hoàn toàn không dám tưởng tượng, một người phụ nữ yếu mềm như nàng, sau khi trải qua việc mất thai thì tàn khốc lại vẫn nhẫn nhịn được vết thương sau lưng, im lặng cùng ngài đột kích vòng vây.

Không những thế, trong tiết trời giá rét thấu xương tủy này, nàng vẫn có thể bình tâm dịu dàng nói những câu mang hai tầng nghĩa với ngài.

Nàng nói: “Trong cô đơn nhìn thấy người thân hoặc người mình yêu thương sống thật vui vẻ, hạnh phúc dưới ánh mặt trời là thiếp đã cảm thấy mãn nguyện”.

Nàng còn nói: “Nếu như thiếp chết đi, ngài nhất định sống thật vui vẻ, hạnh phúc, như vậy thiếp mới an lòng được”.

Thế nhưng từ trước đến nay ngài toàn nói những lời thế nào?

Ngài nói: “Nàng đừng vọng tưởng có thể đi theo người khác được. Nếu như ta chết rồi, nhất định cũng không để nàng sống tiếp nữa”.

Ngài còn nói: “Trước khi ta chết, nhất định sẽ giết nàng trước, sau khi chết mới không cảm thấy cô đơn, lẻ loi”.

Trước nay ngài chưa từng nói với nàng rằng, thật ra ngài đang cảm thấy sợ hãi.

Sợ hãi trong thế giới của ngài, không có nàng nữa.

Sự mất mát không dám nghĩ tới, giờ phút này đang ập tới sao?

Quyền thế, dục vọng, phú quý, thù hận đột nhiên lúc này biến mất, biến mất tất cả, chỉ còn lại người phụ nữ nhẹ tựa lông hồng này.

Nhưng trong trái tim của ngài, nàng vô cùng quan trọng, nặng tựa Thái Sơn.

Truy binh càng ngày càng tiến gần, trong lớp bụi cuộn lên, tiếng vó ngựa vang lên rầm rập.

Chỉ có cấm vệ quân của Đường Thiên Tiêu mới có thể được trang bị đầy đủ, tốt nhất ngay cả khi tranh đấu kịch liệt, đáng sợ như lúc này.

Mấy cận vệ tùy thân vội vã thúc giục: “Hầu gia, mau lên ngựa, nếu không sẽ không kịp nữa đâu”.

Chiếc túi thơm thêu hình gấu trắng trên người bắt đầu thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ ra tứ phía. Ngài đưa lên mũi ngửi để khiến bộ não tỉnh táo hơn đôi chút, rồi bình thân ra lệnh: “Các người rút lui ngay tức khắc”.

Đám cận vệ đều chết lặng người đi.

Còn ngài lại bình thân như không ôm chặt Thanh Vũ vào lòng hơn nữa, vuốt gọn y phục, cầm lấy mũi tiễn rút nhanh ra khỏi lưng nàng.

Lúc rút mũi tiễn này sang một bên, máu từ vết thương chẳng chảy thêm ra được mấy nữa.

Thế nhưng điều này còn đáng sợ hơn là máu tuôn như suối.

Ngài khom người xuống, hút chất độc ra cho Thanh Vũ, đồng thời đặt bàn tay ra sau lưng nàng, mong là có thể dùng chân khí để giữ tâm mạch cho nàng, để nàng có thể chịu đựng đến lúc có người tới cứu.

Đám truy binh đã tiến lại gần.

Số binh tướng còn lại đang đứng vây xung quanh ngài, ngay cả ngựa cũng bắt an đi lại vòng vòng.

Ngài ngẩng đầu lên, bình thân mỉm cười: “Các người mau đi đi, mệnh lệnh cho tướng sỹ ở Phong Đô, nói là... Đường Thiên Trọng ta có lỗi với bọn họ. Xin bọn họ... cứ làm theo ý mình thích”.

“Hầu gia”.

“Hầu gia”.

Những tướng sỹ đã từng cùng ngài vào sinh ra tử, kêu lên đầy hoảng hốt, rồi người thì thần tốc thúc ngựa chạy, người thì lưu luyến mãi không rời.

Còn hoàng kỳ màu vàng của Đường Thiên Tiêu đã giương ngay trước mặt, bụi tuyết bay ngập cả khoảng trời rộng lớn.

Đôi mắt của ngài mơ màng giữa màn trời mù mịt đầy bụi, ngài nghe thấy bản thân đang nói.

Ngài nói rằng: “Nếu như ta chết đi, nàng nhất định phải sống thật vui vẻ, hạnh phúc, như vậy ta mới có thể an lòng được”.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cửu Trùng Xuyên Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: ❷ Ngoại Truyện 2 Trang Bích Lam: Sương Mù Dày Đặc, Yên Không Về Tổ Cũ ❸

Đồng hoang ruộng vắng, sắc trời dần chuyển sang buổi hoàng hôn, ngả màu vàng chói chang. Trên đường cái quan từ Nam đến Bắc, đội binh mã đang bảo vệ một chiếc xe ngựa nhanh chóng tiến về phía trước.

Nam Nhã Ý vén tấm rèm lên, đưa đầu ra ngoài nhìn rồi hỏi người tùy tùng phía trước: “Còn bao xa nữa thì tới nơi?”

Người tùy tùng liền đáp: “Thuộc hạ nghĩ nhanh lắm cũng phải giờ Hợi mới tới nơi, vẫn còn mấy chục dặm đường nữa”.

Nam Nhã Ý bắt gác cau chặt đôi mảy, quay đầu lại nhìn phía trong xe rồi thì thầm lên tiếng: “Đợi chút nữa tìm chỗ nào tránh gió, chúng ta dựng trại nghỉ ngơi, không cần phải lên đường vội vã thế đâu”.

Người tùy tùng nghỉ ngơi lên tiếng: “Vẫn còn công tử...”

Nam Nhã Ý nhìn về phía đường chân trời.

Bầu trời lúc hoàng hôn ửng đỏ, loang lổ chẳng khác nào đám máu tươi trên chiến trường. Ánh mặt trời đỏ không hề đem lại hơi ấm mà là cảm giác lạnh lẽo.

Nàng rút đầu lại, than thở: “Bích Lam, thật ra những điều chàng hiểu, chỉ là quan tâm quá thành ra hỗn loạn mà thôi...”

Lúc ngồi lại trong xe, bàn tay nàng đưa ra ngoài vén tấm rèm đã lạnh giá như băng. Nàng than dài một tiếng, rồi đưa tay ôm lấy chiếc lò sưởi nhỏ được chạm khắc tinh tế, sau đó lại đặt xuống, ngồi xuống cạnh chiếc lò sưởi đặt gọn một góc, thêm than vào trong, rồi kéo lại chăn cho Trang Bích Lam đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Trang Bích Lam vô cùng cảnh giác, chỉ là hành động nhẹ nhàng như vậy mà cả thân người chàng rung lên, vội vã mở mắt ra nhìn. Đôi mắt đen láy, sáng trong xưa nay vào giờ khắc này đã trở nên thất sắc vô hồn, mặt mày mệt mỏi, rệu rã.

Chàng khẽ cất tiếng nói: “Đã đến đâu rồi?”

Nam Nhã Ý mỉm cười đáp: “Trời vẫn còn sớm lắm, chàng cứ nghỉ một lúc nữa đi”.

Trang Bích Lam cố gắng ngồi dậy, đang định rướn người ra ngoài xem tình hình thì đột ngột đưa tay ôm lấy ngực mình, cau mày không nói gì.

Nam Nhã Ý liền lấy bao nước để gần lò sưởi, sờ lên thấy còn chút hơi ấm, rồi đưa đến trước mặt chàng nói: “Chàng uống tạm một ngụm đi, đợi chút nữa tìm được chỗ dừng chân, thiếp sẽ sắc thuốc ngay”.

“Cảm ơn muội”.

Trang Bích Lam miễn cưỡng mỉm cười, uống vài ngụm nước, đúng lúc đang định nằm xuống thì xe ngựa bỗng dừng lại.

Chàng kinh ngạc vội lớn tiếng nói: “Có chuyện gì xảy ra thế?”

Người tùy tùng do dự đôi chút, mãi một lúc mới lên tiếng: “Hồi bẩm công tử, Nam cô nương dặn bọn thuộc hạ tìm nơi dựng trại nghỉ ngơi một đêm”.

Trang Bích Lam ngây người, quay sang nhìn Nam Nhã Ý.

Nam Nhã Ý than dài rồi nói: “Nếu như xảy ra chuyện gì bất trắc, chúng ta đến sớm một ngày, muộn một ngày cũng không có gì khác biệt”.

Trang Bích Lam không đáp lại, chỉ bình thản lên tiếng: “Không cần dừng lại, tiếp tục lên đường. Tối nay nhất định phải đến nơi Hoàng thượng đóng binh”.

Đám tùy tùng quay sang nhìn nhau, nói cho cùng cũng không dám phản kháng, do dự một hồi, cuối cùng cũng lên ngựa tiếp tục tiến nhanh về phía trước.

Chiến loạn cả năm trời, đường cái quan lâu năm chưa được sửa chữa, gập ghềnh, khúc khuỷu, Trang Bích Lam ngồi trong xe ngựa cả thấy hơi khó chịu, khẽ ho vài tiếng, trong xe thoáng thoảng mùi máu tanh.

Nam Nhã Ý càng lúc càng lo lắng, liền lên tiếng: “Xin lỗi, thiếp chưa hỏi ý chàng mà đã tự ý quyết định”.

Trang Bích Lam mỉm cười đáp: “Ta biết nàng lo lắng, ta không sao, cứ an tâm”.

Nam Nhã Ý tuy ôm chiếc lò sưởi bé nhỏ trong lòng nhưng vẫn cảm thấy lạnh giá, sau cùng không nhịn được lên tiếng: “Cho dù tối nay chúng ta đến kịp nơi đó thì Hoàng thượng cũng cần nghỉ ngơi mà”.

Đôi môi trắng nhợt của Trang Bích Lam khẽ run run, sau đó mỉm cười dịu dàng lên tiếng: “Điều đó thì chưa chắc. Ta thật sự không tin... thật sự không tin đêm nay ngài ấy có thể ngủ an giấc”.

Nam Nhã Ý không cho là như vậy liền lên tiếng chế giễu: “Nếu như ngài ấy đoạt được Thanh Vũ về một cách thuận lợi, đêm nay đương nhiên là sẽ ngủ an giấc rồi. Chỉ e người ngủ không an giấc chỉ có mỗi mình Đường Thiên Trọng mà thôi”.

Nàng nheo mắt lại rồi than dài buồn bã: “Thanh Vũ đúng là hồng nhan bạc mệnh, cho dù được sủng ái vạn phần thì cũng sao chứ? Cho dù là Hoàng thượng hay Khang hầu đều không phải là người mà muội ấy thực sự mong muốn. Thực không biết lúc này muội ấy cảm thấy đau khổ đến mức nào? Mong rằng Hoàng thượng giữ chữ tín, trả lại Thanh Vũ cho chàng. Nếu được vậy, coi như ông trời có mắt, những người có tình rồi cuộc cũng thành người một nhà”.

Đôi mắt của Trang Bích Lam sáng rực lên, nhưng rất nhanh sau đó lại sầm hẳn xuống, chàng thầm than: “Bây giờ trong lòng nàng ấy nghĩ những gì, chỉ e là ta với nàng... đều không đoán được”.

Nam Nhã Ý bật cười nói: “Chàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi, Thanh Vũ đã đợi chờ chàng suốt ba năm, vì chàng mà ngay đến tính mạng cũng không tiếc, làm sao có thể có suy nghĩ khác được chứ?”

Trang Bích Lam liền hỏi lại: “Vậy nàng đã chờ đợi Hoàng thượng bao nhiêu năm?”

Nam Nhã Ý không biết nói gì, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Thiếp chỉ là... đợi lâu đến mức trái tim nguội lạnh thôi. Thế nhưng Thanh Vũ nói cho cùng vẫn hiểu thấu con người chàng”.

“Đúng thế”. Trang Bích Lam nói: “Nàng ấy thấu hiểu ta, cũng chưa chắc vì ta mà trái tim nguội lạnh, thế nhưng thất vọng lâu rồi thì tấm chân tình ta dành cho nàng ấy cũng chỉ là tuyệt vọng mà thôi. Sau khi tuyệt vọng, con người ta sẽ bỏ cuộc. Nghe nói, Đường Thiên Trọng coi nàng ấy như viên ngọc minh châu quý giá, nàng ấy lại cô đơn quá lâu, lại có người thật lòng thật dạ ở cạnh bên, chỉ sợ... chẳng thể nào chống đỡ được! Bản năng của con người luôn tiến về nơi ấm áp”.

Chàng dừng đôi lát rồi lại nói tiếp: “Trước mắt, Hoàng thượng vẫn đang vô cùng nguy cấp, kẻ địch mạnh ngay trước mắt, cần phải thu phục nhân tâm, tuyệt đối không muốn mất đi sự hậu thuẫn của nhà họ Trang. Ta tin rằng, ngài nhất định sẽ giao Thanh Vũ cho ta, đây chắc chắn là thật tâm... à, thật tâm toan tính”.

Lòng bàn tay của Nam Nhã Ý càng lúc càng lạnh, chiếc lò sưởi lúc này dường như mất hết mọi hơi nóng. Nàng còn muốn đưa lời khuyên giải thêm, nhưng lại chẳng thể mở miệng được.

Quả nhiên, chỉ vài giây sau, Trang Bích Lam lại nói tiếp: “Ta sợ nhất là Thanh Vũ đã lún quá sâu vào mối tình kia, không biết mềm mỏng đối phó, không thể đợi đến tận khi ta đến nơi rồi mới đưa ra quyết định. Với sự quyết đoán của Hoàng thượng... lúc nào cần dứt thì dứt, quyết không do dự!”

Nam Nhã Ý rung mình, lên tiếng hỏi lại: “Ngài ấy... ngài ấy còn định làm gì nữa? Nhấn tâm lăm cũng chỉ đem Thanh Vũ ra uy hiếp Đường Thiên Trọng mà thôi. Đường Thiên Trọng có chịu khuất phục không thì chưa biết, nhưng cũng không đến mức phải làm gì Thanh Vũ ngay lập tức chứ”.

Trang Bích Lam im lặng một hồi rồi than thở: “Nhã Ý, có nhiều chuyện...nàng không hề biết. Ngày nay, Hoàng thượng và Khang hầu mỗi người nắm giữ một nửa giang sơn, ngoài mặt thì bình lực tương đương, nhưng thực chất Khang hầu vẫn chiếm thế thượng phong. Thế nhưng gian tế trong quân của Khang hầu vẫn chưa trừ được, nếu như Hoàng thượng định dùng Thanh Vũ uy hiếp, cũng có thể lấy thêm được vài phần sĩ khí. Còn về phần Vũ Nhi thì...”

Chàng lại càng thêm lo lắng, lên tiếng ra lệnh cho tùy tùng bên ngoài: “Hãy cho xe ngựa chạy nhanh hơn nữa. Trước giờ Hợi mà không thể tới nơi thì tất cả đội tùy tùng đều phải chịu phạt theo quân pháp”.

Tất cả mọi người nghe vậy liền cho xe ngựa chạy nhanh hơn, lao về phía trước không khác gì tên bay.

Chiếc xe lại càng rung lên dữ dội hơn trước.

Nam Nhã Ý vội vã lên tiếng: “Bích Lam”.

Trên lớp y phục kia, dần dần hiện lên vết máu đỏ hồng, chẳng khác nào một đóa mầu đơn đang nở tung cánh trên lồng ngực của chàng, khiến người khác cảm thấy vô cùng thương xót.

Trang Bích Lam cúi đầu nhìn xuống, đôi môi khẽ run, không nói lời nào, liền đưa tay tóm lấy chiếc tay nải bên cạnh lấy ra một lọ thuốc.

Lúc này chiếc xe ngựa lại rung mạnh lên, mất đi trọng tâm, Trang Bích Lam ngã xuống sàn xe, bàn tay cũng mất hết sức lực, lọ thuốc rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh, những viên thuốc màu nâu cũng theo đó mà vương vãi đầy sàn.

“Bích Lam”.

Nam Nhã Ý hét lớn tiếng, vội vã đỡ Trang Bích Lam nằm lại, cho chàng dùng mấy viên thuốc, sau đó lấy khăn tay, ngồi xuống nhặt từng viên thuốc rồi bọc gọn vào trong đó. Nàng dịu dàng lên tiếng: “Cho dù có muốn đến nhanh tới mức nào thì trước tiên cũng phải lo cho sức khỏe của bản thân chàng đã”.

Trang Bích Lam im lặng một hồi không nói gì.

Đúng lúc, Nam Nhã Ý nghĩ rằng chàng đã ngủ tiếp đi thì đột nhiên chàng lên tiếng: “Nhã Ý, nàng không biết trong lòng ta cảm thấy khó chịu thế nào đâu. Hôm đó, khi ta bỏ lại Vũ Nhi cho Đường Thiên Trọng, thật ra trong lòng chàng mong muốn được ở bên muội ấy, sống chết mãi bên nhau, ít nhất có thể tựa vào nhau, cả hai không còn cảm thấy cô đơn, quạnh quẽ nữa. Hàng đêm, ta chẳng thể nào ngủ an giấc”.

Nam Nhã Ý thật sự muốn hỏi chàng: “Làm sao chàng biết thiếp không thấu hiểu? Làm sao chàng biết thiếp không biết chàng không thể nào ngủ an giấc? Phải chăng chàng đang oán hận thiếp đã làm liên lụy đến chàng, khiến chàng chẳng thể nào được cùng sống cùng chết với Thanh Vũ?”

Thế nhưng, sau cùng nàng không hề nói gì, cứ ngồi đó tiếp tục nhặt thuốc, từng viên, từng viên một.

Thế nhưng những chấm màu nâu trên sàn, càng lúc lại càng nhiều hơn.

Thì ra, nước mắt rơi lên sàn gỗ cũng có màu nâu giống như những viên thuốc kia. Chỉ không biết chúng có cùng vị mặn giống nhau không thôi? Hoặc giả, cũng có tác dụng trị vết thương, giảm đau đớn!

Bọn họ đến nơi Hoàng thượng đóng doanh trại đứng vào giờ Hợi. Khi gần tới nơi, Trang Bích Lam đã sai người đến bẩm báo với vị Hoàng đế trẻ tuổi vốn dĩ nhàn hạ này trước. Nhưng khi bọn họ bước vào cửa, nhìn thấy mấy vị đại tướng dẫn theo tùy tùng ra nghênh đón, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Nam Nhã Ý đỡ Trang Bích Lam xuống xe, hàn huyên vài câu với mấy vị đại tướng, liền nhìn thấy một người mặc y phục màu vàng, tóc tai gọn gàng, thần thái nho nhã, dáng vẻ an nhàn bước ra từ đại viện sáng rực đầy ánh đèn lồng. Người này chính là Đường Thiên Tiêu.

Trang Bích Lam không dám trễ nải, hành đại lễ tham kiến Hoàng thượng: “Thần, Trang Bích Lam, tham kiến Hoàng thượng”.

“Bích Lam, miễn lễ”.

Lúc này Đường Thiên Tiêu đã bước tới trước mặt, mỉm cười đích thân đỡ chàng đứng dậy rồi nói: “Trẫm dự đoán ái khanh sắp tới, nên đã cho chuẩn bị trước yến tiệc thiết đãi đây? Nào, chúng ta vào trong uống vài ly cho ấm người”.

Đường Thiên Tiêu quay đầu sang nhìn thấy Nam Nhã Ý đứng cạnh, đôi mắt thoáng qua nét u sầu, buồn bã, sau cùng vẫn mỉm cười lên tiếng: “Nhã Ý, cùng vào thôi. Từ lượng của nàng cũng không tệ chút nào”.

Nam Nhã Ý mỉm cười đáp lại: “Đa tạ Hoàng thượng. Có điều Trang công tử đang bị thương, e là không tiện dùng rượu”.

“Bị thương sao? Làm sao mà ái khanh lại bị thương?” Đường Thiên Tiêu nhìn lại sắc mặt của Trang Bích Lam, cau mày nói tiếp: “Trẫm cũng đang suy nghĩ, tại sao khanh lại có thể tiêu tụy, nhợt nhạt hơn lần gặp mặt ba tháng trước nhiều như thế?”

Trang Bích Lam nhoen miệng mỉm cười rồi đáp lại: “Chính chiến sa trường, sống chết chỉ trong nháy mắt, bị thương cũng là việc thường tình mà thôi. Bây giờ, thần đã đỡ nhiều rồi, Hoàng thượng không cần phải lo lắng nhiều đâu”.

“Ô”. Đường Thiên Tiêu quay người đi vào bên trong đại viện, cảm khái vài câu: “Trẫm cũng biết bây giờ Đại Chu nội loạn, Bắc Hách Nam Cương đều đang lăm le chờ cơ hội. May mà phía Nam có Trang đại tướng quân, phía Bắc có Định Bắc hầu, nên mới có thể bảo đảm cho Đại Chu không bị kẻ ngoài xâm phạm. Bích Lam, hai phụ tử ái khanh đã vất vả nhiều!”

Trang Bích Lam vừa đi theo sau Đường Thiên Tiêu vừa lên tiếng trả lời: “Hoàng thượng quan tâm đến thần tử như vậy, hai phụ tử thần liệu có dám không một lòng một dạ, trung thành báo quốc không chứ? Vốn dĩ thần đã định dẫn theo năm vạn đại quân tới đây trợ trợ nhưng vừa mới xuất hành thì quân Nam Cương lại xuất binh xâm phạm, nên thần phải quay lại chiến đấu. Trận chiến này kéo dài hơn hai tháng trời, trận quyết đấu cuối cùng diễn ra vài ngày trước, quân địch xâm phạm biên giới, tuy rằng đã bị giết quá nửa, nhưng quân đội của thần cũng bị tổn thất ba, bốn vạn đại quân. Bây giờ toàn quân đang nghỉ ngơi, dưỡng sức, nếu không thần cũng đã dẫn theo binh mã tới đây hội hợp cùng Hoàng thượng rồi”.

Đường Thiên Tiêu liền than thở: “Nếu như ái khanh bị thương thì nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mới phải. Tại sao lại vất vả đường xa tới đây làm gì? Ái khanh muốn thứ gì cứ nói ra là được, phái sứ giả tới nói cho trẫm một tiếng là xong thôi”.

Trang Bích Lam âm thầm nhủ chặt đôi mày.

Vốn dĩ Đường Thiên Tiêu viết thư cho chàng nói rằng đã cướp được Thanh Vũ về rồi, đương nhiên là có ý chế nhạo để chàng tới đây gặp mặt, thế nên chàng mới không quan tâm đến vết thương trên ngực mà vội vã tới đây.

Thế nhưng lúc này, chẳng hề nghe Đường Thiên Tiêu mở miệng nhắc đến chuyện của Ninh Thanh Vũ lấy một lời.

Lúc này đang đóng doanh trại ở cách xa Thụy Đô, thức ăn, chỗ ở kém xa so với trong cung cấm, chẳng hề để tâm nhiều đến đạo lễ quân thần, Đường Thiên Tiêu lại đang muốn thu phục nhân tâm của nhà họ Trang, nên ra lệnh cho các tướng lĩnh khác quay về chỗ của riêng mình, chỉ giữ lại mỗi Trang Bích Lam và Nam Nhã Ý trong phòng vừa dùng bữa vừa hàn huyên.

Vì ngài đã chuẩn bị từ trước đó nên thức ăn cũng khá cầu kỳ, người hầu biết Trang Bích Lam đang bị thương nên không dám ép chàng uống rượu, chỉ đứng cạnh bên gấp thức ăn cho chàng mà thôi. Còn Nam Nhã Ý thì ngồi cạnh, nhưng không cần người hầu hạ, Đường Thiên Tiêu có ý gấp vài miếng thức ăn đặt vào trong bát nàng rồi mỉm cười nói: “Mấy món này từ nhỏ nàng đã thích ăn rồi”.

Nam Nhã Ý mỉm cười đáp lại: “Đúng vậy, hồi nhỏ thiếp đặc biệt thích ăn thứ này. Có điều, trước kia từ phương Bắc đi về đất Giang Nam, sau đó ở trong cung Nam Sở bao nhiêu ngày tháng, lại cùng Trang công tử đi đến Giao Châu nên khẩu vị thay đổi khác xưa nhiều. Ngày nay khi ăn lại món ăn trước kia vô cùng yêu thích, hình như không còn có được mùi vị như năm xưa nữa. Thì ra sở thích của con người ta cũng thay đổi theo hoàn cảnh và thời gian”.

Đôi mắt phụng của Đường Thiên Tiêu tối sầm hẳn lại, phải một lúc lâu sau mới có thể mỉm cười, nói: “Trẫm vốn tưởng rằng sở thích của con người cũng có thể giống như mỹ tửu, theo thời gian, mùi vị càng ngày càng nồng, càng ngày càng ngon, càng sâu đậm, thì ra trẫm đã lầm!”

Nam Nhã Ý từ nhỏ lớn lên bên ngài, cho nên không hề sợ hãi, vẫn mỉm cười đáp lại: “Mỹ tửu dù ngon đến đâu, khi rời khỏi hũ, mở nắp ra rồi thì sẽ mất đi hương vị ban đầu, càng ngày càng nhạt mà thôi. Trong lòng thiếp cũng luôn mong rằng thứ rượu ấy có thể mãi mãi giữ lại hương vị ban đầu, thế nhưng đáng tiếc, nó lại càng ngày càng nhạt”.

Mỗi người có một ý riêng, mỗi người cũng giữ một vết thương lòng khác nhau. Trang Bích Lam trầm ngâm, quay sang ra hiệu cho Nam Nhã Ý. Nam Nhã Ý thấu hiểu, liền mỉm cười hỏi: “À đúng rồi, Thanh Vũ muội muội đâu rồi, nhóang một cái mà hai tý muội thiếp lâu rồi không gặp lại. Nói cho cùng hai tý muội thiếp cũng đã quay về từ cõi chết, ngày nay có thể gặp lại, đúng là không còn gì vui sướng hơn! Tại sao Hoàng thượng không gọi muội muội tới đây cùng hàn huyên lại chuyện xưa cũ?”

Sắc mặt của Đường Thiên Tiêu hơi biến đổi, uống rượu không nói gì.

Nam Nhã Ý quay sang nhìn Trang Bích Lam rồi nói: “Trang công tử nghe nói có thể gặp được Thanh Vũ muội muội, thân mang trọng thương mà vẫn liều mạng cho ngựa chạy liên hồi tới đây. Vậy mà Hoàng thượng nở nào không cho chút tâm ý này của công tử được toại nguyện hay sao?”

Trang Bích Lam liền bật cười nói: “Cô nương đúng là thích chọc ghẹo ta”. Nhưng vừa mới quay đầu lại, chàng liền thôi thúc Đường Thiên Tiêu ngay: “Hoàng thượng, Vũ Nhi đâu? Trước đó, thần đã nghe đồn rằng muội ấy đã mang thai, không biết suốt dọc đường về đây có bị thương tích, hay kinh hãi gì không?”

Đường Thiên Tiêu thờ dài một tiếng, đặt ly rượu xuống rồi chậm rãi trả lời: “Bích Lam... chuyện này, thực tình... trẫm không biết phải nói thế nào... nàng ấy đã không còn là Thanh Vũ mà trẫm có thể nắm rõ như lòng bàn tay xưa kia nữa... cũng chẳng còn là người thiếu nữ si tình trong lòng chỉ chất chứa hình bóng của người thanh mai trúc mã nữa...”

Nam Nhã Ý sợ hãi đến mức không dám thở, vội vã gặng hỏi: “Muội muội sao rồi? Bây giờ muội muội đang ở đâu?”

Trang Bích Lam lại đặt đĩa xuống, thờ dài đầy phiền muộn rồi lên tiếng: “Thần xin lắng nghe Hoàng thượng”.

Đường Thiên Tiêu nhìn về phía Trang Bích Lam, quan sát tỉ mỉ sắc mặt, thái độ, thấy chàng không quá đổi bi thương, sàu thăm mới tiếp tục nói thêm: “Trẫm cũng lo lắng đám binh lính thô lỗ kia đưa nàng ấy về sẽ gây ra thương tích nên đã dặn dò từ trước không được để nàng thiếu đi một sợi tóc, chính vì vậy mà nàng ấy được đưa về đây một cách bình an vô sự. Thế nhưng nàng ấy... trẫm bảo sẽ đưa nàng ấy tới Giao Châu đoàn tụ với ái khanh nhưng nàng ấy không chịu. Trẫm lại nói sẽ giữ nàng ấy ở lại bên cạnh, sắc phong thành quý phi, suốt đời hưởng vinh hoa phú quý, nhưng nàng ấy vẫn kiên quyết từ chối”.

Ánh mắt Trang Bích Lam hiện rõ nét đau khổ như cắt da cắt thịt, im lặng một hồi rồi mới lên tiếng hỏi thêm: “Từ trước đến nay, Vũ Nhi rất thông minh, thật không ngờ lúc này lại không biết tốt xấu như vậy. Thế... Hoàng thượng đã xử lý muội ấy thế nào?”

Đường Thiên Tiêu im lặng không nói gì, liếc mắt nhìn mấy người hầu đứng trong phòng. Những người hầu hạ trong này đại đa số đều mang theo từ cung cấm, nhận được ánh mắt đó, đều lặng lẽ lui ra bên ngoài, rồi đóng cửa lại.

Đến lúc này Đường Thiên Tiêu mới nói: “Trẫm đã đưa nàng ấy trở lại doanh trại của phản tặc tại Ly Sơn”.

Nam Nhã Ý tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Hoàng thượng... đã trả nàng ấy lại cho Đường Thiên Trọng sao?” Còn Trang Bích Lam không kìm nén được, khuôn mặt biến sắc, kêu lên thất thanh: “Đường Thiên Kỳ?”

Nam Nhã Ý do dự không hiểu, liền hỏi vặn lại: “Đường Thiên Kỳ... không phải là đệ đệ ruột của Đường Thiên Trọng sao?”

Trang Bích Lam đưa mắt nhìn Đường Thiên Tiêu, mỉm cười khổ sở không nói thêm gì.

Đường Thiên Tiêu biết rằng Nam Nhã Ý có nhiều điều bất mãn với bản thân nhưng vẫn có lòng muốn níu kéo lại mối quan hệ của hai người. Liệu trước mối quan hệ tốt đẹp giữa Nam Nhã Ý với Trang Bích Lam cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc của ngài nên mới nói tiếp: “Mẫu thân và đứa em đang mang trong bụng của Thiên Kỳ... là do mẫu thân của Đường Thiên Trọng hại chết. Từ lâu Thiên Kỳ... đã có lòng muốn báo thù”.

Nam Nhã Ý vô cùng kinh hãi, toàn thân run rẩy rồi nói: “Như vậy có nghĩa là, Đường Thiên Kỳ sẽ hại Thanh Vũ? Vậy thì Thanh Vũ... muội ấy... muội ấy...”

Nàng không dám hỏi thêm nữa.

Đường Thiên Tiêu vẫn nhìn về phía Trang Bích Lam.

Trang Bích Lam hai mắt tối sầm, thần thái bàng hoàng, thều thào lên tiếng: “Hoàng thượng gọi thần tới đây... là để thấp hươg cho Thanh Vũ sao?” Khuôn mặt chàng hiện lên nỗi bi thương sâu muộn không thể nào kìm nén, nhưng lại không có nhiều những nỗi đau đớn, hận thù quá mãnh liệt.

Đường Thiên Tiêu thờ dài một tiếng, lúc này mới miễn cưỡng mỉm cười nói: “Làm gì có chuyện đó? Nàng ấy đã hầu hạ bên cạnh trẫm lâu như vậy, trẫm đâu nhẫn tâm hại nàng ấy? Cho nên, trẫm cũng đã dặn dò trước rồi, tuyệt đối không được lấy đi tính mạng của Thanh Vũ. Trước mắt, có lẽ Thanh Vũ không sao nữa, có điều...”

Trang Bích Lam miễn cưỡng nhướn miêng lên, rồi hỏi: “Nếu như thần nhớ không nhầm thì Hoàng thượng đã từng nhắc đến việc mẫu thân Đường Thiên Kỳ đã bị mẫu thân Đường Thiên Trọng phá thai mà chết, một xác hai mạng... Đường Thiên Kỳ... chắc không đến nỗi ăn miếng trả miếng đúng không?”

Đường Thiên Tiêu chỉ biết mỉm cười méo mào đáp lại: “Hình như còn thê thảm hơn vậy một chút. May mà Thiên Kỳ đã ra lệnh cho người cứu chữa kịp thời nên đã cứu được tính mạng của nàng ấy. Có lẽ... ừm, trẫm cũng đã dặn dò từ trước, không được lấy đi tính mạng của nàng ấy... cho nên, chắc là không sao đâu...”

Trang Bích Lam than dài đầy ảo não: “Con nha đầu này... tại sao bây giờ lại cứng đầu cứng cổ như vậy chứ? Có điều, nếu như muội ấy đã chấp nhận từ bỏ thân, từ bỏ Hoàng thượng vì Đường Thiên Trọng, vậy ắt hẳn Đường Thiên Trọng đối với nàng ấy không hề bạc. Nếu như giữ lại tính mạng, Đường Thiên Trọng coi như cũng phải giữ mình hơn trước”.

Đường Thiên Tiêu trầm ngâm một hồi rồi nói: “Trẫm đã hẹn Đường Thiên Trọng quyết đấu trên đỉnh Khôn Long vào mừng một đầu năm. Nếu như hắn không đi, vậy món đại lễ mừng xuân... cũng có thể khiến cho hắn tâm thần đại loạn”.

“Đỉnh Khôn Long?...” Trang Bích Lam gật đầu nói tiếp: “Nơi đó, nếu như cho quân mai phục thì vô cùng tuyệt! Có điều Đường Thiên Trọng cũng không phải hạng vô năng bất tài, Hoàng thượng phải thông báo cho Đường Thiên Kỳ thận trọng, tuyệt đối không để cho hoàng huynh của hắn phát giác ra nơi giam giữ Thanh Vũ”.

Đường Thiên Tiêu liền mỉm cười đáp: “Yên tâm đi, trẫm đã dương Đông kích Tây, cố ý cho tai mắt của hắn thấy trẫm giam giữ một người phụ nữ tuyệt sắc ở Phong Thành. Bây giờ, binh lính của hắn đang điên cuồng công phá Phong Thành rồi! Nơi đó dễ thủ khó công, vừa hay làm tổn hao lực lượng, công sức của quân địch”.

“Hoàng thượng anh minh”. Trang Bích Lam lên tiếng tán tụng, lại nói: “Có điều, thần có một thỉnh cầu”.

“Ái khanh cứ nói”.

“Trận chiến trên đỉnh Khôn Long, nếu có thể bảo toàn tính mạng cho Thanh Vũ, xin Hoàng thượng hãy cố gắng hết sức. Nói cho cùng... muội ấy với thân, hai nhà có mối giao tình lâu năm, muội ấy lại là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên cùng thân, thân thật sự không nỡ... thật sự không nhẫn tâm...”

“Vậy ái khanh tưởng trẫm nhẫn tâm sao?” Đường Thiên Tiêu ngửa cổ cạn hết mỹ tửu rồi khép mi lại nói: “Cũng phải xem xem Đường Thiên Trọng thế nào đã. Nếu như hắn không chịu đi, phải để cho hắn tận mắt thấy được người phụ nữ và cốt nhục phải chết vì hắn, xem hắn còn có ý chí sắt đá tiếp tục đi tranh đoạt thiên hạ này với trẫm nữa không?”

Sắc mặt Trang Bích Lam tái nhợt hẳn đi, tay nắm chặt đôi đũa không nói lời nào. Lúc này, Nam Nhã Ý đột nhiên bật cười lạnh lùng lên tiếng: “Hoàng thượng hết lần này đến lần khác đưa người phụ nữ mà mình thương yêu vào hang hùm miệng cọp, thế nhưng không phải Hoàng thượng vẫn kiên gan bền chí, tiếp tục tranh đoạt thiên hạ này hay sao? Chỉ cần có được cả thiên hạ này, thì có người phụ nữ nào mà không tìm được? Sau đó có thể sinh ra bao nhiêu con cái chứ? Nếu đổi lại thiếp là Đường Thiên Trọng, chết một Ninh Thanh Vũ chứ cho dù chết đi mười Ninh Thanh Vũ, cũng sẽ vẫn kiên cường mở to con mắt nhìn người mình thương yêu chết đi, sau đó tranh giành đến cùng chiếc ngai vàng dính đầy máu tanh đó. Ai lui bước thì người đó chính là kẻ vô dụng, bất tài!”

Cả hai người đàn ông đều ngược mắt lên nhìn về phía Nam Nhã Ý.

Nam Nhã Ý mặt đỏ bừng bừng, đứng dậy hành lễ rồi nói: “Hoàng thượng, thiếp cảm thấy không được khỏe, xin được lui trước”.

Không chờ Đường Thiên Tiêu lên tiếng, Nam Nhã Ý đã đứng lên, tiến ra mở cửa, bước ra ngoài mà chẳng thèm quay đầu lại một lần.

Gió lạnh bên ngoài theo đó tràn vào trong, khiến cho người ngồi trong giá rét toàn thân.

Khuôn mặt Đường Thiên Tiêu cũng đỏ bừng lên.

Ngài nắm chặt bàn tay đến mức trắng dã ra, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Ta đã làm sai sao?”

Vào khoảnh khắc này, ngài không còn tự xưng là “trẫm” với thần tử của mình nữa. Trang Bích Lam nhìn theo hướng Nam Nhã Ý rời đi, lắc đầu nói: “Nói cho cùng, phụ nữ lòng dạ yếu mềm, không thể nào làm được đại sự, ngay đến Nhã Ý mà cũng không thấu đại cục như vậy. Hoàng thượng đừng tức giận nàng ấy, để thần quay về khuyên răn xem sao”.

Đường Thiên Tiêu không đáp, tự rót đầy ly cho mình rồi cạn sạch, sau đó mới mỉm cười lạnh giá: “Kể từ ngày trẫm kế vị, lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt của hai phụ tử Đường Thiên Trọng, vị hào hoàng thúc của ta, thậm chí ngay cả mẫu hậu cũng...”

Ngài tức giận vung tay, hất hết thức ăn, đồ uống trên bàn xuống, khiến Trang Bích Lam kinh hãi đứng bật dậy, cúi đầu lui ra phía sau, không dám lên tiếng nữa.

Đường Thiên Tiêu vô cùng tức giận, hét lớn tiếng nói: “Trẫm lấy thiên hạ làm trọng, để mặc cho vị huynh trưởng này vượt quyền, bức ép, lê dân bách tính Đại Chu khó khăn lắm mới có mấy ngày được yên ổn, ai ngờ hắn lại dấy binh làm phản, khiến cho bao nhiêu người vô tội phải chết đi. Một người đàn ông như vậy tại sao lại có thể nhận được tình yêu sâu đậm đến chết không thôi của Thanh Vũ chứ? Thật đúng là nực cười. Nực cười! Nhã Ý... Nam Nhã Ý... nàng ấy... tại sao nàng ấy lại không nghĩ tới việc này chứ?”

Trang Bích Lam đưa mắt nhìn mặt đất la liệt đầy thức ăn và mảnh vụn bát đĩa, liền khẽ lên tiếng: “Bây giờ thần sẽ quay về, khuyên bảo nàng ấy tử tế. Xin Hoàng thượng bớt giận, bớt giận”.

Chàng xin cáo lui rồi quay người bước đi, để lại một mình Đường Thiên Tiêu đối mặt với căn phòng trống rỗng không một bóng người, đau khổ nhắm mắt lại rồi dậm mạnh lên mặt bàn.

Lại một cơn gió lạnh tràn vào, len lỏi khắp chốn trong căn phòng, ánh nến vốn dĩ sáng rực khi nãy chợt chùn, ảm đạm, sau cùng cũng tắt đi.

Căn phòng vốn đang sáng rực bây giờ lại chìm trong bóng đêm đen tối.

Chẳng còn nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Trong tiếng gió xào xạc, tiếng nước canh rơi từ trên bàn xuống mặt đất hiện lên càng rõ rệt.

“Tách... tách... tách...”

Đêm, lại càng thêm lạnh.

Trang Bích Lam nhanh chóng tiến về biệt viện mà chàng tạm thời trú lại, sau đó chập choạng tiến vào trong phòng ngủ.

Nam Nhã Ý đứng cạnh chỗ chằm nệm, nhìn chăm chăm vào đó, khuôn mặt vẫn đỏ bừng bừng.

Trang Bích Lam không hề an ủi, khuyên giải nàng, mà tiến thẳng tới chiếc bàn, hai tay run run bê bình trà, cầm một chiếc ly rót đầy rồi uống.

Cách xa như vậy mà Nam Nhã Ý vẫn có thể nghe thấy tiếng bình trà rung rung đặt lại trên bàn, rõ ràng vô cùng.

Nam Nhã Ý bất giác bước lại gần đó.

Trang Bích Lam lúc này đôi môi trắng nhợt, hơi thở gấp gáp, đôi mắt thường ngày dịu dàng, nồng ấm giờ đây đỏ rực lên như lửa, cả thân người chàng chẳng khác nào bị thiêu đốt.

Chàng dường như muốn dùng nước trà để dập tắt đi ngọn lửa bùng bùng dâng lên trong người lúc này, còn chưa kịp rót đầy đã vội vã đưa lên miệng, ngửa cổ cạn sạch.

Chỉ là nước thôi!

Vậy mà chàng lại chẳng thể nào nuốt nổi, mới uống được vài ngụm đã nôn hết ra ngoài. Chàng tức giận ném mạnh chiếc ly xuống mặt đất, khom lưng, chống tay lên mặt bàn tiếp tục nôn mửa.

“Bích Lam”.

Nam Nhã Ý vội vã lại gần đỡ lấy chàng, đưa tay vuốt sau lưng cho khí huyết dễ lưu thông.

Trang Bích Lam thờ hồn hển, gào giọng nói: “Nếu như có cơ hội, ta nhất định sẽ lấy thủ cấp Đường Thiên Tiêu. Chỉ mình hấn chịu áp bức, ép buộc thì được gọi là nhục nhã sao? Chỉ có riêng mình hấn không chịu nổi khi phải sống mà nhìn vào sắc mặt người khác hay sao? Con dân trong toàn thiên hạ này đều thuộc về hấn, chỉ có thể chết vì hấn chứ không được chết vì người khác hay sao? Cũng không biết vất tay lên trán mà suy nghĩ, nếu như không có Nhịếp chính vương và Khang hầu thì hấn có ngày hôm nay hay sao? Vong ân phụ nghĩa, bạc tình bạc nghĩa, ngoài hấn ra thì còn ai bi ối hơn? Có tư cách gì mà đi chỉ trích, chê bai người khác?”

Nam Nhã Ý ôm chặt lấy người chàng, không kìm nén được cảm xúc mà nước mắt trào mi, nức nở lên tiếng: “Thiếp biết chàng kìm nén cảm xúc lâu vậy khổ sở lắm, khó chịu lắm. Thế nhưng sự việc đến mức này, chàng vẫn nên bảo trọng lấy sức khỏe bản thân trước đã”.

Nàng thận trọng dùng tay vuốt vuốt sau lưng chàng, không dám mạnh tay quá.

Lúc chiều muộn, vết thương lại bị toạc ra, trước khi đến đây nàng mới vội vã băng bó lại, thay bộ y phục mới. Thế nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn từ khi đến cho tới bây giờ, máu đã lại bật ra tuôn đầm hết cả y phục. Trang Bích Lam dường như cũng cảm nhận được nỗi đau, đứng cũng chẳng đứng vững. Nam Nhã Ý kéo chàng vào trong, khó khăn lắm mới ngồi lên được chiếc ghế tròn, đôi mày cau chặt, đưa tay đặt lên ngực, mặt mày nhăn nhó khôn khổ.

“Vũ... Vũ Nhi...”

Chàng khẽ thì thầm tên Ninh Thanh Vũ, thân người đột nhiên trôi tuột khỏi chiếc ghế, ngã xuống mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

“Bích Lam, Bích Lam”.

Nam Nhã Ý ôm lấy thân người chàng rồi lớn tiếng gọi người bên ngoài: “Người đâu mau lại đây... người đâu mau lại đây... công tử hôn mê rồi”.

Đưa tay lau khô nước mắt, nàng thận trọng đặt tay chàng sang bên cạnh, chuẩn bị xem vết thương ra sao thì đột nhiên ngáy lạng người đi.

Nơi chàng đặt bàn tay vào không phải là chỗ vết thương.

Tay chàng đang đặt lên trái tim của mình.

Thì ra có thứ tình cảm có lẽ không biểu hiện thành hành động cụ thể, không diễn tả bằng lời nói mà lại vĩnh viễn ghi khắc sâu đậm nơi trái tim.

Mãi mãi, thứ tình cảm đó chẳng khác nào thanh đao cắm giữa trái tim, không chạm được, cũng không rút ra được.

Nếu không, đau đớn vạn phần, chẳng khác nào cắt bỏ cả trái tim. Từng chút từng chút một, từng ngày từng ngày một. Trái tim của Nam Nhã Ý dường như cũng đang vô cùng đau đớn, dường như cũng đang cắm một thanh đao, không chạm được, cũng không rút ra được.

Đau đớn vạn phần, chẳng khác nào cắt bỏ trái tim. Chẳng thể nào kiềm chế thêm nữa, nước mắt nàng lại tuôn chảy như mưa.

Phải đến sau canh tư, Trang Bích Lam mới tỉnh lại.

Nam Nhã Ý thì khóc đến mức đôi mắt đỏ mọng, đang ngồi trực bên cạnh giường. Hai đại phu đi theo cùng mấy người tùy tùng cũng đợi cả trong phòng, ai nấy mặt mày đều phờ phạc, lo lắng.

Khi chàng đưa tay đặt lên chiếc đầu đau như búa bổ của mình, từ từ mở mắt ra, Nam Nhã Ý đã tươi cười lên tiếng hỏi: “Chàng tỉnh lại rồi sao? Còn thấy khát nữa không? Có cần uống chút nước không?”

Chàng còn chưa kịp trả lời, người tùy tùng biết ý rót vội cốc trà nóng rồi đưa đến cho Nam Nhã Ý.

Nam Nhã Ý đỡ Trang Bích Lam dậy, đưa chén trà nóng đến trước miệng, thấy chàng uống vài hớp rồi mới hỏi thêm: “Chàng đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Uống chút trà vào, tuy vẫn còn đang sốt, nhưng thần trí của Trang Bích Lam đã tỉnh táo hơn trước nhiều.

Chàng quay sang nhìn mấy người tùy tùng đứng bên cạnh giường rồi hỏi: “Bây giờ là canh mấy rồi?”

“Bẩm công tử, đã qua canh tư rồi”.

“Ồ, ta đã ngủ lâu vậy sao...” Chàng đưa tay lên day huyệt thái dương rồi cau chặt đôi mày nói tiếp: “Có làm kinh động đến người bên chỗ Hoàng thượng không?”

Nam Nhã Ý cúi xuống đáp: “Chàng đột nhiên ngã xuống, thiếp hoảng quá, hét lớn tiếng, đương nhiên là mọi người biết cả rồi. Lúc này Hoàng thượng còn mang theo thái y đích thân tới đây thăm hỏi cơ”.

Chỗ này là địa bàn của Đường Thiên Tiêu, đầu đầu cũng có tai mắt của ngài, muốn không kinh động cũng khó.

Trang Bích Lam chán nản than dài một tiếng: “Thái y nói thế nào?”

“Cũng đã kê đơn rồi, chẩn đoán tương tự như hai đại phu đi theo chúng ta. Vết thương khá sâu, tổn thương cả nội phủ, lại lao lực quá sức, khí huyết rối loạn, cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức lâu dài, để khí huyết điều tiết lại. Sau khi quay về, Hoàng thượng còn sai người mang nhân sâm ngàn năm và cao Phục Linh sang cho chàng đắp thuốc, dưỡng thương”.

Trang Bích Lam xua xua tay ra hiệu những người khác ra ngoài rồi nói: “Ta không sao đâu. Hai vị thái y ở lại ta hỏi vài câu, cộng thêm Tiểu Dao ở lại chăm sóc ta là được. Những người khác mau quay về nghỉ ngơi đi, mấy ngày liền đi ngựa liên tục, chắc hẳn là mệt mỏi lắm rồi”.

Tất cả mọi người đều xuất thân từ quân ngũ, coi lời dặn dò của Trang Bích Lam không khác gì quân lệnh, không dám chống lại mà nhanh chóng rời khỏi phòng.

Nam Nhã Ý không hề rời khỏi đó, chỉ bước sang một bên, xem bát thuốc đặt trên lò sưởi còn nóng hay không.

Trang Bích Lam thấy mọi người ra ngoài hết, mới ra hiệu cho tâm phúc của mình là Tiểu Dao ra đóng cửa lại, sau đó sắc mặt sầm lại, nói với hai vị đại phu đi theo rằng: “Không cần biết hai người dùng phương pháp gì, nhất định phải khiến cho ta hồi phục nhanh chóng”.

Một vị đại phu vội vã lên tiếng: “Công tử, điều này không cần người phải dặn, bọn tại hạ đương nhiên sẽ chọn loại thuốc tốt nhất để ngài có thể nhanh chóng khỏe lại”.

Đôi mắt Trang Bích Lam đột nhiên hiện lên nét nghiêm nghị hiếm thấy mọi khi, chàng quả quyết nói: “Ba ngày nữa là ta phải cầm được đao guom, ra trận giết địch rồi, có hiểu không?”

Hai vị đại phu quay sang nhìn nhau, vội vã can ngăn: “Điều này... điều này... e là không được. Thương thế của công tử, trong vòng nửa tháng không được động võ. Nếu không... nếu không... để lại hậu họa khó lường”.

Trang Bích Lam lại bật cười, đôi mắt ấm áp, dịu dàng mọi khi giờ đây trở nên lạnh lùng, đáng sợ vô cùng.

Chàng gằn giọng ra lệnh: “Ta không cần biết mấy người dùng phương pháp gì nhất định phải khiến cho ta hồi phục thể lực như mọi khi. Nếu như không làm được, chỉ cần ta có thể cầm được bảo kiếm Thái A nhất định sẽ chém đứt đầu hai người đây. Có hiểu không?”

Bản tính chàng dịu dàng, hòa nhã, nhưng đại địch trước mặt, đột nhiên trở nên nghiêm nghị đáng sợ, nói một là một, nói hai là hai, đã muốn là nhất định phải làm cho bằng được.

Hai vị đại phu này phục vụ trong quân đội của Trang đại tướng quân nhiều năm, đương nhiên cũng hiểu được chàng không hề nói chơi, trán lấm tấm đầy

mồ hôi, không dám nói thêm câu nào, chỉ biết quay sang nhìn Nam Nhã Ý, Tiểu Dao đang đứng cạnh nghe chuyện, mong rằng họ có thể nói đỡ vài câu.

Nam Nhã Ý dường như đang suy ngẫm điều gì, im lặng không nói.

Tiểu Dao do dự, đang định tiến lên trước khuyên giải, Trang Bích Lam đã nhìn hai vị đại phu xua xua tay rồi nói: “Mau lui ra ngoài. Có bất cứ phương thuốc hay nào hoặc cách nào thì lập tức báo lại cho ta”.

Hai vị đại phu liền run run đáp lại, vội vã rời khỏi căn phòng.

Nam Nhã Ý liền bê bát thuốc đã sắc xong đến chỗ ngồi rồi nói: “Vết thương này của chàng bị nhiễm trùng rồi, đã bị thương lại còn ốm, nhất thời không thể nào gấp gáp được. Nào, mau uống thuốc đi, đề hạ sốt đã rồi hãy nói đến chuyện khác”.

Trang Bích Lam nhận bát thuốc, một hơi cạn sạch, sau khi bình tĩnh lại mới đưa lời dạn dò thêm: “Tiểu Dao, mau lại đây”.

Tiểu Dao vội vã lại gần.

Trang Bích Lam đưa mắt liếc qua phần cửa sổ, sau đó mới lên tiếng: “Nhanh chóng liên hệ với tai mắt chúng ta giải trong doanh trại của Đường Thiên Kỳ, toàn lực điều tra xem Ninh đại tiểu thư đang ở đâu, có hiểu không?”

Tiểu Dao há hốc miệng, kinh ngạc hỏi lại: “Ninh đại tiểu thư...”

Trang Bích Lam nheo nheo mắt lại, khẽ tiếng nói thêm: “Trong doanh trại toàn là đàn ông, đột nhiên xuất hiện phụ nữ đương nhiên sẽ gây sự chú ý, chắc chắn muội ấy không ở trong cùng doanh trại với đám binh sỹ. Thế nhưng Đường Thiên Kỳ lại không dám lấy mạng muội ấy, nhưng cũng không đến mức bất trời dã man. Bảo người của chúng ta hãy chú ý đến hiện tượng dị thường quanh doanh trại, xưa nay Thanh Vũ đều rất thông minh, nhất định sẽ để lại dấu vết gì đó cho chúng ta. Tóm lại là hãy tìm ra nơi giam giữ Ninh đại tiểu thư càng nhanh càng tốt cho ta, có hiểu không?”

“Dạ thưa công tử”.

“Còn nữa, mau đi xem xem chúng ta còn bao nhiêu binh mã ở quanh vùng này, hãy tập trung lại hết, sau đó bảo họ chuẩn bị ngựa khỏe, bất cứ lúc nào cũng có khả năng xuất trận”.

“Dạ thưa công tử”.

Tiểu Dao tuân lệnh nhưng không rời khỏi căn phòng ngay tức khắc. Trang Bích Lam bảo Tiểu Dao ở lại vốn muốn Tiểu Dao ở đây canh chừng một lúc. Nam Nhã Ý liền đưa lời dạn dò: “Ngài mau ra ngoài đi. Nếu như có ai hỏi thì cứ nói là Nam cô nương đích thân chăm sóc, công tử bảo người ra ngoài. Nhớ là ngày mai khi truyền tin tức ra ngoài phải hết sức thận trọng, đừng để lộ ra bất cứ điều gì hết”.

“Nam cô nương cứ an tâm, mặt tướng hiểu rồi”.

Tiểu Dao khom người hành lễ, sau đó lui ra ngoài, thận trọng đóng cửa lại.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người Nam Nhã Ý và Trang Bích Lam. Trang Bích Lam mỉm cười nói: “Thật ra, nàng ở lại không tiện chút nào”.

Nam Nhã Ý đỡ chàng nằm xuống giường, kéo chăn lên, không cho là vậy: “Có điều gì mà không tiện chứ?”

Trang Bích Lam than dài một tiếng rồi nói: “Thì người khác đồn thổi tùy tiện, không hay đối với phụ nữ. Huống hồ chi trong lòng Hoàng thượng, nàng khác biệt so với những người phụ nữ khác, hà tất phải để cho người khác đồn thổi như vậy sao?”

Đôi mày thanh tú của Nam Nhã Ý cau chặt lại, nhưng vẫn hiện lên vô cùng tuyệt đẹp.

Nàng liền bật cười đáp: “Thiếp cô quả một mình, không cha không mẹ không huynh không đệ, ngay cả cửu tộc cũng bị chu di rồi, không còn bất cứ người thân thích nào khác, chẳng sợ ai đàm tiếu cả. Chàng có sợ hay không?”

Trang Bích Lam thẳng thắn nói: “Ban đầu cũng né tránh đôi chút, bây giờ không còn nữa. Ta không sợ gì cả”.

“Bởi vì chuyện của Thanh Vũ?”

“Muội ấy cũng cô quả một mình. Ngoại trừ Đường Thiên Trọng đã tâm tráng chí hại muội ấy thê thảm ra, bây giờ chẳng còn ai thực lòng thực dạ đối xử tốt với muội ấy nữa”.

“Bích Lam, chàng sai rồi”.

“Hà?”

“Vẫn còn có người thực lòng thực dạ đối xử tốt với muội muội đấy”.

“Là ai?”

Nam Nhã Ý nhoen miệng mỉm cười, nụ cười không biết là thương cảm hay chua xót.

Nàng thì thầm lên tiếng: “Là chàng, chàng đang nghĩ mọi cách để cứu lấy muội muội. Vì muội muội mà chịu trả giá bằng cả tính mạng của bản thân”.

“Nàng nhầm rồi”. Trang Bích Lam than dài một tiếng rồi nói thêm: “Có lẽ ta sẽ vì muội ấy mà không để tâm đến tính mạng của mình, nhưng ta không thể nào không quan tâm đến mọi người quanh ta. Mỗi một bước đi, ta đều phải suy tính đến những người xung quanh mình. ... cho nên ... càng ngày hai chúng ta càng đi xa nhau hơn”.

Nam Nhã Ý tựa bên thành giường mỉm cười nói: “Chàng cũng không cần phải tự trách bản thân quá. Cũng chẳng có ai có thể sống đến mức không thèm để tâm đến tất cả mọi người xung quanh mình, trừ phi họ là những người cô quả đơn độc, giống như thiếp, không còn bất cứ người thân thích nào hết”.

Nàng đưa mắt sang nhìn, đột nhiên bật cười thành tiếng: “Cuối cùng tiếp đã hiểu tại sao ngày xưa Hoàng đế lại tự xưng là “cô gia” và “quả nhân” rồi. Thì ra người làm đế vương là những người có thể hy sinh hết thấy những người có thể, cho dù là người thân, người yêu hay thậm chí ngay cả phi tần. ... người làm Hoàng đế tự xưng là “trần” lại càng lợi hại hơn, phải là độc nhất vô nhị trên thế gian này, đừng ai hòng đe dọa, làm le cướp thiên hạ của người đó”.

Trang Bích Lam nhìn thấy cảm giác thê lương ẩn sâu trong đôi mắt của nàng, mỉm cười nói: “Cho nên, yêu ai thì yêu, đừng yêu Hoàng đế, làm bạn với ai thì làm, đừng làm bạn với Hoàng đế, cho dù Hoàng đế có nói rằng ngài thật lòng yêu thương mình, thật lòng muốn làm bạn cùng mình đi nữa”.

Tinh thần của chàng tốt hơn, ánh mắt lại dịu dàng, ấm áp, sáng trong như mọi khi, bình thần nói ra những lời triết lí.

Nam Nhã Ý than dài lần nữa. “Chúng ta nên sớm tỉnh ngộ lại thôi. Cứ để cho ngài ... cao cao tại thượng làm một người độc nhất vô nhị thôi. Có điều, giấu ngài dùng binh e rằng sau này sẽ gặp nhiều bất lợi đó”.

Nàng đã nghe ra được ý muốn quyết tâm cứu Ninh Thanh Vũ của Trang Bích Lam.

Lúc này chính bản thân chàng cũng đã nói, mỗi một bước đi, chàng đều phải suy tính đến những người xung quanh.

Ngài đang là một thần tử mới quy thuận triều đình, lại dùng binh phá hỏng kế hoạch của Đường Thiên Tiêu, không biết sau này sẽ gặp phải tai họa gì.

Trang Bích Lam liền nói: “Điều này ta cũng đã suy nghĩ tới, có điều nhất thời không để tâm quá nhiều như vậy được. Binh mã ở Giao Châu vẫn nằm trong tay hai cha con ta, hơn nữa cha và ta vẫn giữ liên hệ mật thiết với triều thần Nam Sở năm xưa, bất luận là Đường Thiên Trọng hay Đường Thiên Tiêu giành được thiên hạ, đều không thể để cho chúng ta nắm giữ đại quyền với đội binh mã hùng mạnh ở một phương như vậy đâu. Ta có cứu Thanh Vũ hay không thì cũng chẳng thể nào tránh khỏi nạn kiếp đó”.

Nam Nhã Ý nghe thấy chàng nói vậy, lo lắng vô cùng, liền hỏi: “Lẽ nào không còn cách nào khác sao?”

“Có! Từ bỏ binh quyền, quy ẩn sơn lâm, Hoàng đế không còn thấy lo lắng nữa, tự nhiên quân thần hòa mục, sau này không còn hậu họa gì nữa”.

“Điều này... bá phụ sao chấp nhận được chứ?”

Trang Bích Lam mỉm cười rồi nói: “Cho nên, ta vẫn luôn có dự cảm, nếu như một ngày bản thân gặp điều gì bất trắc thì tuyệt đối không phải là do bỏ xác nơi sa trường, trên lưng ngựa mà là hàm oan chết trong triều đình”.

Nam Nhã Ý lạnh hết sống lưng, toàn thân run rẩy.

Trang Bích Lam để ý thấy, liền nằm dịch vào bên trong rồi nói: “Mau lại đây, nằm lên giường đi”.

“Ừm...” Nam Nhã Ý đáp lại, nhưng do dự mãi chưa chịu lên.

Trang Bích Lam lại than dài nói: “Nói cho cùng vẫn không thể vượt qua được điều tiếng thế gian”.

Từ lúc ban đầu gặp nhau cùng vượt qua hoạn nạn, đến khi bị truy binh của Đường Thiên Trọng ép buộc phải dưỡng thương trong một gian phòng, sau đó đi Nam về Bắc, họ không hề rời xa nhau nửa bước.

Dường như tất cả mọi người đều cho rằng hai người chính là một đôi. Còn hai người, thật sự cũng chỉ nhận lấy cái hư danh đó mà thôi.

Nam Nhã Ý búi người, cời lóp y phục bên ngoài, chui vào bên trong chiếc chăn ấm áp.

Nàng mỉm cười nói: “Người thiếp chắc chắn lạnh lắm đấy”.

“Ta cũng cảm thấy lạnh”.

“Chàng còn đang sốt cao đấy”.

“Hai người nằm cùng nhau, rõ ràng ấm áp hơn nhiều”.

Thì ra hai người cô đơn lạnh lẽo, tựa vào nhau thì có thể ấm áp, có thể sưởi ấm cho người còn lại.

Đã quen với hơi ẩm, cũng quen với cảm giác có người ta bên cạnh, lại càng chẳng nỡ để người ta ra đi. Thế nên, hai con người vốn dĩ cách nhau cả trăm sông ngàn núi, do cơ duyên kì ngộ, sau cùng lại ở bên nhau một cách lạ thường thế này.

Điều đó chưa chắc đã không hạnh phúc.

Ba ngày sau.

Người từ Giao Châu phi ngựa tới gấp, báo Trang Bích Lam và Nam Nhã Ý phải quay về Giao Châu gấp.

Đường Thiên Tiêu thấy Trang Bích Lam vẫn bị thương nặng, có ý muốn giữ chàng ở lại tĩnh dưỡng thêm vài ngày, Trang Bích Lam thì nói sức khỏe đã đỡ nhiều, không an tâm chiến sự biên cương nên quyết tâm từ biệt.

Đường Thiên Tiêu đành phải chào thua, nói: “Được rồi, ái khanh cứ quay về tĩnh dưỡng đi. Bên chỗ Đường Thiên Trọng cũng đang điều động binh mã, không biết liệu hấn có tới đỉnh Khốn Long không nữa. Thế nhưng sớm muộn gì cũng không tránh khỏi một trận quyết chiến ác liệt. Nói cho cùng thì chỗ của trẫm chưa chắc đã an toàn hơn biên cương được bao nhiêu đâu. Ái khanh lên đường chậm rãi đôi chút, từ từ quay về Giao Châu đừng để vết thương tái phát nữa”.

Huống hồ, đích thân Đường Thiên Tiêu đã chứng kiến vết thương nghiêm trọng của Trang Bích Lam, nên cũng không nghi ngờ chàng có thể làm được điều gì vào lúc này, ngoài ra còn ban thêm một số linh dược quý giá khác để trị thương cũng như rất nhiều trân châu, gấm lụa mà ở Giao Châu hiếm khi được thấy, có điều nói là ban tặng cho cha chàng – Trang Dao đại tướng quân.

Ngài không hề câu nệ thân phận đế vương, đích thân tiễn Trang Bích Lam ra tận ngoài cửa. Máy đại tướng tâm phúc của ngài còn tiễn chân Trang Bích Lam một đoạn đường khá xa, mãi cho tới khi nhìn thấy chiếc xe ngựa cùng đoàn tùy tùng khuất bóng ở rừng thẳm, họ mới chịu quay về doanh trại.

Dựa vào thái độ đối xử với thần tử của Đường Thiên Tiêu cũng có thể coi là một minh quân coi trọng nhân tài rồi. Thế nhưng minh quân không nhất định là một nhân quân. Ít nhất thì Trang Bích Lam sẽ không nhận tâm thịnh tình này của ngài nữa.

Sau khi đi một quãng đường xa khỏi doanh trại của Đường Thiên Tiêu, Trang Bích Lam liền vén rèm lên ra lệnh: “Lập tức thay đổi lộ trình, đội quân tiên phong chuyển thành đội phòng bị tuyến sau. Mau... tiến về hướng Ly Sơn”.

Cả đội binh mã thay đổi hướng đi, tiến thẳng về phía Ly Sơn.

Sau mấy ngày tĩnh dưỡng, bồi bổ, Trang Bích Lam đã hạ sốt, thần sắc cũng tốt hơn trước nhiều. Thế nhưng Nam Nhã Ý vẫn không tin rằng, với tình trạng trước mắt, chàng vẫn có thể cưỡi ngựa cầm gươm, đối kháng cùng kẻ địch.

Hôm qua lúc nàng thay băng, trên lớp vải vẫn còn rom róm máu tươi.

Bây giờ ngay cả ngồi trên xe ngựa bốn ba khắp nơi cũng là việc không thích hợp với chàng chút nào.

Vậy mà lúc này, chàng vẫn cầm bản đồ địa đồ mà quân do thám nằm vùng tại Ly Sơn truyền về nghiên cứu kỹ càng, rõ ràng là có ý định đích thân đi cứu Thanh Vũ.

Nam Nhã Ý nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt, mỗi một của chàng rồi hỏi: “Có nên thông báo cho Đường Thiên Trọng biết không?”

“Cái gì?”

Trang Bích Lam ngẩng đầu lên nhìn, dường như không hiểu ý nàng muốn nói. Nam Nhã Ý do dự đôi lát, sau cùng vẫn nói: “Đường Thiên Trọng lúc này đang điều động binh mã, cho dù là tiến quân lên đỉnh Khốn Long như giao ước hay là tiến quân thảo phạt Đường Thiên Tiêu thì vẫn không hề có ý từ bỏ Thanh Vũ”.

Trang Bích Lam cau chặt đôi mày, tiếp tục nghiên cứu bản đồ địa hình Ly Sơn rồi lãnh đạm lên tiếng: “Đó là việc của hấn”.

Bởi tuổi trẻ lỗ mãng, chàng đã phải chịu thiệt thòi to lớn, nhà họ Trang nhà tan cửa nát, người chết, từ đó hai phụ tử phải lang bạt chân trời góc bể. Sau này lại trải qua nhiều khổ luyện của cuộc đời, chàng vẫn chẳng hề thay đổi khí chất nho nhã, thanh tao vốn có ở những công tử đất Giang Nam, có điều tính cách đã thay đổi khá nhiều.

Chín chắn, trầm lặng, khiêm nhường, nhẫn nhịn, thậm chí có thể chịu đựng nỗi nhục trước mắt để tìm được con đường thoát sau này.

Thế nhưng, nói cho cùng thì giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Tuy rằng trải qua bao nhiêu chuyện, trong sự khiêm nhường, nhẫn nhịn của chàng vẫn cứ phảng phất chút ngạo khí không dễ dàng khuất phục mà như đã ăn sâu vào trong xương cốt của chàng, không thể nào áp chế đi được.

Tối hôm đó, trong lúc phần nộ tột đỉnh, chàng đã từng buột miệng nói ra muốn lấy đi tính mạng của Đường Thiên Tiêu, thế nhưng Nam Nhã Ý biết rằng, chàng lại càng muốn lấy đi tính mạng của Đường Thiên Trọng.

Còn Ninh Thanh Vũ chính là mối nhục lớn nhất, sâu sắc nhất mà Đường Thiên Trọng đã tận tay khắc sâu trong trái tim Trang Bích Lam, để lại vết tích mãi mãi không bao giờ phai mờ đi được.

Đó là vị hôn thê của chàng và cũng là người con gái mà từ nhỏ chàng đã thề rằng sẽ bảo vệ, che chở, chăm sóc, yêu thương nàng đến tận khi già.

Từ trước đến nay, Nam Nhã Ý chưa bao giờ cho rằng chàng là người bạc tình bạc nghĩa, lại càng không nghĩ rằng chàng thật sự nỡ lòng đẩy người phụ nữ mà mình yêu thương sâu sắc cho người khác.

Ít nhất là sau khi Trang Bích Lam nhận định rằng nếu giao lại Nam Nhã Ý cho Đường Thiên Trọng có khả năng sẽ gặp điều bất trắc, chàng chưa từng từ bỏ nàng lần nào.

Nếu như không phải lo lắng cho nàng, với thân thù của chàng, với thân thế, gia đình của mình, chàng hoàn toàn có cơ hội một mình bỏ trốn.

Nếu như nói, ngày xưa nàng coi trọng Trang Bích Lam là bởi vì tình yêu đến chết không nguôi của chàng dành cho Ninh Thanh Vũ, vậy thì sau khi nàng quyết định từ bỏ mối tình đầu của bản thân bao năm nay, lặng lẽ ở bên chàng thì chính là vì cuối cùng nàng đã nhận ra rằng thì ra, còn có một người đàn ông chịu liều mạng sống vì bản thân mình.

Không phải tất cả mọi đàn ông đều giống như Đường Thiên Tiêu, ngồi trên ngai vàng nhuộm đầy máu tanh, để loại bỏ đi những thứ chặn đường phía trước, sẵn sàng lấy người ở gần bên mình nhất làm lá chắn, để cho địa vị của mình ngày một vững chắc, an toàn hơn.

Nàng có thể làm thơ, vẽ tranh, ca hát, nhảy múa, tất cả chỉ vì mong muốn có thể xứng đáng với người trong lòng ở địa vị cao quý, để rồi có thể sớm chiều bầu bạn, mãi mãi bên nhau.

Thế nhưng tất cả mọi ước vọng của nàng chẳng khác nào bong bóng bảy sắc dần dần tan vỡ theo thời gian, để rồi khi bàng hoàng tỉnh giấc mộng đẹp, nàng mới nhận ra rằng bên cạnh mình chỉ còn mỗi người đàn ông thanh tao, nho nhã, bị người khác cướp đoạt mất tình yêu.

Nam Nhã Ý vẫn luôn không hiểu nổi, Ninh Thanh Vũ vốn đã quen với Trang Bích Lam, người đàn ông nhà nhận, dịu dàng chẳng khác nào làn gió ấm đầu xuân, làm sao có thể phải lòng, đắm đuối trước một người đàn ông cứng nhắc, lạnh lùng như sắt đá đó được.

Đường Thiên Trọng là người dùng đao gươm để nói chuyện. Ngày hôm đó, hai người bị ngài ép tới đường cùng, Đường Thiên Trọng không hề kể gươm lên cổ Trang Bích Lam mà là Nam Nhã Ý.

Ngài lạnh lùng nói với Trang Bích Lam: “Các ngươi có hai sự lựa chọn: Thứ nhất, vị phu nhân như hoa như ngọc này của ta chết, ngươi sống. Ngươi sống để làm con tin trong cuộc đàm phán giữa ta với nhà họ Trang vùng Giao Châu. Thứ hai, ta sẽ thả cả hai người ra, nhưng trước khi ngươi rời đi, phải đích thân nói một cách rõ ràng, thẳng thắn với Ninh Thanh Vũ rằng ngươi đã thay lòng đổi dạ, người ngươi yêu thật sự chính là Khang hầu phu nhân mà ngươi đã liều mạng bảo vệ, chứ không phải là nàng ấy”.

Trang Bích Lam nắm chặt chiếc túi thơm trong lòng bàn tay nhìn Đường Thiên Trọng chăm chăm mà không nói lời nào.

Đường Thiên Trọng lại nói tiếp: “Ta biết rằng trong lòng Ninh Thanh Vũ chưa bao giờ có hình bóng của ta, nhưng trọn đời trọn kiếp này, nàng ấy đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của bản hầu. Nếu như thật sự chỉ có thể dùng bạo lực để giành được nàng ấy thì ta quyết không ngần ngại làm việc đó. Có điều, đáng tiếc là... với tính cách mạnh mẽ, cương quyết của nàng ấy... nếu như trong lòng vẫn còn hình bóng của ngươi, e là sau khi ta thả ngươi đi, nàng ấy nhất định sẽ một lòng tìm đến cái chết trong phủ của ta mà thôi. Trang Bích Lam, ngươi định để cho nàng ấy chết vì ngươi mấy lần nữa đây?”

Ai nói Đường Thiên Trọng là con nhà võ, tính tình thô lỗ thì không biết dùng kế công tâm?

Ít nhất là lúc đó, Trang Bích Lam đã chẳng thể nào chống lại được nữa.

Chàng đã nghe được việc khi chàng bỏ Thanh Vũ lại, nàng đã không ngần ngại mà dùng thanh đoản đao phòng thân đâm vào bụng tự sát, khiến bản thân thoát tử nhất sinh.

Tình cảm mà nàng dành cho Trang Bích Lam đã sâu đậm, thuần khiết hơn chàng có thể tưởng tượng được nhiều lần.

Thế nhưng chàng hoàn toàn không muốn dùng tính mạng của nàng để tìm kiếm thứ tình cảm đem lại nhiều tai họa cho hai người.

Chàng liền đưa chiếc túi thơm trong tay cho Đường Thiên Trọng rồi nói: “Ngươi hãy đưa chiếc túi thơm này rồi nói với muội ấy, ta trả lại cho muội ấy. Vũ Nhi tự nhiên sẽ hiểu ra thôi”.

Bông sen tịnh đế, lá xanh nhụy vàng do đích thân nàng thêu, trên đó chất chứa bao nhiêu mộng ước, hy vọng về tương lai của nàng. Vậy mà chàng lại đích thân giao lại cho Đường Thiên Trọng.

Một vài ngày sau, Đường Thiên Trọng xuất hiện lần nữa, vẫn khí độ lạnh lùng, lãnh đạm, ngạo nghễ, đáng sợ như mọi khi, nhưng đôi mắt thì sáng rực một cách dị thường.

Ngài nói: “Ta sẽ thả ngươi đi ngay trước mặt Ninh Thanh Vũ, đồng thời cũng để cho đám thuộc hạ của ngươi hộ tống ngươi về Giao Châu an toàn. Thế nhưng ngươi phải đích thân nói cho nàng ấy biết, ngươi đã từ bỏ nàng ấy và lựa chọn Nam Nhã Ý”.

Trang Bích Lam còn chẳng thèm cau mày, mặc bộ y phục thanh tao, đứng dưới gốc cây hoải, bình thản đáp lại: “Được”.

Đường Thiên Trọng cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước thái độ bình thản như không của Trang Bích Lam, im lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Nàng ấy

đã là người phụ nữ của bản hầu rồi. Lần đầu tiên vì chưa kịp thích ứng nên nàng ấy khóc vô cùng thảm thương”.

Trang Bích Lam ngược mắt nhìn đám mây nơi đường chân trời, vẫn im lặng không nói gì. Đường Thiên Trọng vẫn đang đo thám, lại nói tiếp: “Có điều sau đó nàng ấy cũng thú vị lắm. Đúng là một người phụ nữ cực phẩm, vô cùng tuyệt vời”.

Nam Nhã Ý đứng một bên nghe chuyện đã tức đến mặt đỏ phừng phừng, vậy mà Trang Bích Lam vẫn có thể bình thần như không, điềm đạm lên tiếng: “Muội ấy không phải người phụ nữ đầu tiên của hầu gia, nhưng hầu gia lại là người đàn ông đầu tiên của muội ấy. Tính tình Vũ Nhi nhu mì, hiền dịu, mọi chuyện đã đến nước này, muội ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn thuận theo ý ngài thôi”.

Nam Nhã Ý thật sự không hiểu nổi lúc nói ra những lời này, trong lòng Trang Bích Lam cảm thấy khó chịu thế nào, bất giác tiến lên phía trước, đứng cạnh bên chàng. Chẳng khác nào người chết đuối vớ được cọc cứu mạng sau cùng, chàng nhanh chóng nắm chặt lấy bàn tay của nàng.

Chàng cố ý để cho Đường Thiên Trọng thấy rằng, tình cảm giữa mình với Nam Nhã Ý vốn đã thành sự thật từ lâu rồi, chứ không còn là đóng kịch diễn trò nữa. Chàng cũng biết rằng quyền lực rất lợi hại. Đường Thiên Trọng đương nhiên cũng hiểu, chàng chỉ có thể đánh cược một lần, xem trong lòng Đường Thiên Trọng, liệu địa vị và sự quan trọng của Ninh Thanh Vũ đã vượt qua tất cả mọi thứ, bao gồm cả khát khao giành được quyền lực tối cao hay chưa.

Chàng đã thắng!

Không cần biết Đường Thiên Trọng tin tưởng được mấy phần, nhưng rõ ràng Trang Bích Lam đã đạt được mục đích ban đầu của bản thân.

Bọn họ thuận lợi thoát khỏi sự khống chế, giam giữ của Đường Thiên Trọng, nhanh chóng quay về Giao Châu dưới sự hội tống của các nhân sỹ nhà họ Trang.

Suốt dọc đường đi, Trang Bích Lam chẳng khác gì người gỗ, ngây ngô ngẩn người, cả ngày chả nói được mấy câu.

Thế nhưng ngay sau khi quay về Giao Châu, việc đầu tiên chàng làm chính là xin quân lệnh từ phía phụ thân, tiếp tục tiến hành rèn luyện binh mã, đào tạo thêm nhiều tân binh.

Trang Bích Lam thân là thiếu chủ đất Giao Châu vậy mà cả ngày ở trong doanh trại, cùng ăn uống, sinh hoạt với các binh sỹ, ngay cả Nam Nhã Ý ở trong phủ tướng quân dăm bữa nửa tháng cũng chẳng nhìn thấy mặt chàng một lần.

Nàng hiểu được quyết tâm và mục đích của chàng. Chàng cần có một đạo quân tinh anh, cường tráng để có thể cân bằng với quyền lực khuynh đảo thiên hạ của Đường Thiên Trọng, đồng thời hy vọng một ngày nào đó có thể dùng máu tươi của Đường Thiên Trọng rửa sạch mối nhục trước kia.

Xe ngựa vẫn tiếp tục phi nhanh, Trang Bích Lam nhìn chăm chăm vào tấm địa đồ, đôi mày nhíu chặt lại.

Nam Nhã Ý nhìn vào khuôn mặt gầy gò hắc đi sau bao ngày vất vả, lao碌, cuối cùng không thể nào chịu đựng thêm nữa, tiếp tục câu chuyện ban nãy: “Bích Lam, thiếp cảm thấy... chúng ta có thể nghĩ tới việc hợp tác cùng Đường Thiên Trọng”.

Lần này, Trang Bích Lam còn chẳng buồn ngẩng đầu lên, căn bản là không hề nghe thấy nàng nói điều gì. Chàng vẫn luôn tôn trọng Nam Nhã Ý, hiếm khi có thái độ như lúc này.

Nhưng lúc này, Nam Nhã Ý chẳng thể nào để tâm quá nhiều thứ, tiếp tục khuyên răn: “Thiếp biết rằng, chàng vẫn còn một số thuộc hạ đang ở gần đây, đã tập hợp dưới Ly Sơn chờ đợi. Thế nhưng tất cả những người này cộng lại được bao nhiêu? Năm trăm? Một ngàn? Dưới chân Ly Sơn không phải là năm, ba trăm binh lính, cũng không phải là năm, ba ngàn quân địch, mà là đại quân hùng hậu của Đường Thiên Kỳ với số lượng hơn vạn người. Tất cả số binh lính này hoàn toàn không phải binh sỹ thông thường, mà là binh hùng tướng mạnh do đích thân Khang hầu Đường Thiên Trọng bồi dưỡng, huấn luyện, mấy năm liền Nam chinh Bắc chiến, không biết đã trải qua biết bao trận đại chiến. Chàng thật sự muốn dẫn theo tầm vài trăm thuộc hạ tiến vào trong đó sao?”

Trang Bích Lam di chuyển bàn tay thon dài trên tấm địa đồ, chậm rãi lên tiếng: “Không được hay sao?”

Nam Nhã Ý chán nản, mỉm cười khổ sở: “Chàng nói được, đương nhiên là... được. Thế nhưng hiện nay chàng đang bị thương nặng như thế, hà tất phải giãy vò bản thân thêm nữa? Đường Thiên Kỳ tuy đã phản bội Đường Thiên Trọng, nhưng binh lính thân cận rất ít, có thể nắm giữ trong tay nhiều binh sỹ như vậy là bởi vì hấn là đệ đệ của Khang hầu mà thôi. Bây giờ đã biết địa điểm giam giữ Thanh Vũ, nếu như hợp lực lượng cùng Khang hầu, chúng ta chỉ cần bảo vệ Thanh Vũ ở nơi đó thật tốt, dựa vào uy danh của Khang hầu trong lòng tướng sỹ, hóa giải lực lượng binh hùng tướng mạnh trong tay Đường Thiên Kỳ là điều không hề khó khăn. Chàng hà tất... phải liều tính mạng hành động một mình chứ?”

Trang Bích Lam nghe thấy nàng nói vậy, cũng cảm thấy hỗn loạn, trước tiên gấp tấm địa đồ trong tay lại rồi nói: “Ý nàng là muốn nhà họ Trang ở Giao Châu từ bỏ Đường Thiên Tiêu, hợp lực cùng Đường Thiên Trọng hay sao?”

“Điều này...” Nam Nhã Ý bất giác nhớ lại khuôn mặt thuần khiết, tươi tắn của Đường Thiên Tiêu khi chơi đùa cùng mình hồi nhỏ, bất giác thất thần một lát rồi tiếp tục nói: “Thật ra... hợp tác với ai cũng chẳng có gì khác biệt. Chỉ cần Giao Châu không từ bỏ binh lực của mình, vào lúc thiên hạ đại loạn, chẳng ai dám động đến nhà họ Trang cả”.

“Vậy còn lúc thiên hạ thái bình thì sao?”

“Thiên hạ thái bình...”

Nam Nhã Ý thất thần.

Chiến loạn đã lâu, mây mù thiên hạ thái bình, thật sự là quá xa vời với mọi người.

Trang Bích Lam liền nói: “Nếu như thiên hạ thái bình, Giao Châu trước tiên phản bội Nam Sở, sau lại bội tín bội nghĩa với Chu Đế, đợi đến khi Đường Thiên Trọng đập lên xác người em họ bước lên ngai vàng, liệu hân có yên tâm với một thần tử phản bội hết người này đến người khác như chúng ta không? Vậy tai họa diệt môn e là chẳng thể nào tránh được. Huống hồ...”

Chàng không nói thêm, nhưng Nam Nhã Ý hoàn toàn hiểu được. Huống hồ, chàng và Ninh Thanh Vũ được hứa hôn từ trong bụng mẹ, lại là thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên bên nhau, thân thiết, yêu thương nhau, nếu như đề lộ ra thái độ không tiếc mọi thứ, tất cả vì Ninh Thanh Vũ, vậy thì Đường Thiên Trọng sùng ái, yêu thương Ninh Thanh Vũ bao nhiêu, sẽ căm ghét, ganh tị với Trang Bích Lam bấy nhiêu.

Trang Bích Lam không thể nào nói ra được nguyên nhân tiếp theo bởi đó chính là nỗi nhục mà Đường Thiên Trọng ban cho chàng. Có lẽ chàng có thể nhất thời nhẫn nhịn quý xuống xưng thần trước mặt Đường Thiên Trọng chứ chẳng thể nào duy trì cả đời được.

Một hồi lâu sau, Nam Nhã Ý lại nói thêm: “Nếu như... chàng có thể cứu được Thanh Vũ ra, vậy bước tiếp theo sẽ là gì?”

Đôi mắt Trang Bích Lam đột nhiên hòa nhã, dịu dàng, mỉm cười quay sang nhìn Nam Nhã Ý nói: “Nếu như muội ấy bằng lòng, ta đương nhiên sẽ đưa muội ấy về Giao Châu”.

Nam Nhã Ý liền khẽ cất tiếng: “Có điều... Hoàng thượng đã nói rằng, Thanh Vũ muội muội không hề muốn về Giao Châu”.

“Lời của Đường Thiên Tiêu không thể nào hoàn toàn tin tưởng, huống hồ... lúc đó trong bụng muội ấy mang cốt nhục của Đường Thiên Trọng, có thể muội ấy cảm thấy không tiện...”

Trang Bích Lam trầm ngâm một hồi, rồi đột nhiên mỉm cười hỏi Nam Nhã Ý: “Vậy nàng có đề tâm không?”

“Hả?” Nam Nhã Ý nhất thời không hiểu ra ẩn ý bên trong.

Hai má Trang Bích Lam đỏ ửng lên, hỏi lại lần nữa: “Nếu như ta đón Thanh Vũ cùng về Giao Châu thì nàng có đề tâm không?” Nam Nhã Ý cũng đỏ bừng hai má, vội vã quay đầu sang chỗ khác, ho khan vài tiếng rồi nói: “Chàng đưa Thanh Vũ về Giao Châu có liên quan gì đến thiếp? Tại sao lại phải hỏi thiếp có đề tâm không?”

Trang Bích Lam im lặng một hồi rồi mỉm cười nói thêm: “Thật sự là không cần phải hỏi nàng sao? Thế nhưng ta luôn cảm thấy rằng, hai chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau. Nàng nhất định không rời xa ta, còn ta nhất định sẽ bảo vệ nàng. May mà... nàng với Thanh Vũ là hảo tỷ muội, chắc là... cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ?”

Hai người ở bên nhau đã lâu, hoạn nạn có nhau, tính tình hòa hợp, thậm chí lúc bị thương nặng cũng không hề e dè thân phận nam nữ khác biệt, đã thân mật vượt quá quan hệ bạn bè bình thường, thế nhưng dường như cũng chưa từng thẳng thắn nói về tương lai của cả hai sau này thế nào.

Nam Nhã Ý hoàn toàn không che giấu tình cảm tự nhiên nảy sinh với Trang Bích Lam, thế nhưng nàng biết rõ trong lòng Trang Bích Lam chỉ có mỗi mình Ninh Thanh Vũ, nên cũng chưa từng hy vọng xem hai người có thể đi đến mức quan hệ như thế nào trong tương lai.

Hiện nay, ý tứ của Trang Bích Lam trong mấy câu nói trên đã quá rõ ràng.

Có lẽ chàng không hề yêu nàng như vẫn yêu Ninh Thanh Vũ, nhưng chàng bằng lòng lấy nàng, đối xử bình đẳng như với Thanh Vũ, vui vẻ bên nhau đến trọn đời trọn kiếp.

Nàng dù có hào sảng, thẳng thắn đến đâu cũng vẫn là phận nữ nhi, nghe thấy những lời này liền thẹn thùng cúi đầu xuống, mỉm cười không nói gì.

Trang Bích Lam liền dịu dàng ôm nàng vào lòng rồi than: “Cho dù có thể ở bên nhau, cũng không biết có thể bình an được đến lúc nào. Có điều, được ngày nào hay ngày ấy, được giờ nào biết giờ ấy vậy”.

Nam Nhã Ý đưa tay ôm lấy người chàng, tựa đầu vào vai chàng rồi thì thầm lên tiếng: “Nếu như chàng đồng ý, thiếp nguyện ở bên chàng mãi mãi, được ngày nào hay ngày ấy, được giờ nào biết giờ ấy”.

Trang Bích Lam càng ôm nàng chặt hơn, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán nàng rồi mỉm cười tươi tắn.

Nam Nhã Ý do dự đôi lát rồi lại hỏi: “Vậy thì, nếu Thanh Vũ không chịu cùng chàng quay về Giao Châu thì sao? Muội muội... nếu như thật sự đã yêu Đường Thiên Trọng, vậy phải làm sao?”

“Muội ấy thật sự rất yêu Đường Thiên Trọng...” Đôi tay của chàng khẽ buông ra, nhưng rất nhanh sau đó lại ôm chặt nàng vào lòng hơn. Trang Bích Lam liền khép bờ mi lại, than dài một tiếng: “Vậy thì, ta sẽ đưa muội ấy về chỗ Đường Thiên Trọng”.

“Thế nhưng Đường Thiên Trọng đang giao chiến ác liệt cùng Đường Thiên Tiêu... chỗ của hân không an toàn...”

Trang Bích Lam nhắm nghiền mắt lại, dường như đang cố “tiêu hóa” lời nói của Nam Nhã Ý.

Một lúc lâu sau, chàng liền nói: “Ta sẽ giúp muội ấy, tận hết sức mình”.

Trái tim của Nam Nhã Ý cảm giác hơi đau đớn. Nàng rời khỏi vòng tay của Trang Bích Lam, lấy tấm địa đồ bên cạnh người chàng, mỉm cười nói: “Trước tiên chàng hãy nằm xuống nghỉ ngơi một lúc đi, nếu như đêm nay động thủ... chàng chắc là chịu đựng được không?”

Trang Bích Lam không nói gì, nhưng cũng nghe theo, nằm xuống nhắm mắt lại dưỡng thần.

Nam Nhã Ý nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của chàng, nụ cười dần dần cũng trở nên đắng cay hơn trước. Nàng khuyên chàng nên hợp lực cùng với Đường Thiên Trọng chàng lo lắng nhiều điều, quyết tâm một mình mạo hiểm tính mạng đi làm, cũng không chịu nghe theo lời khuyên của nàng. Thế nhưng, nếu như Ninh Thanh Vũ quay về bên Đường Thiên Trọng thì chàng lại chịu giúp nàng, tận lực của mình. Chàng dường như quên mất một điều, nếu như Ninh Thanh Vũ chọn lựa Đường Thiên Trọng, giúp đỡ Thanh Vũ cũng chính là giúp đỡ Đường Thiên Trọng.

Ở một chân núi cách Ly Sơn tầm bốn mươi dặm, gần trăm thuộc hạ dưới trướng nhà họ Trang đang đợi trong doanh trại nhỏ.

Khi bước xuống xe ngựa, Trang Bích Lam cau chặt mày lại, bàn tay đặt trên lồng ngực vội vã hạ xuống, không muốn cho người khác nhìn thấy. Nam Nhã Ý biết rằng vết thương của chàng đang nhói đau, nên lại càng lo lắng.

Trang Bích Lam vừa mới gặp đám thuộc hạ này liền quay sang nói với đại phu: “Mau chuẩn bị đi”.

Hai vị đại phu nhanh chóng chạy đi chuẩn bị sắc thuốc.

Nam Nhã Ý liền hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

Trang Bích Lam mỉm cười nói: “Không có gì, ta chỉ bảo họ sắc một bát thuốc có công dụng giảm đau, trị thương mà thôi”.

“Ồ”.

Nam Nhã Ý tuy đáp vậy nhưng trong lòng không khỏi hoài nghi.

Đợi đến khi Trang Bích Lam đi vào trong, bàn luận chiến lược cùng với các thuộc hạ, nàng liền đi tới chỗ hai vị đại phu kia rồi hỏi: “Đây là thuốc gì thế?”

Hai vị đại phu kia kinh ngạc, quay sang nhìn nhau, mà không chịu trả lời ngay tức khắc.

Nam Nhã Ý liền thúc giục: “Mau nói hết cho ta nghe, nếu không xảy ra điều gì bất trắc, sau này Trang đại tướng quân hỏi đến, ta sẽ nói là hai người không tận tâm”.

Hai vị đại phu kia thất kinh vội vã nói: “Nam cô nương, chuyện này không liên quan đến lão phu, là do công tử dặn dò chúng ta làm vậy. Chúng ta... cũng sợ xảy ra chuyện vô cùng”.

Bàn tay Nam Nhã Ý lúc này mướt mát mồ hôi: “Vậy trong này... rốt cuộc là thứ gì thế?”

“Cái này... công tử đã từng dặn dò... không được phép nói cho Nam cô nương...”

“Mau nói”.

“Đây là... thứ thuốc đại bổ, nhưng cũng là thuốc cực độc...”

“Đại bổ? Cực độc?”

“Đúng vậy, thành phần loại thuốc này vô cùng phức tạp, đại bổ nhưng trong đó cũng chứa nhiều chất độc. Trước mắt có thể hồi phục nguyên khí, tăng cao thể lực trong thời gian ngắn, nhưng khi khoảng thời gian ngắn ngủi đó trôi qua thì những thứ độc mãn tính của chúng bắt đầu phát tác, có lẽ sẽ gây ra một số triệu chứng như sốt cao không hạ, thể lực giảm sút trong khoảng thời gian dài...”

Sắc mặt Nam Nhã Ý nhợt nhạt hẳn đi, nghiêm nghị lên tiếng: “Thứ thuốc lợi bất cập hại thế này mà các người cũng dám cho công tử dùng sao?”

Hai vị đại phu liền quỳ rạp xuống đất cầu xin: “Nam cô nương, chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác. Lời công tử nói chúng ta cũng phải nghe theo, nếu như công tử không thể phục hồi nhanh chóng, nhất định sẽ lấy đi tính mạng của chúng ta. Thế nhưng công tử bị thương ở chỗ đó làm sao có thể hồi phục trong một sớm một chiều cơ chứ? Sau đó, công tử lại truyền hai chúng ta đến hỏi chuyện, chúng ta đành phải mạo hiểm đưa ra phương thuốc này, chỉ có thể phục hồi trong khoảng thời gian ngắn, thật không ngờ... công tử lại nhanh chóng đồng ý...”

Cổ họng Nam Nhã Ý lúc này như tắc nghẹn, nước mắt không ngừng trào khỏi bờ mi, vội vã nín nhịn, nghẹn ngào hỏi tiếp: “Vậy thứ thuốc này... có gây nguy hiểm đến tính mạng không?”

Đại phu liền đáp: “Đây là phương thuốc cổ xưa, chưa có người nào thử qua. Có điều... chắc cũng không đến mức đó đâu”.

“Chưa có người nào thử qua? Các người lấy công tử ra làm thí nghiệm sao?”

Hai vị đại phu cúi đầu xuống, không nói thêm bất cứ lời nào.

Nam Nhã Ý đứng ở nơi hút gió, chỉ cảm thấy gió rít qua khuôn mặt vừa đau vừa lạnh, cả thân người bắt đầu run lẩy bẩy.

Nàng hít một hơi thật sâu, lau khô hết dòng nước mắt bắt giác trào ra ban nãy rồi lên tiếng nói thêm: “Thôi bỏ đi, các người... hãy tiếp tục sắc thuốc đi. Có điều phải nhớ kỹ, chuẩn bị, sắc thuốc cho chàng dùng ngay sau khi quay về, không được chậm trễ đâu đấy”.

Hai vị đại phu thở phào nhẹ nhõm, vội vã gặt đầu đồng ý.

Nam Nhã Ý nhìn về phía chiếc lều Trang Bích Lam đang ở trong, định bước lại gần, bỗng dưng nàng dừng bước rồi quay sang dặn dò hai vị đại phu: “Nhớ không được nói cho công tử biết ta đã hỏi việc này, có biết không?”

“Dạ... dạ...”

Hai vị đại phu đưa tay lau mồ hôi trên trán, rồi quay sang nhìn nhau.

Nam cô nương của bọn họ đã hồ đồ rồi sao?

Hình như cô nương đã quên mất rằng, công tử không cho phép họ nói chuyện này cho cô nương biết, làm sao bọn họ dám chủ động nhắc đến việc này trước mặt công tử được chứ?

Theo kế hoạch của Trang Bích Lam, bọn họ xuất phát vào giờ Hợi. Giờ Tuất, đại phu liền bê một bát thuốc vào trong lều cho Trang Bích Lam.

Trang Bích Lam đang nhắm mắt dưỡng thần, đúng lúc nhận lấy bát thuốc liền nhìn thấy Nam Nhã Ý đang nhìn chăm vào bát thuốc của mình, lập tức mỉm cười nói: “Vết thương của ta đã đỡ nhiều rồi, uống thêm bát thuốc giảm đau này vào, hôm nay lên đường nhất định sẽ không vấn đề gì đâu”.

Nam Nhã Ý gật đầu nói: “Vậy thì tốt. Xem ra hai vị đại phu đi theo chúng ta đúng là lợi hại quá”. Trang Bích Lam nhìn thấy nàng yên lòng, cũng cảm thấy an ủi phần nào, ngửa cổ uống cạn bát thuốc, nghỉ ngơi thêm nửa canh giờ nữa, thân sắc quả nhiên đã tốt hơn trước nhiều lần.

Khi nghe thấy tiếng vó ngựa tới gần lều trại, Trang Bích Lam mới đứng dậy, mặc áo giáp vào. Nam Nhã Ý đích thân khoác áo, cài khuy, buộc thắt lưng, tiễn chàng ra ngoài lều rồi nói: “Đi đường cẩn thận, thiếp ở đây chờ chàng quay về”.

Một thuộc hạ dắt ngựa tới, Trang Bích Lam nhún chân nhảy lên ngựa vô cùng nhanh nhẹn. Chàng vờn đôi vai mỉm cười nói: “Thứ thuốc này đúng là hiệu quả. Gần như không cảm thấy đau đớn nữa. Ưm, Nhã Ý, nếu như ta có việc đột xuất không về đúng theo kế hoạch, đến khi trời sáng, nàng hãy quay về Giao Châu trước. Ta đã căn dặn kỹ càng những người thuộc hạ ở lại đây, họ sẽ bảo vệ nàng bình an quay về Giao Châu”.

Nam Nhã Ý gật đầu rồi nói: “Chàng cứ an tâm lên đường, thiếp biết rồi”.

Trang Bích Lam nghe thấy vậy, quả nhiên thần thái thoải mái, dễ chịu hơn nhiều, liền cho ngựa đi lên phía đầu đoàn người.

Nam Nhã Ý không kìm nén được thêm nữa, chạy lên phía trước, lớn tiếng gọi chàng: “Bích Lam, thiếp đợi chàng quay về! Thiếp đợi chàng đưa Thanh Vũ cùng quay về!”

Trang Bích Lam quay đầu lại, do dự đôi lát rồi mỉm cười lớn tiếng đáp lại: “Nàng hãy yên tâm”. Thân hình của chàng dần khuất trong đám thuộc hạ thân tín của nhà họ Trang bắt đầu lên đường chiến đấu.

Gió nổi lớn, bụi đường bay ngập trời cao, hạn chế tầm nhìn của Nam Nhã Ý. Nam Nhã Ý đưa tay dụi mắt rồi quay vào bên trong lều. Chàng không muốn để nàng lo lắng, vậy nàng sẽ không lo lắng nữa. Chàng cũng không muốn nàng biết hậu quả nghiêm trọng khi dùng thứ thuốc đó, vậy thì nàng sẽ giả bộ như không biết. Chàng hy vọng nàng có thể bình an vô sự, vậy thì nàng sẽ cố gắng hết sức để cho bản thân được bình an vô sự!

Trời càng lúc càng lạnh thêm. Bầu trời đầy mây đen, e là một trận bão tuyết lớn lại sắp ập xuống.

Bỗng nhiên nàng chợt nhớ ra, ngày mai chính là mừng một đầu năm. Lễ nào, năm nay ông trời định trước họ phải đón năm mới trong máu tanh bão tuyết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: ❧ Ngoại Truyện 3 : Cuộc Sống Ngọt Ngào Của Đường Thiên Trọng Và Ninh Thanh Vũ ❧

Thời gian: Khoảng hơn ba năm rưỡi sau khi câu chuyện này xảy ra, đúng vào thời kỳ hoa sen nở rộ rực rỡ, thơm ngát.

Địa điểm: Phủ Tĩnh Hải Vương, Hoa Ly.

Tấm rèm cửa thêu hình hoa sen rực rỡ vừa được mở ra, gió lùa vào mang theo hương hoa thơm ngan ngát, khiến người ta phải ngất ngây, say đắm.

Ninh Thanh Vũ đang nằm trong phòng nghỉ ngơi, bỗng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, vội vã nhòem dậy nói với Vô Song: “Mau đi xem lại có chuyện gì thế? Ta đã nói là để cho nữ nương chăm sóc không ổn mà, vương gia vẫn cứ mời hai người về, bây giờ để cho trẻ con khóc đến mức này”.

Vô Song tuân lệnh, vội vã chạy ra ngoài.

Thanh Vũ vốn rất thánh ngùi, vừa nghe thấy tiếng đứa con gái bé bỏng khóc là chẳng còn cảm thấy buồn ngủ gì nữa, liền ngồi dậy khỏi chiếc giường trúc, khoác tấm áo mỏng lên người rồi cầm theo chiếc quạt ra ngoài xem tình hình ra sao.

Vô Song lúc này đang đứng ngoài hành lang trách mắng nữ nương: “Tiểu quận chúa vốn dĩ ngoan lành, tại sao hai ngày nay cứ khóc quấy mãi thế? Rốt cuộc nữ nương có tận tâm không vậy?”

Nữ nương nhăn nhó mặt mày đáp lại: “Cô nương, ta nào dám lơ là, chỉ có điều... chỉ có điều...”

“Chỉ có điều làm sao?”

“Chỉ có điều tiểu thế tử thỉnh thoảng lại chạy tới chộc tiểu quận chúa, toàn chộc ghẹo đến lúc nào tiểu quận chúa khóc mới chịu thôi”.

“Tiểu thế tử... ở đâu rồi?”

Vô Song bắt đầu mỉm cười khở sở.

Thanh Vũ liền bước ra ngoài hành lang, tựa bên thành cửa cất tiếng gọi: “Liên Nhi”. Lùm hoa trà ven hành lang khẽ rung rinh, sau đó một cậu bé trai mặt mày lanh lợi, nghịch ngợm chập choạng bước ra ngoài, trên đầu vương đầy hoa lá, tiếp đó trèo qua lan can màu đỏ, lên tiếng gọi: “Mẫu thân, mẫu thân”.

Vô Song vội vã kéo cậu bé lên, dặt vào trong hành lang, rồi phui hết mọi bụi bặm và hoa lá vương đầy trên đầu. Thanh Vũ bước lại gần, cốc nhẹ lên chiếc trán rộng của con trai rồi trách: “Không phải mẫu thân đã bảo con đừng có nghịch ngợm khắp nơi rồi sao? Tại sao còn chui vào trong vườn chẳng khác nào con mèo hoang thế? Trời nắng nóng thế này, để cho sâu bọ rần rộc cắn, rồi con lại khóc bù lu bù loa lên cho mà xem”.

Chú nhóc con ngẩng khuôn mặt lem luốc của mình lên, nhoèn miệng cười rồi nói: “Con còn lâu mới sợ nhé. Lúc nãy con đã dùng gậy gỗ đánh chết một con rắn nhỏ đấy”.

Thanh Vũ ngược mắt lên nhìn, tuy rằng không thấy con rắn nhỏ con trai mình đánh chết ở đâu, nhưng nghe vậy là nàng đã dựng cả tóc gáy lên, quay đầu sang hỏi: “Hôm nay ai chăm sóc tiểu thế tử? Không phải ta đã dặn dò kỹ lưỡng là phải cho tiểu thế tử ngủ trưa sao? Tại sao bây giờ ra ngoài chơi lại không thấy ai đi theo thế này?”

Lúc này, hai người hầu nữ đang đứng một bên liền run rẩy quỳ xuống đáp lại: “Hồi bẩm vương phi, bọn nô tì là người trông tiểu thế tử, đã tận mắt nhìn thấy tiểu thế tử ngủ say rồi, mới dám chợp mắt một chút. Ai ngờ vừa thoát cái đã không nhìn thấy bóng dáng tiểu thế tử đâu cả. Bọn nô tì đi tìm tiểu thế tử này giờ...”

Thanh Vũ vỗ nhẹ lên khuôn mặt lem luốc của con trai rồi nói: “Vừa nãy con lại qua chộc ghẹo muội muội sao?”

Liên Nhi ôm lấy chân của mẫu thân rồi cười hi há đáp lại: “Muội muội chẳng cười gì cả”.

Thanh Vũ liền nói: “Muội muội còn đang ngủ mà”.

“Đâu có, hai mắt muội muội mở to, còn lườm con nữa”.

Thanh Vũ quay lại nhìn đứa con gái mới được tầm hai tháng đang nằm trong nôi, quả nhiên đôi mắt ngấn lệ, mở to trông đến là đáng thương, vừa thấy Liên Nhi thò đầu ra, miệng lại há ra “oa oa” khóc lớn.

Liên Nhi liền dùng bàn tay bần thiêu của mình vuốt lên mặt tiểu muội muội, miệng chu lên nói: “Đấy mẫu thân nhìn xem, muội muội đã chẳng cười với con lại còn khóc nữa. Muội muội còn khóc nữa là con sẽ đem con rắn chết đến đây dọa muội muội luôn”.

Thanh Vũ liền nhéo lấy tai con trai, kéo qua một bên rồi nghiêm nghị dạy bảo: “Muội muội vẫn còn nhỏ lắm, con mau quay về phòng tắm rửa thay y phục, còn dám chộc ghẹo muội muội, cẩn thận mẫu thân mạch phụ thân, sẽ trừng trị con đến nơi đến chốn đấy”.

Liên Nhi làm mặt xấu, rồi nhõng nhẽo lay tay mẫu thân, hai người hầu kia vội vã lại gần bế tiểu thế tử quay về tắm rửa thay y phục.

Thanh Vũ lắc đầu, quay lại bế đứa con gái đang nằm khóc trong nôi lên, dỗ dành một lúc, liền nhìn thấy con bé nhoèn miệng mỉm cười tươi tắn.

Vô Song mỉm cười nói: “Tiểu quận chúa đúng là giống hệt vương phi, ôm vào trong lòng là im lặng ngay, ngoan ngoãn nghe lời vô cùng”.

Thanh Vũ liền cau mày nói: “Ta không thấy nó im lặng mấy, đâu giống như lúc ngủ cạnh bên ta, bây giờ cứ hơi tí là lại khóc”.

Vô Song đưa tay lên che miệng mỉm cười: “Thì tiểu quận chúa vốn dĩ được vương phi đích thân chăm sóc, nên bây giờ mới khóc quấy đòi được bế. E là để cho nữ nương mang đi rồi, vương phi lại cảm thấy không an tâm đúng không?”

Thanh Vũ không nói gì, ôm con gái đi lại trong hành lang, nhìn thấy chiếc miệng xinh xinh chu lên, biết là con đói, nàng liền đưa lại cho nữ nương.

Lúc nữ nương cho tiểu quận chúa bú sữa, đứa bé liền đặt bàn tay bé nhỏ, xinh xinh lên bầu ngực của nữ nương, bú hăng đến mức đầu đầy mồ hôi, không ngừng vừa bú sữa vừa thở. Người hầu đứng bên cạnh thận trọng đưa quạt, chỉ sợ gió lớn sẽ khiến cho tiểu quận chúa lạnh, lại sợ gió bé quá, quận chúa sẽ nóng.

Thanh Vũ đứng bên nhìn một lúc liền cảm thấy chạnh lòng, dặn dò thêm vài câu rồi quay người đi vào trong phòng mình.

Vô Song đi theo sau nàng, mỉm cười nói: “Vương phi, người cũng nên thay đồ đi”.

Thanh Vũ cúi đầu xuống nhìn, thì ra khi nãy Liên Nhi nũng nịu đã để lại mấy vệt tay đen, không biết nghịch cái gì mà bẩn đến thế.

Nàng lại bất giác bật cười nói: “Đứa trẻ này không biết giống ai nữa? Lẽ nào vương gia khi còn nhỏ cũng nghịch ngợm vậy sao?”

“Nô tì nghe những người lớn tuổi trong phủ nói, hồi còn nhỏ vương gia cũng rất nghịch ngợm, nhưng chắc không nghịch đến mức độ này đâu”. Vô Song nhanh tay nhanh chân lấy y phục cho Thanh Vũ thay, đôi mắt chuyên động lạnh lợi rồi nói thêm: “Nếu vương phi cảm thấy chán thì có thể ra phía trước thăm vương gia một lúc? Lúc này chắc vương gia đang nghỉ ngơi ở trong thư phòng! Trời buổi trưa nắng gay gắt quá, nếu không chắc ngài đã quay về đây nghỉ ngơi rồi”.

Thanh Vũ không nói gì, ngồi trên chiếc giường trúc lấy cuốn sách thơ ra lật giở vài trang rồi lại cất về giá, sau đó ngẩng người nhìn vào tấm rèm thêu trước mặt.

Vô Song nhìn thấy biểu hiện của vương phi liền dâng trà đến rồi nói: “Vương gia tìm nữ nương tới, không để vương phi cho tiểu quận chúa bú cũng là sợ vương phi quá vất vả. Trước đây, khi vương phi cho tiểu thế tử bú, suốt thời gian một năm trời, người đã gầy đến mức nào? Huống hồ vương phi đặt hết tâm tư vào con cái, khó tránh khỏi việc lơ là vương gia. Khi đó ngài chịu khổ quá đủ rồi, lần này đương nhiên không chịu cho vương phi chăm sóc tiểu quận chúa nữa”.

Thanh Vũ lườm Vô Song một cái rồi mắng: “Con nha đầu này lúc nào cũng đùa cợt! Ta khiến ngài chịu khổ lúc nào chứ? Ngài vừa nói một câu, Liên Nhi khóc khiến ngài không ngủ được, ta mới cùng Liên Nhi dọn ra ngoài”.

Vô Song liền bật cười thêm: “Thế mà còn không bắt ngài phải chịu khổ sao? Vương gia chỉ vừa mới than thở có mỗi một câu mà vương phi đã để cho ngài phòng không quanh quẩn suốt nửa năm trời, thế thì làm sao mà ngài chịu nổi?”

Thanh Vũ bất giác đỏ bừng mặt, nạt lại Vô Song: “Có gì mà chịu nổi với không chịu nổi, đó cũng là cốt nhục của mình còn gì, không phải nên chăm sóc cẩn thận, tận tình hay sao? Chỉ có người là hay suy diễn lung tung, có phải trưởng thành rồi, cũng bắt đầu biết tương tư, nên suốt ngày nghĩ đến điều này không?”

Tuy rằng mặt đỏ tía tai nhưng Vô Song vẫn cứng miệng giải thích: “Tuy chưa ăn thịt heo thì cũng đã từng nhìn thấy heo sống. Vương gia đang độ tuổi sức khỏe dồi dào, cường tráng khỏe mạnh, trong lòng lại chỉ có mỗi mình vương phi, nếu vương phi không quan tâm đến ngài thì ngài sao có thể nhẫn nhịn được? Chuyện sáng nay... thứ lỗi nô tì nói thẳng, e là vương phi đã làm tổn thương trái tim của ngài rồi”.

“Ta làm tổn thương trái tim của ngài lúc nào chứ? Nghe thấy tiểu quận chúa khóc, lẽ nào ta không nên dậy sớm đôi chút hay sao?”

“Đương nhiên... là được. Thế những vương phi cũng nên xem thời gian chứ... đã thế lúc đi, mặt vương phi còn sầm lại, khiến cho vương gia tức giận dùng đòn”.

Thanh Vũ nghe thấy Vô Song nói thẳng quá, lại càng thẹn thùng, quay mặt sang một bên không nói thêm gì.

Vô Song vốn dĩ là nha đầu hầu cận bên cạnh hai người, lại được cái thông minh lanh lợi, nhiều chuyện dù không tận mắt chứng kiến nhưng vẫn có thể đoán ra tận tường sự việc.

Sáng sớm nay, Thanh Vũ quả thực đang giận dữ Đường Thiên Trọng.

Đầu năm thứ hai, sau khi tới Hoa Ly, Thanh Vũ đã sinh đứa con đầu tiên của hai người.

Nhớ đến thai nhi đầu tiên chết đi một cách oan uổng, hai người vẫn đặt tên con trai là Liên Nhi, yêu thương chẳng khác gì bảo bối hiếm thấy.

Thanh Vũ yêu thương con mình, chăm sóc, cho bú quyết không để người dưới động vào, tất cả mọi việc đều đích thân động tay. Chính vì đặt hết mọi tâm tư tình cảm vào con cái, nên khó tránh được việc lơ là, lạnh nhạt với Đường Thiên Trọng, ngay cả chuyện giường chiếu cũng không còn hứng thú gì nữa, đến lúc nào không chối từ được mới tiến hành một lần.

Đường Thiên Trọng không hề có thể thiếp nào khác, tất cả tình cảm đều đặt hết nơi nàng, đương nhiên điều đó khiến ngài bức bối, lại cộng thêm việc chính sự mệt mỏi, nửa đêm thì thoảng thức giấc vì tiếng con khóc, nên mới oán thán có vài câu.

Thanh Vũ lại là người thấu hiểu lòng người, sợ rằng ngài ngủ không ngon, nên ngay hôm sau đã mang theo Liên Nhi dọn ra ngoài, lại gọi người hầu ở lại trong phòng tiện cho việc chăm sóc Liên Nhi cùng mình. Kể từ đó, Đường Thiên Trọng muốn tìm Thanh Vũ ân ái một chút cũng bất tiện, nên lại càng ảo não, bức bối.

Đến ngày Liên Nhi được đầy một tuổi, ngài quyết không cho nàng đích thân chăm sóc Liên Nhi nữa, liền sai người tìm nhũ nương về, sống ở một căn phòng khác trong phủ rồi kéo Thanh Vũ về căn phòng của hai người, từ đó ngày đêm quấn quýt bên nhau, vui vẻ, hạnh phúc, lúc này ngài mới cảm thấy mãn nguyện, hài lòng.

Chưa đầy một năm sau, Thanh Vũ lại mang thai, đến đầu xuân năm nay liền sinh thêm một tiểu quận chúa.

Lần này, Đường Thiên Trọng không đại đột như lần trước, tìm nhũ nương đến từ rất sớm, đợi đến khi con gái tròn một tháng tuổi, liền lệnh thái y đến khám rồi phân nạng bị nhiễm phong hàn, tiếp tục cho bú sẽ không có lợi cho sức khỏe của con trẻ, sau đó lấy tiểu quận chúa từ vòng tay mẹ chuyển giao lại cho nhũ nương.

Thanh Vũ cảm thấy nghi ngờ, đương nhiên là không vui lòng, đột nhiên lại thấy Đường Thiên Trọng vớt hết chuyện chính sự sang một bên, thường xuyên ở bên cạnh dỗ dành nàng vui vẻ. Đợi sau khoảng thời gian dỗ dành, nàng hết sữa, nửa đêm cũng không thể nào đích thân chăm sóc con gái được nữa, lúc này ngài mới an tâm tiếp tục công việc của mình.

Tuy nhũ nương và con gái ở ngay căn phòng bên cạnh, thế nhưng xưa nay cốt nhục tình thâm, Thanh Vũ lại không thể đích thân chăm sóc nên chẳng thể nào an tâm được, mỗi đêm nghe thấy con gái khóc là lại thức dậy qua xem tình hình thế nào.

Sáng sớm hôm nay, Đường Thiên Trọng đang định thức dậy, thấy mỹ nhân trong lòng khẽ động đậy, làn da mịn màng, hương thơm dịu nhẹ thoang thoảng bên mũi, bất giác động tình, đưa tay vào trong áo của nàng.

Mắt nhìn thấy khuôn mặt Thanh Vũ đỏ ửng lên vì bị ngài trêu chọc tình khởi giấc mộng, nhịp thở thất thường, cuộn người gọn trong vòng tay của ngài, đúng lúc đang định vào “câu chuyện” thì phòng bên cạnh lại vang lên tiếng trẻ con khóc.

Xem ra khả năng dỗ dành con trẻ của vị nhũ nương này vẫn còn kém cỏi, để con trẻ khóc vài tiếng đã đành, đây khóc mãi mà vẫn chẳng ngưng lại.

Thanh Vũ vừa mới thức dậy, lúc đầu còn định chiều lòng ngài đôi lát, sau đó nghe thấy tiếng khóc của con gái khóc mãi không thôi, e là con mình bị ốm, hoặc bị đói mà nhũ nương không để tâm, nên lập tức rời khỏi vòng tay của Đường Thiên Trọng, khoác y phục vào sang thăm con.

Hậu quả sau cùng chính là người nào đó không được đáp ứng đầy đủ còn khó chịu hơn cả tiểu quận chúa mấy lần liền.

Ngài chẳng thêm ăn sáng, mặt mày sầm sì đi ra ngoài. Buổi trưa, tuy ngài quay về nhưng chỉ vào thư phòng như mọi khi tiếp đãi thần tử dưới trướng chứ không thêm về đây thăm nàng.

Nghĩ cho kỹ càng thì sáng hôm nay nàng đã lo lắng quá mức. Với tính cách kiêu ngạo của Đường Thiên Trọng, bị từ chối một cách thẳng thừng như vậy bảo ngài giữ thể diện thế nào đây?

Đúng lúc Thanh Vũ còn đang trầm ngâm thì người hầu đã đưa Liên Nhi sau khi tắm giặt, thay y phục sang. Liên Nhi sán lại gần, ôm lấy chân mẫu thân, cười hớn hở rồi nói: “Con muốn ăn dưa hấu, mấy cô cô này đều không cho con ăn”.

“Ồ”.

Thanh Vũ liền đưa mắt sang nhìn người hầu nữ bên cạnh, người hầu nữ này vội vã đáp lời: “Tiểu thể tử đòi ăn dưa hấu ngâm qua nước đá”. Thanh Vũ liền đành mặt lại mắng: “Con còn bé thể, ăn đồ lạnh vào sẽ bị đau bụng đấy”.

Vô Song đứng bên cạnh liền bật cười nói: “Đúng là cha nào con nấy. Vương gia cũng ít khi ăn hoa quả, thể nhưng đến mùa hè thì thích ăn dưa hấu ngâm qua nước đá, ngài nói ăn thể giải nhiệt”.

Vô Song liền quay sang nói với Thanh Vũ: “Nô tì đang định mang dưa hấu ngâm qua nước đá cho vương gia, chi bằng... vương phi cùng với tiểu thể tử qua đó luôn một thể? Tiểu thể tử đi bộ tới thư phòng nhất định sẽ toát mồ hôi, khi đó ăn một vài miếng chắc không sao đâu”.

Thanh Vũ mỉm cười không nói gì.

Vô Song biết rằng vương phi đã đồng ý liền kêu đám tiểu nha đầu đi chuẩn bị mọi thứ.

Một lát sau, Vô Song bê hộp đựng dưa hấu đi cạnh bên Thanh Vũ rồi tiến thẳng ra bên ngoài.

Hoa Ly tuy cách xa Trung Nguyên nhưng khí hậu cũng khá dễ chịu, cộng thêm việc Đường Thiên Trọng đặc biệt thiết kế, âm thầm chuyển rất nhiều đá ở Thái Hồ tới đây, xây dựng kì công khiến cả phủ Tĩnh Hải vương chẳng khác biệt so với Giang Nam là mấy.

Sau khi ra khỏi viện Thanh Liên mà họ vẫn ở, họ liền nhìn thấy một hồ nước lớn, trồng rất nhiều hoa sen, lúc này đúng vào mùa sen nở rộ, khắp hồ đầy những đóa sen hồng thắm, lá xanh nhụy vàng, khiến người ngắm phải ngây ngất tâm hồn.

Đi về phía trước là đến tiền viện của vương phủ, đi trong hành lang, mùa mưa không sợ ướt đầu, còn vào những ngày nắng gắt thế này thì không sợ bị

say nắng, mỏi mệt.

Liên Nhi sinh ra giống y như phụ thân, đôi mày rậm rạp, hai mắt sâu, lớn mà có thần, thân người rắn chắc lạ thường, thông minh hiểu động, suốt dọc đường đi chẳng cần người bế, lại còn chạy ra khóm cây ven hành lang bắt ve đuổi bướm, chẳng hề sợ nóng sợ mệt gì cả.

Thanh Vũ lau mồ hôi cho Liên Nhi, đang đi ven theo hành lang định tiến vào trong thì cận vệ thân tín của Đường Thiên Trọng đứng ngoài canh liên do dự tiến lại gần chặn đường, đưa tay lên hỏi bẩm: “Dạ thưa vương phi, vương gia đang tiếp khách”.

“Tiếp khách? Khách từ đâu tới thế?”

“Nghe nói... là sứ giả do Tín Vương sai tới”.

“Tín Vương? Là vị Tín Vương của Nam Sở trước kia?”

“Đúng vậy, cũng chính là em ruột của Thái hậu Bắc Hách, vương phi... chắc là cũng biết điều này”.

Thanh Vũ cau mày lại nói: “Đương nhiên là có nghe nói. Nhưng ta đã quên mất dáng vẻ của Tín Vương rồi... Nói ra thì ta với Tín Vương cũng có quan hệ thân thích. Có điều...”

Nàng vốn dĩ là cháu gái của Đỗ thái hậu, vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Thái hậu. Tín Vương có thể coi là người xuất sắc trong số những người huynh đệ của Sở Đế, những lúc đến thỉnh an Đỗ thái hậu, nàng cũng gặp mặt mấy lần. Biết rõ ngài là người thân mang chí lớn, sau khi Nam Sở diệt vong liền đem theo thuộc hạ thân tín đến Bắc Hách, nhưng vẫn không hề quên đi mối thù diệt nước năm xưa. Năm đó, Đường Thiên Tiêu bị hạ độc, mọi người vẫn nghi ngờ là do Đường Thiên Trọng làm, chứ không ai ngờ chính do Tín Vương sai người làm.

Năm xưa, Đường Thiên Trọng là người đầu tiên công phá Thụy Đô, tiêu diệt nhà Nam Sở, đáng lẽ Tín Vương phải hận ngài thấu xương mới đúng. Thế nhưng ngày nay, hai người có chung kẻ địch, Hoa Ly và Bắc Hách liên minh thành bạn hữu cũng có lợi là điều hoàn toàn có thể dự đoán.

Thế nhưng, ngày nay Trung Nguyên tình hình ổn định thái bình, bách tính ở Hoa Ly cũng đã an cư lạc nghiệp, thật sự không nên vì hùhng tâm tráng chí của riêng một ai đó mà động can qua lần nữa để cho cả thiên hạ này lại máu chảy thành sông, biết bao người vô tội phải mất tính mạng nữa.

Nàng bất giác sầm mặt lại, càng nhanh chóng tiến vào bên trong. Người trên kẻ dưới trong phủ Tĩnh Hải Vương đều biết vương phi tính tình nhu mì, hiền hậu, trước nay không hỏi chuyện chính sự bao giờ. Chính vì lẽ ấy mà người cận vệ này cố tình nhắc đến sứ giả Bắc Hách thăm viếng, mong rằng nàng nghe thấy vương gia đang xử lý chính sự thì sẽ tự động quay về hậu viện. Ai ngờ, Ninh Thanh Vũ chẳng những không tránh đi mà còn bước thẳng vào trong, khiến cho người cận vệ mặt mày hoảng hốt, đánh mất ra hiệu cho Vô Song.

Vô Song chớp chớp mắt đầy nghi hoặc. Người cận vệ nhanh chóng tiến sát lại, ghé tai thì thầm điều gì đó. Thanh Vũ bước đi trước, cảm thấy bộ dạng hai người kia có điều gì đó dị thường cho nên quay đầu lại xem. Vô Song liền sát lại gần, mỉm cười thì thầm: “Vương phi, vương gia đang tiếp khách từ xa tới, hơn nữa lại là chuyện quốc gia đại sự, không phải là việc mà phụ nữ chúng ta nên can dự vào, chỉ bằng lát nữa chúng ta quay lại vẫn hơn”

Thanh Vũ vốn dĩ chẳng nghi ngờ điều gì, có điều lúc này thấy thái độ lảng tránh của họ, đột nhiên lại cảm thấy có điều gì đó bất thường. Nàng liền mỉm cười đáp lại: “Đúng vậy, những việc thế này, quả thực không nên quấy rầy. Vô Song, người đưa tiểu thể tử qua phòng bên ngồi chờ đó ăn dưa hấu đi, ta vào trong xem thế nào”.

“Á...”

“Tín Vương cũng có quan hệ thân thích với ta, chẳng phải người ngoài, ta vào trong gặp một lát, không ảnh hưởng gì đâu”.

Thanh Vũ vừa nói vừa lấy một đĩa dưa hấu lớn đưa cho Vô Song rồi lại nói thêm: “Sổ còn lại ta sẽ mang vào cho vương gia, khách đường xa tới cũng nên nếm thử mùi vị món này chứ”.

“Thế nhưng...”

Thanh Vũ cúi đầu nhìn con trai mình, mỉm cười dặn dò: “Liên Nhi, còn không mau đi theo Vô Song vào phòng bên ăn dưa hấu đi. Nếu đến gặp phụ thân thế nào cũng bắt con đọc Tam tự kinh trước mặt khách đấy”.

Liên Nhi nghe thấy vậy liền kéo tay áo của Vô Song đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Con không đọc thuộc Tam tự kinh, con muốn ăn dưa hấu, con muốn ăn dưa hấu”.

Vô Song liền kêu lên: “Tiểu thể tử, này... đợi chút đã...”

“Mau đi đi”.

Thanh Vũ cảm thấy mất hết nhẫn nại, liền lên tiếng thúc giục.

Vô Song quay đầu lại nhìn, nhưng đã bị Liên Nhi kéo ra đến mấy bước liền, lại còn nghe thấy tiếng Thanh Vũ thúc giục mau đi, chập chà chập choạng bước ra ngoài, nhìn chủ nhân bằng đôi mắt bối rối.

Người cận vệ đứng bên ngoài cửa tuy sắc mặt bàng hoàng nhưng cũng không dám chặn Thanh Vũ lại, nhìn vương phi rồi cúi đầu không nói thêm gì.

Thanh Vũ lại càng cảm thấy khó hiểu, liền xách hộp đựng đồ ăn bước vào trong căn phòng nghị sự uy nghi tráng lệ.

Lại bước đến gần cửa, Thanh Vũ cố giữ im lặng lắng nghe, chẳng hề thấy bất cứ tiếng bàn luận chính sự nào cả.

Nàng liền cau chặt đôi mày, tiếp tục bước lại gần, đến khi đứng trước cánh cửa điêu khắc rồng phượng, đúng lúc định gõ cửa thì nghe thấy tiếng phụ nữ nũng nịu than thở bên trong truyền ra: “Thiếp đã nói rồi, làm sao vương gia lại có thể chọn thiếp được chứ”.

Tiếp đó là tiếng cười và tiếng nói của Đường Thiên Trọng vang lên: “Ta cũng rất thích nàng. Người phụ nữ giống như nàng, không có người đàn ông nào có thể từ chối được”.

Người phụ nữ kia liền bật cười nói: “Không từ chối, cũng đâu có nghĩa là yêu”.

“Nếu như trái tim đã có chủ thì làm được đến mức không từ chối đã là giỏi lắm rồi. Nếu như nàng ngốc hơn chút nữa, thì trứ ngụ lâu dài trong tim người đàn ông cũng không khó đâu”.

“Ngốc?”

“Đúng, ngốc... đàn ông thích người phụ nữ ngốc nghếch một chút. Giống như Thanh Vũ của ta...” Ngài hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Thiên muội, làn da của muội còn đẹp hơn cả của Thanh Vũ...”

Thanh Vũ ngậy người ra, hộp đựng đồ ăn bất giác tuột khỏi tay, rơi xuống đất, gây ra tiếng động lớn, đưa hầu hầu ra ngoài, dẩy cả vào đôi giày của nàng.

“Ai thế?”

Người ở bên trong thét lên đầy cảnh giác. Người phụ nữ kia phản ứng còn nhanh hơn cả Đường Thiên Trọng, hơn nữa cũng ra tay nhanh hơn ngài. Thanh Vũ vừa nghe thấy tiếng bước chân trong phòng truyền ra, theo bản năng muốn trốn vào một chỗ, nhưng đột nhiên nàng khựng lại.

Tại sao nàng lại phải trốn?

Người phải trốn là người phụ nữ kia mới đúng.

Thế là, khi cánh cửa mở ra, Đường Thiên Trọng nhìn thấy Ninh Thanh Vũ đứng ngoài cửa, mặt mày lạnh băng, neho mắt lại nhìn ngài chăm chăm, ảo não có, buồn bã có, nhưng nhiều hơn cả vẫn là nỗi thất vọng và đau đớn tột cùng, khó lòng che giấu được.

Thấy ngài đang nhìn về phía mình, nàng mới đưa đôi mắt đỏ vằn vì tức giận chuyển sang người phụ nữ bên cạnh được ngài gọi là “Thiên muội”.

Đó là một thiếu nữ tầm mười sáu, mười bảy tuổi, đang đưa tay ôm lấy vai, nhìn nàng bằng đôi mắt lạnh lợi, sáng trong. Người thiếu nữ này trông vô cùng xinh đẹp, thân hình gợi cảm, quả nhiên có làn da mịn màng, nõn nà, trắng trẻo mà người phương Bắc ít có. Đôi mắt thiếu nữ long lanh như đá quý, quyến rũ, lay động lòng người.

Quả nhiên là khuynh nước khuynh thành, hiếm có người đàn ông nào có thể từ chối trước nàng. Hơn nữa, thiếu nữ này gọi cho Thanh Vũ một cảm giác rất kì quái. Nàng cảm thấy thiếu nữ này vô cùng quen mặt, hơn nữa còn là cảm giác quen mặt như thể thường ngày chạm mặt nhau vậy.

Còn chưa kịp nhớ ra xem người thiếu nữ này là ai mà trông lại quen mặt thế, thì người thiếu nữ kia đã mỉm cười lên tiếng: “Thanh Vũ tỷ tỷ? Tỷ là Thanh Vũ tỷ tỷ sao?”

Thanh Vũ không đáp lại, quay sang nhìn Đường Thiên Trọng bằng đôi mắt lạnh lùng như băng.

Đường Thiên Trọng cả người phát lạnh, quay sang nói với thiếu nữ nọ: “Thiên muội, nàng ra ngoài trước đi”.

Người thiếu nữ kia một tay ôm cánh tay của ngài, tay còn lại ôm lấy thắt lưng, bật cười đắc ý rồi nói: “Ồ, cũng có người khiến ngài sợ hãi cơ à? Thế nhưng lúc này ngài còn nói là thích thiếp đấy nhé! Còn nữa, ngài còn nói là Thanh Vũ tỷ tỷ ngốc nghếch, nói là làn da của thiếp còn đẹp hơn làn da của tỷ tỷ...”

Đường Thiên Trọng vẫn nhìn Thanh Vũ chăm chăm, đẩy thiếu nữ nọ sang một bên rồi nói: “Con ranh này, đừng có gây rắc rối thêm cho ta nữa. Cẩn thận không ta vứt ra khỏi vương phủ, ném xuống dưới biển nuôi cá bây giờ”.

Vô công của ngài rất cao cường, chỉ một cái đẩy tay thôi sức dùng không hề nhỏ, may mà Thanh Vũ kịp đỡ lấy người thiếu nữ nọ để tránh bị thương. Cô thiếu nữ này cũng nhanh nhẹn như chim yến, lui lại phía sau, tránh khỏi sự tấn công của Đường Thiên Trọng, nghiêng đầu sang một bên mỉm cười nói với ngài: “Được rồi, muội đi đây, có điều Thiên Trọng đại ca, cho muội cái này nhé”.

Đường Thiên Trọng vừa quay đầu lại đã nhìn thấy người thiếu nữ lấy một thanh bảo kiếm trong số mấy thứ binh khí được ngài giữ trong căn phòng. Thiếu nữ đưa mắt nhìn chăm chăm vào bảo kiếm trên tay mình, mỉm cười hi hi rồi nhanh chóng bước ra bên ngoài.

“Thiên muội, đó là kiếm Ngự Trảm của ta...”

Đường Thiên Trọng cau chặt đôi mày, định ra ngăn lại thì người thiếu nữ kia đã chạy vút ra bên ngoài chẳng khác nào lấp thêm đôi cánh.

Trốn thoát khỏi một cao thủ võ công như Đường Thiên Trọng, vậy mà thiếu nữ này vẫn còn thanh thoi, rảnh rỗi, mỉm cười tươi tắn đứng cạnh Thanh Vũ. Nàng lắc lắc thanh bảo kiếm trong tay rồi lém lỉnh nói: “Thiên Trọng đại ca, kiếm đeo bên thắt lưng của huynh không phải cũng là bảo kiếm sao? Mau tặng cái này cho muội đi. Muội sẽ giúp huynh lấy đi thủ cấp của Đường Thiên Tiêu được không?”

Đường Thiên Trọng nhìn thấy sắc mặt của Ninh Thanh Vũ càng lúc càng thêm khó coi, liền xua xua tay nói: “Muội mau đi đi, đừng có chạy lung tung đấy”.

“Yên tâm đi, muội không dỡ cả phủ Tĩnh Hải Vương này xuống đâu”. Người thiếu nữ nhấc chân nhảy qua chỗ hộp dưa hấu rơi dưới đất rồi nói: “Cái này chắc chắn huynh không ăn nữa đâu? Muội đang rất khát, muội nhắc đi giải quyết luôn nhé”.

Đường Thiên Trọng còn chưa kịp thở phào một tiếng thì đã nghe thấy tiếng người thiếu nữ này hớn hờ lên tiếng: “Này này, tiểu đệ đệ con cái nhà ai mà trông đẹp trai thế! Mau lại đây ăn dưa hấu với tỷ tỷ nào”.

Đường Thiên Trọng ngược đầu ra nhìn, bực bội lên tiếng: “Thiên muội, đó là con trai của ta đấy”.

Người thiếu nữ liền quay đầu lại nói: “Những ngày tháng sau này muội sắp phải vất vả rồi đấy. Hôm nay muội phải thư giãn một chút, thử xem thể tứ của Tĩnh Hải Vương, tiểu nam tử hán này liệu có từ chối muội không đây”.

Nàng nói xong, liền dùng khinh công bay về phía Liên Nhi đang mồm miệng nhồm nhoàm nhai dưa hấu ở căn phòng bên cạnh.

Đúng là thứ khinh công thiên hạ hiếm thấy.

Thanh Vũ lo lắng, nhất thời chẳng còn tâm trạng nào tính sổ cùng Đường Thiên Trọng, định chạy sang phòng bên bảo vệ lấy đứa con trai bé bỏng của mình.

Lúc này, tay nàng bị nắm chặt lại. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nàng đã bị lôi vào trong phòng, nằm gọn trong vòng tay của Đường Thiên Trọng.

Nàng hốt hoảng lên tiếng: “Liên Nhi”.

Đường Thiên Trọng sợ nàng cũng sẽ giống như thiếu nữ vừa nãy, bỏ chạy đi ngay tức khắc, nên tiện tay cài luôn then cửa lại, rồi cúi đầu xuống nói: “Muội ấy không gây tổn thương cho Liên Nhi đâu”.

“Đường Thiên Trọng, ngài mau rút sang một bên đi”.

Thanh Vũ chẳng thể nào thoát khỏi đôi cánh tay chắc khỏe như sắt của Đường Thiên Trọng, tức giận quá đỗi, liền cắn mạnh một cái vào cánh tay ngài.

Đường Thiên Trọng khẽ kêu một tiếng, cúi đầu mỉm cười nhìn nàng rồi nói: “Nàng ghen rồi sao?”

“Ai thèm ghen với ngài chứ? Ngài thích ai thì cứ việc thích người ấy. Ngày mai, ta cùng với Liên Nhi và tiểu quận chúa sẽ dọn ra ngoài, để cho ngài cùng vị muội muội thân thiết với làn da đẹp hơn ta sống vui vẻ, hạnh phúc bên nhau”.

Trong miệng có mùi vị máu tanh, Thanh Vũ nhìn vào vết răng của mình in trên cánh tay ngài, đôi mắt long lanh, ngẩn lệ.

Đường Thiên Trọng không nói gì, cũng chẳng còn biết miệng nàng có vị máu tanh không, liền cúi đầu hôn nàng một cách say đắm.

Thanh Vũ xưa nay là người điềm đạm, hiền lành, dù thế nào đi nữa cũng không nhẫn tâm cắn vào chiếc lưỡi của Đường Thiên Trọng đang hoành hành trong miệng mình, chỉ biết dùng đôi tay cật lực đẩy ngài ra.

Đường Thiên Trọng dễ dàng nắm chặt tay nàng, rồi đưa bàn tay còn lại quàng ra phía sau lưng mình, nắm chặt lại, khiến nàng chẳng thể nào vùng vẫy được, sau đó liền mỉm cười đưa tay cởi dây buộc eo của nàng ra.

Lúc này đang là giữa mùa hè, thời tiết vô cùng nóng nực. Thanh Vũ tuy không hề sợ nóng, những y phục mặc trên người cũng chỉ là y phục lụa mỏng mà thôi, vậy nên, chỉ một hành động thuần thực của Đường Thiên Trọng, y phục đã tuột khỏi người rơi xuống đất. Lúc y phục rơi xuống đất, Thanh Vũ hoảng hốt kêu lên nhưng Đường Thiên Trọng đã nhanh chóng đưa môi chặn lại. Đợi đến khi nàng không kêu la nữa, ngài mới chịu đưa môi ra, đôi mày nhíu lên hân hoan nói: “Nàng định gọi người trong cả vương phủ này đến xem chuyện phu thê của hai chúng ta sao?”

Thanh Vũ tức giận nói: “Chỗ này là nơi xử lý chính sự của ngài”.

Đường Thiên Trọng bình thản như không đáp lại: “Nàng không để cho ta giải quyết việc tư ở chỗ nên giải quyết việc tư, vậy nên ta chỉ có thể giải quyết việc này ở nơi xử lý việc công thôi”.

Thanh Vũ tức giận quát lên: “Ngài đi tìm người khác mà giải quyết! Ta không muốn nhìn thấy ngài nữa... á...”

Kèm theo tiếng thét là chiếc hôn tiếp theo của ngài ập tới như vũ bão.

Đường Thiên Trọng tựa đầu trước khuôn ngực của nàng, đặt lên đó nụ hôn. Cùng lúc đó, ngài cũng đưa bàn tay lướt qua làn da mịn màng của nàng, lúc

nhẹ nhàng, dịu dàng, lúc mạnh mẽ, lúc cứng cỏi, không ngừng quyến luyến ân ái trong sự bất mãn của Thanh Vũ, ngài thuần thực hạ tấm rèm hai bên xuống.

Phu thê bao nắm, phương thức gì có thể khiến cho thê tử cảm thấy vui sướng nhất, khó lòng chống đỡ nhất thì ngài đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Quả nhiên, Thanh Vũ trở nên ngoan ngoãn, im lặng không phản kháng thêm gì. Đường Thiên Trọng cũng không cho nàng cơ hội để lên tiếng, nhanh chóng bế nàng ra chiếc giường trúc, để nàng nằm trong vòng tay mình, rồi đưa ngón tay đùa nghịch trên làn da của nàng.

Ngài đã buông hai tay Thanh Vũ ra, nhưng đôi mắt của nàng vẫn còn đắm say, mơ màng.

Thế nhưng nói cho cùng nàng vẫn cảm thấy không cam nguyện, đưa tay đẩy ngài rồi bực bội lên tiếng: “Đừng có động vào ta. Đi mà động vào làn da của Thiên muội muội thương yêu kia đi”.

Đường Thiên Trọng bật cười hóm hờ đáp lại: “Cái gì mà Thiên muội muội, Thâm muội muội chứ? Ta chỉ một lòng một dạ thương yêu Thanh Vũ của ta, một lòng một dạ mà thôi...”

Ngài hôn nàng đắm đuối, cũng dần dần thâm nhập vào cơ thể của nàng... Thanh Vũ khẽ kêu lên một tiếng, sau đó chẳng thể nào nói thêm được lời nào. Đường Thiên Trọng lại càng hứng thú, đưa tay vòng qua eo ôm sát nàng lại thân thể mình, động tác càng lúc càng mạnh mẽ.

Dưới thế công kích mạnh mẽ, Ninh Thanh Vũ run run rên rỉ, mong muốn trốn thoát, nhưng lại bất giác đưa tay vòng qua thắt lưng của phu quân, cố gắng nâng người lên để hỏi đáp, cảm giác vui sướng, hạnh phúc lan tỏa trên cơ thể nàng, giống như thể một cơn sóng lớn hết lần này đến lần khác đẩy nàng lên đỉnh cao nhất, tiếp sau đó lại là những đỉnh cao hơn nữa.

Thân người nơi đầu sóng, tâm hồn chín tầng mây, dù làm cách nào cũng chẳng thể tìm được nơi hạ chân xuống an toàn.

Thân thể của Thanh Vũ lúc này nhẹ bẫng, như thể không còn là của bản thân mình nữa... Niềm dục vọng trào dâng trong lòng cắt đoạn hết thảy mọi tư duy, suy nghĩ, bản năng duy nhất lúc này chính là “chìm nổi, trôi dạt” theo người đàn ông đang điều khiển mọi cảm xúc của bản thân.

“Thiên Trọng, Thiên Trọng...”

Hơi thở của nàng khắp khắp bắt thường, cũng giống như ánh mắt mơ màng, hàm hồ của nàng lúc này vậy.

Mơ mơ màng màng, rõ ràng trong đó chỉ in lại mỗi hình ảnh của một mình Đường Thiên Trọng mà thôi.

Đường Thiên Trọng thì đã gỡ bỏ dáng vẻ oai phong, nghiêm nghị ngày thường, đôi mày anh tuấn, cương nghị lúc này dường như cũng giãn ra nhiều, đôi mắt thì dịu dàng, ấm áp, sáng trong chẳng khác nào bầu trời vào xuân.

Ngài thì thầm cất tiếng: “Thanh Vũ, ta vẫn luôn ở... ở nơi có nàng”. Ngài hạ người xuống, đặt lên môi nàng nụ hôn nồng cháy, dịu dàng quyến luyến cùng nàng mãi không chịu thôi.

Thân người Thanh Vũ càng lúc càng nóng rực lên, đôi bàn tay lạnh buốt, run rẩy đang quàng qua phần thắt lưng của Đường Thiên Trọng càng lúc càng ôm chặt hơn.

Mạnh mẽ mà luyến lưu.

Không thể chịu được nhưng càng chẳng thể chối từ.

Không thể nào chối từ niềm khoái lạc cực độ dường như không thuộc về chốn trần gian này.

“Thiên... Thiên Trọng...”

Thanh Vũ khẽ kêu tên ngài, ngửa chiếc cổ trắng ngần, cả thân người run rẩy dưới thân hình của Đường Thiên Trọng, trên trán nàng cũng lấm tấm đầy mồ hôi.

Đường Thiên Trọng khẽ rên lên đáp lại, để cho bản thân càng lúc càng tiến sâu hơn, hòa hợp hơn với cơ thể của người phụ nữ mà ngài vô cùng yêu thích, sau đó nhìn vào khuôn mặt tú lệ, tuyệt sắc của nàng, mỉm cười dịu dàng, tình cảm chan chứa. Phải một lúc lâu sau, Thanh Vũ mới dần dần lấy lại lý trí, nàng từ từ ngồi dậy, tựa người vào thân thể ngài.

Đường Thiên Trọng khẽ nhếch đôi mày rậm rạp của mình lên, nhìn nàng nhoèn miệng cười: “Ta đã nói là nàng không thể nào trốn thoát được mà! Xem nàng lần sau có trốn được không”.

Thanh Vũ đương nhiên biết ngài đang ám chỉ việc sáng nay, đôi má đỏ ửng lên, thì thầm lên tiếng: “Ta có trốn hay không thì có quan hệ gì chứ? Ngài lúc nào chẳng có Thiên muội muội gì đó hầu hạ rồi còn gì”.

Đường Thiên Trọng nhìn đôi má của nàng dần đỏ hồng lên, vừa không nỡ lòng lại vừa cảm thấy đắc ý, lấy hai bức họa từ trên thư án xuống rồi nói: “Nàng nhìn xem”.

Thanh Vũ mặc lại y phục, khi ngược mắt lên nhìn thì ra đó là hai bức họa về phụ nữ.

Một người là nàng, một người nữa nhìn thoáng qua trông giống như nàng, nhưng chăm chú nhìn lâu sẽ phát hiện khí chất, nội lực đều thua xa bản thân nàng. Đây rõ ràng là người thiếu nữ ban nãy được Đường Thiên Trọng gọi là “Thiên muội” mà.

Cuối cùng, nàng cũng hiểu tại sao lúc này bản thân nàng lại thấy người thiếu nữ ấy quen mặt như vậy.

Dung mạo của người thiếu nữ ấy có đến bảy, tám phần tương tự như nàng: “Muội ấy vốn là quận chúa của tộc Khả Chúc ở nước Bắc Hách, sau đó được Lý thái hậu nước Bắc Hách nhận làm nghĩa nữ. Trước nụ cười mím tú lệ, đôi mắt trong sáng vô song của muội ấy, Tín Vương cảm khái mà đặt cho muội ấy cái tên Thiên My, từ đó trở đi, muội ấy mang tên Thiên My”. Đôi mắt Đường Thiên Trọng sáng rực, mỉm cười đắc ý quay sang nhìn Thanh Vũ rồi nói tiếp: “Ý đồ của việc này là để khi đem tặng cho Đường Thiên Tiêu với mục đích cầu thân có được một cái tên người Hán ấn tượng, chứ không phải là Thiên muội muội, Thiên tỷ tỷ của ai đó đâu”.

Thanh Vũ vô cùng kinh ngạc, đương nhiên hiểu ngay ra bọn họ đang dự định làm điều gì tiếp theo.

“Mỹ nhân kè?”

“Mỹ nhân kè”.

“Đường Thiên Tiêu?”

“Đường Thiên Tiêu”.

Thanh Vũ buồn chán than dài một tiếng: “Thật sự nhất thiết phải đại động binh đao nữa sao?”

Đường Thiên Trọng trước tiên cau chặt lông mày, sau bỗng bật cười xán lạn: “Hoa Ly cách Trung Nguyên rất xa, dù cho ta nhất thời có hứng thú đại động binh đao cũng chẳng thể nào làm gì được. Ta chỉ đồng ý trước yêu cầu của Lý thái hậu với Tín Vương là cho Thiên My tới đây sống một thời gian thôi”.

“Tín Vương hy vọng Thiên My có thể học từ nàng những quy tắc, lễ nghi của con gái vùng Trung Nguyên mà thôi”.

“Quy tắc, lễ nghi? Muội ấy sao?”

“Hoặc giả, họ hy vọng có thể học được nhiều hơn thế cũng nên”. Ngài rất thích nét lạnh lợi pha lẫn dịu dàng, điềm đạm toát lên từ tính cách của nàng.

Thanh Vũ lặng người suy ngẫm một hồi, sau đó nhanh chóng hiểu ra mọi thứ.

Bọn họ đều biết Đường Thiên Tiêu có tình cảm với nàng, cho dù biết nàng đã trở thành tê tử của Đường Thiên Trọng mà ngài vẫn dành cho nàng tình cảm đặc biệt mà nồng thắm, thiết tha.

Lần này Tín Vương đưa Thiên My tới đây, đương nhiên là muốn nàng ấy học được vài phần tính cách mà Đường Thiên Tiêu yêu thích ở nàng.

Nói cho cùng thì Đường Thiên Trọng vẫn chẳng thể nào cam tâm để yên mọi chuyện!

Thanh Vũ chán nản cúi đầu xuống, nhìn lướt qua bức họa của Thiên My rồi nói: “Muội ấy đích thực xinh đẹp hơn thiếp khi còn trẻ”.

Đường Thiên Trọng hiểu được ý tứ ẩn chứa bên trong lời nói của nàng, mỉm cười nói: “Nghĩ đến việc con tiểu nha đầu này dám tới Đại Chu và ở bên cạnh Đường Thiên Tiêu, ta quả thực rất thích muội ấy. Muội ấy lúc nào cũng mỉm cười tươi tắn, còn nàng lúc nào cũng mặt mày sa sầm, nên đương nhiên là làn da của muội ấy đẹp hơn của nàng rồi. Thanh Vũ, nàng cảm thấy sao hả?”

Ngài vừa giải thích lại vừa muốn chọc ghẹo nàng, đôi mắt thâm sâu lấp lánh, chứa đầy thái độ đắc ý và giảo hoạt.

Thanh Vũ vừa thẹn thùng lại vừa tức giận: “Ngài... ngài đã biết người ta hiểu lầm từ trước đó, còn cố ý trêu chọc người ta”.

Đường Thiên Trọng không nhịn được bật cười thành tiếng rồi nói: “Làm phu thê mấy năm rồi, lần đầu tiên ta mới nhìn thấy dáng vẻ ghen tuông của nàng. Dáng vẻ của nàng lúc ghen tuông... quả thực là rất thú vị, làm cho ta vui sướng trong lòng, thực tình ta rất thích dáng vẻ ấy... Ừm, ta cũng rất thích chỗ này của nàng, thú vị hơn nữa...”

Bàn tay của ngài lại không chịu an phận, luồn vào cổ áo của nàng rồi di chuyển xuống phía dưới. Thanh Vũ sớm đoán biết được điều này, hoang mang đẩy ngài ra, vội vã cầu khẩn, định trốn tránh: “Không được, không được... thiếp phải quay về phòng rồi...”

Đường Thiên Trọng ghé sát tai nàng rồi thì thầm: “Ai bảo nàng tới đây? Tới rồi thì đừng mong chạy thoát”.

“Thiếp, thiếp mệt rồi...”

“Không sao, nàng ngồi lên người ta, nào lại đây...”

“Đừng...”

Nàng sắp sửa bật khóc thành tiếng. Đường Thiên Trọng liền đặt môi hôn nàng thấm thiết, không bao giờ chịu từ bỏ bất cứ cơ hội nào được gần gũi bên nàng nữa.

“Thanh Vũ, nghe lời ta, Thanh Vũ...”

Ngài vừa thì thầm đưa lời cảm dỗ, vừa đưa tay luồn vào bên trong y phục của nàng, điều chỉnh lại tư thế của hai người, từ từ để cho Thanh Vũ ngồi lên phía trên người mình.

“Ừ...”

Tiếng rên rỉ của phụ nữ không biết vì hân hoan hay vì đau đớn dần dần vang lên, động hôn, quỳ gối vô ngần.

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cừu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: ㄸ Ngoại Truyện 4 Đường Thiên Tiêu: Mộng Xuân Tàn, Tiếng Sáo Đêm Qua Dể Tan Biến ㄸ

Vào năm đó, Đường Thiên Tiêu chín tuổi, vẫn còn chưa biết đến tiết trời dai dẳng, lất phất đầy mưa bụi của đất Giang Nam này. Thế nhưng cho dù đã ở trong Hoàng cung Thụy Đô nhiều năm rồi, trong kí ức của ngài, năm đó vẫn là năm thê thảm nhất.

Sắc trời âm đạm, mặt mừng, mặt đất ẩm ướt, bản thiêu, trong không khí ngập đầy mùi vị ẩm mốc, ướt át.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều vô cùng khó hiểu, ngần ngại, chỉ muốn tránh xa ngài ra, thế nhưng vào những lúc không thể không đối mặt với ngài thì lại mỉm cười gian tà, mĩa mai lên tiếng gọi: “Thái tử”.

Ngài là Thái tử.

Sau khi tiên đế băng hà được hai mươi một ngày, ngài vẫn cứ là một thái tử.

Chẳng ai có thể đoán trước, sau hai mươi một ngày nữa, ngài sẽ trở thành vị quân vương mới của Đại Chu, hay là một thái tử bị phế của Đại Chu, tội tệt hơn nữa, rất có thể còn trở thành một cái xác lạnh lẽo, vô hồn.

Sống hay chết, phú quý hay bần tiện, trời hay đất, tất cả đều vô cùng mong manh. Khoảng cách vô cùng ngắn ngủi.

Tiền đế Đường Thừa Nguyên bệnh nặng, trước khi qua đời đã để lại Thánh chỉ, lệnh cho Tề vương Đường Thừa Sóc, thừa tướng Trịnh Dương cùng Định Bắc đại tướng quân Vũ Văn Khôi và các văn võ bá quan trong triều đưa thái tử đăng cơ tiếp vị.

Đại quyền triều chính nhanh chóng rơi vào tay Tề vương Đường Thừa Sóc, nhưng đến tận lúc này vẫn chưa có ai chịu đưa bàn tay ra kéo vị thái tử yếu đuối, nhỏ tuổi dắt lên ngài vàng điểm lệ, quyền thế và uy nghi kia.

Mặc dù, ai cũng biết rằng, người con trai thứ được tiên đế Đường Thừa Nguyên yêu thương và trao lại ngài vàng chính là ngài.

Đường Thừa Nguyên trước kia đã rất nhiều lần bế ngài trên đùi, ngồi trên chiếc ngài vàng ngự trên cao vót, uy nghi, bề thế kia, muốn cho các thần tử thấy đứa con yêu thông minh tuyệt đỉnh của mình.

Lúc đó, không chỉ tiên triều mà ngay cả hậu cung, mọi người đều đánh giá ngài vô cùng xuất chúng, tài giỏi. Một thần đồng trong hiện tại, một quốc vương trong tương lai. Một đế vương bẩm sinh, tiền đồ xán lạn, rực rỡ vô ngần.

Ngay bản thân Đường Thiên Tiêu cũng cho rằng, đây không phải là lời đồn thổi vô căn cứ, không phải hoang tưởng mà là lẽ đương nhiên và điều tất yếu này trong thực tế có được là vì phụ hoàng của ngài là một Hoàng đế, hơn nữa còn là Hoàng đế nắm thực quyền trong tay, cho nên con trai của ngài mới đường đường chính chính nhận được lời khen ngợi, đánh giá cao của tất cả mọi người.

Ngày nay, phụ hoàng của ngài chỉ còn là cái xác lạnh lẽo không hồn, đang nằm trên đại điện, trong chiếc quan tài tối tăm, dưới hàng trăm hàng ngàn những cây nến trắng, từ từ, từ từ phân hủy.

Chẳng có ai để tâm đến phụ hoàng. Cho dù trước kia phụ hoàng đã đạp cả thiên hạ này dưới chân, khiến cho tất cả mọi người phải quỳ rạp, thần phục quỳ dưới chân mình. Ngày nay, phụ hoàng chỉ còn là một cái xác lạnh lẽo từ từ phân hủy theo thời gian, ngay cả việc bình an nhập thổ cũng khó khăn đến vậy!

Những khi giọt nén rơi xuống càng nhiều, ngài lại ngờ rằng phải chăng phụ hoàng đang nhỏ lệ xót thương cho bản thân, cho đứa con của mình?

Tất cả những thái giám và cung nữ túc trực, trông chừng đều đang dựa cột trụ nhắm mắt ngủ gật, ngay cả khi Thái tử chín tuổi lại gần thấp thêm hương, bọn chúng cũng không hề thức dậy.

Ngài hoàn toàn không hiểu rốt cuộc là vì sao?

Tất cả những chuyện tày đình này dường như chỉ xảy ra trong thời gian một đêm ngắn ngủi, đối với ngài mà nói, tất cả xảy ra thật quá đổi nhanh chóng, quá đổi xa lạ và cũng quá đổi đáng sợ.

Tuyên thái hậu, người mẫu hậu duy nhất có thể tin tưởng, dựa dẫm lúc này chỉ biết ôm chặt lấy ngài, khuôn mặt nhoe nhoẹt nước mắt, nghiêng rãng nghiêng lợi chẳng nói một câu nào.

Ngài rời khỏi linh đường của phụ hoàng, đi trên con đường đen tối, dị thường của Hoàng cung, theo bản năng, ngài đi về nơi có ánh sáng rực rỡ chiếu ra.

Trước cung Tụy Thường, huynh trưởng Đường Thiên Tả đang đá cầu cùng mấy tên tiểu thái giám.

Một đám cung nữ đang đứng vây quanh chỗ Đường Thiên Tả, vỗ tay vui vẻ, hân hoan đếm số tầng cầu giúp: “Hai mốt, hai hai, hai ba...” Đáng tiếc lúc này quả cầu bị đá lệch đi, vút qua đầu người rơi xuống bên cạnh chỗ Đường Thiên Tiêu đứng.

Từ trước đến nay, chưa từng có ai dạy Đường Thiên Tiêu đá cầu, có điều ngài biết chút võ nghệ nên thân thủ cũng khá lanh lợi, nhanh nhẹn. Võ nghệ của ngài là do Đường Thừa Nguyên đích thân dạy bảo, sư phụ của ngài cũng là nhân vật lợi hại tuyệt đỉnh được Đường Thừa Nguyên mời về từ nơi xa xôi ngàn dặm, còn ngài tư chất thông minh, lanh lợi nên học rất nhanh.

Cho nên, ngài nhẹ nhàng đỡ lấy quả cầu đột nhiên rơi về phía mình, rồi cũng thành thoi đá lên, tự mình đếm: “Một, hai, ba, bốn...”

Đám cung nữ cũng quay lại nhìn về phía ngài, nhưng đứng từ tận phía xa xôi, vô cùng thận trọng, cứ như thể ngài là một người mắc bệnh phong, đứng gần quá sẽ dễ bị lây nhiễm.

Ngài đá đến tận quả thứ ba mấy vẫn chẳng hề có ai cổ vũ, reo hò. Còn Thiên Tả cũng bắt đầu ra tay đáp trả.

Đường Thiên Tả đẩy mạnh Đường Thiên Tiêu sang một bên, đá quả cầu bay vút sang một bên, sau đó lên tiếng mắng mỏ: “Ngươi muốn chơi thì an phận quay về chỗ hoàng hậu nương nương mà chơi! Ta phải xem xem ngươi còn có thể chơi được mấy ngày nữa”.

Thiên Tiêu ngã xuống đất, một hồi lâu sau vẫn chẳng thể nào định thần lại được.

Thiên Tả là con trưởng không sai, mẫu thân của Thiên Tả là Lệ phi, là con gái của thừa tướng Trịnh Dương không sai. Trong triều đình, Trịnh Dương có tiếng nói uy lực cũng không sai. Thế nhưng chỉ cần nhìn vào tên gọi của hai người là có thể biết ngay Đường Thừa Nguyên đặt sự mong mỏi khác biệt vào hai đứa con này của mình.

Tiêu, bầu trời cao vời vợi, lại là con trưởng của chính cung hoàng hậu được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, nên địa vị chí cao vô thượng, trên chín tầng mây, nghe thôi cũng đủ biết được hàm ý và mong mỏi Đường Thừa Nguyên gửi gắm trong đó rồi.

Tả, cũng có nghĩa là bên trái. Phải là tôn quý, còn trái là thấp hèn. Những người này chỉ có thể làm người trợ lực, giúp sức cho người khác mà thôi.

Lúc Đường Thừa Nguyên cho Đường Thiên Tiêu ngồi trên đài nhìn xuống triều đường thì Đường Thiên Tả lớn hơn ngài bốn tuổi chỉ có thể đứng cạnh bên lắng nghe các đại thần bẩm tấu mà thôi.

Một lúc lâu sau, Đường Thiên Tiêu mới lên tiếng: “Đại hoàng huynh, huynh sao thế? Đệ chơi cùng hoàng huynh một lát không được sao?”

Thiên Tả liền bật cười ngạo mạn nói: “Được hay không thì còn phải xem ta có vui vẻ không đã. Ta khuyên ngươi và cả mẫu hậu của ngươi nữa, hãy an phận một chút thì tốt hơn”.

Thiên Tiêu ngậm miệng lại, có rất nhiều điều muốn nói ra, nhưng sau cùng chẳng thể nào cất lên thành lời được. Mẫu hậu sau khi phát hiện ra phụ hoàng bị thương nặng, khó lòng qua khỏi đã căn dặn ngài rằng: Nói ít đi, nhìn nhiều, hành sự phải hết sức thận trọng, nhẫn nhịn là trên hết. Ngài trầm nghĩ, bản thân một mình chạy ra ngoài, còn đá cầu cùng với Đường Thiên Tả, phải chăng là sai lầm?

Nhìn về phía tẩm cung u tối, đen ngòm của mẫu hậu, ngài cúi thấp đầu xuống, đang định giả vờ như không có bất cứ chuyện gì xảy ra, lặng lẽ quay về thì bên cạnh xuất hiện một đôi bàn tay to lớn, kéo xóc ngài đứng dậy.

“Thiên Tiêu, tại sao đệ lại ngồi trên mặt đất ướt thế hả?”

Người này có đôi mắt đen láy, sâu hoắm, tính cách âm trầm, lặng lẽ, chính là con trai trưởng của Tề vương Đường Thừa Sóc, Đường Thiên Trọng.

Tuy Thiên Trọng lớn hơn Thiên Tiêu có vài tuổi, nhưng từ nhỏ được phụ vương đưa đi Nam chinh Bắc chiến khắp nơi, sớm quen với chuyện binh đao, chết chóc, tuổi còn nhỏ mà thân người lại toát ra khí thế khiến người khác phải khiếp sợ, càng khiến cho những người ở cùng độ tuổi kính nể, khâm phục và tránh xa.

Thế nhưng Thiên Trọng và Thiên Tiêu vừa là anh em họ bên nội lại là anh em họ bên ngoại, tình thoả cũng đi theo mẫu thân vào thăm Tuyên hoàng hậu, nên cũng thường xuyên gặp mặt Thiên Tiêu, tình cảm thân thiết chẳng khác gì huynh đệ chính tông.

Thiên Tiêu liền đứng dậy, nhìn y phục dính nước bẩn của mình lại nhìn về phía Thiên Tả bắt đầu vui vẻ chơi đùa trở lại rồi nói: “Không có gì hết. Chỉ có điều... phụ hoàng qua đời rồi, có nhiều thứ đã không còn được như trước kia nữa”.

Thiên Trọng im lặng một hồi lâu, sau đó mới lên tiếng: “Mẫu thân ta cũng không an tâm, nhưng phụ thân nói tình hình trong cung lúc này không ổn, không cho mẫu thân nhập cung. Phải chăng là...”

Thiên Trọng cau chặt đôi mày, bước lại gần chỗ Thiên Tả đang chơi đùa rồi nghiêm nghị lên tiếng: “Tiên đế vừa mới băng hà, còn chưa kịp nhập thổ, ai dám đùa giỡn gây náo loạn trong cung hả?”

Thiên Tả kinh ngạc, quả cầu lại bị đá chệch đi, ánh đèn chớp chòn, nhất thời chưa kịp nhận ra người vừa lên tiếng là ai liền tức giận quát lại: “Ai dám to tiếng trong cung? Lôi ra chém”.

Đợi đến khi nhìn rõ người vừa nói, Thiên Tả bắt giác lùi lại phía sau, miễn cưỡng mỉm cười đáp: “Thì ra là... thế tử Tề vương...”

Thiên Trọng cũng bình thản mỉm cười nói: “Thì ra là đại Hoàng tử điện hạ! Là vi thần thất lễ rồi. Người đệ đệ Thiên Tiêu của vi thần tuổi còn nhỏ, sau này, vẫn mong đại Hoàng tử chiếu cố, quan tâm nhiều”.

Ngài liền hành lễ, quay người lại dắt Thiên Tiêu rời khỏi nơi đó, đích thân đưa Thiên Tiêu về đại điện đang đặt quan tài của tiên đế.

Thiên Tiêu bắt giác lên tiếng hỏi: “Thiên Trọng ca ca, hiện nay có bao nhiêu người muốn giết chết mẹ con đệ?”

Thiên Trọng ngược mắt nhìn về phía cung điện tối tăm, mặt mỉm cười rồi nhẹ nhàng lên tiếng: “Có lẽ là... rất nhiều đấy”.

“Bao gồm cả hoàng thúc sao?”

Thiên Trọng ngậy người, do dự trong giây lát rồi mới đáp lại: “Không đâu, phụ thân sẽ không gây tổn thương cho đệ đâu”.

Thiên Trọng chỉ do dự trong giây lát mà đã khiến cho Thiên Tiêu lo lắng, hồi hộp vô cùng.

Thiên Tiêu khẽ dừng bước lại. Thiên Trọng nhận ra sự hoảng hốt, bất an của Thiên Tiêu, đôi mắt trở nên hiền hòa, dịu dàng hơn, nắm chặt lấy bàn tay của Thiên Tiêu rồi mỉm cười nói: “Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ đệ. Mẫu thân ta cũng sẽ bảo vệ đệ và mẫu thân đệ, nhất định không để cho ai làm hại đến hai người đâu”.

Tuy chỉ là lời hứa sẽ không để ai làm hại đến hai người, nhưng cũng đủ mang lại tia hy vọng nhỏ nhoi cho Đường Thiên Tiêu trong những ngày tháng mệt mỏi, tăm tối, nguy cơ trùng trùng khắp chốn.

Cả hai đều hiểu rõ một điều, trong tình hình căng thẳng hiện nay, ngôi vị Hoàng thượng và sinh mệnh đã gắn chặt với nhau như hình với bóng rồi.

Nếu như Đường Thiên Tiêu không thể nào ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, vậy thì bất kể sau này người ngồi lên ngai vàng đó là ai thì nhất định sẽ không dễ dàng tha cho thái tử điện hạ danh chính ngôn thuận trước kia được.

Vào lúc này, Đường Thiên Trọng đã dùng bàn tay to lớn của mình truyền hết mọi sức mạnh và hơi ấm sang bàn tay của Đường Thiên Tiêu, tận hết sức mình để vỗ về, an ủi cho Thiên Tiêu.

Rất nhiều năm sau này, cho dù có căm hận Đường Thiên Trọng đến mức thấu xương, Đường Thiên Tiêu vẫn luôn nhớ về buổi đêm tăm tối, mặt mờ hôm ấy, đêm mưa gió ướt át hôm ấy, người thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi đã đưa bàn tay ấm áp, to lớn về phía ngài.

Cho dù mới chỉ có chín tuổi, nhưng Thiên Tiêu cũng hiểu được mẫu hậu với Tề vương Đường Thừa Sóc dường như có điều gì bất hòa.

Tuy Tề vương phi thường xuyên vào cung trò chuyện cùng với tỷ tỷ, tình cảm thân thiết vô cùng, nhưng mẫu hậu lúc nào cũng nghĩ đủ mọi cách để tránh gặp mặt em rể, ngay cả vào những bữa tiệc hoàng thất, người cũng thường xuyên cáo bệnh không tới mỗi khi Tề vương có tham dự. Đến mức mà ngay cả tiên đế Đường Thừa Nguyên cũng mấy lần nói đùa rằng, hai người thân thiết nhất của ngài đều là những người cứng nhắc, khó tính.

Thế nhưng Tề vương Đường Thừa Sóc đối với Thiên Tiêu vô cùng tốt, những khi tình cờ gặp trong cung, ngài thường bế Thiên Tiêu vào lòng, hỏi han nói chuyện, khuôn mặt hiền từ mà thân thiết.

Có lẽ cũng chính vì việc này mà Đường Thừa Nguyên mới dám trao đứa con nhỏ tuổi của mình cho người huynh đệ nắm giữ đại quyền trong tay.

Thế nhưng lúc này, Đường Thừa Sóc lại đang liên hợp cùng thừa tướng Trịnh Dương và Văn Vũ tướng quân nắm đại quyền triều chính trong tay, phớt lờ đi chỉ của tiên đế, có ý định phế thứ lập trưởng.

Thiên Tiêu quay về hỏi Tuyên hoàng hậu đang ốm liệt giường: “Mẫu hậu, phải chăng vài ngày nữa có một ai khác đến và dễ dàng chém đầu con đi đúng không?”

Tuyên hoàng hậu kinh ngạc hỏi lại: “Ai đã nói với con điều gì đúng không?”

Thiên Tiêu liền đáp: “Đại hoàng huynh cảnh cáo con phải biết an phận thủ thường, ngay cả đá cầu cũng không cho phép”.

“Thằng con trai của con tiện tì kia...” Tuyên hoàng hậu nắm chặt chiếc khăn trong tay, mỉm cười đáp lại: “Bọn chúng thật sự coi ta là người chết rồi hay sao?”

Thiên Tiêu liền thì thầm lên tiếng: “Nếu như Thiên Tả lên ngôi kế vị, đương nhiên hai mẹ con chúng ta sẽ trở thành người chết rồi”.

Tuyên hoàng hậu liền tuôn trào nước mắt, khuôn mặt tiêu tụy mà vẫn xinh đẹp khác thường hiện rõ nét đau khổ, bất an. Người ôm lấy Thiên Tiêu vào lòng rồi bật khóc nức nở: “Tại sao ngươi phải ép ta đến mức này? Tại sao ngươi lại phải ép ta đến mức này? Nếu như mọi chuyện đã đến nước này rồi thì cả hai chúng ta đều buông tay đi, không được sao? Không được sao?”

Thiên Tiêu ngây ngốc nửa hiểu nửa không hiểu. Chắc chắn mẫu hậu đang mắng nhiếc Lệ phi. Thế nhưng lời nói của mẫu hậu lại chẳng giống như đang mắng Lệ phi chút nào.

Buổi đêm hôm đó, Tuyên hoàng hậu khóc lóc thảm thương, so với khi tiên đế qua đời, dường như còn thương cảm, thảm thiết với cả nỗi sợ hãi, hoảng hốt không biết phải làm thế nào.

Không lâu sau, Thiên Tiêu liền hiểu mọi chuyện. Cho dù lúc đó không hiểu thì sau đó ngài cũng dần dần hiểu ra.

Một ngày sau, sáng sớm ngài đã đến tẩm cung thăm mẫu hậu, vừa đứng lúc nhìn thấy Tề vương Đường Thừa Sóc bước ra khỏi tẩm cung của người.

“Thiên Tiêu, đạo này lại cao hơn rồi đấy”. Lúc này tâm trạng của Tề vương dường như rất vui, mỉm cười dịu dàng, vỗ nhẹ lên đầu ngài.

“Hoàng thúc”.

Thiên Tiêu kính cẩn hành lễ, lại nhìn về phía cánh cửa cung vừa mới khép lại.

Tề vương nắm chặt lấy bàn tay của Thiên Tiêu rồi nói: “Mẫu hậu của Thiên Tiêu gần đây mệt mỏi, cứ để cho người nghỉ ngơi thêm giây lát nữa đi. Đi thôi, hoàng thúc tặng cho Thiên Tiêu một món quà nhỏ”.

Thiên Tiêu từ trước giờ vẫn không thể hiểu được, trong lòng Tề vương thì cái gì mới được gọi là đại lễ, là món quà lớn.

Món quà nhỏ mà Tề vương tặng cho Đường Thiên Tiêu chính là giang sơn rộng lớn ba ngàn dặm của Đại Chu.

Đường Thiên Tiêu được đưa tới một chiếc ngai vàng to rộng, trông trái đến mức đáng sợ tiếp nhận sự bái lạy của các đại thần với những sắc mặt khác nhau. Ngài cũng chẳng cần thiết phải tìm hiểu xem tất cả những sắc mặt đa dạng này có ý nghĩa thế nào, bởi Tề vương tự mình sẽ hóa giải tất cả và giải quyết tất cả mọi việc một cách nhanh chóng, thần tốc.

Hoàng đế mới của Đại Chu cuối cùng đã kế vị ngai vàng hai mươi bốn ngày sau khi tiên đế băng hà, đổi niên hiệu thành Gia Hòa, sắc phong Tuyên hoàng hậu thành Tuyên thái hậu. Cuối cùng tiên đế Đường Thừa Nguyên đã có thể bình an nhập thổ, lập thành miếu hiệu Võ, sau này thế nhân sẽ gọi ngài là Võ đế.

Vào tháng Sáu, Thừa tướng Trịnh Dương bị trảm vì tội mưu phản, dưới sự ủng hộ của Tuyên thái hậu và Vũ Văn Khôi tướng quân, Tề vương Đường Thừa Sóc một mình nắm hết đại quyền trong tay, từ Tề vương thăng lên thành Nhiếp chính vương.

Tháng Bảy cùng năm, Đường Thiên Tả lỡ chân ngã xuống hồ, bất hạnh qua đời vì ngộp nước, khi thi thể được vớt lên đã trương phình lên gấp đôi, mặt mày biến dạng, các thái giám đều không dám xử lý, đợi đến khi Tuyên thái hậu và Nhiếp chính vương truyền lệnh xuống thì thi thể đã bị phơi ngoài nắng nhiều ngày bốc mùi hôi thối.

Lệ phi đến nhìn thấy xác con trai liền hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại luôn mồm luôn miệng nói có người ám hại, ám sát Hoàng tử, còn nói ra rất nhiều điều phi báng, si nhục liên quan tới Tuyên thái hậu, liên quan tới Nhiếp chính vương. Bọn thái giám nghe thấy vậy, kinh hãi tới mức nhét vải vào miệng Lệ phi đến khi chảy máu mới chịu thôi, sau đó nói người bị phát điên, nhanh chóng tống vào trong lãnh cung.

Tháng Tám, Lệ phi bị phát giác thông gian cùng với thị vệ trẻ tuổi, nhanh chóng được ban cho một tấm vải trắng, rồi chôn cất một cách qua loa, hời hợt.

Cùng tháng này, có đại thần đưa chứng cứ chứng minh Lệ phi và đại Hoàng tử vô tội, sau nhiều lần bị Nhiếp chính vương cất lực phản đối, uất ức đâm đầu chết ngay trên đại điện.

Ngày mùng chín tháng Chín, một người con khác của Lệ phi cũng qua đời do bạo bệnh.

Ngày mười bốn tháng Chín, có người hành thích Nhiếp chính vương, bị tru di cả nhà.

Thiên Tiêu đã từng tới xem xác chết của Đường Thiên Tả, cũng từng tới tẩm cung của Lệ phi sau khi nghe được lời đồn thổi, tận mắt nhìn thấy người hoàng đế bị đồn thổi không phải là cốt nhục của tiên hoàng đang lăn lộn trên mặt đất, thậm chí còn đưa tay về phía người hoàng huynh của mình đưa lời cầu cứu, sau cùng vẫn cứ chết do thất khiếu chảy máu.

Khi ngài nói chuyện này lại cho mẫu hậu, Tuyên thái hậu tỏ ra vô cùng lạnh nhạt.

Người liền nói: “Thiên Tiêu con có biết không? Đáng lẽ người bị chết đuối hoặc ban thuốc độc kia chính là bản thân con đấy. Và đáng lẽ người quý phi được ban khăn trắng, chết trong tủ nhục, ô danh kia cũng có thể là mẫu thân đấy”.

Người lại nói tiếp: “Nếu như con không thận trọng, sợ rằng người tiếp theo gặp phải chuyện này chính là con đấy. Nếu như mẫu thân không cẩn trọng, thì người tiếp theo chết oan ức, tức tưởi cũng có thể là mẫu thân. Từ xưa đến nay lẽ trời là vậy, thắng làm vua, thua làm giặc mà. Khi đặt bút ghi lại lịch sử vốn dĩ uy danh xán lạn để lại tiếng thơm ngàn đời cũng có thể bị viết thành tiếng xấu muôn đời, ngược lại đáng lẽ để lại tiếng xấu muôn đời cũng có thể sửa cho lưu danh sử sách, tiếng thơm ngàn đời. Đừng cho rằng tất cả những người giữ lại được thủ cấp của mình sau này sẽ được lưu danh sử sách, người đời ca ngợi, đó chỉ là người đời sau viết hay lên để giữ danh dự cho họ mà thôi. Mười người chết oan ức thì có đến tám, chín người trán khắc rõ hai chữ “bỉ ous”. Cho nên chúng ta nhất định không được thua, không được bại, càng không được chết”.

Chúng ta nhất định không được thua, không được bại, càng không được chết. Cho nên, người thua, người bại, người chết đi chỉ có thể là địch thủ của chúng ta mà thôi.

Từ đó trở đi, ngài cũng xem nhẹ cái chết của những huynh đệ tỷ muội thân thiết này, bởi vì nếu họ không chết thì rất có thể người chết chính là ngài. Hoàng vị của ngài chính là một sợi dây được buộc chặt trên cổ. Chỉ cần bắt cần đôi chút là sợi dây đó sẽ thắt chặt lại, lấy đi tính mạng của ngài.

Khi Thiên Tiêu được nhũ nương và các thị vệ chuyển tới tẩm cung mà trước kia thiên đế sinh sống thì Tuyên thái hậu cũng dọn sang cung Thọ Ninh.

Nhiếp chính vương từ đó cũng trở thành vị khách thường xuyên lui tới cung Thọ Ninh.

Thiên Tiêu thường nhớ đến mẫu thân, mỗi ngày thường tới cung Thọ Ninh mấy lần liền, thường không hẹn mà gặp Nhiếp chính vương tại đây.

Buổi chiều hôm đó, khi ngài đến cung Thọ Ninh thì không khí nơi đây vô cùng tĩnh lặng.

Cung nữ, thái giám đã lui đi cổ khác từ lúc nào không hay, trong cung thoang thoảng mùi gỗ đàn hương dịu nhẹ, tấm rèm cửa tuyệt đẹp không ngừng tung bay trong gió. Lúc này, bỗng nghe bên tai văng vẳng tiếng đàn thoát tục, tinh tế của mẫu hậu.

Nhiếp chính vương ngồi vào vị trí trước kia Võ đế thường ngồi, đưa lưng tựa về phía sau, dùng ngón tay gõ lên chiếc bàn gỗ tạo nhịp phách, ngẩng người nhìn về phía Tuyên thái hậu. Từ trước đến nay, ngài chưa bao giờ thấy ánh mắt dịu dàng, nồng ấm của Nhiếp chính vương trên đại điện xử lý chuyện triều chính như lúc này, nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt thanh tú, điển trai của ngài cho thấy rõ tâm trạng vui vẻ, hạnh phúc của ngài.

Tuyên thái hậu dường như vẫn chưa thể nào quên đi người phu quân mới mất của mình, trên người vẫn còn mặc bộ y phục màu trắng, giản dị không hoa văn, chỉ được may viền bằng vải màu tím, ngồi một chỗ đàn tì bà trông vô cùng xinh đẹp, thanh nhã, không hổ danh là quốc sắc thiên hương.

Người vốn dĩ đã là một đại mỹ nhân nổi danh trên thảo nguyên đại mạc, khi còn trẻ cùng với người muội muội ruột thịt của mình được người đời gọi là Đại Tuyên, Tiểu Tuyên.

Không biết khi đó hai tỷ muội đã là giấc mộng tuyệt đẹp của biết bao người thiếu niên, đoạt mất biết bao nhiêu trái tim của bọn họ.

Hai tỷ muội họ một người gả cho Võ đế, một người gả cho Nhiếp chính vương, đứng với nhau, người đẹp lấy anh hùng, vô cùng xứng đôi vừa lứa.

Thế nhưng chuyện đời thường không được như ý của con người.

Đến khi Tuyên thái hậu đàn hết khúc nhạc, Nhiếp chính vương vô cùng hứng khởi đứng dậy kéo mạnh người vào vòng tay của mình, thận trọng ôm lấy chiếc eo thon khi người định tránh sang một bên, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn nồng ấm lên khuôn mặt xinh đẹp của Thái hậu.

Tuyên thái hậu cúi thấp đầu xuống, hai má hồng rực lên, đáng vẻ như đang muốn tránh né hành động thân mật, gần gũi của Nhiếp chính vương.

“Ngài hà tất phải làm vậy chứ?” Tuyên thái hậu than dài một tiếng: “Thừa Sốc, ngài làm thế này là hại người hại mình đấy”.

Nhiếp chính vương khép chặt vòng tay ôm Thái hậu vào lòng mình chặt hơn trước, rồi thầm thì bên tai: “Tình Uyển, ta không phải muốn hại người hại mình. Ta chỉ muốn... nàng đối diện với lời hứa năm xưa của nàng mà thôi. Nàng đã trốn tránh ta suốt mười ba năm nay, nếu như không ép buộc nàng như vậy, chẳng hiểu nàng sẽ còn trốn tránh ta đến tận lúc nào nữa?”

Hai mắt Tuyên thái hậu đỏ rực lên, giọng nói có đôi phần nghẹn ngào: “Là số trời định sẵn cũng được, hay do vận mệnh an bài cũng được, nói cho cùng đi đến tận bước đường của ngày hôm nay, ai có thể quay đầu được nữa chứ? Chẳng lẽ... ngài chưa từng nghĩ tới huynh trưởng của mình sao? Ngài cũng không hề nghĩ tới thế tử của mình hay sao?”

“Đừng có nhắc đến hoàng huynh trước mặt ta nữa”.

Nhiếp chính vương đột nhiên phẫn nộ, nắm chặt lấy cánh tay muốn né tránh của Tuyên thái hậu rồi nói: “Nàng cho rằng ta không biết gì hay sao? Nếu như không phải năm đó, huynh ấy phải ta tấn công doanh trại của địch rồi giả truyền tin tức là ta đã chết trận, sau đó thừa cơ hội, bắt phụ mẫu nàng phải gả nàng cho huynh ấy. Đáng hận là nàng lại dễ dàng tin rằng ta đã chết rồi? Sau đó, dễ dàng thuận theo huynh ấy như vậy? Sau đó nàng lại còn dám khuyên huynh ấy đem Tiểu Tuyên gả cho ta nữa. Nàng... nàng bảo ta phải làm thế nào đây hả?”

Tuyên thái hậu bị ngài kẹp chặt trong vòng tay không thể động đậy được bèn bật khóc thành tiếng rồi nói: “Tình Nhu muội ấy thật lòng thật dạ với ngài. Từ khi còn là thân gái trinh trắng, muội đã biết tâm ý này của muội ấy, muội ấy lại ra sức cầu khẩn ta, làm sao mà ta có thể không cho muội ấy toại

nguyện được chứ? Muội ấy... muội ấy có điểm nào không bằng ta chứ? Ngài không nên phụ lòng muội ấy”.

“Vậy nàng cũng không nên phụ lòng ta”.

Nhiếp chính vương tức giận, xé rách y phục trước ngực Tuyên thái hậu rồi cuồng dại du ngoạn trên đó.

Thiên Tiêu trốn đằng sau tấm rèm cửa, nhìn thấy mẫu hậu không ngừng khóc lên nức nở, nghẹn ngào, cũng chẳng biết là đang kích động hay đang đau khổ, theo bản năng muốn chạy lại giúp sức cho mẫu hậu, nhưng sau cùng lại hải hùng lui về sau vài bước.

Bỗng nhiên “choang” một tiếng, Thiên Tiêu bất cẩn xô đổ chiếc lư hương bằng đồng phía sau.

Ngài sợ hãi quá, không dám động đậy chút nào.

Sau một hồi lặng im, ngài liền nghe thấy tiếng kiếm tuốt ra khỏi vỏ, Nhiếp chính vương nhanh chóng chạy tới.

Đôi mày của Nhiếp chính vương nhíu chặt lại, khuôn mặt dịu dàng ban nãy đã hoàn toàn biến mất, thanh kiếm trong tay sáng loáng, sắc nhọn, lạnh băng, xem ra lúc này ngài đang nộ khí xung thiên, dự định giết chết ngay kẻ to gan dám đến làm ngài mất hứng để giải trừ tức khí.

Khi nhìn thấy là Thiên Tiêu, Nhiếp chính vương tỏ ra bàng hoàng, thanh kiếm trong tay chỉ khẽ hạ xuống chứ không hề tra lại vào vỏ.

“Là con?”

Ngữ khí của Nhiếp chính vương không hề thân thiện chút nào.

Tuyên thái hậu lúc này đã chạy ra ngoài, lớn tiếng gọi tên con mình: “Thiên Tiêu”.

Bàn tay của Thiên Tiêu lạnh giá như băng.

Thế nhưng khi nhìn lướt qua khuôn mặt trắng cắt không còn giọt máu vì quá kinh hãi của mẫu hậu, Thiên Tiêu liền tiến lại gần, mỉm cười nhìn Nhiếp chính vương rồi nói: “Hoàng thúc, thì ra ngài đang ở đây. Trẫm còn đang lo không có ai nói chuyện, tán gẫu cùng mẫu hậu, người sẽ cảm thấy cô đơn đây”.

Thiên Tiêu đi vòng qua thanh kiếm của Nhiếp chính vương, bước đến bên Tuyên thái hậu nắm lấy tay người rồi hỏi: “Mẫu hậu, hôm qua người ngủ có ngon không? Không phải lại nằm mơ thấy gì đó chứ? Lúc nãy nhi thần dường như nghe thấy tiếng khóc của mẫu hậu, vội vàng chạy tới đây, không may đâm trúng vào chiếc lư đồng này, nhi thần không làm kinh động đến mẫu hậu chứ?”

Tuyên thái hậu vuốt mái tóc của con mình rồi mỉm cười đáp: “Thì đúng là mẫu hậu đang khóc mà. Vừa nãy nhắc lại chuyện cũ cùng với hoàng thúc của con nên cảm thấy thương cảm mà thôi”.

Nhiếp chính vương lúc này đã tra kiếm vào trong vỏ, nộ khí cũng đã dịu xuống nhiều.

Nhiếp chính vương nắm tay Thiên Tiêu dắt đến chỗ của mình, ngồi xuống rồi cho Thiên Tiêu ngồi lên đùi mình. “Hoàng thúc bị con dọa cho chết khiếp, chỉ làm cái lư đồng đổ thôi mà con cũng khiến cho kinh thiên động địa như thế, ta còn tưởng có thích khách trong cung Thọ Ninh nữa cơ”.

Nhiếp chính vương liền lấy mấy quả quất vàng trên bàn đến rồi nói: “Thứ này được tiến cống từ phía Nam đến, con mau thử đi, chắc là rất ngọt đây”.

Thiên Tiêu bóc vỏ rồi đưa cho mẫu hậu một quả, rồi lại đưa một quả cho Nhiếp chính vương, mỉm cười nói: “Hoàng thúc cũng thử một miếng đi. Ăn thứ này vào ngọt miệng, có thể nói thêm được mấy câu chuyện chọc cho mẫu hậu trầm vui vẻ hơn. Mẫu hậu dạo này thường lo sợ người khác bắt nạt trẫm, nên ban đêm thường âm thầm khóc lóc”.

“Hả...” Nhiếp chính vương dường như đang nghĩ điều gì đó, rồi hỏi thêm: “Mẫu hậu của con thường hay khóc một mình sao?”

“Đúng thế”. Thiên Tiêu nhìn về phía Nhiếp chính vương, hai mắt phụng cười tít lại ngây thơ vô cùng rồi nói thêm: “Hoàng thúc rảnh rồi thì thường xuyên tới nói chuyện hàn huyên cùng mẫu hậu nhé. Trẫm là người không biết ăn nói, thường chẳng biết phải dỗ dành mẫu hậu thế nào”.

“Ừm”. Nhiếp chính vương mỉm cười, vỗ nhẹ lên đầu Thiên tiêu rồi nói: “Thật ra, con cũng rất ngoan rồi”.

Thiên Tiêu dường như nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm của mẫu hậu.

Buổi tối hôm đó, khi Thiên Tiêu chuẩn bị nghỉ ngơi trong tâm cung của mình thì Tuyên thái hậu tới thăm.

Ngài không thể ngủ ngay mà ôm lấy cổ mẫu hậu rồi hỏi: “Mẫu hậu, nhi thần có làm sai điều gì không?”

“Không, con làm mọi chuyện rất tốt”. Hai mắt Tuyên thái hậu lại đỏ rực lên, khẽ khàng vỗ lên lưng của Thiên Tiêu.

Ngài lại hỏi thêm: “Nếu như vào sáng nay, con nói điều gì đó không đúng, phải chăng hoàng thúc sẽ một kiếm đâm chết con luôn?”

Cả người Tuyên thái hậu cứng đờ, phải một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Thiên Tiêu, con không được đắc tội với hoàng thúc. Sau này... con cứ đối xử với hoàng thúc giống như đối xử với phụ hoàng trước kia, có hiểu không?”

“Hiểu ạ, nhi thần hiểu rồi ạ, hiện nay, nhi thần và mẫu hậu chẳng khác nào cá nằm trên thớt”.

“Được... được... con trai của ta quả nhiên là thông minh tuyệt đỉnh”. Lúc này Tuyên thái hậu đã bật khóc thành tiếng, nước nờ nói thêm: “Thế nhưng con phải nhớ rằng, thông minh quá không tốt đâu, ngốc nghếch một chút càng tốt hơn, có hiểu không?”

“Hiểu ạ, con sẽ ngốc nghếch ạ”. Thiên Tiêu ngẩng mặt lên, đôi mắt sáng lóa, thì thầm nói: “Khi ở tiền triều đối mặt với quần thần, nhi thần sẽ ngốc nghếch, vậy là đủ rồi”.

Cá nằm trên thớt, mặc người xử lý.

Thịt cá nằm trên thớt quá nhiều, người ta nhất định sẽ không động tới số cá được dành lại cho mùa đông dùng. Thế nhưng một khi phát hiện ra những con cá này muốn nhảy ra khỏi thớt trốn thoát, người ta nhất định sẽ một đao chém chết, quyết không do dự.

Người thông minh thường chết sớm hơn cả.

Thiên Tiêu không làm người thông minh. Thế nhưng Thiên tiêu thì thầm với mẫu hậu: “Con sẽ trưởng thành”.

Tuyên thái hậu mỉm cười nói: “Ta sẽ chờ con trưởng thành”.

So sánh với việc Nhiếp chính vương thường xuyên tới cung Thọ Ninh thì số lần vương phi Nhiếp chính vương tới thăm tỷ tỷ càng ngày càng ít hơn.

Ngày hôm đó, khi Thiên Tiêu đang chơi đá dế cùng với Nam Nhĩ Ý, con gái của nữ nương thì bỗng thấy bóng người in xuống mặt đất.

Ngẩng mặt lên, ngài nhận ra đó là Thiên Trọng.

“Thiên Trọng đại ca”. Thiên Tiêu thân thiết kéo tay Thiên Trọng đi vào trong phòng ngồi chơi rồi nói tiếp: “Lâu rồi không thấy đại huynh cùng đi vào đây chơi, trăm đang nhớ hai người đây”.

Sắc mặt của Thiên Trọng không tốt lắm, đứng bất động mãi, đưa mắt nhìn vào chiếc hộp đựng những con dế to nhỏ, lớn bé khác nhau rồi nói: “Ta không đi đâu. Mẫu thân của ta đang bệnh, cho nên gần đây không thể vào cung được”.

Thiên Tiêu liền đáp: “Di hai bị ốm sao? Vậy thì ngày mai trăm phải đi thăm di mới được. Trăm chỉ lo chơi đùa, hoàng thúc cũng không nói cho trăm biết. Trăm nên cùng mẫu hậu tới thăm di mới đúng”.

“Không cần đâu”. Đôi mày của Thiên Trọng cau chặt lại, sau cùng vẫn nhẫn nhịn được, liền cất tiếng hỏi: “Dạo này Hoàng thượng có gặp phụ thân ta không?”

Thiên Tiêu liền đáp: “Buổi chiều sáng sớm hôm nào mà trăm chẳng gặp. Sau đó, đám đại thần kia cùng với hoàng thúc nói một đống những chuyện gì đó rắc rối, phức tạp, trăm nghe mãi nghe mãi, ngáp ngắn ngáp dài, không biết ngủ quên từ lúc nào, sau đó được người khác bế về cung, sau cùng cũng chẳng biết bãi triều lúc nào nữa”.

Thiên Trọng thờ dài một tiếng rồi nói: “Hoàng thượng tiếp tục chơi đi. Buổi tối nhớ đi ngủ sớm, lên triều sáng sớm mà ngủ gật hoài thì không hay đâu. Sau này, các đại thần sẽ chẳng coi Hoàng thượng ra gì đâu”.

“Được”. Thiên Tiêu đồng ý, rồi quay lại nói chuyện cùng với thái giám thân cận Cận Thất: “Mau tới thái y viện truyền mấy vị thái y tốt nhất đi bắt mạch, chẩn trị cho di hai của trăm. Sau đó đi xem trong cung của ta còn những loại thuốc đại bổ nào thì mau đem tới phủ Nhiếp chính vương ngay”.

Cận Thất tuân lệnh, lúc quay lại nhìn thì không biết Thiên Trọng đã rời khỏi đó từ khi nào.

Vương phi Nhiếp chính vương dường như bị bệnh rất lâu, mãi mới hồi phục được, còn hai mẫu tử Đường Thiên Tiêu sau cùng cũng không đích thân tới thăm vương phi lần nào.

Nghe nói, tất cả những loại thuốc bổ mà Tuyên thái hậu và thiếu đế ban tặng đều bị vương phi ném hết ra ngoài cửa phòng, thậm chí có một lần còn ném cả bát thuốc vào trán của Nhiếp chính vương khiến ngài bị thương, chảy rất nhiều máu.

Thiên Tiêu hoàn toàn không biết có nên cảm thấy may mắn vì vương phi chỉ gây sự vô lý ở phủ của Nhiếp chính vương hay không.

Sau lần đột nhiên xông vào tẩm cung của Thái hậu, Thiên Tiêu biết được quan hệ giữa Tuyên thái hậu và Nhiếp chính vương rất tốt đẹp. Hoặc nói theo cách khác thì Tuyên thái hậu khiến cho Nhiếp chính vương vô cùng vui vẻ.

Thậm chí, Nhiếp chính vương còn quyết không nói ra chuyện không vui trong gia đình mình, vẫn cứ tới thăm Tuyên thái hậu như trước kia, nói chuyện, hàn huyên vui vẻ với người.

Mãi cho tới một hôm, cuối cùng phong ba cũng ập tới. Cận Thất chạy đến bẩm báo cho Thiên Tiêu, vương phi Nhiếp chính vương tới thăm, mang theo bánh điểm tâm do người trong phủ làm, cùng dùng bữa với Tuyên thái hậu.

Tuyên thái hậu để tâm đến chuyện này, đoán rằng trong bánh điểm tâm có thể có độc, âm thầm, lặng lẽ đổi đi, sau đó bình thản như không có chuyện gì

dùng bữa cùng với muội muội của mình. Còn thứ bánh điểm tâm được hoán đổi, khi đem đi kiểm tra, quả nhiên chứa chất kịch độc trong đó.

Bởi vì Tuyên thái hậu vẫn còn đang nói chuyện, hàn huyên cùng với vương phi Nhiếp chính vương, nên đám cung nữ không tiện vào thông báo, bèn đến tìm Thiên Tiêu xin ý chỉ.

Thiên Tiêu không yên tâm sự an nguy của mẫu hậu mình, vừa cho người đến thông báo cho Nhiếp chính vương, vừa vội vã chạy tới cung Thọ Ninh.

Lúc này, Thọ Ninh cung đang vô cùng hỗn loạn.

Lúc Thiên Tiêu chạy vào tẩm cung, còn nghe thấy mẫu hậu đang kêu lên thảm thiết, hồn hên đưa lời giải thích: “Trời ơi... muội muội, tỷ tỷ chỉ muốn tìm một con đường để hai mẹ con tỷ có thể tiếp tục sống mà thôi. Muội muội... tỷ tỷ... tỷ tỷ nhất định phải sống sót, Tiêu Nhi của tỷ cũng phải tiếp tục sống... á... trời ơi...”

Thiên Tiêu chạy như điên vào trong phòng liền nhìn thấy Tuyên thái hậu đang ôm lấy đầu tựa người vào tường, từ từ trượt xuống, sau cùng ngã xuống mặt đất.

Còn vị vương phi Nhiếp chính vương mọi khi đối xử với ngài vô cùng dịu dàng, tốt bụng kia đang đỏ rực hai mắt, cầm chiếc ghế gỗ tròn bốn chân, đập điên cuồng vào người tỷ tỷ của mình.

Mặc cho lúc này Tuyên thái hậu đã nằm bất động trên mặt đất, vương phi vẫn liên tục đập chiếc ghế vào người Thái hậu, như thể muốn giã nát cả thân xác của tỷ tỷ mình ra thành tro bụi vậy, để cho mọi người không ai còn có thể nhìn thấy được dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của Thái hậu nữa.

“Mẫu hậu”.

Thiên Tiêu sợ đến mức chân tay run rẩy, mềm nhũn, chạy nhanh lại chỗ đó, đám mạnh vào người vương phi đẩy người ngã sang một bên, sau đó quỳ trước thân thể của mẫu hậu rồi thét lên: “Mẫu hậu, người mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi”.

Các hầu nữ đứng trong tẩm cung mặt trắng bệch luôn miệng hét lên: “Vương phi... vương phi giết chết Thái hậu, giết chết Thái hậu rồi”.

Vương phi Nhiếp chính vương liền bật cười thành tiếng rồi nói: “Ta giết mẹ ta thì sao chứ? Ta giết luôn cả người thì đã sao nào? Đừng có coi ta là kẻ ngốc, đừng coi ta là kẻ ngốc”. Chiếc ghế dính đầy máu của Tuyên thái hậu lại chuyển đổi phương hướng, nhanh chóng, chuẩn xác vung về phía Thiên Tiêu”.

Vương phi liền quát tháo: “Thiên Tiêu! Thiên Tiêu, cả ngày chỉ nghe thấy Nhiếp chính vương nhắc đến Thiên Tiêu. Nghiệt chủng! Nghiệt chủng! Người nhất định là nghiệt chủng của bọn chúng. Ha ha, ta xem ngài bảo vệ mẹ ta thế nào, bảo vệ nghiệt chủng của mẹ ta thế nào! Ta ngu, ta ngốc, ta đã làm con ngốc đúng mười bốn năm nay! Đường Thừa Sốc, đồ súc sinh, ta đánh chết thẳng tiểu súc sinh này cho ngài xem”.

Thiên Tiêu tránh được mấy phát, lại bị đập vào lưng mấy phát, vẫn cứ nhịn đau đẩy người mẫu hậu ra, thấy mẫu hậu chẳng có phản ứng gì, tưởng rằng người thật sự đã qua đời, trong lòng vừa sợ hãi tội cùng lại vừa bi thương vạn phần, bật khóc thành tiếng, lấy chiếc bình hoa lớn ở gần đó đập về phía vương phi rồi thét lên: “Người giết chết mẫu hậu của trẫm. Người giết chết mẫu hậu của trẫm rồi”.

Vương phi Nhiếp chính vương bị bình hoa lớn đập vào vai, đau đớn thét lên một tiếng rồi đập vỡ bình hoa trong tay Thiên Tiêu, tiếp tục đập chiếc ghế vào phần đầu của Thiên Tiêu.

Thiên Tiêu còn bé sức yếu, giẫm lên mảnh vụn bình hoa chạy quanh chiếc bàn né tránh, miệng liên tục thét lên: “Người đâu, mau đến cứu trẫm”.

Ngài thét lớn tiếng, bật khóc vô cùng thảm thương, hải hùng chạy về phía đám người hầu cận bên ngoài. Lúc quay lại, Thiên Tiêu dẫn mấy tên thái giám cao to, vạm vỡ. Đây đều là những người luyện võ có thể tin tưởng được, liền xông lên trước kéo vương phi Nhiếp chính vương ra.

Thế nhưng từ nhỏ vương phi Nhiếp chính vương đã tập võ, sức lực mạnh mẽ hơn những người phụ nữ thông thường, mắt nhìn không ai không chế được vương phi, Thiên Tiêu lại bị đập thêm một nhát vào trán, cả mặt nhoe nhoét đầy máu tươi. Tất cả mọi người xung quanh vô cùng hoảng hốt, liền lấy những thứ xung quanh ném về phía vương phi.

Thiên Tiêu hồn hên hít thở, máu tươi khiến đôi mắt của Thiên Tiêu nhạt nhòa đi, không biết được liệu chẳng tất cả số máu tươi trong cơ thể mình sẽ chảy ra như thế này hay không, để rồi sau đó, cùng sang thế giới bên kia với mẫu hậu. Thiên Tiêu thét lên lớn tiếng, cầm những thứ đồ gần tay mình nhất như đĩa hoa quả, mảnh vỡ bình hoa ném về phía vương phi Nhiếp chính vương.

Thêm vào đó, các cung nữ, thái giám đứng gần đó cũng ném liên tiếp nghiêng mực, giấy tờ, lò sưởi về phía vương phi. Thiên Tiêu không còn nhớ rõ rốt cuộc bản thân hay là đám cung nhân kia đã liên tục thét lớn: “Bảo thù, bảo thù cho Thái hậu... đánh chết bà ta, đánh chết bà ta, đánh chết bà ta đi...”

Tất cả mọi thứ đều hỗn loạn, điên đảo và không thể nào kiểm soát được.

Cuối cùng, Thiên Tiêu cũng cạn kiệt hết sức lực ngã xuống mặt đất, vương phi Nhiếp chính vương cũng kiệt sức ngã theo, trên người mướt mát đầy máu tươi y hệt như ngài.

Lúc này, Thiên Tiêu dường như nghe thấy tiếng rên rỉ của mẫu hậu mình.

Khi ngước mắt lên, ngài thấy mẫu hậu đang ngồi tựa vào tường, khuôn mặt đầm đìa đầy nước mắt, đưa đôi tay run rẩy chỉ về phía vương phi Nhiếp

chính vương, không nói được lời nào.

Thiên Tiêu liền bò lại gần, ôm chặt lấy thân người của mẫu hậu rồi luôn miệng nói: “Mẫu hậu đừng sợ, đừng sợ, nhi thần... nhi thần đã giết chết mẹ ta, nhi thần đã giết chết mẹ ta...”

Tuyên thái hậu hạ hai tay xuống, ôm lấy con trai mình, khóc nức khóc nỏ. Không biết lúc này, ai lên tiếng bảo: “Nhiếp chính vương đến”.

Máu nóng hừng hực trong người của đám cung nhân từ từ hạ nhiệt, tất cả đám người đều sợ hãi quỳ rạp xuống mặt đất, trước một đồng đồ nát hoang tàn, mặt đất đầy máu tươi nhoe nhoét.

Nhiếp chính vương xòe tay nhìn thấy vương phi của mình nằm trên mặt đất, đầu chảy đầy máu tươi, lại đưa mắt nhìn sang Tuyên thái hậu đang ôm lấy thiêu để ngồi co ro trong góc tường, nét mặt ngây ngây, đờ đẫn chứ chẳng còn chút bi thương, sợ hãi nào nữa.

“Tĩnh Nhu, Tĩnh Nhu”.

Nhiếp chính vương bế thốc vương phi của mình lên không ngừng lay, không ngừng gọi, lại hét ra phía bên ngoài: “Mau truyền thái y! Mau truyền thái y”.

Thế nhưng máu của thi tử ngài đã bắt đầu lạnh dần. Chẳng thể nào cứu vãn được nữa.

Đôi môi ngài khẽ run run, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Tuyên thái hậu.

Tuyên thái hậu buông Thiên Tiêu ra, cố gắng đứng dậy, chấp chà chấp choạng bước lại gần, quỳ trước thi thể muội muội ruột, mặt mày ngây dại lên tiếng: “Là ta, là ta đã lỡ tay... là ta đã giết chết muội muội”.

Nhiếp chính vương bật khóc, tát mạnh vào mặt Thái hậu. Ngài hét lớn tiếng: “Tien nhân, nàng ấy là muội muội của ngươi! Tĩnh Nhu là muội muội của ngươi! Ngươi... ngươi nhường Tĩnh Nhu một chút không được sao?”

Ngài ôm chặt lấy thi thể của thi tử, đau khổ bật khóc lớn tiếng.

Tuyên thái hậu không hề đáp lại, ngây người nhìn vào khuôn mặt của muội muội trong giây lát, sau đó chấp choạng bước ra bên ngoài đóng cửa cung lại.

Trong cung điện lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng khóc đầy hối hận, tiếc nuối của Nhiếp chính vương, ngài không ngừng gọi tên thi tử của mình: “Tĩnh Nhu, Tĩnh Nhu...”

Có thể ngài không phải vô cùng yêu thương người vợ của mình.

Thế nhưng hai người đã thành hôn mười mấy năm nay, cho dù không có tình yêu thì cũng tồn tại thứ tình thân sâu đậm sau khi cùng nhau sinh thành và nuôi dưỡng con cái.

Chẳng ai biết được tiếp theo ngài sẽ hành động thế nào, Thiên Tiêu lúc này hoảng hốt nghĩ ra, tất cả nhưng người hầu kẻ hạ trong cung này có lẽ sẽ chẳng thể nào sống tiếp được nữa.

Còn ngài thì sao? Mẫu hậu thì sao? Liệu có phải cũng chẳng thể sống tiếp được nữa?

Phải chăng số phận cũng giống như Lệ phi với hoàng huynh, hoàng đệ của ngài? Chết đi trong âm thầm, lặng lẽ, cái chết chẳng khác nào một con chó hoang, nhanh chóng bị người đời lãng quên?

Trong tâm cung lúc này im phăng phắc không có tiếng động nào.

Mẫu hậu đang bị thương nặng, người hầu kẻ hạ quỳ rạp dưới mặt đất, không ai dám động dậy gì cả. Cho dù phải chết, Thiên Tiêu cũng nhất định sẽ ở bên mẫu hậu của mình.

Thế là, ngài lau sạch hết máu tươi trên mặt, khốn khổ lê thân xác tiến vào trong điện, đẩy cửa ra, nhìn vào phía trong rồi hét lớn tiếng vào bên trong.

“Mẫu hậu, mẫu hậu! Đừng bỏ lại nhi thần, mẫu hậu!”

Trên thanh xà cao cao, thân người gầy gò của Tuyên thái hậu không ngừng lay theo tiếng khóc hoảng hốt, sợ hãi của Thiên Tiêu.

Tuyên thái hậu lúc này đang treo cổ.

“Tĩnh Uyển”.

Nhiếp chính vương xòe tay lại gần, hét lên đầy kinh hoàng, đưa kiếm chém đứt tấm vải trắng kia.

Tuyên thái hậu im lìm, lặng lẽ rơi xuống mặt đất, nằm gọn trong vòng tay của Nhiếp chính vương, hai mắt nhắm lại, hơi thở gần như không còn.

Thiên Tiêu cảm thấy cổ họng mình đau nhói, nước mắt giàn giụa rơi xuống, đột nhiên kéo lấy tay áo của Nhiếp chính vương rồi nói: “Hoàng thúc, là trẫm đã giết đi hai... là trẫm... là trẫm... mẫu hậu bị đi đánh đến mức gần chết, trong miệng vẫn không ngừng cầu xin đi tha cho hai mẫu tử trẫm một con

đường sống, di không đồng ý... di nói trẫm là nghiệt chủng của hoàng thúc, lại định giết chết trẫm... trẫm tưởng rằng mẫu hậu đã bị đánh chết, trẫm tưởng rằng trẫm cũng chẳng thể nào sống tiếp được nữa... trẫm bảo người khác đánh chết đi... đánh chết đi... trẫm... trẫm...”

Thân người Thiên Tiêu chấp choạng, ngã xuống thân thể của mẫu hậu rồi cũng hôn mê bất tỉnh.

Tuy rằng Thiên Tiêu đã nói hết sự thật mọi chuyện, nhưng Nhiếp chính vương không hề gây khó dễ gì cho ngài. Ngài được người khác đưa về tẩm cung của mình, thái y liên tục hầu cận bên cạnh, chăm sóc, quan sát suốt đêm ngày.

Tin truyền ra bên ngoài chỉ nói ngài bị ngã ngựa đập đầu chảy máu, Tuyên thái hậu sau cùng cũng được cứu sống, nhưng lúc nào cũng nằm quay mặt vào trong, nhiều ngày liền không ăn không uống, mãi cho tới khi Thiên Tiêu nghe được tin này, nhẫn nhịn đau đớn bỏ đồ ăn tối, người mới ôm lấy con trai khóc một trận thảm thiết rồi miễn cưỡng ăn uống vài miếng.

Thế nhưng tinh thần Thái hậu bị tổn thương nghiêm trọng, sức khỏe giảm sút đi nhiều, nhiều tháng sau khi chuyện này xảy ra, vẫn cứ nằm liệt trên giường bệnh mãi không thôi. Mấy lần Thái hậu sốt cao mãi không hạ, Thiên Tiêu không hề ngăn ngại, không hề trễ nải, hầu hạ chăm sóc bên giường, người mới từ từ thuyên giảm.

Lúc này, con phong ba bão táp bùng lên do cái chết của vương phi Nhiếp chính vương đã chìm lắng. Những người có mặt biết chuyện ngày hôm đó, người chết, kẻ mất tích, ngay cả những người còn lại yên lành không sao, cũng chẳng bao giờ dám nhắc lại hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thi thể của vương phi Nhiếp chính vương nhanh chóng được đưa ra khỏi cung, không lâu sau trong dân gian lan truyền tin vương phi Nhiếp chính vương chết vì bạo bệnh.

Tuy rằng nhiều người cảm thấy kì lạ trước cái chết của vương phi, vì sáng sớm vẫn còn khỏe mạnh vào cung, buổi tối đã nghe thấy tin qua đời, nhưng trước đó cũng thường xuyên nghe thấy tin vương phi ốm liệt giường. Nhiếp chính vương lại không hề đưa ra bất cứ ý kiến thắc mắc nào về cái chết của thê tử mình, thế nên, sau khi vương phi được khám liệm, chôn cất tử tế, mọi chuyện cũng theo đó mà trôi qua rất nhanh, không còn bất cứ ai hỏi han, dị nghị điều gì nữa.

Trong hoàng cung, khoảng thời gian này vô cùng tĩnh lặng, thậm chí còn im lìm hơn cả trước khi xảy ra chuyện.

Nhiếp chính vương vẫn thường xuyên đến thăm hỏi Tuyên thái hậu, bàn thảo các việc triều chính, nhưng không bao giờ ở lại đây qua đêm nữa.

Phần lớn thời gian họ im lặng không nói với nhau nửa lời.

Cũng có lúc Nhiếp chính vương đến kiểm tra bài vở học hành của Thiên Tiêu, biểu hiện của Hoàng thượng không hề ngốc nghếch, nhưng rõ ràng không hề đặt tâm tư vào chuyện học hành và quốc gia đại sự. Ngay cả lúc trả lời câu hỏi của Nhiếp chính vương, ngài cũng không quên đánh mắt, liếc nhìn các cung nữ, thái giám hầu cận bên cạnh, lúc nào cũng để tâm đến việc con khổng tước ngoài hành lang đã được uống nước chưa, để ở trong hộp liệu còn sống không.

Nhiếp chính vương vừa tỏ thái độ không vui, Thiên Tiêu liền đích thân rót ly trà cho ngài, sau đó cùng Nhiếp chính vương bình phẩm về lá trà cũ hay mới, nước pha trà ngọt hay không.

Nhiếp chính vương rõ ràng đã trầm lặng hơn trước nhiều, mấy lần định nói rồi lại thôi, sau cùng phẩy tay áo bỏ đi, sau này không bao giờ còn quan tâm đến chuyện học hành, bài vở của Thiên Tiêu nữa.

Còn việc thiếu để lười nhác, ham chơi ghét học và cả thái độ lười nhác chuyện triều chính của ngài cũng dần dần lan đi khắp chốn.

Xem ra cái chết của vương phi Nhiếp chính vương không hề ảnh hưởng xấu mà còn đem lại lợi ích cho hai mẹ con Đường Thiên Tiêu.

Chắc hẳn Nhiếp chính vương đã nhận ra rằng chính sự bừa bãi, nông nổi của mình đã dẫn tới cái chết đầy bi kịch của thê tử, lại thêm chuyện Thái hậu treo cổ tự tử vì chuyện này, suýt chút nữa cũng mất mạng, ngài cảm thấy vô cùng áy náy, hối hận, nhiều lúc rõ ràng biết rằng Tuyên thái hậu đang mua chuộc lòng người, xây dựng thân tín cho riêng mình, ngài cũng coi như không thấy, phớt lờ cho qua.

Trong thời loạn lạc, binh quyền cao bằng trời. Trong tay Nhiếp chính vương nắm tới tám, chín phần binh quyền của toàn bộ Đại Chu, nếu như Tuyên thái hậu muốn hoàn thành di nguyện của Võ đế, bình định Nam Sở, đối kháng Bắc Hách đều không thể thiếu ngài được. Còn ngài nếu như muốn đẩy binh làm phản, thay đổi đế vương cũng chẳng ai có thể ngăn cản.

Vậy nên, Nhiếp chính vương chẳng buồn để tâm đến những hành động lôi kéo nhân tâm kia của Tuyên thái hậu làm gì cả.

Có lẽ trong lòng ngài, những hành động này đối với Tuyên thái hậu mà nói là phương cách giúp người an lòng sau khi qua trải nghiệm sống chết đáng sợ trước đó.

Tuyên thái hậu lúc này xanh xao là thế, tiêu tụy là thế, thậm chí trông còn cần cỗi, đáng thương. Ngài chấp nhận nhẫn nhịn, khoan dung. Còn ngài dường như cũng biết mất trong một khoảng thời gian ngắn.

Nắm trong tay giang sơn thiên hạ đẹp như mộng, nhưng lại chẳng thể nào khiến cho ngài thôi cau chặt đôi mày vì muộn phiền, dường như chỉ trong thời gian một đêm, mái tóc ngài đã có thêm nhiều sợi bạc, muốn ngăn cũng chẳng được.

Lúc này, Nhiếp chính vương trông chẳng khác nào một ông lão già nua, nói với Thiên Tiêu rằng: “Ta đã nói với Thiên Trọng nhiều lần, bảo Thiên Trọng

coi Hoàng thượng như huynh đệ ruột thịt. Thế nhưng tính cách của thằng bé không tốt lắm, nếu như có điều gì mạo phạm, Hoàng thượng đừng chấp nhặt với Thiên Trọng, chỉ cần báo cho ta biết là được. Thường ngày khi gặp mặt, cần phải kính trọng Thiên Trọng, không được cãi lại lời nói của Thiên Trọng, Hoàng thượng có hiểu không?”

Thiên Tiêu sáng khoái tuân theo, nhưng trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Thiên Trọng không phải vẫn luôn đối xử với ngài rất tốt hay sao?

Thiên Tiêu nhất thời quên rằng, trước kia một trong số những nguyên nhân Thiên Trọng đối xử tốt với mình chính là vì mẫu thân của hai người là tỷ muội, hơn nữa thù tạc tình thâm.

Nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của vương phi được Nhiếp chính vương che giấu kỹ càng, có thể che mắt những người trong thiên hạ nhưng làm sao có thể che mắt được con trai của ngài?

Vào năm đó, Thiên Tiêu mười tuổi, Thiên Trọng mười bốn tuổi.

Thiên Tiêu còn kéo Nhã Ý ngồi trong phòng đầu dãy, vui chơi, Thiên Trọng đã dắt binh lính đi chinh chiến khắp đại giang Nam Bắc, dùng thi thể của quân địch xây dựng uy tín, oai nghiêm của mình trong tướng sĩ ba quân.

Vào mùa đông năm đó, Nhiếp chính vương cùng Thiên Trọng đưa quân tấn công Nam Sở, hạ liên tiếp mười ba thành trì, ép Nam Sở phải kí hòa ước nhượng đất, khai hoàn quay về.

Tuyên thái hậu lệnh cho Thiên Tiêu đích thân ra cửa Bắc của Kinh thành nghênh đón, đồng thời thiết đãi yến tiệc trong Hoàng cung để chúc mừng chiến thắng.

Tuyên thái hậu sớm đã làm quen với những chuyện này, các văn khanh võ tướng đứng đầy đại điện khiến cho người vui vẻ đến mức mỉm cười liên tiếp không thôi, quân thần không ngừng chúc tụng nhau.

Thiên Tiêu chỉ đáp lễ những người này một lúc rồi nói chuyện vui đùa với đám cung nữ hầu cận xung quanh, bình phẩm về ca múa, rượu thịt, không hề nói xen vào những chuyện quốc gia đại sự của Tuyên thái hậu và Nhiếp chính vương nữa.

Thiên Trọng dường như không thích những buổi yến tiệc kiểu này, chỉ im lặng ngồi ở bàn tiệc, không ngừng uống rượu, thi thoảng đưa ánh mắt về phía Thiên Tiêu liền thấy Thiên Tiêu giờ cao chén rượu ra về kính rượu, ngài mới chịu nâng chén đáp lễ, ngửa cổ cạn sạch.

Thiên Trọng căn bản chẳng buồn nhìn Thiên Tiêu lấy một lần, chỉ là đưa mắt lướt qua mà thôi.

Thiên Tiêu vẫn không hề mất đi nhã hứng. May mà tiếng xầu lòi nhắc, ham vui của Thiên Tiêu đã truyền đi khắp chốn, nếu như không thích, ngài lặng lẽ rời đi cũng chẳng ai buồn để tâm đến. Những người xung quanh cho rằng ngài còn nhỏ tuổi ham chơi, lười biếng, không muốn để tâm vào chuyện triều chính, chắc lại muốn trốn vào góc nào đó vui đùa.

Thiên Tiêu thật sự rời khỏi bữa tiệc, dẫn theo mỗi mình Cận Thát, cầm theo chiếc đèn lồng đỏ rực, liên tục tiến về phía trước.

Tiếng ca hát nhảy múa nào nhiệt dần dần biến mất, cơn gió lạnh khẽ thoảng qua người khiến cho ngài cũng tỉnh táo vài phần.

Mặt hồ cạnh bên tĩnh lặng, băng giá, ánh trăng trên nước rung nhẹ theo làn gió lạnh lẽo. Lá sen cuối thu vẫn chưa bị chặt hết không ngừng rập rờn trong gió sương.

Ngài bỗng nhiên trở nên trầm mặc, u sầu. Khi quay về đến tẩm cung, ngài vẫn cứ cô độc, một mình âm thầm luyện võ, xem binh pháp, nghiên cứu tình hình, thế cục trước mắt, suy đoán về các biến cố có thể xảy ra.

Thật ra, ngài cảm thấy vô cùng mệt mỏi, rệu rã.

Ngài liền quay sang hỏi Cận Thát: “Nhã Ý còn ở trong cung không?”

Cận Thát đáp: “Có lẽ là còn ạ. Cô nương có vẻ thích ở cạnh bên Hoàng thượng, mỗi lần được Nam phu nhân đón vào trong cung, cô nương toàn ở lại đêm bữa, nửa tháng mới chịu xuất cung”.

Nhã Ý là con gái của Nam phu nhân, nữ nương của Thiên Tiêu, cùng tuổi với ngài, lại thông minh, lanh lợi hơn hẳn những cung nữ hầu cận bên cạnh. Chỉ mới tí tuổi đầu, vậy mà đôi mắt sáng trong, ngây thơ của nàng đã nhìn thấu hết mọi bí thương, hỷ nộ thâm sâu trong tâm tư ngài.

Ngài dựa vào lan can đá rồi nói: “Mau gọi nàng ấy tới đây với trẫm. Bảo nàng ấy mang theo cả cây tiêu, đứng bên cạnh hồ thổi tiêu để trẫm tĩnh tâm, tĩnh rượu luôn”.

“Dạ vâng, Hoàng thượng đừng đứng ở chỗ gió mạnh nữa, mau vào trong đình nghỉ ngơi chờ một lát, nô tài sẽ đi truyền cô nương tới đây ngay”. Cận Thát tuân lệnh, nhanh chóng đi truyền Nam Nhã Ý.

Thiên Tiêu chỉ cảm thấy gió đêm quả thực hơi lạnh, chậm rãi đưa chân bước về phía đình nghỉ, tựa bên lan can ngắm người suy nghĩ.

Lúc sau, đột nhiên ngài nghe thấy có người gọi tên mình: “Thiên Tiêu”.

Vừa quay đầu lại, Thiên Trọng đã đứng ngay phía sau, đôi mắt sâu thẳm, đen nháy, ngay cả chiếc đèn lồng treo phía trước cũng chẳng thể nào khiến đôi mắt đó sáng rực lên được.

Thiên Tiêu vội vã đứng vững lại, mỉm cười đáp lại: “Thiên Trọng hoàng huynh, tại sao huynh lại ở đây?”

Thiên Trọng không trả lời, ngẩng người nhìn vào vầng trăng in trên mặt nước một hồi lâu rồi lại hỏi thêm: “Thiên Tiêu, hôm mẫu thân ta tới gặp Thái hậu, Hoàng thượng cũng có mặt ở cung Thọ Ninh đúng không?”

Thiên Tiêu nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, ngoài mặt vẫn mỉm cười, hỏi lại đầy nghi hoặc: “Di hai đến tìm mẫu hậu ta? Là chuyện vào ngày nào thế?”

Thiên Trọng lại im lặng trong giây lát.

Sau đó, Thiên Trọng mới từ từ đáp lại: “Hoàng thượng không nhớ hay sao? Để ta nhắc lại cho nghe nhé. Buổi sáng hôm đó, mẫu thân ta mang theo bánh điểm tâm vào thăm Thái hậu, đến buổi hoàng hôn đã bị đặt trong quan tài đưa về phủ của Nhiếp chính vương rồi. Nghe nói ngày hôm đó Hoàng thượng cũng có mặt ở cung Thọ Ninh... lại còn bị ngã ngựa ở trong cung Thọ Ninh sau đó được người ta đưa về tẩm cung”.

Cung Thọ Ninh tuy rất lớn nhưng tuyệt đối không được cưỡi ngựa trong đó.

Giọng nói của Thiên Trọng mang rõ ý mỉa mai, nhìn Thiên Tiêu bằng đôi mắt tối sẫm, khiến cho Thiên Tiêu sợ hãi không ngừng lui bước ra phía sau. Lui mãi cho tới khi cả người chạm vào lan can, ngài mới ý thức được rằng mình đã đi đến phía cuối cùng đình nghỉ, phía sau chính là hồ nước sâu hoắm.

Thiên Tiêu đã không còn đường lùi nữa.

“Chuyện ngày hôm đó... trăm không còn nhớ rõ lắm”. Ngài nghiêng rằng nghiêng lợi chịu đựng. “Chắc hẳn là Thiên Trọng hoàng huynh cũng đã nghe nói rồi, hôm đó trăm bị thương rất nặng, hôn mê bất tỉnh một lúc lâu, sau khi tỉnh lại đã quên mất một số chuyện. Chỉ bằng Thiên Trọng đại ca đến hỏi Nhiếp chính vương xem sao, hoàng thúc lúc đó cũng có mặt mà”.

Thiên Trọng lúc này vô cùng phần nộ, đôi mắt như thể bắn ra tia lửa. Thiên Trọng liền đưa tay túm lấy tà áo của Thiên Tiêu rồi nói: “Hoàng thượng bảo ta đi hỏi phụ thân? Hoàng thượng biết rõ ràng từ sau khi phụ thân ta có được mẫu hậu của mình, không còn là phụ quân như ý của mẫu thân ta nữa. Cũng chẳng còn là người chồng, người cha lúc nào cũng suy nghĩ, để tâm, yêu thương thế tử, con cái của mình nữa. Từ trước đến nay, phụ thân chưa bao giờ bảo vệ gia đình chúng ta, đất nước chúng ta, lúc nào cũng chỉ một lòng một dạ với yêu hầu đó thôi và cả tên tiểu súc sinh ngồi mất ăn bắt vàng như người mà thôi”.

Thiên Trọng dùng sức rất mạnh, khiến cho Thiên Tiêu khó lòng chống trả, đang lúc do dự xem có nên phản kháng lại không thì Thiên Trọng đã đẩy mạnh ngài ra chiếc lan can cũ nát phía sau.

Cả chiếc lan can gãy vụn, thân người Thiên Tiêu mất thăng bằng, ngã ra phía sau, rơi xuống mặt hồ.

Vào lúc luồng nước lạnh băng bao quanh thân người, theo bản năng, ngài vùng vẫy, không ngừng hét lớn: “Thiên Trọng hoàng huynh, mau cứu trăm”.

Khuôn mặt Thiên Trọng lúc này vô cùng hoảng hốt, nghe thấy tiếng kêu cứu, theo bản năng cúi người xuống rồi đưa tay ra.

Thiên Tiêu vẫn còn nhớ bàn tay ấm áp của Thiên Trọng. Vào đúng lúc Thiên Tiêu không biết liệu mình có thể tiếp tục sống nữa không, chính Thiên Trọng đã bước ra khỏi bóng đen, đưa bàn tay ấm áp nắm chặt lấy ngài, dịu dàng mỉm cười đưa lời hứa hẹn: “Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ Hoàng thượng”.

Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ Hoàng thượng.

Bàn tay như thế nhất định sẽ không đưa ngài đến với một thế giới khác lạnh lẽo giá băng đen tối. Thiên Trọng đưa tay tới thì cả thân người của Thiên Tiêu đã chìm xuống dưới nước. Thiên Tiêu lại nỗ lực đưa tay lên trên mặt nước, đưa tay về hướng kia lần nữa, nhưng ngài phát hiện ra rằng chỗ đó trống rỗng không có gì cả.

Thiên Trọng thu tay mình lại, ngồi bên bờ nhìn Thiên Tiêu, đôi mắt trầm tĩnh, im lặng không nói gì.

“Hoàng... hoàng huynh...”

Giọng nói của Thiên Tiêu lúc này dường như biến hẳn điệu, lại uống một ngụm nước lạnh giá như băng, sắp sửa không thở ra hơi nữa.

Còn Thiên Trọng đại ca đã từng nói sẽ luôn bảo vệ ngài lại đứng dậy, đi men theo hành lang rồi khỏi nơi này, những gì còn lại trong ánh mắt của ngài chỉ còn là tấm lưng lạnh lẽo, giá băng.

“Cứu... cứu mạng...”

Trong bóng đêm, mặt hồ lạnh giá chẳng khác gì vực thẳm cuốn thân người của Thiên Tiêu xuống sâu dưới mặt hồ.

Ngài không ngừng vùng vẫy trong nước, ho sặc sụa, gãy gục, tiếng gió xào xạc bên tai, lúc ngừng lúc tiếp tục, vô cùng đáng sợ. Xung quanh bốn bề đều

là nước, lạnh đến mức thấu xương, lạnh đến mức tím tái thân người, nước mắt cũng chẳng còn ấm nóng như trước đó nữa.

Sau này, ngài luôn tạ ơn Nhã Ý nhanh tai nhanh mắt, thông minh tuyệt đỉnh.

Đúng vào lúc ngài vùng vẫy trong bất lực, dần dần chìm xuống mặt nước, khi Cận Thất vẫn đi men theo lan can tìm kiếm ngài thì Nhã Ý đã thét lớn lên rằng: “Hoàng thượng rơi xuống hồ rồi. Hoàng thượng rơi xuống hồ rồi...”

Lại một lần sống chết cận kề, khoảng cách vô cùng mong manh. Nếu như Nhã Ý phát hiện chậm hơn chút nữa, cho dù có được kéo lên, ngài cũng chỉ còn là một thi thể lạnh lẽo vô hồn mà thôi.

Cũng sẽ giống như đại Hoàng tử vậy, chết vì lỡ chân ngã xuống nước. Điều khác biệt có lẽ chỉ là, thi thể của Thiên Tả bị phơi dưới ánh nắng gắt thối nát, bốc mùi còn thi thể của ngài bị cơn gió lạnh làm cho đông cứng, xác xơ.

Nếu như ngài chết đi, thì con cháu của Vô Đế đến đời này coi như tuyệt hậu. Còn thiên hạ Đại Chu lẽ dĩ nhiên sẽ rơi vào tay Nhiếp chính vương và người con trai trưởng Đường Thiên Trọng có mối quan hệ thân thiết, trực hệ.

Giữa Thiên Tiêu và Thiên Trọng không chỉ tồn tại mối ân oán nửa đời trước mà còn chịu áp lực của cả việc tranh quyền đoạt lợi của đời này.

Cho dù là vì chuyện gì thì đây vẫn cứ là một cuộc tranh giành kịch liệt, đẫm máu.

Khi được người hầu đưa về nằm trong chăn ấm, lò sưởi, bên phía Tuyên thái hậu với Nhiếp chính vương cũng đã nghe được tin tức này vội vã chạy tới thăm cung thăm nom tình hình của Thiên Tiêu.

“Có chuyện gì thế? Đường yên đường lành tại sao tự nhiên lại rơi xuống nước?”

Nhiếp chính vương cất lời hỏi Thiên Tiêu nhưng lại đưa ánh mắt nhìn về phía Thiên Trọng.

Ngài đương nhiên biết rằng Thiên Trọng đã rời khỏi bữa tiệc, cũng hiểu thấu nỗi căm hận thấu xương của Thiên Trọng.

Thiên Trọng không hề khiếp sợ trước ánh mắt của phụ thân, sau khi đối diện với ánh mắt của ngài một lát, liền quay sang nhìn Thiên Tiêu.

Nhiếp chính vương nắm tay vào thanh bảo kiếm bên người, đôi mày cau chặt lại, hơi thở nặng nề, ánh mắt lộ rõ nỗi đau khổ bất lực trước tình hình hiện nay.

Thiên Tiêu cố gắng nhẫn nhịn không để cho thân người run rẩy, liếc nhìn Thiên Trọng mỉm cười rồi lên tiếng: “Trẫm... là do trẫm tựa người vào lan can thưởng nguyệt, chỉ định... chỉ định giải bớt men rượu. Ai ngờ lan can đó cũ nát quá, nên bất cẩn ngã vào trong hồ”.

Ánh mắt của Thiên Trọng không hề biến sắc, vẫn bình thản như không nhìn về phía Thiên Tiêu.

Nhiếp chính vương thở phào nhẹ nhõm, bàn tay nắm chặt lấy thanh bảo kiếm cũng buông ra rồi vỗ nhẹ lên vai Thiên Tiêu nói: “Hoàng thượng hãy tĩnh dưỡng cho khỏe lại, vào thời tiết đầu đông lạnh giá, rơi xuống hồ nước dễ bị mắc bệnh lâm đẫy”.

Vào thời tiết lạnh lẽo như thế này, một đứa trẻ mười tuổi ngã xuống nước hồ lạnh giá vẫn còn có thể may mắn thoát chết, thật ra chỉ vậy thôi Thiên Tiêu cũng cảm thấy may mắn lắm rồi.

Thật ra muốn ai đó ra mặt bảo vệ cho mình, thì chỉ là nằm mơ giữa ban ngày mà thôi.

Quả thực, Nhiếp chính vương đối xử với ngài rất tốt, nhưng tuyệt đối không bao giờ vì ngài mà làm tổn thương đến đứa con trai ruột thịt của mình.

Huống hồ, người con trai đó tài giỏi, thông minh, hơn nữa cũng phải để tâm đến người mẹ vừa mới bất hạnh qua đời của Thiên Trọng nữa.

Bảo kiếm mà Nhiếp chính vương định rút ra đó chẳng biết là sẽ chỉ về phía ai nữa. Nếu như thật sự rút ra để trách mắng Thiên Trọng thì ngược lại càng khiến cho ân oán giữa hai người thêm sâu đậm, khiến cho hoàn cảnh của hai người cô nhi quả phụ càng trở nên khó khăn, nguy nan hơn mà thôi.

Phải nhẫn nhịn chịu đựng. Thiên Tiêu biết điều này. Chờ đợi cơ hội, Thiên Tiêu cũng hiểu rõ. Ngài cũng sẽ nỗ lực làm một hoàng đế lười nhác, ham chơi đúng điệu, nhưng rồi có một ngày, thời cơ sẽ đến, ngài có thể lật ngược lại toàn bộ thế cờ.

Ngài là một đế vương bẩm sinh, nhiệt huyết trong lòng đã bị nước hồ băng giá làm đông cứng lại.

Ngài cũng nhất quyết không thể không trở thành một đế vương bẩm sinh. Nếu không, chết đi tức tức, không đất chôn chôn, mãi mãi không được đầu thai sẽ chính là số phận của ngài.

Chỉ có điều, chẳng ai có thể nói rõ, tại sao sau bao nhiêu năm sau, ngài vẫn thường nằm mơ thấy chuyện này.

Trong giấc mơ đáng sợ, ngài vẫn bị ngập đầu trong làn nước hồ băng giá, vùng vẫy, giãy giụa chờ đợi đôi tay kia đưa tới.

Ấm áp, thân thiết, an lành.

Đêm khuya tĩnh mịch, nước hồ lạnh băng.

Tai nạn bất ngờ giáng xuống.

Đường Thiên Tiêu có thể xác định rõ, người đẩy ngài trong giấc mơ ấy, tuyệt đối không phải Đường Thiên Trọng đã bao lần đẩy ngài vào chỗ chết.

Lúc giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya, thân người ướt đẫm, ngài vẫn nghe thấy miệng mình không ngừng hô hoán.

Ngài đang kêu lên thảm thiết: “Thiên My! Thiên My!”

Còn trong lòng ngài, trống trải, cô độc!

Bạn đang đọc truyện *Bích Tiên Cứu Trùng Xuân Ý Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.